

முகவுரை

"என்னை வேறு மனிதனாக்கிய காவியம். இது எத்தனை பேரின் மனங்களை மாற்றியிருக்கும்! அதன் கதைக்களம், கதை சொல்லும் பாங்கு, கிளைக் கதைகள், கதைகளுக்குள் முடிச்சு. கதையின் நீளம் என்று எதைப் பார்த்தாலும் பிரம்மிப்பாக இருந்தது.

ஆனால், தற்போது தமிழ்நாட்டில் உள்ள இளைய தலைமுறையினர் எத்தனை பேர் இதைப் படிப்பார்கள் என்ற கவலையும் உள்ளது. எனது இளவயதில் என் தாய் எதற்கெடுத்தாலும் மஹாபாரதக் கதை சொல்லியே ஒரு செயலை விளக்குவார். அப்போதெல்லாம் எனக்கு எரிச்சலாக இருக்கும். 'என்னடா எதற்கெடுத்தாலும் ஒரு கதையா?' என்று நினைப்பேன்.

என் அதிர்ஷ்டம் தூர்தர்ஷனில் 1988-ல் மஹாபாரதம் தொடராக வந்தது. அப்போதெல்லாம் இரண்டே சேனல்கள்தானே, வேறுவழி இல்லை இந்தியாக இருந்தாலும் அத்தொடரைப் பார்த்துத்தான் ஆகவேண்டும்.

அந்தத் தொடரில் வரும் துரியோதனன், பீஷ்மர், அர்ஜுனன், கிருஷ்ணன் பாத்திரங்கள் எனக்கு மிகவும் பிடித்துப் போய்விட்டன. அதன் பிறகு எனது தாய் கதை சொல்ல ஆரம்பிக்கும் போதெல்லாம் ஆர்வமாகக் கேட்கத்தொடங்கினேன். ஞாயிற்றுக்கிழமையானால் எப்போது மஹாபாரதம் போடுவார்கள் என்று ஏங்கத் தொடங்கினேன்.

அப்போதெல்லாம் என் தந்தை துக்ளக் பத்திரிகை வாங்குவார். அந்த பத்திரிக்கையைச் சீண்டக்கூட மாட்டேன். திடீரென்று ஒருநாள் அந்த பத்திரிக்கையின் ஒரு பக்கம் விரிந்து கிடந்தது. அதில் டி.வி. தொடர் தமிழ் வசனங்களுடன் அப்படியே இருந்தது. அதையும் தொடர்ந்து வாசிக்க ஆரம்பித்தேன். பள்ளிப் புத்தகங்களைத் தவிர்த்து வேறு புத்தகங்களைப் படித்தது அதுவே முதல் முறை. அந்தத் தொடரில் திரு. சோ அவர்கள் ஆங்காங்கே வியாச பாரத்தில் இப்படியிருக்கும் ஆனால் இந்த டி.வி. தொடரில் இப்படி இருக்கிறது என்று கோடிட்டுக் காட்டுவார். 'ஆகா! வியாச பாரதம் தானே மூலம். அதை நம்மால் படிக்க முடியவில்லையே' என்று நினைக்க ஆரம்பித்தேன்.

ஒரு நாள் பள்ளிக்கு என் தந்தையுடன் செல்லும்போது, தெருவோரத்தில் ஒரு புத்தகக்கடையில் ராஜாஜி எழுதிய மஹாபாரதம் என் கண்களைக் கவர்ந்தது. என் தந்தையிடம் எனக்கு அது வேண்டும் என்று கேட்க பயம். வீட்டிற்குச் சென்று என் தாயாரிடம் கேட்டேன். "நீ எல்லாம் அது படிக்க முடியாதுப்பா. வளந்த பிறகு அம்மா வாங்கித் தரேன்" என்றார் என் தாயார். எனக்கு வருத்தமாகிவிட்டது.

டிப்ளமா முதல் ஆண்டு சேர்ந்தேன். இப்போது என் கைகளில் பேருந்து மற்றும் உணவு செலவுக்காக வீட்டில் கொடுக்கும் பணம் சேர ஆரம்பித்தது. ஒரு நாள் ஒரு புத்தகக் கடையில் மகாபாரதம் பளிச்சிட்டது. நான் யோசிக்கவே இல்லை, வாங்கிவிட்டேன். அதைப் படித்த பிறகும் திருப்தி ஏற்படவில்லை. முழுவதும் அறிய முடியவில்லையே என்ற ஏக்கம்.

பின்னர் துக்ளக்-ல் சோ அவர்களே புதிய தொடராக மஹாபாரதம் பேசுகிறது எழுத ஆரம்பித்தார். வாரா வாரம் அதைப் படிக்க ஆரம்பித்தேன். 'சே! என்னடா இந்த வாரம் இவ்வளவு சுருக்கமா போயிடுச்சேன்னு' நினைப்பேன். பிறகு "மஹாபாரதம் பேசுகிறது" என்று புத்தகங்களாகவே இரண்டு வால்யூமாக வெளியிட்டார் சோ. எங்கு கிடைக்கும், தேடினேன், கிடைக்கவில்லை. மயிலாப்பூர் அலயன்ஸ் கம்பெனியில் கிடைக்கும் என்று துக்ளக்கில் விளம்பரம் வந்தது. விலை ரூ.500/- என்று நினைக்கிறேன். என் தாயிடம் கேட்டேன். "கண்ணா! அவ்வளவுலாம் செலவிடக்கூடாதுப்பா" என்றார்கள். இரண்டு நாள் அடம் பிடித்து, கைகளில் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு, மையிலாப்பூர் சென்று புத்தகங்களை வாங்கிவிட்டேன். நோபல் பரிசு பெற்றது போன்ற உணர்வு.

அதைப்படித்து, 'டிவி மஹாபாரதத்திற்கும், ஒரிஜினல் மஹாபாரதத்திற்கு எவ்வளவு வித்தியாசம் இருக்கிறது' என்று நினைத்தேன். ஒரு வாரத்தில் படித்து முடித்தேன். என் தாய் ஆச்சரியப்பட்டார். மஹாபாரதத்தில் சில கதைகள் பற்றி நானும் என் தாயும் வாதிட ஆரம்பித்தோம். என் தாய் "என்னை விட உனக்கு அதிகமாகத் தெரிகிறதே" என்று பெருமிதமாகச் சொன்னார். ஆனால், திரு.சோ அவர்களும் இது வெறும் சுருக்கம்தான், முழுமையானது அல்ல என்று

குறிப்பிட்டுவிட்டார். சுருக்கமே ரூ.500/-, முழுமையானது என்றால் 'ஆகா! இந்த ஜென்மத்துல படிச்ச முடிக்க மாட்டோம்'னு நினைத்தேன்.

பல வருடங்களுக்குப் பிறகு எனது வீட்டில் கம்ப்யூட்டர் வந்தது, இன்டர்நெட் வந்தது. ஏதோ தேடப் போக, வலைத்தளத்தில் கிசாரி மோகன் கங்குலி அவர்களின் "மஹாபாரதம்" ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு இலவசமாக முழுமையானப் பதிப்பாகக் கிடைத்தது .A4 அளவு பக்கத்தில், 9 புள்ளி எழுத்துருவில் 2222 பக்கங்கள் வந்தது. பெயர்க் குறிப்புகள் வரும் இடம் எல்லாம் எனக்கு சுவாரசியமாகவே இல்லை. அவை வரும்போதெல்லாம் அப்பக்கங்களைத் தவிர்த்துவிட்டு கதைக்குச் சென்றுவிடுவேன். கதையின் பிரம்மாண்டத்தை உணர்ந்தேன். எத்தனைக் கிளைக் கதைகள் அத்தனைக்கும் ஆசிரியரின் முடிச்சு. அப்பப்பா, இனி எந்த ஒரு புத்தகமும் இதன் உச்சத்தை எட்ட முடியாது என்று நினைக்கத் தோன்றியது.

நாம் ஆரம்பித்து முடிக்கவே 20 வருடங்கள் பிடித்தனவே. இனி வரும் இளைய தலைமுறை இதை எப்படிப் படிக்கும். சுருங்கச் சொல்வதில் பலனில்லை. முழுவதுமான தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு என்றால் (இருக்கிறதா என்று கூட எனக்குத் தெரியாது) அது எவ்வளவு விலையிருக்கும். வாங்கிப் படிப்பார்களா? இப்படியே மறைய வேண்டியதுதானா இப்படி ஒரு ஞானப் பொக்கிஷம். எனக்கு இப்போது திரு. சோவை நினைக்க நினைக்க கோபமாக வந்தது. ஏன் சுருங்கச் சொல்லவேண்டும். முழுவதும் சொல்லியிருந்தால் எத்தனை பேர் இதற்குள் (துக்கக் எப்படியும் வாங்கத்தான் போகிறார்கள்) மஹாபாரதம் தெரிந்திருப்பார்கள்.

எனக்கு சமஸ்கிருதம் தெரியாது. தமிழ், ஆங்கிலம் மட்டும்தான் தெரியும். என் சிற்றறிவுக்கு எட்டியவரை மஹாபாரதத்தை ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து தமிழுக்கு மாற்ற முடிவு செய்திருக்கிறேன். இது என்னால் முடியுமா தெரியவில்லை. பரமன் மீது பாரத்தைப் போட்டு ஆரம்பிக்கிறேன். "நீ என்ன அவ்வளவு பெரிய ஆளா?" என்று கேட்காதீர்கள். நான் பாமரன்தான், என்னைவிடவும் பாமரர்கள் இலவசமாகப் படித்து தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவேத் தொடங்குகிறேன்.

பெரியவர்கள், மஹாபாரத அறிஞர்கள் என்னை மன்னிக்க வேண்டும். பிழையிருப்பின் சுட்டிக்காட்டுங்கள் திருத்த முயல்கிறேன். ஆதிபர்வம் பகுதி 1 ஒரு வருடத்திற்கு முன் சுமமா விளையாட்டாக மொழிபெயர்ப்பு செய்தேன். அதைத் திரும்பவும் இந்தப் பதிப்பிற்காக மொழிபெயர்ப்பு செய்ய வேண்டுமா என்று யோசித்தேன். வேண்டாம் என்று அப்படியே தருகிறேன். இனி வரும் பகுதிகளில் சற்றுக் கூடுதல் கவனம் செலுத்தி மொழி பெயர்க்க முயல்கிறேன். இனிதான் மொழிபெயர்க்க வேண்டும். நன்றி!

- செ.அருட்செல்வப் பேரரசன்

மஹாபாரதம் - ஆதிபர்வம் - பகுதி 1

"மஹாபாரதம் சொல்லவா?" என்றார் செளதி:

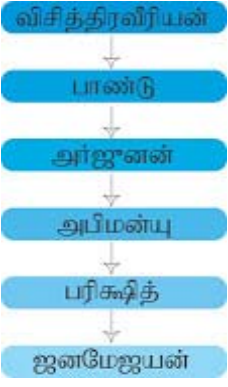
படம் 1: மஹாபாரதம் சொல்லவா? - செளதி

ஓம்! நாராயணனையும், மனிதர்களில் மேன்மையானவனான நரனையும், சரஸ்வதி தேவியையும் வணங்கி, "ஜெயத்தை" {ஒருவன்} சொல்ல வேண்டும். {இங்கு ஜெயம் என்று குறிப்பிடப்படுவது - அதர்மத்தை தர்மம் வென்ற கௌரவ மற்றும் பாண்டவர்களின் கதையே ஆகும்.}

"செளதி" என்று அழைக்கப்பட்ட லோமஹர்ஷனரின் மகனான உக்ரசிரவன் புராணங்களில் சிறந்த ஞானம் கொண்டவர் ஆவார். அவர், ஒரு நாள், நைமிச வனத்தில் "குலபதி" என்று அழைக்கப்பட்ட செளனகரின் பன்னிரண்டு வருட {12} யாகத்தில் பங்கெடுத்து கடினமான விரதங்களை மேற்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்த, பெரும்முனிவர்களை தன்னடக்கத்துடன் அணுகினார். அந்த ஆன்மீகவாதிகள் செளதியின் அழகான வர்ணனைகளைக் கேட்கும் ஆர்வத்தில் அவரை வரவேற்றனர். சரியான முறையில் அந்த தெய்வீக மனிதர்களால் வரவேற்கப்பட்ட செளதி, அவர்களை இருகரம் கூப்பி வணங்கினார். பிறகு, அவர்களது ஆன்ம முன்னேற்றம் குறித்து விசாரித்தார் {செளதி}.

பிறகு, எல்லோரும் அமர்ந்த பின்னர் லோமஹர்ஷனரின் மகன் (செளதி), தனக்கென ஒதுக்கப்பட்ட ஆசனத்தில் அமர்ந்தார். செளதியின் பயணக் களைப்பு நீங்கியதும், ஒரு முனிவர் விவாதத்தை துவக்கினார். "ஓ தாமரைக்கண் செளதியே, நீர் எங்கிருந்து வருகிறீர், எங்கெல்லாம் உங்கள் காலத்தை கழித்தீர்? சொல்வீராக!" என்றார். பேச்சில் வல்லவரான செளதி அந்த முனிவர்களின் பெரிய கூட்டத்தில் அவர்களின் வாழ்வு தரத்துக்கேற்றபடி கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கு பதிலளிக்க முற்பட்டார்.

செளதி, "பரீக்ஷித்தின் மகனான அரசமுனி *ஜனமேஜயன் நடத்திய பாம்பு வேள்வியில் (நாகயாகத்தில்) கிருஷ்ண துவைபாயணரால் {வியாசரால்} இயற்றப்பட்ட வித்தியாசமான, புனிதமான, ஆச்சரியமான கதைகள் அடங்கிய மஹாபாரதத்தை வைசம்பாயனர் {வியாசரின் சீடர்} உரைத்தார். அதை கேட்டு விட்டு, பல புண்ணிய நதிகளுக்கும், புனித இடங்களுக்கும் பயணித்து, உயர் பிறப்பாளர்களால் மிகவும் மதிக்கப்படும் கௌரவ_பாண்டவ போர் நடைபெற்ற சமந்தபஞ்சகம்

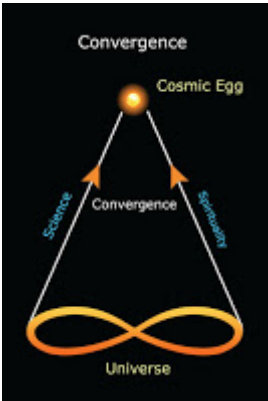
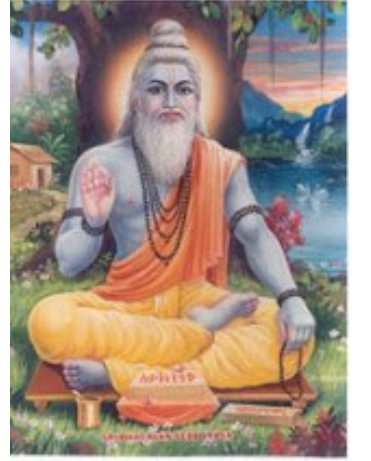

{குருசேத்திரம்} சென்று, அதன் பிறகு உங்களைப் பார்க்கும் ஆவலில், இங்கு {நைமிசாரண்யம்} வந்தேன்.

ஓ பெரும் முனிவர்களே! நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் எனக்கு பிரம்மாவைப் போன்றவர்கள்; கடவுளின் ஆசி பெற்று உங்களது தியாகங்களினால் சூரியனைப் போல் ஒளி வீசுபவர்கள். பெரும் தவங்களை முடித்தவர்கள். புனித நெருப்புக்கு உணவு அளித்தவர்கள்; ஆனாலும் தன்னடக்கத்துடன் அமர்ந்திருப்பவர்கள். ஓ! பிறப்பால் உயர்ந்தவர்களே! உங்களுக்கு ஆன்ம கடமைகளையும், உலக லாபங்களையும் சொல்லும் புராணங்களை திரும்பச் சொல்லவா? அல்லது மிகுந்த மரியாதைக்குரிய பெரும் முனிவர்கள் மற்றும் மன்னர்களின் செயல்களை விவரிக்கும் கதைகளை சொல்லட்டுமா?" என்று கேட்டார்.(சௌதி)

அதற்கு முனிவர் ஒருவர், "பெரும் முனிவர் துவைபாயணரால் {வியாசரால்} முதலில் இயற்றப்பட்டு, அதன்பிறகு, தேவர்களாலும், பிரம்மமுனிகளாலும் பெரிதும் மதித்து ரசிக்கப்பட்டு, உரைநடைகளிலேயே பெரிதும் துதிக்கப்பட்டு, தனக்கென இடம் பிடித்திருக்கும், வித்தியாசமான, வேதக் கருத்துக்கள் அடங்கிய, புனிதமான படைப்பு அந்த புராணம். அழகான மொழியில் இயற்றப்பட்டு, மற்ற புராணங்களில் உள்ள கருத்துக்களையும் உள்ளடக்கி, மற்ற சாத்திரங்களிலும் தெளிவாக விவரிக்கப்பட்டு, நான்கு வேதங்களின் சாரையும் தன்னகத்தே கொண்டது அது. வைசம்பாயண முனிவர் {வியாசரின் சீடர்}, துவைபாயணரின் {வியாசரின்} கட்டளைக்கிணங்கி அவர் {வியாசர்} முன்னிலையிலேயே, அரசன் ஜனமேஜயனின் நாக யாகத்தில் விவரிக்கப்பட்ட புனித படைப்பான, பாரதம் என்று அழைக்கப்படும் அந்த வரலாற்றை அறிந்து கொள்ள நாங்கள் எல்லோரும் ஆவலாய் இருக்கிறோம்," என்று சொன்னார்.

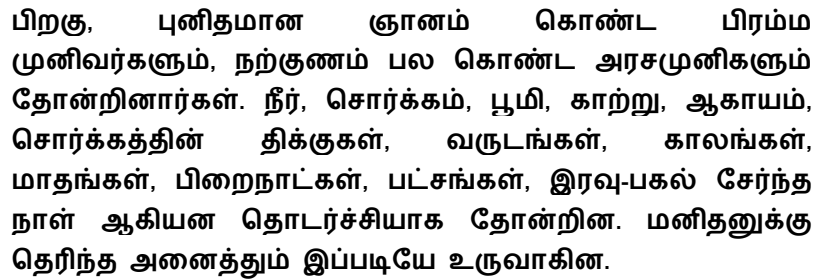
சௌதி சொன்னார், "பலரும் பூஜிக்கும், பிறப்பும் இறப்பும் அறியா ஈசனை வணங்குகிறேன். தவறறியா, மாற்றமில்லா, இருந்தும் இல்லாத பிரம்மனை வணங்குகிறேன். ஆதியானவர், பழமையானவர், முடிவில்லாதவராகிய விஷ்ணுவை வணங்குகிறேன். பிரபலமாக மதிக்கப்படும் வியாசரின் புனிதமான சிந்தனைகளை நான் இப்பொழுது இங்கு சொல்லப் போகிறேன். சில புலவர்கள் இந்த வரலாற்றை ஏற்கனவே விவரித்து இருக்கிறார்கள், சிலர் அதை பலருக்கு பயிற்றுவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள், மற்றவர்கள் இந்த உலகம் உள்ளளவும் இந்த வரலாற்றை உலகத்தில் பரப்புவார்கள். இந்த வரலாறு ஞானத்தின் ஊற்றுக்கண், மூவுலகங்களிலும் அறியப்பட்டது. இது உயர் பிறப்பாளர்களிடம்

விபரமாகவும், சுருக்கமாகவும் இரு வடிவங்களில் உள்ளது. இது பண்டிதர்களால் புலமைக்காகவும், உணர்வுகளுக்காகவும், மனித தெய்வ உரையாடல்களுக்காகவும் அலசி ஆராயப்பட்டது.

இந்த உலகம் ஒளியில்லாமல், இருளால் சூழப்பட்டிருந்த போது, அடிப்படை படைப்பான, ஒரு பெரிய முட்டை உருவானது. அது எல்லா உயிர்களின் வித்தையும் உள்ளடக்கியது. அது மகாதிவ்யமாகும். அது யுகங்களின் ஆரம்பத்தில் உருவானது. அந்த முட்டையில் பிரம்மனின் உண்மை ஒளி அடங்கியிருந்தது.. அந்த முட்டையிலிருந்து பிரஜாபதியான (குடியரசன்) பெருந்தகப்பன் பிரம்மா - சூரகுரு {சுகராச்சாரியார்} மற்றும் ஸ்தானுஷடன் வெளிப்பட்டார். அதன் பிறகு இருபத்தியொரு {21} பிரஜாபதிகள்

தோன்றினார்கள். அதாவது, மனு, வசிஷ்டர் மற்றும் பரமேஷ்டி, பத்து பிரசேதர்கள் {10}, தக்ஷன், தக்ஷனின் ஏழு {7} மகன்கள். அதன் பிறகு, விஸ்வ தேவர்கள், ஆதித்யர்கள், வசுக்கள், அசுவினி இரட்டையர்கள், யக்ஷர்கள், சத்யர்கள், பிசாசங்கள், குஹ்யகர்கள், மற்றும் பித்ரீக்கள் தோன்றினார்கள்.

அசையாதன ஆகிய அனைத்தும் இந்த உலகத்தின் அந்தியில், யுகங்களின் முடிவில் மீண்டும் அழியும். அதன்பிறகு அடுத்த யுகச் சக்கரத்தில் அனைத்தும் மீண்டும் படைக்கப்படும். எப்படி பல கனிகள், அதனதன் காலத்தில் கனிந்து விழுந்து மறுபடி காய் காய்கின்றனவோ அப்படி இந்த யுகச்சக்கரம் சுழலும்.

புரிந்து கொள்ள கடினமான மூன்று அடுக்கு - வேதம், யோகம், விஞ்ஞானம் - தர்மம், அர்த்தம், காமம் (அறம், பொருள், இன்பம்). அறம், பொருள், மற்றும் இன்பத்தை விளக்கும் பல புத்தகங்கள் இருக்கின்றன. மனிதனின் ஒழுக்க நீதிகள், வரலாறுகள், சுருதிகளுக்கு விளக்கங்கள் என பல இருக்கின்றன. இவை அனைத்தும் வியாச முனிவரின் இந்த புராணத்தில் அடங்கி விடும்.

வியாச முனிவர் இந்த ஞானத்தை, விவரமாகவும் சுருக்கமாகவும் இரு வடிவங்களில் அளித்தார். எதைத் தேர்ந்தெடுப்பது என்பது பண்டிதர்களின் விருப்பத்தைப் பொருத்தது. சிலர் பாரதத்தை அதிலிருக்கும் சக்தி வாய்ந்த மந்திரங்களுக்காக படிக்கின்றனர். சிலர் கதைக்காக படிக்கின்றனர். சிலர் கருத்துக்களுக்காக படிக்கின்றனர். சில அந்தணர்கள் முழுவதுமாக படிக்கின்றனர். சிலர் பாரதத்தை விவரிப்பதில் திறமை வாய்ந்தவர்களாக இருக்கின்றனர். சிலர் அதை ஞாபகம் வைத்துக் கொள்வதில் சிறந்து விளங்குகின்றனர்.

ஹிரண்யகர்பர் (பிரம்மா) என்று அழைக்கப்பட்டவரை, வியாசர் வலம் வந்து அருகில் நின்றார். பிரம்மா அவரைத் தனக்கு அருகில் இருந்த ஆசனத்தில் முடிபாசத்தோடும் மகிழ்ச்சியான புன்னகையுடனும் அமரச் செய்தார். அதன்பிறகு வியாசர், பிரம்மாவிடம் "ஓ தெய்வீக பிரம்மாவே! என்னால் ஒரு பாடல் (சுலோகம்) இயற்றப்பட்டுள்ளது, அது மதிக்கப் பட்டுள்ளது. இதில் வேதங்களின் சூட்சுமங்களை விவரித்திருக்கிறேன், உபநிஷதங்களில் வரும் சடங்குகள்,

அங்கங்கள், புராணங்கள், வரலாறு அனைத்தையும் இதில் ஒருங்கிணைத்திருக்கிறேன். ஆன்மீகம், ஆன்மீக மாணவனின் கடமைகள், தூரிய சந்திரனின் பரிமாணங்கள், காலங்கள், அழிவு, பயம், நோய், இருப்பு, இல்லாமை, வாழ்வியல் வகைகள், நான்கு வர்ணங்களுக்கான விதிகள், புராணங்கள், கிரகங்கள், கிரகணங்கள், நட்சத்திரங்கள், யுகங்கள், ரிக், சாம, யஜுர் வேதங்கள், ஆதியாத்மா, நியாய சாத்திரம், உச்சரிப்பு சாத்திரம், மருத்துவ சாத்திரம், தர்ம சாத்திரம், பாசுபத தர்மம், வானவர், மனிதர் பிறப்பு, புண்ணிய நதிகள், புனிதமான இடங்கள், மலைகள், காடுகள், சமுத்திரம், வானவர் நகரங்கள், கல்பங்கள், போர்க்கலை, பல விதமான நாடுகள், மொழிகள், மனிதர்களின் நாகரிகங்கள், எல்லாவற்றையும் பிரதிபலித்திருக்கிறேன். ஆனால், அதை எழுத ஒரு எழுத்தரை இந்த உலகத்தில் காணவில்லை," என்றார்.

பிரம்மா சொன்னார் "தத்தமது தெய்வீகத் தன்மைகளால் மதிக்கப்படும் இந்த பெரும் முனிவர்களின் முன்னிலையில் உமக்குக் கிட்டியுள்ள தெய்வீக ஞானத்தை பாராட்டுகிறேன். தெய்வீக வார்த்தைகள் உச்சரிக்கப்படும் முன்னரே, அவற்றை உண்மை நிறைந்த மொழிகளால் நீர் வெளிக்கொணர்வீர், என்பது எமக்குத் தெரியும். உமது படைப்பு பாக்களால் (சுலோகங்களால்) ஆனது என்று நீர் சொன்னீர். ஆகவே, அவை பாக்கள் (சுலோகங்கள்) என்றே அழைக்கப்பட்டும். உமக்கு நிகரான புலவர்கள் மூவலகங்களில் இருக்க மாட்டார்கள். ஓ முனி (வியாசரே)! அவற்றை எழுதுவதற்கு கணேசரை தியானிப்பீராக," என்றார் (பிரம்மா).

சௌதி சொன்னார், "இப்படிச் சொல்லிவிட்டு பிரம்மா தனது இருப்பிடம் திரும்பினார். வியாசர் கணேசரைத் தியானித்தார். தடைகளை அகற்றி, பக்தர்களின் எண்ணங்களை நிறைவேற்றும் கணேசர், வியாசரின் முன் உடனே தோன்றினார். வியாசர் அவரை வணங்கி, ஆசனம் கொடுத்து "ஓ கனங்களின் வழிகாட்டியே! எனது எண்ணத்தில் இருக்கும் பாரதத்தை, நான் சொல்லச் சொல்ல நீர் எழுத வேண்டும்," என்றார் (வியாசர்).

இதைக்கேட்ட கணேசர் "எனது எழுத்தாணி ஒருக் கணமும் நிற்காமல், நீர் வேகமாக சொல்வதாக இருந்தால், நான் உமது படைப்புக்கு எழுத்தராக இருக்கிறேன்," என்றார்.

வியாசர் அந்தக் கடவுளிடம் (விநாயகரிடம்) "ஏதாவது ஒரு வார்த்தையையோ பதத்தையோ புரிந்து கொள்ள கடினமாக இருந்து, நீர் எழுதுவதை நிறுத்தினாலொழிய, உமது எழுத்தாணி நிற்காது என்று உறுதியளிக்கிறேன்," என்றார். தனது கருத்து ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதும் கணேசர் "ஓம்!" என்று சொல்லிவிட்டு எழுதத் தயாரானார். வியாசரும் சொல்லத் துவங்கினார். இடையிடையே புரிந்து கொள்வதற்கு கடினமான சொற்களையும், கடினமான கருத்துக்களையும் சேர்த்து, அந்த வரலாற்றை தனது ஒப்பந்தத்திற்கு ஏற்ப சொன்னார்.

சௌதி, "எனக்கு எட்டாயிரத்து எண்ணூறு (8800) பாக்கள் தெரியும், சுருக்கும் (வியாசரின் மகன்), சஞ்சயருக்கும் அதே அளவு தெரியும். சில கடினமான செய்யுட்களை இன்னும் கூட பலரால் புரிந்து கொள்ள முடியாது. யோசிப்பதற்கு கணேசர் ஒரு கனம் எடுத்தால், அந்த நேரத்திற்குள் பல செய்யுட்களை படைத்து விடுவார் வியாசர்.

ஒளியிழந்து அறியாமை இருளில் தவிக்கும் குருடர்களின் கண்களை திறந்திருக்கிறது இப்படைப்பு. தூரியன் எப்படி இருளை அகற்றுவானோ, அப்படி அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற பிரிவுகளில் பாரதம் காட்டும் வழி, மக்களின் அறியாமையை அகற்றும். முடி நிலவு உதிக்கும் போது எப்படி அல்லி மலர் தனது இதழ்களை விரிக்குமோ அப்படி இந்த புராணம் மனிதனின் அறிவை மலரச் செய்யும். வரலாறு எனும் விளக்கு, அறியாமை எனும் இருளை அகற்றி, இயற்கையை, உலகத்தைக் காண்பிக்கும்.

இந்த படைப்பு, ஒரு மரத்தைப் போன்றது, அதன் அதிகாரங்கள் விதைகளைப் போன்றன; பௌலோம பர்வம், ஆஸ்தீகப் பர்வம் ஆகியன வேர் போன்றன, சம்பவ பர்வம் நடுப்பகுதியைப் போன்றது; சபா பர்வமும், ஆரண்ய பர்வமும் கிளைகளைப் போன்றன, ஆரண்ய பர்வம் மர்ம

முடிச்சுகள் உடையது. விராட பர்வமும், உத்யோக பர்வமும் மரத்தின் பட்டையைப் போன்றன, பீஷ்ம பர்வம் முக்கிய கிளை; துரோண பர்வம் இலைகள்; கர்ண பர்வம் மலர்கள்; சல்ய பர்வம் நறுமணம்; ஸ்திரீ பர்வம் மற்றும் அய்ஷிக பர்வம் ஆகியன மரத்தின் நிழல்; சாந்தி பர்வம் பெரிய பழம்; அஸ்வமேத பர்வம் அழியாத உள் நரம்புகள்; ஆசிரமவாசிக பர்வம் அந்த மரத்தின் வளர்ச்சி; மௌஸல பர்வம் வேதங்களின் துதி, இது சிறந்த அந்தணர்களால் மதிக்கப்படுகிறது. மொத்தத்தில் இந்த பாரத மரம், மனிதனுக்கு வாழ்வதற்கு எவ்வாறு

மேகங்கள் உதவுகின்றனவோ அப்படி உதவும்," என்றார்.

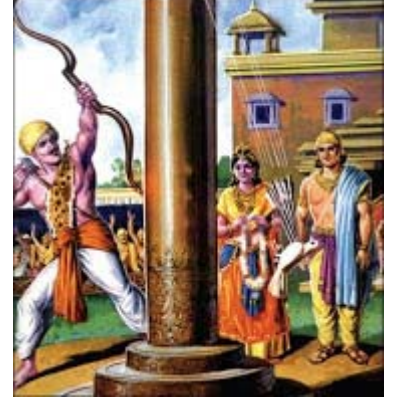
சௌதி தொடர்ந்தார் "நான் இப்போது அந்த மரத்தின் சுவை மிகுந்த பகுதிகளை சுருக்கமாக சொல்கிறேன். முன்பு ஒரு காலத்தில் கிருஷ்ண துவாபாயணர் (வியாசர்), கங்கை மைந்தன் பீஷ்மரின் தூண்டுதலாலும், தனது தாயின் (சத்தியவதி) தூண்டுதலாலும், விசித்திரவீரியனின் இரு மனைவிகளிடமும் (அம்பிகா, அம்பாலிகா) நெருப்பைப் போன்ற மூன்று குமாரர்களை பெற்றார். திருதராஷ்டிரன், பாண்டு, விதுரன் என்பது அந்த குமாரர்களின் பெயர்களாகும். பிறகு அவரது இருப்பிடம் சென்றார்.

அந்த மூன்று பேரும் பிறந்து, வளர்ந்து, பெரும்பயணத்தில் பிரிந்த பிறகு, பெருமுனிவர் வியாசர் இந்த பாரதத்தை இந்த மானுட உலகிற்கு படைத்தார்; *ஜனமேஜயனும், ஆயிரமாயிரம் அந்தணர்களும் தொடர்ந்து வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொண்டதன் பேரில், (வியாசர்) தனது அருகில் உட்கார்ந்திருந்த தனது சீடனான வைசம்பாயணரை பாரதம் உரைக்கும்படி பணித்தார். இந்த உரைகள், பாம்பு வேள்வியின் (நாகயாகத்தின்) இடைவெளிகளில் உரைத்தனவாகும்".

*விசித்திரவீரியன் மகன் பாண்டு. பாண்டு மகன் அர்ஜுனன். அர்ஜுனன் மகன் அபிமன்யு. அபிமன்யு மகன் பரீக்ஷித். பரீக்ஷித் மகன் ஜனமேஜயன். அந்த ஜனமேஜயன் நடத்திய நாகயாகத்தின் போது, ஜனமேஜயன் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க வியாசரின் முன்னிலையிலேயே வியாசரின் சீடரான வைசம்பாயணர் உரைத்தே இந்த மகாபாரதம். வைசம்பாயணர் உரைத்ததை கேட்ட சௌதியே தற்போது நைமிசாரண்யத்தில் உரையாற்றுகிறார்.

"மஹாபாரதம் சொல்லவா?" என்றார் சௌதி ஆதிபர்வம் - பகுதி 1 ஆ

குரு பரம்பரையின் பெருமைகளையும், காந்தாரியின் நன்னடத்தைகளையும், விதுரரின் ஞானத்தையும், குந்தியின் நிலையான தன்மையையும் வியாசர் முழுமையாக பிரதிபலித்திருக்கிறார். அந்த பெரு முனிவர் {வியாசர்} வாசுதேவனின் {கிருஷ்ணனின்} தெய்வீகத் தன்மையையும், பாண்டவர்களின் நேர்மையையும், திருதராஷ்டிரன் மகன்களின் தீய செயல்களையும் விவரித்திருக்கிறார்.

பாரதத்தையும் அதன் பெரும் கிளைக் கதைகளையும் இருபத்து நாலாயிரம் {24,000} செய்யுள் அடிகளைக் கொண்டு வியாசர் உரைத்தார். அதன்பிறகு, நூற்று ஐம்பது {150} செய்யுள் அடிகள் கொண்ட சுருக்கத்தைப் படைத்தார். இவற்றை முதலில் தனது மகன் சுகருக்கு கற்றுக் கொடுத்தார். அதன் பிறகு தனது சீடர்களுக்கு கற்றுக் கொடுத்தார். அதன் பிறகு அதன் இன்னொரு படைப்பாக மொத்தம் அறுபது லட்சம் {60,00,000} செய்யுளடிகளைக் கொண்ட படைப்பை படைத்தார். அதில் முப்பது லட்சம் {30,00,000} செய்யுளடிகள் தேவலோகத்தில் அறியப்பட்டுள்ளது. பதினைந்து லட்சம் {15,00,000} செய்யுளடிகளை பித்ரிக்களின் உலகம் அறிந்திருக்கிறது. பதினான்கு லட்சம் {14,00,000} கந்தர்வ லோகத்திலும், ஒரு லட்சம் {1,00,000} மானுட உலகத்திலும் அறியப்பட்டிருக்கிறது. நாரதர் தேவர்களுக்கு உரைத்தார், தேவலன் பித்ரிக்களுக்கு உரைத்தார், கந்தர்வர், யக்ஷர், ராட்சதர்கள் ஆகியோருக்கு சுகர் உரைத்தார், இந்த மானுட உலகிற்கு வியாசரின் சீடரான வைசம்பாயனர் உரைத்தார். சௌதியாகிய நான் பாரதத்தை திரும்பச் சொல்லும் போதும் அந்த ஒரு லட்சம் {1,00,000} செய்யுளடிகளையும் முழுமையாகச் சொல்கிறேன்.

யுதிஷ்டிரன், நேர்மையும் ஒழுக்கமும் உள்ள ஒரு பெரிய மரம், அர்ஜுனன் அந்த மரத்தின் நடுப் பாகம், பீமசேனன் அந்த மரத்தின் கிளைகள், மாத்ரியின் இரு மைந்தர்கள் நகுல, சகாதேவன், முழுமையடைந்த பழங்களும் பூக்களும் ஆவார்கள். கிருஷ்ணன், பிரம்மா, அந்தணர்கள் ஆகியோர் அந்த மரத்தின் வேர் போன்றவர்கள்.

பாண்டு தனது ஞானத்தாலும் பராக்கிரமத்தாலும் பல நாடுகளைத் தன் எல்லைக்குள் கொண்டு வந்த பிறகு, முனிவர்கள் நிறைந்த ஒரு காட்டுப் பகுதிக்குள் வேட்டையாடச் சென்றான். தனது துரதிர்ஷ்டத்தால் (பேறின்மையால்), காமத்தில் திளைத்திருந்த இரு மான்களை

வேட்டையாடியதால் பாண்டுவுக்கு சாபம் கிடைத்தது. அந்த சாபத்தின் காரணமாக, பாண்டு தனது மனைவிகளுடன் {குந்தி, மாத்ரியுடன்} கூட முடியாமல் போனது. தர்மதேவன், வாயு, இந்திரன் மற்றும் அஸ்வினி இரட்டையர்களை அறிந்த அந்த இரு மனைவிமார்கள் {குந்தியும், மாத்ரியும்} அவர்களிடம் குழந்தைகளைப் பெற்றனர். அந்த கானத்திலிருந்த முனிவர்கள், தாயின் {குந்தியின்} அரவணைப்பில் கானகத்தில் வாழ்ந்த அந்த குமாரர்களை, திருதராஷ்டிரனும் அவன் மைந்தர்களும் இருந்த அவைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போய், "இவர்கள் எங்களது சீடர்கள்.

இவர்கள் உங்கள் மைந்தர்கள், உங்கள் சகோதரர்கள் மற்றும் உங்கள் நண்பர்கள். இவர்கள் பாண்டவர்கள்," என்று சொல்லி அவர்களிடத்தில் ஒப்படைத்துவிட்டு தங்கள் இருப்பிடம் திரும்பினார்கள்.

பாண்டுவின் புதல்வர்கள் என்று அறிமுகப்படுத்தப்படுவதை கௌரவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே, மக்கள் ஆனந்தத்தில் கத்தினர். சிலர் அவர்கள் பாண்டுவின் புதல்வர்கள் அல்ல என்றனர்; சிலர் அவர்கள் பாண்டுவின் புதல்வர்கள்தான் என்றனர். சிலர் பாண்டு இறந்து பல வருடங்கள் ஆகிவிட்டன, இதை எப்படி நம்பவது? என்றனர். எல்லா திசையிலும் கூச்சலும் குழப்பமுமாய் இருந்தது. "அவர்கள் எல்லா வகையிலும் வரவேற்கப்படுகிறார்கள். தெய்வீக உணர்தலால் பாண்டுவின் குடும்பத்தை காணுங்கள்! அவர்கள் வரவேற்கப்பட்டும்!" என்று எல்லா புறங்களிலிருந்தும் கேட்குமாறு கண்களுக்கு தெரியாத தேவ தூதர்களின் ஒலி, விண்ணை முட்டும் அளவுக்கு கணீரெனக் கேட்டது. நறுமணத்துடன் கூடிய பூமழை பொழிந்தது. சங்குகளும், மேளங்களும் முழங்கின. இளவரசர்கள் வருகையில் இந்த ஆச்சரியமூட்டும் சம்பவங்கள் நடந்தன. மக்கள் மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் மூழ்கி, தங்கள் மனநிறைவைப் பிரதிபலிக்க கூச்சலிட்டனர். அவர்களின் சத்தம் தேவலோகத்தை எட்டும் அளவுக்கு இருந்தது.

வேதங்கள் முழுமையையும், சாத்திரங்கள் பலவற்றையும், பாண்டவர்கள் அங்கேயே கற்றனர். அவர்கள் எல்லோராலும் மதிக்கப்பட்டனர். எந்த அச்சுறுத்தலும் இல்லாமல் வாழ்ந்தனர்.

முக்கிய மனிதர்கள் அனைவரும் யுதிஷ்டிரனின் ஒழுக்க சுத்தத்திலும், அர்ஜுனனின் வீரத்திலும், குந்தியின் அடக்கத்திலும், நகுல சகாதேவர்களின் பணிவிலும் திருப்தியடைந்திருந்தனர். மக்கள் அனைவரும் இளவரசர்களின் தலைமைப் பண்பு மற்றும் மற்ற குணநலன்களைக் கண்டு வியந்து மகிழ்ந்தனர்.

பிறகு ஒரு நாள் அர்ஜுனன், அரசர்கள் நிறைந்த சபையில், கடினமான வில் போட்டியில் வென்று கிருஷ்ணை (திரௌபதி) என்ற பெண்ணை சுயம்வரத்தில் வென்றான். அதிலிருந்து, மிகச்சிறந்த வில்லாளிகளும் அவனை (அர்ஜுனனை) மதித்தனர். போர்க்களங்களில் அவன் தூரியனைப் போன்று எதிரிகளை அடக்கினான். தனது அரசன் (தனது அண்ணன்-யுதிஷ்டிரன்) நடத்திய ராஜசூய யாகத்திற்காக அண்டை நாட்டு இளவரசர்கள் எல்லோரையும் வென்றான்.

வாசுதேவனின் (கிருஷ்ணனின்) ஆலோசனைகளைக் கேட்டு, பீமசேனன் மற்றும் அர்ஜுனன் ஆகியோரது வீரத்தால் மகத நாட்டு மன்னன் ஜராசந்தனை அழித்து, யுதிஷ்டிரன் தனது ராஜசூய யாகத்தை தொடர்ந்தான். துரியோதனன் அந்த யாகத்திற்கு வந்தான். பாண்டவர்கள் செல்வத்தில் செழிப்பதைக் கண்டான். பரிசுப்பொருட்கள், விலையுயர்ந்த கற்கள், பொன், நகைகள், கால்நடைச் செல்வம் (மாடுகள்), யானைகள், குதிரைகள், கண்கவர் ஆடைகள், மெல்லிய ஆடைகள், சால்வைகள், தோலாடைகள், ரங்கு என்ற வகை மான் தோலாலான தரைவிரிப்புகள் என, இவற்றை எல்லாம் கண்டு பொறாமை கொண்டான். அவனுக்கு (துரியோதனனுக்கு) அவர்களைக் (பாண்டவர்களைக்) கண்டாலே பிடிக்கவில்லை. அசுரத்தச்சன் மயனின் கைவண்ணத்தில் ஆன மாளிகைக்கு அவன் (துரியோதனன்) சென்றான். பிரம்மிப்பு அடைந்தான். சில இடங்களைச் சரியாக கவனிக்காமல் அவன் (துரியோதனன்) விழுந்தான். அதைக் கண்டு, வாசுதேவனின் (கிருஷ்ணனின்) முன்னிலையில் பீமசேனன் சிரித்து விட்டான்.

துரியோதனன் எதிலும் விருப்பமில்லாமல் கவலையோடு இருப்பது திருதராஷ்டிரனுக்கு தெரிவிக்கப்பட்டது. அதன் பிறகு, சில காலம் கழித்து, துரியோதனன் மீது வைத்திருந்த பாசத்தால், பாண்டவர்களுடன் சதுரங்கம் ஆட திருதராஷ்டிரன் சம்மதம் தெரிவித்தான். வாசுதேவன் (கிருஷ்ணன்) இந்த தகவலை அறிந்து ஆத்திரமடைந்தான். கோபத்தில் சலிப்படைந்து, எந்த பிரச்சனையிலும் அவன் (கிருஷ்ணன்) தலையிட வில்லை, ஆனால் என்ன நடக்கிறது என்பதை மட்டும் கண்காணித்தான். விதுரர், பீஷ்மர், துரோணர், கிருபர் ஆகியோரைப் பற்றி நினைக்காமல், ஒருவரும் அறியாமல் அந்த கூடித்திரியர்கள் ஒருவரை ஒருவர் கொல்வதற்கு வழிவகுத்தான் (கிருஷ்ணன்).

{குருஷேத்திரப் போரில்} "பாண்டவர்கள் ஜெயித்தார்கள்" என்ற கெட்ட செய்தியை திருதராஷ்டிரன் கேள்விப்பட்டான். துரியோதனன், கர்ணன் மற்றும் சகுனியின் செயல்களை நினைத்துப் பார்த்தான், பிறகு சஞ்சயனை {திருதராஷ்டிரனின் தேரோட்டியும் அமைச்சருமான சஞ்சயனை} அழைத்து பின்வரும்படி உரைத்தான்.

"நீ என்னை புறக்கணிக்கலாம். நீ சாத்திரங்களில் ஞானம் கொண்ட வல்லவன். நான் சொல்வதைக்கேள். நான் போரை விரும்பவில்லை. நான் எனது

பிள்ளைகளிடமும் {கௌரவர்களிடமும்}, பாண்டுவின் பிள்ளைகளிடமும் {பாண்டவர்களிடமும்} வித்தியாசம் பார்க்கவில்லை. என் பிள்ளைகள் எனக்கு வயது முதிர்ந்ததால், என்னை இழிவாகக் கருதி போரைத் துவக்கினர். எனது புத்திர பாசத்தால் அவற்றையெல்லாம் பொறுத்தேன். எனது மகன் துரியோதனன் பாண்டவர்களின் செல்வத்தைக் கண்டு பொறாமை கொண்டான். அந்த மானிகையில் அவன் {துரியோதனன்} நகைப்புக்கு உள்ளாக்கப்பட்டதை அவனால் தாங்க முடியவில்லை. காந்தர மன்னனின் {சகுனியின்} துணை கொண்டு சூதாட்டத்தில் கபடமாக பாண்டவர்களை தோற்கடித்தான்.

எப்பொழுது, அரசர்கள் முன்னிலையில், அர்ஜுனன் தனது வில்லம்பால் இலக்கை அடித்து கிருஷ்ணையின் {திரௌபதியின்} கைபிடித்தான் என்று கேள்விப்பட்டேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, மதுவம்சத்து சுபத்திரையை அர்ஜுனன் துவாரகையில் கைபிடித்தான் என்று கேள்விப்பட்டேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை. எப்பொழுது, தனது தெய்வீக அம்பால் காண்டவ வனத்தில் இந்திரனின் மழையைத் தடுத்து அக்னி தேவனை மகிழ்வித்தான், என்று கேள்விப்பட்டேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, குந்தியும் அவள் மைந்தர்களும் {பாண்டவர்களும்} அரக்கு மானிகையில் இருந்து தப்பிச் சென்றார்கள் என்று கேள்விப்பட்டேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, மகத மன்னன் ஜராசந்தன் பீமனால் கொல்லப்பட்டான் என்று கேள்விப்பட்டேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, பாண்டவர்கள் ராஜசுய யாகம் நடத்தினார்கள் என்று கேள்விப்பட்டேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கை இல்லை.

எப்பொழுது, திரௌபதி தனது தீட்டு காலத்தில் கண்ணீருடன் சபை நடுவில் இடித்து வரப்பட்டாளோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, தீய துட்சாதனன் திரௌபதியின் ஒற்றை ஆடையை உருவ முற்பட்டு தோல்விகண்டாளோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, யுதிஷ்டிரன் சூதாட்டத்தில் தோற்கடிக்கப் படும் பலம் பொருந்திய தம்பிகள் அவனுக்கு {யுதிஷ்டிரனுக்கு} சேவகம் செய்தார்களோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, அழுதுகொண்டிருந்த பாண்டவர்கள் தனது அண்ணனை (யுதிஷ்டிரனை) பின்தொடர்ந்து சென்று, பல துயரங்களை சந்தித்து அதிலிருந்த மீண்டார்கள் என்று கேள்விப்பட்டேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, யுதிஷ்டிரனுக்கு சனாதர்களின் ஆதரவும், ஒழுக்கத்தில் சிறந்த அந்தணர்களின் ஆதரவும் கிட்டியது என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, அர்ஜுனன் முக்கண்ணனுடன் (சிவனுடன்) போர் புரிந்து அவர் பாராட்டுதலைப் பெற்று பாசுபத அஸ்திரத்தைப் பெற்றான் என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, நீதிமானான அர்ஜுனன் தேவலோகம் சென்று இந்திரனிடம் இருந்து பல தெய்வீக ஆயுதங்களைப் பெற்றான் என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, வானவர்களாலும் வெல்ல முடியாத காலகேயர்களையும் பௌலமர்களையும் அர்ஜுனன் வென்றான் என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, அர்ஜுனன் இந்திரனுக்கு உதவி செய்ய தேவலோகத்தில் அசுரர்களுடன் போர் புரிந்து வெற்றிவாகையுடன் வந்தான் என்பதை அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, கர்ணனின் ஆலோசனையின் பேரில் எனது பிள்ளைகள் (கௌரவர்கள்) கோஷயாத்திரை சென்றபோது கந்தர்வர்களால் சிறை பிடிக்கப்பட்டு, அர்ஜுனனால் விடுவிக்கப்பட்டார்கள், என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, தர்மதேனின் கேள்விகளுக்கு யுதிஷ்டிரன் பதிலளித்தான் என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, பாண்டவர்கள் திரௌபதியுடன் விராடனின் எல்லைக்குள் மறைந்திருந்த காலத்தில் எனது பிள்ளைகள் (கௌரவர்கள்) அவர்களை (பாண்டவர்களைக்) கண்டுபிடிக்கத் தவறினார்கள், என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, எனது மூத்த வீரர்களையும் அர்ஜுனன் தன்னந்தனியாக விராடத்தில் வென்றான், என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, உலகத்தை அளந்த யது வம்சத்து வாசுதேவன் (கிருஷ்ணன்) பாண்டவர்களின் நலனில் குறியாக இருந்தான் என்பதை அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, மத்ய தேசத்து அரசன், தனது மகள் உத்தரையை அர்ஜுனனுக்கு மணமுடித்துக் கொடுக்க முன்வந்து, அர்ஜுனன் அவளை (உத்தரையை) தன் மகனுக்கு (அபிமன்யுவுக்கு) மணமுடித்தான் என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, சூதாட்டத்தில் தோற்ற யுதிஷ்டிரன், தனது செல்வங்களையெல்லாம் இழந்தும், கானகத்தில் இருந்து தனது தொடர்புகளிலிருந்து எல்லாம் துண்டிக்கப்பட்டும் ஏழு {7} அக்ஷௌணி படை திரட்டினான், என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கை இல்லை.

எப்பொழுது, நாரதர் கிருஷ்ணனையும் அர்ஜுனனையும் நர நாராயணர்கள் என்று வெளிப்படுத்தி. அவர் (நாரதர்), அவர்களை {கிருஷ்ணனையும், அர்ஜுனனையும்} பிரம்மலோகத்தில் பார்த்ததாக தெரிவித்தாரோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, கிருஷ்ணன் குருவம்சத்திடம் மானிடர் நன்மைக்காக தூது வந்து வெறுங்கையுடன் சென்றானோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, கர்ணனும் துரியோதனனும் கிருஷ்ணனை சிறைபிடிக்கச் சென்று அவனது விஸ்வரூப தரிசனத்தில் இந்த பிரபஞ்சத்தையே கண்டார்கள், என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, பிருதையின் (குந்தியின்) சோகத்துக்கு கிருஷ்ணன் ஆறுதல் கூறினான், என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, வாசுதேவனும் {கிருஷ்ணனும்}, சந்தனுவின் மகன் பீஷ்மரும் பாண்டவர்களுக்கு ஆதரவாகப் பேசி, பரத்வாஜரின் மகன் துரோணர் பாண்டவர்களை வாழ்த்தினாரோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, கர்ணன் பீஷ்மரைப் பார்த்து, "நீர் போர்புரியும் வரை நான் போரிடமாட்டேன்," என்று சொல்லி படையில் இருந்து விலகினானோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, வாசுதேவன் {கிருஷ்ணன்}, அர்ஜுனன், காண்டிபம் {வில்} ஆகிய மூன்று பெரும் சக்திகளும் இணைந்தது என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே வெற்றியில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை.

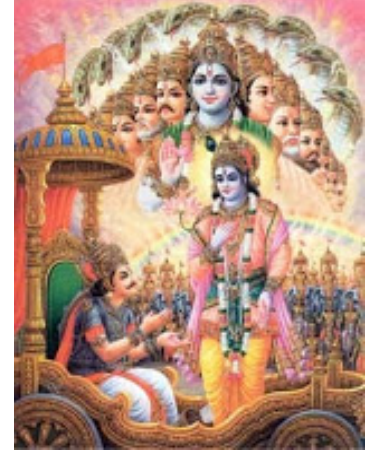
எப்பொழுது, அர்ஜுனுக்கு கிருஷ்ணன் தனது விஸ்வரூப தரிசனத்தைக் காண்பித்தானோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை. பத்தாயிரம் ரதசாரதிகளை ஒரே நாளில் அழிக்கும் பீஷ்மர் ஒரு பாண்டவரையேனும் கொல்லவில்லை என்று எப்போது அறிந்தேனோ! அப்போதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, பீஷ்மர் தன்னை வெல்ல தானே வழி சொன்னாரோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, சிகண்டியை முன்னிறுத்தி அர்ஜுனன் பீஷ்மரை புண்படுத்தினான், என்பதை அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, ஷோமகா இனத்தை ஒரு சிலராக உள்ள குடிவாக சுருக்கிய கிழத்தலைவன் பீஷ்மர், காயமடைந்து அம்பு படுக்கையில் படுத்தாரோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, பீஷ்மர் அம்புப்படுக்கையில் தாகத்திற்கு தண்ணீரை அர்ஜுனனிடம் கேட்டு, அதற்கு அர்ஜுனன் தனது அம்பால் பூமியைத் துளைத்து அவர் தாகத்தை தணித்தான் என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, வாயு, இந்திரன், சூரியன் ஆகியோர் குந்தி பிள்ளைகளுக்கு ஆதரவாக இணைந்தனர், என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, அற்புத போர் வீரர் துரோணர் ஒரு பாண்டவரையேனும் கொல்லவில்லை என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, குருட்டு கௌரவர்கள் குழந்தை அபிமன்யுவை சூழ்ந்து கொண்டு கொன்றுவிட்டு சந்தோஷத்தில் குதித்து, ஜயந்தனை அர்ஜுனனின் கோபத்திற்கு ஆளாக்கினார்கள், என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, கர்ணன், பீமனை வென்று, தனது வில்லால் இழுத்துச் சென்றும், அவனைக் (பீமனைக்) கொல்லாமல் விட்டான் என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, துரோணர், கிருதவர்மன், கிருபர், கர்ணன், துரோணரின் மகன், சல்ய மன்னன் ஆகியோர் இருந்தும் ஜயந்தன் கொல்லப்பட்டான், என என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, கர்ணன் அர்ஜுனனுக்காக தான் வைத்திருந்த சக்தி ஆயுதத்தை கடோதகஜன் மீது ஏவினான் என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, திருஷ்டத்யுமனன் போர் நெறிமுறைகளைத் தகர்த்து தியானத்தில் இருந்த துரோணரைக் கொன்றான், என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கை இல்லை.

எப்பொழுது, மாத்ரியின் புதல்வன் நகுலன், துரோணரின் மகனுடன் (அசுவத்தாமனுடன்) சரிக்கு சமமாக மல்லுக்கட்டி ரதத்தோடு துரத்தினான், என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, துரோணரின் இறப்பை அறிந்து, அவரது மகன் (அஸ்வத்தாமன்) நாராயண அஸ்திரத்தை முறை தவறி பயன்படுத்தி பாண்டவர்களைக் கொல்லாமல் தோல்வியுற்றான் என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

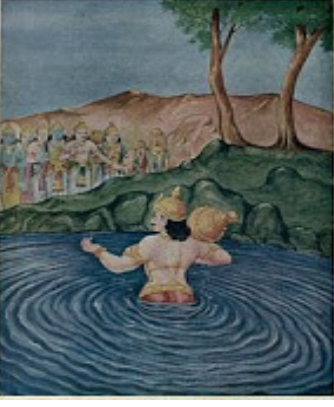
எப்பொழுது, பீமசேனன் தனது தம்பியான துட்சாதனனின் இரத்தைத் குடித்தான், அவனை யாராலும் தடுக்க முடியவில்லை என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கை இல்லை.

எப்பொழுது, போர்க்களத்தில் நிகரற்ற, வீரத்திற்கு பஞ்சமில்லாத கர்ணனை அர்ஜுனன் கொன்றான். என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, யுதிஷ்டிரன் வீரர்களான துரோணரையும், துட்சாதனனையும், கிருதவர்மனையும் வீழ்த்தினான், என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, கிருஷ்ணனாலும் எதிர்கொள்ளப்படாத மதுரா மன்னன் யுதிஷ்டிரனால் கொல்லப்பட்டான், என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, சகுனி பாண்டு மைந்தன் சகாதேவனால் கொல்லப்பட்டானோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, துரியோதனன் தனது பலத்தையெல்லாம் இழந்து மயக்க நிலையில் ஒரு ஏரிக்குச் சென்று அதன் நீராலேயே அரண் அமைத்து இருந்தான் என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

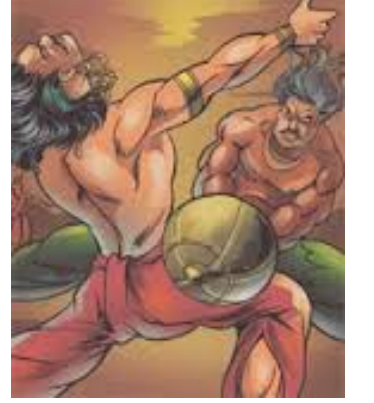
எப்பொழுது, பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணனுடன் அந்த ஏரிக்கரைக்குச் சென்று துரியோதனனை அவமதிக்கும் வகையில் அவனிடம் பேசினார்கள், என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கை இல்லை.

எப்பொழுது, கதாயுதப் போரில் கிருஷ்ணனின் அறிவுரையின் பேரில் பீமன் துரியோதனனை போர் நெறிகளை மீறி அடித்துக் கொன்றான் என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, துரோணரின் மைந்தன் (அஸ்வத்தாமன்) பாஞ்சாலர்களையும் திரௌபதியின் மக்களையும் அவர்கள் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் போது கேவலமான முறையில் கொன்றான், என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, அஸ்வத்தாமன் எய்த ஐசிகா அஸ்திரம் உத்தரையின் கர்பத்தில் இருந்த கருவை (பரீக்ஷித்தை) காயப்படுத்தியது என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, அஸ்வத்தாமன் எய்த பிரம்மாஸ்திரத்தை அர்ஜுனன் திரும்பப்பெற்று "சஷ்டி" என்று உச்சரித்து அஸ்வத்தாமனின் தலையில் இருந்த நகை போன்ற ஒரு பொருளை பறித்தான் என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, விராடனின் மகள் (உத்தரையின்) வயிற்றில் இருந்த கருவை (பரீக்ஷித்தை) அஸ்வத்தாமன் தாக்கியதால் துவைபாயணரும் (வியாசரும்), கிருஷ்ணனும் சாபம் கொடுத்தார்கள் என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

"அந்தோ! பிள்ளைகளை இழந்து, பேரப்பிள்ளைகளை இழந்து, பெற்றோரை இழந்து, உடன் பிறந்தோரை இழந்து வாடும் காந்தாரியின் நிலை மிகவும் பரிதாபத்திற்குரியது. பாண்டவர்களின் இந்த வேலை மிகவும் கடினமானது. எதிரிகள் இல்லாத அரசாங்கத்தை அடைந்துவிட்டார்கள் அவர்கள்".

"அந்தோ! போரின் விளைவாக வெறும் பத்து பேர் தான் மீந்திருக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்படுகிறேன். 3 பேர் கௌரவர்கள் தரப்பிலும், 7 பேர் பாண்டவர் தரப்பிலும் மீந்தார்கள்.

இந்தக் கோரமான போரில் 18 அக்ஷௌணி கூடித்திரியர்கள் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். என்னைச் சுற்றிலும் ஒரே இருளாக உள்ளது. எனது நினைவு தடுமாறுகிறது, தூதா! (சஞ்சயா) என் மனது சஞ்சலமடைகிறது."

சௌதி சொன்னார், "திருதராஷ்டிரன் இந்த வார்த்தைகளால் தனது விதியை நொந்து கொண்டு துக்கக் கடலில் மூழ்கி தன் நினைவை இழந்தான். பிறகு தெளிவடைந்து சஞ்சயனிடம் இவ்வாறு பேசினான்.

"இவ்வளவும் நடந்து முடிந்துவிட்டது. ஒ சஞ்சயா இனி ஒருக்கணமும் தாமதியாமல் என் உயிரை விட விரும்புகிறேன். நான் இனியும் உயிர் வாழ்வதில் எந்த பலனையும் நான் காணவில்லை."

சௌதி சொன்னார், "நல்ல விவேகியான கவல்கனனின் புதல்வன் (சஞ்சயன்) துக்கத்தால் வாடிக்கொண்டு, பாம்பைப் போல் பொறுமிக் கொண்டிருந்த திருதராஷ்டிரனிடம் இவ்வாறு கூறினான், "ஓ மன்னா! இதுவரை வியாசராலும் நாரதராலும் சொல்லப்பட்டவர்கள் மாபெரும் பலம்

பொருந்தியவர்கள். பெரிய ராஜ குடும்பங்களில் பிறந்தவர்கள், தெய்வீக ஆயுதங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு, இந்திரனின் லட்சணங்களையும் கொண்டு இந்த பூமியை தங்கள் நீதியினாலும், யாகங்களாலும் பெற்றிருந்தும் உன்னைப் போல வருந்தினர். அவர்கள் சைவியா, ஸ்ரீன்ஜெயா, சுஹோத்ரா, ரந்திதேவா, கக்ஷிவந்தா, பால்ஹிகா, தமனா, சர்யதி, அஜிதன், நளன், எதிரிகளை அழிக்கும் விஸ்வாமித்ரன், பெரும்பலம் கொண்ட அம்வரிஷா, மருதன், மனு, இக்ஷாகு, கயன், பரதன், தசரத மைந்தன் ராமன், சசவிந்து, பகீரதன், கிருதவீரியன், ஜனமேஜயன், நற்செயல்களைச் செய்த யயாதி ஆகியோர் யாகங்களால் மட்டும் அல்ல, தேவர்களாலும் அருளப்பட்டவர்கள். இந்த இருபத்துநான்கு {24} மன்னர்களும் பிள்ளைகளின் பிரிவால் பெரிதும் துக்கப்பட்டவர்கள், என்று நாரதர் சைவியனிடம் விவரித்திருக்கிறார். இவர்களைத் தவிர இன்னும் பலர் இருக்கின்றனர்.

புரு, குரு, யது, துரா, விஸ்வஸ்ரவா, அனுஹா, யுவனஸ்வ, காகுட்ஸ்தா, விக்ரமி, ராகு, விஜவா, விரிஹோர்தா, அங்கா, பவா, சுவேதா, விருபத்குரு, உசீநரா, சதரதா, கன்கா, துளிதுஹா, துருமா, தாம்போத்பவா, பரா, வேனா, சகரா, சங்கிரீதி, நிமி, அஜேயா, பரசு, புந்தரா, சம்பு, தெய்வீக தேவவிரதா, தேவஹுயா, சுப்ரதிகா, விரகத்ரதா, மகாட்சஹா, வினிதாத்மா, சுக்ரது, நிஷாத மன்னன் நளா, சத்யவிரதா, சந்தபாயா, சுமித்ரா, சுபலா, ஜனுஜங்கா, அனரன்யா, அர்கா, பிரியபிரித்யா, சுசிவிரதா, பாலபந்து, நிர்மார்தா, கேதுசிருங்கா, பிரிகித்பாலா, திரிஷ்டகேது, பிரகத்கேது, திரிப்தகேது, நிர்மயா, அபிக்ஷித், சப்பலா, துகுர்தா, கிரித்பந்து, திரித்தேசுதி, சாம்பவ்யா, பிரதயங்கா, பிரஹா, சுருதி இவர்களையும், இவர்களைப் போன்றோர் பலரையும் நாம் அறிவோம். என்னதான் அவர்கள் பலசாலிகளாகவும், அறிவு நிறைந்தவர்களாகவும் இருந்தாலும், அனைத்து மகிழ்ச்சிகளையும் உதறித் தள்ளிவிட்டு உன் பிள்ளைகள் செய்தது போல் அவர்கள் பிள்ளைகள் செய்த வினையால் மரணத்தைத் தழுவினர்.

அவர்கள் எல்லோரும் மிகவும் நல்லவர்களாயிருந்தும், பெரிய பலவான்களாகவும், கருணை உள்ளவர்களாகவும், உண்மை பேசுபவர்களாகவும், சுத்தமானவர்களாகவும், தன்னடக்கம் உள்ளவர்களாகவும் இருந்தும், பல பெரிய முனிவர்களால் அவர்கள் புகழப்பட்டிருந்தும், அவர்களுக்கு இந்த நிலை ஏற்பட்டது. உன் பிள்ளைகள் தீயன விரும்புவர்களாகவும், பேராசையுள்ளவர்களாகவும், செல்வத்தின் மேல் மோகம் உள்ளவர்களாகவும் இருந்தனர். நீ சாத்திரங்களில் தேர்ச்சி கண்டவன், புத்திகூர்மையுள்ளவன், நல்லவன். சாத்திரங்களின் அறிவைத் துணைகொண்டு சிந்திப்பவர்கள் இப்படி உன்னைப் போல் கவலை கொள்ளமாட்டார்கள். நீ விதியின் பின்னால் செல்கிறாய். உன்னை விதி இடிக்கிறது. நிலைப்பதும் அழிவதும் காலத்தின் கைகளில் உள்ளது. எல்லா நல்லதும் கெட்டதும் காலங்களினால் ஆகிறது. அனைத்தும் உறங்கும் போதும் காலம் மட்டுமே விழிப்புடன் இருக்கிறது. காலத்தை எவராலும் வெல்ல முடியாது. ஆகையால் நீ உன் கவலையை விடு."

சௌதி சொன்னார் "கவல்கனனின் புதல்வன் {சஞ்சயன்} பிள்ளைகளுக்காக கவலைகொண்ட திருதராஷ்டிரனுக்கு, இப்படி அறிவுரை கூறி, அவன் மனம் அமைதியடையச் செய்தான். இந்த சம்பவங்களையெல்லாம் எடுத்து துவைபாயணர் ஒரு புனிதமான உபநிஷத்தை உருவாக்கினார்.

"பாரதத்தைப் படிப்பது புனிதமானது. ஒரு அடியாவது முடி நம்பிக்கையுடன் ஒருவன் இதைப் படிப்பானாயின், அவனுடைய பாவங்கள் அனைத்தும் விலகும். நம்பிக்கையுள்ள, ஆன்மிக மனிதன், இந்த முகவுரையை படித்தால் அனைத்து பாவங்களில் இருந்தும் விடுபடுவான். அவனைத் துயரங்கள் அணுகாது. தயிரிலிருந்து வெண்ணை, வேதங்களிலிருந்து ஆரண்யகம், மருந்துகளிலிருந்து அமுதம், நீரிலிருந்து கடல், அப்படியே வரலாறுகளிலிருந்து பாரதம் எனக் கொள்க".

"முற்காலங்களில் நான்கு வேதங்களை {ரிக், யஜுர், சாம, அதர்வணம்} ஒரு புறமும், பாரதத்தை ஒருபுறமும் துலாக்கோலில் வைத்து வானவர்கள் பார்த்தனர். அதில் பாரதமே கனமுள்ளது என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். அப்படி நான்கு வேதங்களைக் காட்டிலும் பெரிய பாரதத்தை, உலகத்தினர் மஹாபாரதம் என்று அழைத்தனர். இப்படி கருத்திலும் கனத்திலும் அதிகமுள்ள மஹாபாரதத்தை அறிந்தவன் எந்த துன்பங்களுக்கு ஆளாகமல், அனைத்து பாவங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவனாவான்.

சங்கிரக பர்வம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 2 அ

"முனிவர்கள் 'ஓ தூதரின் குமாரா {சௌதியே}, நீ சொன்ன சமந்த பஞ்சகம் {Samanta-panchaka = குருசேத்திரம்} என்ற இடத்தைப் பற்றி முழுமையாக அறிய விரும்புகிறோம்.' என்று கேட்டார்கள்.

சௌதி {Sauti} சொன்னார், "நான் உச்சரிக்கும் இந்தப் புனிதமான விவரிப்பைக் கேளுங்கள் அந்தணர்களே, நீங்கள் அந்த சமந்த பஞ்சகத்தைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள மிகவும் தகுதி வாய்ந்தவர்களே. திரேதா யுகத்திற்கும் {Treta Yuga}, துவாபர யுகத்திற்கும் {Dwapara Yuga} இடைப்பட்ட காலத்தில் அனைத்து ஆயுதங்களையும் உபயோகிக்கத் தெரிந்த ஜமதக்னின் {Jamadagni} மகன் ராமன் {பரசுராமன்}; கூடித்திரியர்களின் தொடர்ச்சியான அநீதிகளைப் பொறுக்க முடியாமல் கூடித்திரியர்களின் குலத்தையே அழித்தான். அந்த கூடித்திரிய குலத்தின் குருதியைக் கொண்டே இந்த சமந்த பஞ்சகம் என்ற ஐந்து ஏரிகள் உண்டாக்கினான்.

அவன் {பரசுராமன்} கோபத்தால் வெல்லப்பட்டு, அந்த ஏரியின் அருகே நின்று கூடித்திரியர்களின் ரத்தத்தைக் கொண்டு தனது முன்னோர்களுக்கு அஞ்சலி செலுத்தினான் என்பதை அறிய வருகிறோம். ஒரு நாள் அவனது {பரசுராமனது} முன்னோர்களின் முதன்மையானவரான ரிச்சிகர் {Richika} என்பவர் மற்ற முன்னோர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு அவனிடம் {பரசுராமனிடம்} வந்து 'ஓ ராமா {பரசுராமா}, ஓ அருள் நிறைந்த ராமா, பிருகுவின் மைந்தனே, உன்னுடைய அஞ்சலியை ஏற்றுக் கொண்டோம். ஓ பலம் வாய்ந்தவனே, அருள் உன்னை நிறைக்கட்டும். ஓ ஒப்புயர்வற்றவனே, நீ விரும்பும் வரத்தைக் கேள்' என்று கேட்டார் {ரிச்சிகர்}.

ராமன் {பரசுராமன்}, "ஓ பாட்டன்களே, நீங்கள் உண்மையிலே என் அஞ்சலியினால் திருப்தி அடைந்தீர்களேயானால், இந்த கூடித்திரியர்களைக் கொன்றதால் எனக்கு ஏற்பட்ட பாவங்கள் கரைய வேண்டும். இந்த சமந்த பஞ்சகம் புனிதமான இடமாக உலகம் முழுவதும் புகழ்பெற வேண்டும்' என்றான். அதற்கு முன்னோர்கள் 'அப்படியே ஆகட்டும் மைந்தனே, நீ அமைதி பெறுவாய்' என்றனர். ராமனும் {பரசுராமனும்} அமைதியடைந்தான்.

அந்த காலத்திலிருந்து அந்த இடம் சமந்த பஞ்சகம் என்று புனித பூமியாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. ஒவ்வொரு இடத்தின் பெயரும் அந்த இடத்தில் நடந்த ஏதாவதொரு நிகழ்வினை

ஞாபகங்களாக்கும் வகையில் இருக்க வேண்டும், என்று ஞானமுள்ளோர் சொல்கின்றனர். துவாபர யுகத்திற்கும் கலியுகத்திற்கும் {Kali Yuga} இடைப்பட்ட காலத்தில் அந்த சமந்த பஞ்சகத்தில்தான் கௌரவப் படைகளும் பாண்டவப் படைகளும் {Kauravas and Pandavas} மோதிக்கொண்டன. அந்த இடத்தில்தான் பதினெட்டு {18} அக்ஷௌனி {Akshauhini} படைகளும் போர் செய்யும் ஆர்வத்தில் அணிவகுத்து இருந்தன. அந்த இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்ததால் அவர்கள் அனைவரும் அதே இடத்தில் மரணமடைந்தார்கள். ஓ அந்தணர்களே! முவுலகத்திலும் கொண்டாடப்படுவதும், புனிதமானதும் உற்சாகத்தை அளிக்கக் கூடியதுமான அந்த இடத்திற்கான பெயர்க்காரணத்தை சொல்லியாயிற்று' என்றார்.

முனிவர்கள், "'ஓ தூதரின் குமாரனே {சௌதியே}, அக்ஷௌனி என்பது என்ன?. அதில் எத்தனை குதிரைகள், காலாட்கள், தேர்கள், யானைகள் இருக்கும். முழுவதும் கூறு," என்றனர்.

சௌதி சொன்னார், 'ஒரு தேர், ஒரு யானை, ஐந்து காலாட்கள், மூன்று குதிரைகள் அடங்கியது ஒரு பட்டி, மூன்று பட்டிகள் ஒரு சேனாமுகம், மூன்று சேனாமுகங்கள் ஒரு குல்மா என்றழைக்கப்படும். மூன்று குல்மாக்கள் ஒரு கனம், மூன்று கனங்கள் ஒரு வாகினி, மூன்று வாகினிகள் சேர்ந்தது ஒரு

பிரிதனா என்றழைக்கப்படும். மூன்று பிரிதனாக்கள் சேர்ந்தது ஒரு சம்மு, மூன்று சம்முக்கள் ஒரு அனிகினி, பத்து அனிகினிக்கள் சேர்ந்ததுதான் ஒரு அசௌளனி. அந்தணர்களே, கணிதவியலாளர்கள், ஒரு அசௌளனியில் இருபத்து ஓராயிரத்து எண்ணூற்று எழுபது {21870} தேர்களும், அதே எண்ணிக்கையில் யானைகளும் {21870}, ஒரு லட்சத்து ஒன்பதாயிரத்து முன்னூற்றி ஐம்பது {109350} காலாட்படை வீரர்களும், அறுபத்தைந்து ஆயிரத்து அறுநூற்று பத்தும் {65610} குதிரைகளும் ஆகும். ஓ அந்தணர்களே! இதுதான் ஒரு அசௌளனியின் கணக்காகும் என்று எண்களின் இலக்கணப்படிச் சொல்கிறார்கள். இந்தக் கணக்குப்படி கௌரவர்களும் பாண்டவர்களும் பதினெட்டு {18} அசௌளனி படைகள் இருந்தன.

பல அற்புதங்களைச் செய்யும் காலமானது, கௌரவர்களின் செயல்களின் காரணமாக அவர்கள் அனைவரையும் அங்கு {சமந்த பஞ்சகத்திற்கு} கூடி வரச்செய்து, அங்கேயே அனைவரையும் அழித்தது. ஆயுதங்கள் தாங்கிய பீஷ்மர் பத்து {10} நாட்கள் போரை நடத்தினார். துரோணர், கௌரவர்களின் வாகினிகளை ஐந்து {5} நாட்கள் காப்பாற்றினார். எதிரிப் படைகளைச் சிதறடிக்கும் கர்ணன் இரண்டு {2} நாட்கள் போர் நடத்தினான். சல்லியன் அரை {1/2} நாள் போரை நடத்தினான். அதன் பிறகு பீம துரியோதன கதாயுத்தம் அரைநாள் {1/2} நடந்தது. அந்த நாளின் இறுதியில் அசுவத்தாமனும் கிருபரும், இரவில் தூங்கிக் கொண்டிருந்து யுதிஷ்டிரனின் படைகளை ஆபத்தை உணராமல் கொன்றொழித்தனர்.

'ஓ செளனகரே, உமது யாகத்தில் மறுவாசிப்பு செய்யப்படும் உன்னதமான பாரதம், இதற்கு முன்னால் ஜனமேஜயனின் யாகத்தில் வியாசரின் புத்திசாலி சிஷ்யரால் {வைசம்பாயணரால்} மறுவாசிப்பு செய்யப்பட்டது. இந்த பாரதம் பல பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆரம்பத்தில் பெளஷிய, பெளலோம, ஆஸ்தீக பர்வங்களில் பல புகழ்வாய்ந்த மன்னர்களைப் பற்றி முடி நீளத்தில் விபரங்களைத் தருகிறது. இது {மஹாபாரதம்} புலன்களால், எண்ணத்தால், பயன்படுத்தும் வார்த்தைகளால் வித்தியாசமானவரால் {வியாசரால்} விவரிக்கப்பட்ட படைப்பு. இதில் பலதரப்பட்ட குணங்களும், சமயச்சடங்குகளும் சொல்லப் பட்டுள்ளன. ஞானமுள்ளவர்களால், இது மோட்சத்தை விரும்பும் மனிதர்களின் வைராக்கியம் எனும் மனநிலையைத் தரும் என்று ஏற்கப்பட்டுள்ளது.

அறிய வேண்டியவற்றில் சுயமும் ஒன்று. அதிகம் விரும்பப்படுவதில் வாழ்வும் ஒன்று. அதேபோல் தான், இந்த வரலாறும் பிரம்மத்தை அறிவதற்கு உதவும். இது எல்லா சாத்திரங்களிலும் முதன்மையானது. உடலைச் சுமந்து செல்லும் கால்களைப் போல இந்த வரலாற்றை

நம்பியிருக்காத ஒரு கதையும் தற்கால உலகத்திலும் கிடையாது. நல்ல குடியில் பிறந்த முதலாளிகளை எப்படி வேலைக்காரர்கள் கொண்டாடுவார்களோ அப்படியே பாரதம் பல புலவர்களால் கொண்டாடப்படுகிறது. எப்படி வார்த்தைகள் உயிரெழுத்துகளையும், மெய்யெழுத்துகளையும் கொண்டு பல தரப்பட்ட உலக ஞானங்களையும் வேத ஞானங்களையும் காட்டுகிறதோ அப்படியே பாரதமும் உயர்ந்த ஞானத்தைக் காட்டுகிறது.

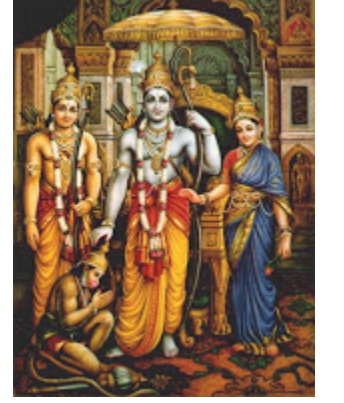
'ஓ துறவிகளே, கேளுங்கள். ஒப்புயர்வற்ற ஞானத்தை, உள்ளார்ந்த அர்த்தத்தோடு, நடைமுறை வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுமாறு, வேதக் கருத்துகளை உள்ளடக்கி புகட்டுகின்ற பாரதம் பர்வங்கள் என்ற பல பகுதிகளாகப் பிரிந்து மேற்கண்ட அனைத்தையும் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றது.

முதல் பர்வம் அனுக்கிரமானிகா என்றழைக்கப்படுகிறது; இரண்டாவது சங்கிரகா; அடுத்து பெளசியா, அடுத்து பெளலமா, அடுத்து ஆதிவம்சவதரணா. அடுத்து வருவது அற்புதமான உணர்ச்சிகரமான சம்பவங்களைக் கொண்ட சம்பவா. ஜாதுகிருகதகா (அரக்கு மாளிகைக்கு நெருப்பு வைத்தல்) என்பது அடுத்து வருவது. அடுத்து ஹிடம்பபதா பர்வம் (ஹிடும்ப வதம்). அதற்கடுத்து பகாபதா (பகாசுரன் வதம்), அடுத்து சித்திரரதா. அடுத்து திரௌபதியை தனது கூத்திரிய திறமைகளால் அர்ஜுனன் வெல்லும் சுயம்பவரா (பாஞ்சாலி சுயம்பவரம்). அடுத்து வைவாஹிகா (திருமணம்). அடுத்து வருவது விதுரகமணா (விதுரரின் வருகை), ராஜ்யலாபா (அரசைப் பெறுவது), அர்ஜுன பனவாசா (அர்ஜுனன் வனவாசம்), அடுத்து சுபத்திரா ஹரணா (சுபத்திரை களவு).

இதற்கெல்லாம் அடுத்து ஹரணா-ஹரிகா, காண்டவ-தஹா (காண்டவ வன துகளம்), மய தர்சனா (அசுர சிற்பி மயனை சந்தித்தல்). அதற்கடுத்து வருவது சபா, மந்திரா, ஜராசந்தா, திக்விஜயா (தொடர் போர்). திக்விஜயத்திற்கு அடுத்து ராஜத்ய யாகா, அர்க்கியாஹரணா (அர்க்கிய திருடுதல்), சிசுபாலபதா (சிசுபால வதம்). இதற்கெல்லாம் அடுத்து தியுதா (சூதாடுதல்), அனுதியுதா (சூதாட்ட தொடர்ச்சி), ஆரண்யகா, கிரிமிரபதா (கிரிமிரன் வதம்). அர்ஜுன விகமானா (அர்ஜுனனின் பயணங்கள்), கைராதி;

கடைசியில் அர்ஜுனுக்கும் வேடன் உருவத்தில் இருந்த மஹாதேவருக்குமிடையில் நடந்த போர். அதற்கடுத்து இந்திரலோகவிகமனா (இந்திரலோகப் பயணம்); அறம் மற்றும் நற்பண்புகளின் புதையலான மிகவும் சோகமான நளபகியான (நளனின் கதை). அடுத்து தீர்த்தயாத்ரா, ஜடாதூரன் மரணம், யக்ஷர்களுடன் போர். நிவாடகவாசர்களுடனான போர், அஜகரா, மார்கண்டேய சமஸ்யா (மார்கண்டேயனைச் சந்தித்தல்). திரௌபதி சத்தியபாமா சந்திப்பு, கோஷயாத்ரா, மிர்கா சுவப்னா (மானின் கனவு). பிரகதாரன்யகா மற்றும் ஐந்தரதுருமனா கதைகள். திரௌபதி ஹரணா (திரௌபதி அபகரிப்பு), ஜயத்ரதா பிமோக்ஷனா (ஜயத்ரதன் விடுதலை). அடுத்து வருவது கற்புக்கரசி சாவித்திரியின் கதை.

அதன்பிறகு ராமனின் கதை. அடுத்த பர்வம் குண்டல ஹரணா (காதணி திருட்டு) என்று அழைக்கப்படும். அதற்கடுத்து "ஆரண்யா", அதற்கடுத்து "வைராதா". அதன்பிறகு பாரண்டவர்கள் செய்திருந்த ஒப்பந்தப்படி ஒருவருட தலைமறைவு வாழ்க்கை. பிறகு கீசக வதம். அதன்பிறகு விராட தேசத்தை கௌரவர்களிட் இருந்து காப்பாற்றுவது. அதற்கடுத்து விராடனின் மகளுடன் அபிமன்யு திருமணம். அதன்பிறகு நீங்கள் அவசியம் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய உத்தியோக பர்வம். அதன்பிறகு "சஞ்சய யானா" (சஞ்சயனின் வருகை). அதற்கடுத்து வருவது "பிரஜாகரா" (திருதராட்டிரனின் தூக்கமின்மை). அடுத்து புதிராக இருக்கும் தெய்வீக தத்துவங்களின் தன்மையறிதல் "சனத்சுஜாதா". அடுத்து "யானாசத்தி", அதற்கடுத்து கிருஷ்ணனின் வருகை. அதன்பிறகு மாதாலியின் கதை, "கலவா". அதன்பிறகு "சாவித்திரி", "வாமதேவர்", "வைனியா" ஆகியோரின் கதைகள். அதன்பிறகு "ஜமதக்னயா" மற்றும் "ஷோதாசரஜிகா" கதைகள். அதன்பிறகு கிருஷ்ணனின் அரசவை வருகை. அதன்பிறகு பிதூல்லபுத்ரசாசனா. அதன்பிறகு சேனைகளைப் பார்வையிடல் பிறகு ஷேதாவின் கதை. அதன்பின் நீங்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டியது உயர்பிறப்பாளன் கர்ணனுடன் வாக்குவாதம்.

அதன்பிறகு, இருபக்கமும் படைகளின் அணிவகுப்பு. அடுத்து ரதி மற்றும் அதிரதர்களின் எண்ணிக்கை. அடுத்து பாண்டவர்களின் கோபத்தைத் தூண்டும் உலுகனின் தூது. அடுத்து அம்பையின் கதை. அடுத்து உணர்ச்சிமயமான கௌரவப்படைத்தலைவர் பீஷ்மரின் கதை. அதற்கடுத்து ஜம்பு தீபம் பூமியில் உண்டான கதை, தீவுகளின் உருவாக்கம். அதன்பிறகு "பகவத் கீதை", பிறகு பீஷ்மரின் மரணம். துரோணர் படைத்தலைமை ஏற்பது. சன்சப்தகர்களின் அழிவு, அபிமன்யுவின் மரணம், அர்ஜுனன் ஜெயத்ரதனைக் கொல்வதாக உறுதி ஏற்பது. ஜெயத்ரதன் மற்றும் கடோதகஜனின் மரணம். அதன்பிறகு நீங்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டியது யாரும் எதிர்பாராத துரோணரின் திடீர் மறைவு. நாராயணக் கணையை ஏவுவது. அதன்பிறகு கர்ணன் மற்றும் சல்யனின் மறைவு.

அதன்பிறகு துரியோதனன் ஏரிக்குள் மூழ்குவது. பிறகு பீமனுக்கும் துரியோதனனுக்கும் நடந்த கதை யுத்தம். அதன்பிறகு, சரஸ்வதா, புண்ணிய இடங்களின் வர்ணனை மற்றும் வரலாறு. அதன்பிறகு கௌரவர்களின் தீய செயல்களைப் பற்றிய வர்ணனையான செளப்திக பர்வம். அடுத்து ஐசிக பர்வம், "ஜலபிரதனா" முன்னோர்களுக்கு (இறந்தவர்களுக்கான) அஞ்சலி, பெண்களின் அடிகை. அதன் பிறகு கௌரவர்களுக்கு தகன காரியங்களை விளக்கும் "சிரதா". அதன்பிறகு யுதிஷ்டிரனை வஞ்சகமாக ஏமாற்ற நினைத்து அந்தணனின் உருவத்தில் வந்த ராட்சசன் சார்வாகனின் அழிவு. பிறகு ஞானமுள்ள யுதிஷ்டிரனின் பட்டமேற்பு.

அடுத்து "கிரகபிரவிபாகா", அடுத்து "சாந்தி", அதற்கடுத்து "ராஜதர்மனுசாசனா", அதன்பிறகு "அபதர்மா" பிறகு "மோட்சதர்மா" அடுத்து வருவன "சுகபிரசன அபிகாமனா", பிரம்ம

பிரசன்னசாசனா", துர்வாசரின் மூலம் (அவரின் பிறப்பு), மயனுடன் விவாதம். அடுத்து "அனுசாசனிகா", பிறகு "பீஷ்மர்" மோட்சமடைவது. அதன்பிறகு பாவங்களை அழிக்கும் "குதிரைபலி". அதன்பிறகு தெய்வீக தத்துவங்களைச் சொல்லும் "அனுக்ரீதை". அதன்பின் தொடர்வன "ஆசிரமவாசா", இறந்து போன தங்கள் மக்களின் ஆவியைக் காணும் "புத்ரதர்சனா", அடுத்து நாரதர் வருகை. அடுத்து கொடுமையான குரூரமான சம்பவங்கள் நடக்கும் "மௌசலா". அடுத்து "மஹாபிரஸ்தானிகா" அதன்பிறகு மோட்சமடைதல். அதன்பிறகு வருவது "கீல்வன்சா" புராணம். கடைசியாக வருவன குதூகலமான குழந்தை கிருஷ்ணனும், கம்சனின் அழிவும் அடங்கிய "விஷ்ணு பர்வா". அதன்பிறகு எதிர்காலத்தை முன்னுரைக்கும் "பவிஷ்யபர்வா"

மேற்கண்டவை உயர்ந்தபிறவியான வியாசர் அருளிய நூறு{100} பர்வங்களின் சுருக்கமே. அதன் தொடர்ச்சியாக அவையனைத்தையும் பதினெட்டு{18} பர்வங்களாகப் பிரித்து நைமிச வனத்தில் சூதர் {சௌதி} பின்வருமாறு சொன்னார்.

{1வது பர்வம் சுருக்கம்}

'ஆதிபர்வத்தில்' பௌசியா, பௌலோமா, ஆஸ்தீகா, அதிவன்சுவதரா, சம்வா, அரக்கு மாளிகை எரியூட்டல், இடும்பன் வதம், அசுரர்கள் பகன் மற்றும் சித்ரரதன் வதம், திரௌபதி சுயம்வரம், அதைத் தொடர்ந்து அவள் {திரௌபதி} திருமணத்தை முன்னிட்டு நடக்கும் போர், விதுரரின் வருகை, அர்ஜுனன் நாடு கடத்தல், சுபத்திரை அபகரிப்பு, பரிசு மற்றும் சீர்வரிசை, காண்டவ வனம் எரிந்துபோதல், அசுர சிற்பி மயனுடனான சந்திப்பு. பௌசிய பர்வத்தில் உதங்கரின் மேன்மை சொல்லப்படுகிறது. பௌலமாவில் பிருகு மைந்தர்களின் மேன்மை சொல்லப்படுகிறது. ஆஸ்தீக பர்வத்தில் கருடன் மற்றும் நாகங்களின் பிறப்பு, ஆழிக் கடைதல் {பாற்கடல் கடைதல்}, தெய்வீகக் குதிரை உச்சைசிரவாவின் பிறப்பு, ஜனமேஜயனின் நாகயாகத்தில் விவரிக்கப்படும் பரதனின் பரம்பரை ஆகியன. சம்பவ பர்வத்தில் பல மன்னர்கள், நாயகர்கள் மற்றும் கிருஷ்ண துவைபாயணரின் (வியாசரின்) பிறப்பு, தேவர்கள், அசுரர்கள், யக்ஷர்கள், கந்தர்வர்கள், நாகங்கள், பறவைகள் மற்றும் அனைத்து உயிரினங்களின் பிறப்பு. அடுத்து பரதனின் வரலாறு, அவனது பரம்பரை, கன்வரின் ஆசிரமத்தில் சகுந்தலை இருப்பது, பகீரதி நதியின் பெருமை. சந்தனுவின் இல்லத்தில் வசுக்களின் பிறப்பும், அவர்கள் மோட்சமடைதலும், மேலும் இந்த பர்வத்தில் பீஷ்மரின் பிறப்பு, மற்ற வசுக்களது சக்திகளின் பகுதிகளை தன்னுள் அடக்குவது.

அவரது {பீஷ்மரது} அரச பதவி அண்டுவதில்லை என்ற உறுதியேற்பு, பிரம்மச்சரியம் கொள்வது, சித்திராங்கதனைப் பாதுகாப்பது, அவனது {சித்திராங்கதனது} மறைவிற்குப் பிறகு விசித்திரவீரியனைப் பாதுகாப்பது. அவனை {விசித்திரவீரியனை} அரியணையில் அமர்த்துவது, தர்மதேவன் ஆணிமாண்டவ்யரின் சாபம் பெற்றதால் மனிதனாகப் {விதுரனாகப்} பிறப்பது. வியாசர் மூலம் திருதராட்டிரன் மற்றும் பாண்டுவின் பிறப்பு, பாண்டவர்களின் பிறப்பு, துரியோதனின் திட்டத்தால் பாண்டவர்கள் வாரணாவதம் செல்வது. விதுரரின் எச்சரிக்கை, சுரங்கம் தோண்டுவது, புரோச்சனன் மடிவது, அரக்கு மாளிகை எரிவது, இடும்பியைச் சந்தித்தல், இடும்பனை வதம் செய்வது. கடோதகஜனின் பிறப்பு, பாண்டவர்கள் வியாசரைச் சந்திப்பது, அவரின் ஆலோசனைகளை ஏற்பது, ஏகச்சக்கர நகரத்தில் தலைமறைவாக வசிப்பது, அசுரன் பகன் வதம், திரௌபதி மற்றும் திருஷ்டத்யுமனனின் அமானுஷ்ய பிறப்பு, வியாசரின் அறிவுரைப்படி திரௌபதி சுயம்வரத்தில் பங்கேற்பதற்காக பாண்டவர்கள் பாஞ்சாலம் செல்லத் தீர்மானிப்பது. பகீரதி நதிக்கரையில் அங்காரபர்வன் என்ற கந்தர்வனிடம் அர்ஜுனனின் வெற்றி, கந்தர்வன் தபதி, வசிஷ்டர் மற்றும் அவரவரின் வரலாறுகளைச் சொல்வது.

பாண்டவர்கள் பாஞ்சாலம் செல்வது, அனைத்து மன்னர்கள் முன்னிலையிலும் கொடுத்த குறியை அடித்து, திரௌபதியை வென்றெடுப்பது. சல்லியன், கர்ணன் ஆகியோர் அர்ஜுனனிடம் தோற்பது. மற்ற அரச முடியுள்ளவர்கள் அனைவரும் பீமனிடமும் அர்ஜுனனிடமும் தோற்பது. பலராமனும் கிருஷ்ணனும் பாண்டவர்களை அடையாளம் காண்பது. ஒரு குயவனின் இல்லத்தில் அவர்களைக் காண்பது. திரௌபதி ஐவருக்கு மனைவியாவதா? என்று துருபதன் மறுப்பது. ஐந்து இந்திரர்களைப் பற்றிய அற்புதமான கதை, அசாதாரண திரௌபதி திருமணம், திருதராஷ்டிரனின் மைந்தர்கள் விதுரரைப் பிரதிநிதியாக அனுப்புவது, விதுரர் கிருஷ்ணனைப் பார்ப்பது, காண்டவபிரஸ்தம்

பாண்டவர்களுக்கு ஒதுக்கப்படுவது. அவர்களது பாதி நாடு ஆளுமை, சுந்தன் உபசுந்தன் வரலாறு. யுதிஷ்டிரனும் திரௌபதியும் தனிமையில் இருப்பதைக் கண்டதால் அர்ஜுனன் தானே நாடு கடப்பது, அர்ஜுனன் நாகத்தின் மகளான உலாபியைச் சந்திப்பது, அர்ஜுனன் புண்ணிய தலங்கள் செல்வது. வப்ருவாகனனின் பிறப்பு, பிரபாசா என்ற புண்ணிய தலத்தில் மாதவனும் அர்ஜுனனும் சந்திப்பது. சுபத்திரை கடத்தப்படுதல். சுபத்திரையைச் சீருடன் இந்திரப்பிரஸ்தம் அனுப்பிவைத்தல். அபிமன்யு கருவிலேயே பாடம் கேட்பது. யஜ்ஞசேனிக்கு குழந்தைகள் பிறப்பு, அர்ஜுனன் திரௌபதியுடன் யமுனைக்கு உல்லாசப் பயணம் செல்வது. காண்டிபத்தை அடைதல், காண்டவ வனம் எரிதல், அர்ஜுனனால் மயன் காப்பாற்றப்படுதல். சாரங்கி என்ற நாகம் தீயிலிருந்து தப்பித்து, மந்தபாலன் என்ற முனிவரை ஈன்றெடுத்தல்,

ஆகியவற்றைக் கொண்டு இந்த முதல் பர்வமான ஆதிபர்வம் இருநூற்றி இருபத்தேழு {227} அதிகாரங்களைக் கொண்டது.

இருநூற்றி இருபத்தேழு {227} அதிகாரங்களில் எட்டாயிரத்தி எண்ணூற்றி எண்பத்தி நான்கு {8884} பாடல்கள் (சுலோகங்கள்) உள்ளன.

சங்கிரக பர்வம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 2 ஆ

{2வது பர்வம் சுருக்கம்}

இரண்டாவது வருவது நீண்ட பகுதியானது சபா பர்வமாகும். இதில் பாண்டவர்கள் கட்டிய அரசவை (சபா மண்டபம்); லோகபாலகர்கள் குறித்த நாரதரின் வர்ணனை; ராஜத்ய யாகத்திற்கான தயாரிப்பு, ஜராசந்த வதம், பாண்டவர்களின் படையெடுப்புகள்; ராஜத்ய யாகத்திற்கு மற்ற அரசர்களின் வருகை; சிசுபாலன் வதம், துரியோதனனைப் பார்த்து பீமன் கேலி, துரியோதனனின் கோபம், துக்கம், பொறாமை, சூதாட்டத்திற்கு திட்டமிடல், யுதிஷ்டிரன் சகுனியிடம் தோல்வியுறல், துக்கத்திலிருந்த திரௌபதிக்கு திருதராட்டிரன் விடுதலை அளித்தல், துரியோதனன், யுதிஷ்டிரனை மீண்டும் சூதாட அழைத்தல், யுதிஷ்டிரன் தனது தம்பிகளுடன் வனவாசம் புகுதல், இதுவே வியாசரால் அமைக்கப்பட்ட சபா பர்வமாகும்.

இந்த பர்வம் எழுபத்தி எட்டு {78} பகுதிகளாகப் பிரிந்து இரண்டாயிரத்தி ஐநூற்றி ஏழு {2507} பாடல்களுடன் உள்ளது.

{3வது பர்வம் சுருக்கம்}

அதன்பிறகு மூன்றாவதாக வருவது ஆரண்யக பர்வம். இந்த பர்வத்தில் பாண்டவர்கள் யுதிஷ்டிரனைப் பின்தொடர்ந்து கானகம் புகுதல், தெளமியரின் சொல் கேட்டு யுதிஷ்டிரன் சூரிய வழிபாடு செய்தல், சூரியனிடம் அந்தணர்களுக்கு உணவும் நீரும் கொடுக்க அட்சயப் பாத்திரத்தைப் பெறுதல், திருதராட்டிரனால் விதுரர் கானகம் புகுவது, விதுரர் வனத்தில் பாண்டவர்களைச் சந்திப்பது, துரியோதனன் பாண்டவர்களுக்கு வனத்திலும் தொந்தரவு கொடுப்பது, வியாசர் அதைத் தடுப்பது, சுரபியின் வரலாறு, மைத்திரேயரின் வரவு, திருதராட்டிரனுக்கு மைத்திரேயர் நீதி உரைத்தல், திருதராட்டிரனுக்கு மைத்திரேயரின் சாபம், பீமனால் கிர்மிராவின் வதம், யுதிஷ்டிரன் சகுனியின் வஞ்சகத்தால் சூதாட்டத்தில் தோற்றதைக் கேள்வியுற்ற பாஞ்சாலர்களும் விருஷணி குலத்தவரும் (யாதவ குலத்தவரும்) வருகை.

தனஞ்சயன் (அர்ஜுனன்), கிருஷ்ணனிடம் தன் கோபத்தைச் சொல்வது, மாதவனிடம் (கிருஷ்ணனிடம்) திரௌபதி தனது துயரை உரைத்தல், கிருஷ்ணன் சமாதானம் செய்தல், செளவாவின் வீழ்ச்சியை முனிவர் சொல்வது, கிருஷ்ணன் சுபத்திரையையும் அவள் குழந்தையையும் (அபிமன்யுவையும்) துவாரகைக்கு அழைத்துப் போவது. திருஷ்டத்யுமனன்

திரௌபதியின் மகனை பாஞ்சலம் அழைத்துப் போவது, அழகான துவைத வனத்திற்கு பாண்டுவின் மைந்தர்கள் செல்வது, பீமன், யுதிஷ்டிரன், திரௌபதி விவாதம், வியாசரின் வருகை, பிராதிசிம்ரிதி என்ற சக்தியை யுதிஷ்டிரனுக்கு அளித்தல், பாண்டவர்கள் காமயக வனம் செல்வது, சக்தி வாய்ந்த அஸ்திரங்களைத் தேடி அர்ஜுனன் அலைவது, வேடுவ ரூபத்தில் இருக்கும் மகாதேவருடன் (சிவனுடன்) அர்ஜுனன் போர்புரிவது. லோகபாலகர்களை அர்ஜுனன் சந்திப்பது, அவர்களிடம் இருந்து ஆயுதங்களைப் பெறுவது, அர்ஜுனன் இந்திரலோகம் செல்வது, இதைக் கேள்வியுற்ற திருதராட்டிரன் அமைதியிழப்பது.

முனிவர் பிரகதசுவாவிடம் யுதிஷ்டிரனின் அழிகையும், துயருரைப்பும், இந்த இடத்தில்தான் துயர்நிறைந்த நள தமயந்தியின் கதையும், நளனின் குணச்சிறப்பும் சொல்லப்படுகின்றன. அதே பெருமுனிவரிடம் இருந்து யுதிஷ்டிரன் பகடையின் (சூதாட்டத்தின்) இரகசியம் அறிதல், மேலுலகிலிருந்து பெருமுனி லோமசர் வருகை, அர்ஜுனன் இந்திரலோகத்தில் இருப்பதைத் தெரிவிப்பது. பாண்டவர்கள் புண்ணிய இடங்களுக்குச் செல்வது. நாரதருடன் புடஸ்டா செல்வது. இந்திரன் கர்ணனிடம் காதணிகளை வாங்குவது, கயாவின் பெருமை, அகத்தியர் வாதாபியை சாப்பிடுவது, அகத்தியர் லோபமுத்திரையுடன் இருப்பது, ரிஷ்யசிங்கர் பிரம்மச்சரியத்தை ஏற்பது, ஜமதக்னி முனிவரின் மைந்தன் இராமனின் (பரசுராமனின்) கதை, கார்த்தவீரியனின் கதை, கைகேயர்களின் கதை, புனித பூமியான பிரபாசத்தில் பாண்டவர்களும் விருஷணிகளும் சந்திப்பது, சுகன்யாவின் கதை, பிருகு முனிவரின் மகன் சியவனனின் கதை, சியவனரின் இளமை, பருந்து புறா கதை, சிபிச்சக்கரவர்த்தியின் கதை, இந்திரன் சிபியைச் சோதிப்பது, ஜனகரின் யாகத்தில் அஷ்டகவர்க்கத்தின் கதை, அஷ்டவக்கிராவிடம் வண்டி தோல்வியுறுவது, யவகிரீதனின் கதை, நாராயண ஆசிரமத்திற்குப் பாண்டவர்கள் செல்வது, பீமன் கந்தமாதனத்தில் உள்ள வாசமலரைப் பறிக்கச் செல்வது, பீமன் வாழைத்தோப்பில் பவானாவின் குமாரன் அனுமானைச் சந்திப்பது, பீமன் தடாகத்தில் குளித்து மலர்களைப் பறிப்பது, பீமனும், அனுமனும் ராட்சதர்களிடமும் யக்ஷர்களிடம் போரிடுவது, ஜடா என்ற அசுரனை பீமன் வதம் செய்வது, விருஷபர்வாவின் கதை, பாண்டவர்கள் குபேரனைச் சந்திப்பது, ஆயுதங்களைப் பெற்று திரும்பிக் கொண்டிருந்த அர்ஜுனனை மற்ற பாண்டவர்கள் சந்திப்பது.

ஹிரண்யபர்வத்தில் நிவாடகவசர்களிடம் அர்ஜுனன் போரிடுவது, ஒரு பெரிய பாம்பு பீமனை அபகரிப்பது, அதன் கேள்விகளுக்கு

விடையளித்து யுதிஷ்டிரன் பீமனை மீட்பது. வசுதேவன் (கிருஷ்ணன்) பாண்டவர்களைச் சந்திப்பது, மார்க்கண்டேயர் வருகை, வேணாவின் மகன் பிருதுவின் வரலாறு. சரஸ்வதி மற்றும் முனிவர் தர்கியுவின் கதை, மத்சியாவின் கதை, மார்க்கண்டேயர் சொல்லும் கதைகள், இந்திரதியுமனா மற்றும் துன்துமராவின் கதை, பத்தினியின் கதை, அங்கிரசு முனிவரின் கதை, திரௌபதி சக்தியபாமா உரையாடல், துவைதவனத்திற்கு பாண்டவர்கள் திரும்புதல், துரியோதனன் பசுக்களைக் கவர்ந்து பிடிபடுவது, அர்ஜுனன் அவனை (துரியோதனனை) விடுவிப்பது. யுதிஷ்டிரனின் கனவு, பாண்டவர்கள்

காமயக வனத்திற்கு மறுபடியும் செல்வது விருகிதிரௌனிகாவின் கதை. துர்வாசரின் கதை, ஜயத்ரதன் திரௌபதியைக் கடத்துவது, பீமன் அவனைப் பிடித்து முடியை சிரைப்பது, ராம - ராவண கதை, சாவித்ரியின் கதை, இந்திரன் கர்ணனின் குண்டலங்களைப் பெற்று அதற்கு பதிலாக சக்தி ஆயுதத்தைக் கொடுப்பது. ஆரண்யாவின் கதை. இவையே மூன்றாவது பர்வமான ஆரண்யக பர்வத்தில் வருவன. இருநூற்றி அறுபத்தி ஒன்பது(269) பகுதிகளுக்குள் பதினோராயிரத்தி அறுநூற்றி அறுபத்தி நாலு(11664) பாடல்களைக் கொண்டது இந்த பர்வம்.

{4வது பர்வம் சுருக்கம்}

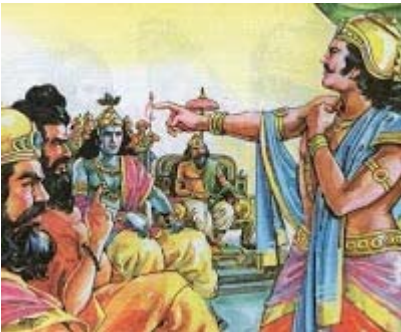
அதன்பிறகு வருவது விராட பர்வமாகும். இதில் பாண்டவர்கள் விராட தேசம் செல்வது, ஒரு பெரிய மரப்பொந்தில் தங்கள் ஆயுதங்களை மறைப்பது. அந்த தேசத்தில் தலைமறைவாக வாழ்வது. திரௌபதியிடம் காமம் கொண்ட கீசகனின் வதம், துரியோதனன் திறமையான உளவாளிகளை நியமிப்பது, பாண்டவர்களைக் கண்டுபிடிக்க உத்தரவிடுவது, உளவாளிகளின் இயலாமை, விராட தேசத்து பசுக்களை கௌரவர்கள் கவர்வது, பீமன் காப்பது, மறுபடியும் பசுக்களை கௌரவர்கள் கவர்வது, அர்ஜுனன் தன்னந்தனியாக அந்தப் படையை வென்று பசுக்களை மீட்பது உத்தரையை தனது மகன் அபிமன்யுவுக்காக விராடனிடம் அர்ஜுனன் பெறுவது ஆகியவை இந்த நான்காவது பர்வமான விராட பர்வத்தில் அடங்கும். பெருமுனி வியாசர் அறுபத்தி ஏழு(67) பகுதிகளாக இதைப் பிரித்து, இரண்டாயிரத்து ஐம்பது(2050) பாடல்களுக்குள் இதை அடக்கியுள்ளார்.

சங்கிரக பர்வம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 2 இ

{5வது பர்வம் சுருக்கம்}

"ஐந்தாவதாக வருவது உத்யோக பர்வம். உபல்லவ்யா என்ற இடத்தில் பாண்டவர்கள் வெற்றியின் மீது ஆசை கொண்டு இருக்கும்போது, துரியோதனனும் அர்ஜுனனும் ஒரே நேரத்தில் வாசுதேவனிடம் {கிருஷ்ணனிடம்} சென்று "இந்தப் போரில் உன் துணையை எங்களுக்கு அளிக்க வேண்டும்," என்றனர். கிருஷ்ணன் "மனிதர்களில் முதன்மையானர்களே! ஒருபுறம் நான் போர் புரியாத ஆலோசகராகவும் மற்றொருபுறம் ஒரு அக்ஷௌணி படையும், இதில் உங்கள் இருவரில் யாருக்கு எதைக் கொடுப்பது?" என்றான். முட்டாள் துரியோதனன் படைகளைக் கோரினான். அர்ஜுனன் போரிடாத ஆலோசகராக கிருஷ்ணனை ஏற்றான். அதன்பிறகு, மதுராவின் மன்னன் {சல்யன்} பாண்டவர்களுக்குத் துணையாக படையை அனுப்ப, அதை துரியோதனன் வஞ்சகமாக தனது விருந்தோம்பலை அளித்து வரம் கேட்கிறான். வரமாக சல்யனின் துணையைக் கொண்ட நிகழ்ச்சி வருகிறது. சல்யன் துரியோதனனிடம் இப்படி வார்த்தையைக் கொடுத்துவிட்டு பாண்டவர்களிடம் வந்து நடந்த நிகழ்ச்சியையும் சொல்லி, இந்திரனின் வெற்றிக் கதை ஒன்றையும் சொல்லி பாண்டவர்களைத் தேற்றுகிறான்.

அதன்பிறகு, பாண்டவர்களின் புரோகிதர் கௌரவர்களிடம் செல்லுதல் வருகிறது. அதன்பிறகு மன்னன் திருதராஷ்டிரனிடம் பாண்டவர்களின் புரோகிதர் சொல்லும் இந்திரனின் வெற்றிக்கதையைக் கேட்ட பின் தனது புரோகிதரான சஞ்சயனை பாண்டவர்களிடம் அமைதியேற்பட அனுப்புகிறான். இங்கேதான் பாண்டவர்களையும், வாசுதேவனையும் {கிருஷ்ணனையும்} அவர்களது நண்பர்களையும் பற்றிக் கேள்விப்படும் திருதராஷ்டிரனின் தூக்கமற்ற நிலை விபரிக்கப்படுகிறது. இந்த நேரத்தில்தான் உண்மை பிறழாத விதுரர்

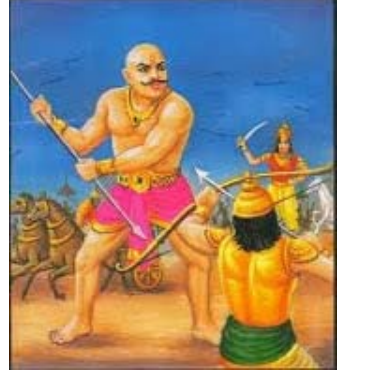
திருதராஷ்டிரனிடம் நல்ல ஆலோசனைகளைக் கூறும் சம்பவம் வருகிறது. மேலும் இந்த இடத்தில்தான் கவலையில் மூழ்கியிருக்கும் மன்னனிடம் {திருதராஷ்டிரனிடம்} ஆன்மிகத் தத்துவங்களின் உண்மைத் தன்மையை விபரிக்கிறார். அடுத்த நாள் காலையில் சஞ்சயன், வாசுதேவன் {கிருஷ்ணன்} மற்றும் அர்ஜுனனின் உடல் மற்றும் மனக் குறிப்புகளைப் பற்றி மன்னனிடம் {திருதராஷ்டிரனிடம்} தெரிவிக்கிறான்.

அப்போதுதான் அன்பாலும், அமைதிக்கான ஆசையிலும் உந்தப்பட்டு ஒப்புயர்வற்ற கிருஷ்ணன், தானே கௌரவத் தலைநகரான

அஸ்தினாபுரத்திற்குச் சென்று அமைதியை வேண்டுகிறான். இரு தரப்புக்கும் நன்மையைத் தரக்கூடிய கிருஷ்ணனின் ஆலோசனைகள் துரியோதனனால் மறுக்கப்படுகிறது.

இந்த இடத்தில் தம்வோத்வவாவின் கதை சொல்லப்படுகிறது. உயர்ந்த உள்ளங்கொண்ட மதுலி தனது மகளுக்குக் கணவனைத் தேடுகிறான். அதன்பிறகு கலவ முனிவரின் கதை வருகிறது, அதன்பிறகு பிதுலனின் பயிற்சிகளும் ஒழுக்கமுறைகளும் வருகின்றன. மன்னர்களின்

முன்னிலையில், துரியோதனன் மற்றும் கர்ணனின் தீச்சொற்களைப் பொறுக்காது தனது யோக வலிமையால் கிருஷ்ணன் விஸ்வரூபக் காட்சி தருகிறான். அதன்பிறகு கிருஷ்ணன் தனது தேரில் கர்ணனை அழைத்துப் போய் அறிவுரை கூறுகிறான். கர்ணன் தனது பெருமையால் அதை மறுக்கிறான். பிறகு கிருஷ்ணன் அஸ்தினாபுரத்துப் பகைவர்களிடமிருந்து உபல்லவ்யத்திற்குத் திரும்பி பாண்டவர்களிடம் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை விபரிக்கிறான். அதன்பிறகு பகைவர்களை அடக்குபவர்களான பாண்டவர்கள் போருக்குத் தேவையான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்கின்றனர். அதன்பிறகு இருதரப்பிலிருந்தும் போருக்கு எப்படித் தயாராகி போர்க்களம் நோக்கி வந்தனர் என்ற விபரிப்பு வருகிறது. போருக்கு முன்பு உலூகனை துரியோதனன் பாண்டவர்களிடம் தூதனுப்புகிறான். பல்வேறு பிரிவுகளின் தேரோட்டிகள் கதை அதன்பிறகு வருகிறது. அதன்பிறகு அம்பையின் கதை. போர் தயாரிப்புகளும், அமைதி ஏற்பாடுகளுமான இவையனைத்தும் மஹாபாரதத்தின் ஐந்தாவது பர்வமான உத்யோக பர்வத்தில் வருகின்றன. ஓ துறவிகளே! மாமனிதர் வியாசர் நூற்று எண்பத்து ஆறு(186) பிரிவுகளில் ஆறாயிரத்து அறுநூற்று தொண்ணூற்று எட்டு(6698) பாடல்களில் விபரித்துள்ளார்.

{6வது பர்வம் சுருக்கம்}

"அதன்பிறகு சொல்லப்பட்டிருப்பது அற்புதமான நிகழ்வுகள் கொண்ட பீஷ்ம பர்வம். ஜம்பு என்ற இடம் உருவான வரலாறை சஞ்சயன் கூறுவது, யுதிஷ்டிர சேனையின் பெரிய பின்னடைவும், பத்து நாட்கள் நடந்த கொடூரப் போரும் வருகின்றன. உயர்ந்த உள்ளங்கொண்ட வாசுதேவன் {கிருஷ்ணன்} பாட்டனுக்காக விட்டுக்கொடுக்கும் அர்ஜுனனின் தந்திரத்தை அவனிடம் இருந்து விரட்டுகிறான். அர்ஜுனைக் கடுமையான வார்த்தைகளால் திட்டி, பீஷ்மரைத் தானே கொல்வதாகக் கூறுகிறான் கிருஷ்ணன். அர்ஜுனன் சிகண்டியைத் தன் முன்னால் நிறுத்தி பீஷ்மரைத் தனது கூர்மையானக் கணைகளால் துளைக்கிறான். பீஷ்மர் தேரிலிருந்து விழுகிறார். பீஷ்மர் அம்புப் படுக்கையில் கிடக்கிறார். இந்தப் பெரிய பர்வமானது மஹாபாரதத்தில் ஆறாவது பர்வமாக அறியப்படுகிறது. நூற்றுப் பதினேழு(117) பிரிவுகளில், ஐயாயிரத்து எண்ணூற்று எண்பத்தெட்டு(5888) பாடல்களில் இவையனைத்தும் விபரிக்கப்படுகின்றன.

{7வது பர்வம் சுருக்கம்}

"அதன்பிறகு அற்புதமான நிகழ்வுகள் நிறைந்த பர்வமாகிய துரோண பர்வம் வருகிறது. முதலில் துரோணரிடம் படைத் தலைமையை ஒப்படைப்பது, யுதிஷ்டிரனைப் பிடிப்பதாக துரியோதனனைத் திருப்திப் படுத்துவதற்காக துரோணர் சூளுரைப்பது. சனசப்தகர்களையும் பகதத்தர்களையும் அர்ஜுனன் வீழ்த்துவது, தனியாக ஆதரவில்லாமல் ஜெயத்திரதன் உட்பட பல வீரர்களிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டு அபிமன்யு மரணமடைதல், மகனின் மரணத்திற்குப்பால் அர்ஜுனன் ஏற்படுத்திய அழிவு. ஜெயத்திரதனின் முடிவு. யுதிஷ்டிரனின் உத்தரவின் பேரில் பீமன் மற்றும் சாத்யகியின் கௌரவப்படைக்குள் புகுந்து அர்ஜுனைத் தேடுவது. மீண்டிருந்த சனசப்தகர்களின் அழிவு. அலம்பூஷன், சுருதயு, ஜலசந்தன், சோமதத்தன், விராடன், தேர்ப்படைப் போராளி துருபதன், கடோதகஜன் இன்னும் மற்றவர்களின் மரணங்கள் துரோண பர்வத்தில் விபரிக்கப்படுகின்றன. அஸ்வத்தாமன் தனது தந்தையின் மரணத்தால் கோபங்கொண்டு நாராயணக் கணையை ஏவுதல். மூன்று நகரங்களை அழித்ததில் ருத்ரனின் பெருமை. கிருஷ்ணன் மற்றும் அர்ஜுனனின் பெருமைகளை வியாசர் வந்து விபரித்தல் ஆகியவை, மஹாபாரதத்தின் ஏழாவது பர்வமான துரோண பர்வத்தில் வருகின்றன. மொத்தம் நூற்று எழுபது(170) பிரிவுகளில் எட்டாயிரத்து தொள்ளாயிரத்து ஒன்பது (8909) பாடல்களில் இவை பராசர மைந்தன் வியாசரால் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.

சங்கிரக பர்வம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 2 ஈ

{8வது பர்வம் சுருக்கம்}

"இதன் பிறகு அற்புதமான கர்ண பர்வம் வருகிறது. சல்யன் கர்ணனுக்குத் தேரோட்டியாகப் பணியமர்த்தப் பட்டது. திரிபுரா என்ற அசுரனின் வீழ்ச்சி பற்றிய வரலாறு, போருக்குப் புறப்படுமுன்பு கர்ணனுக்கும் சல்யனுக்கும் இடையே நடந்த வாக்குவாதம், அன்னத்தையும் காக்கையையும் ஒப்பிட்டு கர்ணனை அவமானப்படுத்த கதை சொல்வது, அஸ்வத்தாமன் கையால் பாண்டியன் இறப்பது, தண்டசேனா மற்றும் தார்தாவின மரணம்.

ஆபத்து என்றறிந்தும் கர்ணனிடம் தனித்து யுதிஷ்டிரன் போர் புரிவது, அர்ஜுனனும் யுதிஷ்டிரனும் கோபத்துடன் பேசிக்கொள்வது, கிருஷ்ணன் அவர்களை அமைதிப்படுத்தல் ஆகியன இந்தப் பர்வத்தில் வருகின்றன. பீமன் துட்சாசனனுடைய மார்பைக் கிழித்து, அவனுடைய இருதயத்தின் இரத்தத்தைக் குடிக்கும் காட்சி விபரிக்கப்படுகிறது. பின்பு அர்ஜுனன் நேருக்கு நேராக கர்ணனிடம் போர் புரிந்து அவனை {கர்ணனை} வீழ்த்துவது வருகின்றது. மஹாபாரதத்தின் எட்டாவது {8} பர்வமான இந்தப் பர்வம் அறுபத்து ஒன்பது {69} பிரிவுகளில் நாலாயிரத்து தொண்ணூற்று அறுபத்து நான்கு {4964} பாடல்களில் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது.

{9வது பர்வம் சுருக்கம்}

அடுத்ததாக அற்புதமான பர்வமான சல்ய பர்வம். எல்லா பெரிய வீரர்களும் வீழ்ந்த நிலையில் மதுரா மன்னன் சல்யன் கௌரவப்படைக்குத் தலைவனாக நியமிக்கப்படுகிறான். பலப் போர்வீரர்களின் போர்க்காட்சிகள் இந்த பர்வத்தில் விபரிக்கப்படுகின்றன. சல்யன், யுதிஷ்டிரனின் கையில் வீழ்கிறான். இந்த பர்வத்தில்தான் சகாதேவனின் கையால் சகுனி மரணத்தைத் தழுவுகிறான். படையில் சிறு குழுக்களே எஞ்சியிருக்க துரியோதனன் ஏரிக்குச் சென்று தன்னை தண்ணீருக்கிடையில் மறைத்துக் கொள்கிறான். பீமன் எப்படி தனது தந்திரத்தால் துரியோதனனை இகழ்ந்த வார்த்தைகளால் பேசி அவனை வெளியே வர வைக்கிறான், என்ற விபரிப்பு. அதன் பிறகு பீம துரியோதன கதாயுதப் போர் துவங்குகிறது, துரியோதனனை பீமன் தொடையில் அடித்து வீழ்த்துகிறான். இவை அனைத்தும் இந்த பர்வத்தில் வருகின்றன. மொத்தம் ஐம்பத்து ஒன்பது {59} பிரிவுகளில் மூவாயிரத்து இருநூற்று இருபது {3220} பாடல்களில் வியாசர் இவற்றை விபரிக்கிறார்.

{10வது பர்வம் சுருக்கம்}

இதன் பிறகு வருவது பயமுறுத்தும் நிகழ்வுகள் கொண்ட செளப்திக பர்வம். பாண்டவர்கள் சென்றவுடன் பெரிய வீரர்களான கிருதவர்மன், கிருபர், துரோண மைந்தன் ஆகியோர் தொடை உடைந்து, இரத்தத்தில் நனைந்து கிடக்கும் துரியோதனனைக் காண்கின்றனர். இந்தக் காட்சியைக் கண்ட துரோணரின் மைந்தன் {அசுவத்தாமன்} கோபங்கொண்டு "பாஞ்சாலர்கள், திருஷ்டத்யுமனன், பாண்டவர்கள் மற்றும் அவர்களின் கூட்டாளிகளைக் கொல்லாமல் போர்க் கோலம் அகற்றுவதில்லை" என்று சபதமேற்கிறான். மூவரும் துரியோதனனை விட்டுவிட்டு கதிர் அடங்கும் வேளையில் கானகத்துக்குள் நுழைகின்றனர்.

ஒரு பெரிய ஆலமரத்தடியில் அவர்கள் மூவரும் உட்கார்ந்திருக்கையில், ஒரு ஆந்தை பல காக்கைகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கொல்வதைக் காண்கின்றனர். இந்தக் காட்சியைக் கண்ட அஸ்வத்தாமன், இதயம் நிறைந்த கோபத்தால் பாஞ்சாலர்களைப் பழி வாங்குவது என்று உறுதி செய்கிறான். பாஞ்சாலர்கள் கொட்டகையின் வாசலை ஒரு இராட்சசன் காவல் காக்கிறான். அசுவத்தாமனின் போர்க்கருவிகள் அவனிடம் செயலிழப்பதைக் கண்டு மனதில் முக்கண் ருத்திரனை வழிபட்டு அவரைக் குளிர்விக்கிறான். பிறகு கிருதவர்மனையும்,

கிருபரையும் அழைத்துக் கொண்டு இரவு வேளையில் யாரும் எதிர்பாராத நேரத்தில் திரௌபதி மைந்தர்கள் அனைவரையும், திருஷ்டத்யுமனுடன் கூடிய பாஞ்சாலர்கள் அனைவரையும் அவர்களது உறவினர்களுடன் சேர்த்துக் கொல்கிறான். ஐந்து பாண்டவர்களையும், சாத்யகியையும் தவிர்த்து மற்ற அனைவரும் மாள்கின்றனர். மைந்தர்கள், தமையன், தந்தை ஆகியோரின் பிரிவால் துயருற்ற திரௌபதி உண்ணாதிருந்து சாக முடிவு செய்து, தனது கணவர்களின் முன்னால் அமர்கிறாள்.

திரௌபதியின் வார்த்தைகளால் இரக்கமடைந்த பீமசேனன், தனது கதையை எடுத்துக் கொண்டு அசுவத்தாமனைத் தேடுகிறான். பீமசேனன் மீதிருக்கும் பயத்தாலும் விதியின் வசத்தாலும் அசுவத்தாமன் பாண்டவர்கள் அனைவரையும் அழிக்கும்படி உத்தரவு கொடுத்து தெய்வீகக் கணையொன்றை ஏவுகிறான். கிருஷ்ணன் அசுவத்தாமனின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு "இது நடக்காது" என்று சொல்லி அந்தக் கணையை அர்ஜுனனைக் கொண்டு செயலிழக்க வைக்கிறான். துவைபாயணரும் (வியாசரும்), கிருஷ்ணனும் மாறி மாறி அசுவத்தாமனுக்கு சாபம் கொடுக்கின்றனர். அசுவத்தாமனிடம் அவனது தலையில் பிறப்பிலிருந்தே இருக்கும் நகையொன்றை அறுத்தெடுத்து, அவனைத் துரத்தி விட்டு, துயரத்தில் இருக்கும் திரௌபதியின் முன்பு தங்கள் வெற்றி குறித்து பெருமை கொள்கின்றனர் பாண்டவர்கள்.

இப்படித்தான் பத்தாவது {10} பர்வமான சௌப்திக பர்வம் சொல்லப்படுகிறது. மொத்தம் பதினெட்டு {18} பிரிவுகளில் எண்ணூற்று எழுபது {870} பாடல்களில் சௌப்திக பர்வத்தை விபரிக்கிறார் வியாசர். இந்த பர்வத்தில் சௌப்திக மற்றும் ஐவிக பர்வங்கள் பெருமுனிவரால் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

{11வது பர்வம் சுருக்கம்}

இதன்பிறகு துயர் நிறைந்த ஸ்த்ரீ பர்வம் சொல்லப்படுகிறது. மைந்தர்களின் பிரிவால் துயருற்றிருந்த, தீர்க்கதரிசனப் பார்வை கொண்ட திருதராட்டிரன் முன்னால் "இது பீமன்" என்று கிருஷ்ணன் ஒரு இரும்புச் சிலையைக் காட்ட, பீமன் மீதிருந்த கோபத்தால் அந்தச் சிலையை இறுகப் பற்றித் தூள் தூளாக்குகிறான் திருதராட்டிரன். விதுரன் திருதராட்டிரனின் கோபத்தை அமைதிப்படுத்தி, உலகப்பற்றை விடச் சொல்லி அறிவுறுத்துகிறான்.

அடுத்து திருதராட்டிரன் தனது இல்லத்தில் உள்ள பெண்மணிகளை அழைத்துக் கொண்டு போர் நடந்த இடத்திற்கு செல்லுதல் விபரிக்கப் படுகிறது. காந்தாரியும் திருதராட்டிரனும் கோப மிகுதியால் மயக்கம் கொண்டு நினைவிழப்பது. கூத்திரியப் பெண்மணிகள் திரும்பிவராத தங்கள் கணவர்களைத் தேடிக் கொண்டு போர்பூமிக்கு வந்து சடலங்களைத் தேடுவது. கிருஷ்ணன் காந்தாரிக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகள் சொல்வது. சடலங்களுக்கு யுதிஷ்டிரன் இறுதிச்சடங்கு செய்வது, குந்தி கர்ணனைத் தனது மகன் என்று வெளிப்படுத்துவது.

இவையனைத்தும் இந்த பதினொராவது பர்வமான ஸ்த்ரீ பர்வத்தில் விபரிக்கப்படுகின்றன. உணர்வுள்ள நெஞ்சங்களில் கண்ணீரை வர வைக்கும் பர்வம் இது. மொத்தம் இருபத்து ஏழு {27} பிரிவுகளில் எழுநூற்று எழுபத்தைந்து {775} பாடல்களில் இந்த பர்வம் விபரிக்கப்படுகிறது.

{12வது பர்வம் சுருக்கம்}

பனிரெண்டாவதாக சாந்தி பர்வம் வருகிறது. யுதிஷ்டிரன் தனது உறவினர்களைக் கொன்றதைக் குறித்து வருந்துவது. பீஷ்மர் அம்புப் படுக்கையில் படுத்தபடியே அரசனின் கடமைகளை விளக்கி, பீஷ்ம நீதியை அளிப்பது ஆகியன இந்த பர்வத்தில் வருகின்றன.

மொத்தம் முந்நூற்று முப்பத்தொன்பது {339} பிரிவுகளில் பதினாலாயிரத்து எழுநூற்று முப்பத்திரண்டு {14732} பாடல்களில் இது விபரிக்கப்படுகிறது.

{13வது பர்வம் சுருக்கம்}

வரிசையில் அடுத்தது அனுசாசன பர்வம். பீஷ்ம நீதியைக் கேட்டு யுதிஷ்டிரன் எப்படி தன்னை மாற்றி அமைத்துக் கொண்டான், நீதிகளுக்கும், தர்மங்களுக்கும், பொருளீட்டு தர்மங்களுக்குமான விதிகள், தனிப்பட்ட கடமைகள் பற்றி இந்த பர்வத்தில் அலசப்படுகின்றன. இந்த பர்வத்தில் அந்தணர்கள் மற்றும் பசுக்களின் பெருமைகள் பலவாறாக அலசப்படுகின்றன. காலம் மற்றும் இடத்தின் பரிமாணங்கள் குறித்தும் இந்த பர்வம் விரிவாக அலசுகிறது. பீஷ்மர் நல்லுலகம் செல்வது இந்த பர்வத்தில் வருகிறது. இந்த பதிமூன்றாவது பர்வத்தில் பலதரப்பட்ட மனிதர்களின் கடமைகள் குறித்த நிறைய விளக்கங்கள் உள்ளன. நூற்று நாற்பத்தாறு {146} பிரிவுகளில் எட்டாயிரம் {8000} பாடல்களில் இந்த பர்வம் விபரிக்கப்படுகிறது.

{14வது பர்வம் சுருக்கம்}

அதன்பிறகு வருவது பதினான்காவது பர்வமான அஸ்வமேதிக பர்வம். இதில் சம்வர்தா மற்றும் மருதாவின் அற்புதமான கதை விபரிக்கப்படுகிறது. பாண்டவர்கள் தங்கப் புதையலைக் கண்டடைவது. அஸ்வத்தாமனின் கணையால் கருவில் எரிந்து போன குழந்தையை கிருஷ்ணன் மீட்டெடுத்து பரீக்ஷித்தாகப் பிறப்பிப்பது, குதிரை வேள்விக்கான போரில் அர்ஜுனனின் பல நாடுகளைப் பிடிப்பது.

சித்திராங்கதனின் மைந்தன் வப்ருவாகனனுடன் அர்ஜுனன் போர். குதிரை வேள்வியில் கீரிப்பிள்ளையின் செயல்பாடு ஆகியன அஸ்வமேதிக பர்வத்தில் வருகின்றன. நூற்று மூன்று {103} பிரிவுகளில் மூவாயிரத்து முன்னூற்று இருபது {3320} பாடல்களில் இந்த பர்வம் விபரிக்கப்படுகிறது.

{15வது பர்வம் சுருக்கம்}

அதன்பிறகு வருவது பதினைந்தாவது பர்வமான ஆசிரமவாசிகா பர்வம். திருதராட்டிரன் நாட்டைத்துறந்து தனது மனைவி காந்தாரி மற்றும் விதுரனுடன் கானகமேகுவது. என்றும் மூத்தவர்களுக்கு மதிப்பளிக்கும் பிருதை {குந்தி} இதைக் கண்டு தனது மைந்தர்களின் {பாண்டவர்களின்} அவையைத் துறந்து அவர்களுடன் தானும் சேர்ந்து கானகமேகுவது. தனது பிள்ளைகள் மற்றும் பேரப்பிள்ளைகளின் ஆவிகளுடன் மன்னன் திருதராட்டிரன் உரையாடுவது ஆகியன ஆசிரமவாசிக பர்வத்தில் வருகின்றன. அதன்பிறகு கவலைகளை விடுத்து புண்ணியமளிக்கும் காரியங்களில் திருதராட்டிரன் இறங்குவது. விதுரன் அருள்நிலையை அடைவது. கவல்களின் புதல்வன் சஞ்சயன் இந்த பர்வத்தில் அருள் நிலையை அடைகிறான். யுதிஷ்டிரன் நாரதரின் வருகையால் விருஷ்ணி குல {யாதவ குல} அழிவைப் பற்றி அறிகிறான். இந்தப் பர்வம் நாற்பத்திரண்டு {42} பகுதிகளில், ஆயிரத்து ஐநூற்று ஆறு {1506} பாடல்களில் விபரிக்கப்படுகிறது.

{16வது பர்வம் சுருக்கம்}

அதன்பிறகு வலிநிறைந்த நிகழ்வுகள் கொண்ட மௌசல பர்வம். இதில், ஒரு அந்தணனின் சாபத்தால் சிங்கம் போன்ற இருதயம் கொண்ட, பலப் போர்களங்களில் பெற்ற விழுப்புண்களை மார்பில் கொண்ட, விருஷ்ணி குல {யாதவ குல} நாயகர்கள் குடிவெறியில் ஒருவரை ஒருவர் கோரைப் புற்களால் அடித்துக் கொண்டு உப்புக்கடலருகே அழிந்து போதல், பலராமரும் கிருஷ்ணனும் தங்கள் குலம் அழிந்து போவதைக் கண்டுவிட்டு அவர்கள் நேரமும் வந்ததெனத் திரும்புதல். அர்ஜுனன் துவாரகைக்குச் சென்று விருஷ்ணிகள் இல்லாத நகரத்தின் வெறுமையைக் கண்டு துயருறுதல். வாசுதேவனின் {கிருஷ்ணனின்} இறுதிச் சடங்குகளை முடித்து விட்டு கடற்கரை அருகே தாங்கள் குடித்த இடத்திலேயே மாண்டு கிடக்கும் விருஷ்ணிகளின் சடலங்களைத் தகனம் செய்துவிட்டு கிருஷ்ணன் மற்றும் பலராமன் ஆகியோரது சடலங்களைத் தகனம் செய்கிறான் அர்ஜுனன். துவாரகையில் இருந்து பெண்களையும் குழந்தைகளையும் அர்ஜுனன் அழைத்துக்

கொண்டு வரும் வேளையில் கள்ளர்களிடம் அகப்படுகிறான். தனது காண்டிபம் மற்றும் தனது தெய்வீகக் கணைகள் செயலிழந்ததை உணர்கிறான். வியாசரிடம் ஆலோசனை செய்து, யுதிஷ்டிரனிடம் சென்று சன்யாச தர்மத்தை ஏற்கப்போவதாகச் சொல்கிறான்.

இதுதான் பதினாறாவது {16} பர்வமான மௌசல பர்வம். எட்டு {8} பகுதிகளில் முன்னூற்று இருபது {320} பாடல்களில் இந்தப் பர்வத்தை விளக்குகிறார் வியாசர்.

{17வது பர்வம் சுருக்கம்}

அடுத்தது, மஹாபிரஸ்தானிகா, பதினேழாவது பர்வம் {17}. மனிதர்களில் சிறந்தவர்களான பாண்டவர்கள் தங்கள் நாட்டைத் துறந்து திரௌபதியிடம் சென்று கடைசி நெடும்பயணத்திற்கு (மஹாபிரஸ்தானம்) அழைக்கின்றனர். கடலில் சிவப்பு நீரில் இருந்து வெளிப்படும் அக்னியை சந்திக்கின்றனர். அக்னி தேவனின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க அர்ஜுன் அக்னியை வலம் வந்து தெய்வீக ஆயுதமான காண்டிபத்தை அவனிடம் ஒப்படைக்கிறான். ஒருவர் பின் ஒருவராக விழும் தனது தம்பிகளையும் அடுத்து

விழும் திரௌபதியையும் விட்டு விட்டு திரும்பிப் பார்க்காமல் யுதிஷ்டிரன் செல்கிறான். இதுவே மஹாபிரஸ்தானிக பர்வமாகும். இது மூன்று{3} பகுதிகளில் முன்னூற்று இருபது {320} பாடல்களில்விபரிக்கப்படுகிறது.

{18வது பர்வம் சுருக்கம்}

அடுத்து வரும் பர்வம் இயல்புமீறிய தெய்வீக நிகழ்வுகள் கொண்ட சுவர்க்க பர்வம். யுதிஷ்டிரனை அழைத்துப் போக தெய்வலோகத் தேர் வந்தும், தன்னுடன் கடைசி வரை வந்த நாய் மீது ஏற்பட்ட அன்பால் அதில் ஏற மறுக்கிறான். யுதிஷ்டிரனின் நேர்மையை மெச்சி தனது மாற்றருவத்தைக் களைத்து தர்மதேவன் காட்சி அளிக்கிறான்.

அதன் பிறகு நல்லுலகம் ஏறும் வழியில் மிகுந்த வலியை உணர்கிறான் யுதிஷ்டிரன். தெய்வீகத் தூதுவர் நரகத்தைக் காண்பிக்கின்றனர். யமனின் ஆட்சிக்குட்பட்ட இடத்தில் யுதிஷ்டிரன் தனது தம்பிகளின் இருதயம் பிளக்கும் அழிகுரல்களைக் கேட்கிறான். பிறகு தர்மதேவதையும் இந்திரனும் பாவிக்குக்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடத்தைக் காண்பிக்கின்றனர். அதன்பிறகு கங்கையில் மூழ்கி தனது பூவுடலைத் துறந்து இந்திரன் முதலான தேவர்களுடன் இன்பமயமாக இருக்கிறான் யுதிஷ்டிரன்.

இந்த பர்வம் ஆறு {6} பகுதிகளாக இருநூற்று ஒன்பது {209} பாடல்களில் விபரிக்கப்படுகிறது.

மேற்குறிப்பிட்டவை பதினெட்டு {18} பர்வங்களின் சுருக்கமாகும். பிற்சேர்கையில் ஹரி வம்சம், வவிஷ்யா ஆகியன வருகின்றன. ஹரி வம்சத்தில் பனிரெண்டாயிரம் {12000} பாடல்கள் உள்ளன. இது பர்வ சங்கரஹா என்ற பகுதியின் அங்கமாகும்.

சௌதி சொன்னார் "பதினெட்டு {18} அக்ஷொணி படைகள் இந்தப் போரில் கலந்து கொண்டன. இந்தப் போர் பதினெட்டு {18} நாட்கள் கொடூரமாக நடந்தது. ஒருவன் நான்கு வேதங்களும் அங்கங்களும் உபநிஷத்துகள் அத்தனையும் அறிந்தும் பாரதம் அறியவில்லை என்றால் அவனை விவேகமுள்ளவன் என்று கருத முடியாது. ஒப்பற்ற நுண்ணறிவுள்ள வியாசர் பொருள், அறம் மற்றும் இன்பம் ஆகியவற்றை விளக்கி பாரதத்தைப் படைத்தார். இந்த வரலாற்றைக் கேட்டவர்கள் வேறு வரலாறுகளை எவர் சொன்னாலும் கேட்க விரும்பார். கோகிலப் பறவையின் இனிமையானக் குரலைக் கேட்ட எவரும் காக்கையின் அலறலைக் கேட்க விரும்பார். எப்படி ஐம்பூதங்களால் மூன்று உலகங்களும் உண்டாயிற்றோ, அப்படியே பல புலவர்களின் திறமைகள் இந்த அற்புதமானத் தொகுப்பால் வளர்கின்றன (உண்டாகின்றன)."

"எப்படி நான்கு வகையான உயிரினங்களும் தான் வசிக்க ஒரு வெளியை நாடி இருக்கின்றனவோ அப்படியே எல்லா புராணங்களும் இந்த வரலாற்றை நாடியே உள்ளன. எப்படி புலன்கள் அத்தனையும் மனத்தைச் சார்ந்து இருக்கின்றனவோ அப்படியே அனைத்து நற்செயல்களும் நற்பண்புகளும் இந்த ஆய்வைச் சார்ந்து இருக்கின்றன. இந்த வரலாற்றுடன் இணைப்பில்லாத ஒரு

கதையும் தற்கால உலகத்தில்கூட காணக்கிடைக்காது. எல்லாப் புலவர்களும், அடிமைகள் தங்கள் முதலாளிகளை எப்படிக் கொண்டாடுவார்களோ அப்படி பாரதத்தைக் கொண்டாடுவார்கள். எப்படி இல்லற தர்மத்தை மற்ற மூன்று தர்மங்கள் விஞ்ச முடியாதோ அப்படி இந்தப் பாடல் தொகுப்பை எந்தப் பாடலாசிரியரின் பாடல்களும் விஞ்ச முடியாது."

"ஓ துறவிகளே, செயலற்றத் தன்மையை உலுக்குபவர்களே, உங்கள் இருதயம் அறத்தில் நிலைத்திருக்கட்டும். அடுத்த உலகத்திற்குச் செல்பவனுக்கு ஒரே உற்ற நண்பன் அறமே. பொருளையும் மனைவிமாரையும் கொண்டாடும் மிகுந்த புத்திசாலிகள் கூட அவற்றைத் தனது உடைமையாக்க இயலாது. துவைபாயணரின் {வியாசரின்} உதடுகளால் உச்சரிக்கப்பட்ட பாரதம் தன்னிகரில்லாதது. அது தன்னியல்பிலேயே புனிதமானதும் அறம் சார்ந்ததுமாய் இருக்கிறது. இது பாவங்களை அழித்து நன்மைகளைத் தருகிறது. இந்த பாரதம் உரைக்கப்படும் போது கேட்ட யாவரும் புஷ்கரா நதியில் நீராட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஒரு அந்தணன் பகலில் தனது புலன்களால் செய்த பாவங்கள், மாலையில் பாரதம் படிப்பதால் விலகுகின்றன."

"செயல்களால், சொற்களால், மனத்தால் செய்யும் பாவங்கள் அதிகாலையில் பாரதம் படிப்பதால் விலகுகின்றன. ஆயிரம் பசுக்களை அதன் கொம்புகளில் தங்கத் தகடு பொருத்தி வேதம் மற்றும் அனைத்துத் துறைகளையும் அறிந்த அந்தணனுக்கு பரிசளிக்கும் ஒருவனும், தினமும் பாரதத்தைக் கேட்பவனும் ஒரே கதியையே அடைகின்றனர். எப்படி கப்பல் வைத்திருப்பவனால் கடலைக் கடக்க முடிகிறதோ, அப்படியே இந்த பெரிய வரலாற்றை பர்வ சங்கரஹா என்ற இந்தப் பகுதி கடக்க உதவும்."

மஹாபாரதத்தின் ஆதிபர்வத்தில் வரும் சங்கரஹா பர்வம் என்ற இந்தப் பகுதி இப்படியே நிறைவடைகிறது.

நீதி கேட்ட நாயின் சாபம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 3 அ

(பௌஷ்ய பர்வம்)

சௌதி சொன்னார், "பரீக்ஷித்தின் மகன் ஜனமேஜயன் தனது தம்பிகளுடன் குருகோத்திரத்தின் சமவெளியில் ஒரு பெரிய வேள்வியை நடத்திக்கொண்டிருந்தான். சுருதசேனா, உக்ரசேனா, பீமசேனா ஆகியோர் அவனுடன் பிறந்த மூன்று தம்பிகளாவர். அப்படி அவர்கள் உட்கார்ந்திருக்கும் சமயத்தில், சரமா என்ற தெய்வீக பெண்நாயின் குட்டி, அந்த வேள்வி நடக்கும் இடத்திற்கு வந்தது. ஜனமேஜயனின் தம்பிகள் மூவரும், அந்தக் குட்டியை நையப் புடைத்து விரட்டிவிட்டனர்.

அந்தக் குட்டியும் வலியால் கதறிக்கொண்டே தனது தாயிடம் சென்றது. அதன் தாய் "ஏன் அழுகிறாய்? யார் உன்னை அடித்தது?" என்று கேட்டது. இப்படி கேட்கப்பட்ட அந்தக் குட்டி "நான் ஜனமேஜயனின் தம்பிகளால் அடித்து விரட்டப்பட்டேன்" என்றது. அதற்கு குட்டியின் தாய் "நீ ஏதாவது தவறு செய்து உன்னை அடித்தார்களா?" என்று கேட்டது. "நான் எந்தத் தவறும் செய்யவில்லை. வேள்விக்கு வைத்திருந்த நெய்யை எனது நாவால் தொடவில்லை. அதன் பக்கம்கூட நான் பார்க்கவில்லை" என்றது குட்டி. அத்தனையும் கேட்ட குட்டியின் தாய் சரமா, தனது குட்டியின் துயரைப் பொறுக்கமுடியாமல், ஜனமேஜயனும் அவனது தம்பிகளும் இருக்கும் அந்தப் பெரிய வேள்வி நடக்கும் இடத்திற்கு வந்தது. ஜனமேஜயனிடம் கோபத்துடன் "இவன் எனது மைந்தன், உனது வேள்வியின் நெய்யை இவன் நாவால் தொடவில்லை, அதன் பக்கமே பார்வையைச் செலுத்தவில்லை. எக்குற்றமும் செய்யாதிருக்க, இவன் தண்டிக்கப்பட்டது எவ்வாறு?" என்று கேட்டது. அவர்கள் ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை. பிறகு சரமா "எக்குற்றமும் செய்யாத என் மைந்தன் உங்களால் அடிக்கப்பட்டான். ஆகையால் நீ அறியாதிருக்கும்போது உன்னை தீமை வந்தடையட்டும்." என்று சபித்தது.

"தெய்வீகப் பெண் நாய் சரமாவால் இப்படிச் சபிக்கப்பட்ட ஜனமேஜயனுக்கு பயமும், ஆன்ம பலக்குறைவும் ஏற்பட்டது. வேள்வி முடிந்ததும் ஹஸ்தினாபுரம் சென்று இந்தச் சாபத்திலிருந்து விடுபட நல்ல புரோகிதரைத் தேடினான்.

பரீக்ஷத் மைந்தனான ஜனமேஜயன் வேட்டையாடிக் கொண்டிருக்கையில் தனது ஆளுகைக்குட்பட்ட ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் ஆசிரமம் அமைத்துக் கொண்டு பிரபலமாக இருந்த சுருதசரவா என்ற முனிவரைக் கவனித்து வந்தான். அவருக்கு ஆன்ம அர்ப்பணிப்புடன் கூடிய சோமசரவா என்ற மைந்தன் ஒருவர் இருந்தார். அந்த முனி மைந்தனைத் தனது புரோகிதராக நியமிக்க மனதில் எண்ணங்கொண்டு அந்த முனிவரை {சுருதசரவாவை} வணங்கி, "ஓ அருங்குணங்களைக் கொண்டவரே! இந்த உங்களது மைந்தனை {சோமசரவாவை} எனது புரோகிதராக விடுங்கள்". இப்படி கேட்கப்பட்ட முனிவர் {சுருதசரவர்} "ஓ ஜனமேஜயா! இந்த எனது மைந்தன் {சோமசரவா}, ஆன்மிக வழிபாட்டில் ஆழமானவன், வேத கல்வி கற்றவன், எனது பூரண ஆசிகளும் அவனுக்கு {சோமசரவாவுக்கு} உண்டு. ஒரு பெண் பாம்பு எனது உயிர் நீரைக் குடித்ததால், அந்தப் பாம்பின் கற்பத்தில் பிறந்தவன். இவன் உன்னை எப்படிப்பட்ட பாவத்திலிருந்தும் விடுவிப்பான். மகாதேவனுக்கு எதிரான பாவமாக இருந்தாலும்கூட விடுவிப்பான். ஆனால் அவனுக்கு {சோமசரவாவிற்கு} ஒரு பழக்கம் இருக்கிறது. எந்த அந்தணன் வந்து என்ன இரந்து கேட்டாலும் மறுபேச்சின்றி கொடுத்துவிடுவான். அதை உன்னால் ஏற்க முடியும் என்றால், நீ அவனை {சோமசரவாவினைக்} கூட்டி செல்" என்றார். ஜனமேஜயன் அவரை {சோமசரவாவை} புரோகிதராக ஏற்றுக் கொண்டு தனது தலைநகரம் திரும்பி தனது தம்பிகளிடம் "இவர் எனது ஆன்மிக குரு, அவர் என்ன கேட்கிறாரோ அதை ஆய்ந்துபார்க்காமல் முடித்துக் கொடுங்கள்" என்றான். தம்பிகளும் அதன்படியே நடந்துகொண்டனர். மன்னன் தம்பிகளுக்கு இப்படி கட்டளையிட்டுவிட்டு தகூசீலத்திலத்திற்குப் படையெடுத்துச் சென்று அதையும் தனது ஆளுகைக்கடக்கிக் கொண்டான்.

அதே சமயத்தில், அயோதா தெளம்யா என்ற ஒரு முனி வாழ்ந்து வந்தார். அந்த அயோதா தெளம்யாவுக்கு மூன்று சீடர்கள். உபமன்யு, அருணி, வேதா என்பது அவர்கள் பெயர்கள். பாஞ்சாலத்தைச் சேர்ந்த அருணி என்ற சீடனைத் தனது வயலில் உள்ள ஒரு வாய்க்கால் மடையை அடைக்க உத்தரவிட்டார். அங்கு சென்ற போது அதைச் சாதாரணமாக அடைக்க முடியாது என்பதை அருணி உணர்ந்தான். தனது ஆசானின் {அயோதா தெளம்யாவின்} கட்டளையை நிறைவேற்ற முடியவில்லையே என்று வருந்திக் கொண்டிருக்கும்போது ஒரு வழி கிடைத்தது. நேராக அந்த வாய்க்காலை அடைத்துக் கொண்டு தானே படுத்துக் கொண்டான். நீர்வரத்தும் நின்றது.

"சிறிது நேரங்கழித்து குரு அயோதா தெளம்யா பாஞ்சாலத்தின் அருணி எங்கே என்று மற்ற இரு சீடர்களிடமும் கேட்டார். "ஆசானே, நீங்கள் தானே அவனை {அருணியை} வாய்க்கால் மடையடைக்க அனுப்பினீர்கள்" என்றார்கள். இப்படி நியாபகப்படுத்தப்படவே "அப்படியென்றால், எல்லோரும் வாருங்கள், அவனிக்கும் {அருணியிக்கும்} இடத்திற்குச் செல்வோம்" என்றார்.

"அந்த இடத்திற்கு வந்ததும், "ஓ பாஞ்சாலத்தின் அருணியே! நீ எங்கிருக்கிறாய்? இங்கே வா மகனே" என்று கத்தினார். குருவின் {அயோதா தெளம்யாவின்} குரலைக் கேட்ட அருணி உடனே எழுந்திருந்து தனது ஆசானின் முன்னிலையில் வந்து நின்று "ஆசானே, வாய்க்காலை அடைக்க வேறு வழியேதும் தெரியாததால். நானே அந்த வாய்க்காலில் படுத்து நீர் வரத்தைத் தடுத்துக் கொண்டிருந்தேன். இப்போது நீங்கள் வந்து கூப்பிட்டதும், எழுந்து வந்து உங்கள் முன்னால் நிற்கிறேன். அடுத்து நான் என்ன செய்யட்டும்?" என்று கேட்டான்.

உடனே குரு, "புழுதி என்றும் பாராமல் வாய்க்காலில் படுத்து, நான் வந்ததால் நீரோட்டத்தை விட்டதால் இன்று முதல் நீ உத்தாலகா என்று அறியப்படுவாய். என்னுடைய வார்த்தைகளுக்கு நீ அடிபணிந்ததால் உனக்கு விரைவில் நற்பேறு கிட்டும். எல்லா வேதங்களும், தர்மசாத்திரங்களும் உன்னுள் ஒளிரும்" என்றார். இந்த வரத்தைத் தனது குருவிடம் இருந்து பெற்ற அருணி இதயம் மகிழ்ந்து தனது நாட்டிற்கு {பாஞ்சாலத்திற்குச்} சென்றான்.

அயோதா தெளம்யாவின் மற்றொரு சீடன் உபமன்யு. அவனை {உபமன்யுவை} ஒருநாள் தெளம்யர் அழைத்து "மகனே, நீ கால்நடைகளைக் கவனித்துக் கொள்" என்றார். அவனும் குருவின் {அயோதா தெளம்யாவின்} கட்டளையை ஏற்று மாடு மேய்க்கச் சென்றான்.

அவற்றை நாளெல்லாம் மேய்த்துவிட்டு, மாலையில் குருவின் {அயோதா தெளம்யாவின்} இல்லத்திற்கு ஓட்டி வந்து குருவின் முன் நின்று மரியாதையுடன் வணங்கினான்.

அவன் {உபமன்யு} நல்ல நிலைமையில் வந்திருப்பதைக் கவனித்த குரு "உபமன்யு, எனது மகனே, நீ எதைக் கொண்டு உன்னைத் தாங்கிக் கொள்கிறாய்? நீ மிகவும் குண்டாக இருக்கிறாயே?" என்று கேட்டார். அதற்கு "ஐயா, நான் பிச்சை எடுத்து எனது தேவைகளைச் சந்திக்கிறேன்," என்றான்.

இதைக் கேட்ட குரு {அயோதா தெளம்யா} "பிச்சையின் மூலம் எது உனக்குக் கிடைக்கிறதோ, அதை எனக்குக் கொடுக்காமல் நீ பயன்படுத்தக் கூடாது" என்றார். இதைக் கேட்ட உபமன்யு அந்த இடத்தில் இருந்து சென்றுவிட்டான். பிச்சை எடுத்து, அதைத் தனது குருவுக்குக் கொடுத்தான். குரு முடிவதையும் தானே எடுத்துக் கொண்டார். இப்படி எல்லாவற்றையும் கொடுத்துவிட்டு, மாடுகளை மேய்க்கச் சென்றுவிட்டான் உபமன்யு. நாளெல்லாம் மாடுகளை மேய்த்துவிட்டு, மாலையில் குருவின் இல்லத்திற்கு ஓட்டி வந்து குருவின் முன் நின்று மரியாதையுடன் வணங்கினான். குரு மறுபடியும் சீடன் நல்ல நிலையிலேயே வந்திருப்பதைக் கண்டு "உபமன்யு, எனது மகனே, நீ பிச்சை எடுத்துக் கொண்டு வந்த அனைத்தையும் நானே எடுத்துக் கொண்டேன். உனக்கு எதுவும் தரவில்லை. நீ எப்படிச் சமாளித்தாய்?" என்று கேட்டார். உபமன்யு "ஐயா, பிச்சை எடுத்த அனைத்தையும் உங்களிடம் கொடுத்துவிட்டதால், மறுபடியும் இரண்டாவது முறை பிச்சை எடுத்து, எனது தேவையைச் சந்தித்தேன்." என்றான். "இது நீ உன் குருவுக்குச் செலுத்தும் மரியாதை அல்ல.

இப்படிச் செய்வதால், பிச்சை எடுத்து வாழ்பவர் பலரின் தேவைகளை நீ அழிக்கிறாய். நீ பேராசைக்காரன் என்பதையல்லவா நிரூபிக்கிறாய்" என்றார். குருவிடம் இதைக் கேட்டுவிட்டு உபமன்யு சென்று விட்டான். அடுத்த நாள் மாடுகளை நாளெல்லாம் மேய்த்துவிட்டு, மாலையில் குருவின் இல்லத்திற்கு ஓட்டி வந்து குருவின் முன் நின்று மரியாதையுடன் வணங்கினான்.

குரு இவன் {உபமன்யு} இன்னும் குண்டாகவே இருப்பதை கவனித்துவிட்டு, "உபமன்யு, எனது மகனே, நீ பிச்சை எடுத்துக் கொண்டு வந்த அனைத்தையும் நானே எடுத்துக் கொண்டேன். உனக்கு எதுவும் தரவில்லை. நீ இரண்டாவது முறை பிச்சை எடுக்கவும் செல்வதில்லை. இருந்தும் நீ ஆரோக்கியமாக இருக்கிறாயே, எப்படிச் சமாளித்தாய்?" என்று கேட்டார். இப்படிச் கேட்கப்பட்ட உபமன்யு "ஐயா, நான் இந்த மாடுகளின் பால் குடித்து என்னைத் தாங்கிக் கொள்கிறேன்" என்று பதிலளித்தான். " எனது உத்தரவில்லாமல் நீ மாடுகளிடம் பால் எடுக்கக் கூடாது" என்று கட்டளையிட்டார் குரு, உபமன்யுவும் மாடுகளைக் கவனிக்கச் சென்றுவிட்டான். மறுபடியும் குருவின் இல்லத்திற்கு வந்து எப்போதும் போல வணங்கினான். இப்போதும் அவன் குண்டாயிருப்பதைக் கவனித்துவிட்டு "உபமன்யு, எனது மகனே, நீ இப்போது பிச்சை எடுத்து உண்பதில்லை, இரண்டாவது முறை பிச்சை எடுப்பதில்லை, மாடுகளில் பால் எடுப்பதில்லை, இருந்தும் குண்டாயிருக்கிறாயே, எதன் மூலம் இன்று சமாளித்தாய்?" என்று கேட்டார். "ஐயா, கன்றுக்குட்டிகள் தனது தாயிடம் பாலருந்தும் போது, சிந்தும் உமிழ்பாலை உறிஞ்சி உண்டு நான் என்னைத் தாங்கிக் கொண்டேன்" என்றான். குரு, "இந்தக் கன்றுக்குட்டிகள், உன் மீதிருக்கும் அபிமானத்தால் நிறைய உமிழ்பாலை வெளியிடுகின்றன, என்று நினைக்கிறேன். அந்தக் கன்றுக்குட்டிகளின் இரையை நீயுண்டதாகிறதே. இதுவும் விதிமீறல்தான். ஆகையால் அப்படிச் செய்யாதே" என்றார்.

இப்படி குருவின் {அயோதா தெளம்யாவின்} கட்டளையைக் கேட்ட உபமன்யு மாடுகளைக் கவனிக்கச் சென்றுவிட்டான். குருவின் கட்டளைகளால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டவன், பிச்சை எடுத்து உண்பதில்லை, வேறு எதுவும் உண்ணவும் வழியில்லை. பாலையும் குடிக்க முடியாது, உமிழ்பாலையும் உறிஞ்சமுடியாது.

உபமன்யு ஒரு நாள், பசி தாங்கமுடியாமல் கானகத்தில் ஆர்கா (Arka - களைச்செடி) இலைகளை உண்டான். அதன், கசப்பும் எரிச்சலும் சேர்ந்த நெடிநிறைந்த கொடூரமான சுவையால் அவனது {உபமன்யுவின்} கண்கள் பாதிக்கப்பட்டு குருடானான். குருடானதால் தவழ்ந்து வந்து ஒரு பெரிய குழிக்குள் விழுந்துவிட்டான். பொழுது சாய்ந்து, மேற்கு மலைகளில் கதிரவன் மறைந்தததும் குரு {அயோதா தெளம்யா} தனது சீடர்களைக் கவனித்தார் உபமன்யு வரவில்லை என்பதையுணர்ந்த குரு, மற்ற சீடர்களிடம் கேட்டார். அவர்கள் அவன் மாடு மேய்க்கச் சென்றிருப்பதாகச் சொன்னார்கள்.

குரு "உபமன்யுவை எதையும் உண்ணாத நிலைக்குக் கொண்டு வந்துவிட்டேன். அவன் இன்னும் வரவில்லையே, வாருங்கள் அவனைத் தேடுவோம்" என்றார். அவர் அப்படிச் சொல்லியதும், அனைவரும் அவருடன் சென்று கானகத்தில் உரத்த குரல் கொடுத்து தேடினர் "ஓ உபமன்யு, நீ எங்கிருக்கிறாய்?". குருவின் உரத்த குரலைக் கேட்ட உபமன்யு "இங்கே, கிணற்றுக் கடியில் இருக்கிறேன்" என்றான். குரு என்ன நடந்தது என்று கேட்டார். உபமன்யு "ஆர்க இலைகளையுண்டதால், நான் குருடானேன், அதனால் இந்த கிணற்றுக்குள் விழுந்துவிட்டேன்" என்றான். "தேவர்களுக்கே மருத்துவர்களான அசுவினி இரட்டையர்களை போற்றி மகிழ்வி, அவர்கள் உனது பார்வையை மீட்பார்கள்" என்று குரு சொன்னார். குருவினால் இப்படி வழிகாட்டப்பட்ட உபமன்யு, அசுவினி இரட்டையர்களை மகிழ்விக்க ரிக் வேதத்திலிருந்து இந்த வரிகளைச் சொன்னான்.

"நீங்களே படைப்புக்கு முன்பிருந்தவர்கள், நீங்களே முதலில் பிறந்தவர்கள், நீங்களே ஐம்பூதங்களில் காட்சியளிப்பவர்கள், எனது கேள்வி ஞானத்தாலும், தியானத்தாலும் இதை அறிந்த நான் உங்களது உதவியை நாடி நிற்கிறேன். நீங்கள் முடிவில்லாதவர்கள், நீங்கள் இயற்கையில் ஆன்மாவிலும் உறைபவர்கள், நீங்களே மரம் போன்ற உடலில் இறகுள்ள பறவை. நீங்களே எல்லா உயிர்களின் பொதுத்தன்மை, நீங்களே ஒப்பற்றவர்கள், நீங்களே படைக்கப்பட்ட அனைத்து உயிர்களில் இந்த பிரபஞ்சத்தை ஊடுருவியிருக்கும் ஆவி.

நீங்களே பொன் கழகுகள், நீங்களே எல்லாப்பொருட்களும் எதில் மறையுமோ அதன் சாரம். நீங்களே தவறிழைக்காதவர்கள், அழியும் தன்மையற்றவர்கள், நீங்களே நியாயமற்ற முறையில் அடிக்காமல் அனைத்து மோதல்களிலும் வெற்றிகொள்ளும் அழகான அலகு. நீங்களே காலத்திற்கு மேல் பணி செய்பவர்கள். கதிரவனைப் படைத்து, பகலால் வெள்ளை நூலாலும், இரவால் கருப்பு நூலாலும் பின்னப்பட்ட ஆடை நீங்களே. அப்படி பின்னப்பட்ட ஆடையால், நீங்களே இரண்டு செயல்களை (கர்மங்களை) தேவர்களுக்கும் பித்ரிக்களுக்கும் படைத்தவர்கள். காலத்தால் பற்றப்பட்ட உயிர்ப்பறவையின் பலத்தையும், முடிவில்லா ஆன்மாவையும் பிரதிபலித்து, அவளை விடுவித்து அவளுக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சியைக்

கொடுப்பவர்கள் நீங்களே. புலன்களால் மயங்கி ஆழ்ந்த அறியாமையில் இருப்பவர்களுக்கு நீங்களே மிகப்பெரிய பரிசு. முன்னூற்று அறுபது {360} மாடுகள், முன்னூற்று அறுபது {360} நாட்களைப் பிரதிபலித்து ஒரு கன்றுக்குட்டியை ஈன்றெடுக்கின்றன அதுதான் ஒரு வருடம். அந்தக் கன்றுக்குட்டியே எல்லாவற்றையும் ஆக்கவும் அழிக்கவும் செய்கிறது. உண்மையைத் தேடுபவர்கள் பல பாதைகளில் தொடர்ந்து, ஞானம் எனும் பாலை அந்தக் கன்றுக்குட்டியின் தயவால் பெறுகின்றனர். அசுவினிகளாகிய நீங்களே, அந்தக் கன்றுக்குட்டியைப் படைப்பவர்கள்.

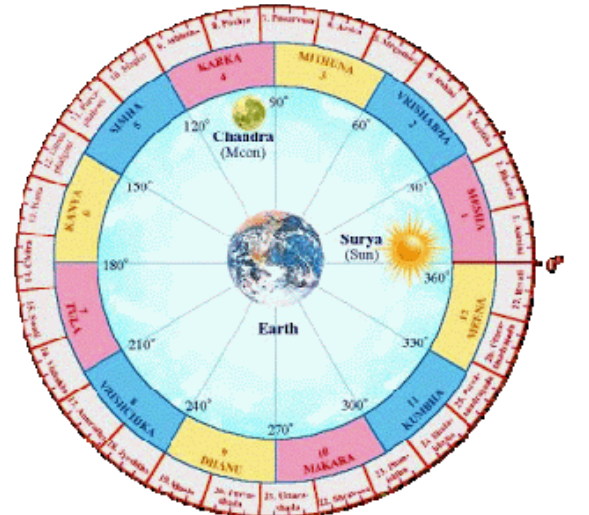
"வருடம் என்பது பல பகல்களையும் இரவுகளையும் பிரதிபலிக்கும் எழுநூற்று இருபது {720} கோல்களை இணைத்த ஒரு சக்கரத்தின் மையம். சக்கரத்தின் சுற்றளவு பனிரெண்டு மாதங்களை முடிவில்லாமல் பிரதிபலிக்கிறது. இந்தச் சக்கரமான மாயத்தோற்றம் கொண்டது அழிவை அறியாதது. அது எல்லா உயிரினங்களையும் மற்ற உலகங்களையும் பாதிக்கின்றது. அசுவினிகளாகிய நீங்களே, இந்தச் சக்கரத்தின் ஓட்டத்தை முடுக்குபவர்கள்.

"காலச்சக்கரத்தால் பிரதிபலிக்கப்படும் வருடம் ஆறு {6} பருவங்களைப் பிரதிபலிக்கும் மையத்தைக் கொண்டுள்ளது. இந்தச் சக்கரத்துடன் சேர்ந்த பனிரெண்டு {12} கோல்களை ஜாதகத்தின் பனிரெண்டு {12} ராசிச் சின்னங்கள் பிரதிபலிக்கின்றன. காலத்தின் சக்கரமான இந்தச் சக்கரம் அனைத்துப் பொருட்களின் செயலுக்குமான பலனை வெளிப்படுத்துகிறது. காலத்திற்கான தேவதைகள் இந்தச் சக்கரத்தில் லயித்திருக்கின்றன. நான் இப்போது அப்படிப்பட்ட ஒரு சிரம காலத்தில் அகப்பட்டிருக்கிறேன். ஓ அசுவினிகளே, என்னைக் காலச்சக்கரத்தின் பிடியில் இருந்து விடுவியுங்கள். ஓ அசுவினிகளே, நீங்களே இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் ஐம்பூதங்கள். நீங்களே அனைத்து உலகங்களின் பயன்படு பொருளாக உள்ளீர்கள். என்னை ஐம்பூதங்களின் பிடியில் இருந்து விடுவியுங்கள். நீங்களே பிரம்மாவா இருந்தாலும், உலகத்தின் மீதும் புலன்கள் தரும் மகிழ்ச்சியில் வலம் வருகிறீர்கள்.

"ஆதியில் நீங்களே பிரபஞ்சத்தின் பத்து புள்ளிகளை உருவாக்கினீர்கள். அதன்பிறகு நீங்களே கதிரவனையும் வானத்தையும் மேலே வைத்தீர்கள். அதே கதிரவனின் ஓட்டத்தைக் கணக்கிட்டு முனிகள், தங்கள் வேள்விகளைச் செய்கின்றனர். தேவர்களும், மனிதர்களும் அவர்களுக்கு என்ன விதித்திருக்கிறதோ அதன்படி தனது வேள்விகளைச் செய்து பலன்களைப் பெறுகின்றனர்.

"மூன்று நிறங்களைக் கலந்து, பார்வையில் படும் பொருட்களைப் படைத்திருக்கிறீர்கள். இதிலிருந்துதான் பிரபஞ்சமே உண்டாயிற்று. அதனால்தான் தேவர்களும் மனிதர்களும் தங்களது தொழில்களை முறையே செய்ய முடிகின்றது.

"அசுவினிகளாகிய உங்களை நான் துதிக்கிறேன். உங்கள் கைவண்ணத்தால் உருவான வானத்தையும் நான் துதிக்கிறேன். தேவர்களாலும் செய்யாமல் இருக்க முடியாத எல்லா செயல்களின் பலன்களை நியமிப்பவர்கள் (நிச்சயிப்பவர்கள்) நீங்களே.

"நீங்களே அனைவருக்கும் பெற்றோர். ஆண்களாகவும், பெண்களாகவும் வாழ்க்கையில் வரும் உணவுகள் நீருக்காகவும், இரத்தத்திற்காகவும் விழுங்குபவர்கள் நீங்களே. புதிதாகப் பிறந்த குட்டிகள் தனது தாயின் மார்பை உருஞ்சுகின்றன. நீங்களே அந்த குழந்தையின் உருவத்தை எடுத்தவர்கள். அசுவினிகளே, எனக்குப் பார்வையைக் கொடுத்து எனது வாழ்வைக் காப்பாற்றுங்கள்!"

இப்படி வழிபட்டு வேண்டிக் கொள்ளப்பட்ட அசுவினி இரட்டையர்கள் தோன்றி "நாங்கள் மனநிறைவு (திருப்தி) கொண்டோம். உனக்காக ஒரு அப்பம் இங்கே இருக்கிறது. எடுத்துச் சாப்பிடு" என்றனர். இப்படிச் சொல்லப்பட்ட உபமன்யு, "ஓ அசுவினிகளே, உங்கள் சொற்கள் எப்போதும் பொய்த்ததில்லை. ஆனாலும், எனது ஆசாரியருக்குக் காணிக்கை கொடுக்காமல் இந்த அப்பத்தை என்னால் எடுத்துக் கொள்ள முடியாது." என்றான். அதற்கு அசுவினிகள் "இதற்கு முன்பு, உனது ஆசானும் எங்களை வழிபட்டார். அதனால் இதே போன்ற அப்பத்தை நாங்கள் அவருக்குக் கொடுத்தோம். அப்போது அவர் {அயோதா தெளம்யா} தனது ஆசானுக்கு காணிக்கையாகக் கொடுக்காமலே அதை எடுத்துக் கொண்டார். உனது ஆசான் எப்படி நடந்து கொண்டாரோ, அப்படியே நீயும் நடந்து கொள்." என்றனர்.

இப்படிச் சொல்லப்பட்ட உபமன்யு, "ஓ அசுவினிகளே, உங்கள் மன்னிப்பை மன்றாடிக் கேட்கிறேன். எனது குருவுக்கு {அயோதா தெளம்யாவுக்கு} காணிக்கைக் கொடுக்காமல் இந்த அப்பத்தைப் ஏற்றுக் கொள்ளத் துணிய மாட்டேன்" என்றான். அசுவினிகள், "ஓ, உனது குரு பக்தியை நாங்கள் மெச்சுகிறோம். உன் குருவின் பற்கள் கருப்பு இரும்பாலானாது. உனக்கு அவை தங்கமாக இருக்கட்டும். உனது பார்வை உனக்குத் திரும்பட்டும், நீ நற்பேறு அடைவாய்" என்றனர்.

"இப்படிச் சொன்ன அசுவினிகள் அவனது {உபமன்யுவின்} பார்வையை மீட்டனர். குருவின் {அயோதா தெளம்யாவின்} முன்பு சென்று வணங்கி நடந்தது அனைத்தையும் சொன்னான். குருவும் அதைக் கேட்டு உள்ளம் நிறைந்து "நீ அசுவினிகள் சொன்னதைப் போலவே எல்லா செல்வங்களையும் செழுமையும் பெறுவாய். எல்லா வேதங்களும், தர்ம சாத்திரங்களும் உன்னுள் ஒளிரும்," என்றார். இதுவே உபமன்யுவுக்கு வந்த சோதனை.

பௌசியனும் உதங்கரும் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 3 ஆ

அதன்பிறகு அயோதா தெளம்யாவின் மற்றொரு சீடன் வேதா என்று அழைக்கப்பட்டவனை அவனது குரு அழைத்து "வேதா, எனது மகனே, எனது இல்லத்திலேயே சில நாட்கள் தங்கியிருந்து எனக்குச் சேவை செய். அது உனக்கு லாபத்தைத் தரும்" என்றார். வேதாவும் அவரது {அயோதா தெளம்யாவின்} இல்லத்திலேயே தங்கி எப்போதும் சேவை செய்ய தயாராக இருந்தான். அந்த வீட்டிற்காக வெயில், குளிர், பசி தாகம் என அனைத்தையும் முனுமுனுப்பின்றித் தாங்கி ஒரு எருதைப் போல உழைத்தான். குருவும் {அயோதா தெளம்யாவும்} மனநிறைவு கொண்டார். வேதா நற்பேறும் உலக ஞானத்தையும் அடைந்தான். இதுவே வேதாவின் சோதனை.

"வேதா, தனது குருவிடம் அனுமதி பெற்று, தனது கல்வியெல்லாம் முடித்து அங்கிருந்து விடைபெற்று, இல்லற தர்மத்தை ஏற்று வாழ்க்கை நடத்தினான். அவனது {வேதாவின்} வீட்டில் அவனுக்கு மூன்று சீடர்கள் இருந்தனர். தானே குருவின் வீட்டில் அதிக கஷ்டப்பட்டு வந்ததால் அவர்களுக்கு எந்த கடுமையான வேலையும் கொடுக்காமல் பார்த்து வந்தான்.

சில காலத்திற்குப் பிறகு, இரு கூத்திரியர்களான ஜனமேஜயனும் பௌஸ்யனும், வேதாவை குருவாக ஏற்றனர். ஒருநாள் வேதா, வேள்வி நடத்த வெளியூர் செல்ல வேண்டி இருந்ததால், தனது சீடர்களில் ஒருவரான உதங்காவை வீட்டைக் கவனிக்கும் பொறுப்பை ஏற்க வைத்துவிட்டு "என்னவெல்லாம் வீட்டில் நடக்க வேண்டுமோ அதுவெல்லாம் உன் கவனத்தால் நடக்கட்டும்" என்று சொல்லிச் சென்றுவிட்டார்.

"உதங்கா எப்போதும் கவனத்துடன் அலுவல்களைக் கவனித்து வந்தான். அப்படி உதங்கா எல்லாவற்றையும் கவனித்து வரும்போது அந்த இல்லத்தில் இருந்த பெண்கள் கூடி வந்து "ஓ உதங்கா, உனது எஜமானி புத்திரப்பேறுக்கான சரியான காலத்தில் இருக்கிறாள். உனது குருவும் {வேதாவும்} இல்லை. ஆகையால், நீ குருவின் இடத்தில் இருந்து தேவையானதைச் செய்" என்றனர். அதற்கு உதங்கா "பெண்களின் உத்தரவின் பேரில் நான் அப்படிச் செய்வது சரியாகாது. சரியற்றதைச் செய்ய நான் எனது குருவால் உத்தரவிடப்படவில்லை." என்றான்.

குரு {வேதா} தனது பயணத்தை முடித்துக் கொண்டு திரும்பினார். நடந்தது அத்தனையும் அறிந்தார். உதங்காவைக் குறித்து மிகுந்த மனநிறைவு கொண்டு, "உதங்கா, எனது மகனே, உனக்கு என்ன உதவியை நான் அளிப்பது? உன்னால் நான் நன்றாக சேவிக்கப்பட்டேன். அதனால் நமது நட்பு பெருகிற்று. அதனால் நான் உன்னை விடுவிக்கிறேன். உனது ஆசைகளனைத்தும் நிறைவடையட்டும்" என்றார்.

குருவால் {குரு வேதாவால்} இப்படி விடுவிக்கப்பட்ட உதங்கா, "நீங்கள் விரும்பியதை நான் செய்ய எனக்கு உத்தரவு கொடுங்கள். 'பயன்பாட்டுக்கு முரணாக கல்வியை அளிப்பவனும், அதைப் பெறுபவனும் இருந்தால் அந்த இருவரில் ஒருவர் இறப்பர். அல்லது இருவருக்குள்ளும் பகை ஏற்படும்' என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகையால், உங்கள் விடுவிப்பு எனக்குக் கிடைத்தாலும், குருவுக்கான காணிக்கையாக உங்களுக்கு நான் ஏதாவது செய்து விட்டு செல்ல விரும்புகிறேன்." என்றான். அவனது குரு {வேதா} இதைக்கேட்டு, "உதங்கா, எனது மகனே, சிறிது நேரம் பொறுத்திரு." என்றார். சிறிது காலம் கழித்து, உதங்கா மறுபடியும், "உங்களுக்கு விருப்பமானதை என்னிடம் காணிக்கையாகக் கேளுங்கள்" என்றான். அதற்கு குரு {வேதா}, "எனதன்பு உதங்கா, நீ பெற்ற கல்விக்கான காணிக்கையாக ஏதாவது பெறும்படி நீ அடிக்கடிக் கூறிக் கொண்டிருக்கிறாய். ஆகையால், உள்ளே சென்று உனது எஜமானியிடம் என்ன வேண்டுமென்று கேட்டு, அவள் கேட்பதைக் கொண்டு வந்து காணிக்கையாகக் கொடு" என்றார். உதங்கா தனது குருவின் {வேதாவின்} மனைவியிடம் சென்று, "அம்மா, குரு என்னை வீட்டுக்குச் செல்ல

அனுமதித்துவிட்டார். நான் கற்ற கல்விக்கு ஏதாவது காணிக்கை கொண்டு வர வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். அப்படிச் செய்தால் நான் இங்கிருந்து கடனளாகியாகப் போக வேண்டியதில்லை. நான் என்ன கொண்டு வரவேண்டும் என எனக்கு உத்தரவிடுங்கள்." என்றான். இப்படிக்கேட்கப்பட்ட குருவின் {வேதாவின்} மனைவி, "மன்னன் பௌசியனிடம் சென்று, ராணியின் ஒரு ஜோடி கம்மலை பிச்சையாகக் கேட்டு, அதை இங்கு கொண்டு வா.இன்றிலிருந்து நான்காவது நாள் புனிதமான நாளாகும். அன்று விருந்திற்கு வரும் அந்தணர்கள் முன்னிலையில் இந்த கம்மல்களுடன் காட்சியளிக்க விரும்புகிறேன். இதையும் கவனத்தில் கொள் உதங்கா, நீ இதில் வெற்றி கொண்டால் நற்பேறு உன்னைத் தேடி வரும். தோல்வியுற்றால் என்ன நல்லது வரும் என்று எதிர்பார்ப்பாய்?" என்றான்.

இப்படி உத்தரவிடப்பட்ட உதங்கா, அங்கிருந்து கிளம்பினான். அப்படியே வீதியோரமாக நடந்து செல்கையில் இயல்புக்குமிக்க பெரிய தோற்றத்தில் ஒரு காளையும், அதன்மீது அசாதாரண உடலமைப்பு பெற்ற மனிதன் அமர்ந்திருப்பதையும் பார்த்தார். அந்த மனிதன் உதங்காவைப் பார்த்து "இந்தக் காளையின் சாணத்தைச் சாப்பிடு" என்றான். உதங்கா உடன்பட விரும்பவில்லை.

அந்த மனிதன் மறுமடியும், "ஓ உதங்கா, ஆராயாமல் சாப்பிடு. உனது ஆசானும் {வேதாவும்} இதற்கு முன் இதைச் சாப்பிட்டிருக்கிறார்.". உதங்கா சம்மதித்து சாணத்தைச் சாப்பிட்டு, அந்தக் காளையின் சிறுநீரைக் குடித்து, கைகளையும் வாயையும் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு மரியாதையாக எழுந்து மன்னன் பௌசியன் இருக்குமிடம் சென்றான்.

"அரண்மனையை வந்தடைந்ததும், மன்னன் பௌசியன் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டான். அவனை {மன்னன் பௌசியனை} அணுகிய உதங்கா, தனது வணக்கத்தையும் வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்ததோடு, "நான் உன்னிடம் ஒரு கோரிக்கை வைக்கவே வந்தேன்" என்றான். மன்னனும் பதில் வணக்கங்களைத் தெரிவித்துக் கொண்டு, "ஐயா, நான் உங்களுக்கு என்ன செய்ய வேண்டும்?" என்று கேட்டான். உதங்கா"உனது இராணியின் ஒரு ஜோடிக் கம்மல்களை எனது குருவின் {வேதாவின்} மனைவிக்குப் பரிசாகக் கொடுக்க பிச்சையாகக் கேட்டு வந்தேன்" என்றான்.

"மன்னன் {பௌசியன்}, "உள்ளே பெண்கள் இருக்கும் அறைகளுக்குச் சென்று இராணியைக் கண்டு அவளிடம் வாங்கிக் கொள்ளும்" என்றான். உதங்கா பெண்களின் அறைகளுக்குச் சென்று இராணியைக் கண்டபிடிக்க முடியவில்லை. திரும்பவும் மன்னனிடம் வந்து "இதுவல்ல நீ என்னை நடத்த வேண்டிய முறை. நீ என்னை இப்படி ஏமாற்றக்கூடாது. ராணி அந்த அறைகளில் இல்லை, என்னால் அவரைக் காண முடியவில்லை." என்றான். இதைக் கேட்ட மன்னன் சற்று நேரம் யோசித்தான். பின்பு "ஐயா, சற்று கவனத்துடன் ஞாபகப்படுத்திப் பாரும், நீர் ஏதாவது மாசுக்களுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பால் மாசடையவில்லை என்பது உறுதிதானா? எனது ராணி கற்புக்கரசியாவாள், மாசுள்ளவர்கள் அவளைக் காண இயலாது. அவளும் தன்னை மாசுள்ளவர்கள் மத்தியில் வெளிப்படுத்த மாட்டாள்." என்றான்.

"இப்படிச் சொல்லப்பட்ட உதங்கா, சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு, "ஆம், அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். அவசரத்தில், உணவருந்திவிட்டு நின்றபடியே சுத்திகரிப்புச் சடங்கைச் செய்தேன்." என்றான். மன்னன் பௌசியன் "இதுதான் வரம்பை மீறிய குற்றம். நின்றபடி சடங்கைச் செய்தல் சுத்திகரிப்பு ஆகாது. அதுவும் பயணம் மேற்கொள்ளும்போது அப்படிச் செய்தல் கூடாது" என்றான். உதங்கா இதை ஏற்றுக் கொண்டு, கிழக்கு நோக்கி உட்கார்ந்து, தனது முகம், கை, கால்களைச் சுத்தமாகக் கழுவினான். பிறகு சத்தமிடாமல் மூன்று முறை எச்சில்படாது வெதுவெதுப்பில்லாத நீரை குடலை அடையும் வரை உறிஞ்சினான். தனது முகத்தை இரு முறை துடைத்தான். பிறகு நீரை வைத்து தனது உறுப்புகளைத் தொட்டான் (காது, மூக்கு). இவையெல்லாவற்றையும் செய்து, மறுபடியும் பெண்களின் அறைகளுக்குள் நுழைந்தான். இம்முறை ராணியைக் கண்டான். ராணியும் அவனை {உதங்காவைத்} தெரிந்து கொண்டு, "வாருங்கள் ஐயா, நான் என்ன செய்ய வேண்டும்" என்று கேட்டாள். உதங்கா, "அந்த கம்மல்களை உன்னிடம் பிச்சையாகக் கேட்கிறேன். அவற்றை எனது குருவுக்கு {வேதாவுக்கு} காணிக்கையாகக் கொடுக்க வேண்டும்" என்றான். ராணி மிகுந்த விருப்பத்துடன் உதங்கரின் நன்னடத்தைக்குப் பரிசாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்றெண்ணி தனது கம்மல்களைக் கழற்றிக் கொடுத்தாள். கொடுத்து விட்டு, "இந்த கம்மல்களை பாம்புகளின்

அரசன் தகூகன் விரும்புகிறான். அதனால் இந்தக் கம்மல்களைப் பத்திரமாக எடுத்துச் செல்ல வேண்டும்" என்றான்.

"இப்படிச் சொல்லப்பட்ட உதங்கா, 'பெண்ணே, பயங்கொள்ளாதே, பாம்புகளுக்குத் தலைவன் தகூகன் என்னைப் பிடித்துவிட முடியாது.' என்று சொல்லிவிட்டு ராணியிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு பெளசியன் முன்பு வந்து "பெளசியா, மனம் நிறைந்தேன்" என்றான். பெளசியன் உதங்காவிடம், "கொடையாகக் கொடுக்கப்படும் சரியான பொருள் நீண்ட இடைவேளைக்குப் பிறகே கிடைக்கும். நீர் தகுதியுள்ள விருந்தினர், அதனால் உம்மை வழிபட விரும்புகிறேன். சற்றுப் பொறுத்திரும்." என்றான்.

உதங்கா, "சரி, நான் பொறுத்திருக்கிறேன். விரைவாக தயாராக வைத்திருக்கும் சுத்தமான பொருட்களை வரவைக்குமாறு வேண்டுகிறேன்," என்றான். மன்னன் {பெளசியன்} ஏற்றுக் கொண்டான் உதங்காவும் மகிழ்வுடன் இருந்தான். தனது முன்பாக வைக்கப்பட்ட உணவும் குளிர்ந்ததாகவும், சுத்தமற்றதாகவும் மேலும் முடியும் அதில் இருந்ததால் உதங்கா கோபத்துடன், "நீ எனக்கு சுத்தமற்ற உணவைக் கொடுத்ததால், நீ பார்வையை இழப்பாய்" என்று சபித்தான். பதிலுக்கு பெளசியனும், "சுத்தமாக இருக்கும் உணவை, சுத்தமற்றது என்று சொன்னதால் நீ பிள்ளைப் பேறில்லாமல் போவாய்" என்று சபித்தான். உதங்கா, "இது முறையல்ல, எனக்கு சுத்தமற்ற உணவைப் பரிமாறி, பதில் சாபம் வேறு தருகிறாயா, கண்ணால் சாட்சி கண்டு உன்னை நீ திருப்திப்படுத்திக் கொள்." என்றான்.

பெளசியன் உணவு சுத்தமற்றதாகத்தான் இருக்கிறது என்று தானே கண்டு கொண்டான். அந்த உணவு குளிராகவும், முடியுடனும் யாரோ பின்னலிடாதப் பெண்ணால் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து முனியை சாந்தப் படுத்த முயன்றான் "ஐயா, உம் முன்னால் வைத்த உணவு குளிர்ந்ததாகவும், முடியுடனும் இருக்கிறது. சரியான அக்கறையுடன் இந்த உணவு தயாரிக்கப்படவில்லை. ஆகவே என்னை மன்னித்துக் கொள்ளும். நான் குருடாகாமல் காப்பாற்றும்," என்றான். உதங்கா, "நான் என்ன சொல்கிறேனோ அது நடந்தே தீரும். இருந்தாலும், நீ குருடானாலும் மிக விரைவில் பார்வையை அடைவாய். உனது சாபத்தையும் நீ திரும்பப் பெற்றுக் கொள்," என்றான்.

பெளசியன் சொன்னான், " எனது சாபத்தைத் திரும்பப்பெற என்னால் இயலாது. ஏனென்றால் எனது கோபமும் இன்னமும் தணியவில்லை. ஆனால் உமக்கு இது தெரியாது. அந்தணனின் வார்த்தைகள் என்னதான் கூரிய கத்தியைப் போன்று இருந்தாலும், அவனது இதயம் புதிதாகக் கடைந்த வெண்ணையைப் போன்று மிருதுவானது. இது அப்படியே கூடித்திரியர்களிடம் பார்த்தால், அவனது வார்த்தைகள் மெதுவான வெண்ணையைப் போன்றும், அவனது இதயம் கூரியக் கத்தியைப் போன்றும் இருக்கும். அப்படியிருப்பதால், நான் கொடுத்த சாபத்தை என்னால் திரும்பப் பெற இயலவில்லை. அதனால் நீ வந்த வழியே போம்," என்றான்.

உதங்கா "நான், நீ சுத்தமற்ற உணவினைத்தான் கொடுத்தாய் என்பதைக் காண்பித்தேன். நீ என்னை சாந்தப்படுத்தினாய், அது ஒருபக்கம் இருக்கட்டும், சுத்தமான உணவை சுத்தமற்றது என்று நான் சொன்னதாகக் கருதியே எனக்குப் பிள்ளைப் பேறற்றுப் போகட்டும் என்று சபித்தாய். ஆனால், உணவு சுத்தமற்றதாகவே இருந்தது. ஆகையால் உனது சாபம் என்னை ஒன்றும் செய்யாது. இதில் நான் உறுதியாக இருக்கிறேன்." என்று சொல்லிவிட்டு உதங்கா அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்தான்.

ஜனமேஜயன் துயரம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 3 இ

உதங்கா சாலை வழி நடந்து செல்கையில், அவனை நோக்கி ஒரு அம்மண பிச்சைக்காரன் வருவது போல், தோன்றுவதும் மறைவதுமாக இருந்தான். உதங்கா கம்மல்களைத் தரையில் வைத்துவிட்டு, நீரை நோக்கிச் சென்றான். அந்நேரத்தில் அந்தப் பிச்சைக்காரன் வெகுவிரைவாக அந்த இடத்திற்கு வந்து, கம்மல்களை எடுத்துக் கொண்டு ஓடிவிட்டான். உதங்கா தன்னை சுத்தப்படுத்திக் கொள்ளும் சடங்குகளை முடித்து தன்னை சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு, கடவுள்களையும், ஆன்மிக குருக்களையும் வணங்கி வெகுவிரைவாகத் திருடனைப் பின் தொடர்ந்தான். மிகவும் சிரமப்பட்டு அவனைத் திருடனை முந்தி வந்து, கம்மல்களை அவனிடம் இருந்து வலுக்கட்டாயமாக பிடுங்க முயற்சித்தான். உடனேயே பிச்சைக்காரன் தனது மாற்றுவத்தைத் துறந்து தனது உண்மையான தட்சகன் உருவுடன் தரையில் இருந்த ஒரு பொந்துக்குள் நுழைந்தான். அந்தப் பொந்துக்குள் நுழைந்து தனது சொந்த இடமான பாம்புகளின் உலகிற்குச் சென்று சேர்ந்தான்.

உதங்கா, ராணி (மன்னன் பெளசியனின் மனைவி) சொன்னதை இப்போது நினைத்துப் பார்த்தான். உடனே பாம்பைப் பின்தொடர அந்தப் பொந்தைத் தனது குச்சியை வைத்துப் பெரிதாக்கிப் பார்த்தான், ஆனால் பெரிய முன்னேற்றத்தை அவனால் (உதங்காவால்) காண முடியவில்லை. இந்திரன் அவனுக்கு (உதங்காவுக்கு) உதவ தனது மின்னல்தாக்கியை (வஜ்ரம்) அனுப்பினான். அந்த மின்னல்தாக்கி அந்த குச்சிக்குள் நுழைந்து அந்தப் பொந்தைப் பெரிதாக்கியது. உதங்கா அந்த மின்னல்தாக்கியை பின்தொடர்ந்து பொந்துக்குள் சென்றான். உள்ளே சென்று பார்த்ததும் பாம்புகளின் உலகம் ஒரு முடிவே இல்லாதிருப்பதைக் கண்டான். நூற்றுக்கணக்கான அரண்மனைகளும், பெரிய கோபுரங்களுடன் பெரிய வாயிற்கதவுகளுடன் கூடிய மாளிகைகளும், விளையாட்டுக்கும் கேளிக்கைக்கும் உகந்த பல்வேறு அற்புதமான இடங்கள் என பலவும் அங்கே இருந்தன. உதங்கா கீழ்க்கண்ட வார்த்தைகளைச் சொல்லி பாம்புகளைப் பெருமைப்படுத்தி மனம் நிறைய வைக்க முயற்சித்தான்.

"மன்னன் ஜராவதனின் ஆளுகைக்குட்பட்டப் பாம்புகளாகிய நீங்கள், போரில் வல்லவர்கள். காற்றினால் உந்தப்பட்ட மேகங்கள் வேகமாகச் சென்று இடியுடன் கூடிய மழையைப் பொழிவது போல் போர்க்கருவிகளை பொழிபவர்கள். பல ரகமான கம்மல்களை அணிந்து அழகாக இருப்பவர்கள். ஜராவதனின் மக்கள் நீங்கள். நீங்கள் கதிரவனைப் போல் ஒளி வீசுபவர்கள். கங்கையின் வடக்குக் கரையில், உங்களில் பலர் இருப்பிடங்களை வைத்திருப்பவர்கள். அங்கேதான் நான் பாம்புகளாகிய உங்களை அடிக்கடி வழிபடுவேன். கதிரவனின் கொதிக்கும் கதிர்வீச்சில் ஜராவதனைத் தவிர வேறு யாரால் உலவ முடியும்? ஜராவதனின் சகோதரன் திருதராட்டிரன் செல்லும்போது, அவனுக்குப் பணிசெய்ய பின்தொடர்ந்து செல்பவர்களே இருபத்தெட்டாயிரத்து எட்டு (28008) பாம்புகள் இருப்பரே. அவனுடன் உலவினாலும், அவனைவிட்டு தொலைவிலேயே இருப்பவர்கள் நீங்கள். ஜராவதனைத் தனது அண்ணனாக நினைக்கும் எல்லா பாம்புகளையும் நான் வணங்குகிறேன்.

முன்பு குருகோத்திரத்தையும், காண்டவ வனத்தையும் தனது வசிப்பிடமாக வைத்திருந்த ஓ தட்சகனே, கம்மல்களை அடைய உன்னையும் வணங்குகிறேன். தட்சகா, அஸ்வசேனா நீங்களே இக்ஷாமதி கரையில் உள்ள குருகோத்திரத்தில் தங்கியிருக்கும் துணைவர்கள். மஹாதியும்னா என்ற புனிதமான இடத்தில் வசிக்கும் தட்சகனின் தம்பியும் பாம்புகளின் தலைவனுமான சிறப்பு மிக்க சுருதசேனா, உன்னையும் வணங்குகிறேன். அந்தண முனிவனான உதங்கா முக்கியமான பாம்புகளையெல்லாம் இப்படி வணங்கியும் கம்மல்கள் தனக்குக் கிடைக்காததை எண்ணிப் பார்க்கும் போது, இரு பெண்கள் ஒரு துணியை கருப்பும், வெள்ளையுமாக இருந்த நூலைக்

கொண்டு நெய்வது போலவும் கண்டான். அதே போல, பனிரெண்டு ஆரங்களைக் கொண்ட சக்கரத்தை ஆறு மனிதர்கள் சுற்றுவது போலவும் கண்டான். ஒரு அழகான குதிரையுடன் ஒரு மனிதனையும் அதே போல கண்டான். அவர்களையெல்லாம் இந்த மந்திரங்களைக் கொண்டு விசாரித்தான்.

"இந்தச் சக்கரமானது தனது சுற்றளவில் இருபத்து நாலாகப் {24} பிரிக்கப்பட்டு முன்னூறு {300} ஆரங்களுடன் ஆறு {6} மனிதர்களால் (காலங்களால்) சுற்றப்பட்டு, செயலில் வைக்கப்பட்டு, சந்திரனின் மாற்றங்களையும் பிரதிபலிக்கின்றன. பிரபஞ்சத்தின் பிரதிபலிப்பான இந்த மங்கையர் தொடர்ந்து கருப்பு வெள்ளை நூல்களால் துணியை நிற்காமல் நெய்து பல பயனுள்ள பொருட்களைக்கொண்ட உலகங்களுக்கும், அதில் வசித்துவரும் உயிர்களுக்கும் வாழும் வகை செய்கின்றனர். இடியைப் பயன்படுத்துபவனே, பிரபஞ்சத்தைக் காப்பவனே, விரிதிராவையும் நழுச்சியையும் கொன்றவனே, கருப்பு உடையணிந்து உண்மையையும், பொய்மையையும் இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் காட்டுபவனே, சமுத்திரத்தின் ஆழங்களில் இருந்து கண்டெடுத்த அக்னியின் மாற்றருவான குதிரையை உனது வாகனமாய்க் கொண்டவனே, தேவர்களின் தலைவனே, மூவுலகங்களின் தலைவனே, ஓ புரந்தரா! உன்னை வணங்குகிறேன்" என்றான் {உதங்கா}.

குதிரையுடன் இருந்த மனிதன் உதங்காவிடம், "உனது புகழ்ச்சியால் என் மனம் நிறைந்தேன். நான் உனக்கு என்ன நல்லது செய்யட்டும்?" என்றான். உதங்கா, "பாம்புகளை எனது ஆளுகைக்குள் கொண்டு வா" என்றான். அந்த மனிதன், "இந்த குதிரைக்குள் ஊது" என்றான். உதங்கா அந்த குதிரைக்குள் ஊதினான். அப்படி ஊதப்பட்ட குதிரையின் உடலில் அங்கங்களிலெல்லாம் நெருப்புடன் கூடிய புகை தோன்றி அந்தப் பாம்புகளின் உலகத்தையே பொசுக்கியது. தட்சகன் எல்லையில்லா ஆச்சரியமடைந்தது மட்டுமல்லாமல், அந்த நெருப்பின் வெப்பத்தைத் தாங்க முடியாமல், தனது இருப்பிடத்தை விட்டு உதங்காவிடம் வந்து "ஐயா, உம்மை வேண்டுகிறேன். உமது கம்மல்களை எடுத்துக் கொள்ளும்" என்றான் {தட்சகன்}. உதங்கா அதை எடுத்துக் கொண்டான்.

"கம்மல்களைத் திரும்பவும் அடைந்த உதங்கா 'ஓ, இன்றுதானே குருவின் {வேதாவின்} மனைவிக்கு புனிதமான நாள். நான் வெகுதொலைவில்லவா இருக்கிறேன். எப்படி எனது மரியாதையை அவளுக்குச் செலுத்துவது' என்று நினைத்தான். உதங்கா இப்படி நினைத்துக் கொண்டிருக்கையில் குதிரையுடன் இருந்த மனிதன், "இந்தக் குதிரையில் செல் உதங்கா, இது உனது குருவின் {வேதாவின்} வசிப்பிடத்திற்கு நொடியில் அழைத்துச் செல்லும்" என்றான். உதங்காவும் அதற்கு சம்மதித்து, அந்தக் குதிரையின் மீதேறி குருவின் {வேதாவின்} இல்லத்திற்குச் சென்றான்.

"அவனின் {உதங்காவின்} குருவின் மனைவி {வேதாவின் மனைவி}, காலையிலேயே குளித்து முடித்து, தனது கூந்தலை அலங்கரித்து, உதங்கா வரவில்லையென்றால் அவனைச் சபிக்கக் காத்திருந்தாள். அதே வேளையில், உதங்கா குருவின் {வேதாவின்} இருப்பிடத்திற்குள் நுழைந்து, தனது குருவின் மனைவிக்கு தனது மரியாதையைத் தெரிவித்தான். "உதங்கா, நீ சரியான சமயத்தில், சரியான இடத்திற்கு வந்தாய், உன்னை வரவேற்கிறேன் மகனே, நீ ஒரு அப்பாவி, உன்னை சபிக்க மாட்டேன். நற்காலம் உனக்கு முன்பே இருக்கிறது. உனது விருப்பங்கள் அனைத்தும் வெற்றியால் முடிதூடப்பட்டும்," என்றாள் குருவின் மனைவி. உதங்கா குருவுக்காகக் காத்திருந்தான்.

குரு {வேதா}, "உன்னை வரவேற்கிறேன். உன்னை நீண்ட நாளாகக் காணமுடியவில்லையே என்ன காரணம்?" என்றார். உதங்கா, "ஐயா, என்னுடைய இந்த அலுவலை நான் பார்க்கும்போது பாம்புகளின் அரசன் தட்சகனால் தடை வந்தது. அதனால் நான் பாம்புகளின் வசிப்பிடம் சென்றேன். அங்கே நான் இரு பெண்கள் கருப்பும் வெள்ளையுமான நூல்களால் ஒரு துணியை நெய்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். அதற்கு என்ன அர்த்தம் என்று உங்களிடம் வேண்டிக் கேட்கிறேன்? அதே போல, பனிரெண்டு {12} ஆரங்களுடன் கூடிய ஒரு சக்கரத்தை ஆறு {6} மனிதர்கள் சுற்றிக் கொண்டிருந்தனர். அது எதைக் குறிக்கிறது? நான் கண்ட அந்த மனிதன் யார்? நான் பின்தொடர்ந்து வந்த அந்த இயல்புக்குமிகையான குதிரை என்ன? அதேபோல் சாலைவழியில் காளையின் மீதமர்ந்திருந்த ஒரு மனிதனைக் கண்டேன். அவன் "உதங்கா, இந்தக் காளையின் சானத்தை சாப்பிடு, முன்பு உன் குருவும் இதைச் சாப்பிட்டு இருக்கிறார்" என்றான்.

நான் அந்த சானத்தைச் சாப்பிட்டேன். அவன் யார்? உங்களால் கல்விபெற்ற நான், இதை உங்களிடமிருந்து அறிய விரும்புகிறேன்" என்றான்.

அவனது குருவேதா, "அந்த இரு மங்கையரும் ததாவும், விததாவும் ஆவர், கருப்பும் வெள்ளையுமான நூல்கள், இரவையும் பகலையும் குறிக்கின்றன. ஆறு {6} மனிதர்களால் சுற்றப்படும் பனிரெண்டு {12} ஆரங்களுடன் கூடிய சக்கரம், ஆறு {6} காலங்களைக் கொண்ட வருடத்தைக் குறிக்கிறது. குதிரையுடன் கூடிய அந்த மனிதன் பரஜன்யா ஆவான். அவன் {பரஜன்யா} தான் மழைக்கான தேவன். அந்தக் குதிரை அக்னி தேவன். சாலைவழியில் கண்ட அந்தக் காளை யானைகளுக்கு அரசனான ஐராவதமாகும். அதன்மீதிருந்த மனிதன் இந்திரனாவான். உன்னால் சாப்பிடப்பட்டக் காளையின் சானம் அமிர்தமாகும். அதனால்தான் நீ பாம்புகளின் வசிப்பிடத்திலிருந்து உயிருடன் திரும்பினாய். இந்திரன் எனது நண்பன். உன் மீதிருந்த கருணையால் உனக்கு உதவி செய்திருக்கிறான். அதனால் தான் கம்மல்களுடன் நீ இங்கு பாதுகாப்பாய் வந்தாய். ஓ மனதுக்கினியவனே, நான் உன்னை விடுவிக்கிறேன். நீ நற்பேறு பெறுவாய்," என்றார் {குரு வேதா}.

"தனது குருவிடம் இருந்து விடுபட்ட உதங்கா, தட்சன் மீதிருந்த அதிகமான கோபத்தால் உந்தப்பட்டு ஹஸ்தினாபுரம் சென்றான்.

அந்த அருமையான அந்தணன் {உதங்கா} விரைவாக ஹஸ்தினாபுரம் சென்றடைந்தான். சிறிது காலத்திற்கு முன் தக்ஷஸீலத்திலிருந்து வெற்றியுடன் திரும்பிய ஜனமேஜயனுக்காக காத்திருந்தான். வெற்றியடைந்த ஏகாதிபதி {ஜனமேஜயன்} அமைச்சர்களால் சூழப்பட்டிருப்பதை உதங்கா கண்டான். தனது வாழ்த்துகளையும் ஆசீர்வாதத்தையும் சரியான முறையில் அவனுக்கு {ஜனமேஜயனுக்கு} சொன்னான். அந்த ஏகாதிபதியிடம் (Monarch) சரியான நேரத்தில், இனிமையாக பேசினான் உதங்கா, "ஓ ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவனே {ஜனமேஜயனே!} உனது கவனத்துக்கு அவசரமாக வரவேண்டிய செய்திகளிருக்கும் போது, இப்படி சிறுபிள்ளையைப் போல் பொழுதைப் போக்குகிறாயே, எப்படி?" என்றான்.

"சௌதி சொன்னார், "இப்படி கேட்கப்பட்ட ஏகாதிபதி ஜனமேஜயன், அந்த அருமையான அந்தணனை வணங்கி, "எனது குடிகளின் நலனை மனதில் வைத்தே எனது கடமைகளைச் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். நான் செய்ய வேண்டிய கடமை குறித்த செய்தி, என்ன கொண்டு வந்திருக்கிறீர்" என்றான்.

"அந்தணர்களின் முதன்மையானவனும், நற்செயல்களால் அடையாளங்காணப் படுபவனுமான உதங்கா பெரிய இதயம் கொண்ட ஏகாதிபதியிடம் {ஜனமேஜயனிடம்}, "ஓ மன்னா! உனது கவனத்திற்கு வர வேண்டிய அந்தக் கடமை உன்னுடையதுதான், அதனால் தயைகூர்ந்து அதைச் செய்வாயாக. ஓ மன்னர்களுக்கு மன்னா! உனது தகப்பன் {பரீக்ஷித்} தட்சகனால் கொல்லப்பட்டான், உனது தகப்பனின் மரணத்திற்காக அந்தப் பாம்பை நீ பழிவாங்க வேண்டும். விதிவசத்தால் நீ பழிக்கு பழி வாங்கும் நேரமும் வந்துவிட்டது. காரணமில்லாமல் உனது தந்தை {பரீக்ஷித்} அந்தப் பாம்பால் கடிக்கப்பட்டு, இடி விழுந்த மரமாக ஐம்பூதங்களாகக் குறைக்கப்பட்டான். அந்தத் தீய தட்சன், பாம்பு இனத்திலேயே இழிவானவன். அதிகாரத்தால் போதையுண்டு தெய்வம் போன்ற உனது தந்தையும், புனிதமான முனிவர்களைக் காக்கும் மன்னனுமானவனைத் தேவையில்லாமல் கடித்தான். செயல்களால் தீயவனான அந்தத் தட்சன், உனது தந்தையைக் காப்பாற்ற வந்த மருத்துவர்களின் தலைவன் காசியபரையும், காப்பாற்ற விடாமல் திரும்பப் போக வைத்தான். அந்தத் தீய பாதகனைத் தீயில் விழ வைக்க பாம்பு வேள்வி ஒன்றை நீ செய்ய வேண்டும். ஓ மன்னா! அதற்கான உத்தரவைக் கொடு.

இப்படித்தான் உனது தந்தையின் மரணத்திற்கு நீ பழி வாங்க முடியும். இதனால், நீ எனக்கும் பெரிய உதவியைச் செய்தவனாவாய், ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அந்தக் கொடிய பாதகன், எனது குருவுக்கான அலுவலை நான் செய்யும்போது, அந்த அலுவலுக்குத் தடையேற்படுத்தியிருக்கிறான்," என்றான்.

"சௌதி தொடர்ந்தார், "இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட அந்த ஏகாதிபதி, தட்சன் மீது மிகுந்த கோபம் கொண்டான். உதங்காவின் பேச்சு வேள்வித் தீயில் நெய்யூற்றியது போல் அந்த மன்னனின்

{ஜனமேஜயன்} கோபத்தை அதிகரித்தது. உதங்காவின் முன்னிலையில் துயரால் உந்தப்பட்டு, தனது அமைச்சர்களை அழைத்து தனது தந்தையின் {பரீக்ஷித்தின்} மோட்சப் பயணத்தைக் குறித்து விசாரித்தான். தனது தந்தை மரணித்ததின் சூழல்களை உதங்காவின் உதடுகளால் கேட்டபோது, துன்பத்தின் வலியால் அவன் {ஜனமேஜயன்} துயருற்றான்.

அருள்மிகுந்த மகாபாரதத்தின் ஆதிபர்வத்தில் பௌசிய பர்வம் இப்படியே நிறைவடைகிறது.

சௌனகருக்கு அந்தணர்கள் காத்திருப்பு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 4

பௌலோம பர்வம் (ஆதிபர்வத்தின் உபபர்வம்)

"புராணங்களில் தெளிந்த புலமை கொண்ட லோமஹர்ஷணரின் புதல்வனான செளதி, நைமிச வனத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த சௌனகரின் பணிரெண்டு வருட வேள்வியில் பங்கெடுத்தவர்களிடம், குவிந்த கரங்களுடன், "மன்னன் ஜனமேஜயனின் நாக வேள்விக்கு, ஒரு காரணமாயிருந்த உதங்காவின் வரலாற்றை கோடிட்டுக் காட்டிவிட்டேன்? இப்போது நீங்கள் என்ன கேட்க விரும்புகிறீர்கள்? நான் உங்களுக்கு என்ன சொல்லட்டும்" என்று கேட்டார்.

அதற்கு தவசிகள் "ஓ லோமஹர்ஷணரின் மகனே {சௌதியே}, எங்களுக்கு கேட்பதில் ஆர்வமுள்ளதையே உம்மிடம் கேட்போம். நீர் ஒவ்வொரு கதையாகச் சொல்வீராக. எங்கள் குருவான சௌனகர், வேள்வித் தீயின் முன் அமர்ந்திருக்கிறார். தேவர்களும், அசுரர்களும் சம்பந்தப்பட்ட கதைகளில் அவரும் தேர்ந்த புலமையுள்ளவர். அவருக்கு மனிதர்கள், நாகர்கள், கந்தர்வர்கள் குறித்த அனைத்து வரலாறுகளும் தெரியும்.ஓ செளதியே! இந்த வேள்வியில் எங்களுக்கெல்லாம் தலைவர் அந்த படித்த பிரமணரே {சௌனகரே}.

அவர் தகுதிவாய்ந்தவர், தனது உறுதிகளுக்கும் (சத்தியங்களுக்கும்) உண்மையானவர். ஞானமுள்ளவர், ஆரண்யகத்திலும், சாத்திரங்களிலும் பண்டிதர், உண்மையைப் பேசுபவர், அமைதியை விரும்புபவர், எந்த உயிரையும் துன்புறுத்தாதவர் (அஹிம்சை, புலால் உண்ணாமை), விதிக்கப்பட்டபடி நோன்பிருப்பவர்.

எங்களால் பெரிதும் மதிக்கப்படுபவர், ஆகையால், அவருக்காக {சௌனகருக்காக} காத்திருப்போம். அவர் எப்போது வந்து தனது மதிப்புள்ள ஆசனத்தில் அமர்கிறாரோ, அப்போது அவர்கேட்பனவற்றிற்கு பதிலளியும்," என்றார்கள்.

சௌதி, "அப்படியே ஆகட்டும். அந்த உயராத்மாவள்ள குரு {சௌனகர்} வந்த அமர்ந்ததும் அவர் புனிதமான கதைகளில் பல வகையான பொருள்களுடன் அவர் கேட்பனவற்றை உரைக்கிறேன்" என்று சொன்னார். சிறிது நேரங்கழித்து, அந்த அற்புதமான அந்தணன் {சௌனகர்} தனது கடமைகளை முடித்து, கடவுளுக்கு வேண்டுதல்களையும், தனது சுத்திகரிப்பையும் முடித்து பெருநோன்புகள் நோற்ற முனிவர்கள் புடைசூழ செளதி அமர்ந்திருக்கும் அந்த வேள்வி நடக்கும் இடத்திற்கு மறுபடியும் வந்து அமர்ந்தார். தத்தமது ஆசனங்களில் அமர்ந்திருக்கும்

ரித்விக்குகளுக்கும், சத்யர்களுக்கும் நடுவில் அமர்ந்து கீழ்கண்டவாறு பேசினார்.

பிருகு பரம்பரை | ஆதிபர்வம் - பகுதி 5

(பௌலோம பர்வம் தொடர்கிறது)

"சௌனகர் சொன்னார், "குழந்தாய், உனது தகப்பனார் முன்பு அனைத்து புராணங்களையும், கிருஷ்ண துவைபாயணரின் {வியாசரின்} பாரதத்தையும் கற்றுத் தேர்ந்திருந்தார். நீயும் அவற்றைக் கற்றறிந்திருக்கிறாயா? அந்தப் புராதனமான பதிவுகளில் மனதை வசீகரிக்கும் கதைகள் பட்டியலிடப் பட்டிருக்கும். அவை விவேகமுள்ள முதல் தலைமுறையினரின் வரலாறாகும். அவற்றையெல்லாம் உனது தந்தையில் வாயிலாகக் கேட்டுள்ளோம். முதலில், பிருகுவின் பரம்பரைப் பற்றி அறிய விரும்புகிறேன்.

அந்த வரலாற்றை விவரித்து சொல்வாயாக, நாங்கள் எல்லோரும் உன் வாயிலாகக் கேட்டுக் விரும்புகிறோம்," என்றார்.

சௌதி, "வைசம்பாயனர் {வியாசரின் சீடர்} உட்பட உயர்-ஆன்ம {high-souled} அந்தணர்கள் படித்ததையெல்லாம் முன்பு நான் கற்று மறுபடி உரைத்திருக்கிறேன். என் தந்தை {லோமஹர்ஷனர்} கற்றிருந்ததையெல்லாம் நானும் கற்றிருக்கிறேன். ஓ பிருகு பரம்பரையின் வழித்தோன்றலே! இந்திரனாலும், தேவர்களாலும், முனிவர் குழுக்களாலும், மருதனாலும் (காற்று) போற்றத்தக்க பிருகு பரம்பரை செய்திகளைக் கேட்பீராக. ஓ பெருமுனிவரே, இதில் இந்தக் குடும்பத்தின் கதையை புராணங்களில் விவரித்திருப்பது போல விவரிக்கிறேன்.

"அருள்நிறைந்த பெருமுனிவர் பிருகு {Bhrigu}, தான்தோன்றியாக தன்னாலேயே நிலைத்திருக்கும் பிரம்மாவிடம் (Self Existing - சுயம்புவிடம்) இருந்து ஒரு வருணனின் வேள்வியில் பிறந்தவர். பிருகுவிற்கு சியவனன் {Chyavana} என்று ஒரு மகன் பிறந்தான். அவன்மீது மிகுந்த அன்புடனிருந்தார். சியவனுக்கு நற்குணமிக்க பிரம்மதி {Pramati} என்று ஒரு பிறந்தான். பிரம்மாதிக்கு தேவலோக நடனமாது கிரிடச்சி {Ghrithachi} மூலம் ருரு {Ruru} என்றொரு மகன் பிறந்தான். ருருவுக்கு, பிரம்மத்வாரா {Pramadvara} என்ற தன் மனைவி மூலம் சுனகா {Sunaka} என்றொரு மகன் பிறந்தான். ஓ சௌனகரே! நற்குணமிக்க அவரே உமது முதாதை. அவர் {சுனகா} தன்னை ஆன்மிகத்திற்கு அற்பணித்திருந்தார். நற்பெயருடன், நீதிமானாக, வேதம் அறிந்தவர்களில் மேம்பட்டவராக, நற்குணத்துடன், உண்மைபேசி தன்னைச் செதுக்கி வைத்திருந்தார்," என்று பதிலுரைத்தார்.

சௌனகர், " ஓ சூத மைந்தனே {சௌதியே}, ஒப்பற்ற பிருகுவின் மைந்தனுக்கு சியவனன் என்று ஏன் பெயர் சூட்டப்பட்டது? எல்லாவற்றையும் சொல்வாயாக!" என்று கேட்டார்.

சௌதி, "பிருகுவுக்கு புலோமா என்ற மனைவியிருந்தாள். அவளிடம் {புலோமாவிடம்} பிருகு அன்புடன் இருந்தார். பிருகுவின் மைந்தனை {சியவனனை} சுமந்து அவள் {புலோமா} பெரிய உருவம் பெற்றாள். ஒருநாள் நற்குணமுடைய அவள் {புலோமா} அப்படி இருக்கையில், தனது தர்மத்திற்கு உண்மையுடன் இருப்பதில் மேம்பட்டவரான பிருகு, அவளை {புலோமாவை} விட்டில் விட்டுவிட்டு, தன்னைச் சுத்தப்படுத்திக்கொள்ள வெளியே சென்றார். அந்நேரத்தில் புலோமா என்ற அவள் பெயரையே கொண்ட அரக்கன் ஒருவன் பிருகுவின் இல்லத்திற்கு வந்தான். இல்லத்திற்குள் நுழைந்து, எவ்வகையில் பார்த்தாலும் களங்கமில்லாத பிருகுவின் மனைவியை {புலோமாவைக்} கண்டான். அவளைக் கண்டதும் காமத்தில் மூழ்கிப்போய், அறிவை இழந்தான். அழகான புலோமா, கானகத்தின் கிழங்குகளும், கனிகளும் கொடுத்து அவளை {அரக்கனை} வரவேற்றாள். ஓ நன்முனிவரே {சௌனகரே!} அவளை {புலோமாவை} பார்த்ததுமுதல் காமத்தியில் வெந்துகொண்டிருந்த அரக்கன் மிகவும் மகிழ்ந்து, எல்லா வகையிலும் குற்றங்குறை இல்லாத அவளை {புலோமாவை} அபகரிப்பது என முடிவு செய்தான்.

"எனது ஆசை நிறைவேறியது" என்று சொல்லி, அந்த அபலையை அபகரித்துச் சென்றான் அரக்கன். முன்னர் அவளை (புலோமாவை) அவனுக்குத்தான் (அரக்கன் புலோமாவிற்குத்தான்) அவளது தந்தை நிச்சயித்திருந்தார். ஆனால் பின்னர் முறையான சடங்குகளுடன் பிருகு முனிவருக்கு அவளை (புலோமாவை) அளித்தார். ஓ பிருகு குல வழித்தோன்றலே, இந்த புண் அந்த அரக்கன் மனதைப் பெரும் பாடுபடுத்தியது. இந்தக் கணமே, அந்த மாதைக் (புலோமாவைக்) கடத்துவதற்கு மிகவும் சிறந்தது என்று நிச்சயித்தான்.

"அறையின் மூலையில் வேள்வித்தீ சுடர்விட்டு எரிவதை அரக்கன் கண்டான். அரக்கன் அந்த நெருப்பிடம், "ஓ அக்னியே சொல், நீயே தேவர்களின் வாயாக இருக்கிறாய். நீதியுடன் நீயே சொல், இவள் யாருடைய மனைவி? தனிமையில் கண்டதும், இவளை (புலோமாவை) அபகரித்துச் செல்ல முடிவு செய்து, இந்த ஆசிரமத்தில் இருந்து வலுக்கட்டாயமாக அபகரிக்கிறேன். முதலில் எனக்கு நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்த இந்தக் மெல்லிடையானை பிருகு அடைந்தான் என்றதுமே எனது இதயம் கோபத்தால் எரிந்தது.

"சௌதி தொடர்ந்தார், "ஏழு சுடர் கொண்ட அந்த தேவதை அரக்கனின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு மிகுந்த துன்பத்துக்குள்ளாகி, பொய் சொல்லவும் பயந்து, பிருகுவின் சாபத்திற்கும் அதேயளவு பயந்து மெதுவாக "ஓ அரக்கனே, இந்தப் புலோமாவை முதலில் நீயே தேர்ந்தெடுத்தாய். ஆனால் முறையான புனிதமானச் சடங்குகளுடனும், வேண்டுதல்களுடனும் நீ அவளை (புலோமாவை) ஏற்கவில்லை. வெகுதொலைவுக்கும் புகழ்மிகுந்த இந்த மாதை (புலோமாவை), அருள் கிடைக்கும் என்ற விருப்பத்தில் பிருகுவைக்கு அவளது தகப்பன் அளித்தான். ஓ அரக்கனே, அவள் (புலோமா) உனக்கு அளிக்கப்படவில்லை. அவளது தகப்பன் பிருகுவிற்கே உரிய வேதசடங்குகளுடனும் வேண்டுதல்களுடன், என்னை சாட்சியாக வைத்து அளித்தார். இதுவே நான் அவளைப் பற்றி அறிந்தது. நான் பொய் பேசத் துணிய மாட்டேன். ஓ அரக்கர்களில் சிறந்தவனே, பொய்மைக்கு இந்த உலகில் மதிப்பில்லை " என்றும்

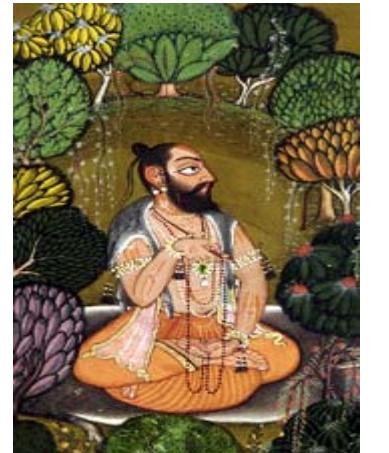
பதிலளித்தான்."

சியவணன் பிறப்பு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 6

(பௌலோம பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "ஓ அந்தணரே (சௌனகரே), இந்த வார்த்தைகளை அக்னியிடமிருந்து கேட்ட அரக்கன் (புலோமா), ஆண் காட்டுப் பன்றியின் உருவமெடுத்து, காற்றின் வேகத்தோடு ஒத்து, மனதின் வேகத்துடன், அந்த மாதை (புலோமாவை) கடத்திச் சென்றான். இந்தப் பெரும் கொடுமையைத் தாங்கமுடியாமல், பிருகுவின் குழந்தை கருப்பையிலிருந்து நடிவி விடிந்தது. அதனாலேயே அந்தக் குழந்தைக்கு சியவணன் என்று பெயர் வந்தது. குழந்தை தாயின் கருவிலிருந்து நடிவியதையும், அந்தக் குழந்தை சூரியனைப் போல ஒளிர்வதையும் கண்ட அரக்கன் (புலோமா) அந்தப் பெண்ணின் (பிருகுவின் மனைவி புலோமாவின்) மீதிருந்த பிடியை விட்டு கீழே விடிந்து சாம்பலாக மாறினான். ஓ பிருகு பரம்பரையில் வந்த அந்தணரே, துயரத்தால் தடுமாறிப் போயிருந்த அந்த அழகிய புலோமா, பிருகு மைந்தனான தனது குழந்தை சியவணனை எடுத்துக் கொண்டு நடந்துசென்றாள். தனது மைந்தனின் களங்கமற்ற மனைவி அடிதுகொண்டிருப்பதைப் பெருந்தகப்பன் பிரம்மா கண்டார். கண்களிலிருந்து வழிந்த அவளது (புலோமாவின்) கண்ணீர்த்துளிகள் ஒரு பெரிய ஆற்றை உருவாக்கியது. அந்த ஆறு பெரும் துறவியான பிருகுவின் மனைவியின் பாதங்களில் உருண்டோடியது. எல்லா உலகங்களின்

பெருந்தகப்பன் (பிரம்மன்) தனது மகனின் (பிருகுவின்) மனைவியால் (புலோமாவால்) உற்பத்தியான அந்த ஆற்றைக் கண்டு, அதற்கு வதுசாரா என்று பெயர் வைத்தார். அது சியவனனின் ஆசிரமத்தைக் கடந்து சென்றது. இந்த விதத்தில்தான் பிருகுவின் மைந்தனான பெரும் ஆன்ம சக்தியுள்ள சியவனன் பிறந்தான்.

"பிருகு தனது குழந்தை சியவனனையும், அதன் அழகான தாயையும் (மனைவி புலோமாவையும்) கண்டார். முனிவர் (பிருகு) கோபத்தில், "உன்னைக் கடத்த முடிவு செய்து வந்த அரக்கனிடம் யார் உன்னைக் காட்டிக் கொடுத்தது? எனது கோபத்தால் அவனை சபிக்கப் போகிறேன்" என்று கேட்டார். அதற்கு பெளலோமா "ஓ, அறுகுணங்கொண்டவரே, அக்னியே அந்த அரக்கனிடம் உன்னைக் காட்டிக் கொடுத்தது. அவன் (அரக்கன்) பருந்தைப் போல ஒலியெழுப்பி உன்னைக் கடத்திக் கொண்டு போனான். உமது மகனின் (சியவனனின்) தீவிர ஒளியால் தான் நான் காப்பாற்றப்பட்டேன். அரக்கன் அவனை (சியவனனைப்) பார்த்துத்தான் எனது மீதிருந்த பிடியைவிட்டு, கீழே விழுந்து சாம்பலானான்," என்றான் (பிருகுவின் மனைவி புலோமா).

சௌதி தொடர்ந்தார், "புலோமாவிடமிருந்து இதைக் கேட்ட பிருகு, மிகுந்த கோபங்கொண்டார். கட்டுக்கடங்காத கோபத்தால், "நீ எல்லாவற்றையும் திண்பாயாக" என்று அக்னியைச் சபித்தார்.

இப்படியே, "அக்னி பெற்ற சாபம்" என்று அழைக்கப்படும் ஆதிபர்வத்தின் ஆறாவது (6) பகுதி நிறைவடைகிறது.

அக்னி பின்வாங்கினான் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 7

(பெளலோம பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "பிருகுவின் சாபத்தால் கோபங்கொண்ட அக்னிதேவன், முனிவரிடம், "ஓ அந்தணரே, என்னிடம் இப்படி கண்முடித்தனமாக நடந்து கொள்வதற்கு என்ன பொருள்? நான் நீதியுடன் நடந்து கொண்டு, உண்மையைப் பேசியும் இப்படி வரம்புமீறி பழி வாங்குதல் நியாயமா? உன்னைக் கேட்டதால், நான் உண்மையான பதிலைச் சொன்னேன். ஒரு காரியத்தைப் பார்த்தவனை சாட்சியாகக் கூப்பிட்டு, கேள்வி கேட்கும்போது அவன் அறிந்ததைச் சொல்லவில்லை என்றால் அந்தப் பாவம், ஏழு தலைமுறைகளுக்கு நீடிக்கும். தான் முழுவதும் அறிந்திருந்தும், அறிந்ததைக் கூறவில்லை என்றால், குற்ற உணர்வால் அவன் கறைபட்டிருப்பான்.

என்னாலும் உமக்குச் சாபமிட முடியும். ஆனால் அந்தணர்கள் என்னால் பெரிதும் மதிக்கப்படுபவர்கள்.

இவையெல்லாம் உமக்கும் தெரியும், ஓ அந்தணரே, இப்போது சொல்வதைக் கேளும்! எனது ஆன்மிக சக்தியால், நான் உன்னைப் பெருக்கிக் கொண்டு, பல உருவங்களில் இருக்கிறேன். வருடக் கணக்காக நடைபெறும் வேள்விகளில் இருக்கிறேன். புனித சடங்குகள் எங்கெல்லாம் நடைபெறுகின்றனவோ அங்கெல்லாம் இருக்கிறேன். வேத மந்திரங்களுடன் எனதுச் சுடரின் மேல் இடப்படும் நெய்யை தேவர்களும், பித்ரிக்களும் பெற்று சாந்தம் அடைகின்றனர். தேவர்களும், பித்ரிக்களும் நீராவர். வேள்விகளில் அளிக்கப்படுபவனவற்றில் தேவர்களுக்கும், பித்ரிக்களுக்கும் சம பங்கு உரிமை உள்ளது. ஆகையால் தேவர்களும், பித்ரிக்களும் வேறுவேறாகார். அவர்களைச் சேர்த்து

வைத்தும், பிரித்தும் சந்திரனின் மாறுதல்களுக்கு ஒப்ப வழிபடுவார்கள். அந்த தேவர்களும் பித்ரிக்களும் என் மீது ஊற்றப் படுவதையே உண்கின்றனர். அதனால், உன்னை தேவர்களின் வாய் என்று சொல்வர். முதல்மதியில் (அமாவாசையில்) பித்ரிக்களும், முழுமதியில் (பௌர்ணமியில்) தேவர்களும் எனது வாய்மூலமாகத்தான் சுத்திகரிக்கப்பட்ட நெய்யை உண்கிறார்கள். அவர்களின் வாயாக இருப்பதால், எப்படி எல்லாவற்றையும் (சுத்தமானதும், சுத்தமில்லாததும்) என்னால் சாப்பிட முடியும்?

"அதன்பிறகு அக்னி அந்தணர்களின் வேள்வியிலிருந்தும், புனிதச் சடங்குகள் மற்றும் வைபவங்களில்லிருந்தும் என எல்லா இடங்களிலிருந்தும் தன்னைச் சுருக்கி பின்வாங்கிக் கொண்டான். நெருப்பில்லாததால் ஓம்களும், வசத்களும், சுவாதாக்களும், சுவாஹாக்களும் இல்லாமல், எல்லா உயிரினங்களும் துயரடைந்தன.

கவலை கொண்ட முனிவர்கள் கடவுளரிடம் சென்று, "குறைவற்றவர்களே! மூன்று உலகங்களும் வேள்விகள் மற்றும் சடங்குகள் தொடர்ந்து நின்று போனதால் குழப்பத்தில் உள்ளன. நேர விரயமில்லாமல் இந்த காரியத்தில் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று உத்தரவிடுங்கள்." என்றனர். பிறகு முனிவர்களும் கடவுளும் பிரம்மனின் முன் சென்று நின்று, "ஓ நற்பேறுபெற்றவரே! ஏதோ காரணத்திற்காக பிருகு முனிவரால் அக்னி சபிக்கப்பட்டிருக்கிறான். தேவர்களுக்கு வாயாக இருக்கும் அக்னிக்கு எப்படி இந்த இழிந்த நிலை நேரலாம்?" என்று கேட்டனர். இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட பிரபஞ்சபடைப்பான் (பிரம்மன்), அக்னியைத் தன் முன் வர ஆணையிட்டார். பிரம்மா அக்னியிடம் மெல்லிய வார்த்தைகளால், "நீயே உலகங்களைப் படைத்தவன், நீயே அவற்றை அழிப்பவன்! நீயே அவற்றைப் பாதுகாப்பவன்! மூவுலகங்களிலும் உள்ள வேள்விகளை நீயே நடத்துபவன்! ஆகையால் சடங்குகள் தடைபெறாமல் இருக்குமாறு நடந்து கொள். ஓ வேள்வி நெய்யை உண்பவனே, நீயே எல்லாவற்றிற்கும் தலைமையாக இருக்கும்போது, ஏன் இவ்வளவு முட்டாள்தனமாக நடந்து கொள்கிறாய்? பிரபஞ்சத்தில் என்றுமே சுத்தமானவன் நீ மட்டுமே! பிரபஞ்சத்தை நிலைத்திருக்க வைத்திருப்பவனும் நீயே! நீ உனது முழு உடலால் எல்லாமே கலந்தவற்றை உண்பவனாக உன்னைச் சுருக்கிக் கொண்டதாக எண்ணாதே. ஓ சுடர்களால் ஆனவனே, வெளிப்புறத்தில் இருக்கும் சுடர்கள் மட்டுமே அப்படிப்பட்டவற்றை உண்ணும். சதைகளை உண்ணும் (ஊனுண்ணும் விலங்குகளின் வயிற்றில்) உனது பெரும்பகுதி உடலும் எல்லாவற்றையும் உண்ணும். எப்படி கதிரவனின் கதிர்பட்டதும் எல்லாம் சுத்தமாகிறதோ (புனிதமாகிறதோ), அப்படியே உன் சுடர்களால் எரிக்கப்படுபவை எல்லாம் சுத்தமானதாகும். ஓ நெருப்பே, நீயே தானாக உருவான எல்லாம் வல்ல சக்தி. ஓ தலைவனே, உனது அந்த சக்தியால் முனிவரின் சாபம் உண்மையாகட்டும். உனது வாயில் படைக்கப்படும் உனக்கு சேர வேண்டிய பங்கையும் எடுத்து, தேவர்களுக்குச் சேர வேண்டிய பங்கையும் கொடுத்து உனது பணியைத் தொடர்வாயாக" என்றார்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "அக்னி பிரம்மனிடம், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்றான். எல்லாம் வல்ல தங்கள் தலைவரின் ஆணைப்படியே அக்னி தனது வேலையைப் பார்க்கச் சென்றுவிட்டான். கடவுளும் முனிவர்களும் மகிழ்ச்சியாக அவர்கள் எங்கிருந்து வந்தனரோ அங்கே சென்றுவிட்டார்கள்.

முனிவர்கள் சடங்குகளையும், வேள்விகளையும் செய்யத் தொடங்கினார்கள். மேலுலகில் கடவுளும், அதற்கு கீழ் உலகில் அனைத்து உயிரினங்களும் மகிழ்வுற்றன. அக்னியும் பாவத்திலிருந்து விடுபட்டதால் மகிழ்ந்தான்.

"ஓ அறுகுணங்கொண்டவரே! இப்படியே பழங்காலத்தில் பிருகுவின் சாபத்திற்கு ஆளானான் அக்னி. அரக்கனின் அழிவு, பொலோமா, சியவனனின் பிறப்பு ஆகியனவற்றுடன் தொடர்புடைய இந்தக் கதை பழைய வரலாறுகளில் இப்படியே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படியே, அருள்நிறைந்த மஹாபாரதத்தின் ஆதிபர்வ ஏழாவது {7} பகுதி நிறைவடைகிறது.

ருருவும் பிரம்மத்வாராவும் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 8

(பௌலோம பர்வம் தொடர்கிறது)

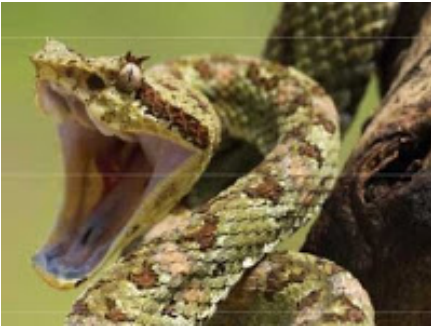
"சௌதி சொன்னார், "ஓ அந்தணரே, பிருகுவின் மைந்தன் சியவனன், தனது மனைவி சுகன்யாவின் கருவறையில் ஒரு மைந்தனைப் பெற்றெடுத்தான். அந்த மைந்தன்தான் ஒப்பற்ற சக்தி கொண்ட பிரம்மமதி. பிரம்மமதி கிரிடச்சி கருவறையில் ருருவைப் பெற்றான். ருரு, தனது மனைவி பிரம்மத்வாரா மூலம் சுனகா என்ற மகனைப் பெற்றான்.

ஓ பிரமணரே, அபரிமிதமான சக்தி கொண்ட ருருவின் வரலாற்றை முழுவதுமாகக் கூறுகிறேன் கேளுங்கள்.

"முன்பொரு காலத்தில் ஆன்மிக சக்தியும், கல்வியும், எல்லா உயிரிடமும் அன்பு செலுத்தும் குணமும் கொண்ட ஸ்தூலகேசா என்ற ஒரு முனி இருந்தார். ஓ அந்தண முனிவரே, அந்த நேரத்தில், கந்தர்வர்களின் மன்னன் விஸ்வவசு, தேவலோக மங்கை மேனகையுடன் நெருக்கமாக இருந்தான். ஓ பிருகுவின் வழித்தோன்றலே, அந்த அப்சர மேனகை, அவளது நேரம் நெருங்கியதும், ஸ்தூலகேசரின் ஆசிரமத்திற்கருகே ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றெடுத்தாள். அந்தப் புதிதாகப் பிறந்த குழந்தையை அவள் ஆற்றங்கரையிலேயே விட்டுவிட்டாள். ஓ அந்தணரே, மேனகை என்ற அந்த அப்சரஸ் பாசத்தையும் அவமானத்தையும் துறந்து அங்கிருந்து சென்றுவிட்டாள். அந்த அந்தண முனி ஸ்தூலகேசர் அந்தக் குழந்தையைக் கண்டார். அது ஒரு பெண்குழந்தை என்பதைக் கண்டார். அதன் அழகையும், காந்தியையும் கண்டு அதன் மீது பரிவு ஏற்பட்டு, அந்தக் குழந்தையை எடுத்துச் சென்றார்.

அந்த முனிவர் ஸ்தூலகேசரின் புனிதமான இருப்பிடத்திலேயே அந்தக் குழந்தை நற்குணங்களுடன் அவரது ஆசிகளுடன் வளர்ந்தது. தெய்வீக விதிகளுக்குட்பட்டு அந்தக் குழந்தைக்குச் செய்ய வேண்டிய சடங்குகளையெல்லாம் முனிவர் செய்தார். தனது நற்குணங்களாலும், அழகாலும், மற்றும் எல்லாப் பண்புகளாலும் அனைத்துப் பெண்களையும் அவள் மிஞ்சி நின்றதால், பிரம்மத்வாரா என்று அந்த முனிவர் அவளை அழைத்தார். தெய்வத்திற்கு அஞ்சி நடக்கும் ருரு, ஒரு நாள் ஸ்தூலகேசரின் ஆசிரமத்திற்கு அருகே இருந்த பிரம்மத்வாராவைக் கண்டு, மோக தேவதையின் கணையை இதயத்தில் தாங்கிய ஒருவனாக ஆனான். பிருகுவின் மகனான தனது தந்தை பிரம்மாதியை, தனது நண்பர்கள் மூலம் தனது ஆசையை ஏற்க வைத்தான்.

பிரம்மமதி வெகுதொலைவுக்குப் புகழ்வாய்ந்த ஸ்தூலகேசரிடம் தனது மகனுக்காக அவளைக் கேட்டான். அவளது வளர்ப்புத்தந்தையும் அந்தக் கன்னிப்பெண் பிரம்மத்வாராவை ருருவுக்கு நிச்சயித்துக் கொடுத்தார். திருமணம் அடுத்து வரும் பூரம் நட்சத்திரத்தில் என நிச்சயமானது.

நிச்சயம் முடிந்து சில நாட்களுக்குள்ளேயே, விதி வசத்தால், அந்த அழகான கன்னிப்பெண் மற்ற பெண்களுடன் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் போது, அவள் நேரம் நெருங்கி வந்தது. வழியில் சுருண்டு கிடந்த ஒரு பாம்பைப் பார்க்காமல், அதை மிதித்துவிட்டாள். அந்த ஊர்வனவும், தனது நஞ்சுப் பற்களை கவனக்குறைவாக இருந்த அவளது உடம்பில் செலுத்தி விதியின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றியது. பாம்பால் கடிபட்டதும்,

உணர்விழந்து தரையில் விழுந்தாள் அவள். அவளது நிறம் மங்கியது. அவளது அழகும் மங்கியது. கலைந்த கேசத்துடன் கிடந்த அவளை உடனிருந்தவர்கள் கவலையுடன் கண்டனர். மிகுந்த வலியுடன் தனது மரணத்தைத் தழுவினாள் அவள். தூங்கிக் கொண்டிருப்பதுபோல் கிடந்த அந்தக் கொடியிடையானை, மீண்டும் அந்தப் பாம்பு கடித்தவுடன், உயிரோடிருந்ததைவிட அதிக அழகாகத்

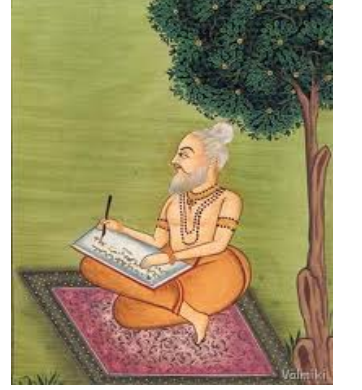
தெரிந்தாள். வளர்ப்புத் தந்தையும், மற்ற முனிவர்களும் அங்கு வந்து, அசைவில்லாமல் தாமரை மலர் தரையில் கிடப்பதைப் போலக் கிடந்த அவளைக் (பிரம்மத்வாராவை) கண்டனர். சுவஸ்த்யதிரேயா, மஹாஜனா, கௌசிகா, சங்கமேகலா, உத்தாலகா, கதா, அனைவராலும் அறியப்பட்ட ஸ்வேதா, பரத்வாஜா, கௌனகுத்ஸியா, அர்ஷடிசேனா, கௌதமா, பிரம்மமாத்ரி, பிரம்மமாத்ரியின் மகன் ருரு மற்றும் அந்தக் கானகத்தில் வசிப்போர் ஆகியோர் அங்கே வந்தனர். பாம்பு கடித்ததால், தரையில் உயிரற்ற சடலமாகக் கிடக்கும் அந்த மங்கையைக் கண்டு அனைவரும் துக்கத்தில் அழுதனர். இந்த நிகழ்ச்சியால் அதிகம் பாதிக்கப்பட்ட ருரு அந்த இடத்தைவிட்டு அகன்றான்.

இப்படியே, அருள்நிறைந்த மஹாபாரதத்தின் ஆதிபர்வ எட்டாவது {8} பகுதி நிறைவடைகிறது.

பாம்பினத்தை அழிப்பதாக ருரு ஏற்ற உறுதி | ஆதிபர்வம் - பகுதி 9

(பௌலோம பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "பிரம்மத்வாராவின் உயிரற்ற சடலத்தைச் சுற்றி ஒப்பற்ற அந்தணர்கள் அமர்ந்திருக்கும்போது, பெரும் துக்கமடைந்த ருரு அடர்ந்த கானகத்தின் ஆழத்துக்குச் சென்று சத்தம்போட்டு கதறி அழுதான். துயரத்தால் உந்தப்பட்டு பரிதாபகரமாக ஒப்பாரி வைத்தான். காதலி பிரம்மத்வாராவை நினைத்து "ஐயோ, எனது பிரியமானவள் வெறுந்தரையில் கிடந்தாளே, நண்பர்களுக்கும் எங்களுக்கும் இதைவிட பெரிய துயர் ஏதுமுண்டா? நான் இரந்தவர்க்கு ஈந்தவனானால், எல்லா கடமைகளையும் சரிவர செய்பவனானால், பெரியவர்களை மதிப்பவனானால், உறுதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவனானால், என் அழகு பிரம்மத்வாரா தரையில் இருந்து எழுந்து வரட்டும்," என்று கதறினான்.

"தனது துணையை இழந்த ருரு இப்படி கதறிக்கொண்டிருக்கையில், மேலுலகத் தூதுவர் ஒருவர் அந்தக் கானகத்துக்கு வந்து அவனிடம், "ஓ ருரு, உனது துயர் மேலீட்டால் நீ இப்போது உச்சரித்தாயே வார்த்தைகள், அவை பயனற்றவை. ஓ நல்லவனே, இந்த உலகத்தில் உள்ளவர்களுக்கு நாட்கள் முடிந்தால், அவர்கள் திரும்பி வருவதில்லை. கந்தர்வருக்கும், அப்சரகுகுக்கும் பிறந்த இந்த அப்பாவி குழந்தையின் நாட்கள் முடிந்துவிட்டன. அதனால் மகனே, நீ உனது இதயத்தை துயருக்குப் பறிகொடுக்காதே. இருந்தாலும், ஒப்பற்ற தேவர்கள் முன்பே அவளது உயிரின் மீட்பைப் பற்றி சொல்லி வைத்துள்ளனர். நீ அதன்படி நடந்தால் பிரம்மத்வாரா கிடைக்க வாய்ப்பிருக்கிறது," என்றார்.

"ருரு, "ஓ தேவலோகத் தூதுவரே! அக்கடவுளர் என்னதான் சொல்லியிருக்கின்றனர். நான் அதன்படி நடந்துகொள்கிறேன். முழுவதுமாகச் சொல்லி எனது துயரத்திலிருந்து என்னை விடுவியுங்கள்" என்றான். அதற்கு தேவ தூதுவர், "உனது வாழ்நாட்களில் பாதியை உனது துணைக்குக் கொடுக்க வேண்டும். பிருகுவின் பரம்பரையில் வந்த ஓ ருருவே, உனது பிரம்மத்வாரா தரையில் இருந்து எழுந்து வருவாள்," என்றார்.

"ஓ தேவதூதர்களில் சிறந்தவரே, நான் எனது வாழ்நாளில் பாதியை எனது துணைக்குச் சாதகமாக அதிவிருப்பத்துடன் கொடுப்பேன். எனது அன்புக்குரியவளை, மறுபடியும் அவளது பழைய உடைகளுடனே, அழகான அவள் தோற்றத்துடனே எழுப்புவீராக," என்றான் ருரு.

"சௌதி சொன்னார், "பிறகு நற்குணங்கள் கொண்ட கந்தர்வ மன்னனும் (பிரம்மத்வாராவின் தகப்பன்) தேவ தூதுவனும், தர்ம தேவதையிடம் சென்று, "ஓ தர்மத்திற்கு மன்னனே, உமது விருப்பமாக நினைத்து, ருருவுக்கு நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்த பிரம்மத்வாராவை அவனது பாதி நாட்களை எடுத்துக் கொண்டு உயிர்ப்பிப்பாயாக" என்றனர். அறத்திற்கான மன்னன் (தர்மதேவன்), "ஓ

தேவர்களின் தூதரே, உமது விருப்பத்தால், ருருவின் பாதி ஆயுளைக் கொண்டு அவனுக்கு நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்த பிரம்மத்வாரா எழுந்திருக்கட்டும்" என்றான்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "அறத்தின் மன்னன் அப்படிச் சொல்லியதும், அதிக அழகுடைய அந்த மங்கை பிரம்மத்வாரா, ருருவின் பாதி ஆயுளைத் தன்னகத்தே கொண்டு, மயக்கத்திலிருந்து எழுவதைப் போல் எழுந்தாள். ருரு தனது பாதி ஆயுளைத் தனது துணை எழும்பத் தந்ததால், பின்னர் அவனது ஆயுள் சுருங்கியது.

"ஒரு நன்னாளில் அவர்களது தந்தையர் அவர்களுக்கு முறையான சடங்குகளுடன் திருமணம் செய்து வைத்தனர். அந்தத் தம்பதியினரும் ஒருவருக்கொருவர் அர்ப்பணிப்புடன் தங்கள் நாட்களைக் கடத்திக் கொண்டிருந்தனர். அவ்வளவு அழகான, கிடைப்பதற்கரிதான, தாமரை இதழ்களின் மென்மையையொத்த மங்கையை மணந்து கொண்ட பிறகும், ருரு பாம்பினத்தின்மீது கொண்ட கோபம் காரணமாக அந்தப் பாம்பினத்தையே அழிப்பதாக உறுதியேற்றான். எப்போதெல்லாம் அவன் பாம்பைக் கண்டானோ அப்போதெல்லாம் கோபத்தால் உந்தப்பட்டு தனது ஆயுதத்தை எடுத்து அந்தப் பாம்பைக் கொன்றான்.

"ஓ அந்தணரே, ஒரு நாள் ருரு அடர்ந்து பெரிய கானகத்திற்குள் நுழைந்தான். அங்கே ஒரு வயதான துந்துபா வகையைச் (நீர்பாம்பு வகை) சார்ந்த ஒரு பாம்பு (சாபம் பெற்ற முனிவர் சஹஸ்ரபத்) தரையில் கிடப்பதைக் கண்டான். கோபத்தால் உந்தப்பட்ட ருரு, மரணக் கோல் போல இருந்த ஒரு கட்டையை எடுத்து அந்தப் பாம்பைக் கொல்ல எத்தனித்தான். அப்போது அந்த துந்துபா ருருவிடம், "ஓ அந்தணா, நான் உனக்கு எந்தக் கெடுதலையும் செய்யவில்லை. பிறகு ஏன் கோபங்கொண்டு என்னை அடிக்க வருகிறாய்" என்றது.

இப்படியே, அருள்நிறைந்த மஹாபாரதத்தின் ஆதிபர்வ ஒன்பதாவது {9} பகுதி நிறைவடைகிறது.

சஹஸ்ரபத் பெற்ற சாபம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 10

(பௌலோம பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட ருரு, "எனது உயிருக்கு ஒப்பான, எனது அன்பு மனைவி ஒரு பாம்பால் கடிக்கப்பட்டாள். ஓ பாம்பே, அதுமுதல் எந்தப் பாம்பைக் கண்டாலும் கொல்வது என உறுதியேற்றுள்ளேன். ஆகையால் இப்போது உன்னை நான் அடிக்கப் போகிறேன். நீ உனது உயிரை இழக்கப் போகிறாய்" என்றான்.

அதற்கு துந்துபா, "ஓ அந்தணா, மனிதர்களைக் கடிக்கும் பாம்பினம் வேறு வகை. பெயரளவிலேயே பாம்புகளாக இருக்கும் துந்துபாக்களை (நீர்பாம்புகளை) நீ கொல்லுதல் கூடாது. மற்ற பாம்பு வகைகளிலும் கடிக்கும் வகையுள்ளன. அவற்றின் நற்பேறுகள் எங்களுக்கு (நீர் பாம்புகளுக்கு) கிடைப்பதில்லை. ஆனால் அவர்களுக்கு நேரும் கெடுதிகள் அனைத்தும் எங்களுக்கும் (நீர் பாம்புகளுக்கு) நேருகின்றன. அவர்களின் துயரம் எங்களுக்கும் இருக்கிறது. ஆனால் அவர்களின் மகிழ்ச்சி எங்களுக்கு ஒருபோதும் இருந்ததில்லை. ஆகையால் இதையறியாமல் துந்துபாக்களைக் (நீர் பாம்புகளைக்) கொன்றுவிடாதே," என்றது.

"சௌதி தொடர்ந்தார், "இந்த வார்த்தைகளைப் பாம்பிடமிருந்து கேட்ட முனிவர் ருரு, அதன் பயத்தையும் கண்டு, என்னதான் அது பாம்பாக இருந்தாலும் அந்தத் துந்துபாவைக் (நீர் பாம்பை) கொல்லவில்லை. அறுங்குணங்களைக் கொண்ட முனிவர் ருரு, "ஓ பாம்பே, முழுவதுமாகச் சொல். இந்த உருவத்தில் இருக்கும் நீ யார்?" என்றான். அதற்கு அந்த துந்துபா, "ஓ ருரு, முன்பு நான் ஒரு முனிவனாக இருந்தேன். எனது பெயர் சஹஸ்ரபத். ஒரு அந்தணனின் சாபத்தால் இந்தப் பாம்புரு கொண்டேன்," என்றது. ருரு, "ஓ பாம்புகளில் சிறந்தவனே, அந்தணனின் கோபத்துக்கு நீ ஏன் ஆளானாய்? எவ்வளவு காலம் நீ இந்த பாம்புருவில் இருக்க வேண்டும்?" என்று கேட்டான்.

இப்படியே, அருள்நிறைந்த மஹாபாரதத்தின் ஆதிபர்வ பத்தாவது பகுதி நிறைவடைகிறது.

ருருவுக்கு சஹஸ்ரபத்தின் அறிவுரை | ஆதிபர்வம் - பகுதி 11

(பௌலோம பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி தொடர்ந்தார், "துந்துபா வகை பாம்பு (சஹஸ்ரபத்) ருருவிடம், "முன்பு ஒரு காலத்தில், எனக்கு காகமா என்ற நண்பன் இருந்தான். அவன் பேச்சில் வல்லவனாக, கடுந்தவங்களின் பயனால் ஆன்மிக சக்தியுடன் இருந்தான். ஒருநாள் அவன் (காகமா) நெருப்பு வேள்வி (அக்னி ஹோத்ரம்) செய்து கொண்டிருக்கும்போது, புற்களால் பாம்பு போன்ற தோற்றத்தைச் செய்து, அதைக்காட்டி அவனை (காகமாவை) பயமுறுத்தினேன். அவன் மயக்கமுற்று விழுந்தான். உண்மை பேசும், தனது உறுதிகளில் உறுதியாய் இருக்கும் துறவியான அவனுக்கு புலனுணர்வு மீண்டவுடன், கோபம் கொண்டு, "சக்தியில்லாத பொய்ப்பாம்பைக் காட்டி என்னை பயமுறுத்தியதால், நீ நஞ்சில்லாப் பாம்பாகப் போ" என்ற சபித்தான்.

ஓ துறவியே, எனக்கு அவனது தவமகிமை தெரியும், ஆகையால் கலங்கிய உள்ளத்துடன், கைகூப்பிக் குனிந்து, "நண்பா, விளையாட்டுக்காக, உன்னை மகிழ்விக்கவே அப்படிச் செய்தேன். என்னை மன்னிக்க வேண்டும். உனது சாபத்தை திருப்பி எடுத்துக் கொள்" என்றேன். என்னை அந்த கலங்கிய நிலையில் கண்ட அந்த துறவி (காகமா), சிறிது நெகிழ்ந்து துடான கடுமையான மூச்சுடன், "நான் சொன்னது நடந்தே தீரும்.

நான் என்ன சொல்கிறேன் என்பதைக் கேட்டு உனது இதயத்தில் பதிய வைத்துக் கொள். ஓ நல்லவனே, பிரம்மாதியின் மைந்தன் ருரு எப்போது உன் முன் தோன்றுகிறானோ, அப்போது அவனைக் கண்ட மாத்திரத்தில் உனக்கு சாப விடுதலை கிடைக்கும், என்றான். நீயே அந்த பிரம்மாதியின் மைந்தன் ருரு."

எனது சுய உருவை அடைந்தது, உனக்கு ஒரு நல்லதைச் சொல்கிறேன்," என்றான் துந்துபா (சஹஸ்ரபத்).

"அப்படிச் சொல்லிய அந்த ஒப்பற்ற மனிதன் (சஹஸ்ரபத்), அந்தணர்களில் சிறந்தவன், தனது பாம்பு உருவத்தினை அகற்றி தெளிவான உண்மை உருவை அடைந்தான். அதன்பிறகு ஒப்பற்ற சக்தி கொண்ட ருருவிடம், "ஓ படைத்தவற்றில் முதன்மையானவனே, அறத்திலேயே உயர்ந்த அறம், உயிரைக் காப்பாற்றுவதுதான் (கொல்ல வந்து கொல்லாமல் செல்வதுதான்). அதனால் எந்த அந்தணனும் எந்த உயிரினத்தின் உயிரையும் எடுக்கக்கூடாது. அந்தணன் எப்போதும் மென்மையானவனாகவே இருக்க வேண்டும். இதுவே புனிதமான வேதங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஒரு அந்தணன் வேதங்களையும், வேத ஆகமங்களையும் நன்கு அறிந்து வைத்திருக்க வேண்டும். உயிரினங்களின் உண்மைத் தன்மையை கடவுள் நம்பிக்கையுடன் உணர வேண்டும். எப்படி வேதங்களை நினைவில் வைத்திருப்பது அவசியமோ அப்படி எல்லா உயிர்களுக்கும் நன்மை செய்பவனாகவும், உண்மையுடனும், மன்னிக்கும் தன்மையுடனும், இருக்க வேண்டும். உனது கடமை கூடித்திரியரின் கடமையன்று. முன்னணியில் நிற்பது, செங்கோலுடன் அதிகாரம் செய்வது, குடிமக்களை ஆள்வது ஆகியவை கூடித்திரியர்களின் கடமைகள். ஓ ருருவே, கேள். முன்பொரு காலத்தில் ஜனமேஜயன் என்பவன் பாம்புகளில் அழிவிற்காக ஒரு வேள்வி நடத்தினான். அப்போது வேத கல்வி கற்ற, ஆன்மிக சக்தி மிக்க ஆஸ்தீகன் என்பவனது குறுக்கீட்டால் பாம்புகளுக்கு விடுதலை கிடைத்தது", என்றான் (சஹஸ்ரபத்).

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த பதினோராவது {11} பகுதியான பௌலோம பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

உணர்விழந்த ருரு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 12

(பௌலோம பர்வம் தொடர்கிறது)

{சௌனகர் மற்றும் ஆன்மீகவாதிகளிடம்} சௌதி தொடர்ந்தார், "ருரு அதன்பிறகு, "இருபிறப்பாளரில் {அந்தணர்களில்} சிறந்தவரே {சஹஸ்ரபத்தே}, ஏன் ஜனமேஜயன் பாம்புகளின் அழிவிற்காக வேள்வி நடத்தினான்? ஆஸ்தீகர் ஏன் பாம்புகளைக் காப்பாற்றினார்? எப்படிக்காப்பாற்றினார்? அதை முழுவதும் அறிய ஆவலுடன் உள்ளேன்" என்றான் (ருரு).

முனிவர் {சஹஸ்ரபத்}, "ஓ ருரு, இந்த முக்கியமான ஆஸ்தீக வரலாற்றை, அந்தணர்களின் உதடுகளால் நீ அறிவாய்," என்று சொல்லி மறைந்து விட்டார்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "மறைந்த முனிவரைத் {சஹஸ்ரபத்தைத்} தேடி ருரு ஓடினான். அந்தக் கானகத்தில் அவரைக் கண்டுபிடிக்கமுடியாமல், களைத்து, சோர்வடைந்து தரையில் விழுந்தான். முனிவர் {சஹஸ்ரபத்} சொன்னதை மனதில் நினைத்துப் பார்த்தான். மிகவும் குழம்பிப் போய் புலன் உணர்வை இழந்தான். உணர்வு மீண்டதும், ருரு தனது இல்லத்திற்கு

வந்து, தனது தந்தையிடம் {பிரம்மாதியிடம்} இந்த வரலாற்றைப் பற்றிக் கேட்டான். அப்படிக்கேட்கப்பட்டதால், அந்த தந்தையும் {பிரம்மாதியும்} கதையைச் சொன்னார்."

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த பனிரெண்டாவது {12} பகுதியும், பௌலோம பர்வமும் நிறைவடைகிறது.

ஜரத்காருவும் யயவரர்களும் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 13

(ஆஸ்தீகப் பர்வம்)

சௌனகர் {சௌதியிடம்}, "மன்னர்களில் புலியைப் போன்ற ஜனமேஜயன் எக்காரணம் கொண்டு, பாம்புகளின் இனத்தை அழிக்க வேள்வி நடத்தினான்? ஓ சௌதி, முழுக்கதையையும் எங்களுக்குச் சொல். இருபிறப்பாளரில் சிறந்த, துறவிகளில் முன்னவரான ஆஸ்தீகர் {Astika}, பாம்புகளை எரியும் நெருப்பிலிருந்து ஏன் காப்பாற்றினார்? அந்தப் பாம்பு வேள்வியை நடத்திய ஏகாதிபதி (Monarch){ஜனமேஜயன்} யாருடைய மைந்தன்? இருபிறப்பாளரில் {அந்தணர்களில்} சிறந்தவர் {ஆஸ்தீகர்} யாருடைய மைந்தன்?

சௌதி, "ஓ, பேச்சாளர்களில் சிறந்தவரே, இந்த ஆஸ்தீகரின் கதை மிக நீண்டது. நான் முழுவதுமாகவே சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். கேளுங்கள்" என்றார்.

சௌனகர், "அந்த ஒப்பற்ற பிரமணரான ஆஸ்தீக முனிவரின் ரசிக்கத்தக்க கதையை முழு நீளத்துடன் கேட்க ஆவலாக உள்ளேன்" என்றார்.

சௌதி, "கிருஷ்ண துவைபாயணரால் {வியாசரால்} ஒதப்பட்ட இந்த வரலாற்றை, புராணம் என்றும் அந்தணர்கள் கூறுவார்கள். இதற்கு முன் நைமிசாரண்யவாசிகளின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க, அவர்கள் முன் எனது ஞானமுள்ள தந்தையும், வியாசரின் சீடருமான லோமஹர்ஷனர் இதை ஒதியிருக்கிறார். அப்படி ஒதப்பட்ட போது, அங்கே நானும் இருந்தேன். ஓ சௌனகரே, நீங்கள்

கேட்டுக் கொண்டதால், ஆஸ்தீகரின் வரலாற்றை நான் கேட்டவாறே சொல்கிறேன். பாவங்களை அழிக்கும் கதையைச் நான் சொல்லும்போதே கேளுங்கள்" என்றார்.

"ஆஸ்தீகரின் தந்தை, பிரஜாபதியை (தக்ஷணை) போன்ற சக்தி படைத்தவர். அவர் பக்தியில் உறுதிமிக்க ஒரு பிரம்மச்சாரி. காமத்தைத் தன் கட்டுக்குள் வைத்திருந்த மிகப்பெரிய துறவியான அவர் எப்போதாவதுதான் சாப்பிடுவார். அவர் ஜரத்காரு (Jaratkaru) என்ற பெயரால் அறியப்பட்டிருந்தார். யயவர்களில் முதன்மையானவரும், அறம்சார்ந்த கடுமையான விரதங்களில் (தர்மம் சார்ந்த கடுமையான விரதங்களில்) உறுதிமிக்கவர். பெரும் ஆன்மசக்திகளைக் கொண்டு, பெரிய ஆசி பெற்று, ஒரு முறை உலகம் முழுவதும் பயணம் செய்தார். வித்தியாசமான இடங்களுக்குச் சென்றார், புனித ஆறுகளில் நீராடினார். பொழுது எங்கே இருட்டுகிறதோ அங்கே இளைபாறினார். இயல்பான மனிதர்களால் செய்ய முடியாத கடும் விரதங்களை பெரும் சக்தியோடு செய்தார். அவர் காற்றை மட்டுமே உண்டு வாழ்ந்தார். தூக்கத்தைத் துறந்தார்.

நடமாடும் நெருப்புக்கோளமாகத் திரிந்தார். ஒருநாள், ஒரு பெரிய குழிக்குள் தனது மூதாதையர்கள் தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டார். அவர்களைக் கண்டதும், ஜரத்காரு, "இந்தக் குழிக்குள், நாலாபக்கமும் எலிகள் கடித்துக் கொண்டிருக்கும், விரானா மர நாறுகளைக் கொண்டு தலைகீழாக தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் நீங்கள் யார்?" என்று கேட்டார்.

மூதாதையர்கள், "நாங்கள் கடுந்தவங்களைச் செய்த யயவர முனிவர்கள். நாங்கள் சந்ததி வேண்டி பூமிக்குள் புதைந்து கொண்டிருக்கிறோம். எங்களுக்கு ஜரத்காரு என்று ஒரு மகன் இருக்கிறான். அவனால்தான் கேடு வந்தது. தவம் மற்றும் சடங்குகளில் மட்டும் நாட்டம் கொண்டு அலைகிறான். திருமணம் செய்து கொண்டு சந்ததியைப் பெருக்கவில்லை, அந்த மடையன். அவனால் (ஜரத்காரு), எங்கள் குலம் அழியப்போகிறது. அதனால்தான் நாங்கள் இந்தக் குழிக்குள் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். வழியிருந்தும் நடக்கமுடியாத துரதிர்ஷ்டசாலிகளாக இருக்கிறோம். ஓ அருமையானவரே, எங்களுக்கு நண்பர் போல் வந்து எங்கள் துக்கத்தில் பங்கெடுக்கும் நீங்கள் யார்? ஓ அந்தணரே, எங்கள் பக்கம் நிற்கும் நீங்கள் யார் என்பதை அறிய விரும்புகிறோம். எங்களைப் போன்ற துரதிர்ஷ்டசாலிகளுக்காக நீங்கள் ஏன் வருந்துகிறீர்கள்?" என்றனர்.

"ஜரத்காரு, "நீங்களே எனக்கு தாத்தனும் பாட்டனும் ஆவீர்கள். நான்தான் ஜரத்காரு, உங்களுக்கு நான் என்ன சேவை செய்ய வேண்டும்?" என்றார்.

அதற்கு முப்பாட்டன்கள், "ஓ குழந்தாய் (ஜரத்காரு), ஒரு மகனைப் பெற்று, நமது பரம்பரையின் நீட்சிக்கு உன்னால் முடிந்ததை முயற்சி செய். அப்படிச் செய்தாயானால், நீ உனக்கும் எங்களுக்கும் பெரிய நன்மையைச் செய்தவனாவாய். உனது தவ வலிமை, வெறும் விரதங்களாலும் அறத்தினாலும் மட்டும் பூர்த்தியாவதில்லை. ஒரு குழந்தைக்குத் தகப்பனாகும்போதே நீ முடிமையடைகிறாய். ஆகவே குழந்தாய், இது எங்கள் உத்தரவு. உனது இதயத்தை திருமணம் செய்து குழந்தைப் பெறுவதில் நாட்டங்கொள்ள வை. இதுதான் நீ எங்களுக்குச் செய்யும் மிகப்பெரிய உதவி" என்றனர்.

ஜரத்காரு, "எனக்காக நான் திருமணம் செய்து கொள்ள மாட்டேன். எனது இன்பத்திற்காக நான் செல்வம் பெற மாட்டேன். உங்களின் நலனுக்காவே அவற்றைச் செய்யப் போகிறேன். இந்தப் புரிதலின் அடிப்படையில், முக்தி பெறுவதற்காகவே, சாத்திரங்களுக்கு உட்பட்டு ஒரு மனைவியைப் பெறப் போகிறேன். நான் இதற்குப் புறம்பாக நடக்க மாட்டேன். எனது பெயரையே கொண்ட ஒரு மணப்பெண்ணை, அவளது நண்பர்கள், முழு மனதுடன் எனக்குப் பிச்சைப் பரிசாகத் தர வேண்டும். அப்படிப்பட்டவளையே நான் மணமுடிப்பேன். ஆனால் என்னைப் போன்ற ஒரு ஏழைக்கு எந்த மனிதன் தன் பெண்ணைக் கொடுப்பான். பிச்சையாகக் கொடுக்கப்படும் அந்தப் பெண் எப்படியிருந்தாலும் நான் அவளை ஏற்றுக் கொள்வேன். நான் ஒரு வார்த்தைக் கொடுத்துவிட்டேன் என்றால் அதற்கு மாறாக நடக்க மாட்டேன். நான் ஒரு பெண்ணை மணப்பதற்கு நிச்சயம் முயற்சி செய்வேன் என்று உறுதியளிக்கிறேன் பாட்டன்களே.

உங்களை மீட்டு, புண்ணிய உலகங்களுக்கு அனுப்ப, நான் அவளிடம் நமது சந்ததியை எழுப்புவேன் " என்றார்.(ஜரத்காரு).

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த பதிமூன்றாவது {13} பகுதியான ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

வாசுகியின் தங்கை பெயரும் ஜரத்காரு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 14

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "அந்தக் கடுமையான விரதங்களை மேற்கொள்ளும் அந்தணன் {ஜரத்காரு}, உலகம் முழுதும் மனைவியைத் தேடி அலைந்தார். கிடைத்தாளில்லை. ஒருநாள், அடர்ந்த கானகத்திற்குள் சென்று தனது முதாதையர் சொன்னதை நினைவுகூர்ந்து உரமில்லாக்குரலில் தனக்கு மனைவி வேண்டும் என்று மூன்று முறை வேண்டினார். அப்போது வாசுகி {ஆண் பாம்பு} எழுந்து, தனது தங்கையை அந்த முனிவருக்கு {ஜரத்காருவிற்குக்} கொடுத்தாள். ஆனால், அந்தப் அந்தணர் அவளுக்குத் தனது பெயர் {ஜரத்காரு என்று} இருக்க வேண்டுமே என்று நினைத்து அவளைப் பெற்றுக் கொள்ளத் தயங்கினார். அந்த உயரான்ம ஜரத்காரு தனக்குள் 'எனது பெயரில்லாத எந்தப் பெண்ணையும் நான் ஏற்க மாட்டேன்.' என நினைத்துக் கொண்டு வாசுகியிடம், "உமது தங்கையின் பெயர் என்ன என்று உண்மையைக் கூறு, ஓ பாம்பே" என்று கேட்டார் {ஜரத்காரு}.

"வாசுகி, "ஓ ஜரத்காரு, இது எனது இளைய தங்கை, இவளது பெயர் ஜரத்காரு. இந்தக் கொடியிடை மங்கையை உனது மனைவியாக நான் உனக்குக் கொடுக்கிறேன். ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவனே, உனக்காகவே இவ்வளவு காலம் இவளை வளர்த்தேன். அதனால் இவளை ஏற்றுக் கொள்," என்று கூறி உரிய சடங்குகளுடன் தனது தங்கை ஜரத்காருவை திருமணம் செய்து கொடுத்தான் {வாசுகி}.

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த பதினான்காவது {14} பகுதியான ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

பெண் பாம்பு ஜரத்காருவை மணந்த ஜரத்காரு ஆதிபர்வம் - பகுதி 15

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "அந்தணர்களை அறிந்த மனிதர்களில் முதன்மையானவர்களே, முன்பொரு சமயம் பாம்புகளின் தாய், அந்தப் பாம்புகளுக்கு "காற்றைச் சாரதியாகக் கொண்டிருப்பவன் (அக்னி) உங்களை ஜனமேஜயன் வேள்வியில் சுட்டெரிப்பான்", எனச் சாபம் விட்டிருந்தான். அந்தச் சாபத்திலிருந்து விடுபடவே அந்தப் பாம்புகளின் தலைவன் (வாசுகி) தனது தங்கையை (ஜரத்காருவை) உயர்ந்த தவங்களைச் செய்த அந்த உயரான்ம முனிவருக்குக் (ஜரத்காருக்குக்) கொடுத்தான். அந்த முனிவர் (ஜரத்காரு) சாத்திரங்களில் சொல்லப் பட்டிருக்கும் முறையான சடங்குகளுடன் அவளை மணமுடித்தார்.

அவர்களுக்கு (ஜரத்காரு-ஜரத்காருக்கு) உயரான்ம மகனாக ஆஸ்தீகப் பிறந்தார். வேதங்களிலும் அதன் கிளைகளிலும் ஆழ்ந்த ஞானம் கொண்டிருந்த அந்த முனி (ஆஸ்தீகர்) எல்லோரையும் சமமாக மதித்து தனது பெற்றோர் இருவரின் பயத்தையும் போக்கினார்.

"பின்பு வெகு காலத்திற்குப் பிறகு, பாண்டவ வழியில் வந்த ஒரு மன்னன் (ஜனமேஜயன்) ஒரு பெரிய நாக வேள்வியை நடத்தினான். அந்த (நாக) வேள்வி பாம்புகளின் அழிவிற்காக நடத்தப்பட்டது. ஆஸ்தீகர், தனது சகோதரர்களும், தாய்வழி மாமன்களுமான அந்தப் பாம்புகளையும் மற்ற பாம்புகளையும் (நெருப்பு மரணத்திலிருந்து) காப்பாற்றினார். தான் பிள்ளைப் பேறு பெற்றதால் அவரது மூதாதையர்களையும் விடுவித்தார். ஓ அந்தணரே (சௌனகரே, ஜரத்காரு, தனது கடுமையான விரதங்களாலும், தவத்தாலும், ஆழ்ந்த வேத கல்வியினாலும், தனது கடமைகள் அனைத்திலுமிருந்து விடுபட்டார். வேள்விகளால் தேவர்களைத் திருப்தி செய்து, பிரம்மச்சரியத்தால் முனிவர்களைத் திருப்தி செய்து, ஒரு மகனை (ஆஸ்தீகரை) பெற்றதால் தனது மூதாதையர்களையும் (யயவரர்களையும்) திருப்தி செய்தார்.

இப்படியே கடுமையான விரதங்கள் இருந்த ஜரத்காரு தனது மூதாதையர்களை (யயவரர்களை) விடுவித்து, தனது பற்றிலிருந்தும் விடுபட்டு மோட்சமடைந்தார். ஜரத்காரு தனது அறத்தின் தரத்தால், தனது மைந்தன் ஆஸ்தீகரை விட்டு மேலுலகம் சென்றார்... இன்னும்

ஆஸ்தீகரின் கதையைச் சொல்ல வேண்டியுள்ளது. ஓ பிருகு குலத்தில் புலியானவரே (சௌனகரே, வேறு என்ன நான் சொல்லட்டும்" (என்றார் சௌதி).

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த பதினைந்தாவது (15) பகுதியான ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

அருணன் தாய் வினதைக்கு இட்ட சாபம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 16

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌனகர் சொன்னார், "ஓ சௌதி, இன்னும் விரிவாக இன்னொருமுறை அந்தப் படித்த, அறம்சார்ந்த ஆஸ்கரின் வரலாற்றை விளக்கு. அதை அறியும் ஆவல் எங்களுக்கு அதிகமாக உள்ளது. ஓ தகுதியானவனே, நீ இனிமையாக, சரியான உச்சரிப்புடன் பேசுகிறாய்; நாங்கள் உனது பேச்சால் வெகு திருப்தியடைந்துள்ளோம். நீயும் உனது தந்தை {லோமஹர்ஷனர்} போலவே பேசுகிறாய்.

உன் தந்தை {லோமஹர்ஷனர்} எப்போதும் எங்களைத் திருப்திப்படுத்த சித்தமாக இருப்பார். உனது தந்தை {லோமஹர்ஷனர்} உன்னிடம் சொன்னவாரே அந்தக் கதையை விவரி."

சௌதி சொன்னார், "ஓ வெகுகாலம் வாழ ஆசி பெற்றவர்களே, எனது தந்தையிடம் {லோமஹர்ஷனரிடம்} கேட்டவாரே ஆஸ்தீகரின் வரலாற்றை விவரிக்கிறேன். ஓ அந்தணரே, பொற்காலத்தில், பிரஜாபதிக்கு {தஷனுக்கு} இரு பெண் மக்கள் இருந்தனர். ஓ பாவமற்றவரே {சௌனகரே}, அந்தப் பெண்மக்கள் மிகுந்த அழகுடன் இருந்தனர். காசியபருக்கு {Kasyapa} மனைவிகளான அந்த இருவரின் பெயர்கள் கத்ருவும், வினதையும் {Kadru and Vinata} ஆகும். தனது இரு மனைவியரால் {கத்ரு,வினதையால்} காசியபர் பெரும் இன்பம் அடைந்தார். திருப்தியடைந்த அவர், பிரஜாபதியைப் பிரதிபலித்து, அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு வரம் தருவதாகச் சொன்னார். அந்த இரு மனைவியரும் {கத்ரு, வினதை} மிகவும் அகமகிந்தனர். கத்ரு, சம ஆற்றல் கொண்ட ஆயிரம் பாம்புகள் தனக்கு மகன்களாக வேண்டும் என்று விரும்பினாள். வினதை, கத்ருவின் அந்த ஆயிரம் பிள்ளைகளின் வல்லமையை எல்லாவற்றிலும் {பலம், ஆற்றல், உருவம், வீரம்} விஞ்சும் இரு மகன்கள் வேண்டும் என்று விரும்பினாள். காசியபர், "அப்படியே ஆகட்டும்!" என்றார். வினதை தனது வேண்டுதலை அடைந்ததில் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தாள். ஆற்றலில் முதன்மையான இரு புதல்வர்களைப் பெற்று தனது வரம் நிறைவடைந்து என்று திருப்தியானாள். கத்ருவும் தனது வேண்டுதலான ஆயிரம் மகன்களை அடைந்தாள். "உங்கள் கருக்களை பத்திரமாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று சொல்லிவிட்டு, தனது மனைவியர் இருவரையும் வாழ்த்திவிட்டு கானகத்திற்கு சென்றார். {காசியபர்}.

சௌதி தொடர்ந்தார், "இருபிறப்பாளர்களில் {அந்தணர்களில்} சிறந்தவரே {சௌனகரே}, வெகு காலத்திற்குப் பிறகு, கத்ரு ஆயிரம் முட்டைகளையும், வினதை இருமுட்டைகளையும் இட்டனர். அவர்களது பெண் உதவியாளர்கள் அந்த முட்டைகளைத் தனியாக வெதுவெதுப்பான பாத்திரங்களின் வைத்தனர். ஐநூறு {500} வருடங்கள் இப்படியே சென்றன, கத்ருவால் இடப்பட்ட ஆயிரம் முட்டைகளும் வெடித்து, குஞ்சுகள் வெளியே வந்தன. ஆனால் வினதையின் இரட்டையர்கள் வெளிப்படவில்லை. பொறாமையால் உந்தப்பட்ட வினதை, தனது முட்டையில் ஒன்றை உடைத்தாள்.

கரு, மேலே வளர்ச்சியடைந்து, கீழே வளர்ச்சியடையாமல் {கால்கள் இல்லாமல்} இருந்தது. இதனால் அந்த முட்டையிலிருந்த குஞ்சு {அருணன்} கோபம் கொண்டு, 'நீ காலங்கனியாத முட்டையை உடைத்ததால், நீ அடிமையாகச் சேவகம் செய்வாய். உனது பொறுமையின்மையால் இன்னொரு முட்டையையும் உடைத்து அதையும் பாதிவளர்ந்த கருவாய் ஆக்கிவிடாதே. முட்டை வளர்ச்சியடைய இன்னும் ஐநூறு வருடங்கள் பொறுத்திரு. அதில் உதிக்கும் மைந்தன் உன்னை உனது அடிமைத்தனத்திலிருந்து மீட்பான். அந்தக் குழந்தை பலம்பெற முட்டையை அந்தக் காலம் வரை பத்திரமாகப் பாதுகாத்திரு" என்று தனது தாய்க்கு {வினதைக்கு}

சாபமிட்டு அந்தக்குழந்தை {அருணன்} வானத்துக்குப் பறந்தது. ஓ அந்தணா, அவனே {அருணனே} காலையில் முதல் மணி நேரத்தில் தெரியும் சூரியனின் சாரதி!

"அதன்பிறகு ஐநூறு ஆண்டுகள் கடந்ததும், மீதமிருந்த மற்றொரு முட்டையை உடைத்துக் கொண்டு, பாம்புகளைத் திண்பவனான கருடன் வெளிப்பட்டான். ஓ பிருகு குலத்தில் புலியே, ஒளியைக் கண்டதுமே, வினதையின் மகன் {கருடன்} தனது தாயை விட்டுப் பிரிந்தான். அந்தப் பறவைகளின் அரசன்,பசியால் பேரியக்குனரின் {the Great Ordainer} உத்தரவுப்படி எது அவனுக்கு உணவாகப் படைக்கப்பட்டதோ, அதைத் தேடித் தனது சிறகுகளை அடித்தான்.

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த பதினாறாவது {16} பகுதியான ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

மேரு மலையில் தேவர்கள் தவம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 17

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "ஓ துறவியே, பாற்கடலைக் கடையும் போது எழுந்து, தேவர்களால் வழிபடப்படும், குதிரைகளின் ரத்தினமான {குதிரைகளின் அரசனான} தெய்வீகக் குதிரை உச்சைஸ்ரவசை அந்த இரு சகோதரிகளும் {கத்ருவும், வினதையும்} அருகில் அணுகினர். தெய்வீகமான, அருள்நிறைந்த, நித்திய இளமை கொண்ட, படைப்புகளில் தலையாய படைப்பான, தவிர்க்க முடியாத வீரியம் கொண்ட, அனைத்து நற்குறிகளும் கொண்ட அந்தக் குதிரை அருளப்பட்டு இருந்தது"

"சௌனகர் {சௌதியிடம்}, "ஏன் தேவர்கள் பாற்கடலைக் கடைந்தனர்? எச்சந்தர்ப்பத்தில் அந்த பலம்பொருந்திய காந்திமிக்க குதிரைகளின் சிறந்தவன் தோன்றினான்?" என்று கேட்டார்.

"சௌதி சொன்னார், 'காந்தி மிக்க தோற்றத்துடன் தங்கம் போன்ற சூரியக் கதிர்களைத் தன்னகத்தே அடக்கிக் கொண்டு வெளியே விடாத மேரு என்ற பெயர் கொண்ட மலை ஒன்று இருந்தது. அது தங்கத்தால் நிறைந்த அழகான மலை. அதில் தேவர்களும், கந்தர்வர்களும் வசித்தனர். பாவங்கள் நிறைந்த மனிதர்களால் அந்த மலையை நெருங்கக்கூட முடியாது. பயங்கரமான மிருகங்கள் அந்த மலையின் மார்பில் அலைந்து கொண்டிருந்தன. சாதாரண மக்கள் அந்த மலையில் ஏற சிந்தித்துக் கூடப் பார்க்க முடியாது. மரங்களும், அருவிகளும், இனிய குரலில் மெல்லிசை பாடும் பறவைகளும் அந்த மலையில் நிறைந்திருந்தன. தேவர்கள் அதன் உச்சியில் அமர்ந்து கொண்டு அமுதத்திற்காக தவம் இருந்தனர். தேவர்களின் இந்த ஊக்கத்தைக் கண்ட நாராயணர் பிரம்மனிடம், "தேவர்களையும் அசுரர்களையும் கொண்டு அந்த பாற்கடலைக் கடையச் செய்யும். அப்படிச் செய்தால், அதில் அமுதமும், மருந்துகளும், ரத்தினங்களும் கிடைக்கும்", என்று சொல்லிவிட்டு, தேவர்களிடம், "ஓ தேவர்களே, கடலைக் கடையுங்கள், அமுதத்தைக் கண்டடைவீர்கள்", என்றார்.

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த பதினேழாவது பகுதியான ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

காலகுட நஞ்சையுண்ட மகேஸ்வரன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 18

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

"சௌதி சொன்னார், "மேகம்போன்ற முகடுகளுடன் கூடிய மந்தரா என்ற பெயர் கொண்ட மலை ஒன்று இருந்தது. அந்த மலையில் மூலிகைகள் நிறைந்திருந்தன. எண்ணற்ற பறவைகள் தங்கள் மெல்லிசைகளை எழுப்பியும், விலங்குகள் இரையைத் தேடியும் அலைந்து கொண்டிருந்தன. தேவர்கள், அப்சரஸ்கள் மற்றும் கிண்ணரர்கள் அந்த இடத்திற்கு அடிக்கடி வருவார்கள். பதினோராயிரம் யோஜனைகள் (அதாவது 88,000 மைல்கள் [1 யோஜனை = 8 மைல்கள்]) மேலெழுந்தவாரியும், அதே அளவு (சம பங்கு) கீழிறங்கியவாறும் இருந்தது. தேவர்கள் கடலைக் கடையும் மத்தாக அந்த மலையைப் பயன்படுத்த, அதைப் பெயர்த்தெடுக்க எண்ணித் தோற்றனர். ஆகவே அவர்கள், சேர்ந்து அமர்ந்திருந்த விஷ்ணு மற்றும் பிரம்மனிடம், "எங்கள் நன்மைக்காக இந்த மலையை எப்படிப் பெயர்த்தெடுப்பது என்று ஆலோசனை

வழங்குங்கள் கடவுளரே", என்று வேண்டினர்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "ஓ பிருகுவின் மைந்தரே! விஷ்ணுவும் பிரம்மனும் ஒரு முடிவுக்கு வந்தனர்.

அந்தக் கடினமானப் பணியைப் பாம்புகளின் இளவரசனான ஆனந்தனுக்கு (பாம்பு) கொடுத்தான், தாமரைக்கண்ணன் (விஷ்ணு). ஓ அந்தணரே (சௌனகரே), பிரம்மனாலும், நாராயணனாலும் வழிகாட்டப் பட்ட அந்த பலம்பொருந்திய ஆனந்தன், அந்த மலையை, அதன் கானகங்களுடனும், அவற்றில் வசித்த உயிர்களுடனும் பெயர்த்தெடுத்தான். தேவர்கள், பாற்கடலின் கரைக்கு ஆனந்தனுடன் வந்து, கடலிடம், "ஓ கடலே; நாங்கள் உன்னைக் கடைந்து, அமுதத்தை எடுக்க வந்துள்ளோம்", என்றனர், அதற்கு அந்தக் கடல், "அப்படியே ஆகட்டும், ஆனால் கிடைப்பனவற்றில் எனக்கும் பங்கு வேண்டும். கடையும்போது, அந்த மலையின் சுழற்சியால் ஏற்படும் நீரடிப்பையும், நீர் சுழற்சியையும் என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியும்", என்றது. அதன்பிறகு தேவர்கள், ஆமை மன்னனிடம் (திருமாலின் கூர்ம அவதாரம்) சென்று, "ஓ ஆமை மன்னா, நீ அந்த மலையை உன் முதுகில் தாங்கிக் கொள்ள வேண்டும்." என்றனர். ஆமை மன்னனும் அதற்கு ஒப்புக்கொண்டதால், இந்திரன் மந்தர மலையை ஆமையின் முதுகில் எடுத்து வைத்தான்.

தேவர்களும் அசுரர்களும் மந்தர மலையை மத்தாக வடித்து, வாசுகியை (பாம்பினை) கயிறாகப் பயன்படுத்தி, அமுதத்துக்காக அந்தப் பாற்கடலைக் கடைய ஆரம்பித்தனர். அசுரர்கள் வாசுகியின் தலைப் பக்கம் பிடித்துக் கொண்டனர், தேவர்கள் அவனது வால்பக்கம் பிடித்துக் கொண்டனர். ஆனந்தன், தேவர்களின் பக்கம் நின்று வாசுகியை உயர்த்துவதும், திடீரெனத் தாழ்த்துவதுமாக இருந்தான். இருபக்கமும் தேவர்களும்

அசுரர்களும் இடித்த இடிப்பில், வாசுகியின் வாயிலிருந்து கரும்புகை நெருப்புடன் வெளிப்பட ஆரம்பித்தது. அந்தப் புகை மேகமாக மாறி, இடி மின்னலுடன் கூடிய மழையைப் பொழிந்து களைத்துப் போன தேவர்களுக்கு ஒரு உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது. மத்தாகச் சுழன்ற மந்தர மலையில் இருந்து தேவர்களின் பக்கத்தில் விழுந்த மலர்களும் உற்சாகத்தைக் கொடுத்தன.

"ஓ அந்தணரே, ஆழத்தில் இருந்து ஒரு கடுமையான உருமல் கேட்டது. அது ஊழி காலத்தில் மேகங்கள் இடும் உருமலுக்கு ஒப்பானதாக இருந்தது. பெரிய நீர் மிருகங்கள் இந்த பெரிய மலையில் சுழற்சியால் உப்பு நீரிலேயே தனது உயிரை அந்த விட்டன.

பாதாள உலகில் வசிப்பவர்களும், வருணனின் உலகில் வசித்தவர்களும் இதனால் கொல்லப்பட்டனர். மந்தர மலை சுழன்று கொண்டிருக்கும்போது அதன் மீதிருந்து பெரிய மரங்களும் வேருடன் பிடுங்கப்பட்டு நீருக்குள் விழுந்தன. அந்த மரங்கள் உராய்ந்து கொண்டு விழுந்ததால் நெருப்புப் பொறிகள் பறந்து அவ்வப்போது

நெருப்பை உண்டாக்கின. அந்த மலை மின்னலுடன் கூடிய கரு மேகம் போல் காட்சியளித்தது. ஓ அந்தணரே (சௌனகரே), நெருப்பு பரவியதால் சிம்மங்களும், யானைகளும், மற்ற உயிர்வாழ் இனங்களும் அதில் சாம்பலாகின. இந்திரன் பெரும் மழையைத் தருவித்து அந்த நெருப்பை அடக்கினான்.

"ஓ அந்தணரே (சௌனகரே), இப்படியே கடைந்துகொண்டு சில காலம் ஆனதும், மரங்கள் மற்றும் மூலிகைகள் ஒன்றாகக் கலந்து கூழாகி அமுதத்தின் தன்மை கொண்ட அந்தக் கூழ் பகுதி பகுதியாக அந்தக் கடலில் கலந்தது. தேவர்கள் அதில் கிடைக்கும் அமுதத்திற்காக அந்தக் கூழையும், கடலின் நீரையும், தங்கத்தின் திரவ வடிவத்தையும் கலந்து கடைந்து கொண்டிருந்தனர். பாகை பாகையாக அந்தப் பாற்கடல் கடையப்பட்டு அந்த கூழானச் சாற்றின் தன்மையால் தெளிந்த நெய்யைப் போன்று காட்சியளித்தது. ஆனால் அப்போதும் அமுதம் தோன்றவில்லை. அங்கே அமர்ந்திருந்த வரங்கொடுக்கும் பிரம்மன் முன்பு தேவர்கள் வந்து, "தகப்பனே, அவ்வளவுதான். இன்னும் கடைய எங்களுக்கு பலம் போதாது. அமுதம் இன்னும் உதிக்கவில்லை. எங்களுக்கு வேறு வழியில்லை. நாராயணன் தான் எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும்", என்றனர்.

"இதைக் கேட்டதும் பிரம்மா, நாராயணனிடம், "ஓ தெய்வமே, தேவர்களுக்கு இன்னும் ஆழமாகக் கடையும் பலத்தை அருளத் திருவுள்ளம் கொள்ளும்", என்றார்.

பிறகு நாராயணன் அவர்களது பல்வேறு வேண்டுகோளை நிறுவேற்ற உறுதிகூறி, "நல்லவர்களே, போதிய பலத்தை உங்களுக்குத் தருகிறேன். போய் மலையை மீண்டும் சரியான இடத்தில் வைத்து நீரைக் கடையுங்கள்," என்றார்.

அப்படி பலத்தை மீண்டும் பெற்ற தேவர்கள் திரும்பவும் கடைய ஆரம்பித்தனர். சிறிது காலத்தில் மென்மையான ஆயிரங்கதிர்களுடன் நிலவு (சந்திரன்) பாற்கடலில் இருந்து உதித்தான்.

வெண்மையான உடையுடன் லட்சுமியும், அதன் பிறகு சோமாவும், அதன்பிறகு வெள்ளைக் குதிரையும், அதன்பிறகு நாராயணனின் மாற்பை அலங்கரிக்கும் தெய்வீக ரத்தினமான கௌஸ்துபாவும் வெளிப்பட்டன. லட்சுமி, சோமா, குதிரை என வரிசையாக மனதின் வேகத்தோடு தேவர்கள் முன்னிலையில் வந்தனர். அதன்பிறகு அமுதம் கொண்ட வெள்ளைப் பாத்திரத்தோடு தன்வந்தரி உதித்தான். அவனைப் பார்த்ததுமே, அசுரர்கள் "அது எங்களுடையது" என்று பெரிதும் கூச்சலிட்டனர்.

அதன்பிறகு நீண்ட நேரத்திற்குப் பிறகு பெரும் யானையான ஐராவதம், இரு வெள்ளைத் தந்தங்களுடன் தனது பெருத்த உடலை அசைத்து வந்தான். அவனை இடிக்கு தலைவனான இந்திரன் எடுத்துக்கொண்டான். கடைதல் நடந்து கொண்டே இருந்தது. இறுதியாக காலகுட நஞ்சு வெளிப்பட்டது. முன்று உலகங்களும் நடுங்கின.

படைக்கப்பட்டவற்றின் பாதுகாப்புக்காக, பிரம்மனின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க சிவன் அந்த நஞ்சை எடுத்து விழுங்கினான். அந்த தெய்வீகமான மகேஸ்வரன் அந்த நஞ்சைத் தனது தொண்டையில் நிறுத்தினான். ஆகையால் அதுமுதல் அவன் நீலகண்டன் (நீல நிற தொண்டையுள்ளவன்) என அழைக்கப்படுகிறான் என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த அற்புதமான நிகழ்வுகள் எல்லாவற்றையும் கண்ட அசுரர்கள் நம்பிக்கையிழந்தனர். அமுதத்தையும், லட்சுமியையும் பெற தேவர்களுடன் பகை கொள்ளத் தயாராகினர்.

அந்நேரத்தில் நாராயணன் தனது மாய சக்தியால், மதியைக் கவரும் பெண்ணுரு கொண்டு தானவர்களை மயக்கினான். தானவர்களும், தைத்தியர்களும் அந்த மங்கையின் அற்புதமான அழகினால் மயக்கப்பட்டு, அந்த அமுதத்தை அந்த மங்கையின் கையிலேயே கொடுத்தனர்."

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த பதினெட்டாவது பகுதியான ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

அமுதத்துக்காக தேவாசுரப் போர் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 19

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "தைத்தியர்களும் தானவர்களும் முதல்தரமான ஆயுதங்களையும் கேடயங்களையும் கொண்டு தேவர்களைத் தாக்கினர். அந்த நேரத்தில் துணிவுள்ள தெய்வமான விஷ்ணு, கவர்ச்சியான பெண்ணுரு கொண்டு நரனுடன் சேர்ந்து தானவர்களின் கைகளிலிருந்து அமுதத்தை பறித்தார்.

"பெரும்பயத்திலிருந்த தேவர்கள் அமுதத்தை ஆவலுடன் விஷ்ணுவிடம் இருந்து பெற்று குடித்தனர். தாங்கள் பெரிதும் விரும்பிய அமுதத்தை தேவர்கள் பருகிக் கொண்டிருக்கையில், ராகு என்ற தானவனும் தேவ வேடம் பூண்டு அமுதத்தைக் குடித்துக் கொண்டிருந்தான். அது ராகுவின் தொண்டைக்குள் செல்லுமுன்பே சூரியனும், சந்திரனும் அவனை அடையாளம் கண்டு தேவர்களிடம் காட்டிக் கொடுத்தனர்.

அமுதத்தை அனுமதியின்றிப் பருகிய அந்த தானவனின் தலையை நாராயணன் சக்கர ஆயுதத்தைக் கொண்டு வெட்டினான். அப்படி சக்கர ஆயுதத்தால் வெட்டுண்ட பெரிய மலைமுகட்டை ஒத்திருந்த அந்த தானவனின் தலை, வானத்திற்கு எழுந்து கதறியது. அந்த தானவனின் தலையற்ற உடல் பூமியில் விழுந்ததால், மலைகளுடனும், கானகங்களுடனும், தீவுகளுடனும் இருந்த பூமி நடுங்கியது. அச்சமயத்திலிருந்து ராகுவின் தலைக்கும் சூரிய சந்திரர்களுக்கும் தீராப்பகை இருந்து வருகிறது. இந்த நாள்வரை ராகு சூரியனையும் சோமனையும் விழுங்கி வருகிறான்.

அதன் பிறகு நாராயணன் தனது கவர்ச்சிகரமான பெண்ணுருவைத் விடுத்து, பல ஆயுதங்களை தானவர்கள் மீது வீசி அவர்களை நடுங்கச் செய்தான். அப்படியே அந்த உப்புநீர் கடற்கரையில், தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் இடையில் போர் மூண்டது. கூரிய ஈட்டிகளும், கதைகளும், பலதரமான ஆயுதங்களும் இரு தரப்பிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கில் வீசப்பட்டது. சக்கர ஆயுதத்தால் தாக்கப்பட்டும், வாள் மற்றும் கணைகளால் புண்பெற்றும் பெரும் எண்ணிக்கையிலான அசுரர்கள் இரத்தம் கக்கி பூமியில் விழுந்தார்கள். இருபுறக்கூர் கொண்ட வாள்களின் வல்லமையால், அசுரர்களின் உடல்களிலிருந்து, பளிச்சென்ற தங்கத்தால் அலங்கரித்திருந்த அவர்களின் தலைகள் போர்க்களத்தில் விழுந்த வண்ணம் இருந்தன. இரத்தத்தால் நனைந்த அவர்களது உடல்கள், சிவப்பு நிற மலை முகடுகள் கிடப்பது போல எங்கும் பரவிக் கிடந்தன. பளிச்சென ஒளிவீசி சூரியன் உதித்ததும் ஆயிரம் போர்க்கருவிகள் மோதிக்கொண்டன. எங்கும் ஒரே கதறலும் ஓலமுமாக இருந்தன. தூரத்தில் இருந்து மோதிக் கொள்பவர்கள் இரும்புக் கணைகளைக் கொண்டு ஒருவரை

மற்றவர் கீழே சாய்த்தனர். அருகில் இருந்து மோதிக் கொள்பவர்கள் தோள் பலத்தால் வாள்வீசி ஒருவரை மற்றவர் சாய்த்தனர்.

அங்கே நிலவிய சூழல் துன்பகரமாக இருந்தது. 'வெட்டு', 'குத்து', 'அவனை விடாதே', 'சாய்த்திடு', 'முன்னேறு' என்ற அலறல்கள் எப்போதும் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தன.

போர் மூர்க்கமான முறையில் நடந்து கொண்டிருக்கையில், நரனும் நாராயணனும் களத்தில் இறங்கினர். நரனின் கைகளில் தெய்வீகமான வில்லைக் கண்ட நாராயணன், தானவர்களை அழிக்கும் தனது ஆயுதமான சக்கராயுதத்தை மனதில் நினைத்தான். எதிரிகளை அழிக்கும் பிரகாச ஒளிகொண்ட

அக்னியையொத்த அந்த சுதர்சனம், நினைத்த மாத்திரத்தில் வானிலிருந்து அவனது கைகளில் வந்தது. இயல்புக்குமிக்க (இயல்பு மீறிய), கொடூரமான, எரியும் தீயைப் போன்ற, எதிரிகளின் நகரங்களுையே அளிக்கவல்ல பல ஆயுதங்களை அசுரர்கள் மீது யானையின் துதிக்கைகளைப் போன்ற கைகளை உடைய பெருஞ்சக்தி கொண்ட நாராயணன் ஏவினான். யுக முடிவின் போது நெருப்பு எப்படி எல்லாவற்றையும் உட்கொள்ளுமோ அப்படி, ஒளிர்ந்து சுழன்ற அந்த சக்கரமும் தைத்தியர்களையும் தானவர்களையும் ஆயிரக்கணக்கில் உட்கொண்டது. சில நேரம் வானிலிருந்து தாக்கியது, சிலநேரம் பூமியிலிருந்து தாக்கியது, எதிரி எப்படி போரிட்டாலும், பூதத்தைப் போல லேசாக அவர்களின் உயிரைக் குடித்தது.

மறுமுனையில் கடும் இதயங்கொண்ட தானவர்கள், மழையைத் தரும் மேகங்களைப் போல வெண்ணிறத்தில் வானின் மேலெழும்பி ஆயிரக்கணக்கான மலைகளை தேவர்கள் மீது வீசி எறிந்தனர். அப்படி மரங்களுடனும், சமவெளிகளுடனும் வீசியெறியப்பட்ட மலைகள் வானிலிருந்து கீழே இறங்கி வரும்போது மற்ற மலைகளுடன் மோதுவதால் பெருத்த உறுமல் ஒலியுடன் கீழிறங்கி வந்தன. பூமி நடுங்கிற்று. இப்படி தேவ கணங்களும் அசுரர்களும் மோதிக்கொண்டிருக்கையில், நரன் களத்தில் புகுந்து தனது பொன்தலைக் கணைகளால் அந்த மலைகளைத் தூள் தூளாக்கினான். தேவர்களின் பலத்தால் எண்ணம் கசந்த தானவர்கள், சக்கராயுதமும் தீப்பொறிபோல் கலங்கடித்து வருவதைக் கண்டனர். இதனால் பயந்து, சிலர் உப்பு நீர் கடலின் ஆழத்துக்குள் மூழ்கினர். சிலர் பூமியின் குடலுக்கள் (பாதாளம்) புகுந்தனர்.

வெற்றியடைந்த தேவர்கள், மந்தர மலைக்கு தக்க மரியாதைகள் செய்து, அதன் பழைய அடித்தளத்திலேயே நிறுத்தினர். அமுதுண்ட தேவர்களின் உற்சாகக்குரல்கள் தேவலோகம் எங்கும் எதிரொலித்தன. தேவர்கள் அவரவர் இருப்பிடத்திற்கு சென்றனர். தேவர்கள் தேவலோகத்திற்கு வந்து உற்சாகமாக இருந்தனர். இந்திரன் அமுதக்கலசத்தைக் கவனமாகப் பாதுகாக்க எண்ணி அதை நாராயணனிடம் கொடுத்தான்.

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த பத்தொன்பதாவது பகுதியான ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

தாய் கத்ருவிடம் பாம்புகள் பெற்ற சாபம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி

20

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

"சௌதி சொன்னார், "அமுதம் பாற்கடலில் எப்படி கடையப்பட்டது? பெரும் அழகும் சக்தியும் கொண்ட குதிரை உச்சைஸ்ரவஸ் எப்படி கிடைக்கப்பெற்றான்? போன்ற கதைகளை முழுமையாக உரைத்து விட்டேன். இந்தக் குதிரைதான், அன்று கத்ரு மற்றும் வினதையின் முன் தோன்றியது. கத்ரு வினதையிடம், "மனதிற்கினிய சகோதரி, உச்சைஸ்ரவஸ் எந்நிறம் கொண்டது என்பதை அதிக நேரம் எடுத்துக் கொள்ளாமல் சொல்" என்று கேட்டாள். வினதை, "அந்தக் குதிரைகளின் இளவரசன் நிச்சயமாக வெள்ளை நிறம்தான். நீ என்ன நினைக்கிறாய் சகோதரி?" என்றாள் (வினதை). கத்ரு, "ஓ இனிமையாக புன்னகைப்பவளே (வினதையே), அக்குதிரையின் வால்பகுதி கருப்பு என்று நான் நினைக்கிறேன். அழகானவளே (வினதையே), நமக்குள் ஒரு பந்தயம். யார் தோற்கிறார்களோ அவர்கள் வெல்பவர்களுக்கு அடிமை", என்றாள் கத்ரு.

"சௌதி தொடர்ந்தார், "இப்படி வெல்பவருக்கு தோற்பவர் அடிமை என்று பந்தயம் கட்டி, அடுத்த நாள் அக்குதிரையைச் சோதித்துப் பார்ப்பது என்று முடிவு செய்து அந்த இரு சகோதரிகளும் (கத்ருவும், வினதையும்) தங்கள் இல்லத்திற்குச் சென்றனர். கத்ரு, தனது சகோதரியை (வினதையை) ஏமாற்ற எண்ணங்கொண்டு தனது ஆயிரம் மகன்களையும் (பாம்புகளையும்) வேகமாகச் சென்று அந்தக் குதிரையின் வால்பகுதியில் முடியாக மாறி இருக்கும்படி பணித்தாள். ஆனால் அவளது (கத்ருவின்) மக்களாகிய அந்தப் பாம்புகள், அவள் (கத்ரு) பணித்த வேலைக்குப் பணிய மறுத்தனர். அதனால் அவள் (கத்ரு) அவர்களை (பாம்புகளை) நோக்கி, "பாண்டவப் பரம்பரையில் வரும் விவேகமுள்ள மன்னன் ஜனமேஜயன் நடத்தும் பாம்பு வேள்வியில், அக்னி உங்களை உட்கொள்வானாக", என்று சபித்தாள். விதிவசத்தால், கத்ரு இப்படி மிகக்கொடூரமான

சாபத்தை இடுவதைக் கவனித்த பெருந்தகப்பனான பிரம்மன், பாம்புகளின் எண்ணிக்கை பெருத்திருப்பதைக் கண்டும், மற்ற உயிரினங்களின் நன்மைக்காகவும் இந்தச் சாபத்தை மற்ற தேவர்களுடன் சேர்ந்து அங்கீகரித்தார். பாம்புகள் மிகுந்த விஷத் தன்மையுடன், பெரும் சக்தியுடன், எப்போதும் மற்ற உயிரினங்களைக் கொன்றும் வருவதாலும், மற்றவர்களின் சாவை நிர்ணயிப்பவர்களின் சாவை விதி நிர்ணயிக்கும் என்ற இயற்கை நீதிப்படியும் தாயின் (கத்ருவின்) சாபம் பலிக்கட்டும் என்று தேவர்களும் அங்கீகரித்தனர். பிரம்மன் காசியபரை அழைத்து, "ஓ புனிதமானவனே (காசியபனே), எந்த எதிரியையும் வெல்லக்கூடிய உனது மைந்தர்களான (பாம்புகள்) பெரும் உருவமும், கொடூர விஷமும், எப்போதும் பிற உயிரினங்களைக் கடிக்கும் இயல்பும் கொண்ட பாம்புகள், தங்கள் தாயால் (கத்ருவால்) சபிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஓ மகனே (காசியபனே), அதற்காக நீ துயர் கொள்ளாதே. பாம்பு வேள்வியில் பாம்புகளின்

அழிவு என்பது முன்பே நிர்ணயிக்கப்பட்டதுதான்", என்று சமாதானம் சொல்லி, கடும் விஷத்தை முறிக்கும் விஷமுறிவு ஞானத்தை அவருக்கு (காசியபருக்கு) உபதேசித்தார். (பிரம்மன்)

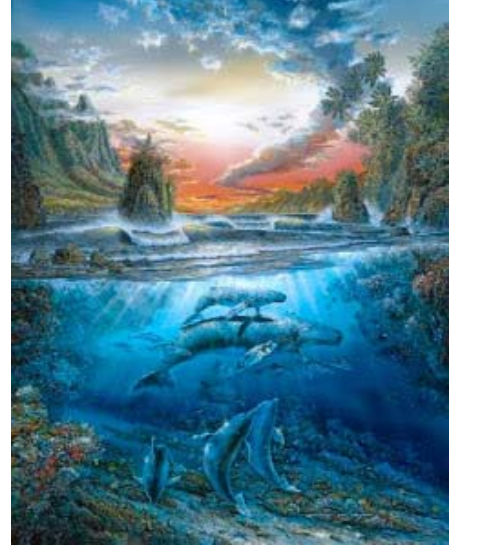
இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த இருபதாவது(20) பகுதியான ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

ஆறுகளுக்கு அரசன் கடல் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 21

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

"சௌதி சொன்னார், "இரவு கழிந்ததும் காலையில் சூரியன் உதித்தது, ஓ ஆன்மிகத்தையே செல்வமாகக் கொண்டவரே, அந்த இரு சகோதரிகள் கத்ருவும், வினதையும், அடிமையாவேன் என்று தங்களுக்குள் பந்தயம் கட்டிக் கொண்டு, பொறுமையின்மையால் அந்தக் குதிரையை அருகில் காண அவசரமாகச் சென்றனர். வழியில் பெருங்கடலைக் கண்டனர், அந்த நீர்ப்பாத்திரம் (கடல்), வெகு அகலமானதாக, ஆழமானதாக, உருண்டு, பயங்கரமாக உறுமிக் கொண்டு,

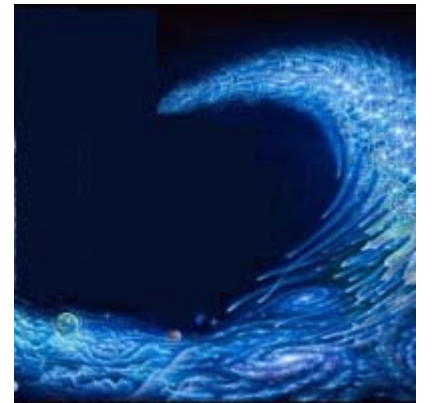
திமிங்கலங்களையே விழுங்கும் பெரிய மீன்கள், மகரங்கள் (மீன் அல்லது நீர்நாயின் உடலும் யானை முகமும் கொண்ட புராண கால மிருகம்), வெவ்வேறு உருவங்களிலாலான பல்வேறு உயிரிகள், மற்றும் எண்ணிலடங்கா ஆமைகள் முதலைகள் ஆகியவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்டு, ரத்தினங்களின் வயலாக, வருணனின் இல்லமாக (நீர்க் கடவுள்),

நாகர்களின் வசிப்பிடமாக, எல்லா நதிகளுக்கும் அரசனாக, பூமிக்கடியில் உள்ள நெருப்பின் இருப்பிடமாக, அசுரர்களுக்கு நண்பனாக, எல்லா உயிரினங்களுக்கும் பயங்கரமாக, பெரிய நீர்க்களஞ்சியமாக, காலத்திற்கும் மாற்ற முடியாததாக இருந்தது. அது தெய்வீகமானது, தேவர்களுக்கு நன்மையானது, அமுதத்திற்கு மூலமாக இருக்கும் பெருமை வாய்ந்தது. எல்லையில்லாதது, புத்திக்கு எட்டாதது, புனிதமானது, பெரும் அதிசயமானது. அது கருமையானது, நீர்வாழ்வனவற்றின் ஒலிகளோடு பயங்கரமானது, எந்நேரமும் பெருத்த இரைச்சலுடன் உறுமிக் கொண்டிருப்பது, ஆழமான நீர்ச்சுழல்கள் நிறைந்தது, அது எல்லா உயிர்களுக்கும் பயங்கரத்தை உணர்த்துவது. காற்றினால் உந்தப்பட்டு, மிக

உயரத்திற்கு கிளர்ந்தெழும்பி, குழம்பிக் கொண்டே இருப்பது. எல்லாப்பக்கங்களிலும் கையை உயர்த்தி ஆடிக் கொண்டே இருப்பதுபோல் அதன் அலைகள் பிரதிபலிக்கும். வாகதேவனின் சிறப்புமிக்க சங்கான பஞ்சஜன்யத்திற்கு தந்தையான சந்திரனின் வளர்பிறை மற்றும் தேய்பிறையின் போது ஈர்க்கப்பட்டும் அளவுக்கதிகமான பெரிய அலைகளால் நிறைந்திருப்பது, ரத்தினங்களுக்கு பெரும் வயலாகத் திகழ்வது, பெரும் சக்தி வாய்ந்த கோவிந்தர் முன்பு பன்றி உருவத்தில் பூமியை தூக்கிய போது பெரும் அதிர்வுக்குள்ளாகி, பெரிய அலைகளை எழுப்பியது, பெரும் தவம் செய்த அத்ரி முனிவர் நூறு வருடங்கள் உழைத்தும் நினைவில் கொள்ள முடியாத ஆழம் கொண்டது.

கணக்கிலடங்கா சக்தி கொண்ட தாமரை போன்ற வயிறு படைத்த விஷ்ணுவுக்கு ஒவ்வொரு யுக முடிவின் போதும் அவனது யோக நித்திரை ஆன்மிகத் தவமான ஆழ்ந்த உறக்கத்திற்கு படுக்கையாக இருப்பது. விடும் இடிக்கு பயந்த மைனகாவுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்தது. கடும் போர்களில் பின்வாங்கும் அரக்கர்களுக்கு புகலிடமானது. வரவராவின் (பெண் கடற்குதிரை) வாயிலிருந்து கிழம்பும் சுடர் சிதறும் நெருப்புக்கு இதன் நீர் புனிதமான நெய்யாகப் பயன்படும். இந்த எல்லையற்ற, கணக்கிலடங்கா பெரிய ஆறுகளுக்கு அரசன், நினைவிலடங்காதவன்.

"குதிரையைக் கண்டு ஒருவரை ஒருவர் அடிமை கொள்ள வந்திருக்கும் அந்த பந்தயத்தில் உவகை கொண்டவர்கள் (கத்ரு, வினதை), ஆயிரக்கணக்கான பெரிய ஆறுகள் அழகான அசைவுகளுடன் அந்தக் கடலில் கலப்பதைக் கண்டனர். அந்தக் கடல் எப்போதும் நிறைந்து, அலைகளின் ஆட்டத்துடன் இருப்பதைக் கண்டனர். எண்ணிலடங்கா திமிங்கலங்களையும், மகரங்களையும் கொண்ட அது ஆழமாக இருப்பதையும் கண்டனர். தன்னகத்தே இருக்கும் நீர் உயிரிகளின் பயங்கரமான ஒலிகளை எதிரொலித்துக் கொண்டே இருந்தது அந்தக் கடல், பெரிதாகவும், அகலமானதாகவும், விண்ணைப் போல் பெரும் பரப்பு கொண்டதாகவும், நினைவில் கொள்ளத்தகாததாகவும், எல்லையில்லாததாகவும், நீருக்குப் பெரிய களஞ்சியமாக இருப்பதையும் கண்டனர்.

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த இருபத்தொன்றாவது {21} பகுதியான ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

கத்ருவும் வினதையும் கடலைக் கடந்தனர் | ஆதிபர்வம் - பகுதி

22

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

"சௌதி சொன்னார், "தாயின் (கத்ருவின்) ஆசை, நிராசையானால் அவள் தங்கள் மீது வைத்திருக்கும் பாசத்தைத் துறந்து தங்களை எரித்துவிடுவாளோ என்ற பயத்தில், பாம்புகள் தங்களுக்குள் கலந்து பேசி, அவளது ஆணையை நிறைவேற்றுவது என்று முடிவு செய்தனர். மற்றொருபுறம், அவள் கருணை தங்களுக்குக் கிடைக்குமானால், தங்களை சாபத்திலிருந்து விடுவிப்பாள் என்ற எண்ணத்தில், "நாம் நிச்சயமாக குதிரையின் வாலைக் கருப்பாக்குவோம்" என்று சொல்லிச்சென்று அந்தக் குதிரைக்கு வால் முடியாக மாறினர்.

"இப்போது சக்களத்திகள் (காசியபரின் மனைவிகள்) இருவரும் பந்தயம் கட்டியுள்ளனர். ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே, அப்படிப் பந்தயம் கட்டிக் கொண்டு, தகூனின் மகள்களான அந்த இரு சகோதரிகள் கத்ருவும் வினதையும் கடலின் அக்கரைக்குச் செல்ல வான் வெளியில் விரைந்தனர். அப்படிச் செல்லும்போது, எவராலும் கலங்கடிக்க முடியாத கடல், திடீரென காற்றால் கிளர்ந்தெழுவதும் அடங்குவதுமாக இருப்பதைக் கண்டனர். திமிங்கலங்களையே விழுங்கும் பெரிய மீன்கள், மகரங்கள் (மீன் அல்லது நீர்நாயின் உடலும் யானை முகமும் கொண்ட புராண கால மிருகம்), ஆயிரக்கணக்கான வெவ்வேறு உருவங்களிலாலான பல்வேறு உயிரிகளுடன், கொடுமையான மிருகங்களுடன் அணுக முடியாத ஆழத்தோடு எல்லா வகையான ரத்தினங்களின் வயலாக, வருணனின் இல்லமாக, நாகர்களின் வசிப்பிடமாக, எல்லா நதிகளுக்கும் அரசனாக, பூமிக்கடியில் உள்ள நெருப்பின் கொள்ளிடமாக, அசுரர்களுக்கு வசிப்பிடமாக, எல்லா பயங்கரமான உயிரினங்களுக்கும் இருப்பிடமாக, பெரிய நீர்க் களஞ்சியமாக, அழகுதலில்லாமல் நறுமணத்துடன் அமுதத்தின் இருப்பிடமாக காலத்திற்கும் மாற்ற முடியாத, எல்லையில்லாத, புத்திக்கு எட்டாத, புனிதமான, பெரும் அதிசயமான. ஆயிரக்கணக்கான பெரிய ஆறுகளின் நீரினால் நிறைந்திருந்த, அலைகள் நாட்டியமாடிக் கொண்டிருந்த. பெரிதாக, அகலமானதாக, விண்ணைப் போல் பெரும்பரப்பு கொண்டதாக, நினைவில் கொள்ளத்தகாததாக, எல்லையில்லாததாக இருந்த அந்தக் கடலை சகோதரிகள் இருவரும் (கத்ருவும், வினதையும்) வேகமாகக் கடந்தனர்.

இப்படியே இந்த இருபத்துரெண்டாவது {22} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

பிறந்தான் கருடன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 23

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

"சௌதி சொன்னார்,"கடலைக் கடந்ததும், துரிதமான வேகம் கொண்ட கத்ரு தனது சகோதரி வினதையுடன் குதிரைக்கு அருகில் இறங்கினான். அவர்கள் வேகமாக ஓடக்கூடி குதிரைகளில் முதன்மையான அந்தக் குதிரையைப் பார்த்தனர். உடல் முழுவதும் சந்திரன் போல வெள்ளையாகவும், வாலில் கருமுடிகளுடன் இருந்தது. குதிரையின் வாலில் நிறைய கருமுடிகள் இருப்பதைக் கூர்ந்து பார்த்த கத்ரு, ஆழ்ந்து வாட்டமுற்றிருந்த வினதையைத் தனது அடிமையாக்கிக் கொண்டான். இப்படி, தான் பந்தயத்தில் தோற்று,

அடிமைத் தனத்திற்குள் புகுந்ததை எண்ணி வினதை மிகவும் வருந்தினான்.

"அதே வேளையில், அவனது {கருடனது} நேரம் வந்தவுடன், தாயில்லாமல் முட்டையை உடைத்துக் கொண்டு, பிரபஞ்சத்தின் எல்லா புள்ளிகளுக்கும் ஆவலைத்துண்டிவிட்டு, பிரகாசமான ஒளியை விடும் நெருப்புக் குவியல்போல {Super Nova}, பெரும் ஒளி கொண்டு, எங்கும் தன் விருப்பப்படி செல்ல முடிந்த, எவ்வளவு சக்தியை வேண்டுமானாலும் தனது விருப்பப்படி பெருக்கிக் கொள்ள முடிந்த, பெரும் உயிரினமாக {Super Giant}, நினைத்த உருவை தனது விருப்படியே அடையும் அந்தப் பறவை கருடன், பெரும் காந்தியைத் தன்னகத்தே கொண்டு பிறந்தான். மின்னலைப் போன்ற பார்வையுடனும், யுக முடிவில் வரும் நெருப்புக்கு ஒத்த காந்தியுடனும், இருந்த அந்தப் பறவை, பிறந்தவுடன் வேகமாக உருவத்தால் வளர்ந்து, வானத்தில் பறந்தான். மூர்க்கமாகவும், உணர்ச்சி வேகத்துடனும், இரண்டாவது கடல் நெருப்புப் போலக் காட்சியளித்தான். அனைத்து தேவர்களும் அவனைக் {கருடனை} கண்டதும் பயந்து விபாவசுவிடம் (அக்னியிடம்) பாதுகாப்புக்காக தஞ்சம் புகுந்தனர்.

அவர்கள் தன் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்த அந்தப் பெருங்குழலுரு நிறைய குழல்கள் போன்ற சுடர்களைக் கொண்டு தேவனிடம் {அக்னியிடம்} பணிந்து, இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லினர், "ஓ அக்னி, உமது உடலை பெருக்காதீர், எம்மை உட்கொண்டு விடுவீரோ? இதோ இந்தப் பெருங்குவியலான சுடர்கள் தங்களை அகலமாகப் பெருக்கிக் கொண்டே வருகிறதே" என்றனர். அதற்கு அக்னி, "ஓ அசுரர்களை துன்புறுத்துபவர்களே, நீங்கள் நினைப்பது போல அல்ல இது. இவன் பெரும்பலம் வாய்ந்த கருடன். ஒளியில் என்னை ஒத்திருப்பான், பெரும் சக்தி இவனிடத்தில் இருக்கும். வினதையின் மகிழ்வைப் பெருக்கப் பிறந்தவன் இவன். நீங்கள் காணும் {Red Giant} பிரகாசமான ஒளிக்குவியல் உங்களுக்குள் இந்தத் தவறான நம்பிக்கையை (மாயத்தோற்றத்தை) ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. இவன் காசியபரின் பெரும்பலம் பொருந்திய மகனாவான். இவன் நாகங்களை அழிப்பவன், தேவர்களின் நன்மையில் ஈடுபடுவவன், தைத்தியர்களுக்கும், ராட்சதர்களுக்கும் இவன் எதிரி. இவனைக் கண்டு சிறிதும் பயப்படாதீர்கள். என்னுடன் வந்து பாருங்கள்", என்று தேவர்களுக்கு சிறிது தூரத்தில் இருந்து சொன்னான்.

தேவர்கள், கருடனைப் பார்த்து "நீயே முனிவன், வேள்விகளில் கிடைக்கும் அவிர்பாகத்தில் பெரும் பகுதியை பகிர்வவன் நீயே, எப்போதும் பிரகாசிப்பவன் நீ, முனிவர்களுடன் பின்தொடர்ந்து வரும் கருடனான உனக்கு பறவைகளில் சிறந்தவனெனப் புகழ் உண்டாவதாக, அசைவன், அசையாதன ஆகியவற்றின் உள் உறைபவன் நீ, நீயே எல்லாவற்றையும் அழிப்பவன் {Black Hole}, நீயே எல்லாவற்றையும் படைப்பவன் {Big Bang}, நீயே ஹிரண்யகர்பா {Cosmic Egg}, தட்சனாகவும், பிரஜாபதிகளாகவும் நீயே எல்லாவற்றையும் படைக்கிறாய், நீயே கணை (திரிபரத்தை எரித்த மஹாதேவரின் {சிவனின்} கையில் கணையாக {அம்பாக} இருந்த விஷ்ணு), நீயே நான்முகம் படைத்த பத்மஜம், நீயே அந்தணன், நீயே அக்னி, நீயே பவனா (பிரபஞ்சதிலுள்ள அனைத்து பொருள்களிலும் உள்ளுறைபவன்). நீயே ஞானம், நீயே மாயை, நீயே ஊடுருவும் ஆவி, நீயே

தேவர்களுக்குத் தேவன், நீயே பெரிய உண்மை, நீயே அச்சமற்றவன், நீயே மாறுதலில்லாதவன், நீயே குணங்களற்ற (நிர்க்குணம்) பிரம்மா, நீயே கதிரவனின் சக்தி, நீயே செயல், நீயே எங்கள் காப்பாளன், நீயே தெய்வீகங்களின் கடல், நீயே சுத்தமான புனிதம், நீயே இருளின் தன்மைகளற்றவன், ஆறு குணங்களின் சொந்தக்காரன் நீயே, போட்டிகளில் வெல்லப்படமுடியாதவன் நீயே, உன்னிலிருந்தே எல்லாம் உற்பத்தியாயிற்று, அற்புதமான செயல்கள் செய்பவன் நீயே, இருந்தவை இல்லாதவை எல்லாம் நீயே, சுத்தமான ஞானம் நீயே, கதிரவன் தன் கதிர்களால் ஒளி தருவது போல, நீ எங்களுக்குக் காட்சி தருகிறாய், அழிவன், அழியாதவன் எல்லாம் நீயே, ஒ ஒளிரும் அக்னியே, கதிரவன் கோபத்தால் எல்லா உயிரினங்களையும் சுட்டெரிப்பதைப் போல, எல்லாவற்றையும் எரிப்பவன் நீயே, ஓ பயங்கரமானவனே, பிரளயத்தில் எல்லாம் அழிந்தாலும் அழியாதவன் நீயே. ஒ விண்ணில் உலவும் பலம்பொருந்திய கருடா, எங்கள் பாதுகாப்பை உன்னிடம் வேண்டுகிறோம். ஒ பறவைகளின் மன்னனே, உனது சக்தி இயல்புமிக்கது, நெருப்புக்கு ஒத்தது உன் காந்தி, மின்னலைப் போன்ற பிரகாசமானவன் நீ, உன்னை இருள் அணுகமுடியாது. நீ மேகங்களைத் தொடுபவன், காரியமும் அதன் பலனும் நீயே, வரங்களையும், வெல்ல முடியாத வீரத்தையும் பகிர்ப்பவன் நீயே, ஒ தேவனே, புடம்போட்ட தங்கம்போல இந்தப் பிரபஞ்சமே உன் காந்தியால் வெப்பமடைந்தது.

உன்னைக்கண்ட பயத்தால் அங்குமிங்கும் தேவலோகத்தில் தங்கள் வாகனங்களில் பறந்து திரியும் உயர்ஆன்ம தேவர்களைக் காப்பாயாக. ஒ பறவைகளில் சிறந்தவனே, நீயே எல்லாவற்றுக்கு அதிபதி, கருணையுள்ள, உயர்ஆன்ம முனிவரான காசியபரின் புதல்வன் நீ, பிரபஞ்சத்தின் மீது கோபங்கொள்ளாமல் கருணை கொள். நீயே யாவற்றுக்கும் தலைமையானவன், கோபத்தை தணித்து, எங்களைக் காப்பாற்று. இடியின் உறுமல் போன்ற உனது குரலால், ஒ பறவையே, பிரபஞ்சத்தின் பத்துப் புள்ளிகளையும், விண்ணையும், தேவலோகத்தையும், பூமியையும், எங்கள் இதயங்களையும் தொடர்ந்து நடுங்க வைக்கிறாய். அக்னியைப் போன்ற உனது இந்த உடலைச் சுருக்கு. கோபமடைந்து, எமனைப் போன்ற காந்தியுடன் உன்னைப் பார்க்கும்போது, எங்கள் இதயத்தில் அமைதியை இழந்து நடுங்குகிறோம். ஒ பறவைகளின் தலைவனே, நீ அமைதியடைந்து, உனது கருணையால் எங்களுக்கு நன்மை செய். ஒ சிறப்புமிக்கவனே, எங்களுக்கு இன்பத்தையும் நற்பேறையும் அளி", என்று வேண்டினர்.(தேவர்கள்).

இப்படித் தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும் வேண்டிக்கொள்ளப்பட்ட அழகான இறகுகளைக் கொண்ட அந்தப் பறவையானவன் (கருடன்), தனது சக்தியையும் காந்தியையும் குறைத்துக் கொண்டான்.

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த இருபத்துமூன்றாவது {23} பகுதியான ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

கதிரவனின் சாரதியாக அருணன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 24

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

"சௌதி சொன்னார், "எல்லாவற்றையும் கேட்டுவிட்டு, அந்த அழகான இறகுகளுடைய பறவையானவன் தனது உடலைக் கண்டு, தன் உருவத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டான்.

அந்தப் பறவையான கருடன், "எவ்வுயிரும் அச்சப்பட வேண்டாம், எனது பயங்கர உருவைக் கண்டு அச்சத்திலிருப்பவர்களே, எனது உருவைச் சுருக்கிக்கொள்கிறேன்", என்றான்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "விருப்பப்பட்ட இடத்திற்குத் தங்குதடையின்றி செல்லக்கூடிய, எவ்வளவு சக்தியையும் விருப்பப்பட்ட அளவுக்குப் பெருக்கிக் கொள்ளக்கூடிய அந்தப் பறவை {கருடன்} தனது அண்ணன் அருணனை முதுகில் ஏற்றிக் கொண்டு தனது தந்தையின் {காசியபரின்} இல்லத்தைத் தொடர்ந்து, அந்தப் பெருங்கடலுக்கு அக்கரையில் இருக்கும் தனது அன்னையின் {வினதையின்} பக்கத்தில் வந்து அந்தக் கடற்கரையில் சேர்ந்தான். கதிரவன் உலகங்களைத் தனது

கொடுங்கதிற்களால் சுட்டெரிக்கத் தீர்மானிக்கும் நேரத்தில் பெரும் காந்திமிக்க அருணனை, கிழக்குப் பகுதியில் அமர்த்தினான்".

சௌனகர் சொன்னார், "போற்றத்தக்கக் கதிரவன் எப்போது உலகங்களை எரிக்கத் தீர்மானித்தான்? அப்படி கோபங்கொள்ள என்ன கெடுதி அவனுக்கு நேர்ந்தது?"

சௌதி, "ஓ பாவங்களற்றவரே, அமுதத்துக்காகப் பாற்கடலைக் கடையும்போது ராகு தேவர்களின் பக்கம் நின்று அமுதத்தைப் பருகியதைச் சூரியனும் சந்திரனும் காட்டிக் கொடுத்தனர். அப்போதிருந்து அவன் அவர்கள் மீது பகை கொண்டான். 'ராகுவால் நான் விடிங்கப்படுவது, தேவர்களுக்கு நான் நன்மை செய்ய நினைத்ததால்தானே. இதனால் நான்தானே பாதிக்கப்பட்டேன். இதே தேவர்களின் முன்னிலையில் நான் எல்லாவற்றையும் விடிங்கப்போகிறேன். உலகங்களை அழிக்கப் போகிறேன்' என்று உறுதி கொண்டு கதிரவன் மேற்கு மலைகளுக்குச் சென்றான்.

"அந்த இடத்திலிருந்தே உலகத்தை அழிக்கத் தனது வெப்பத்தை அதிகரித்தான். முனிவர்கள் தேவர்களிடம் சென்று, "நடு இரவில் மிகுந்த வெப்பம் உண்டாகி ஒவ்வொரு இதயமும் அடித்து அச்சமுட்டுகிறது. மூன்று உலகங்களும் அழியப்போகின்றன", என்றார்கள். தேவர்கள் முனிவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு பெருந்தகப்பனிடம் சென்று "இன்று ஏன் இந்த வெப்பம் அதிகமாகி அச்சமுட்டுகிறது? கதிரவன் இன்னும் உதிக்கவில்லை, எனினும் உலக அழிவு தெளிவாகத் தெரிகிறது. அவன் {சூரியன்} உதித்தால் என்ன நடக்கும்?" என்றனர். அதற்கு பெருந்தகப்பன், "உண்மையாக இன்று கதிரவன் உலக அழிவுக்காகவே உதிக்கத் தயாராகிறான். எப்போது அவன் காட்சி தருகிறானோ அப்போதே எல்லாவற்றையும் சாம்பல்குவியலாக எரித்துவிடுவான். ஏற்கனவே அதைத்திருத்த நான் {பிரம்மன்} நடவடிக்கை எடுத்துவிட்டேன்.

காசியபரின் புத்திசாலி மகனான அருணன் தனது பெருத்த உடலுடன், பெரியகாந்தியுடனும், கதிரவன் முன்பு நின்று, அவனுக்குச் சாரதியாக இருந்து, அவனது சக்தியையெல்லாம் எடுத்துவிடுவான். இந்த நடவடிக்கை உலகத்தின் நன்மையையும், முனிவர்கள் மற்றும் தேவலோகவாசிகளின் நன்மையையும் உறுதிசெய்யும்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "அருணன், பெருந்தகப்பனின் (பிரம்மனின்) கட்டளைப்படி, அந்த உத்தரவை நடைமுறைப்படுத்தினான். அருணனின் திரையுடன் கதிரவன் உதித்தான். நான் (சௌதி) இதுவரை கதிரவன் ஏன் கோபங்கொண்டான், கருடனின் தமையனான அருணன் எப்படி அவனது சாரதியாக நியமிக்கப்பட்டான் என்பதையும் சொன்னேன். சிறிது நேரத்திற்கு முன்பு நீங்கள் (நைமிசாரண்யத்தில் 12 வருட யாகத்தில் பங்கெடுத்த ஆன்மீகவாதிகளும், செளனகரும்) கேட்ட அடுத்த கேள்விக்கான விளக்கத்தை அடுத்துக் கவனியுங்கள்".

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த இருபத்துநான்காவது {24} பகுதியான ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

கத்ரு இந்திரனிடம் வேண்டுகூல் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 25

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

"சௌதி சொன்னார், "எந்த இடத்திற்கும் தன் இச்சைப்படி செல்லக்கூடிய அந்தப் பெரும்பலம்பொருந்திய பறவை, தனது தாயின் (வினதையின்) இருப்பிடம் சென்று கடற்கரையில் இறங்கினான். அங்கே வினதை பந்தயத்தில் தோல்வியுற்று, தனது தமக்கைக்கு (கத்ருவிற்கு) அடிமையாகச் சோகத்துடன் வாழ்ந்து வந்தாள். ஒருநாள் கத்ரு, வினதையைக் கூப்பிட்டு, அவளது மகன் (வினதையின் மகன்) இருக்கும்போது, "ஓ வினதா, நடுக்கடலில் ஒரு அழகான இடம் இருக்கிறது. அந்த இடம் பாம்புகளின் வசிப்பிடமாக இருக்கிறது. என்னை ஆங்கே கூட்டிச் செல்" என்றாள். அந்த அழகான இறகுகளுடைய பறவையின் (கருடனின்) தாய் (வினதை), தனது தோளில் பாம்புகளின் தாயை (கத்ருவை) சுமந்து சென்றாள். கருடன் தனது தாயின் (வினதையின்) வேண்டுகூல்படி, பாம்புகளைத் (கத்ருவின் மக்களை) தனது முதுகில் தூக்கிச் சென்றான். வினதைக்குப் பிறந்த அந்த வான் அதிகாரி (கருடன்) அப்படியே கதிரவனை நோக்கி எழும்பினான். அதனால், அந்தப் பாம்புகள் கதிரவனின் கதிர்களால் சுடப்பட்டு, மயக்கமடைந்தன.

தனது மைந்தர்களின் (பாம்புகளின்) நிலையைக் கண்ட கத்ரு, இந்திரனிடம் இப்படி வேண்டினான், "உன்னை வணங்குகிறேன். தேவதேவா! உன்னை வணங்குகிறேன், விரித்ராவைக் கொன்றவனே! நான் உன்னை வணங்குகிறேன். நமுச்சியைக் கொன்றவனே, ஆயிரங்கண் கொண்டவனே, சச்சியின் மணாளனே, சூரியனால் சுடப்படும் பாம்புகளை உனது மழைத்துளிகளால் காப்பாற்றுவாயாக. நீயே வாயு, நீயே மேகம், நீயே நெருப்பு, நீயே வானில் காணும் மின்னல், நீயே

மேகங்களை இயக்குபவன், ஆகையால் நீயே பெருமேகம் (யுக முடிவில் பிரபஞ்சத்தை இருளாக்கும் பெருமேகம்). நீயே ஒப்புயர்வற்ற இடியும் உறுமும் மேகங்களுமாவாய். நீயே உலகத்தைப் படைத்தவன், நீயே அதை அழிப்பவன். நீயே வெல்லப்பட முடியாதவன். நீயே எல்லா உயிரினங்களுக்கும் ஒளி, ஆதித்யன், விபாவசு, அற்புதமான புதங்கள் ஆக இருக்கிறாய். நீயே எல்லா தேவர்களுக்கும் தலைவன். நீயே விஷ்ணு, ஆயிரங்கண் கொண்டவனே!

நீயே தேவன், நீயே இறுதிப் பாதுகாப்பு. ஓ தேவனே, நீயே அமுதமும், சோமமும் ஆவாய். நீயே சந்திர நாள் (ஒரு நாள்), நீயே பலா (ஒரு நிமிடம்), நீயே கூணம் (நான்கு நிமிடம்). நீயே பெளர்ணமி, நீயே அமாவாசை. நீயே காலன், நீயே காஸ்தன், நீயே திருதி. நீயே வருடம், நீயே காலம், நீயே மாதம், நீயே இரவுகள்,

நீயே பகல்கள். நீயே மலைகளும் கானங்களும் நிறைந்த பூமி.

நீயே சூரியனால் ஒளிர்பவன். நீயே திமிங்கலங்களையும், திமிங்கலங்களையே விழுங்கும் உயிரினங்களையும், மகரங்களையும் பல்வேறு மீன்களையும் தன்னகத்தே கொண்ட அலைகள் நிறைந்த பெருங்கடல். நீயே எல்லோராலும் அறியப்பட்டவன். நீயே வேள்விகளில் உண்டாகும் சோமரசத்தையும், தெளிந்த நெய்யையும், உலகில் உள்ள அனைத்து உயிரினங்களின்

நன்மைக்காகவும் குடிப்பவன். நீயே ஆசையின் கனிகளில் விருப்பமுள்ள அந்தணர்களால் எப்போதும் வழிபடப்படுபவன். நீயே ஒப்பில்லாத பலம் வாய்ந்தவன், வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் நீயே பாடப்படுபவன். இதுவே, படித்த அந்தணர்கள் எப்போதும் வேள்விகளை நடத்திக் கொண்டு, வேதங்களை அதிக அக்கறையுடன் படிக்கக் காரணம். (இப்படியே கத்ரு இந்திரனை போற்றினாள்)

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த இருபத்து ஐந்தாவது {25} பகுதியான ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

பாம்புகளைக் காப்பாற்றிய இந்திரன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 26

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

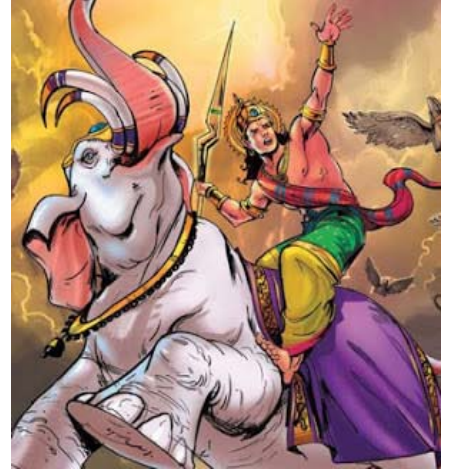
சௌதி சொன்னார், "குதிரைகளில் சிறந்ததைத் தனக்கு கொண்ட தேவ மன்னன் இந்திரன், கத்ருவால் இப்படி வழிபடப்பட்ட பிறகு, வான வட்டத்தை நீல நிறப் பெரு மேகங்களால் மறைத்து, 'உயிருண்டாக்கவல்ல, புனிதமான உங்கள் துளிகளைத் தெளியுங்கள்' என்று அம்மேகங்களைப் பணித்தான். அந்த மேகங்கள் இடி மின்னலுடன் கூடி தங்களுடன் மோதிக்கொண்டு மழையைப் பொழிந்தன.

வானும் அதிகமான நீரால் நிறைந்தது. அந்நேரம் யுகத்தின் முடிவு போலக் காட்சியளித்தது. மேகத்தில் இருந்து விடும் நீர்த்துளிகளில் ஒரு அலை ஏற்பட்டு, அந்த அலையால் மேகங்களுக்குள் உறுமலும், மின்னலும், கடுமையான காற்றும் உண்டானது. வானுக்குப் பைத்தியம் பிடித்து ஆடுவது போல இருந்தது அந்தக் காட்சி. வான் முழுவதும் மேகங்களால் மறைக்கப்பட்டன. கதிரவன் மற்றும் சந்திரனின் கதிர்கள் முற்றிலுமாக மறைந்தன.

இந்திரனின் இந்தச் செய்கையால் அந்தப் பாம்புகள் மிகுந்த மகிழ்வுற்றன. பூமி எங்கும் நீர் நிறைந்தது, தெளிவான, குளிர்ந்த நீர் பாதாளம் வரை பாய்ந்தது. பூமியெங்கும் அலைகள் நிறைந்த நீர் சூழ்ந்தது. பாம்புகளும் அவர்களின் தாயும் {கத்ருவும்} ராமனியகத் (Ramniyaka Island) தீவில் பத்திரமாகத் தரையிறங்கினர்.

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த இருபத்து ஆறாவது {26} பகுதியான ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

கருடனிடம் பாம்புகள் கட்டளை | ஆதிபர்வம் - பகுதி 27

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "மழைத்தூறலில் நனைந்த பாம்புகள், மிகவும் மகிழ்ந்தன. அந்த அழகான இறகுகள் கொண்ட பறவை {கருடன்} சுமந்து செல்ல, விரைவாகத் தீவை அடைந்தனர். அந்தத் தீவு, மகரங்களின் (யானை முகமும், மீன் அல்லது நீர்நாயின் உடலும் பெற்ற புராண காலத்து உயிரினம்) இருப்பிடமாகப் பிரபஞ்சம் படைத்தோனால் தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கே அவர்கள் லவண சமுத்திரத்தைக் ((உப்புக் கடல்) கண்டனர். அக்கடல் சுத்தம் செய்யப்பட்டு இறகுகள் கொண்ட இசைக்கலைஞர்களின் {பாடும் பறவைகளின்} இன்னிசையால் எங்கும் மெல்லிசை நிறைந்து இருந்தது. அக்கானகத்தில் கருடனுடன் அப்பாம்புகள் வந்திறங்கினர். அங்கே, கொத்துக் கொத்தாக மரங்கள் பலவகைப்பட்ட பழங்களுடனும் மலர்களுடன் இருந்தன.

அழகான மானிகைகளும் அங்கு நிறைந்திருந்தன. குளங்கள் கமலங்களால் (தாமரைகளால்) நிறைந்திருந்தன. சுத்தமான நீர் கொண்ட குளங்களும், ஏரிகளும் பல இருந்தன. அங்குத் தவழ்ந்த சுத்தமணங்கொண்ட தென்றலால் அங்கு நிலவிய சூழ்நிலையாலும் அந்தக் கானகம் புதுப்பொலிவுடன் இருந்தது. மலய மலையில் மட்டுமே விளையும் பல மரங்கள் அங்கே இருந்தன. அதன் உயரங்கள் விண்ணை முட்டும் அளவுக்கு இருந்தன. இன்னும் பல மரங்கள் அதன் மலர்கள் உதிர்ந்து தென்றலின் உதவியால் அழகாகப் பரவிக் கிடந்தன. இப்படி அந்தக் கானகம் அழகாகவும், கந்தர்வர்களுக்கு விருப்பமானதாகவும் இருந்தது. மலர்களில் இருந்து மதுவை உண்ட வண்டுகள் மதிமயங்கிப் பறந்து திரிந்தன. இந்தக் காட்சிகள் பார்ப்பவர் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டன. அந்தக் கானகம் அனைவரையும் மகிழ்ச்சிப்படுத்துவதாகவும், அழகாகவும், புனிதமானதாகவும் இருந்தது. இதையெல்லாம் கண்ட கத்ருவின் மைந்தர்களான பாம்புகளின் உள்ளம் உவகை கொண்டது. அங்கே அவர்கள் மகிழ்ச்சியாகத் தங்கள் பொழுதைக் கழித்தனர். பறவைகளின் மன்னனான சக்தி நிறைந்த கருடனிடம் "வேறு ஏதேனும் இன்னும் அழகான, சுத்தமான நீர் நிறைந்தத் தீவுக்கு எங்களை அழைத்துச் செல்" என்று கட்டளையிட்டனர்.

"நீயோ விண்ணுக்கு அதிகாரி, நீ வானில் பறந்து செல்லும்போது நிறைய அழகான இடங்களைக் கண்டிருப்பாய்", என்றனர். கருடன் சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு தனது தாய் வினதையிடம், "இந்தப் பாம்புகள் சொல்வதையெல்லாம் நான் ஏன் கேட்க வேண்டும் தாயே?" என்றான். இப்படிக்கேட்கப்பட்ட வினதை, தனது மகனான {கருடன்} அனைத்து அறங்களும் உள்ள, சக்திநிறைந்த பெரும்பலம் வாய்ந்த அந்த விண்ணுக்கு அதிகாரியிடம், "ஓ பறவைகளில் சிறந்தவனே, எனது கெட்ட நேரத்தால் நான் எனது சக்காளத்தியிடம் அடிமையானேன். {கத்ருவும் வினதையும் காசியபரின் இரு மனைவிகள். எனவே சக்காளத்திகள்} அந்தப் பாம்புகள், ஏமாற்று வேலை செய்து, என்னைப் பந்தயத்தில்

தோற்கடித்தன. அதனால் என் நிலைமை இப்படியாயிற்று" என்றான் (வினதை). தனது தாய் இப்படிச் கூறியதைக் கேட்டு, அந்த விண்ணுக்கு அதிகாரி {கருடன்} மிகவும் துன்பங்கொண்டு, அந்தப் பாம்புகளிடம், "பாம்புகளே, நான் எந்தப் பொருளைக் கொண்டுவந்தால், அல்லது எந்த ஞானத்தை அடைந்தால், அல்லது எந்த வீரச் செயலைச் செய்தால், இந்த அடிமைத்தனத்திலிருந்து நாங்கள் விடுபடுவோம் சொல்லுங்கள்" என்று கேட்டான். {கருடன்}

சௌதி தொடர்ந்தார், "இதைக் கேட்ட பாம்புகள், "உனது பலத்தால் அமுதத்தைக் கொண்டு வா. ஒ பறவையே, அப்போது நீங்கள் உங்கள் அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவீர்கள்" என்றனர். (பாம்புகள்)

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த இருபத்து ஏழாவது {27} பகுதியான ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

கருடன் வேட்டை | ஆதிபர்வம் - பகுதி 28

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

"சௌதி சொன்னார், "இப்படிப் பாம்புகள் சொல்ல, அதைக் கேட்ட கருடன் தனது தாயிடம், "நான் சென்று அமுதத்தைக் கொண்டு வருகிறேன். வழியிலேயே அதில் கொஞ்சத்தை நானும் அருந்த ஆசைப்படுகிறேன். எனக்கு வழிகாட்டுகள்", என்றான். வினதை, "தொலைதூரத்தில் நடுக்கடலில், நிஷாதர்களின் வசிப்பிடம் இருக்கிறது. அங்கு வாழும் ஆயிரக்கணக்கான நிஷாதர்களைத் தின்று அமுதத்தைக் கொண்டு வா. ஆனால், ஒரு அந்தணனின் உயிரையும் மாய்க்க எண்ணாதே. இதை மனதில் கொள். அந்தணன் கொல்லப்படக்கூடாது. அவன் நெருப்பு போன்றவன். ஒரு அந்தணன் கோபம் கொள்ளும்போது, நெருப்பு போல அல்லது சூரியனைப் போல அல்லது கூரிய முனை கொண்ட ஆயுதத்தின் விஷம் போல ஆகிறான்.

அந்தணன் எல்லா உயிரினங்களுக்கும் தலைவனாக இருக்கிறான். இந்தக் காரணங்களுக்காக ஒரு அந்தணன் அறம் சார்ந்தவனாக கருதப் படுகிறான். ஓ மகனே (கருடனே), உனக்கு எவ்வளவு கோபம் உண்டானாலும், அந்தணர்களைக் கொல்லாதிருப்பாயாக. அந்தணர்களுடன் பகை என்பது எந்தச் சூழ்நிலையிலும் நல்லதல்ல. ஓ பாவங்களற்றவனே, கடுமையான விரதங்கள் இருந்த ஒரு அந்தணனின் கோபம் ஒருவனை உட்கொள்வது போல, சூரியனாலும் அக்னியாலும் கூட உட்கொள்ள முடியாது. சில குறிப்புகளைக் கொண்டு ஒரு நல்ல அந்தணனை இனம் காணலாம். அந்தணனே எல்லா உயிர்களிலும் முன் பிறந்தவன். நான்கு வர்ணங்களில் முதன்மையானவன். அவன் எல்லா உயிரினங்களுக்கும் தந்தையும் தலைவனும் ஆகிறான்", என்றான். கருடன், "ஓ தாயே (வினதையே), அந்தணன் என்பவன் எந்த உருவத்தில் இருப்பான், அவனுடைய நடத்தை எப்படியிருக்கும், எந்தச் சக்திகள் கொண்டவனாக இருப்பான்? அவன் நெருப்பைப் போல ஒளிர்வானா? அல்லது அவன் அமைதிமிக்கவனா?" என்று கேட்டான். வினதை, "ஓ குழந்தாய், உனது தொண்டையில் நுழைந்தவுடன், மீன்முள் தைத்தது போல, நிலக்கரி எரிவது போல உனக்குத் துன்பத்தை ஏற்படுத்துபவனை, அந்தணர்களில் சிறந்தவனாக அறிந்து கொள். உனது கோபத்தால் ஒரு அந்தணன் கூடக் கொல்லப்படக்கூடாது.

வினதை தனது மகன் (கருடன்) மீது ஏற்பட்ட பாசத்தால், "உனது குடலால் செரிக்கப்பட முடியாதவனை நல்ல அந்தணனாக அறிந்து கொள்" என்றான். பாம்புகளால் ஏமாற்றப்பட்டு, பெருந்துன்பத்திற்கு உள்ளான வினதை, தனது மகனின் (கருடனின்) ஒப்பற்ற பலத்தை அறிந்திருந்தாலும், "மருதன் (காற்று தேவதை) உனது சிறகுகளைக் காக்கட்டும், உனது முதுகெலும்பை சூரியனும் சந்திரனும் காக்கட்டும். அக்னி உனது தலையைக் காக்கட்டும், வசுக்கள் உனது முடி உடலையும் காக்கட்டும். நானும் உனது நன்மைக்காக இங்கே அமர்கிறேன் (பூசை அல்லது தியானத்தில் அமர்கிறேன்). ஓ குழந்தாய், செல். உனது காரியத்தைப் பாதுகாப்பாக முடி", என்று இதயப்பூர்வமாக ஆசி கூறினான் (வினதை).

சௌதி தொடர்ந்தார், "இந்த வார்த்தைகளைத் தனது தாயிடம் (வினதையிடம்) இருந்து கேட்ட கருடன், தனது சிறகுகளை விரித்து, வானத்தில் ஏறினான். அந்தப் பெரும்பலம் வாய்ந்தவன், விரைவாக சென்று பசிகொண்ட எமனைப் போல நிஷாதர்கள் மீது விழுந்தான்.

நிஷாதர்களைக் கொல்லும் பணியின் போது, அந்த இடத்தில் பெரும் தூசிப்படலத்தைக் கிளப்பினான். மலைகளில் வளரும் மரங்களைக் குலுக்கினான். பறவைகளின் மன்னன் (கருடன்), தனது கூரிய அலகால், நிஷாதர்களின் நகரவழிகளை அகலமாக்கினான். அந்தப் பாம்புண்ணியின் (கருடனின்) திறந்த வாயினுள் நிஷாதர்கள் பறந்து சென்று விழுந்தனர். திடீர் காற்றில் ஏற்பட்ட மரங்களின் அசைவால் பயந்த பறவைகள் எப்படி அலறிக் கொண்டே வானில் கிளம்புமோ அப்படிப் பெரும் புயலைப் போலக் கிளம்பிய தூசிப்படலத்தில் குருடாகி, அவர்களை வரவேற்க விரிந்து திறந்திருந்த கருடனின் வாயில் போய் நிஷாதர்கள் விழுந்தனர். பெரும்பலம்கொண்டு, தனது குறிக்கோளை நோக்கி வேகமாக நகரும் அந்தப் பசி கொண்ட விண் அதிகாரிகளின் (பறவைகளின்) மன்னன் (கருடன்), தனது வாயை மூடி கணக்கிலடங்கா நிஷாதர்களைக் கொன்று, மீனவர்களின் தொழிலைச் செய்தான்.

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த இருபத்து எட்டாவது (28) பகுதியான ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

விபாவசுவம் சுப்ரதீகாவும் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 29

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி தொடர்ந்தார், "அப்படிக்க கருடன் நிஷாதர்களை விழுங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது, ஒரு அந்தணன் தனது மனைவியுடன் அந்த விண்ணதிகாரியின் தொண்டைக்குள் புகுந்து, சுடர்விட்டெரியும் மரக்கரி போல் எரிந்து அந்தப் பறவையின் தொண்டையைச் சுட்டான். அவனிடம் கருடன், "ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவனே, எனது அலகை (வாய்) உனக்காகத் திறக்கும்போது விரைவாக வெளியேறு. என்னதான் பாவகரமான செயல்களிலேயே ஒரு அந்தணன் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தாலும், அவன் என்னால் கொல்லப்படக் கூடாதவன்" என்றான். அந்தணன், "ஓ, எனது மனைவியான இந்த நிஷாதப் பெண்ணும் என்னுடன் வெளியே வரட்டும்" என்றான். அதற்குக் கருடன், "நிஷாத இனத்தைச் சேர்ந்த அந்தப் பெண்ணையும் உன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு விரைவாக வெளியே வா. எனது குடலின் வெப்பத்தால் இன்னும் நீங்கள் செரிக்கப்படாமல் இருப்பதால், காலந்தாழ்த்தாமல் உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்", என்றான்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "அதன் பிறகு அந்த அந்தணன் நிஷாத இனத்தைச் சேர்ந்த தன் மனைவியுடன் வெளியே வந்து கருடனைப் புகழ்ந்து, தான் விரும்பிய வழியில் சென்றான். அந்தணன் தனது மனைவியுடன் வெளியே வந்தவுடன், அந்தப் பறவை மன்னன் (கருடன்), மனோ வேகத்துடன் விண்ணில் ஏறினான். அப்போது அவன் தனது தந்தையைக் (காசியபரை) கண்டான். அவரால் (காசியபரால்) உள்ளங்குளிர்ந்த அந்த ஒப்புயர்வற்ற கருடன், அவரிடம் சரியாகப் பேசினான். அந்தப் பெரும் முனிவர் (காசியபர்) "ஓ குழந்தாய் (கருடா), நீ நன்றாக இருக்கிறாயா? நாளும் உனக்குத் தேவையான உணவு கிடைக்கிறதா? மனிதர்களின் உலகத்தில் உனக்கு நிறைய உணவு கிடைக்கிறதா?" என்று கேட்டார்.

"கருடன், "எனது தாய் (வினதை) எப்போதும் நன்றாக இருக்கிறாள். எனது தமையனும் (அருணன்-காலைச் சூரியனின் சாரதி) நானும் அப்படியே இருக்கிறோம். ஆனால் தந்தையே, எனக்கு எப்போதும் அதிகமான உணவு கிடைப்பதில்லை. அதனால் எனது உள்ளத்தில் அமைதி இல்லை. அற்புதமான அமுதத்தைக் கொணர்வதற்காகப் பாம்புகளால் நான் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறேன்.

எனது தாயை (வினதையை) அடிமைக் கட்டிலிருந்து விடுவிக்க, இன்று நான் கண்டிப்பாக அதைக் கொணர்வேன். 'நிஷாதர்களை உண்பாயாக' என்று எனது தாய் (வினதை) எனக்குக் கட்டளையிட்டாள். நான் அவர்களை ஆயிரக்கணக்கில் தின்றேன். ஆனாலும் எனது பசி அடங்கவில்லை. எனவே, ஓ போற்றுதலுக்குரிய குருவே (காசியபரே), அமுதத்தை அபகரித்துக் கொண்டு வரும் அளவுக்கு நான் பலவானாக வேறு ஏதாவது உணவை எனக்குக் காண்பியும். எனது பசியையும் தாகத்தையும் தணித்துக் கொள்ளத் தகுந்த உணவைச் சுட்டிக் காட்டுங்கள்", என்று சொன்னான். (கருடன்)

"காசியபர் கருடனிடம், "நீ காணும் இந்த ஏரி மிகவும் புனிதமானது. தேவலோகத்திலும் இது அறியப்பட்டிருக்கிறது. முகம் கீழ்நோக்க, தொடர்ந்து தனது அண்ணனான ஆமையை இடித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு யானை இந்த ஏரியில் இருக்கிறது. முற்பிறவியிலிருந்தே அந்த இருவருக்குள்ளும் பகை தொடர்கிறது. அவர்கள் ஏன் இங்கிருக்கிறார்கள் என்பதை விரிவாகச் சொல்கிறேன் கவனமாகக் கேள்.

"முன்பொரு காலத்தில் விபாவசு (Vibhavasū) என்று ஒரு பெரு முனிவன் இருந்தான். அவன் மிகுந்த கோபக்காரன். அவனுக்கு சுப்ரிதிகா (Supritika) என்று ஒரு தம்பி இருந்தான்.

பின்னவன் (தம்பி (சுப்ரிதிகா) தனது செல்வத்தை அண்ணனுடன் (விபாவசுவுடன்) கூட்டாக வைத்துக் கொள்ள விருப்பமில்லாதவனாக இருந்தான்.

சுப்ரிதிகா எப்போதும் பாகப்பிரிவினை குறித்தே பேசிக் கொண்டிருந்தான். சில காலம் கழித்து விபாவசு சுப்ரிதிகாவைப் பார்த்து, "செல்வத்தின் மீதுள்ள கண்முடித்தனமான ஆசையால், மனிதர்கள் தங்கள் பரம்பரைச் செல்வங்களைப் பிரித்துக் கொள்ள ஆசைப்படுவது பெரிய முட்டாள்தனமாகும். பரம்பரைச் சொத்தைப் பிரித்துக் கொண்டால், ஒருவர் செல்வத்தில் மற்றவர் பொறாமை கொண்டு, ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிட்டுக் கொண்டே இருப்பர். சொத்துக்களை பிரித்துக் கொண்ட பிறகும், நண்பர்கள் என்ற போர்வையில் இருக்கும் எதிரிகளால், அப்பாவிகளுக்கும் சுயநலம் கொண்டவர்களுக்கும் இடையே குறைகள் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுப் பேதங்கள் உருவாக்கப்பட்டு, சண்டையை உறுதியாக்கி, சகோதரர்களாகிய இருவரும் ஒருவர் பின் ஒருவராக விடிவர். பிரிந்தவர்களை, கேடு வெகு விரைவாக வந்தடையும். இதன் காரணமாகவே ஞானமுள்ளவர்கள் சகோதரர்களுக்குள் பிரிவினையை ஆமோதிக்கமாட்டார்கள். அப்படிப் பிரியும் சகோதரர்கள் சத்தியமான சாத்திரங்களைப் புறந்தள்ளி வாழ்ந்து, ஒருவர் மீது ஒருவர் பயத்தில் வாழ்வர். ஆனால் நீ (சுப்ரிதிகா), எனது அறிவுரைகளை ஏற்காமல் எப்போதும் பிரிவினையிலேயே ஆவல்கொண்டிருக்கிறாய், உனது தனிப்பட்ட செல்வத்திற்கு ஏற்பாடு செய்வதற்கே விரும்புகிறாய். ஆகையால் நீ யானையாகக் கடவாய்", என்று சபித்தான் (விபாவசு). இப்படிச் சபிக்கப்பட்ட சுப்ரிதிகா விபாவசுவைப் பார்த்து, "நீயும், நீர் நடுவில் நகரும் ஆமையாகக் கடவாய்", என்று பதிலுக்குச் சபித்தான்.

"இப்படி அந்த இருமுட்டாள்களான சுப்ரிதிகாவும் விபாவசுவும் செல்வத்தின் காரணமாக ஒருவருக்கொருவர் சபித்துக் கொண்டு யானையாகவும், ஆமையாகவும் தாழ்ந்தார்கள். அவர்களின் கோபத்தால் இப்படித் தரந்தாழ்ந்து விலங்குகளாகினர். இப்போதும், தங்கள் பெரும்பலத்திலும், உடல் எடையிலும் கர்வங்கொண்டு தங்களுக்குள் எப்போதும் பகை வளர்த்தே வருகின்றனர். இந்த ஏரியில் இருக்கும் அந்த இரு மிருகங்களும் தங்கள் முற்பிறவிப் பகையைத் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கின்றனர். இதோ பார், அவர்களில் ஒருவனான, பெருத்த உடலுடைய இந்த அழகான யானை, இப்போதுகூட சண்டையிட நெருங்குகிறது. இதே ஏரியில் வசிக்கும் பெரும் உடலை உடைய ஆமையும் யானையின் பிளிறலைக் கேட்டு, வெளியே வந்து ஏரியை முரட்டுத் தனமாகக் கலக்குகிறது. ஆமையைப் பார்த்து யானையும் தனது துதிக் கையைச் சுழற்றிக் கொண்டு நீருக்குள் ஓடுகிறது. பெரும் சக்தியைத் தன்னுள் கொண்டு, தனது தந்தங்களின் அசைவாலும், தனது துதிக்கை, வால் மற்றும் கால்களாலும் மீன்கள் நிறைந்த இந்த ஏரியின் நீரைக் கலக்குகிறது. பெரும் பலம் கொண்ட ஆமையும் தனது தலையைத் தூக்கி, தாக்குவதற்காக முன்னே வருகிறது. யானை, ஆறு யோஜனை (6 x 8 மைல்கள்) உயரமும், அதைவிட இருமடங்கு சுற்றளவும் கொண்டிருக்கிறது. ஆமை, மூன்று யோஜனை உயரமும், பத்து யோஜனை சுற்றளவும் கொண்டிருக்கிறது. பைத்தியக்காரத்தனமாக ஒருவரை ஒருவர் கொல்வதற்காகத் தாக்குதலுக்குத்

தயாராக இருக்கும் இந்த இருவரையும் உணவாகக் கொண்டு, நீ விருப்பப்படும் காரியத்தை நிறைவேற்று.

"மலையைப் போன்றும் கருமேகங்களின் கூட்டம் போன்றும் தெரியும் மூர்க்கமான அந்த யானையைத் தின்று, அமுதத்தைக் கொண்டு வா" என்றார் {காசியபர்}.

சௌதி தொடர்ந்தார், "கருடனிடம் இப்படிச் சொல்லி, "தேவர்களுடன் போரிடும்போது நீ ஆசீர்வதிக்கப்பட்டிருப்பாய். ஓ முட்டையிடும் இனமே, {பறவை இனம் - முட்டையிட்டுக் குஞ்சு பொறிக்கும்} கமண்டலங்களில் விளிம்புவரை நீர் நிரப்பி வைத்திருக்கும் அந்தணர்களும், பசுக்களும், மற்றும் நல்ல பொருள்களும் உன்னை ஆசீர்வதிக்கட்டும். ஓ பெரும்பலம் வாய்ந்தவனே, நீ தேவர்களுடன் போரிடும்போது, ரிக், யஜுர், சாமங்களும், புனிதமான வேள்வி நெய்யும், அனைத்துப் புதிர்களும் (உபநிஷத்துகள்), உன்னை வலிமையாக்கட்டும்", என்று அவனை {கருடனை} ஆசீர்வதித்தார் {காசியபர்}.

இப்படி தனது தந்தையால் {காசியபரால்} ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட கருடன், ஏரியின் அருகில் சென்றான்.

அவன் {கருடன்}, அந்த விரிவடைந்த சுத்தமான நீரைச் (ஏரியைச்) சுற்றி பல்வேறு வகையான பறவைகளைக் கண்டான். நகர்வதில் பெரும் வேகம் கொண்ட அந்த விண்ணதிகாரி {கருடன்}, தனது தந்தையின் {காசியபரின்} வார்த்தைகளை நினைவில் கொண்டு, யானையை ஒரு காலிலும், ஆமையை மற்றொரு காலிலும் இறுகப் பற்றினான். அதன் பிறகு அந்தப் பறவையானவன் உயரமாக விண்ணுக்குப் பறந்தான்.

ஆலம்வா என்ற புனிதமான இடத்தை அடைந்து, அங்குப் பல தெய்வீக மரங்களைக் கண்டான்.

அவனது சிறகுகள் எழுப்பிய காற்றின் தாக்கத்தால், அந்த மரங்கள் பயங்கொண்டு குலுங்கத் தொடங்கியன. தங்கக் கிளைகள் கொண்ட அந்த தெய்வீக மரங்கள், 'நாம் உடைந்து போவோமோ' என்று பயந்தன. விரும்பிய வரங்களைத் தரும் அவை, பயத்தால் நடுங்குவதைக் கண்ட அந்த விண்ணதிகாரி, ஒப்பற்ற தோற்றம் கொண்ட மற்ற மரங்களை நாடிச் சென்றான். அந்த மாபெரும் மரங்கள் தங்கம் மற்றும் வெள்ளியினாலான கனிகளையும், மற்றும் விலைமதிப்பற்ற கற்களைக் (ரத்தினங்களைக்) கொண்ட கிளைகளுடனும் இருந்தன. அவை கடல் நீரால் சுத்தப்படுத்தப்பட்டு இருந்தன. அங்குள்ள மரங்களிலேயே அசுரத்தனமான விகிதத்தில் வளர்ந்திருந்த ஒரு பெரும் ஆல மரத்தை, அந்தப் பறவைகளின் மன்னன் மனோ வேகத்துடன் நெருங்கும்போது, அந்த மரம், "ஒரு நூறு யோஜனை விரிந்து இருக்கும் எனது இந்தப் பெரிய கிளையில் அமர்ந்து, யானையையும், ஆமையையும் உண்பாயாக", என்றது. பெரும் மலையை ஒத்த அந்தப் பறவைகளின் மன்னன் {கருடன்}, சிறகுள்ள ஆயிரக்கணக்கான உயிர்கள் தங்கும் அந்தக் கிளையில், பெரும் வேகத்துடன் இறங்கினான். இலைகள் நிறைந்த அந்தக் கிளை ஆட்டம் கண்டு ஓடிந்து விழுந்தது.

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த இருபத்து ஒன்பதாவது {29} பகுதியான ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

*அருணன்: ராமாயணத்தில் வரும் ஜடாயுவின் தந்தையே அருணன்.

கருடனுக்குப் பெயர் கொடுத்த வாலகில்யர்கள் ஆதிபர்வம் - பகுதி 30

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி தொடர்ந்தார், "தனது காலால் பெரும் பலம் வாய்ந்த கருடன் தொட்டுப் பிடித்தவுடனேயே, அந்த மரத்தின் கிளை ஒடிந்தது. வியப்பால் தனது பார்வையை சுழலவிட்ட கருடன், வாலகில்ய முனிவர்கள் அந்தக் கிளையில் தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டு தவமியற்றிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். அந்தக் கிளை கீழே விழுந்தால் அந்த முனிவர்கள் கொல்லப்படுவார்கள் என்பதை உணர்ந்த அந்தப் பெரும்பலம் வாய்ந்தவன், யானையையும், ஆமையையும் இன்னும் இறுகப் பற்றினான். முனிவர்கள் கொல்லப்படுவார்களே என்று அஞ்சி, அவர்களைக் காப்பாற்ற விருப்பங்கொண்டு, அந்தக் கிளையைத் தனது அலகால் பற்றி, சிறகுகளை அடித்து உயர்ந்தான். அந்தப் பெரும் முனிவர்கள் இந்தச் செயலைக் கண்டு வியந்து, இது தேவர்களாலும் முடியாது என்பதை உணர்ந்து, அந்தப் பெரிய பறவைக்கு ஒரு பெயர் கொடுத்தனர். வாலகில்யர்கள், "பாம்புகளைத் தன் உணவாக உண்ணும் இந்தப் பறவைகளில் முதன்மையான விண்ணதிகாரி, பெரும் சுமையை சுமந்து கொண்டிருக்கும்போதும், தனது சிறகுகளால் உயர்வதால், கருடன் (பெரும் சுமையைச் சுமப்பவன்) என்று அறியப்பட்டும்", என்றனர்.

"தனது சிறகுகளால் மலைகளை நடுங்க வைத்த கருடன், நிதானமாக வானத்தில் பறந்து சென்றான். விரும்பியபடியே வாலகில்யர்களைக் காப்பாற்றிய பிறகு, யானையையும், ஆமையையும் சுமந்து பறந்து, கீழே இருக்கும் பல்வேறு பகுதிகளை உற்று நோக்கினான். அவன் அமர ஒரு இடமும் காணவில்லை. கடைசியாக மலைகளில் முதன்மையான கந்தமாதன மலைக்குச் சென்றான். அங்கே ஆன்மிக வழிபாட்டில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் தனது தந்தை காசியபரைக் கண்டான். அந்த விண்ணதிகாரியை, தெய்வீக வடிவிலானவனை, அதிக பிரகாசமும், பலமும் சக்தியும் கொண்டவனை, காற்று வேக மனோ வேகம் கொண்டவனை, பெரும் மலை முகடு போலக் காட்சியளிப்பவனை, அந்தணனின் சாபத்தைப் போல உடனே அடிக்கத் தயாராக இருப்பவனை, புத்திக்கு எட்டாதவனை, விவரிக்க முடியாதவனை, அனைத்து உயிருக்கும் அச்சத்தை ஏற்படுத்துபவனை, பெரும் வலிமையுள்ளவனை, பயங்கரமானவனை, அக்னி போலப் பிரகாசிப்பவனை, தேவர்களாலும், தானவர்களாலும், அசுரர்களாலும் வெல்லப்பட முடியாதவனை, மலையைப் பிளந்து, பெருங்கடலைக் குடித்து மூன்று உலகங்களையும் அழிக்க வல்லவனை, மூர்க்கமாக யமனைப் போல் காட்சியளிப்பவனை, தனது மகனான கருடனை காசியபரும் கண்டார். அவன் தன்னை நெருங்கி வருவதைக் கவனித்த காசியபர், அவனது நோக்கம் அறிந்து பேசினார்.

"காசியபர், "ஓ குழந்தாய், கண்முடித்தனமானச் செயலைச் செய்யாதே. அப்படிச் செய்தால் நீ வேதனையை அடைய வேண்டியிருக்கும். சூரியக் கதிர்களைக் குடித்து உயிர்தாங்கிக் கொண்டிருக்கும் இந்த வாலகில்யர்கள் கோபம் கொண்டால் உன்னைச் சிதறடித்து விடுவார்கள்", என்றார் (காசியபர்).

சௌதி தொடர்ந்தார், "தவப்பயன்களால் தங்களது பாவங்களை எரித்து, நற்பேறு பெற்ற வாலகில்யர்களை சாந்தப்படுத்த எண்ணி காசியபர் தனது மகனுக்காக அவர்களிடம், "ஆன்மிகத்தையே செல்வமாகக் கொண்டவர்களே, கருடனின் செயல்கள், அனைத்து உயிருக்கும் நன்மை பயக்கும் செயல்களே. அவன் சாதிக்க நினைக்கும் இந்தப் பணி கடுமையானது. உங்கள் கடைக்கண் பார்வையால் அவனுக்கு அனுமதி வழங்குங்கள்", என்று வேண்டினார்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "ஒப்பற்ற காசியபரால் இப்படி வேண்டிக்கொள்ளப்பட்ட அந்த துறவிகளும், ஆன்மிகத் தவங்களை இயற்ற, அந்தக் கிளையைக் கைவிட்டு, புனிதமான இமய மலைக்குச் சென்றனர். அந்த முனிவர்கள் சென்றதும், அந்த வினதையின் மைந்தன் (கருடன்), கிளையை தனது வாயில் வைத்துக் கொண்டே தடைகொண்ட குரலுடன் தனது தந்தை காசியபரிடம், "ஓ ஒப்பற்றவரே, இந்த மரத்தின் கரத்தை நான் எங்கே வீசி எறிவது? ஓ ஒப்பற்றவரே, மனிதர்கள் இல்லாத ஒரு பகுதியை எனக்குச் சுட்டிக் காட்டும்", என்று கேட்டான். காசியபர், குகைகளும், பனி நிறைந்த பள்ளத்தாக்குகளும் உள்ள, சாதாரண உயிரினங்கள் எண்ணத்தால்கூட நெருங்க முடியாத மனிதர்களற்ற ஒரு மலையைப் பற்றிச் சொன்னார், அந்தப் பெரும்பறவை கிளையையும், யானையையும், ஆமையையும் தாங்கிக் கொண்டு அந்த மலையை நோக்கி வேகமாகப் பறந்து சென்றான். பெரும் உடல் படைத்த அந்தப் பறவை தூக்கிச் சென்ற மரத்தின் பெருங்கரத்தை, நூறு (பசுத்) தோல்களைக் கொண்டு ஒரு சரம் அமைத்தாலும் சுற்றிக் கட்ட முடியாது. பறவைகளின் மன்னன் கருடன், நூறாயிரம் யோஜனைகளை மிகக் குறைந்த நேரத்தில் பறந்து கடந்தான். அந்த விண்ணதிகாரி, நொடிப்பொழுதில் தனது தந்தை சுட்டிக்காட்டிய திசையைப் பின்பற்றி மலையை அடைந்து, அந்த அசுரத்தனமான கிளையைக் கீழே விழ வைத்தான். அது பெரும் சத்தத்துடன் விழுந்தது.

கருடனின் சிறகு அசைவில் எழும்பிய புயலால் தாக்கப்பட்டு, அந்த மலைகளின் இளவரசன் நடுங்கினான். ரத்தினங்களையும் தங்கங்களையும் கொண்டு அந்த மலையை அலங்கரித்த சிகரங்கள், கட்டறுந்து எல்லாப்புறமும் கீழே விழுந்தன. கீழே விழுந்த அந்தக் கிளை, மின்னலைக் கொண்டிருக்கும் மேகங்கள் போல கரும்பின் புறத்தில் தங்க மலர்களைக் கொண்ட மரங்கள் மீது விழுந்து, அவற்றைச் சாய்த்தது. கீழே விழுந்த அம்மரங்கள், தங்கம் போல மின்னி, மலை உலோகங்களின் சாயமேற்றப்பட்டு, சூரியக் கதிர்களில் குளித்ததைப் போல ஒளிரந்தன.

பிறகு, அந்தப் பறவைகளில் சிறந்தவனான கருடன், அந்த மலையின் உச்சியில் அமர்ந்து யானையையும், ஆமையையும் உண்டு, அந்த மலையை விட்டுச் சிறகடித்து பெரும் வேகத்துடன் பறந்தான். பல்வேறு தீய சகுனங்களைக் கண்ட தேவர்கள் கட்டுக்கடங்காத பயம் கொண்டனர்.

இந்திரனுக்குப் பிடித்த வஜ்ராயுதம், பயத்தால் மின்னியது. ஆகாயத்திலிருந்து விண்கற்கள் நெருப்புடனும் புகையுடனும் பகலிலேயே விழுந்தன. வசுக்கள், ருத்ரர்கள், ஆதித்தியர்கள், சப்யர்கள், மருதர்கள் மற்றும் மற்ற தேவர்களின் ஆயுதங்கள் தங்களுக்குள் தங்கள் சக்தியை செலவிட்டன. தேவாசுரப் போர் நிகழ்ந்துபோது கூட இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சி நடந்ததில்லை. இடியுடன் கூடிய காற்று அடித்தது. விண்கற்கள் ஆயிரக்கணக்கில் விழுந்தன. வானம் மேகமற்றதாய் இருந்தாலும், முழங்கிக் கொண்டே இருந்தது. தேவர்களுக்குத் தேவனும் இரத்த மழையைப் பொழிந்தான். தேவர்களின் கழுத்திலிருந்த பூமாலைகள் வாடி அவர்கள் வீரம் மங்கியது.

கொடூரமாக இருந்த மேகக்கூட்டங்கள், அடர்ந்த இரத்த மழையைப் பொழிந்தன.

காற்றினால் எழும்பிய தூசிகள் தேவர்களின் அனைத்து கிரீடங்களின் பளபளப்பை குறைத்து இருட்டாக்கியது. இந்த இருண்ட தடைகளைக் கண்டு பயத்தால் குழம்பிப் போன ஆயிரம் வேள்விகள் செய்தவன் (இந்திரன்), மற்ற தேவர்களுடன் சென்று பிரகஸ்பதியிடம், "ஓ வழிபடத் தகுந்தவரே, இந்த இயற்கை சீற்றங்கள் திடீரென ஏன் எழுந்தன? போரில் எங்களை வெல்ல எந்த எதிரியையும் நான் காணவில்லையே", என்றான். பிரகஸ்பதி, "ஓ தேவர்கள் தலைவனே, ஓ ஆயிரம் வேள்வி நடத்தியவனே, இதற்கெல்லாம் உனது தவறும், கவனக்குறைவும், உயரான்ம வாலகிய முனிவர்களின் ஆன்மிகத் தவழுமே காரணம். பெரும் பலம்பொருந்திய விண்ணதிகாரியும், நினைத்த உருவத்தை நினைத்தமாத்திரத்தில் அடைபவனுமான காசியபர் மற்றும் வினதையின் மகன், சோமத்தை அபகரிக்க நெருங்கி வருகிறான். அவனால் எல்லாம் கூடும். அடைய முடியாத ஒன்றை அவனால் எளிதாக அடைய முடியும்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட இந்திரன், அமுதத்தைக் காக்கும் காவலர்களிடம், "பெரும்பலமும் சக்தியும் கொண்ட ஒரு பறவை அமுதத்தை அபகரிக்க எண்ணங்கொண்டுள்ளான். அவன் {கருடன்} அதை அபகரித்து விடக்கூடாது. ஆகையால் உங்களை முன்கூட்டியே எச்சரிக்கிறேன். அவன் அளவிலடங்காத சக்தி கொண்டவன் என்று பிரகஸ்பதி என்னிடம் சொன்னார்", என்று தகவல் தெரிவித்தான். தேவர்கள் இதைக் கேட்டு வியந்து பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர்.

அமுதத்தைச் சுற்றி அவர்கள் நின்று கொண்டனர். பெரும் வீரம் கொண்ட, இடியை முழங்கும் இந்திரனும் அவர்களுடன் நின்றான். பெருமதிப்புக் கொண்ட தங்கத்தில் ரத்தினங்கள் பதித்த மார்ப்புக் கவசங்களையும், உறுதியும் பளபளப்புமிக்கத் தோலாலான கவசங்களையும் தேவர்கள் அணிந்தனர். அந்த வலிமைமிக்க தேவர்கள், பல்வேறு கூர்முனை கொண்ட, பலதரப்பட்ட உருவங்களில் உள்ள ஆயுதங்களைத் தரித்தனர். கணக்கிலடங்காதவையாக இருந்த அந்த எல்லா ஆயுதங்களும் நெருப்புப் பொறிகளையும் புகையையும் கக்கிப் பிரகாசித்தன. நிறைய சக்கரங்களையும், கூர்முனை முட்களைக் கொண்ட இரும்புக் கதைகளையும், திரிதூலங்களையும், போர்க்கோடரிகளையும், பல்வேறு வகைப்பட்ட கூர்முனை கொண்ட கணைகளையும், பளபளப்பான வாட்களையும், கொடூரமான வடிவங்கள் கொண்ட கதைகளையும், தங்கள் உடலில் தரித்துக் கொண்டனர். பிரகாசமான ஆயுதங்களையும், தெய்வீக ஆபரணங்களையும் தரித்து, தங்கள் அச்சத்தைத் தணித்து, தேவர்கள் அங்கே காத்திருந்தனர். ஒப்பற்ற பலமும், சக்தியும், பிரகாசமும் கொண்ட தேவர்கள் அமுதத்தைக் காக்கத் தீர்மானித்துச் சுற்றி நின்றனர். அசுரர்களின் நகரங்களை அழித்தொழிக்க வல்லர்களான அவர்கள் {தேவர்கள்} நெருப்புப் போலக் காட்சியளித்தனர்.

தேவர்கள் அப்படி அங்கு நின்று கொண்டிருந்த காரணத்தால், அது போர்க்களம் போல் காட்சியளித்தது. நூறாயிரக்கணக்கான கூர்முனை முட்கள் கொண்ட இரும்புக் கதைகளின் பிரகாசத்தால், அந்த இடம் சூரியனின் ஒளிகளைத் தன்னகத்தே இழுத்துக் கொண்டு இன்னொரு சூரியன் போல் பிரகாசித்தது.

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த முப்பதாவது {30} பகுதியான ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

வாலகில்யர்களின் கோபம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 31

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌனகர், "ஓ தூத புதல்வா (சௌதியே), "இந்திரன் என்ன தவறு செய்தான்? கவனக்குறைவாக (அலட்சியமாக) என்ன செயல் செய்தான்? வாலகில்யர்களின் தவப்பயனின் தொடர்ச்சியாகக் கருடன் எப்படிப் பிறந்தான்? உயிரினங்களில் ஒப்பற்றவனாகவும், வெல்ல முடியாதவனாகவும் அவன் எப்படி இருக்கிறான்? நினைத்த மாத்திரத்தில் நினைத்த இடத்திற்கு அந்த விண்ணதிகாரியால் பெரும் சக்தியுடன் எப்படிச் செல்ல முடிகிறது? இவ்விபரங்கள் புராணங்களில் உள்ளதெனில் நான் அதைக் கேட்க விரும்புகிறேன்" என்றார்(சௌனகர்).

அதற்கு சௌதி, "நீங்கள் கேட்பவையெல்லாம் புராணங்களில் உள்ளவைதான். ஓ இருபிறப்பாளரே (அந்தணரே), நான் அனைத்தையும் விரிவாகச் சொல்கிறேன் கேளுங்கள்.

"முன்பொரு காலத்தில், உயிரினங்களின் தலைவர் காசியபர், புத்திரப்பேறுக்காக வேள்வி நடத்தினார், முனிவர்களும், தேவர்களும், கந்தர்வர்களும் அவருக்கு உதவி செய்தனர். காசியபர், இந்திரனையும் அவனுக்கு உதவியாக துறவிகளான வாலகில்யர்களையும், மற்ற தேவர்களையும் வேள்விக்குத் தேவையான எரிபொருளைக் கொணர்வதற்கு நியமித்திருந்தார். தேவர்களுக்குத் தேவனான இந்திரன், மலைக்கு நிகரான பெரும் சுமையைத் தனது பலத்தால் தனியொருவனாகவே ஒரு சிரமுமின்றி கொண்டு வந்தான். வரும் வழியில், கட்டைவிரல் அளவே உள்ள வாலகில்ய முனிவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து ஒரு பலாச இலையின் தண்டைச் சுமந்து கொண்டு வருவதைக் கண்டான். முனிவர்கள் சோற்றுக்கில்லாமல் மிகவும் உடல்மெலிந்து, அவர்கள் உடலுக்குள்ளே உடல் மறைந்திருந்தனர். மாடுகளின் குழம்புகள் ஏற்படுத்திய பள்ளத்தில் தேங்கிய நீரில் மூழ்கி மிகவும் சிரமப்படும் அளவுக்கு பலவீனமாக அவர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பின் வந்த புரந்தரன் (இந்திரன்), தனது பலத்தில் கர்வங்கொண்டு, அவர்கள் தலைக்குமேல் தாண்டிச் சென்றது மட்டுமல்லாமல் அவர்களைத் திரும்பிப்பார்த்து, கேலியாகச் சிரித்தும் அவமதித்தான். இப்படி அவமதிக்கப்பட்ட முனிவர்கள் மிகுந்த கோபமும் துன்பமும் கொண்டு ஒரு பெரிய வேள்விக்கு ஏற்பாடு செய்து, இந்திரனைப் பீதியடையச் செய்தனர். ஓ சௌனகரே கேளும், தங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற, விரதங்களை மேற்கொள்ளும் ஞானமுள்ள அந்த சிறந்த துறவிகள் வேள்வித்தீயில், சுத்தமான நெய்யை விட்டு, சத்தமாக, "நினைத்த மாத்திரத்தில் நினைத்த இடங்களுக்குச் செல்லும், செயலுக்குத் தகுந்தவாறு சக்தியைத் தானே ஏற்படுத்திக் கொள்ளும், இன்னுமொரு இந்திரன் தேவர்களில் உதித்து இப்போதுள்ள தேவர்களின் தலைவனை நீக்கட்டும். எங்களது ஆன்மிகத் தவப்பயன்களால், மனோ வேகத்துடனும்*, பயங்கரமாகவும் ஒருவன் உதிக்கட்டும்." என்று மந்திரங்களைச் சொன்னார்கள். ஆயிரம் வேள்விகளைச் செய்த தேவர்களின் தலைவன் இதைக் கேள்விப்பட்டு, மிகுந்த பயங்கொண்டு, நோன்புகள் நோற்கும் காசியபரிடம் தஞ்சம் புகுந்தான்.

அந்தப் பிரஜாபதியான காசியபர், இந்திரனிடம் இருந்து எல்லாவற்றையும் கேட்டு, வாலகில்யர்களிடம் சென்று அவர்களது வேள்வி வெற்றிகரமாக முடிந்ததா என்று கேட்டார். அந்த உண்மை பேசும் முனிவர்கள், "நீங்கள் சொல்வது போலவே நடக்கட்டும்" என்றனர். பிரஜாபதியான காசியபர் அவர்களை அமைதிப்படுத்தி, "பிரம்மனின் வார்த்தைகளால், இவன் (இந்திரன்) மூன்று உலகங்களிலும் தேவர்களுக்குத் தலைவனாக நியமிக்கப்பட்டான். துறவிகளே, நீங்கள் மற்றுமொரு இந்திரனை உற்பத்தி செய்யப் பாடுபடுகிறீர்கள்! சிறந்தவர்களே, பிரம்மனின் வார்த்தைகள் பொய்யாக நீங்கள் வழிவகுக்கக்கூடாது. நீங்கள் பாடுபடும் இந்தக் காரியம் நிறைவேறாமல், சிறகுள்ள உயிரினங்களில் பெரும்பலம் கொண்ட இன்னொரு இந்திரன் உற்பத்தியாகட்டும். உங்கள் முன் பணிந்து நிற்கும் இந்த இந்திரன் மீது கருணை கொள்ளுங்கள்", என்று கேட்டார்.(காசியபர்)

காசியபரால் இப்படி வேண்டிக்கொள்ளப்பட்ட வாலகிலியர்கள், முனிவர்களில் முதல்வரான பிரஜாபதி காசியபருக்குத் தங்கள் மரியாதைகளைச் செலுத்திவிட்டுப் பேச ஆரம்பித்தனர்.

வாலகிலியர்கள், "ஓ பிரஜாபதி, எங்கள் எல்லோராலும் நடத்தப்படும் இந்த வேள்வியானது ஒரு இந்திரனுக்காக நடைபெறுகிறது! அவன் உமக்கு மகனாகப் பிறக்கவே இந்த வேள்வி நடைபெறுகிறது. இதன் முடிவை உம் கையிலேயே விடுகிறோம். எது நன்மையாகவும் சரியாகவும் இருக்குமோ அதைச் செய்யும்", என்று சொன்னார்கள்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "அதே வேளையில், மனதிற்கினியவளும், நற்பேறு பெற்றவளும், நோன்பு நோற்பவளும் தகூனின் நன்மகளுமான வினதை, பிள்ளைப்பேறின் மீதுள்ள ஆசையால், தனது நோன்புகளை முடித்து, குளித்து தன்னைச் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு, உறவுக்கான சரியான கனிதரும் காலம் வந்தவுடன் தனது நாயகனை நெருங்கினாள்.

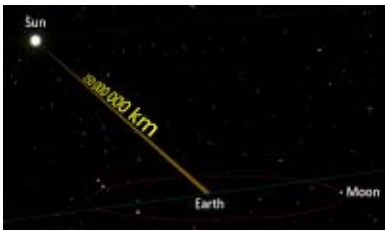
காசியபர் அவளிடம், "மரியாதைக்குரியவளே, நான் நடத்திய வேள்வி இப்போது கனி தந்திருக்கிறது. நீ என்ன அசைப்பட்டாயோ அது உனக்குக் கிடைக்கும். மூன்று உலகங்களையும் ஆளக்கூடிய இரு வீர மகன்கள் உனக்குப் பிறப்பார்கள். எனது வேள்வியின் பயனாலும், வாலகிலியர்களின் தவப்பயனாலும், உனது நல்லாசையாலும், அந்த மகன்கள் மிகுந்த நற்பேறு பெற்றவர்களாகவும், முவுலகங்களால் வழிபடத் தகுந்தவர்களாகவும் இருப்பார்கள்", என்று சொன்னார். சிறப்புமிக்க காசியபர் மீண்டும் அவளிடம் (வினதையிடம்), "இந்த அநுகூலமான விதைகளை, மிகுந்த கவனத்துடன் சுமந்து வா. இந்த இருவரும் சிறகுள்ள உயிரினங்களுக்கு (பறவைகளுக்கு) தலைவர்கள் ஆவர். நினைத்த மாத்திரத்தில் நினைத்த உருவை அடையும் இந்த வீரமிக்க விண்ணதிகாரிகள், மூன்று உலகங்களாலும் மதிக்கப்படுவார்கள்", என்று சொன்னார்.

நடைபெற்ற காரியங்களால் மகிழ்ந்த பிரஜாபதி (தவன்), ஆயிரம் வேள்வி செய்த இந்திரனிடம், "பெரும் பலமும் வீரமிக்க இரு சகோதரர்கள் உனக்கு உதவி செய்ய கிடைப்பார்கள்.

அவர்களால் உனக்கு எந்தக் காயமும் ஏற்படாது. அதனால் நீ வருத்தப்படாதே, நீயே எல்லோருக்கும் தலைவனாக இருப்பாய். இனி எப்போதும், பிரம்மனின் பெயரை உச்சரிப்பவர்களை சிறுமைப்படுத்தாதே. அந்தக் கோபக்காரர்களை, இடியைப் போன்ற வார்த்தைகளை உச்சரிப்பவர்களை (வாலகிலியர்களை) அவமதிக்காதே", என்று அறிவுரை கூறினார். இதைக் கேட்ட இந்திரன் பயத்தை விட்டு, தேவலோகம் சென்றான். வினதையும், தனது காரியம் நிறைவேறியதால், மிகவும் மகிழ்ந்தாள். அவள் அருணன் மற்றும் கருடன் ஆகிய இரு மகன்களைப் பெற்றாள். அருணன் குறை உடலுடன் பிறந்து சூரியனுக்கு சாரதியாக நின்றான். கருடனுக்கு பறவைகளின் தலைமை கொடுக்கப்பட்டது. ஓ பிருகுவின் வழித்தோன்றலே (சௌனகரே), கருடனின் பெரும் சாதனைகளைக் கவனமாகக் கேளும்" (என்றார் சௌதி).

இப்படியே இந்த 31 வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

*மனோவேகம் அளவிட முடியாதது. மனோ வேகம் என்பது ஒளியின் வேகத்தை விட அளப்பரியது. ஒளியின் வேகமானது தோராயமாக வினாடிக்கு 3,00,000 கிமீ. மிகச்சரியாகச் சொல்வதாய் இருந்தால் வினாடிக்கு 2,99,792.458 கிமீ. சூரியனுக்கும் பூமிக்கு இடைப்பட்ட தூரம் 14,96,00,000 கிமீ. சூரியனில் புறப்படும் ஒளியானது (வெளிச்சமானது) பூமியை வந்தடைய 8 நிமிடம் 19 வினாடிகள் ஆகும். இதைப் போன்றெல்லாம் அளவிட முடியாத வேகத்தில் செல்லக் கூடியவன் கருடன் என்கிறார், வியாசர்.

தேவர்களைக் கலங்கடித்த கருடன் |ஆதிபர்வம் - பகுதி 32

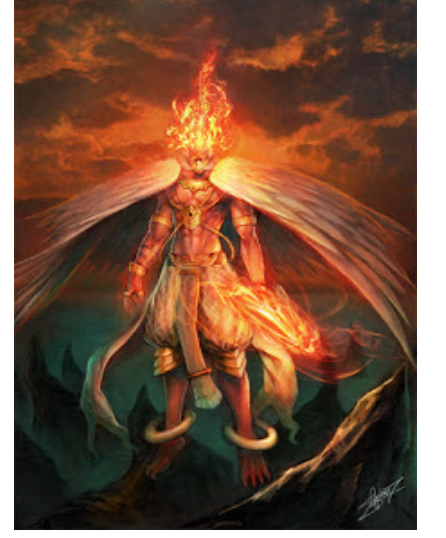
(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "ஓ அந்தணர்களில் முதன்மையானவரே, இப்படித் தேவர்கள் போருக்குத் தயாராக இருக்கையில், பறவைகள் மன்னன் கருடன், அந்த விவேகமுள்ளவர்கள் முன் விரைவாக வந்தான். அவனது அதிபலத்தைக் கண்ட தேவர்கள் பயங்கொண்டு நடுங்கி, அனைத்து ஆயுதங்களுடன் மோதினர். சோமத்தை (அமுதத்தைக்) காப்பவர்களில் அளவிட முடியா வீரத்துடனும், நெருப்புப் போன்ற சுடரொளியுடனும், சக்தியுடனும் ஒரு அந்தணன் (தேவ தச்சன் விஸ்வகர்மா) இருந்தான்.

சிறிது நேரமே நீடித்த ஒரு பெரிய மோதலுக்குப் பிறகு, பறவைகள் மன்னன், தனது கூர்நகங்களாலும், அலகாலும், சிறகுகளாலும் அடிபட்டு இறந்து கிடந்தது போல் பலர் தரையில் கிடந்தனர்.

அந்த விண்ணதிகாரி (கருடன்), தனது சிறகுகளால் பெரும்புயலை ஏற்படுத்தி, உலகங்களை இருளில் முழுக வைத்து, தேவர்களை விஞ்சினான். தேவர்கள் அங்கு ஏற்பட்ட புழுதியால் தாக்கப்பட்டு, மூர்ச்சையாகி விழுந்தனர். தூசிப்படலத்தால் குருடாகியதால், அமுதத்தைக் காத்த இறவாதவர்களால் (தேவர்களால்) கருடனைக் காண இயலவில்லை.

இப்படிச் கருடன் அந்த தேவலோகத்தையே கலங்கடித்தான். தனது சிறகுகளாலும் அலகுகளாலும் தேவர்களைத் துவைத்தெடுத்து காயங்களை உண்டாக்கினான். பிறகு, பலம்வாய்ந்த வாயு தேவன் அந்தப் புழுதியை விரட்டியடித்தான். இருள் மறைந்த பிறகு, தேவர்கள் கருடனைத் தாக்கினர். அந்தப் பெரும்பலம்வாய்ந்தவன் தேவர்களால் தாக்கப்படும்போது, யுக முடிவில் வரும் பெரும் மேகம் போலப் பெரும் உறுமல் உறுமி அனைத்து உயிருக்கும் அச்சத்தை ஏற்படுத்தினான். எதிரி வீரர்களைக் கொல்லும் சக்திமிக்க அந்த பறவைகள் மன்னன், தனது சிறகுகளைப் பயன்படுத்தி உயர்ந்தான்.

இருபுறக்கூர் கொண்ட வாட்கள், கூர்முனை முட்கள் பதித்த இரும்பு கதைகள், கூர் ஈட்டிகள், கதைகள், பளபளப்பான கணைகள், தூரிய வடிவிலான பல சக்கரங்கள், ஆகியவற்றைக் கொண்ட தேவர்களும் இந்திரனும் கருடன் தங்கள் தலைக்குமேல் உயர்வதைக் கண்டனர். அந்தப் பறவைகள் மன்னன், அவர்களை எல்லாத் திக்குகளிலிருந்தும் பலதரப்பட்ட ஆயுதங்களால் அடித்துச் சிறிதும் தள்ளாடாமல் கடும் போர் புரிந்தான். பெரும் வீரம் கொண்ட வினதையின் மைந்தன், வானில் ஒளிர்ந்து, தேவர்களை எல்லாப்புறங்களிலும் தனது சிறகாலும் மார்பாலும் தாக்கினான். கருடனின் கூர்நகங்களாலும் அலகாலும் தாக்குண்ட தேவர்களின் உடலில் இருந்து இரத்தம் பாய்ந்தது.

பறவை மன்னனால் தோற்கடிக்கப்பட்ட சத்யர்களும் கந்தர்வர்களும் கிழக்குப்புறம் பாய்ந்து ஓடினர், வசுக்களும் ருத்ரர்களும் தென்புறமாகவும், ஆதித்யர்கள் மேற்குப்புறமாகவும், அஸ்வினி இரட்டையர்கள் வடபுறமாகவும் ஓடினர். பெரும் சக்தியைக் கொண்டயாகக் கொண்டவர்கள் போரிலிருந்து ஒதுங்கி, ஒவ்வொரு நொடியும் தங்கள் எதிரியைத் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

கருடன், யக்ஷர்களுடனும், பெரும் வீரமிக்க அஸ்வகிரந்தா, ரைனுகா, துணிவுமிக்க கிரதானகா, தபனா, உலுகா, ஸ்வஸனகா, நிமேஷா, பிராருஜா மற்றும் புலினா ஆகியோருடனும் பெரும் போர் புரிந்தான். அந்த வினதையின் மைந்தன் (கருடன்), அனைவரையும் தனது சிறகுகளாலும், கூரியநகங்களாலும், அலகாலும் துவைத்தெடுத்து, யுக முடிவில் பிநாகம்யை (Pinaka) (சிவ தனுசு) ஏந்தி எதிரிகளைத் தண்டிக்கும் சிவனைப் போலக் காட்சியளித்தான். பெரும் வீரம் கொண்ட யக்ஷர்கள் அந்த விண்ணதிகாரியால் துவைக்கப்பட்டு, அடர்ந்த இரத்தத்தைப் பொழியும் கரும் மேகக்குவியல் போல கிடந்தனர்.

கருடன் அவர்கள் உயிரைக் கவர்ந்து, அமுதம் இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்றான். அங்கே அது எல்லாப்புறமும் நெருப்பால் சூழப்பட்டிருப்பதைக் கண்டான். அந்த நெருப்பின் சுடர்கள் வானத்தை

முடி இருந்தது. அச்சுடர்கள் பெரும் காற்றால் அசைக்கப்பட்டு, தூரியனையே எரித்து விடுவது போல இருந்தது. தொண்ணூறு மடங்கு தன்னைப் பெரிதாக்கிக் கொண்டு, தொண்ணூறு வாய்களுடன், பல நதிகளின் நீரை அந்த வாய்களுக்குள் அடைத்து, வேகமாகத் திரும்பி வந்து, சிறகுகளையே தனது வாகனமாய்க் கொண்டு, எதிரிகளைத் தண்டிப்பவனான, சிறப்பு மிக்க அந்தக் கருடன் தான் கொண்டு வந்த நீரால், அந்த நெருப்பை அணைத்துவிட்டு, அமுதத்தை எடுக்க மிகவும் சிறிய உருவெடுத்து, உள்ளே நுழைந்தான்.

இப்படியே இந்த 32 வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

அமுதத்தைக் கவர்ந்தான் கருடன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 33

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

"சௌதி சொன்னார், "அந்தப் பறவை, கதிரவனின் கதிர்களைப் போலப் பொன்னொளி பெற்று, கடலில் சங்கமிக்க வேகமாகச் செல்லும் நீரோட்டம் போலப் பெரும் சக்தியுடன் அமுதுள்ள இடத்திற்குள் நுழைந்தான். கத்தியைப் போன்ற கூர்மையான முனைகள் கொண்ட இரும்புச் சக்கரம் (பல வாள்கள் சுழன்று) ஒன்று அமுதத்தின் அருகே சுழன்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். அது தூரியனைப் போன்ற பளபளப்புடன் பயங்கரமாக இருந்தது. அமுதத்தைத் திருட வருபவர்களைக் கண்டந்துண்டமாக வெட்ட அந்தப் பொறியை தேவர்கள் நிறுவியிருந்தனர். தனது உருவத்தை இன்னும் குறுக்கிக் கொண்டு அந்த வாள்களின் ஆரத்திற்குள் நுழைந்து சென்ற கருடன், அங்கு ஒளிமிகுந்த இரு பாம்புகள், மின்னலைப் போன்ற நாக்குகளுடன், எந்நேரமும் நெருப்பைக் கக்கிக் கொண்டு அமுதத்தைக் காத்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான்.

அவற்றின் கண்கள் கோபத்தால் சிவந்து வீங்கி இருந்தன. அதன் கண்களும் விஷத்தன்மை கொண்டதாகத் தெரிந்தன. அந்தப் பாம்புகளில் ஒன்று கருடனைப் பார்த்தாலும் அவன்

சாம்பலாகிவிடுவான். அழகான சிறகுகளையுடைய அந்தப் பறவை, திடீரெனப் பாம்புகளின் கண்களில் தூசியை இறைத்து, அவற்றால் பார்க்க முடியாதபடி செய்து, எல்லாப்புறங்களிலிருந்தும் அவற்றைத் தாக்கினான். அந்த வினதையின் மைந்தன் (கருடன்), விண்ணதிகாரி, அவற்றின் உடல்களைத் தாக்கி, அவற்றைத் துண்டுதுண்டாகத் துவைத்தெடுத்தான். அதன் பிறகும் காலந்தாழ்த்தாமல் அமுதம் இருந்த இடத்திற்குச் சென்றான். அங்கு இருந்த அமுதத்தை எடுத்துக் கொண்டு, தனது சிறகுகளை அடித்து வேகமாகப் பறந்து, அங்கே சுழன்று கொண்டிருந்த பொறிகளை அடித்துத் தூள்தூளாக்கினான். அந்த அமுதத்தைத் தானே குடித்துவிடாமல், அதனுடன் வெளியே வந்தான்.

"அதன்பிறகு சிறிதும் சோர்வோ தளர்ச்சியோ கொள்ளாமல், கதிரவனின் ஒளியை மங்கச் செய்து வந்த வழியே திரும்பினான். "வினதையின் மைந்தன் (கருடன்) வான்வழியே வரும்போது, நாராயணனைக் கண்டான். கருடனின் தன்னலமற்ற செயலால் நாராயணன் பெரிதும் மகிழ்ந்தான்.

அழிவற்ற அந்தத் தெய்வம் (மகாவிஷ்ணு), அந்த விண்ணதிகாரியிடம் (கருடனிடம்), "ஓ. நான் உனக்கு வரம் தர விரும்புகிறேன்." என்றான். அதற்கு அந்த விண்ணதிகாரி, "நான் உனக்கு மேலே இருக்க வேண்டும்", என்று கூறி மறுபடியும், "நான் அமுதத்தைக் குடிக்காமலேயே நோயற்றவனாக, மரணமற்றவனாக இருக்க வேண்டும்", என்று கேட்டான். விஷ்ணு வினதையின் மகனிடம் (கருடனிடம்), "அப்படியே ஆகட்டும்" என்றான். அந்த இரு வரங்களையும் பெற்ற கருடன் விஷ்ணுவிடம், "நானும் உமக்கு வரம் தருகிறேன். அறுகுணம் கொண்ட நீர் என்னிடம் கேட்கலாம்", என்றான்.

விஷ்ணு, பெரும் வல்லமை படைத்த கருடனைத் தனது வாகனமாகக் கேட்டான். தனது தேரின் கொடிமரத்தில் அந்தப் பறவைக்கு இடம் கொடுத்து, "இப்படியும், நீ எனக்கு மேலிருக்கலாம்", என்றான். பெரும் வேகம் கொண்ட அந்த விண்ணதிகாரி நாராயணனிடம், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொல்லி, காற்றைக் கேலி செய்யும் வகையில் வேகமாகச் சென்றான்.

அப்படி அந்த விண்ணதிகாரிகளில் முதன்மையானவன், சிறகுள்ள உயிரினங்களில் முதன்மையானவன் அமுதத்துடன் காற்றில் பறந்து செல்லும்போது, இந்திரன் இடியை அவன் மீது ஏவினான். கருடன், அந்தப் பறவை மன்னன், போருக்கு அழைத்த இந்திரனிடம் சிரித்துக் கொண்டே இனிமையான வார்த்தைகளால், "தனது முதுகெலும்பை உனது {இந்திரனது} வஜ்ர ஆயுதத்துக்கு கொடுத்த முனிவரை (Dadhichi-ததீச முனிவர்) நான் மதிக்கிறேன். வஜ்ர ஆயுதத்தையும் நான் மதிக்கிறேன். ஆயிரம் வேள்விகள் செய்த உன்னையும் தான். எனது இந்த இறகு ஒன்றை இதோ போடுகிறேன். அதை உன்னால் அடைய முடியாது. உனது இடியை நான் தாங்கினாலும், எனக்கு சிறு வலி கூட ஏற்படவில்லை", என்று சொல்லி, தனது இறகு ஒன்றை கருடன் போட்டான். கருடனின் இறகுகள் அப்படிப் பறந்ததை எல்லா உயிர்களும் மகிழ்ச்சியுடன் கண்டு, அந்த இறகின் அழகையும் கண்டு, "இந்தப் பறவை சுபர்ணா (அழகிய இறகுகள் கொண்டவன்) என்று அழைக்கப்பட்டும்." என்றனர். ஆயிரங்கண் கொண்ட புரந்தரன் {இந்திரன்}, அந்த அற்புத நிகழ்வைக் கண்டு, அந்தப் பறவை ஒரு பேருயிர் என்றெண்ணினான்.

அப்படி எண்ணிய இந்திரன், "ஓ பறவைகளில் சிறந்தவனே {கருடனே}, நான் உனது பலத்தின் எல்லையை அறிய விரும்புகிறேன். நான் உன்னுடன் உயிருக்குயிரான நட்புக் கொள்ள விரும்புகிறேன்", என்றான்.

இப்படியே இந்த 33வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

பாம்புகளின் நாவு பிளந்தது | ஆதிபர்வம் - பகுதி 34

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி தொடர்ந்தார், "அதன் பின்பு கருடன், "ஓ புரந்தரா, நீ விரும்புவது போலவே, உனக்குள்ளும் எனக்குள்ளும் நட்பு இருக்கட்டும். எனது பலம் தாங்க முடியாததாக இருக்கும் என்பதை அறிந்து கொள். ஓ ஆயிரம் வேள்வி செய்தவனே, தன் பலத்தைத் தானே உயர்வாகப் பேசுவதை நல்லவர்கள் அனுமதிக்க மாட்டார்கள், அவர்களும் அப்படிப் பேச மாட்டார்கள். இருப்பினும், காரணமில்லாத தற்பெருமை சரியானதல்ல என்றாலும், நீ நண்பனாகிவிட்டுக் கேட்டபடியால், உனக்குப் பதிலளிக்கிறேன். எனது ஒரு இறகால், ஓ சகரா, எல்லா மலைகளுடனும், கானகங்களுடனும் சமுத்திரங்களின் நீருடனும் இருக்கும் இந்தப் பூமியை, அதன் மேல் நீ இருப்பினும் என்னால் சுமக்க முடியும். சோர்வில்லாமல், அனைத்து உலகங்களையும் அதனுள் இருக்கும் அசைவன, அசையாதன ஆகியவற்றையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து அனைத்தையும் எனது பலத்தால் நான் சுமக்க முடியும் என்பதை அறிந்து கொள்." என்றான்.

"சௌதி தொடர்ந்தார், "ஓ சௌனகரே, இப்படிப் பெரும்வீரமிக்கக் கருடன் பேசியதும், தேவலோக மகுடத்தை அணிந்தவனும், தேவர்களுக்குத் தலைவனும், எப்போதும் உலகத்தின் நன்மையைக் கருதி நிற்பவனுமான இந்திரன், "நீ சொல்வது போல் தான் இருக்கிறது. எல்லாம் உன்னால் சாத்தியப்படும். இப்போது, உண்மையான, எனது உள்ளம் நிறைந்த நட்பை ஏற்றுக் கொள். சோமத்தை வைத்து உனக்கெந்தப் பயனும் இல்லையென்றால், அதை என்னிடம் திருப்பிக் கொடுத்துவிடு. நீ யாரிடம் இதைக் கொண்டு போகிறாயோ, அவர்கள் எப்போதுமே எங்களை எதிர்ப்பவர்கள்", என்று மறுமொழி கூறினான் {இந்திரன்}. இந்தச் சோமத்தை நான் எடுத்துச் செல்ல ஒரு காரணம் இருக்கிறது. இந்தச் சோமத்தை யாரையும் குடிக்க விட மாட்டேன். ஓ ஆயிரங்கண் கொண்டவனே {இந்திரனே}, நான் இதைக் கீழே வைத்தவுடன், ஓ தேவலோகத் தலைவனே, அதை

மீண்டும் எடுத்து வந்து விடுவேன்." அதற்கு இந்திரன், "ஓ முட்டையிடும் இனத்தைச் சேர்ந்தவனே, உனது வார்த்தைகளைக் கேட்டு நான் பெரிதும் மகிழ்கிறேன். ஓ விண்ணதிகாரிகளில் சிறந்தவனே (கருடனே), என்னிடம் இருந்து ஏதாவது வரத்தைப் பெற்றுக் கொள்" என்றான் (இந்திரன்).

சௌதி தொடர்ந்தார், "அதன்பிறகு கருடன், கத்ருவின் மைந்தர்களை நினைவில் கொண்டு, ஏமாற்று வேலையால் ஏற்பட்ட தனது தாயின் அடிமைக் கட்டையும், அதன் காரணத்தையும் (அருணனின் சாபம்) நினைவுகூர்ந்து, "என்னதான் எல்லா உயிரினங்களையும் ஆளுமை செய்யும் பலம் எனக்கு இருந்தாலும், நான் உனது உத்தரவை ஏற்பேன்.

ஓ சகரா, இந்தப் பாம்புகள் எனது உணவாகட்டும்." என்று கேட்டான். இதைக்கேட்ட தானவர்களை வெல்பவன், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொல்லிவிட்டு, தேவாதி தேவனும் பேருயிரும் (பரமாத்மாவும்), யோகிகளின் தலைவனுமான ஹரியிடம் சென்றான். ஹரி, கருடனின் செயல்கள் அத்தனையையும் அங்கீகரித்தான். தேவலோகத்தின் சிறப்புமிக்க தலைவன் கருடனிடம், "சோமத்தை நீ கீழே வைத்தவுடன், அதை நான் எடுத்து வந்துவிடுகிறேன்." என்று சொல்லி, கருடனிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டான். அழகான இறகுகளைக் கொண்ட அந்தப் பறவை, தனது தாயின் இருப்பிடத்திற்கு வேகமாகச் சென்றான்.

பெருமகிழ்ச்சியில் இருந்த கருடன் பாம்புகளிடம், "இதோ பாருங்கள், நான் அமுதத்தைக் கொண்டு வந்து விட்டேன். இங்கே அமர்ந்து கொண்டு, இதை இந்தக் குசப் புல்லில் (தர்ப்பைப் புல்லில்) என்னை வைக்கவிடுங்கள். நீங்கள் சென்று உங்களை சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு, வழிபாடுகளையும் சடங்குகளையும் முடித்து அமுதத்தைக் குடியுங்கள். நான் உங்கள் உத்தரவை நிறைவேற்றிவிட்டதால், நீங்கள் சொல்லியவாறே எனது தாயை அடிமைக்கட்டிலிருந்து இன்றே, இப்போதே விடுவியுங்கள்", என்று சொன்னான். பாம்புகளும் கருடனிடம், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொல்லி தங்களை சுத்தப்படுத்திக் கொள்ளச் சென்று விட்டனர். அதே வேளையில், சகரன் அமுதத்தை எடுத்துக் கொண்டு தேவலோகம் சென்றுவிட்டான். பாம்புகள் தங்களை சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு, தங்கள் வழிபாடுகளையும் சடங்குகளையும் முடித்துக் கொண்டு, அமுதத்தைக் குடிக்க மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் வந்தனர். அமுதம் வைக்கப்பட்டிருந்த, அந்த குசப் புற்கள் கொண்ட தரை காலியாக இருப்பதைக் கண்டனர். ஏமாற்றியதற்கு பதில்செய்கையாக தாங்கள் ஏமாற்றப்பட்டதை அறிந்தனர். அப்படியும் விடாமல், அமுதம் வைக்கப்பட்டிருந்த அந்தக் குசப் புற்களைத் தங்கள் நாவால் நக்கின.

இந்தச் செயலால், அந்தப் பாம்புகளின் நாக்குகள் இரண்டாகப் பிளந்தன. அமுதத்துடன் இருந்த தொடர்பால், அந்தக் குசப் புற்களும் தெய்வீகத் தன்மை கொண்டதாகியது. இப்படியே சிறப்புமிக்க கருடன், பாம்புகளுக்காக, தேவலோகத்திலிருந்து அமுதத்தைக் கொண்டு வந்து பாம்புகளின் நாவுகளைப் பிளந்தான். அதன்பிறகு அந்த அழகான இறகுகளைக் கொண்ட பறவை (கருடன்), மிகுந்த மகிழ்வுற்று, அந்த அழகான கானகத்தில், தனது தாயுடன் (வினதையுடன்) மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்தான். மகத்தான செயல் புரிந்து, எல்லா விண்ணதிகாரிகளாலும் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டு, பாம்புகளை ஏமாற்றி தனது தாய்க்கு (வினதைக்கு) மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தினான்.

எந்த மனிதன் இந்தக் கதையைக் கேட்கிறானோ, நல்ல அந்தணர்கள் முன்பு சத்தமாகப் படிக்கிறானோ, அவன் நிச்சயம் பொன்னுலகம் (சொர்க்கம்) (அ) தேவலோகம்) காண்பான். கருடனின் சாதனைகளை ஒப்பிப்பதால் பெரும் நற்பேறு பெறுவான்.

இப்படியே இந்த 34வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

பாம்புகளின் பெயர் வரிசை | ஆதிபர்வம் -

பகுதி 35

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌனகர், "ஓ தூத புதல்வா {சௌதியே}, நீ இதுவரை, ஏன் பாம்புகளின் தாய் {கத்ரு} அவர்களைச் சபித்தாள் என்றும், வினதை ஏன் தனது மகனால் {அருண்ணால்} சபிக்கப்பட்டாள் என்றும், கத்ரு மற்றும் வினதைக்கு அவர்களது கணவன் {காசியபர்} கொடுத்த வரங்களைப் பற்றியும், வினதையின் மகன்களின் பெயர்களையும் {அருண்,கருடன்} சொல்லிவிட்டாய். ஆனால், இன்னும் பாம்புகளின் பெயர்களைக் கூறவில்லையே? அவற்றில் முக்கியமானவற்றைக் கேட்க ஆவலுடன் இருக்கிறோம்", என்று கேட்டார்.

சௌதி சொன்னார், "ஓ ஆன்மிகத்தையே செல்வமாய்க் கொண்டவரே {சௌனகரே}, அவை மிகவும் நீண்ட பட்டியலாக இருக்கும் என்று பயந்தேன், நான் எல்லாப் பாம்புகளின் பெயர்களையும் குறிப்பிட இயலாது. முக்கியமானவர்களின் பெயர்களை மட்டும் விபரிக்கிறேன். கேளுங்கள்"

"சேஷன் முதலில் பிறந்தான், அடுத்து வாசகி, அதன் பிறகு ஐராவதன், தக்ஷகன், காரக்கோடகன், தனஞ்சயன், காலகேயன் {காளியன்}, மணி {மணிநாகன்} என்ற பாம்பு, பூரணன் {ஆபூரணன்}, பிஞ்சங் ரகன், ஏலாபத்ரன், வாமனன், நீலன், அநீலன், கல்மாஷன், சபலன், ஆர்யகன், உக்கிரன் {உக்கிரகன்}, கலசபோதகன், தூரமுகன் {சுமனஸ்}, ததிமுகன், விமலபிண்டகன், ஆப்தன், கரோடகன் {கோடரகன்}, சங்கன், வாலிசிகன், நிஷ்டானகன், ஹேமகுஹன், நகுஷன், பிங்களன், பாஹ்யகர்ணன், ஹஸ்திபதன், முத்கரபிண்டகன், கம்பலன், அசுவதரன், காலீயகன், விருத்தன், சம்வர்த்தகன், பத்மன், மஹாபத்மன், சங்கமுகன், கூச்மாண்டகன், கேஷமகன், பிண்டாரகன், கரவீரன், புஷ்பதம்ஷ்டிரகன், பில்வகன், பில்வபாண்டூரன், மூஷிகாதன், சங்கசிரசன், பூர்ணபத்திரன், ஹரித்திரகன், அபராஜிதன், ஜியோதிகன், ஸ்ரீவகன், கௌரவ்யன், திருதராஷ்டிரன், சங்கபிண்டன், விரஜசன், சுபாகு, சாலிபிண்டன், பிரபாகரன், ஹஸ்திபிண்டன், பிடரகன், சுமுகூஷன் {சுமுகன்}, கௌணபாசனன், குடரன், குஞ்சரன், குமுதன், குமதாசூஷன், தித்திரி, ஹலிகன், கர்த்தமன், பகுமூலகன், கர்க்கரன், அகர்க்கரன், குண்டோதரன் மற்றும் மகோதரன்.

ஓ மறுபிறப்பாளர்களில் {அந்தணர்களில்} சிறந்தவரே {சௌனகரே}, இவையே முக்கியமான பாம்புகளின் பெயர்கள். பட்டியலின் நீளத்தில் பயங்கொண்டு மீதத்தை விட்டுவிடுகிறேன். ஓ ஆன்மிகத்தை

செல்வமாய்க் கொண்டவரே {சௌனகரே}, இந்தப் பாம்புகளின் பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள் என பலர் உள்ளனர். அவர்கள் பெயரையெல்லாம் நான் உம்மிடம் சொல்லப் போவதில்லை. ஓ சிறந்த துறவியே {சௌனகரே}, இந்த உலகில் கோடானுகோடிகளில் உள்ள பாம்புகளின் எண்ணிக்கை கணக்கிலடங்காதவை". {என்றார் சௌதி}.

இப்படியே இந்த முப்பத்தைந்தாவது {35} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

உலகைத் தாங்கு ஆதிசேஷா! | ஆதிபர்வம் - பகுதி 36

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌனகர், "ஓ குழந்தாய் (சௌதியே), பெரும் சக்தியுடனும், வெல்லப்பட முடியாதவர்களுமாக வரம் அருளப்பட்ட, பல பாம்புகளின் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டாய். அப்படி அவர்களுக்கு சாபமிடப்பட்ட பிறகு அவர்கள் என்ன செய்தார்கள்?" என்று கேட்டார்.

"சௌதி, "அவர்களில் புகழ் வாய்ந்த, சிறப்பு மிக்க சேஷன், தனது தாயை விட்டுக் கடுமையான உறுதியேற்றுக் காற்றை மட்டும் உண்டு, கடுந்தவம் செய்தான். அவனது ஆன்ம வழிபாடுகளைக் கந்தமாதனா மலையிலும், பதரி, கோகர்ண மலைகளிலும், புஷ்கர வனத்திலேயும், இமாலய மலையின் அடிவாரத்திலேயும் மேற்கொண்டான்.

அவன் (சேஷன்) அவனது காலத்தை அந்த இடங்களிலேயே கழித்தான். சில இடங்கள் தனது நீருக்காகவும், சில இடங்கள் தனது மண்ணுக்காகவும் புனிதத்தன்மை வாய்ந்ததாகவும் இருந்தன. அந்த இடங்களில் ஒரே குறிக்கோளுடன், தனது உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொண்டு கடும் தவம் இருந்தான். தலையில் சடை தரித்து, கந்தல்துணி உடுத்தி, கடுந்தவம் பயின்று, தனது சதைகளும், தோலும், சதை நார்களும் வத்திப் போய் இருந்த அந்த துறவியை, எல்லோருக்கும் பெருந்தகப்பனான பிரம்மன் கண்டான். பெருந்தகப்பன், அந்தத் தவம் பயிலும் பெரும் உறுதி கொண்டவனிடம், "ஓ சேஷா, நீ என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்? உலகங்களில் வாழும் மற்ற உயிர்களின் நன்மையும் உனது எண்ணத்தில் இருக்கட்டும். ஓ பாவங்கள் அற்றவனே, உனது கடுந்தவத்தால் நீ மற்ற உயிரினங்களை வருத்திக் கொண்டிருக்கிறாய். ஓ சேஷா, உனது இதயத்தில் குடிகொண்டிருக்கும் விருப்பத்தை என்னிடம் சொல்" என்றான் (பிரம்மன்).

அதற்குச் சேஷன், "என்னுடன் கருவில் பிறந்தவர்கள் (மற்ற பாம்புகள்) அனைவரும் இதயத்தால் தீயவர்களாக இருக்கிறார்கள். நான் அவர்களுடன் வாழ விரும்பவில்லை. இது உங்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதும். பகைவர்களைப் போல், ஒருவருக்கு ஒருவர் பொறாமை கொண்டுள்ளனர். அதனால், நான் ஆன்மிக வழிபாடுகளைச் செய்ய வந்துவிட்டேன். வினதையிடமும் அவளது மகனிடமும் (கருடனிடமும்) அவர்கள் அன்புடன் இருப்பதில்லை. விண்ணை அதிகாரம் செய்யும் வல்லமை பெற்றிருக்கும் வினதையின் மைந்தன் (கருடன்) எங்களுக்கு மற்றுமொரு சகோதரனே. அவனை அனைவரும் பகைக்கிறார்கள். எங்கள் தந்தை காசியபரின் வரத்தால், அவன் (கருடன்) பெரும் பலத்துடன் இருக்கிறான். அதனால், நான் ஆன்மத் தவமியற்ற இங்கு வந்துவிட்டேன். நான் இந்த உடலை இங்கேயே விட்டு, அவர்களது உறவை விடப்போகிறேன். அடுத்த பிறவியிலும் எனக்கு அவர்கள் உறவு வேண்டாம்", என்றான் (சேஷன்).

"அப்படிச் சொன்ன சேஷனிடம் பெருந்தகப்பன், "ஓ சேஷா, உன் சகோதரர்களின் நடத்தையை நான் அறிவேன். தங்கள் தாயை (கத்ருவை) மறுத்துப் பேசியதால் அவர்கள் பெரிய ஆபத்தை எதிர்நோக்கியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அதற்கு முன்பே, ஓ பாம்பே (சேஷனே), அதற்கான பரிகாரத்தை நான் கொடுத்திருக்கிறேன். அதனால் நீ உனது சகோதரர்களைப் பற்றி வருத்தப்படாதே. ஓ சேஷா, நான் உன்னால் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். ஆகையால் இன்று உனக்கு ஒரு வரம் தருகிறேன். நீ விரும்பும் வரத்தைக் கேள். ஓ பாம்புகளில் சிறந்தவனே (சேஷனே), உனது மனம் அறத்தில் நிலைத்திருப்பது அதிர்ஷ்டவசமானது. உனது மனம் மேலும் மேலும் அறம் சார்ந்து இருக்கட்டும்." என்றான் (பிரம்மன்).

"சேஷன், "ஓ பெருந்தகப்பனே, ஓ அனைவருக்கும் தேவனே." இவ்வரத்தையே நான் விரும்புகிறேன். எனது இதயம் அறத்திலேயே திளைத்து, அருள் நிறைந்த ஆன்ம தவத்திலேயே நிலைத்திருக்கட்டும்", என்று கேட்டான். {சேஷன்}

"பிரம்மன், "ஓ சேஷா, உனது தன்னலமற்ற சுய மறுப்பையும், அமைதிக்கான விருப்பத்தையும் அறிந்து நான் பெருமகிழ்வு கொள்கிறேன். ஆனால், இந்த உனது செயல் எனது படைப்புகளுக்கு நன்மையாக இருக்கட்டும். இது என் கட்டளை. இதுமுதல், ஓ சேஷா, மலைகளுடனும், கானகங்களுடனும், கடல்களுடனும், நகரங்களுடனும், ஒதுக்குப்புறங்களுடனும் இருக்கும் இந்த உறுதியற்ற உலகத்தை, சரியாகவும் சிறப்பாகவும் தாங்கிக் கொள். அதனால் அவள் பூமாதேவி உறுதியுடன் இருப்பாள்", என்றான். {பிரம்மன்}

"சேஷன், "ஓ அனைத்துயிர்க்கும் தேவனே {பிரம்மனே}, அனைத்து வரங்களும் அளிப்பவனே, ஓ பூமியின் தலைவனே, படைக்கப்பட்ட எல்லா பொருளுக்கும் தந்தையே, பிரபஞ்சத் தலைவனே, நீர் சொல்வது போலவே நான் இந்த உலகத்தை உறுதியாகத் தாங்கிக் கொள்வேன். அதனால், அவளை என் தலையில் வைப்பேன்", என்றான். {சேஷன்}

"பிரம்மன், "ஓ பாம்புகளில் சிறந்தவனே, பூமிக்கடியில் செல், நீ உள்ளே கடந்து செல்வதற்காக அவள் தன்னுள் பிளவு ஏற்படுத்தி வழி தருவாள். ஓ சேஷா, இந்த உலகத்தைத் தாங்கி, என்னால் பெரிதும் மதிக்கப்படும் செயலைச் செய்", என்றான். {பிரம்மன்}

சௌதி தொடர்ந்தார், "பாம்புகள் மன்னனின் {வாசுகியின்} அண்ணன் {சேஷன்}, ஒரு பொந்துக்குள் புகுந்து, உலகத்தின் அடுத்த புறம் சென்று, அவளை, அவள் மேல் எங்கும் பரவியிருந்த கடல் என்னும் கச்சுடன் சேர்த்து, தனது தலையால் முட்டுக் கொடுத்துத் தாங்கினான்."

பிரம்மன், "ஓ சேஷா, ஓ பாம்புகளில் சிறந்தவனே, நீயே தர்ம தேவன், ஏனெனில், என்னை அல்லது வாலவிட்டைப் {இந்திரன்} போல தனியாளாக, உன் பெரும் உடலுடன், இந்தப் பூமியை அதன் எல்லாப் பொருளுடனும் சேர்த்துத் தாங்குகிறாய்."

"சௌதி தொடர்ந்தார், "அந்தப் பாம்பு, சேஷன், தேவன் ஆனந்தன், அந்த பெரும் வீரம் மிக்கவன், பிரம்மனின் கட்டளையால், அன்று முதல் பூமிக்கடியில் தனியாக உலகத்தைத் தாங்கிக் கொண்டு நிற்கிறான். அந்தச் சிறப்புமிக்கப் பெருந்தகப்பன் {பிரம்மன்}, இறவாதவர்களில் சிறந்தவன், ஆனந்தனின் {சேஷனின்} உதவிக்காக அழகான இறகுகள் கொண்ட வினதையின் மைந்தனை {கருடனை} நியமித்தான்." {என்றார் சௌதி}

இப்படியே இந்த முப்பத்து ஆறாவது {36} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

பாம்புகளின் ஆலோசனை | ஆதிபர்வம் - பகுதி 37

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "அந்தப் பாம்புகளில் சிறந்தவன் வாசுகி, தனது தாயின் சாபத்தைக் கேட்டு, அதை எப்படிச் செயலிழக்க வைப்பது என்பது குறித்துத் தனது சகோதரர்கள் ஐராவதன் மற்றும் ஏனைய பாம்புகளுடன் கலந்துரையாடினான். எந்தக் காரியத்தைச் செய்தால் அது சிறந்ததாக இருக்கும் என்று அனைவராலும் ஆலோசிக்கப்பட்டது.

"வாசுகி, "ஓ பாவங்கள் அற்றவர்களே, சாபத்தின் காரணம் உங்கள் அனைவருக்கும் தெரியும். அந்தச் சாபத்தைச் செயலிழக்க வைக்க வழிவகை காண வேண்டும். எல்லாச் சாபங்களுக்கும் பரிகாரம் உண்டு.

ஆனால் தாயினால் இடப்பட்ட சாபத்திற்குப் பரிகாரம் இருக்க முடியாது. இந்தச் சாபம் ஓசையடங்காத, எல்லையற்ற, உண்மையானவனைச் சாட்சியாக வைத்து இடப்பட்டதால், எனது இதயம் நடுங்குகிறது. நமக்கு அழிவுக்காலம் வந்துவிட்டது என்பது நிச்சயம். இல்லையென்றால் ஓசையடங்காக் கடவுள் ஏன் நமது தாயைச் சபிக்காமல் தடுக்கவில்லை. அதனால், நேரத்தை வீணடிக்காமல், பாம்புகளைப் பாதுகாப்பது எப்படி என்பது குறித்து ஆலோசிப்போம்.

நீங்கள் எல்லோரும் ஞானங்கொண்டு பார்ப்பவர்கள். நாம் அழிவைச் சந்திக்காமல் இருக்க, முன்பொரு காலத்தில் குகைக்குள் ஒளிந்து கொண்ட அக்னியைக் கண்டெடுக்கத் தேவர்கள் என்ன வழிவகைகளைக் கையாண்டார்களோ அவற்றையே கையாண்டு பாம்புகளை அழிக்க ஜனமேஜயன் நடத்தப் போகும் வேள்வியைத் தடுக்க வேண்டும்", என்றான் பாம்புகளின் தலைவன் வாசுகி.

சௌதி தொடர்ந்தார், "கத்ருவின் வாரிசால் (வாசுகியால்) இப்படிக்கேட்டுக்கொள்ளப்பட்ட பாம்புகள் ஒன்றாகக் கூடி, விவேகத்துடன் தங்கள் கருத்துக்களை ஒருவருக்கு ஒருவர் பரிமாறிக் கொண்டனர்.

பாம்புகளில் ஒருசாரார், "நாம் ஒரு மூத்த அந்தணர் வேடம் அணிந்து ஜனமேஜயனிடம் "இந்த உன்னுடைய வேள்வி நடக்கக் கூடாது" என்று கேட்டுக் கொள்வோம். மற்ற பாம்புகள் தங்களை விவேகிகளாக நினைத்துக் கொண்டு, "நாம் அவனுக்கு விருப்பமான ஆலோசகர்களாக ஆக வேண்டும். அப்போது எந்தக் காரியமாக இருந்தாலும், அவன் நம் ஆலோசனைகளைக் கேட்பான். நாம் வேள்வி தடைப்படும்படியாக ஆலோசனைச் சொல்வோம். விவேகிகளில் சிறந்தவனான அந்த மன்னன் நம்மைப் பெரிதும் மதித்துக் கண்டிப்பாக வேள்வியைக் குறித்து கேட்பான். நாம் "அது நடக்கக் கூடாது" என்று சொல்லி, அதனால் இவ்வுலகத்திலும் அடுத்த உலகத்திலும் ஏற்படும் தீமைகளை எடுத்துச் சொல்லி அந்த வேள்வி நடக்காமல் தடுத்து விடுவோம். அல்லது மன்னனின் (ஜனமேஜயனின்) நலனை விரும்பி அந்த வேள்வியைத் தலைமையேற்று நடத்தும் ஒருவனை நம்மில் ஒருவர் கடித்துக் கொல்வோம். முக்கிய அந்தணர் இல்லையென்றால் வேள்வி தடைப்படும். வேள்வியில் சம்பந்தப்படுவோர் அனைவரையும் நாம் கடிப்போம்", என்று சொல்லின. மற்ற பாம்புகள், "இது தீய ஆலோசனை" என்றனர்.

"அந்தணர்களைக் கொல்லலாகாது. ஆபத்துக் காலங்களில் மட்டுமே அது சரியாக இருக்கும். நீங்கள் சொல்வது உலக அழிவுக்குக் காரணமாய் இருக்கும்", என்றனர். மற்ற பாம்புகள், "நாம் இடி மின்னலுடன் கூடிய மேகமாக மாறி, நீரைப் பொழிந்து அந்த வேள்வி நெருப்பை அணைத்து விடுவோம்", என்றனர். வேறு சில பாம்புகள், "இரவில் சென்று சோமரசம் உள்ள பாத்திரத்தைத் திருடிச் சென்றுவிடுவோம். அது அந்த வேள்விக்குத் தடையை ஏற்படுத்தும். அல்லது பாம்புகள் நூறாகவும் ஆயிரமாகவும் பெருகி மக்கள் அனைவரையும் கடித்துப் பயத்தை ஏற்படுத்துவோம். அல்லது, உணவுகளில் நமது சிறுநீரையும் மலத்தையும் கலந்து களங்கப்படுத்துவோம்", என்றனர்.

மற்றவர்கள், "மன்னனின் {ஜனமேஜயனின்} ரித்விக்குகளாக நாம் மாறி, "எங்களுக்கு வேள்விக்கான கூலியாக இந்த வேள்வியின் நிறுத்தத்தைக் கொடு, என்று கேட்டு அந்த யாகத்தைத் தடுப்போம்." என்றனர். இன்னும் சிலர், "மன்னன் {ஜனமேஜயன்} நீரில் நீந்தி விளையாடும்போது, அவனை தூக்கிக் கொண்டு நமது இருப்பிடத்திற்குக் கொண்டு சென்று அவனைக் கட்டிப் போடுவோம். அவனில்லாமல் வேள்வி நடக்காதல்லவா?", என்றனர். இன்னும் சிலர், "மன்னனை {ஜனமேஜயனை} அணுகி, அவனைக் கடித்துக் கொல்வோம். அதனால் இந்தத் தீய செயலின் வேர் அறுந்துவிடும் அல்லவா? இந்தச் செயல்தான் நம்மை விடுவிக்கும். ஓ கண்களால் கேட்பவர்களே, வேகமாக என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்யுங்கள்", என்று சொல்லிப் பாம்புகளில் சிறந்த வாசுகியை அவனது சம்மதத்தை எதிர்நோக்கிப் பார்த்தனர். வாசுகி சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு, "பாம்புகளே, நீங்கள் சொல்லும் ஆலோசனைகள் ஏற்படையதாக இல்லை. நீங்கள் சொல்லும் எல்லா ஆலோசனைகளையும் நான் விரும்பவில்லை. உங்கள் நன்மைக்காக நான் என்ன சொல்வது? சிறப்புமிக்க காசியபரின் {குந்தையின்} கருணை மட்டுமே நம்மைக் காக்க முடியும் என்று நான் எண்ணுகிறேன். ஓ பாம்புகளே, உங்கள் ஆலோசனைகளில் எந்த ஆலோசனையை நமது குல நன்மைக்காகவும் எனது நன்மைக்காகவும் ஏற்பது என்பது தெரியவில்லை.

அது (அந்தக் காரியம்) உங்கள் செழுமையால், என்னால் செய்யப்படும். அதன் நன்மைகளும் தீமைகளும் என்னை கவலைகொள்ளச் செய்கிறது. அந்தக் கவலை (பெரிய அளவில்) எனக்கு மட்டுமே உள்ளது.

இப்படியே இந்த முப்பத்து ஏழாவது {37} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

எலபத்திரன் ஞானம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 38

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "எல்லா பாம்புகளின் பேச்சையும், வாசுகியின் வார்த்தைகளையும் கேட்ட எலபத்ரன் {Elapatra-பாம்பு}, அவர்களிடம் {பாம்புகளிடம்}, "அந்த வேள்வியைத் தடுக்க முடியாது. வேள்வி என்ற பயத்தை ஊட்டியிருக்கும், பாண்டவ குலத்தில் தோன்றிய மன்னன் ஜனமேஜயனும் ஏதோ ஒரு பயத்தால் வேள்வியை நிறுத்த மாட்டான். ஓ மன்னா {வாசுகி}, எவன் விதியினால் பாதிக்கப்பட்டானோ அவன் விதியிடம் மட்டுமே தஞ்சம் அடைய வேண்டும். வேறு எதுவும் அவனுக்கு புகலிடமாக இருக்க முடியாது. பாம்புகளில் சிறந்தவர்களே, நமது பயத்தின் காரணம் விதியில் வேர் விட்டிருக்கிறது. விதி மட்டுமே நமது புகலிடமாக இருக்க முடியும்.

பாம்புகளில் சிறந்தவர்களே, நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். அந்தச் சாபம் நமக்கெதிராக உச்சரிக்கப்படும்போது, நான் நமது தாயின் {கத்ருவின்} மடியிலேயே பதுங்கியிருந்தேன். பாம்புகளில் சிறந்தவர்களே, ஓ பெரும் காந்தி மிக்க தலைவனே (வாசுகி), (நான் பதுங்கியிருந்த) அந்த இடத்தில், (இந்த சாபத்தால்) கவலை கொண்ட தேவர்கள்

பெருந்தகப்பனிடம் {பிரம்மமனிடம்} பேசும் வார்த்தைகள் எனக்குக் கேட்டது. தேவர்கள், "ஓ பெருந்தகப்பா {பிரம்மா}, ஓ தேவர்க்கு தேவா, உங்கள் இருப்பை உணர்ந்தும், இவ்வளவு அன்பான புதல்வர்கள் கிடைத்தும், இந்தப் பாவி கத்ருவைத் தவிர வேறு எவரால் இப்படிச் சாபமிட முடியும்? ஓ பெருந்தகப்பனே, நீங்களும், "அப்படியே ஆகட்டும்", என்று அவளை {கத்ருவை} அங்கீகரித்துள்ளீர்கள். அவள் {கத்ரு} அப்படிச் செய்வதை நீங்கள் ஏன் தடுக்கவில்லை என்பதை நாங்கள் அறிய விரும்புகிறோம்", என்றனர் {தேவர்கள்}.

அதற்கு பிரம்மன், "பாம்புகள் பல்கிப் பெருகிவிட்டன. அவை கொடூரமானவையாகவும், உருவத்தால் பயங்கரமானவையாகவும், மிகுந்த விஷத்தன்மை உள்ளனவாகவும் இருக்கின்றன. எனது படைப்புகளின் நன்மையை விரும்பி, நான் கத்ருவைத் தடுக்கவில்லை. ஒரு தவறும் செய்யாதவர்கள், எந்தத் தீங்கும் செய்யாதவர்கள், அறம் சார்ந்தவர்கள் ஆகியோரை அந்த விஷத்தன்மையுள்ள பாம்புகளும் மற்ற பாவினர்களும் சேர்ந்து கடித்துக் கொல்கின்றன. பயங்கரமான பேரிடர் சம்பவிக்கும் அந்த மணித்துளியில், பாம்புகள் எப்படி அந்த இடரில் இருந்து தப்பிப்பார்கள் என்பதையும் கேள்.

உணர்ச்சிகளைத் தனது முழு ஆளுமைக்குள் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு, புத்திகூர்மையுடன், ஜரத்காரு என்ற ஒரு முனிவன் யயவர குலத்தில் பிறப்பான்.

அந்த ஜரத்காருவுக்கு ஆஸ்தீகன் என்ற பெயர் கொண்ட பிள்ளை இருப்பான். அவன் அந்த வேள்வியைத் (நாக வேள்வியைத்) தடுத்து நிறுத்துவான். எந்தப் பாம்புகள் அறம்சார்ந்து இருந்தனவோ, அவை தப்பிக்கும்", என்றார் (பிரம்மன்). தேவர்கள் (பிரம்மனிடம்), "ஓ உண்மைகள் அறிந்தவரே, பெரும் சக்தியும் தவமும் கொண்ட அந்த ஜரத்காரு என்ற முனிவர்களில் முதன்மையானவன், யார் மூலமாக தனது சிறப்புமிக்க புத்திரனை ஈன்றெடுப்பான்?", என்று கேட்க, பிரம்மன் பதிலளித்தார், "அந்த அந்தணர்களில் சிறந்தவன், தனது (ஜரத்காரு என்ற) பெயரைக் கொண்ட தன் மனைவி மூலமே, பெரும் சக்தியைக் கொடையாகக் கொண்ட தன் மகனை (ஆஸ்தீகனை) ஈன்றெடுப்பான். பாம்புகளின் மன்னன் வாசுக்கிக்கு ஜரத்காரு என்ற பெயரில் ஒரு தங்கை இருக்கிறாள். இவள் மூலமே அந்த மகன் (ஆஸ்தீகன்) பிறப்பான். அப்படிப் பிறந்து, பாம்புகளை விடுவிப்பான்." (என்றார் பிரம்மன்)

எலபத்திரன் (என்ற பாம்பு) தொடர்ந்தான், "தேவர்கள் பெருந்தகப்பனிடம் (பிரம்மனிடம்), "அப்படியே ஆகட்டும்" என்றனர்.

அந்த தெய்வமான பிரம்மனும் தேவர்களிடம் இப்படிச் சொல்லிவிட்டு தேவலோகம் சென்றான். ஓ வாசுக்கி, ஜரத்காரு எனும் பெயரில் இருக்கும் உன் தங்கையை நான் கண்டேன். அவளை (பாம்பு ஜரத்காருவை), அருந்தவங்கள் செய்து, தனக்கான ஒரு மணமகளுக்காக பிச்சையெடுத்துத் திரியும் ஜரத்காருவுக்கு பிச்சையாக இடு. நீ அப்படிச் செய்தால் நாம் விடுவிக்கப்படுவோம் என்பதை நான் அறிவேன்", என்றான். (பாம்பு எலபத்ரன்).

இப்படியே இந்த முப்பத்து எட்டாவது {38} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

வாசுகியின் கவலை |ஆதிபர்வம் - பகுதி 39

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "ஓ மறுபிறப்பாளர்களில் (அந்தணர்களில்) சிறந்தவரே (சௌனகரே), எலபத்திரனின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட எல்லா பாம்புகளும் பெரும் மகிழ்ச்சி கொண்டு, "நன்றாக சொன்னாய், நன்றாக சொன்னாய்" என்று ஆச்சரியப்பட்டனர். அன்றிலிருந்து வாசுகி, தனது தங்கையான ஜரத்காரு என்ற அந்தப் பெண்ணை (பெண் பாம்பை) கவனமாக வளர்த்து வந்தான். அவள் (ஜரத்காரு) வளர உதவுவதில் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டான்.

"அந்த வேளையில்தான் தேவர்களும் அசுரர்களும் சேர்ந்து வருணனின் இருப்பிடத்தை (வருணனின் இருப்பிடம் கடலை) கடைய பெரும்பலம் வாய்ந்த

வாசுகி கயிறாகப் பயன்பட்டான். அந்த வேலை முடிந்ததும், அந்தப் பாம்புகளின் மன்னன் (வாசுகி), பெருந்தகப்பனின் (பிரம்மனின்) முன்னிலைக்குச் சென்றான். தேவர்கள், வாசுகி உடனிருக்க, பெருந்தகப்பனிடம் (பிரம்மனிடம்), "ஓ தலைவனே (பிரம்மனே), வாசுகி பெரும் பயத்தால் (தனது தாயின் (வினதையின்) சாபத்தை நினைத்து) மிகுந்த துயருற்றிருக்கிறான். தனது இனத்தின் (பாம்பினத்தின்) செழுமையில் ஆவலுள்ள வாசுகி, தனது தாயின் (வினதையின்) சாபத்தை நினைத்து அடைந்திருக்கும் இதயத்துயரைக் கவனியும். பாம்புகளின் மன்னன் (வாசுகி) நமது நன்மையை விரும்பி எப்போதும் நம்முடன் (தேவர்களுடன்) நட்புடன் இருப்பவன். ஓ தேவர்கள் தலைவனே (பிரம்மனே), அவனிடம் (வாசுகியிடம்) கருணை கொண்டு, அவனது மன நோயைப் போக்கும்." என்று தெரிவித்தனர்.

"அதற்கு பிரம்மன், "ஓ இறவாதவர்களே (தேவர்களே), நீங்கள் சொன்னதையே நானும் என் மனதில் எண்ணியிருக்கிறேன். பாம்புகளின் மன்னன்(வாசுகி), முன்பு எலபத்திரன் அவனிடம் (வாசுகியிடம்) சொன்னவாறு செய்யட்டும். அந்த நேரம் இப்போது வந்துவிட்டது. தீயவர்கள் மட்டுமே அதில் அழிவர், அறந்த சார்ந்தோர் அழிய மாட்டார்.

ஜரத்காரு பிறந்தவிட்டான், அந்த அந்தணன் (ஜரத்காரு) கடுந்தவங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறான். வாசுகி, சரியான தருணத்தில் தனது சகோதரியை (ஜரத்காருவை) அவனுக்கு (ஜரத்காருவுக்கு) அளிக்கட்டும். தேவர்களே, பாம்புகளின் செழுமையில் விருப்பம் கொண்ட பாம்பு எலபத்திரன் சொன்னது அனைத்தும் உண்மை. அதைத் தவிர வேறெதுவும் இல்லை", என்றார். (பிரம்மன்).

சௌதி தொடர்ந்தார், " அதன்பிறகு, தாயின் சாபத்தால் துயருற்றிருந்த பாம்புகளின் மன்னன் வாசுகி, பெருந்தகப்பனின் (பிரம்மனின்) வார்த்தைகளைக் கேட்டு, தனது சகோதரியை (ஜரத்காருவை) முனிவர் ஜரத்காருவுக்கு அளிப்பதற்கு எண்ணங்கொண்டு, தங்கள் கடமைகளில் உறுதியாக இருந்த எண்ணற்றப் பாம்புகளை முனிவர் ஜரத்காருவைக் கவனித்து வருமாறு உத்தரவிட்டு, "எப்போது ஜரத்காரு தனக்கு ஒரு மனைவியை வேண்டுகிறாரோ, அப்போது உடனே என்னிடம் வந்து தெரிவியுங்கள். நமது இனத்தின் செழுமை அதில்தான் அடங்கியிருக்கிறது" என்றான் (வாசுகி).

இப்படியே இந்த முப்பத்து ஒன்பதாவது (39) பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

பரீக்ஷித்தின் வேட்டை | ஆதிபர்வம் - பகுதி 40

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌனகர், "ஓ சூத மைந்தா (சௌதியே), அந்த சிறப்புமிக்க முனிவர் ஜரத்காரு அந்தப் பெயரால் ஏன் இந்த உலகத்தால் அழைக்கப்பட்டார். ஜரத்காரு என்ற பெயருக்கான காரணத்தை எங்களுக்கு நீர் சொல்ல வேண்டும்", என்று கேட்டார்.

சௌதி, "" 'ஜரா', என்றால் கழிக்கப்பட்ட (Waste - ஒன்றுக்கும் உதவாத என்ற பொருளும் உண்டு. ஆனால் இங்கு பொருந்தாது), கரு (Karu அல்ல garu) என்றால் பெரியது என்று பொருள். இந்த முனிவர் (ஜரத்காரு) பெரும் உடலுடையவராக இருந்தார். ஆனால் அதைத் தனது ஆன்மிகத் தவங்களால் படிப்படியாகக் குறைத்தார். ஓ அந்தணரே (சௌனகரே), அதே காரணத்துக்காகவே, வாசுகியின் சகோதரியும் ஜரத்காரு என்று அழைக்கப்பட்டாள்", என்றார் (சௌதி).

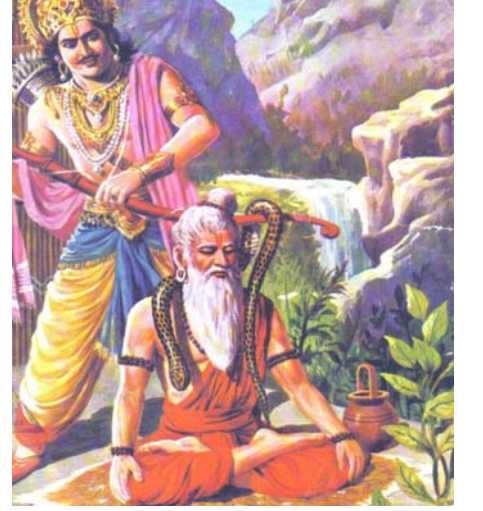
நற்குணம் பொருந்திய சௌனகர், இதைக்கேட்டுப் புன்னகைத்து உக்ரசரவசிடம் (சௌதியிடம்), "இதுவும் அப்படியேவா", என்று சொல்லிவிட்டு பிறகு, "இதற்கு முன் நீர் சொன்னதையெல்லாம் கேட்டேன். ஆஸ்தீகர் எப்படிப் பிறந்தார் என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்", என்றார் (சௌனகர்).

இதைக்கேட்ட சௌதி, "சாத்திரங்களில் எப்படி எழுதப்பட்டுள்ளதோ அப்படியே சொல்கிறேன்", என்றார்.

சௌதி சொன்னார், "வாசுகி (பாம்பு மன்னன்), முனிவர் ஜரத்காருவுக்குத் தனது சகோதரியை (ஜரத்காருவை) அளிக்க விருப்பங்கொண்டு, பாம்புகளுக்கு உத்தரவிட்டிருந்தான். ஆனால் நாட்கள் கழிந்தன, முனிவர் (கரத்காரு) கடுத்தவங்களிலும், ஆன்மிக வழிபாடுகளிலும் ஈடுபட்டாரே தவிர, மனைவியைத் தேடவில்லை. அந்த உயர் ஆன்ம முனிவர் (ஜரத்காரு), படிப்பிலும், ஆன்மிகத்திலும் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டு, தனது உயிர் வித்தைத் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்து, மனைவியைப் பெறுவதில் விருப்பமில்லாமல், முழு உலகையும் அச்சமில்லாமல் சுற்றித் திரிந்தார்.

பின்னர், முன்பொரு காலத்தில், ஓ அந்தணரே (சௌனகரே), கௌரவர் குலத்தில் பிறந்த பரீக்ஷத் என்ற மன்னன், தனது முப்பாட்டன் பாண்டுவைப் போல பெரும் பலவானாகவும், வில்லாளிகளில் சிறந்தவனாகவும், வேட்டையாடுவதில் விருப்பமுள்ளவனாகவும் இருந்தான். அந்த ஏகாதிபதி (பரீக்ஷித்), மான், காட்டுப்பன்றிகள், ஓநாய்கள், எருமைகள் மற்றும் பலதரப்பட்ட காட்டு விலங்குகளை வேட்டையாடித் திரிந்துகொண்டிருந்தான். ஒரு நாள், ஒரு மானைத் தனது கூர்மையான கணையால் அதன் முதுகில் அடித்து, அங்கே, இங்கே என்று அந்த விலங்கைத் தேடி, ஆழ்ந்தக் கானகத்தின் ஊடே, சிறப்பு மிக்க ருத்திரன் தேவலோகத்திற்குள் செல்வது போல, கையில் வில்லுடன் ஊடுருவிப் போனான். எங்கு தேடியும் அந்த மான் அகப்படவில்லை. பரீக்ஷித்தினால் துளைக்கப்பட்ட எந்த மானும் இதுவரை இப்படித் தப்பியதில்லை.

இந்த மான், புண்பட்டாலும், இந்த மன்னன் (பரீக்ஷித்) எப்படி வெகு வேகமாக சொர்க்கத்தில் நுழைவானோ அப்படி வெகு வேகமாக ஓடியது. மனிதர்களின் மன்னன் பரீக்ஷித்தால் துளைக்கப்பட்ட அந்த மான் அவனது பார்வையில் இருந்து மறைந்து, அவனை கானகத்திற்குள் வெகு தொலைவிற்கு அழைத்து வந்துவிட்டது. மிகுந்த களைப்பும், தாகமும் கொண்ட மன்னன் (பரீக்ஷித்), அந்தக் கானகத்தில் மாட்டு மந்தைகளுடன் அமர்ந்து, தாயிடம் பாலருந்தும் கன்றுகளின் வாயிலிருந்து உமிழப்படும் நுரையை (பால் நுரை) உறிஞ்சிக் குடித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு முனிவரைக் (முனிவரின் பெயர் சமீகர்) கண்டான். பசியும் சோர்வுமாய் இருந்த அந்த மன்னன் (பரீக்ஷித்) அவரை அவசரமாக அடைந்து, தனது வில்லை உயர்த்தி, அந்த முனிவரிடம் (முனிவர் சமீகரிடம்), "ஓ அந்தணரே, நான் அபிமன்யுவின் மகன், மன்னன் பரீக்ஷத், என்னால் துளைக்கப்பட்ட மான் ஒன்றைக் காணவில்லை. அதை நீர் பார்த்தீரா?", என்று கேட்டான். ஆனால், பேசா நோன்பு

நோற்ற அந்த முனிவர் {சமீகர்} அவனிடம் ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை. கோபம் கொண்ட மன்னன் {பரீஷித்}, அங்கு கிடந்த ஒரு இறந்த பாம்பைத் தனது வில்லால் எடுத்து அவரது {சமீகரின்} தோளில் போட்டான். முனிவர் {சமீகர்} எந்த எதிர்ப்பும் தெரிவிக்காமல் அமைதியாக இருந்தார். மன்னன் {பரீஷித்}, முனிவரை {சமீகரை} அப்படியே விட்டுவிட்டு, தனது தலைநகரத்திற்கு {ஹஸ்தினாபுரத்திற்கு} சென்றான். மன்னிக்கத் தெரிந்த அந்த முனிவர் {சமீகர்}, மன்னர்களில் புலியைப் போன்றவன் அந்த ஏகாதிபதி என்றும், தனது கடமைகளில் அவன் உண்மையாக இருந்தான் என்றும் அறிந்து, அவனை {பரீஷித்தை} அவமதிக்கவோ, சபிக்கவோ இல்லை. அந்த ஏகாதிபதிகளில் புலியைப் போன்றவன் {பரீஷித்}, அந்த பரத குலத்தில் முதன்மையானவன் {பரீஷித்}, தான் அவமதித்த அந்த மனிதர் ஒரு அறம் சார்ந்த முனிவர் என்பதை அறியாமல் அப்படி அவமதித்துவிட்டான்.

பெரும் சக்திகளைக் கொடையாகவும், ஆழ்ந்த ஆன்மிக நோன்புகளும், தனது உறுதிகளில் உறுதியுடனும் கடுமையுடனும், அமைதிப்படுத்த முடியாத கடும்கோபக்காரனுமான, சிரிங்கின் {Sringin} என்ற இளவயதுடைய மகன் ஒருவன் அந்த முனிவருக்கு {சமீகருக்கு} இருந்தான். எல்லா உயிர்களுக்கும் நல்லதையே செய்து கொண்டிருக்கும் தனது குருவிடம் அவ்வப்போது சென்று, அவருக்குத் தக்க மரியாதைகள் செலுத்தி, மிகுந்த கவனத்துடன் வழிபட்டு வந்தான்.

ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே {சௌனகரே}, அன்று அப்படி செய்துவிட்டு, தனது குருவின் உத்தரவின் பேரில் வீட்டுக்குத் திரும்பி வருகையில், தனது நண்பனான, முனி மைந்தன் கிரிசன் {Krisa} அவனுடன் {சிரிங்கினுடன்} விளையாட்டுத்தனமாகச் சிரித்து, பேசிக்கொண்டு வந்தான். அவன் {கிரிசன்} பேசிக் கொண்டிருந்த போது, தனது தந்தையைக் குறித்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு, விஷத்தைப் போன்று கடும் கோபம் கொண்டான் சிரிங்கின்.

கிரிசன் சொன்னான், "மிகுந்த செருக்குடன் இராதே, ஓ சிரிங்கின், இவ்வளவு பெரிய சக்திகள் கொண்ட உன்னைப் போன்ற ஒரு துறவியின் தந்தை {சமீகர்}, தனது தோள்களில் உயிரற்றப் பாம்பைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்", என்றான் {கிரிசன் சிரிங்கினிடம்}.

{சிரிங்கின் நண்பன், முனி மைந்தன் கிரிசன், மேலும் தொடர்ந்தான்.....}

"ஆகையால், எங்களைப் போன்ற உண்மை ஞானமும் ஆழ்ந்த ஆன்மிகத் தவங்களுடன், அதில் வெற்றியும் கொண்ட முனி மைந்தர்களிடம் ஒரு வார்த்தையும் பேசாதே. உன் தகப்பன் {சமீகர்} செத்த பாம்பைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கையிலும், செருக்கால் பெரிய வார்த்தைகளைப் பேசுவனே {சிரிங்கினே}, உனது ஆண்மை எங்கே? ஓ முனிவர்களில் சிறந்தவனே {சிரிங்கினே}, உனது தந்தை {சமீகர்} இந்த நிலையை அடைய, அவர் ஒரு குற்றமும் செய்ய வில்லை. அதனாலேயே நானே தண்டிக்கப்பட்டது போல உணர்ந்து வருத்தப்படுகிறேன்", என்றான் {கிரிசன் சிரிங்கினிடம்}.

இப்படியே இந்த நாற்பதாவது {40} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

தந்தையின் கண்டிப்பு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 41

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "இதைக் கேட்ட சிரிங்கின் தனது தகப்பன் {சமீகர்} செத்த பாம்பைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார், என்பதை அறிந்து மிகுந்த கோபம் கொண்டான். கிரிசனைப் பார்த்து, மென்மையாக, "வேண்டிக் கேட்கிறேன், ஏன் எனது தந்தை {சமீகர்} செத்த பாம்பைச் சுமக்கிறார்?", என்று கேட்டான். அதற்கு கிரிசன், "ஓ அன்புக்குரியவனே, மன்னன் பரீக்ஷித் வேட்டையாடித் திரிந்து கொண்டிருக்கும்போது, அவன் அந்த செத்த பாம்பை உனது தந்தையின் {சமீகரின்} தோளில் போட்டுச் சென்றான்", என்றான் {சிரிங்கின் நண்பன் கிரிசன்}.

சிரிங்கின், "அந்த தீய ஏகாதிபதிக்கு {பரீக்ஷித்} எனது தந்தை {சமீகர்} என்ன கெடுதி செய்தார்? ஓ கிரிசா,

இதைச் சொல்லி, எனது ஆன்ம பலத்தைக் காண்பாயாக", என்றான்.

கிரிசன், "அபிமன்யுவின் மைந்தனான மன்னன் பரீக்ஷித் வேட்டையாடிக்கொண்டிருக்கும்போது, ஒரு மானைத் தனது கணையால் தைத்தான். அந்த மான் அடிபட்டு ஓடவே, அதைத் தனியாகத் துரத்திக் கொண்டு வந்தான். கானகம் அடர்ந்திருந்ததால் மன்னன் {பரீக்ஷித்தின்} பார்வை அந்த மானில் மேல் இருந்து தப்பியது. அப்போது அவன் உன் தந்தையைக் {சமீகரை} கண்டு, அது குறித்து வினவினான். உனது தந்தை அப்போது பேசா நோன்பில் இருந்தார். ஆகையால் பதில் சொல்லவில்லை. அசைவற்று அமர்ந்திருந்த உனது தந்தையிடம், பசியுடனும், தாகத்துடனும், மிகுந்த சோர்வுடனும் இருந்த மன்னன் {பரீக்ஷித்} காணாமல் போன மானைப் பற்றித் திரும்பத் திரும்பக் கேட்டான். உனது தந்தை {சமீகர்} பேசா நோன்பு இருந்ததால், பதிலேதும் கூறவில்லை. அதன்பிறகு அந்த மன்னன் {பரீக்ஷித்}, செத்த பாம்பைத் தனது வில்லின் நுனியில் எடுத்து, உனது தந்தையின் தோளில் போட்டான். ஓ சிரிங்கின், வழிபாட்டில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்ததால் உனது தந்தை {சமீகர்} அப்படியே அசைவற்று உட்கார்ந்திருந்தார். அந்த மன்னன் {பரீக்ஷித்}, யானையின் பெயரைக் கொண்ட தனது தலைநகரத்திற்குச் {ஹஸ்தினாபுரத்திற்குச்} சென்றுவிட்டான்", என்றான் {சிரிங்கின் நண்பன் கிரிசன்}.

சௌதி தொடர்ந்தார், "தோள்களில் செத்த பாம்பு வந்த காரணத்தைக் கேட்ட அந்த முனி மைந்தன் {சிரிங்கின்}, ஆத்திரத்தால் கண்கள் சிவந்து, எரியும் தழலெனக் கோபம் கொண்டான். அந்த வலிமைவாய்ந்த முனிவன் {சிரிங்கின்} கோபத்தால் உந்தப்பட்டு, நீரைத் தொட்டு, மன்னனைச் {பரீக்ஷித்தைச்} சபித்தான்.

"சிரிங்கின், "மெலிந்த, வயதான என் தந்தையின் {சமீகரின்} தோளில் செத்தப் பாம்பைக் கிடத்திய அந்தப் பாவி ஏகாதிபதி {பரீக்ஷித்}, அந்த அந்தணர்களை அவமதிப்பவன், குருப்பரம்பரையின் புகழை மங்கச் செய்பவன், இந்த எனது வார்த்தைகளின் பலத்தால், வலிமையான பாம்புகளின் மன்னன் தட்சகனால் கடியுண்டு, இன்றிலிருந்து ஏழு இரவுகளுக்குள் யமனின் உலகிற்குச் செல்வான்", என்றான் {சிரிங்கின்}.

சௌதி தொடர்ந்தார், "இப்படி மன்னனைச் சபித்துவிட்டு, சிரிங்கின் தனது தந்தையைக் {சமீகரை} காணச் சென்றான். அங்கே மாட்டு மந்தைக்கிடையில், அந்த முனிவர், செத்தப் பாம்பைத் தனது தோளில் தாங்கி அமர்ந்திருந்தார். தன்னைப் பெற்றவரை {தந்தையை} அந்தக் கோலத்தில் கண்டு, அவன் {சிரிங்கின்} மிகவும் துயருற்றான். அந்தத் துயரால் ஏற்பட்ட கண்ணீருடன் தனது தந்தையிடம் {சமீகரிடம்}, "தந்தையே, உங்களுக்கு நேர்ந்த இந்த அவமரியாதையால், நான் அந்த மன்னன் பரீக்ஷித்தைச் சபித்துவிட்டேன். குருப்பரம்பரையில் வந்த அந்தக் கேடுகெட்டவனுக்கு

எனது சக்தியுள்ள சாபம் தகும். இன்னும் ஏழு நாட்களில், பாம்புகளின் மன்னன் தட்சகன், அந்தப் பாவம் நிறைந்த மன்னனை (பரீக்ஷித்தை), மரணத்தின் பயங்கரமான இடத்திற்கு அனுப்புவான்", என்றான் (சிரிங்கின்).

கோபத்துடன் இருந்த தனது மகனிடம் (சிரிங்கினிடம்) அந்தத் தந்தை (சமீகர்), "குழந்தாய், நான் உனது இந்தச் செயலை விரும்பவில்லை. துறவிகள் இப்படி நடந்து கொள்ளக் கூடாது. நாம் அந்தப் பேரரசனின் (பரீக்ஷித்தின்) ஆளுகைக்குட்பட்ட இடத்திலேயே வாழ்கிறோம். நாம் அவனால் நீதியுடன் பாதுகாக்கப்படுகிறோம். அவன் என்ன செய்திருந்தாலும், அவன் நம்மை ஆள்வதால், அவனை மன்னித்திருக்க வேண்டும். நீ தர்மத்தை அழித்தால், அந்த தர்மமே உன்னைக் கண்டிப்பாக அழிக்கும். மன்னன் (பரீக்ஷித்) நம்மைச் சரியாகப் பாதுகாக்கவில்லையென்றால், நமது நிலை மோசமாகும். நம்மால், நமது விருப்பத்தின்படி ஆன்மிகச் சடங்குகளைச் செய்ய இயலாது. ஆனால், நீதியுள்ள மன்னர்களால் நாம் பாதுகாக்கப்படும்போது, மிக உயர்ந்த தகுதிகளை நாம் அடைகிறோம். அந்த நற்பேறில் அவர்களுக்கும் பங்கு உண்டு.

எனவே, ஆதிக்கம் செலுத்தும் மன்னன் எல்லாவகையிலும் மன்னிக்கப்பட வேண்டியவன். அதுவும் அந்தப் பரீக்ஷித் தனது முப்பாட்டனைப்போல, தனது குடிகளை ஒரு மன்னன் எப்படிப் பாதுகாக்க வேண்டுமோ, அப்படியேப் பாதுகாத்தான். அந்த நோன்புகள் நோற்கும் ஏகாதிபதி (பரீக்ஷித்), சோர்வாலும், பசியின் கொடுமையாலும், எனது (பேசா) நோன்பு குறித்த அறியாமையாலுமே அப்படிச் செய்தான். மன்னனற்ற நாடு எப்போதும் தீங்கைச் சந்திக்கும். அத்துமீறுபவர்களை மன்னன் தண்டிப்பதால் மக்கள் தங்கள் சடங்குகளையும் கடமைகளையும் தடையின்றிச் செய்ய முடியும்.

தண்டனைகளின் நிமித்தம் அமைதியுண்டாகும், தர்மத்தை நிலைநிறுத்தும் மன்னன், அங்கே (அந்த இடத்தில்) சொர்க்கத்தை நிலைநிறுத்துகிறான். மன்னன், வேள்விகளைத் தடைகளில் இருந்து பாதுகாக்கிறான். வேள்வி, தேவர்களைத் திருப்திப் படுத்துகிறது. தேவர்கள், மழையைப் பொழிகின்றனர். மழையால், மனிதனுக்கு எப்போதும் பயன்படும் தானியங்களும், மூலிகைகளும் விளைகின்றன. மனு என்ன சொல்கிறார் என்றால், மக்களின் விதியை ஆள்பவன், வேதம் படிக்கும் ஆசாரியன் போன்ற பத்து பேர்களுக்குச் சமம் என்கிறார்.

சோர்வாலும், பசியின் கொடுமையாலும், அந்த நோன்புகளைக் கடைப்பிடிக்கும் இளவரசன் (பரீக்ஷித்-மன்னன் - இவ்விடத்தில் கிசாரி மோகன் கங்கூலியின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பில் இளவரசன் என்றே உள்ளது -Fatigued and oppressed with hunger, that penance-practising prince hath done this through ignorance of my vow.) எனது நோன்பைப் பற்றி அறியாததால் இந்தக் காரியத்தைச் செய்தான். ஏன் இப்படி உனது குழந்தைத்தனத்தால் நீதியற்ற ஒரு காரியத்தைச் செய்தாய்? ஓ மகனே (சிரிங்கின்னே), எக்காரணத்தைக் கொண்டும் அந்த மன்னன் சாபத்திற்குத் தகுந்தவன் அல்ல", என்றார் (சமீகர்).

இப்படியே இந்த நாற்பத்தொன்றாவது (41வது) பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

பரீக்ஷித்துக்கு செய்தி வந்தது | ஆதிபர்வம் - பகுதி 42

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "அதன்பிறகு சிரிங்கின் தனது தந்தையிடம் (சமீகரிடம்), "நான் இந்தச் செயலை அவசரத்தில் செய்திருந்தாலும், ஓ தந்தையே, அல்லது நான் செய்தது சரியில்லாத செயலாக இருந்தாலும், நீங்கள் விரும்பினாலும், விரும்பாவிட்டாலும், எனது வார்த்தைகள் பொய்க்காது. ஓ தந்தையே, நான் உங்களுக்குச் சொல்கிறேன், இந்தச் சாபத்திற்கு வேறு வழியில்லை. நான் விளையாட்டுக்காகக் கூட பொய் சொன்னதில்லை", என்றான் (சிரிங்கின்).

சமீகர், "ஓ குழந்தாய் (சிரிங்கினே), நீ வீரன் என்பதும், உண்மை பேசுவன் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். இதற்கு முன்பு நீ பொய் சொன்னதில்லை, ஆகையால் உனது சாபமும் பொய்க்காது. நற்குணங்கள் நிறைந்து உலகறிந்த ஞானியாக ஒரு மகன், அவனது வயது வரும் வரை, தந்தையின் ஆலோசனையின்படியே நடக்க வேண்டும், நீயோ குழந்தை, இன்னும் எவ்வளவவோ அறிவுரைகளும் ஆலோசனைகளும் உனக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்? நீ எப்போதும் ஆன்மிக தவங்கள் செய்துகொண்டு இருக்கிறாய். அறுகுணங்கள் கொண்ட சிறப்புமிக்கவர்கள் கூட, கோபவசப்பட்டால் அந்தக் கோபம் பெருகிக் கொண்டே தான் இருக்கும். ஓ சடங்குகளைச் செய்பவர்களில் முதன்மையானவனே, நீ எனது மகனாக சிறுவனாக இருப்பதாலும், உனது அவசரத்தை நான் கண்டதாலும், நான் உனக்கு அறிவுரை வழங்க வேண்டும். ஓ மகனே (சிரிங்கினே), காட்டிலுள்ள பழங்களையும், கிழங்குகளையும் மட்டுமே உண்டு வாழ்ந்து வா. உனது கோபத்தைக் கொன்றுவிடு, உனது ஆன்மிகச் செயல்களின் நற்பலன்களைக் கெடுத்துக் கொள்ளாதே. கோபம், துறவிகளின் அறங்களைக் குறைத்து பெரும் வலிகளைக் கொடுக்கும். அறம் சாராதவர்கள் நிலைத்ததில்லை.

மன்னிக்கும் தன்மையுள்ள துறவிகளுக்கு, அமைதி எப்போதும் வெற்றியைத் தந்திருக்கிறது. ஆகவே, மன்னிக்கும் குணம் கொண்டவனாக, உணர்ச்சிகளைக் கட்டுக்குள் வைத்து, வாழக் கற்றுக் கொள். மன்னிக்கத் தெரிந்தவன், பிரம்மனாலும் எட்ட முடியாத உலகங்களை அடைவான். என்னால் முடிந்த அளவு நன்மையைச் செய்ய நானும் அமைதி வழியைத் தேர்ந்தெடுத்திருப்பதால், இதில் ஏதாவது செய்ய வேண்டும். மன்னனிடம் (பரீக்ஷித்திடம்), 'ஓ ஏகாதிபதி, என்னை நீ அவமதித்ததால், எனது முதிர்வுறாத இளவயது மகன் கோபம் கொண்டு உன்னை சபித்திருக்கிறான்', என்று ஆளுப்பி சொல்ல வேண்டும்" என்றார் (சமீகர்).

"சௌதி தொடர்ந்தார், "அந்தப் பெரு முனிவர் (சமீகர்), பெரும் நோன்புகள் நோற்பவர், அன்பாலும் கருணையாலும் உந்தப்பட்டு, சரியான உத்தரவுகள் கொடுத்து, மன்னன் பரீக்ஷித்திடம் தனது சீடனை (Gaurmukha-கோர்முகனை) அனுப்பினார். முதலில் மன்னனின் (பரீக்ஷித்தின்) நலத்தை விசாரித்துவிட்டு, பிறகு உண்மையைக் கூறுமாறு அறிவுறுத்தி, ஆன்மிகத் தவங்களில் ஈடுபடும் நன்னடத்தையுள்ள கோர்முகன் (Gaurmukha) என்ற தனது சீடனை அனுப்பினார். அந்தச் சீடனும் விரைவில் குருபரம்பரையில் வந்த அந்த ஏகாதிபதியை (பரீக்ஷித்தை) நெருங்கினான். அவன் மன்னனின் அரண்மனைக்குள் நுழைந்து, மன்னனிடம் தனது வருகையைத் தெரிவிக்குமாறு வாயில் காப்போனிடம் சொன்னான்.

அந்த இருபிறப்பாளனான (அந்தணனான) கோர்முகன் அந்த ஏகாதிபதியால் (பரீக்ஷித்தால்) சரியான முறையில் வழிபடப்பட்டான். சிறிது நேரம் ஓய்வெடுத்துவிட்டு, மன்னனிடம் (பரீக்ஷித்திடம்), அவனது அமைச்சர்கள் முன்னிலையில், தனக்கு அறிவுறுத்தியிருந்தபடி அந்தக் சமீகரின் வேதனையான வார்த்தைகளை முழுமையாகச் சொன்னான்.

கோர்முகன், "ஓ மன்னர்களுக்கு மன்னா, அறம்சார்ந்த, உணர்ச்சிகளைத் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்கும், அமைதி நிறைந்த, ஆன்மிக வழிபாடுகளுக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட, சமீகர் என்ற பெயர் கொண்ட, ஒரு முனிவர் உனது ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதியில் வாழ்ந்து வருகிறார். ஓ மனிதர்களில் புலி போன்றவனே, அவர் {சமீகர்} பேசா நோன்பிருக்கும்போது அவரது தோளில் உனது வில்லின் நுனியால் செத்த பாம்பு கிடத்தினாய். அவரே {சமீகரே} உன்னை மன்னித்துவிட்டார். ஆனால் அவரது மகனால் {சிரிங்கினால்} அது முடியவில்லை. பின் அவனால் {சிரிங்கினால்} இன்று நீ சபிக்கப்பட்டிருக்கிறாய், ஓ மன்னர்களின் மன்னா {பரிசுஷித்தா}, தனது தந்தை {சமீகர்} அறியாமல், 'நீ ஏழு இரவுகளுக்குள் தட்சகன் {பாம்பு} தீண்டி இறந்து போவாய்' என்று சபித்துவிட்டான் {சிரிங்கின்}. சமீகர் உன்னைக் காப்பாற்ற தனது மகனிடம் {சிரிங்கினிடம்} வேண்டினார். ஆனால், அந்த மகனால் {சிரிங்கினால்} சாபத்தைப் பொய்யாக்க முடியவில்லை. தனது மகனின் {சிரிங்கினின்} கோபத்தை அமைதிப்படுத்த தன்னால் இயலாத காரணத்தால், ஓ மன்னா, உனது நன்மைக்காக என்னை உன்னிடம் அனுப்பினார்", என்றான் {பேசா நோன்பிருந்த முனிவர் சமீகரின் சீடன் கோர்முகன்}.

குரு பரம்பரையில் உதித்து, ஆன்மிக நோன்புகளில் ஈடுபடும், அந்த மன்னன் {பரிசுஷித்}, இந்தக் கொடூர வார்த்தைகளைக் கேட்டு, தனது பாவகரமான காரியத்தை நினைவுகூர்ந்து, மிகவும் வருந்தினான். அந்த முனிவர் {சமீகர்} பேசா நோன்பு நோற்றிருந்தார், என்பதை அறிந்ததும் மிகவும் துயருற்று, அந்த முனிவர் சமீகரின் அன்பையும் கருணையையும், தனது பாவகர காரியத்தையும் நினைத்துப் பார்த்து மிகவும் வருந்தினான். தெய்வத்தைப் போலக் காட்சியளித்த அந்த மன்னன் {பரிசுஷித்}, தனது மரணச் செய்திக்காக வருத்தப்படவில்லை. ஆனால், தன்னால் அந்த முனிவருக்கு {சமீகருக்கு} இழைக்கப்பட்டச் செயலை எண்ணி வருந்தினான்.

"அதன்பிறகு, "அந்த வழிபடத்தகுந்தவர் {சமீகர்} என்னிடம் கருணையோடு இருக்கட்டும்" என்று சொல்லி கோர்முகனை மன்னன் {பரிசுஷித்} அனுப்பி வைத்தான். அவன் {கோர்முகன்} சென்றவுடன், ஆழ்ந்த கவலையுடன் இருந்த மன்னன் {பரிசுஷித்}, சிறிதும் நேரத்தை வீணாக்காமல் தனது அமைச்சர்களுடன் ஆலோசனை நடத்தினான். ஆலோசனைகள் வழங்குவதில் சிறந்தவனான அந்த மன்னன் {பரிசுஷித்} அவர்களுடன் ஆலோசனை நடத்திவிட்டு, ஒரே தூணில் ஒரு மாளிகையை எழுப்பினான். அது இரவும் பகலும் நன்கு காக்கப்பட்டது. மருத்துவர்களும், மருந்துகளும், மந்திரங்களில் திறமை மிகுந்த அந்தணர்களும் அந்த மாளிகையில் நிறைய இருந்தனர். எல்லாப் புறங்களிலிருந்து பாதுகாக்கப்பட்ட அந்த ஏகாதிபதி {பரிசுஷித்}, தனது கடமைகளை அமைச்சர்கள் புடைசூழ அங்கிருந்தே நிறைவேற்றினான். எவரும் அங்கிருக்கும் மன்னனை நெருங்கமுடியாது. காற்று கூட புகமுடியாதபடி அந்த இடம் பாதுகாக்கப்பட்டது.

ஏழாவது நாளும் வந்தது. அந்தணர்களில் சிறந்தவரான, பெரும் கல்விகற்ற காசியபர் அந்த இடத்திற்கு வந்து கொண்டிருந்தார். அவர் {காசியபர்} பாம்பால் கடிபட இருக்கும் மன்னனை {பரிசுஷித்தை} காக்கும் ஆவலில் அங்கு வந்து கொண்டிருந்தார். அவர் நடந்தனவற்றை எல்லாம் கேள்விப்பட்டிருந்தார். பாம்புகளில் முதன்மையான தகூகனால் அந்த ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவன் {பரிசுஷித்} எமனுலகு அனுப்பப்படுவான் என்பதை அறிந்திருந்தார். பாம்பால் கடிபட்ட பிறகு, அந்த ஏகாதிபதியை {பரிசுஷித்தை} குணப்படுத்த வேண்டும். அதனால், தனக்கு செல்வமும் கிடைக்கும், நற்பேறும் கிடைக்கும் என்று எண்ணினார். ஆனால், முதிர்ந்த அந்தணரின் உருவில் இருந்த அந்தப் பாம்புகளின் இளவரசன் தகூகன், இதயத்தில் மன்னனைக் குணப்படுத்த எண்ணி வந்து கொண்டிருந்த காசியபர், தனது வழியில் நெருங்கி வருவதைக் கண்டான். அந்தப் பாம்புகளின் இளவரசன் {தகூகன்}, அந்த முனிவர்களில் காளைப் போன்றவரிடம் {காசியபரிடம்}, "இவ்வளவு வேகமாக எங்கு செல்கிறீர்? இப்படி நீங்கள் செல்வதன் நோக்கம் என்ன?" என்று கேட்டான் {முதிர்ந்த அந்தணரின் உருவில் இருந்த பாம்பான தகூகன்}.

இப்படி கேட்கப்பட்ட காசியபர், "தகூகன், தனது விஷத்தால், குரு பரம்பரையில் வந்த, எதிரிகளை ஒடுக்குபவனான, மன்னன் பரிசுஷித்தை இன்று எரிக்கப் போகிறான். ஓ மனதிற்கினியவரே, அக்னியைப் போன்ற சக்தி படைத்த தகூகன் கடித்த பிறகு, பாண்டவப் பரம்பரையில் வரும் ஒரே பிரதிநிதியான அந்த அளவற்ற வீரமிக்க மன்னனை {பரிசுஷித்தை} குணப்படுத்த நேரத்தை வீணடிக்காமல் வெகு விரைவாகப் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன்", என்று மறுமொழி சொன்னார்.

அதற்கு தகூகன், "நான்தான் தகூகன், ஓ அந்தணரே {காசியபரே}, நானே அந்த பூமியின் அதிபதியை {பரிசுதித்தை} எரிக்கப் போகிறேன். நில்லும், என்னால் கடிபட்டவனை உம்மால் குணப்படுத்த முடியாது", என்றான். காசியபர், "எனது கல்வியின் ஆற்றலால், அங்கு சென்று உன்னால் கடிபட்ட ஏகாதபதியை {பரிசுதித்தை} குணப்படுத்த முடியும் என்பதில் உறுதியாக இருக்கிறேன்." என்றார் {காசியபர்}.

இப்படியே இந்த நாற்பத்திரண்டாவது {42} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

பரிசுதித்தைக் கொன்றான் தகூகன்| ஆதிபர்வம் - பகுதி 43

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "அதன் பிறகு தகூகன் {பாம்பு மன்னன்}, என்னால் கடிபட்ட எந்த உயிரையும் உம்மால் குணப்படுத்த முடியும் என்றால், ஓ காசியபரே என்னால் கடிக்கப்படும் இந்த மரத்தைக் காப்பாற்றும். ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தரே {காசியபரே} உங்களால் முடிந்த அளவு சிறந்ததைச் செய்து உங்கள் மந்திரங்களின் திறமைகளை நீங்கள் இப்போது சொன்னது போல எனக்குச் செய்து காட்டும்." என்றான்.

காசியபர், "இதைப் போன்ற எண்ணத்தை நீ கொண்டிருந்தாயானால், ஓ பாம்புகளின் மன்னா {தகூகா}, இந்த மரத்தைக் கடி, உன்னால் கடிபட்டாலும் அதை நான் காப்பாற்றுகிறேன்", என்றார்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "அந்தப் பாம்புகளின் மன்னன் {தகூகன்}, காசியபர் இப்படிச் சொன்னவுடன், அங்கிருந்த ஒரு ஆலமரத்தைக் கடித்தான். அந்த மரம், அந்தச் சிறப்புமிக்கப் பாம்பால் கடிபட்டு, விஷம் அதற்குள் ஊடுருவி, எல்லாபுறமும் பற்றி எரிந்தது. அந்தப் பாம்பு {தகூகன்}, ஆலமரம் எரிந்து முடிந்ததும் காசியபரிடம், "ஓ அந்தணர்களில் முதன்மையானவரே, உம்மால் ஆனதில் சிறந்ததை முயற்சித்துப் பார்த்து, இந்த கானகத்தின் மன்னனை {ஆலமரத்தை} காப்பாற்றும்", என்றான்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "பாம்புகளின் மன்னன் {தகூகன்} ஏற்றிய விஷத்தால் அந்த மரம் {ஆலமரம்} சாம்பலாகியிருந்தது. அந்த சாம்பலை எடுத்த காசியபர், "ஓ பாம்புகளின் மன்னா, இந்த கானகத்தின் மன்னன் மீது என் ஞான பலத்தை நான் பிரயோகிப்பதை பார். ஓ பாம்பே {தகூகனே}, உனது மூக்கின் அருகிலேயே நான் அவனை {ஆலமரத்தை} காப்பாற்றிக் காட்டுகிறேன்", என்றார். பின்பு, மொட்டு ஒன்றை உருவாக்கினார். அதன் பிறகு, அதைச்சுற்றி இரு இலைகளை உருவாக்கினார். அதன்பிறகு, மரத்தின்தண்டையும், அதன் கிளைகளையும் உருவாக்கினார். அதன் பிறகு அது முழுதும் வளர்ந்த மரமாக அனைத்து இலைகள் மற்றும் கிளைகளுடன் விளங்கிற்று. காசியபரின் வித்தையால், புத்துயிர் பெற்ற மரத்தைக் கண்ட தகூகன், அவரிடம் {காசியபரிடம்} "எனது விஷத்தையோ அல்லது என்னைப் போன்ற இன்னொருவரின் விஷயத்தையோ நீர் முறிப்பது ஆச்சரியமன்று. ஓ ஆன்மிகத்தை செல்வமாகக் கொண்டவரே, எந்த செல்வத்தை விரும்பி நீர் அங்கு செல்கிறீர்? அந்த ஏகாதிபதியிடம் நீர் எதிர்பார்க்கும் வெகுமதியை, அது எவ்வளவு கடினமாக இருந்தாலும் என்னாலும் தர முடியும். இவ்வளவு திறமைவாய்ந்தவரான உமது வித்தை, வாழ்நாள் குறுகி, அந்தணரின் {சமீகரின் மகன் சிரிங்கரின்} சாபத்தால் பாதிக்கப்பட்ட மன்னனைக் {பரிசுதித்தை} காப்பாற்றுவதில் சந்தேகத்திற்கிடமாகிப் போகலாம். அப்படி அது நடந்தால், மூன்று உலகங்களிலும் அறியப்பட்ட உமது புகழ், கிரகனத்தால் பாதிக்கப்பட்ட சூரியனைப் போல மங்கும்.

அதற்கு காசியபர், "பொருட்செல்வத்திற்காகவே நான் அங்கு செல்கிறேன். அதை நீ எனக்குக் கொடு. ஓ பாம்பே, உனது தங்கத்தை எடுத்துக் கொண்டு, நான் வந்த வழியே திரும்புகிறேன்",

என்றார். தகூகன், "ஓ மறுபிறப்பாளர்களில் {அந்தணர்களில்} சிறந்தவரே, நீர் அந்த மன்னனிடம் எதிர்பார்த்ததைவிட அதிகமாகவே தருகிறேன். அதனால் நீர் அங்கே செல்லாதீர்", என்றான் {பாம்பு மன்னன் தகூகன்}.

சௌதி தொடர்ந்தார், "இதைக் கேட்ட பெரும் சக்தியும் ஞானமும் கொண்ட அந்த அந்தணர்களில் சிறந்த காசியபர் அம்மன்னனை {பரீக்ஷித்தை} நினைத்து தியானத்தில் அமர்ந்தார். அந்த முனிவர்களில் முதன்மையான பெரும் சக்தி கொண்ட ஆன்மிக ஞானத்தைக் கொடையாகக் கொண்ட காசியபர் பாண்டவ குலத்தில் வந்த மன்னனின் {பரீக்ஷித்தின்} வாழ்நாள் குறுகியதைக் கண்டு தகூகனிடம் தான் விரும்பியதைப் போல அதிகமான செல்வத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு வந்த வழியே திரும்பிப் போனார். அப்படி வந்த வழியே காசியபர் சென்றதும், சரியான நேரத்தில் தகூகன் அஸ்தினாபுரத்திற்குள் நுழைந்தான். வழியிலேயே, மன்னன் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் வாழ்வதாகவும், விஷமுறிவுக்கான மந்திரங்களாலும் மருந்துங்களாலும் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கிறான் என்பதாகவும் அறிந்தான்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "இப்படி எல்லாவற்றையும் அறிந்த அந்தப் பாம்பு {தகூகன்}, "அந்த ஏகாதிபதி {பரீக்ஷித்} எனது மாயையால் ஏமாற்றப்பட வேண்டும். ஆனால் அதை எப்படிச் செய்வது?", என்று எண்ணினான். அந்த மன்னனிடம், சில பாம்புகளைத் துறவிகள் போல வேடம்பூண்டு பழங்களையும், தர்ப்பைப் புல்லையும், நீரையும் கொண்டு செல்லச் சொல்லி, "எல்லோரும் மன்னனிடம் {பரீக்ஷித்திடம்} சென்று, பொறுமையில்லாத எந்த அடையாளத்தையும் காண்பிக்காமல், அவனை பழங்களையும், பூக்களையும், நீரையும் ஏற்குமாறு செய்யுங்கள்", என்று தகூகன் கூறினான்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "அந்தப் பாம்புகளும், தகூகன் உத்தரவிட்டவாறே நடந்து கொண்டன. அவை தர்ப்பைப் புல்லையும், நீரையும், பழங்களையும் கொண்டு சென்றன.

பெரும் சக்தி கொண்ட அந்த மன்னர்களில் முதன்மையானவன் {பரீக்ஷித்} அந்தக் காணிக்கைகளை ஏற்றுக் கொண்டான். வந்தவர்களின் வேலை முடிந்தவுடன், "சென்று வாருங்கள்", என்று சொன்னான். துறவிகளைப் போல வேடம்பூண்டு வந்த பாம்புகள் சென்றவுடன், மன்னன் {பரீக்ஷித்} தனது அமைச்சர்களிடம், "அந்தத் துறவிகள் கொண்டு வந்த, இந்த அருஞ்சுவை கொண்ட பழங்களை உண்ணுங்கள்", என்றான். விதியின் உந்துதலாலும், முனிவரின் வார்த்தைகளாலும், மன்னன் {பரீக்ஷித்} தனது அமைச்சர்களுடன் அந்தப் பழங்களை உண்ண விரும்பி தகூகன் புகுந்திருந்த, அந்தக் குறிப்பிட்ட பழத்தையே எடுத்தான். அப்படி அவன் எடுத்து உண்ணும்போது, ஓ சௌனகரே, அதன் உள்ளிருந்து கண்கள் கருப்பாகவும், செம்பு நிற உடலுடனும், ஒரு அருவெறுக்கத்தக்கப் புழு வெளியே வந்தது. அந்த மன்னர்களில் முதன்மையானவன் அதை எடுத்து, தனது சபை உறுப்பினர்களிடம், "கதிரவன் மறைகிறான். விஷத்தால் எனக்கு இனிமேல் கண்ணீரில்லை. அதனால், எனது பாவகாரியத்திற்கு தண்டனையாகவும், அத்துறவியின் {சிரிங்கின்} வார்த்தைகள் உண்மையாகவும், இந்தப் புழுவே தகூகனாக மாறி என்னைக் கடிக்கட்டும்", என்றான். அச்சபை உறுப்பினர்களும், விதியால் உந்தப்பட்ட அவனது பேச்சை அங்கீகரித்தனர். மன்னன் {பரீக்ஷித்}, தனது நேரம் வந்ததும், உணர்வை இழந்து புன்னகையுடன், அந்தப் புழுவை எடுத்து தனது கழுத்தில் விட்டுக்கொண்டான். அவன் அப்படி புன்னகைத்துக் கொண்டிருக்கும்போதே, காணிக்கையாகக் கொடுக்கப்பட்ட அந்தப் பழத்திலிருந்து வெளியே வந்த தகூகன், அவனது கழுத்தைச் சுற்றிக் கொண்டான். மன்னனின் {பரீக்ஷித்தின்} கழுத்தைச் சுற்றிக் கொண்ட பாம்புகளின் மன்னன் தகூகன் பெருத்த உறுமல் உறுமி, புவியைக் காப்பவனைக் கடித்தான்."

இப்படியே இந்த 43 வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

ஜனமேஜயனும் வபுஷ்டமாவும் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 44

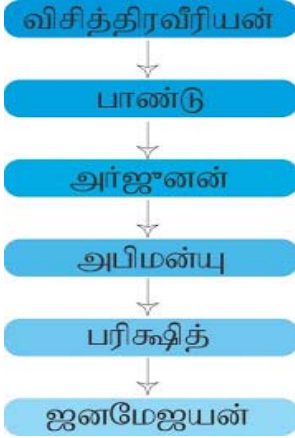
(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "தகூகன் சுருளுக்குள் அகப்பட்டுக் கிடந்த மன்னனைப் (பரீக்ஷித்தைப்) பார்த்த சபை உறுப்பினர்கள் மிகுந்த பயமும் துயரமும் கொண்டு அழுதனர். தகூகனின் உறுமலைக் கேட்ட அனைத்து அமைச்சர்களும் தலைதெறிக்க ஓடினர். அப்படி அவர்கள் பறந்து ஓடியபோது, பாம்புகளின் மன்னன் தகூகன், பெண்கள் அணியும் நெற்றிச்ச்சட்டி எப்படி அவர்களது அடர்ந்த கூந்தலைப் பிரித்துக் காட்டுமே, அப்படி வானத்தைப் பிரித்து பறந்து செல்வதைக் கண்டனர்.

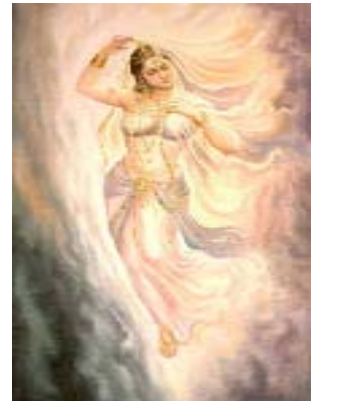

மன்னன் (பரீக்ஷித்) வாழ்ந்த வந்த அந்த மாளிகை தகூகனின் விஷத்தால் பற்றி எரிந்தது. இதையெல்லாம் கண்ட மன்னனின் சபை உறுப்பினர்கள் எல்லா திக்குகளுக்கும் பறந்து சென்றனர். மன்னன் (பரீக்ஷித்) இடியால் தாக்குண்டவன் போல் கீழே விழுந்தான்.

தகூகனின் விஷத்தால் வீழ்ந்த மன்னனை (பரீக்ஷித்தை) கீழே கிடத்தி, அவனது சபை உறுப்பினர்களும், அந்தணரான அரச புரோகிதரும் சேர்ந்து அவனது இறுதிச் சடங்கை நடத்தினர். குடிமக்கள் அனைவரும் ஒன்றுகூடி, சிறுவனாக இருந்த அந்த மன்னனின் மகனை (ஜனமேஜயனை) தங்கள் ஏகாதிபதியாக ஏற்றனர். அம்மக்கள் குரு பரம்பரை நாயகன், எதிரிகளை ஒடுக்குபவனான அந்தப் புது மன்னனை ஜனமேஜயன் என்று அழைத்தனர். அந்த ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவன் ஜனமேஜயன் சிறுவனாக இருந்தாலும், எண்ணத்தில் விவேகமுள்ளவனாக இருந்தான்.

குரு பரம்பரையினரில் காளைப் போன்றவனான பரீக்ஷித்தின் மூத்த மகன், தனது சபை உறுப்பினர்கள் மற்றும் புரோகிதரோடு அந்த நாட்டை தனது முப்பாட்டன் (அர்ஜுனன்) போல் சிறப்பாக ஆண்டான். அந்த இளம் ஏகாதிபதியின் (ஜனமேஜயனின்) அமைச்சர்கள், இவன் எதிரிகளைக் கட்டுக்குள் வைத்திருக்கும் திறமை வாய்ந்தவன் என்பதைக் கண்டு, காசி மன்னன் சுவர்ணவர்மனிடம், அவனது மகள் வபுஷ்டமாவை தங்கள் மன்னனுக்கு மணமகளாகக் கேட்டனர். காசிமன்னன், தகுந்த விசாரணைகளுக்குப் பிறகு, தனது மகள் வபுஷ்டமாவை முறையான சடங்குகளுடன், குரு பரம்பரையின் பலம்வாய்ந்த நாயகனுக்கு (ஜனமேஜயனுக்கு) மணமுடித்துக் கொடுத்தான். மன்னன் மணவாட்டியைப் பெற்று பெரு மகிழ்ச்சியோடு இருந்தான். அவன் (ஜனமேஜயன்) எந்நேரத்திலும் வேறு எந்தப் பெண்ணுக்கும் தனது இதயத்தைக் கொடுக்காமல் இருந்தான். பெரும் சக்தியைக் கொடையாகக் கொண்டு, மகிழ்ச்சியுடனும், நிறைந்த இதயத்துடனும், நீர்நிலைகளிலும், கானகங்களிலும், மலர்ச்சோலைகளிலும் திரிந்து கொண்டிருந்தான்.

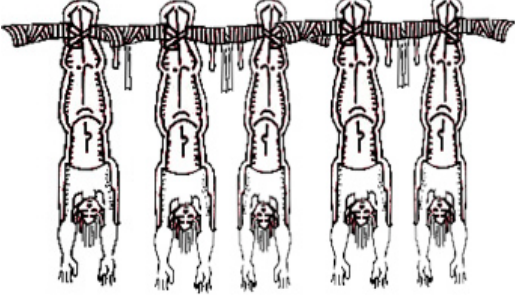
பழங்காலத்தில் தேவலோக மங்கை ஊர்வசியை அடைந்த புருரவர்கள் எப்படி மகிழ்ச்சியாக இருந்தனரோ அப்படி இந்த ஏகாதிபதியும் இருந்தான். அழகானவர்களில் அழகான அந்த மங்கை வபுஷ்டமாவும், தான் விரும்பியவாறு கணவன் கிடைத்தான் என்றெண்ணி, அவன் தன்னோடு இன்பமாக இருந்தபோதெல்லாம், அர்ப்பணிப்புடனும், பாசத்துடனும் தனது கணவனை (ஜனமேஜயனை) திருப்திப்படுத்தினாள்.

இப்படியே இந்த நாற்பத்து நான்காவது {44} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது

புத்திரப்பேறு குறித்து யயவரர்கள் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 45

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

"அதேவேளையில், பெரும் துறவி ஜரத்காரு, எந்த இடத்தில் பொடிது மறைகிறதோ, அந்த இடத்தை இரவுக்கான தனது இல்லமாக்கி, உலகம் முடிதும் சுற்றினார். ஆன்ம பலத்தைக் கொடையாகக் கொண்டு, சுற்றித் திரிந்து, முதிர்வுறாதவர்களால் செய்ய முடியாத கடினமான பல உறுதிகளை

நோற்று, பல புனித நீர் நிலைகளில் நீராடினார். தினமும் மெலிந்து கொண்டு வந்து, சதைப்பற்றில்லாமல் இருந்தார். அவர் ஒரு நாள் தனது முன்னோர்களின் ஆவிகள் ஒரு பொந்துக்குள், விரானா மர வேரின் பிடிப்பில், தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். அந்த ஒரு வேரையும், அப்பொந்துக்குள் வாழும் பெரிய எலி தின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்.

அப்படி இருந்த அந்த பித்ரிக்கள், உணவில்லாமல், உடல் மெலிந்து, பார்ப்பதற்கு பரிதாபமாக இருந்தனர். அவர்கள்

{பித்ரிக்கள்} தங்கள் ஆன்ம விடுதலையில் விருப்பங்கொண்டிருந்தனர். ஜரத்காரு அவர்களில் {பித்ரிக்களில்} ஒருவரை, அந்தப் பரிதாபகரமானவரை அடக்கத்துடன் அணுகி, "இந்த விரானா வேர்களில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் நீங்கள் யார்? இந்த தனித்த விரானா வேரும் இந்தப் பொந்துக்குள் வசிக்கும் எலியின் கூரிய பற்களால் கடிக்கப்படுகிறதே? மீதமிருக்கும் வேரும் அறுந்து விடும் நிலையிலேயே இருக்கிறது. நீங்கள் இந்தப் பொந்துக்குள் தலைகுப்புற விழப்போவது தெளிவாகத் தெரிகிறது. இந்தத் துயரில் சிக்குண்டிருக்கும் உங்களைப் பார்க்க எனக்குப் பரிதாபமாக இருக்கிறது. நான் உங்களுக்கு என்ன நல்லது செய்யட்டும்.

இந்த உங்கள் துயரை, எனது தவத்தில் நாலில் ஒரு பங்கு {1/4}, அல்லது மூன்றிலொரு பங்கு {1/3}, அல்லது இரண்டில் ஒரு பங்கைக் {1/2} கொண்டு விலக்க முடியுமா என்று எனக்குச் சொல்லுங்கள். ஓ, எனது முடி புண்ணியங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு உங்களை விடுவித்துக் கொள்ளுங்கள். இதற்கு எனது முழு சம்மதம் உண்டு. நீங்கள் விருப்பப்படும்படி செய்யுங்கள்", என்றார்.

அதற்கு அந்தப் பித்ரிக்கள், "பெருமதிப்புக்குரிய பிரம்மச்சாரியே, நீ எங்களை விடுவிக்க விரும்புகிறாய்.

ஆனால், ஓ அந்தணர்களில் முதன்மையானவனே, உனது புண்ணியத்தால் எங்களை விடுவிக்க முடியாது. ஓ குழந்தாய் {ஜரத்காரு}, பேச்சாளர்களில் முதன்மையானவனே, எங்களுக்கும் எங்கள் சொந்த புண்ணியங்களின் பலன்கள் உள்ளன. ஆனால், ஓ அந்தணா {ஜரத்காரு}, பிள்ளையற்ற நிலையிலேயே நாங்கள் இந்த புனிதமற்ற பொந்துக்குள் விடிகிறோம். தனது மகனே ஒருவனுக்குச் சிறந்த தகுதி என்று பெருந்தகப்பனே {பிரம்மனே} சொல்லியிருக்கிறார். இந்தக் குழிக்குள் நாங்கள் விழப்போகும் இந்தத் தருணத்தில், எங்களுக்கு எந்த சிந்தனையும் தெளிவாக இல்லை. ஆகையால், ஓ குழந்தாய் {ஜரத்காரு}, உன்னை நாங்கள் அறியவில்லையென்றாலும், உனது மனிதத்தன்மையை உலகம் அறியும். நீ வணக்கத்துக்கும், நற்பேற்றுக்கும் உரியவனாக இருக்கிறாய். எங்கள் துயரையும் அவலநிலையையும் கண்டு, எங்களுக்காகப் பரிதாபப்படும் கருணையுள்ளவனாக இருக்கிறாய். ஓ அந்தணா {ஜரத்காரு}, நாங்கள் யார் என்பதைக் கேள், நாங்கள் கடுந்தவங்களைச் செய்யும் யயவரப் பிரிவைச் சேர்ந்த முனிவர்கள். ஓ முனிவனே {ஜரத்காருவே}, பிள்ளைப் பேறில்லாமல், புனிதமான இடத்திலிருந்து கீழே விழுந்திருக்கிறோம். ஆனால் ஒரே ஒரு நூல் மட்டுமே இருக்கிறது. அவன் இருக்கிறானா இல்லையா தெரியவில்லை. இருப்பினும் இது சிறிய விஷயம்தான். எங்களது கடும் நோன்புகள் அழிவடையவில்லை. எங்களைப் போலவே அதிர்ஷ்டமற்ற ஒரு நூல் எங்களிடம் உள்ளது. அவன் பெயர் ஜரத்காரு. அந்த அதிர்ஷ்டமற்றவன் வேதங்களையும் அதன் எல்லாக் கிளைகளையும் பயின்று, துறவை மேற்கொண்டு தனியாக இருக்கிறான்.

ஆன்மாவைத் தன் கட்டுக்குள் வைத்திருப்பவனான அவன் {ஜரத்காரு}, உயர்ந்த லட்சியங்களைக் கொண்டு, நோன்புகளைக் கடைப்பிடித்து, ஆன்மிகத் தவங்களில் ஆழமாக ஈடுபட்டு, பேராசைகளைத் துறந்து, ஆன்மிகத்தைத் தனது தகுதியாகக் கொண்டு, எங்களை இந்த நிலைக்கு கீழிறக்கியிருக்கிறான். அவனுக்கு {ஜரத்காருவுக்கு} மனைவி கிடையாது, மகன் கிடையாது, எந்த உறவினர்களும் கிடையாது. அதனால், நாங்கள் எங்கள் சுயநினைவை இழந்து எந்த ஆதரவும்

அற்று அனாதைகளைப் போல இந்தப் பொந்துக்குள் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். நீ அவனைச் சந்தித்தால், எங்கள் மீது கருணை கொண்டு அவனிடம் {ஜரத்காருவிடம்}, துயர் கொண்டிருக்கும் உனது பித்ரிக்கள் தலைகுப்புறப் பொந்துக்குள் தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர். புனிதமானவனே {ஜரத்காருவே}, ஒரு மனைவியைத் தேர்ந்தெடுத்து, பிள்ளைகளைப் பெற்றுக் கொள். ஓ ஆன்மிகத்தைச் செல்வமாகக் கொண்டவனே, ஓ மனதுக்கினியவனே, நீயே ஒரே ஒரு நூலாக உன் பித்ரிக்களின் வழியில் இருக்கிறாய் என்று சொல். ஓ அந்தணா, நாங்கள் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் இந்த ஒரே நூலான விரானா வேரானது எங்கள் குலத்தின் பெருக்கத்தைக் குறிக்கிறது. ஓ அந்தணா, அதன் இழைகள் காலத்தால் உண்ணப்படுகிறது. அந்த வேர்கள் நாங்களே. இருக்கும் ஒரே ஒரு இழையும் பாதி கடிக்கப்பட்டுவிட்டது. அந்த எலியே பெரும்பலம்பொருந்திய காலமாகும். படிப்படியாக அந்தக்காலம், மதிநுட்பத்தை விரும்பி, நன்மைகளால் வசீகரிக்கப்பட்டு ஆன்மிகத் தவங்களை மட்டுமே செய்து கொண்டிருக்கும் அந்தப் பாதகன் ஜரத்காருவை பலவீனப்படுத்துகிறது. ஓ சிறந்தவனே, அவனது ஆன்மிகம் எங்களைக் காக்க முடியாது. வேர்கள் அறுந்து காலத்தால் சுயநினைவை இழந்து மேலுலகில் இருந்து பாவங்கள் செய்த பாதகர்களைப் போல கீழே விழும் எங்களைப் பார். நாங்கள் எங்கள் உறவினர்களுடன் இந்தக் குழிக்குள் விழுந்தால், அவனும் இந்த நரகத்திற்குள்ளேயே விழுவான் என்பதை அவனுக்குச் சொல், ஓ குழந்தாய், ஆன்மிகமாக இருந்தாலும், வேள்வியாக இருந்தாலும், புனிதமான எந்தச் செயலாக இருந்தாலும், மகனற்று இருந்தால் அது பயனற்றதே. அவையெல்லாம் ஒரு மகனுக்கு ஈடாகாது. ஓ குழந்தாய், எங்களை இப்படிப் பார்த்திருக்கிறாயாகையால், அதை அப்படியே ஆன்மச்செல்வத்தைக் கொண்ட ஜரத்காருவிடம் சொல். முழுமையாகவும் விபரமாகவும் நீ பார்த்தது அனைத்தையும் சொல். ஓ அந்தணா, எங்கள் மீதுள்ள கருணையால், அவனிடம் {ஜரத்காருவிடம்} சென்று அவனது நண்பர்களுக்கிடையில், எங்கள் குலத்திலேயே ஒரு மனைவியை ஏற்று, பிள்ளைகளைப் பெற்றுக் கொள்ள சொல். ஓ சிறந்தவனே, எங்கள் நண்பனைப் போல எங்கள் துயரைக் கண்டு வருந்தும் நீ யார்? இங்கே வசிக்கும் நீ யார் என்பதைக் கேட்க விரும்புகிறோம்", என்றார் { ஒரு யயவர பித்ரி}.

இப்படியே இந்த 45வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

ஜரத்காரு கேட்ட பிச்சை | ஆதிபர்வம் - பகுதி 46

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "இதையெல்லாம் கேட்ட ஜரத்காரு மிகுந்த துயருற்றார். அந்தத் துயரத்தால் உந்தப்பட்டு, கண்ணீருடன் தனது பித்ரிக்களிடம் பேசலானார்,

ஜரத்காரு, "நீங்களே எனது பாட்டன்களும், தாத்தக்களுமாவீர்கள். ஆகையால், நான் உங்கள் நன்மைக்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லுங்கள். நான்தான் உங்கள் மகனான, பாவி ஜரத்காரு. பாதகனான என்னை, எனது பாவங்களுக்காகத் தண்டியுங்கள்", என்றார் {ஜரத்காரு}.

பித்ரிக்கள், "ஓ மகனே {ஜரத்காருவே}, உனது இந்த அலைச்சலில் உனக்கு நற்காலம் வந்திருக்கிறது. ஓ அந்தணா, நீ ஏன் ஒரு மனைவியைக் ஏற்படுத்திக் கொள்ளவில்லை?", என்றனர். ஜரத்காரு, "பித்ரிக்களே, எனது உயிர் வித்தை மேல்நோக்கி எழும்பச் செய்து, எனது உடலுடன் மற்ற உலகங்களுக்குச் செல்ல ஆவல் கொண்டேன். இந்த எண்ணத்தாலேயே நான் ஒரு மனைவியைக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் பாட்டன்மார்களே, நீங்கள் பறவைகளைப் போலத் தொங்குவதைக் கண்ட பிறகு, எனது எண்ணத்தை பிரம்மச்சரியத்திலிருந்து விலக்கிக் கொண்டேன். நீங்கள் விரும்புவதை உண்மையாகச் செய்வேன். எனது பெயர் {ஜரத்காரு என்ற பெயரே} கொண்ட ஒரு மங்கையை நான் கண்டு, அவளும் தனது விருப்பத்தின் பேரில் என்னிடம் தன்னை ஒப்படைப்பாளானால் நான் கண்டிப்பாக மணமுடிப்பேன். அப்படி யாரும் இல்லையென்றால் நான் மணமுடிக்க மாட்டேன். இது

உண்மை பாட்டன்மார்களே, அவளால் பெறப்படும் பிள்ளை உங்கள் முக்திக்கு வழி வகுப்பான். நீங்கள் எப்போதும் அச்சமின்றி அருள் வாழ்க்கை வாழ்வீர்கள்", என்றார் {ஜரத்காரு பித்ரிக்களிடம்}.

சௌதி தொடர்ந்தார், "இப்படித் தனது பித்ரிக்களிடம் சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் உலகைச் சுற்றினார் அந்த முனிவர் {ஜரத்காரு}. ஓ சௌனகரே, வயதான பின்பும் அவர் ஒரு மனைவியைக் கொள்ளமுடியவில்லை. தனது தோல்வியை உணர்ந்து அவர் துயர்கொண்டார். ஆனால் தனது முன்னோர்களின் வழிகாட்டுதலின்படி அவரது தேடலைத் தொடர்ந்தார். அடர்ந்த கானகத்திற்குள் சென்று தனது முன்னோர்களை நினைத்து துயரத்தால் சத்தமாக அழுதார். அந்தக் கானகத்திற்குள் சென்ற அந்த விவேகி, தனது முன்னோர்களுக்கு நன்மை செய்வதற்கு எண்ணி, "நான் மனைவியை யாசிக்கிறேன்", என்று மூன்று முறை சத்தமாகக் கேட்டார். அதன்பிறகு, "அசைவன, அசையாதன, புலன்களால் அறியப்படாதன என்று எந்த உயிரினங்கள் இங்கே இருக்கின்றனவோ, யாராக இருந்தாலும், எனது வார்த்தைகளைக் கேளுங்கள்! எனது முன்னோர்கள் துயரத்தால் உந்தப்பட்டு, துறவு வாழ்க்கை மேற்கொண்டுள்ள என்னை ஒரு மகனுக்காகத் திருமணம் செய்யப் பணித்தார்கள். நான் எனது முன்னோர்களின் {பித்ரிக்களின்} வழிகாட்டுதல்படி, வறுமையுடனும் துயரத்துடனும் ஒரு மணமகளை பிச்சையாகக் கேட்டு உலகம் முழுவதும் சுற்றித் திரிகிறேன். இந்த எனது வார்த்தைகளைக் கேட்ட எந்த உயிரினமும் தனது மகளை எனக்கு மணமுடிக்கட்டும். எனது பெயர் கொண்ட அந்த மணமகளை எனக்குப் பிச்சையாக இட்டாலும், நான் அவளைப் பராமரிக்க மாட்டேன். விருப்பமுள்ளோர் எனக்கு மணமகளை அளியுங்கள்", என சத்தமாகக் கூறினார்.

இதைக் கவனித்த அந்த வழியில் இருந்த பாம்புகள் வாசகிக்கு இந்தத் தகவலைத் தெரிவித்தன. பாம்புகளின் மன்னன் {வாசகி}, அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ஆபரணங்கள் பூண்ட மங்கையை {பெண் பாம்பு ஜரத்காருவை} அழைத்துக் கொண்டு முனிவர் {ஜரத்காரு} இருந்த வனத்திற்குச் சென்றான். ஓ அந்தணரே {சௌனகரே}, பாம்புகளின் மன்னன் வாசகி, அங்கே சென்று, அந்த மங்கையை அந்த உயரான்ம முனிவருக்கு {ஜரத்காருவுக்கு} பிச்சையாக இட்டான். அந்த முனிவர் {ஜரத்காரு} உடனே அவளை ஏற்கவில்லை. தனது பெயர் கொண்டவளாக, இவள் இருக்கமாட்டாள் என்றெண்ணிய அந்த முனிவர் {ஜரத்காரு}, அவளை ஏற்பதில் தயக்கம் காட்டினார். அதன் பிறகு ஓ பிருகுவின் மைந்தரே {சௌனகரே}, வாசகியிடம் அந்த மங்கையின் பெயரைக் கேட்டு, அவளைத் தன்னால் பராமரிக்க முடியாது என்பதையும் சொன்னார் {ஜரத்காரு}.

இப்படியே இந்த நாற்பத்தாறாவது {46} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

மனைவியைப் பிரிந்த ஜர்த்காரு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 47

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "பாம்புகளின் மன்னன் வாசுகி ஜர்த்காருவிடம், "ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே (ஜர்த்காருவே), இந்த மங்கை (பாம்பு ஜர்த்காரு) உமது பெயர் கொண்டவளே. இவள் ஆன்மிகத் தகுதி வாய்ந்த எனது தங்கை. உமது மனைவியை நான் தாங்குவேன். இவளை ஏற்றுக் கொள்ளும். ஓ ஆன்மிகத்தை செல்வமாகக் கொண்டவரே (ஜர்த்காருவே), எனது எல்லா திறன்களையும் பயன்படுத்தி நான் அவளைக் காப்பேன். ஓ முனிவர்களில் முதன்மையானவரே (ஜர்த்காருவே), உமக்காக நான் அவளைக் காப்பேன்". அதற்கு முனிவர் (ஜர்த்காரு), "நான் அவளைப் பாதுகாக்க மாட்டேன் என்பது இதன்மூலம் ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது. எனக்குப் பிடிக்காத எதையும் இவள் செய்யக்கூடாது. அவள் அப்படிச் செய்ய நேரும்போது, நான் அவளை விட்டு விலகி விடுவேன்", என்றார் (ஜர்த்காரு).

சௌதி தொடர்ந்தார், "அதற்கு "நான் எனது தங்கையைக் காப்பேன்" என்று அந்தப் பாம்பு (வாசுகி) உறுதி கூறிய பிறகு, ஜர்த்காரு அந்தப் பாம்பின் இல்லத்திற்குச் சென்றார். மந்திரங்களை அறிந்த அந்தணர்களில் முதன்மையான, கடுந்தவங்கள் நோற்ற, அறம்சார்ந்த அந்தத் துறவி (ஜர்த்காரு) சாத்திர விதிகளின் படி தன்னிடம் கொடுக்கப்பட்ட அவளது (பாம்பு ஜர்த்காருவின்) கரத்தைப் பற்றினார். பெரும் முனிவரால் கொண்டாடப்பட்டு, தனக்காக பாம்புகளின் மன்னனால் (வாசுகியால்) ஒதுக்கப்பட்ட அறைக்குள் சென்றார். அந்த அறைக்குள்ளிருந்த பஞ்சசனையில் விலையுயர்ந்த மெத்தைகள் விரிக்கப்பட்டிருந்தன. அங்கே ஜர்த்காரு தனது மனைவியுடன் (பாம்பு ஜர்த்காருவுடன்) வாழ்ந்து வந்தார். தனது விருப்பத்திற்கு மாறாக எந்த காரியமும் நடக்கக்கூடாது என்று தனது மனைவியை ஏற்க வைத்தார். அந்த முனிவர் (ஜர்த்காரு), "அப்படி ஏதாகிலும் நடந்தால், உடனே நான் உன்னைவிட்டு விலகிவிடுவேன், உனது இல்லத்தில் தங்கமாட்டேன். இந்த வார்த்தைகளை உனது மனதிற்குள் பதியவைத்துக் கொள்" என்று கூறியிருந்தார்.

அந்தப் பாம்பு மன்னனின் (வாசுகியின்) தங்கை (பெண் பாம்பு ஜர்த்காரு) கவலையுடனும், அதிகமான வருத்தத்துடனும் "அப்படியே ஆகட்டும்" என்றாள். உறவினர்களுக்கு நன்மை செய்ய விருப்பம் கொண்டு, நாய் போன்ற விழிப்புடனும், மான் போன்ற மருட்சியுடனும், பசுவைப் போன்ற குறிப்புணர்தலுடனும் தனது கணவனிடம் (ஜர்த்காருவிடம்) நடந்து கொண்டாள். ஒரு நாள், தனது தீட்டு காலத்திற்குப் பிறகு, அந்த வாசுகியின் தங்கை (பெண் பாம்பான ஜர்த்காரு), குளித்து தன்னை சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு, தனது நாயகனான அந்த முனிவரை அணுகினாள். அதன் பிறகு அவள் கருத்தரித்தாள். தீச்சுடர் போன்ற பெரும் சக்தியுடனும், நெருப்பைப் போன்ற இயக்கத்துடனும் அந்த கரு இருந்தது.

வளர்பிறைச் சந்திரன் போல அது வளர்ந்து வந்தது. ஒருநாள் பெரும் புகழ் வாய்ந்த ஜர்த்காரு, தனது மனைவியின் மடியில் படுத்து மயங்கிக் கிடப்பவர் போலத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். அப்படி அவர் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது, மேற்கு மலைகளில் மறைந்து கொண்டிருந்த சூரியன் அந்த அறைக்குள் தனது கதிர்களை அனுப்பினான். ஓ அந்தணரே (சௌனகரே), நாள் அப்படி கரைந்து கொண்டிருந்த போது, வாசுகியின் தங்கை (ஜர்த்காரு) தனது கணவரின் (முனிவர் ஜர்த்காருவின்) அறம் கெட்டுவிடுமே என்று எண்ணம் கொண்டாள். "நான் இப்போது என்ன செய்வது? எனது கணவரை எழுப்பலாமா வேண்டாமா? தனது அறக் கடமைகளில் அவர் நேரம் தவறாது இருப்பாரே.

அவரை (முனிவர் ஜர்த்காருவை) மீறிச் செயல்படாதவாறு நான் என்ன செய்வது? ஒன்று அவரது கோபத்திற்கு ஆளாக வேண்டும். அல்லது இந்த அறம் சார்ந்த மனிதனின் அறம் கெட்டுப்போக வேண்டும். அறத்தை இழப்பதுவே இந்த இரு தீமைகளில் தீங்கானது. நான் எழுப்பினால் இவரின்

கோபத்துக்கு ஆளாவேன். இவரது வேண்டுகோள்கள் இல்லாமல் மாலை கரையுமானால், அறத்தை இழந்துவிடுவாரே", என்று நினைத்தாள்.

கடைசியாக ஒரு முடிவுக்கு வந்த இனிய சொல்கொண்ட வாசுகியின் தங்கை ஜரத்காரு, தனது ஆன்மிகத் தவங்களால் தீச்சுடர் போல ஒளிர்ந்து படுத்துக் கிடந்த முனிவர் ஜரத்காருவிடம் மெதுவாகப் பேசினாள். அவள் {வாசுகியின் தங்கை ஜரத்காரு}, "ஓ பெரும் நற்பேறுடையவரே {முனிவர் ஜரத்காருவே}, எழுந்திரும், கதிரவன் மறைகிறான். ஓ கடுந்தவங்கள் செய்வரே, ஓ சிறப்புமிக்கவரே, நீரால் உங்களைச் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு, விஷ்ணுவின் பெயரை உச்சரித்து செய்யப்படும் மாலை வேண்டுகோள்களை செய்யும். மாலை வேள்விக்கான நேரமாகிவிட்டது. சந்தி வெளிச்சம் (மாலையும் இரவும் சந்திக்கும் வேளையில் இருக்கும் வெளிச்சம் Twilight) மேற்கு புறமாக நகர்ந்து மறைகிறது", என்றாள் {வாசுகியின் தங்கை ஜரத்காரு}.

இப்படி கேட்டுக்கொள்ளப்பட்ட சிறந்த ஆன்மிகத் தகுதிகள் கொண்ட ஜரத்காரு, கோபத்தால் உதடுகள் துடிக்க, "நாக குலத்தின் நேசத்திற்குரியவளே, நீ என்னை அவமதித்தாய். இனி ஒருக்காலும் உன்னுடன் இருக்க மாட்டேன். நான் எங்கிருந்து வந்தேனோ அங்கேயே செல்கிறேன். ஓ அழகிய தொடைகளைக் கொண்டவளே, நான் உறங்கும் வேளையில், சூரியனுக்கு எப்போதும் போல மறையும் சக்தி கிடையாது என்பதை இதயப்பூர்வமாக நம்புகிறேன். அவமதிக்கப்பட்ட மனிதன், தான் அவமதிக்கப்பட்ட இடத்தில் வாழக்கூடாது. அதுவும் என்னைப் போன்ற அறம் சார்ந்தவர்கள் கூடவே கூடாது", என்றார். தனது கணவனால் {முனிவர் ஜரத்காருவால்} இப்படி கேட்கப்பட்ட வாசுகியின் தங்கை ஜரத்காரு, பயத்தால் நடுங்கி, "ஓ அந்தணரே {முனிவர் ஜரத்காருவே}, அவமதிக்க எண்ணி நான் உம்மை எழுப்பவில்லை. உமது அறம் கெட்டுவிடக்கூடாது என்று எண்ணியே எழுப்பினேன்." என்றாள்.

இப்படி குற்றமில்லாத, வாசுகியின் அந்த அழகான தங்கை {ஜரத்காரு} துயரத்தாலும், வருத்தத்தாலும், போதுமான அளவு தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு, தனது இதயம் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தாலும் பொறுமையாக முனிவர் ஜரத்காருவிடம் பேசினாள். அவளது வார்த்தைகள் கண்ணீரால் தடைபட்டு வெளிவந்தது. அவளது முகம் பயத்தால் மங்கியது. அவள் தனது கரங்களைக் குவித்து, கண்ணீரில் குளித்த கண்களுடன், "என்னிடம் குற்றம் இல்லாத போது என்னைவிட்டு நீர் பிரியக்கூடாது. அறத்தின் பாதையில் நீர் போகிறீர், எனது உறவினர்களின் நன்மையைக் கருதிக் கொண்டு நானும் அதே பாதையில்தான் போகிறேன். ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே {முனிவர் ஜரத்காருவே}, என்ன காரணத்திற்காக நான் உம்மிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டேனோ அந்த காரியம் நிறைவேறாத அதிர்ஷ்டமில்லாதவளாக இருக்கிறேனே. வாசுகி என்னிடம் என்ன கேட்பான்? ஓ அருமையானவரே, தாயின் {கத்ருவின்} சாபத்தால் பாதிக்கப்பட்ட எனது உறவினர்கள் எனது மகனை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறார்கள். அந்தக் காரியம் இன்னும் நிறைவேறவில்லையே! எனது மகன் பிறப்பிலேயே அவர்களது விடுதலை அடங்கியுள்ளது. உம்முடனான எனது தொடர்பு இன்னும் பலனளிக்கவில்லையே, ஓ சிறப்புமிக்க அந்தணரே, எனது உறவினர்களின் நன்மைக்காகவும், எனது குலத்தின் நன்மைக்காகவும் நான் உம்மிடம் வேண்டிக் கொள்கிறேன். ஓ அருமையானவரே, உயரான்மாவே, நான் குற்றமற்றவளாக இருக்கும்போது, நீர் ஏன் விலகுகிறீர்? இது எனக்குப் புரியவில்லை?" என்றாள்.

"இப்படி கேட்கப்பட்ட பெரும் ஆன்மிகத் தகுதிகள் வாய்ந்த முனிவர் ஜரத்காரு, தனது மனைவியிடம் {வாசுகியின் தங்கை ஜரத்காருவிடம்} அந்த சூழ்நிலைக்குத் தக்க வார்த்தைகளைப் பேசினார். அவர், "ஓ அதிர்ஷ்டசாலியே, நீ கற்பவதியாயிருக்கிறாய் என்பதை அறிந்து கொள். அறத்தில் சிறந்து, வேதங்களிலும் அதன் கிளைகளிலும் புலமை கொண்டு, அக்னியை ஒத்த ஒரு முனிவனின் ஆன்மா உன்னுள் இருக்கிறது", என்றார் {முனிவர் ஜரத்காரு}.

"இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, அந்த அறஆன்மா கொண்ட பெருமுனி ஜரத்காரு இதயத்தில் கடுந்தவங்களைப் பயில எண்ணங்கொண்டு தனது வழியே சென்றார்.

இப்படியே இந்த 47வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

ஆஸ்தீகர் பிறப்பு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 48

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "ஓ ஆன்மிகத்தைச் செல்வமாகக் கொண்டவரே (சௌனகரே), தனது தலைவன் தன்னைவிட்டுப் பிரிந்தவுடன், ஜரத்காரு தனது தமையனிடம் (வாசுகியிடம்) சென்றான். அவனிடம் (வாசுகியிடம்) நடந்த எல்லாவற்றையும் சொன்னான். அந்தப் பாம்புகளின் இளவரசன், பேராபத்தான இந்தச் செய்தியைக் கேட்டு, பரிதாபகரமாக இருந்த தனது சகோதரியிடம் (ஜரத்காருவிடம்), அதைவிடப் பரிதாபகரமாகப் பேசினான்.

அவன் (வாசுகி), "ஓ இனிமையானவளே, உன்னை அளித்த காரணத்தை நீயே அறிவாய். உங்கள் தொடர்பால், உனக்கொரு மகன் பிறந்தால், அந்த சக்தி மிக்கவன், பாம்பு வேள்வியில் இருந்து நம் எல்லோரையும் காப்பான். பழங்காலத்தில் தேவர்களின் முன்னிலையில் பெருந்தகப்பனே (பிரம்மனே) இதைச் சொல்லியிருக்கிறார். ஓ அதிர்ஷ்டசாலியே (ஜரத்காருவே), அந்த

முனிவனுடனான (ஜரத்காருவுடனான) தொடர்பால் நீ கற்பவதியாகியிருக்கிறாயா? அவருக்கு (ஜரத்காருவுக்கு) உன்னை அளித்த காரணம் கனியற்றதாக இருக்கும் என்று கேட்க எனது இதயம் விரும்பவில்லை. உண்மையில், இதை நான் உன்னிடம் கேட்பது சரியாகாது. இருப்பினும், விருப்பங்களின் ஈர்ப்பால், நான் உன்னிடம் கேட்கிறேன். கடுமையான தவங்களில் ஈடுபடும் உன் பிடிவாதக்கார தலைவனின் (ஜரத்காருவின்) பின் நான் செல்லமாட்டேன். அவன் என்னை சபித்துவிடக்கூடும். ஓ இனிமையானவளே, எனது இதயத்தைக் நெடுங்காலமாகக் குத்திக் கொண்டிருக்கும் கணை அகல, உனது தலைவன் (ஜரத்காரு) என்னவெல்லாம் செய்தான் என்று விபரமாகக்கூறு", என்றான் (வாசுகி தனது தங்கை ஜரத்காருவிடம்).

பாம்புகளின் இளவரசன் வாசுகியின் சமாதானத்தைக் கேட்ட ஜரத்காரு, "அவரிடம் (முனிவர் ஜரத்காருவிடம்) பிள்ளையைப் பற்றி கேட்டதற்கு, "இருக்கிறது" என்று சொல்லிவிட்டு சென்றுவிட்டார். அவர் (முனிவர் ஜரத்காரு), கேலிக்காகக் கூட உண்மையற்றதைப் பேசி நான் கேட்ட நினைவில்லை.

ஓ மன்னா (வாசுகி), இதைப் போன்ற முக்கிய நேரத்தில் அவர் ஏன் பொய்மை பேச வேண்டும்? அவர் (முனிவர் ஜரத்காரு), "பாம்பினத்தின் மகனே (வாசுகியின் தங்கை ஜரத்காருவே), நமது தாம்பத்தியத்தால் எதிர்பார்த்த பலனை எண்ணி நீ வருந்தாதே. ஒளிரும் கதிரவனைப் போல உனக்கொரு மகன் பிறப்பான்", என்றார். ஓ சகோதரா (வாசுகி), இதைச் சொல்லிவிட்டு, ஆன்மிகத்தைச் செல்வமாகக் கொண்ட எனது கணவர் (முனிவர் ஜரத்காரு) சென்றுவிட்டார். ஆகையால், உனது மனதில் இருந்த ஆழ்ந்த வருத்தத்தை அகற்றிவிடு", என்றான் (பாம்பு ஜரத்காரு).

சௌதி தொடர்ந்தார், "இதைக் கேட்ட பாம்புகளின் மன்னன் வாசுகி தனது சகோதரியின் (பாம்பு ஜரத்காருவின்) வார்த்தைகளை ஏற்று, பெருமகிழ்வுடன், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்றான். அந்தப் பாம்புகளின் தலைவன் (வாசுகி), தனது சகோதரிக்கு நிறைந்த செல்வத்தையும், ஆடை ஆபரணங்களையும் கொடுத்து நன்றாக கவனித்து, அவளைத் தொழுது நின்றான். பிறகு, ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே (சௌனகரே), மிகுந்த காந்தியைக் கொண்ட அந்தக் கரு, வானத்தில் இருக்கும் வளர்பிறை மதியைப் போல வளர ஆரம்பித்தது.

அந்தப் பாம்புகளின் சகோதரி (ஜரத்காரு), குறித்த நேரத்தில், தனது முன்னோர்கள் மற்றும் தாய்வழி உறவினர்களின் பயத்தை விடுவிக்க, தேவலோகக் குழந்தையை ஒத்த காந்தியுடன் ஒரு மகனை ஈன்றெடுத்தாள். அந்தக் குழந்தை, பாம்பு மன்னன் (வாசுகி) வீட்டில் வளர்ந்தான். வேதங்களையும், அதன் கிளைகளையும், பிருகுவின் மைந்தன் சியவனுடன் சேர்ந்து படித்தான். அறிவுக்கூர்மையைக் கொடையாகவும், அறம்சார்ந்த எல்லா குணங்களுடனும், ஞானத்துடனும், உலகத் தொடர்புகள் அற்று, ஞானியைப் போலக் கற்றான். அவன் எல்லோராலும் ஆஸ்தீகன் என்று

அறியப்பட்டான். "இருக்கிறது" என்று சொல்லி கானகத்திற்குச் சென்ற தந்தை (முனிவர் ஜரத்காரு) சொன்ன வார்த்தையின் அர்த்தத்தை வைத்து, அவன் "ஆஸ்தீகன்" (வடமொழியில் ஆஸ்தீக என்றால், இருக்கிறது என்று பொருளாம்) என்று அறியப்பட்டான். அவன் (ஆஸ்தீகன்) குழந்தை பருவத்திலேயே மிகுந்த புத்திக்கூர்மையும், ஈர்ப்பு சக்தியும் பெற்றிருந்தான்.

பாம்புகளின் அரண்மனையில் பெரும் அக்கறையுடன் அவன் (ஆஸ்தீகன்) வளர்க்கப்பட்டான். திரிதூலம் தரித்த சிறப்பு வாய்ந்த தேவர்களின் தலைவன் மகாதேவனைப் போல பொன்வண்ணமாக அவன் (ஆஸ்தீகன்) இருந்தான். நாளுக்கு நாள் அவன் வளர்ந்து, பாம்புகளை மகிழ்வுட்டினான்.

இப்படியே இந்த 48வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

பரீக்ஷித் வரலாறு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 49

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌனகர், "மன்னன் ஜனமேஜயன், அவனது அமைச்சர்களிடம், தனது தந்தை (பரீக்ஷித்) தேவலோகம் உயர்ந்ததைப் பற்றி எப்படி கேட்டான், என்று மறுபடியும் விரிவாக எனக்குச் சொல்" என்றார். சௌதி, "ஓ அந்தணரே (சௌனகரே), பரீக்ஷித்தின் இறப்பைப் பற்றி தனது அமைச்சர்களிடம் மன்னன் ஜனமேஜயன் என்னென்ன கேட்டான் என்பதைக் கேளும்".

ஜனமேஜயன், "உங்கள் எல்லோருக்கும் எனது தந்தை (பரீக்ஷித்) எப்படி மறைந்தார் என்பது தெரியும். அந்தப் புகழ்வாய்ந்த மன்னன் (பரீக்ஷித்), அந்த நேரத்தில் எப்படித் தனது இறப்பைச் சந்தித்தார்? எனது தந்தையின் (பரீக்ஷித்தின்) வாழ்க்கையில் நடந்த சம்பவங்களை விபரமாக உங்களிடம் நான் கேட்டறிந்தால், உலக நன்மைக்கேதுவாக நான் ஏதாவது உத்தரவிட இயலும். இல்லையென்றால் என்னால் எதுவும் செய்ய முடியாது", எனக் கேட்டான் (ஜனமேஜயன்).

அதற்கு ஒரு அமைச்சர், "ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயனே), உனது சிறப்புமிக்க தந்தையின் (பரீக்ஷித்தின்) வாழ்க்கையில் நடந்த ஒரு சம்பவத்தையும், எப்படி அந்த மன்னன் (பரீக்ஷித்) இந்த உலகத்தை விட்டு அகன்றான் என்பதையும் நீ கேட்டதற்கிணங்க சொல்கிறேன், கேளும். உனது தந்தை (பரீக்ஷித்) அறம் சார்ந்த உயர் ஆன்மாவாக, தனது மக்களைக் காத்து வந்தான். இந்த உலகத்தில் அந்த உயர் ஆன்மா எப்படி நடந்து கொண்டான் என்பதைக் கேளும். அந்த ஏகாதிபதி (பரீக்ஷித்), அறத்திற்கும் நீதிக்குமான முடி உருவமாக தானே இருந்து, அறம் உணர்ந்து, நான்கு வர்ணங்களையும், அவரவர் கடமைகளுக்கேற்ப அறத்தின்படி காத்து வந்தான். ஒப்பற்ற வீரத்துடன், நற்பேறு அருளப்பட்டு பூமாதேவியை (உலகைக்) காத்து வந்தான். அவனை (பரீக்ஷித்தை) வெறுத்தவர் யாருமில்லை, அவனும் (பரீக்ஷித்தும்) யாரையும் வெறுத்ததில்லை. பிரஜாபதியைப் போல அனைத்து உயிர்களையும் சமமாகப் பாவித்தான். ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயனே), தங்கள் கடமை தவறாது நடந்து வந்த அந்தணர்களையும், சத்திரியர்களையும், வைசியர்களையும், சூத்திரர்களையும் பாரபட்சமின்றி காத்துவந்தான், அந்த மன்னன் (பரீக்ஷித்), விதவைகளையும், அனாதைகளையும், ஊனமுள்ளவரையும், ஏழைகளையும் தாங்கிக் காத்து வந்தான். அனைத்துயிர்களுக்கும், தனது சிறப்பான குணங்களால் இரண்டாவது சந்திரனைப் போலத் தோன்றினான்.

நற்பேறு அருளப்பட்டு, தனது குடிகளை மனதில் வைத்து, அவர்களைத் திருப்திப்படுத்தி, உண்மை பேசி, அளவிலா வீரம்பொருந்தி, சரத்வத்தின் சீடனாக இருந்து, ஆயுத அறிவியல் பயின்றான். ஓ ஜனமேஜயா, உனது தந்தை (பரீக்ஷித்) கோவிந்தனுக்கு (கிருஷ்ணனுக்கு) அன்பானவனாக இருந்தான். பெரும் புகழ் அடைந்து, அனைத்து மனிதர்களாலும் நேசிக்கப்பட்டான். குரு பரம்பரையே அருகிப் போயிருந்த காலத்தில் உத்தரையின் கற்பத்தில் அவன் (பரீக்ஷித்) பிறந்தான். அதனால் அந்த பலம்பொருந்திய அபிமன்யுவின் மகன் பரீக்ஷித் (அருகிப் போன பரம்பரையில்

பிறந்தவன் என்று வடமொழியில் அர்த்தம்) என்று அழைக்கப்பட்டான். மன்னர்களுக்கான கடமைகளைப் பற்றிய உடன்படிக்கைகளை விளக்குவதில் அவன் நிபுணனாக இருந்தான். எல்லா அறங்களையும் அவன் கொடையாகப் பெற்றிருந்தான். தனது உணர்ச்சிகளைக் கட்டுக்குள் வைத்து, புத்தி கூர்மையுடன், பெருத்த ஞாபக சக்தியுடன், எல்லா அறங்களையும் பயின்றான். தனது மனதின் சக்தியால் ஆறு உணர்ச்சிகளையும் வென்றான். அரசியலும் ஒழுக்கமும் அறிந்த உனது தந்தை (பரீக்ஷித்), தனது குடிகளை அறுபது(60) வருடங்கள் ஆண்டான். அப்படிப்பட்ட அவன் (பரீக்ஷித்) தனது குடிகளை ஒப்பாரி பாடவைத்து இறந்து போனான். ஓ மனிதர்களில் முதன்மையானவனே (ஜனமேஜயனே), அவனுக்குப் பிறகு, குரு பரம்பரையின் ஆயிரம் வருட பரம்பரை (வம்சாவளி) அரசை நீர் அடைந்தீர். குழந்தைப் பருவத்திலேயே முடிசூட்டப்பட்டு, எல்லோ உயிரினத்தையும் காப்பாற்றி வருகிறீர்", என்றார் (அமைச்சர்).

ஜனமேஜயன், "குடிகளின் நன்மையைக் கருதாத அல்லது அவர்களது அன்புக்கு ஆளாகாத ஒரு மன்னனும் எங்கள் பரம்பரையில் (குரு குலத்தில்) தோன்றியதில்லை. குறிப்பாக என் முப்பாட்டன்களின் நடத்தை, பெரும் சாதனைகளைச் செய்வதாகவே இருந்ததைக் கண்டிருப்பீர்கள். பல அறங்கள் அருளப்பட்ட எனது தந்தை (பரீக்ஷித்) எப்படி மரணமடைந்தார்? நடந்தது எல்லாவற்றையும் எனக்கு விபரியுங்கள். உம்மிடமிருந்து அதைக் கேட்பதில் நான் ஆவலோடு உள்ளேன்", என்றான் (ஜனமேஜயன்).

சௌதி தொடர்ந்தார், "இப்படி அந்த ஏகாதிபதியால் (ஜனமேஜயனால்) கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டதும், மன்னனின் (ஜனமேஜயனின்) நலனில் அக்கறையுள்ள சபை உறுப்பினர்கள், அவனிடம் எது எது எப்படி நடந்ததோ அப்படியே மொத்தமாகத் தெரிவித்தனர்."

சபை உறுப்பினர்கள், "ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), உனது தந்தை (பரீக்ஷித்), முடி உலகத்தையும் பாதுகாத்தவன். சாத்திரங்களுக்கு உண்மையான மனிதர்களில் முதன்மையானவன். போர்க்களத்தில் வில்தாங்கியவர்களில் முதன்மையான பாண்டுவைப் போல, வேட்டையாடுவதில் அதிகம் நாட்டம் கொண்டவன். அவன் (பரீக்ஷித்) வேட்டையாடுவதை ஒரு வழக்கமாகவே வைத்திருந்தான். நாட்டுக்கு நன்மை பயக்கும் எல்லா முக்கியமான காரியங்களிலும் எங்களைக் கலந்தாலோசித்தான். அப்படிப்பட்ட அவன் (பரீக்ஷித்), ஒரு நாள், கானகத்திற்குள் சென்று, ஒரு மானைத் தனது கணையால் அடித்தான். அடிபட்ட அந்த மான் ஆழ்கானகத்திற்குள் ஓடியது. தனது அம்புறாத்தூணியையும், வாளையும் சுமந்து கொண்டு அந்த மானைத் துரத்திக் கொண்டு ஓடினான், அந்த மன்னன் (பரீக்ஷித்). தொலைந்த மானை அவனால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அவனுக்கு அறுபது (60) வயது ஆகியிருந்ததால், முதுமையினால் தளர்வுற்று, மிகவும் சோர்ந்து போய் பசியெடுத்து களைத்து இருந்தான். அங்கே அந்த ஆழ்ந்த கானகத்திற்குள் ஒரு உயர் ஆன்ம முனிவரைக் கண்டான். அந்த முனிவர் (சமீகர்) மௌன விரதம் மேற்கொண்டிருந்தார். மன்னன் (பரீக்ஷித்) அவரிடம் (சமீகரிடம்) மானைப் பற்றிக் கேட்டான். அவர் பதிலளிக்கவில்லை. ஏற்கனவே களைப்பாலும் சோர்வாலும் ஆட்கொள்ளப்பட்டிருந்த இருந்த மன்னன் (பரீக்ஷித்), முடிவில், அசைவற்று மரக்கட்டை போல் மௌன விரதம் இருந்த முனிவரைக் (சமீகரைக்) கண்டு பெரும் கோபம் கொண்டான். அவர் (முனிவர் சமீகர்) மௌன விரதம் இருப்பது மன்னனுக்குத் தெரியாது. ஆகையால், கோபத்தால் உந்தப்பட்ட உனது தந்தை (பரீக்ஷித்) அவரை (முனிவர் சமீகரை) அவமதித்தான். பரத குலத்தில் அருமையானவனே (ஜனமேஜயனே), அந்த மன்னனான உனது தந்தை (பரீக்ஷித்), தனது வில்லின் நுனியால் ஒரு உயிரற்ற பாம்பை எடுத்து களங்கமற்ற ஆன்மாவான அந்த முனிவரின் (முனிவர் சமீகரின்) தோளில் கிடத்தினான். ஆனாலும் அந்த முனிவர் (சமீகர்) கோபவசப்பட்டு, நன்மையானதாகவோ தீமையானதாகவோ ஒரு வார்த்தையையும் பேசவில்லை. அவர் (முனிவர் சமீகர்) அந்த உயிரற்றப் பாம்பைத் தாங்கிக் கொண்டு அதே நிலையிலேயே இருந்தார்.

இப்படியே இந்த 49வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

மரத்தில் இருந்த மனிதன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 50

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி தொடர்ந்தார், "அமைச்சர்கள் சொன்னார்கள், "அந்த மன்னர் மன்னன் (பரீக்ஷித்), பசியாலும், களைப்பாலும் நொந்து போயிருந்ததால், கோபம் ஏற்பட்டு அந்த முனிவரின் (சமீகரின்) தோள்களில் பாம்பைக் கிடத்திவிட்டு தனது தலைநகருக்கு (ஹஸ்தினாபுரத்திற்கு) வந்துவிட்டான். அந்த முனிவருக்கு { முனிவர் சமீகருக்கு), பசுவிடம் பிறந்த ஒரு பிள்ளை இருந்தான். அவன் பெயர் சிரிங்கின் (Sringin).

அவன் (சிரிங்கின்) தனது பெரும் வீரம், சக்தி மற்றும் தனது பெரும் கோபத்துக்கு பெரிதும் அறியப்பட்டு இருந்தான். தினமும் தனது குருவிடம் சென்று, அவரை வழிபட்டு வரும் வழக்கம் அவனிடம் (சிரிங்கினிடம்) இருந்தது. அந்த குருவின் உத்தரவின் பேரில் சிரிங்கின் தனது வீட்டுக்குத் திரும்பி வருகையில் தனது நண்பனின் மூலம், தன்னைப் பெற்றவருக்கு நடந்த அவமானத்தை அறிந்தான். ஓ மன்னர்களில் புலி போன்றவனே (ஜனமேஜயனே), தனது தந்தை (முனிவர் சமீகர்) எக்குற்றமும் செய்யாதிருப்பினும், உயிரற்ற பாம்பைச் சுமந்து அசைவற்றவராக அமர்ந்திருக்கிறார் என்பதைக் கேள்விப்பட்டான். ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), உனது தந்தையால் (பரீக்ஷித்தால்) அவமதிக்கப்பட்ட அந்த முனிவர் (சமீகர்) கடும் தவங்களை நோற்பவர், முனிவர்களில் முதன்மையானவர், தனது உணர்ச்சிகளை அடக்கி வாழ்பவர், சுத்தமானவர், அற்புதமான செயல்கள் செய்து கொண்டிருப்பவர். ஆன்மிகத் தவங்களால் அவரது (முனிவர் சமீகரது) ஆன்மா ஞானஒளி பெற்றிருந்தது. அவரது உறுப்புகளும், அதன் செயல்களும் அவரது முடி கட்டுப்பாட்டிற்குள் இருந்தன. அவரது செயல்களும், பேச்சும் எப்போதும் அருமையாகவே இருக்கும். அவர் (முனிவர் சமீகர்) பேராசைகள் அற்று திருப்தியுடன் இருந்தார். எந்த பகையும் இல்லாமல் வாழ்ந்தார். அவர் அனைத்து உயிர்களுக்கும் அதன் துயரங்களில் அடைக்கலம் கொடுப்பவர். அந்த முதிர்ந்தவர் மௌன விரதம் இருப்பது வழக்கம்.

உனது தந்தையால் (பரீக்ஷித்தால்) அவமதிக்கப்பட்ட அந்த முனிவர் (சமீகர்) மேற்சொன்ன அனைத்து குணங்களைக் கொண்டவர். அந்த முனிவரின் மகன் (சிரிங்கின்) பெரும் கோபம் கொண்டு உனது தந்தையை (பரீக்ஷித்தைச்) சபித்தான். வயதால் இளையவனாக இருந்தாலும், ஆன்மிகத் தவங்களால் அவன் (சிரிங்கின்) முதிர்ந்தவனாக இருந்தான். அவன் (சிரிங்கின்) தீராக கோபம் கொண்டு வேகமாக நீரைத் தொட்டு, இந்த அக்னியை ஒத்த வார்த்தைகளை உதிர்த்தான். "எனது ஆன்மிக பலத்தைப் பார்! எனது இந்த வார்த்தைகளின் பலத்தால் இன்னும் ஏழு இரவுகளுக்குள், பலமான சக்தியும், அதிக விஷமும் கொண்ட தகூகன் (பாம்பு), எந்த எதிர்ப்பும் தெரிவிக்காத என் தந்தை (முனிவர் சமீகர்) மீது இந்தப் பாம்பைக் கிடத்தியவனை, தனது விஷத்தால் எரித்துக் கொல்வான்", என்று (சிரிங்கின்) சபித்துவிட்டு, தனது தந்தை (முனிவர் சமீகர்) எங்கிருந்தாரோ அங்கு சென்றான். அவனது தந்தையைச் சந்தித்து, தனது சாபத்தைப் பற்றிச் சொன்னான். அந்த முனிவர்களில் புலி போன்றவர் (முனிவர் சமீகர்), இனிமையான குணமும், அனைத்து அறங்களும் கொண்ட தனது சீடன் கோர்முகனை உனது தந்தையிடம் (பரீக்ஷித்திடம்) அனுப்பினார். அவன் (சமீகரின்) சீடன் கோர்முகன் சபைக்கு வந்து சிறிது நேரம் அமர்ந்து, மன்னனிடம் (பரீக்ஷித்திடம்) எல்லாவற்றையும் தெரிவித்தான். "எனது மகனால் (சிரிங்கினால்) நீ சபிக்கப்பட்டிருக்கிறாய், ஓ மன்னா, தகூகன் (பாம்பு) தனது விஷத்தால் உன்னை எரிக்கப்போகிறான். ஓ மன்னா, கவனமாக இரு," என்று தனது குருவின் (சமீகரின்) வார்த்தைகளைத் தெரிவித்தான். ஓ ஜனமேஜயா, அந்தக் கொடூரமான வார்த்தைகளைக் கேட்ட உனது தந்தை (பரீக்ஷித்) தகூகனுக்கு எதிராக அனைத்து பலமான பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொண்டான்.

ஏழாவது நாளில், காசியபர் என்ற அந்தண முனிவர், ஏகாதிபதியை (பரீக்ஷித்தைச்) சந்திக்க விருப்பம் கொண்டார். ஆனால் இந்தப் பாம்பு தகூகன், காசியபரைக் கண்டுவிட்டான். அந்தப் பாம்புகளின் மன்னன் (தகூகன்) காசியபரிடம் நேரத்தைக் கடத்தாமல் பேசினான். "எங்கே இவ்வளவு வேகமாகச் செல்கிறீர்? எக்காரியத்திற்காக நீர் போகிறீர்?" என்றான். காசியபர், "ஓ அந்தணரே, நான்

குரு பரம்பரையின் சிறந்த மன்னன் பரீக்ஷித்திடம் செல்கிறேன். அவன் தக்ஷகனின் விஷத்தால் இன்று எரியப் போகிறான். அவனைக் குணப்படுத்தவும், அந்தப் பாம்பு கடித்து அவன் மரணிக்காமல் இருக்கவுமே நான் இவ்வளவே வேகமாகச் செல்கிறேன்." என்றார். தக்ஷகன், "என்னால் கடிபட இருக்கும் அந்த மன்னனை எதற்காகக் காக்கப் போகிறீர்? நானே தக்ஷகன். ஓ அந்தணரே {காசியபரே}, என்னால் கடிக்கப்படும் மன்னனை பிழைக்க வைக்க உம்மால் ஆகாது. எனது விஷத்தின் அற்புத பலத்தைப் பாரும", என்று சொல்லி, அங்கே இருந்த கானக மன்னனைக் (ஆல மரத்தைக்) கடித்தான். அந்த ஆலமரம் அவனால் {தக்ஷகனால்} கடிபட்ட உடன் சாம்பலாக ஆனது. ஆனால் ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, காசியபர் அதை உயிர்மீட்டார். அதனால் தக்ஷகன் அவரை ஆசை காட்டி மயக்க, "உமது விருப்பத்தைச் சொல்லும்" என்றான். இப்படி கேட்கப்பட்ட காசியபர் தக்ஷகனிடம், "செல்வத்தில் விருப்பம் கொண்டு நான் அங்கு செல்கிறேன்." என்றார். அந்த உயர்ஆன்ம காசியபரிடம் தக்ஷகன் மெல்லிய வார்த்தைகளால், "ஓ பாவமற்றவரே {காசியபரே}, நீர் அந்த ஏகாதிபதியிடம் {பரீக்ஷித்திடம்} எதிர்பார்த்ததை விட அதிக செல்வத்தை என்னிடம் இருந்து பெற்றுக் கொண்டு, வந்த வழியே திரும்பிச் செல்லும்." என்றான் {தக்ஷகன்}. இதைக் கேட்ட, அந்த மனிதர்களில் முதன்மையான காசியபர், தான் விரும்பிய அளவு செல்வத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு, தான் வந்த வழியே சென்றார்.

காசியபர் திரும்பிச் சென்றதும், தக்ஷகன் மாற்றுகுவம் கொண்டு, பாதுகாப்பாக தனது அறையில் தங்கியிருந்த, மன்னர்களில் முதன்மையான அறவழி நடக்கும் உனது தந்தையின் {பரீக்ஷித்தின்} மேல் தனது விஷ நெருப்பை பிரயோகித்தான். அதன் பிறகு ஓ மனிதர்களில் புலி போன்றவனே {ஜனமேஜயனே}, நீ அரியணையில் அமர்த்தப்பட்டாய். ஓ ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவனே {ஜனமேஜயனே}, அந்த கொடூர வரலாற்றை நாங்கள் கண்டதுபோலவே முடிவதும் உரைத்துவிட்டோம். மன்னனான உனது தந்தையின் {பரீக்ஷித்தின்} கசப்பான முடிவையும், உதங்க முனிவரின் அவமதிப்பையும் கேட்டு, என்ன வழி நடக்க வேண்டுமோ அதை நீயே தேர்வு செய்து கொள்", என்றனர்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "எதிரிகளை அடக்கும் மன்னன் ஜனமேஜயன், தனது அமைச்சர்களுடன் பேசினான். அவன், "ஆலமரம், தக்ஷகனால் சாம்பலானதை எப்போது நீங்கள் அறிந்தீர்கள்? அது எப்படி காசியபரால் அற்புதத்தால் உயிர்மீட்சி பெற்றது? எனது தந்தை {பரீக்ஷித்} தக்ஷகன் தீண்டி இறந்திருந்தாலும், காசியபரின் மந்திரங்களால் அவரை நிச்சயம் பிழைக்க வைத்திருக்க முடியும். அந்த பாம்புகளில் இழிந்தவன் {தக்ஷகன்}, அந்தப் பாவ ஆன்மா, தன்னால் கடிபட்ட மன்னன், காசியபரால் விஷம் இறக்கப்பட்டு, பிழைத்தால், உலகம் தன்னை கேலி செய்து எள்ளி நகையாடும் என்று எண்ணியிருக்கிறான். நிச்சயமாக அந்த எண்ணம் இருந்ததால்தான், அவன் {தக்ஷகன்} காசியபரை சமாதானப்படுத்தியிருக்கிறான். அவனை {தக்ஷகனைத்} தண்டிக்க நான் ஒரு வழியைத் திட்டமிட்டிருக்கிறேன். அந்தக் கானகத்தில் தனிமையாக தக்ஷகனும் காசியபரும் என்ன பேசிக் கொண்டார்கள் என்பதை நீங்கள் பார்த்தபடியே அல்லது கேட்டபடியே எனக்குச் சொல்லுங்கள்."

"அதை அறிந்த பிறகு, பாம்பினத்தை ஒழிக்க ஒரு திட்டம் செய்கிறேன்." என்றான் {ஜனமேஜயன்}. அமைச்சர்கள், "ஓ ஏகாதிபதியே {ஜனமேஜயனே} கேள். அந்த அந்தணர்களில் முதன்மையானவரும், பாம்புகளின் இளவரசனும் கானகத்தில் சந்தித்துக் கொண்ட போது, ஒரு மனிதன், ஓ ஏகாதிபதியே, காய்ந்த கிளைகளை தனது அந்த ஆலமரத்தின் மரத்தின் மேல் ஏறி வேள்விக்கான விறகுக்காக எடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் அந்தப் பாம்பாலோ அல்லது அந்த அந்தணராலோ கவனிக்கப்படவில்லை. ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, அந்த மனிதனும் அந்த மரத்தோடு சாம்பலானான். ஓ மன்னர்மன்னா, அந்த மரம் காசியபரின் சக்தியால் உயிர்மீட்கப்பட்ட போது, உடன் சேர்ந்து இவனும் மீண்டான். ஒரு அந்தணரின் வீட்டிற்கு ஊழியம் செய்ய வந்திருந்த அவன், எங்களிடம் வந்து, தக்ஷகனுக்கும், அந்தணருக்கும் {காசியபருக்கும்} இடையில் நடந்த உரையாடலை முடிமையாகச் சொன்னான். ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா} நாங்கள் பார்த்தவாறும், கேட்டவாறும் அனைத்தையும் சொல்லிவிட்டோம். இதையெல்லாம் கேட்டதால், ஓ மன்னர்களில் புலி போன்றவனே {ஜனமேஜயனே}, என்ன நடக்க வேண்டும் என்று உத்தரவிடு." என்றனர் {அமைச்சர்கள்}.

சௌதி தொடர்ந்தார், "மன்னன் ஜனமேஜயன், தனது அமைச்சர்களின் வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் மிகுந்த துயர் கொண்டு அழத் துவங்கினான். தனது கைகளைப் பிசைந்தான். அந்தத் தாமரைக் கண் கொண்ட மன்னன் {ஜனமேஜயன்} பெரும் தூதான முச்சுவிட்டு, கண்களில் நீர் சிந்தி, சத்தம்போட்டு அடிதான். மிகுந்த துக்கம் கொண்டு, நிறைய கண்ணீர் சிந்தி, நீரைத் தொட்டு மன்னன் பேசினான். தனது மனதில் ஏதோ திட்டம் கொண்டு, அந்த கோபமடைந்த ஏகாதிபதி {ஜனமேஜயன்} தனது அமைச்சர்களிடம் இந்த வார்த்தைகளைக் கூறினான்.

"எனது தந்தையின் {பரீகூலித்தின்} விண்ணோகுதலை உங்கள் மூலம் அறிந்தேன். நான் என்ன முடிவு செய்திருக்கிறேன் என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள். எனது தந்தையை {பரீகூலித்தைக்} கொன்ற தகூகனைப் பழிவாங்குவதில் நேரத்தை விரையமாக்கக்கூடாது என்று எண்ணுகிறேன். எனது தந்தையை எரித்து, சிரிங்கினை வெறும் இரண்டாவது காரணமாக்கினான் அந்தப் பாவியான தகூகன். ஆழ்ந்த வெறுப்பாலேயே அவன் {தகூகன்} காசியபரை திரும்பிப் போகச் செய்தான். அந்த அந்தணர் {காசியபர்} வந்திருந்தால் எனது தந்தை {பரீகூலித்} நிச்சயம் பிழைத்திருப்பார். காசியபரின் கருணையால், அமைச்சர்களின் பாதுகாப்புடன் இருந்த எனது தந்தை பிழைத்திருந்தால் அவன் எதை இழந்திருப்பான்? தனது தோல்வியை மறைக்க, எனது கோபத்தின் விளைவுகளைப் பற்றிய அறியாமையால், எனது தந்தையைக் காக்க வந்த, அந்த அந்தணர்களில் சிறந்த காசியபரைத் தடுத்து நிறுத்தினான். அந்த அந்தணருக்கு {காசியபருக்கு} பெரும் செல்வத்தைக் கொடுத்து, மன்னனை {பரீகூலித்தைப்} பிழைப்பிக்க விடாமல் செய்த அந்தப் பாவியான தகூகன் மீது பெரும் சினம் கொண்டிருக்கிறேன். என்னையும், உதங்க முனிவரையும், உங்கள் எல்லோரையும் திருப்திப்படுத்திக்கொள்ள, எனது தந்தையின் {பரீகூலித்தின்} எதிரியை நான் பழிக்குப்பழி வாங்கப் போகிறேன்", என்றான் {ஜனமேஜயன்}.

இப்படியே இந்த 50வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

சூத சாதிக்காரன் தீர்க்க தரிசனம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 51

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "மன்னன் ஜனமேஜயன் இப்படிச் சொல்லவும், அமைச்சர்களும் அதை உறுதி செய்தனர். அந்த ஏகாதிபதி (ஜனமேஜயன்), பாம்பு வேள்வியை நடத்தப்போவதாக தனது முடிவைச் சொன்னான். பிறகு அந்த பூமியின் தலைவன் (ஜனமேஜயன்), பாரத குலத்தின் புலி, பரீக்ஷித்தின் மைந்தன் (ஜனமேஜயன்) புரோகிதர்களையும் ரித்விக்குகளையும், அழைத்தான். தனது சொல்லில் திருப்தி அடைந்து, அந்தப் பெரும்பணியை நிறைவேற்றுவது எப்படி என்பது பற்றிய செய்திகளைச் சொன்னான். "எனது தந்தையை (பரீக்ஷித்யைக்) கொன்ற அந்தப் பாவி (பாம்பு மன்னன்) தகைகளை நான் பழி தீர்க்க வேண்டும். நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று எனக்குச் சொல்லுங்கள். அந்தப் பாம்பு தகைகளும் அவனது உறவினர்களும் சேர்ந்து எரியும் நெருப்பில் விழ நான் என்ன செயல் செய்ய வேண்டும்? எனது தந்தையை (பரீக்ஷித்யை) தனது விஷமென்னும் நெருப்பால் எரித்த தகைகளை நானும் எரிக்கவே விரும்புகிறேன்", என்றான் (ஜனமேஜயன்).

அதற்கு அந்த புரோகிதர்களின் தலைவர், "ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), உனக்காகவே தேவர்கள் ஒரு பெரிய வேள்வியை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். அது பாம்பு வேள்வி (சர்ப யாகம்) என்று அறியப்படுகிறது. இது புராணங்களிலும் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), உன்னால் மட்டுமே இந்த காரியத்தை நிறைவேற்ற முடியும். வேறு எவராலும் முடியாது. புராணங்களை நன்கு அறிந்தவர்கள் இப்படி ஒரு வேள்வி இருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கின்றனர்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "ஓ சிறந்தவரே (சௌனகரே), இப்படி பதில் சொல்லப்பட்ட மன்னன், அக்னியின் ஒளிரும் வாயில் தகைகள் எரிந்துவிட்டதாகவே எண்ணம் கொண்டான். அதன்பிறகு அந்த மன்னன் (ஜனமேஜயன்) மந்திரங்களில் தேர்ந்த அந்தணர்களிடம், "நான் வேள்விக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்கிறேன். என்னென்ன முக்கியப் பொருட்கள் வேண்டும் என்று சொல்லுங்கள்", என்றான். ஓ சிறந்த அந்தணரே (சௌனகரே), வேதங்களில் தேர்ந்த, சாத்திரங்களின் படி சடங்குகளைச் செய்யும் ரித்விக்குகள், வேள்விக்கான மேடையை சாத்திரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளது போல் அளந்தனர். மேடை விலையுயர்ந்த பொருட்களாலும், அந்தணர்களாலும் நிரம்பியிருந்தது. அது (மேடை) கிடைத்தற்கரிய பொருட்களாலும் நெல்லாலும் நிறைந்திருந்தது. ரித்விக்குகள் அதில் அமர்ந்தனர். அந்த மேடை விதியின் படி கட்டி முடிக்கப்பட்டதும், மன்னனை (ஜனமேஜயனை) அங்கு அந்த நாக வேள்வி துவங்க அமர்த்தினர். வேள்வி ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னர், ஒரு சம்பவம் நடந்தது. அது (அந்த சம்பவம்) அந்த வேள்வி பின்னர் தடைபடும் என்பதை அறிவிப்பதாக இருந்தது. வேள்விக்கான மேடையைக் கட்டும்போது, கட்டுமானக் கலையில் நிபுணரான, சூத சாதியைச் சேர்ந்த, புராணங்களில் தெளிந்த அறிவுடைய கட்டுமான நிபுணர் ஒருவர், "இந்த மேடை அமையும் மண்ணின் தன்மையும், கட்டுமானப்பணி ஆரம்பிக்கப்படும் நேரமும், இங்கே வரப்போகும் ஒரு அந்தணனால் இந்த வேள்வி தடைபெறப் போகிறது என்பதை அறிவிக்கிறது", என்றார். இதைக்கேட்ட மன்னன் (ஜனமேஜயன்), மேடையில் அமரும் முன்பு, வாயில் காப்போரிடம் தனது கவனத்துக்குவராமல் யாரையும் உள்ளே அனுமதிக்கக்கூடாது என்று கட்டளையிட்டான் (ஜனமேஜயன்).

இப்படியே இந்த 51வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

நெருப்பில் விழுந்த பாம்புகள் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 52

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "பாம்பு வேள்வி அதன் உண்மையான தன்மையுடன் நடந்தது. வேள்வி புரோகிதர்கள், அவரவர் கடமைகளுக்கேற்ப தங்களுக்கு வந்த உத்தரப்படி நடந்தனர். கருப்பு ஆடை அணிந்து, தொடர்ந்து புகை பட்டுக் கொண்டிருப்பதால் கண்கள் சிவந்து, சுடர்விட்டெரியும் நெருப்பில் தெளிந்த நெய்யை விட்டு சரியான மந்திரங்களை உச்சரித்தனர். அக்னியின் வாயில் தெளிந்த நெய்யை விட்டு, பாம்புகளின் பெயர்களைச் சொல்லி, அந்தப் பாம்புகளை பயத்தால் நடுங்க வைத்தனர். அதன்பிறகு, பாம்புகள் தங்கள் சக்திகளை இழந்து, ஒருவரை ஒருவர் அழைத்து, அந்த எரியும் நெருப்பில் விழ ஆரம்பித்தன. உடல் உப்பி, மூச்சு விட சிரமப்பட்டு, ஒருவரை ஒருவர் {அந்த பாம்புகள்} தங்கள் தலைகளாலும், வால்களாலும் பின்னிக் கொண்டு, பெரும் எண்ணிக்கையில் வந்து நெருப்பில் விழுந்தன.

வெள்ளையாகவும், கருப்பாகவும், நீலமாகவும், முதுமை அடைந்தும், இளமையுடனும் பல பாம்புகள் பலவாறாக் கதறிக் கொண்டு அந்த எரியும் நெருப்பில் விழுந்தன. ஒரு சில ஒரு குரோச நீளமும், ஒரு சில ஒரு யோஜனை நீளமும், ஒரு சில ஒரு கோகர்ண நீளமும் கொண்டு தொடச்சியாக பயங்கரமாகத் துன்பப்பட்டு வந்து விழுந்தன. அந்தச் சூழ்நிலையில், நூற்றுக்கணக்கிலும், ஆயிரக்கணக்கிலும், பத்தாயிரக்கணக்கிலும் பாம்புகள், தங்கள் உறுப்புகளின் கட்டுப்பாட்டையிழந்து அழிந்தன. அப்படி அழிந்தனவற்றில் சில குதிரைகளைப் போலவும், சில யானையின் துதிக்கையைப் போலவும், மற்றும் சில பெரும் உடலைக்கொண்ட, மதம் பிடித்த யானை போன்று, பல வண்ணங்களில் கொடுமையான விஷத்துடன், பயங்கரமான தோற்றத்துடன், இரும்பு முள் கொண்ட கதாயுதம் போல, பெரும் பலத்துடன், எப்போதும் கடிப்பதில் குறியாக இருந்த அந்தப் பாம்புகள், தங்கள் தாயின் {கத்ருவின்} சாபத்தால் நெருப்பில் வந்து விழுந்தன.

இப்படியே இந்த 52வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

தகஷகனைப் பாதுகாத்த இந்திரன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 53

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌனகர், "எந்தப் பெரும் முனிவர்கள், பாண்டவ குலத்தில் வந்த விவேகியான மன்னன் ஜனமேஜயனின் பாம்பு வேள்வியில் ரித்விக்குகளாக இருந்தனர்? யாரெல்லாம் அந்த பயங்கரமான பாம்பு வேள்வியில், பாம்புகளுக்குப் பயங்கரமாகவும், அவற்றுக்கு மிகுந்த துன்பத்தை வரவழைத்த சதஸ்யர்களாக இருந்தனர்? அவற்றை விளக்கமாகச் சொல்வீராக. ஆகையால், ஓ சூத மைந்தரே {சௌதியே}, நாங்கள், யாரெல்லாம் அந்தப் பாம்பு வேள்வியின் சடங்குகளைச் செய்தனர் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடியும்", என்று கேட்டார்.

அதற்கு சௌதி, "அந்த ஏகாதிபதியின் {ஜனமேஜயனின்} ரித்விக்குகளாகவும், சதஸ்யர்களாகவும் இருந்த அந்த விவேகிகளின் பெயர்களைச் சொல்கிறேன். சந்தபார்கவா என்ற அந்தணர் ஹோத்ரியாக அந்த வேள்வியில் இருந்தார். வேதங்களை அறிந்தவர்களில் முதன்மையான அவர் {சந்தபார்கவா}, சியவனனின் பரம்பரையில் வந்து புகழ் வாய்ந்தவர். படித்த, முதிர்ந்த அந்தணரான கௌத்சா, வேத சுலோகங்களை உச்சரிக்கும் உத்கத்ரியாக இருந்தார். ஜெய்மினி அந்தணராகவும், சர்ங்கர்வா மற்றும் பிங்களா அத்வர்யுக்களாகவும், வியாசர் தனது மகன் {சுகர்} மற்றும் சீடர்களுடனும்,

உத்தாலகா, பிரமாடகா, எப்போதும் ஜபத்திலும், வேதகல்வியிலும் ஈடுபடும் முதிர்ந்த சுருதஸ்ரவஸ். வேதங்களைக் கடந்து வந்த கோஹள தேவசர்மன், மௌத்கல்யா, சாமாசௌரவா ஆகியோருடன் மற்றும் பல அந்தணர்கள் அந்த பரீக்ஷித் மைந்தனின் {ஜனமேஜயனின்} வேள்வியில் சதஸ்யர்களாக இருந்தனர்.

அந்தப் பாம்பு வேள்வியில், ரித்விக்குகள் தெளிந்த நெய்யை நெருப்பில் விடவும், பயங்கரமான பாம்புகள், எல்லா உயிரினங்களிடத்திலும் பயத்தை உண்டாக்கி, அந்த நெருப்பில் வந்து விழ ஆரம்பித்தன. அப்படி விழுந்த அந்தப் பாம்புகளின் கொடிப்பும் எலும்புக்குள் இருக்கும் சத்தும் உருகி ஆறுகளாக ஓடின. பாம்புகள் அப்படி விடாமல் தொடர்ந்து வந்து எரிந்ததால், அந்தச் சுற்றுவட்டாரம் முழுவதும் தாங்கமுடியாத கடும் நாற்றமெடுத்தது. அப்படி நெருப்பில் விழுந்த மற்றும் விழுவதற்கு முன் காற்றில் இருந்த அந்தப் பாம்புகளின் கதறல்களும் தொடர்ந்த வண்ணம் இருந்தன.

அதே நேரத்தில், ஜனமேஜயன் பாம்புகளின் யாகத்தை நடத்துகிறான், என்று அறிந்ததுமே, அந்தப் பாம்புகளின் இளவரசன் தக்ஷகன் புரந்தரனின் (இந்திரன்) அரண்மனைக்குக் சென்றான். இந்த காரியங்கள் அனைத்திற்கும் காரணமான அந்தப் பாம்புகளில் சிறந்தவன் {பாம்பு தஷகன்}, பயத்தால் தனது தவறுகளை ஏற்றுக் கொண்டு இந்திரனின் பாதுகாப்பை நாடினான். இதனால் கருணை கொண்ட இந்திரன், "ஓ பாம்புகளின் இளவரசனே, ஓ தக்ஷகா, பாம்பு வேள்வியால் இந்த இடத்தில் உனக்கு எந்த பயமுமில்லை. உனக்காக பெருந்தகப்பனிடம் {பிரம்மனிடம்} பேசி அவரை சமாதானப்படுத்தி இருக்கிறேன். ஆகையால் உனக்கு எந்த பயமும் வேண்டாம்.

உனது இதயத்தில் இருக்கும் பயத்தை தணி", என்றான் {இந்திரன்}.

சௌதி தொடர்ந்தார், "இப்படி அவனால் {இந்திரனால்} ஊக்குவிக்கப்பட்ட, அந்தப் பாம்புகளில் சிறந்தவன் {தஷகன்} இந்திரனின் இருப்பிடத்திலேயே தங்கி மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தான். ஆனால், வாசுகி {பாம்பு}, இப்படி பாம்புகள் தொடர்ந்து நெருப்பில் விழைவதைக் கண்டும், தனது பெருத்த குடும்பம் ஒரு சில உறுப்பினர்களாகக் குறைக்கப்பட்டதைக் கண்டும் மிகவும் வருந்தினான். பெரும் துயரம் கொண்ட அந்தப் பாம்புகள் மன்னனின் {வாசுகியின்} இதயம் உடையும் நிலையில் இருந்தது.

அவன் {பாம்பு மன்னன் வாசுகி} தனது தங்கையை {ஜரத்காருவை} வரவைத்து, "ஓ இனிமையானவளே {ஜரத்காருவே}, எனது உறுப்புகள் எரிகின்றன. தேவலோகத்தின் புள்ளிகள் எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் எனது சுயநினைவை இழந்து கீழே விழப்போகிறேன். எனது மனம் திரும்புகிறது, பார்வை விடிகிறது, எனது இதயம் உடைகிறது. உணர்விழந்து, இன்று அந்த எரியும் நெருப்பில் விழுந்துவிடுவேன் போலும். பரீக்ஷித் மைந்தனின் {ஜனமேஜயனின்} இந்த வேள்வி நமது குலத்தை அளிக்க உருவானதாகும். மரண தேவனின் வசிப்பிடத்திற்கு நானும் செல்ல வேண்டும் என்ற காட்சி தெரிகிறது. நேரம் வந்துவிட்டது. ஓ எனது தங்கையே {ஜரத்காருவே}, நம்மையும் நமது உறவினர்களையும் காக்கவே நான் {வாசுகியாகிய நான்} ஜரத்காருவுக்கு உன்னை அளித்தேன். ஓ பாம்பினத்தின் பெண்களில் சிறந்தவளே {ஜரத்காருவே}, நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் இந்த வேள்வியை ஆஸ்தீகன் தடுத்து நிறுத்துவான், என்று பழங்காலத்தில் பெருந்தகப்பன் என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆகையால், ஓ குழந்தாய் {ஜரத்காரு}, எனது பாதுகாப்புக்காகவும், என்னை நம்பியிருப்பவர்களின் பாதுகாப்புக்காகவும், வேதங்களில் முழுமை கண்டவனும், வயதில் முதிர்ந்தவர்களாலும் மதிக்கப்படுபவனான உனது மைந்தனை {ஆஸ்தீகனைக்} கண்டு வா", என்றான் {பாம்பு மன்னன் வாசுகி}.

இப்படியே இந்த ஐம்பத்து முன்றாவது {53} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

ஆஸ்தீகர் உறுதி | ஆதிபர்வம் - பகுதி 54

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "அதன்பிறகு, அந்தப் பெண்பாம்பு ஜரத்காரு, தனது மகனை (ஆஸ்தீகனை) அழைத்து, வாசுகி சொன்ன படி பேசினாள், "ஓ மகனே (ஆஸ்தீகனே), நான் எனது தமையனால் (வாசுகியால்) உனது தந்தைக்கு (ஜரத்காருவுக்கு) அளிக்கப்பட்டதற்கான பயனைப் பெற இப்போது நேரம் வந்து விட்டது. ஆகையால் எது செய்யப்பட வேண்டுமோ அதைச் செய்." என்றாள் (பெண்பாம்பு ஜரத்காரு).

ஆஸ்தீகர், "ஓ தாயே (ஜரத்காருவே), மாமா (பாம்பு மன்னன் வாசுகி) ஏன் உன்னை எனது தந்தைக்கு (முனிவர் ஜரத்காருவுக்கு) மணமுடித்துக் கொடுத்தார்? உண்மை முழுமையும் சொல்வாயானால், நான் தகுந்ததைச் செய்ய ஏதுவாக இருக்கும்." என்றார்.

துயரத்தாலும், தனது உறவினர்களின் நன்மையில் கொண்ட விருப்பத்தாலும், அந்தப் பாம்புகள் மன்னனின் (வாசுகியின்) தங்கை ஜரத்காரு, "ஓ மகனே (ஆஸ்தீகனே), பாம்புகள் அனைவருக்கும் தாய் கத்ரு என்று அறியப்படுகிறாள். கோபத்தால் தனது மைந்தர்களை (பாம்புகளை) அவள் (கத்ரு) ஏன் சபித்தாள் என்பதை அறிந்து கொள்." அவள் (கத்ரு) பாம்புகளிடம், "வினதையை பந்தயத்தில் வீழ்த்தி எனது அடிமையாகக்

கொள்ள, அந்தக் குதிரைகளின் மன்னன் உச்சைஸ்ரவனின் தோற்றத்தைப் பொய்யாகப் பிரதிபலிக்க நீங்கள் (பாம்புகள்) மறுத்ததால், வாயுவைச் சாரதியாகக் கொண்டவன் (அக்னியானவன்), ஜனமேஜயன் வேள்வியில் உங்களை எரிக்கட்டும். அங்கே அழிந்து மீட்கப்படாத ஆவிகளின் உலகத்தை நீங்கள் (பாம்புகளாகிய நீங்கள்) அடைவீர்கள்" என்றாள். இதைக் கேட்ட அனைத்து உலகங்களின் பெருந்தகப்பன் (பிரம்மன்) அவளிடம் (கத்ருவிடம்), "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொல்லி அவளது சாபத்தை அங்கீகரித்தார். வாசுகி (பாம்புகளின் மன்னன்), அந்த சாபத்தையும், பெருந்தகப்பனின் (பிரம்மனின்) வார்த்தைகளையும் கேட்டு, அமுதம் கடையப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் தேவர்களின் பாதுகாப்பை நாடினான். ஓ குழந்தாய் (ஆஸ்தீகனே), தேவர்கள் அமுதத்தை அடைந்து, தங்கள் காரியம் நிறைவேறியதும், வாசுகியை அழைத்துக் கொண்டு பெருந்தகப்பனைச் (பிரம்மனைச்) சந்தித்தனர். அந்தச் சாபத்தை விலக்க அனைத்து தேவர்களும், தாமரையில் பிறந்தவரிடம் (பிரம்மனிடம்) மன்றாடினர்.

தேவர்கள், "ஓ தலைவனே (பிரம்மனே), பாம்புகள் மன்னன் வாசுகி, தனது உறவினர்களை நினைத்து வருந்துகிறான். அவனது தாயின் (கத்ருவின்) சாபத்தை எப்படி விலக்க முடியும்?" என்றனர்.

பிரம்மன், "ஜரத்காரு (முனிவர்), ஜரத்காரு என்ற மங்கையை மனைவியாக வரிப்பான். அவளுக்கு பிறக்கும் அந்தணன் (ஆஸ்தீகன்), அந்தப் பாம்புகளை விடுவிப்பான்", என்று கூறினார்.

ஓ தேவர்களைப் போன்றவனே (ஆஸ்தீகனே), அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட பாம்புகளில் சிறந்த வாசுகி, வேள்வி நடப்பதற்கு முன்னர், என்னை உனது உயர் ஆன்ம தந்தைக்கு (முனிவர் ஜரத்காருவிற்கு) மணமுடித்துக் கொடுத்தார். அந்தத் திருமணத்தால் நீ எனக்குப் பிறந்தாய். இப்போது அந்த நேரம் வந்துவிட்டது. எங்களை இந்த ஆபத்தில் இருந்து காக்க நீ முயற்சிக்க வேண்டும்.

எனது தமையனையும் (வாசுகியையும்) என்னையும் (பெண்பாம்பு ஜரத்காருவையும்) அந்த நெருப்பிலிருந்து காப்பாற்றப் பார். என்னை உனது விவேகமுள்ள தந்தைக்கு (முனிவர் ஜரத்காருவிற்கு) அளித்த காரணம் அப்போதுதான் நிறைவேறும். நீ என்ன நினைக்கிறாய் என்று சொல் மகனே?" என்றாள் (பெண்பாம்பு ஜரத்காரு).

சௌதி தொடர்ந்தார், "இப்படிச் சொல்லப்பட்ட ஆஸ்தீகர் தனது தாயிடம் (ஜரத்காருவிடம்), "ஆம், நான் நிறைவேற்றுவேன்" என்று சொல்லிவிட்டு, வாசுகியிடம் அவனது உயிரைத் திருப்பிக் கொடுப்பது போல, "ஓ வாசுகி, பாம்புகளில் சிறந்தவரே, பெரும் உயிரினமே, அந்தச் சாபத்திலிருந்து உம்மை விடுவிப்பேன், என்று உமக்கு உண்மையாகச் சொல்வேன். கவலை கொள்ளாதீர். ஓ பாம்பே! (வாசுகியே!) இனிமேல் எந்தப் பயமும் உமக்கு இல்லை. நன்மையைச் செய்ய நான் கடுமையாக முயற்சிப்பேன். எனது வார்த்தை பொய்க்கும் என்று கேலிக்காகக்கூட எவரும் சொல்ல

மாட்டார்கள். இதைப் போன்ற முக்கியமான நேரத்தில், ஓ மாமனே (வாசுகியே), இன்று அங்கு நான் சென்று, வேள்வியில் அமர்ந்திருக்கும் அந்த ஏகாதிபதிக்கு (ஜனமேஜயனுக்கு) எனது வார்த்தைகளில் அருள் கலந்து அவனை (ஜனமேஜயனைத்) திருப்திப்படுத்தி, ஓ அருமையானவரே (வாசுகியே), அந்த வேள்வியை நிறுத்துகிறேன். ஓ உயர்ந்த மனம் கொண்டவரே (வாசுகியே), ஓ பாம்புகளின் மன்னரே (வாசுகியே), நான் சொல்லும் அனைத்தையும் நம்புங்கள். எனது தீர்மானம் நிறைவடையாமல் இருக்காது என்பதை நம்புங்கள்" என்றார் (ஆஸ்தீகன்).

வாசுகி, "ஓ ஆஸ்தீகா, எனது தலை நீந்துகிறது. எனது இதயம் உடைகிறது. பூமிகளின் புள்ளிகளை என்னால் காண முடியவில்லை. நான் எனது தாயின் (கத்ருவின்) சாபத்தை அனுபவிக்கிறேன்", என்றான்.

ஆஸ்தீகர், "பாம்புகளில் சிறந்தவரே (வாசுகியே), நீர் இனி வருந்தவேண்டியதில்லை என்பதைக் கண்டு கொள்வீர். அந்த நெருப்பின் மீதான உமது பயத்தை நான் போக்குகிறேன். யுகத்தின் முடிவைப் போல் எரியும் அந்த நெருப்பை அணைக்கிறேன். உமது பயத்தை வளர்க்காதீர்", என்றார்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "அதன்பிறகு, எல்லா தகுதிகளும் வாய்ந்த அந்த அந்தணர்களில் சிறந்த ஆஸ்தீகர், வாசுகியின் இதயத்தில் இருந்த துயரத்தைத் துடைக்க முற்பட்டு அங்கிருந்து ஜனமேஜயன் வேள்வி நடக்கும் இடத்திற்கு சென்றார். அங்கே தூரியனையும் அக்னியையும் ஒத்த எண்ணற்ற சத்யஸ்யர்களுடன் வேள்வி நடப்பதைக் கண்டார். ஆனால் வாயில் காப்போரால் அவர் (ஆஸ்தீகர்) உள்ளே அனுமதிக்கப்படவில்லை. அந்தப் பெரும் துறவி (ஆஸ்தீகர்) அவர்கள் ஏற்கும் படி அவர்களை வாழ்த்தி வேள்வி நடக்கும் இடத்திற்குள் நுழைந்தார். உள்ளே நுழைந்ததும், மன்னனின் (ஜனமேஜயனின்) எண்ணற்ற சாதனைகளையும், ரித்விக்குகளையும், சத்யஸ்யர்களையும், புனிதமான அக்னியையும் போற்றி வாழ்த்தினார் (ஆஸ்தீகர்).

இப்படியே இந்த ஐம்பத்து நான்காவது {54} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

ஆஸ்தீகர் புகழ்ச்சி | ஆதிபர்வம் - பகுதி 55

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

"ஆஸ்தீகர் சொன்னார், "பழங்காலத்தில் பிரக்யாவில் சோமனும் வருணனும் வேள்விகளைச் செய்தனர். ஆனால் உனது வேள்வி, ஓ பரத குலத்தில் முதன்மையானவனே (ஜனமேஜயனே), ஓ பரீக்ஷித்தின் மைந்தனே (ஜனமேஜயனே), அவற்றில் எதிலும் குறைந்ததில்லை. நம்மிடம் அன்புகூர்ந்தோர் அனைவரும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு இருக்கட்டும்! சக்ரன் (இந்திரன்) ஆயிரம் வேள்விகளை நடத்தினான். ஆனால் உனது இந்த வேள்வி, ஓ பரத குலத்தில் முதன்மையானவனே, ஓ பரீக்ஷித்தின் மைந்தனே, சக்ரனின் பத்தாயிரம் வேள்விகளுக்குச் சமமானதாகும். நம்மிடம் அன்புகூர்ந்தோர் அனைவரும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு இருக்கட்டும்!

யமன், ஹரிமேதன், ரந்திதேவ மன்னன் ஆகியோரது வேள்வியைப் போலவே உனது வேள்வியும் இருக்கிறது. ஓ பரத குலத்தில் முதன்மையானவனே, ஓ பரீக்ஷித்தின் மைந்தனே, நம்மிடம் அன்புகூர்ந்தோர் அனைவரும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு இருக்கட்டும்! மயன், மன்னன் சசவிந்து, மன்னன் வைஸ்ராவணன் ஆகியோரது வேள்வியைப் போலவே உனது இந்த வேள்வியும் இருக்கிறது.

ஓ பரத குலத்தில் முதன்மையானவனே, ஓ சத்தியவதியின் மைந்தனே, தானே தலைமை புரோகிதராகி வேள்வியை நடத்திய நிரிகா, அஜமிதா, தசரத மைந்தன் ஆகியோரது வேள்வியைப் போலவே உனது வேள்வியும் இருக்கிறது.

ஓ பரத குலத்தில் முதன்மையானவனே, ஓ பரீக்ஷித்தின் மைந்தனே, நம்மிடம் அன்புகூர்ந்தோர் அனைவரும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு இருக்கட்டும்! அஜமித குலத்தைச் சேர்ந்த தேவ மைந்தன், மன்னன் யுதிஷ்டிரன் நடத்திய தேவலோகத்திலும் அறியப்படும் வேள்வியைப் போலவே உனது இந்த வேள்வியும் இருக்கிறது.

ஓ பரத குலத்தில் முதன்மையானவனே, ஓ பரீக்ஷித்தின் மைந்தனே, நம்மிடம் அன்புகூர்ந்தோர் அனைவரும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு இருக்கட்டும்! தனது வேள்வியில் தானே தலைமைப் புரோகிதராக இருந்த சத்தியவதியின் மைந்தன் கிருஷ்ணன் {கிருஷ்ண துவைபாயணர்=வியாசர்} நடத்திய வேள்வியைப் போலவே உனது வேள்வியும் இருக்கிறது.

ஓ பரத குலத்தில் முதன்மையானவனே, ஓ பரீக்ஷித்தின் மைந்தனே, நம்மிடம் அன்புகூர்ந்தோர் அனைவரும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு இருக்கட்டும்! இங்கே இந்த வேள்வியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்போர் அனைவரும் (ரித்விக்குகளும், சதஸ்யர்களும்) விரித்ரனைக் கொன்றவனைப் போலவும், சூரியனின் பிரகாசத்துக்கு இணையாகவும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அறிந்து கொள்ள இனி வேறு எந்தக் காரியம் இல்லை. அவர்களுக்கு வழங்கப்படும் பரிசுகள் யாவும் அழிவற்ற தகுதியைப் பெறுகின்றன. உனது ரித்விக்கு, துவைபாயணருக்கு {கிருஷ்ண துவைபாயணருக்கு = வியாசருக்கு} இணையான வேறு எந்த ரித்விக்கும் இந்த உலகத்தில் இல்லை. அவரது சீடர்கள் ரித்விக்குகளாகி, தங்கள் கடமைகளை அறிந்து, உலகம் முழுவதும் பயணிக்கின்றனர். தனது உயிர்வித்தைத் தங்கமாகக் கொண்டிருக்கும் விபாவசு, சித்ரபானு என்று அழைக்கப்படும், வேள்விகளில் அளிக்கப்படும் அவிர்பாகத்தை எடுத்துச் செல்பவன் (அக்னி), தனது பாதையை புகையால் தெளிவாகக் காட்டி, வலப்புறமாக எரியும் சுடர்களைக் கொண்டு உனது இந்த நெய்யாலான அவிர்பாகத்தை தேவர்களுக்கு எடுத்துச் செல்கிறான். இந்த மனிதர்களின் உலகத்தில், குடிகளைக் காக்கும் மன்னன் உன்னைப் போல் இன்னொருவன் இல்லை. உனது விரதங்களால் நான் எப்போதும் பெருமை கொள்கிறேன். நீயே வருணனும், நீதிதேவன் யமனும் ஆவாய்.

வஜ்ரத்தைக் கைகளில் தாங்கியிருக்கும் சக்ரனைப் போல இந்த உலகத்திலுள்ள அனைத்து உயிர்களையும் நீ காக்கின்றாய். நீயே காத்வாங்கா, நபாகா, திலீபனுமாவாய். வீரத்தில் நீ யாயாதியைப் போலவும், மந்தாத்திரியைப் போலவும் இருக்கிறாய். சூரியனைப் போன்ற பிரகாசமும், அற்புதமான சபதங்களும் ஏற்றிருக்கும் ஓ ஏகாதிபதியே நீ பீஷ்மரை போல் இருக்கின்றாய். வால்மிகியைப் போல உனது சக்தியை மறைத்து வைத்திருக்கிறாய். வசிஷ்டரைப் போல உனது கோபத்தை அடக்கி வைத்திருக்கிறாய். இந்திரனின் அரசாட்சியைப் போல உனது அரசாட்சியும் இருக்கிறது. உனது காந்தி நாராயணனைப் போல இருக்கிறது. நீதியின் சூட்சுமங்களை அறிந்து யமனைப் போல இருக்கின்றாய். அனைத்து அறங்களும் கொண்ட கிருஷ்ணனைப் போல இருக்கிறாய். நீயே வசுக்களின் நற்பேறுகள் நிறைந்த வீடு. எல்லா வேள்விகளுக்கும் அடைக்கலம் கொடுப்பவன் நீயே. தாம்வோபவனின் பலத்திற்கு ஈடாக உனது பலம் இருக்கிறது. ராமனைப் (ஜமதக்னி மைந்தன் பரசுராமன்) போல, சாத்திரங்களிலும், ஆயுதப்பயிற்சியிலும் சிறந்திருக்கிறாய். அவர்வா மற்றும் திரித்தனின் சக்திக்கு ஈடாக இருக்கிறது உனது சக்தி. பயங்கரங்களை உனது பார்வையால் பகீரதனைப் போலப் பார்க்கிறாய்.

"சௌதி சொன்னார், "ஆஸ்தீகன் இப்படி அவர்கள் அனைவரையும், மன்னனையும் (ஜனமேஜயனையும்), சத்யஸ்யர்களையும், ரித்விக்குகளையும், நெருப்பையும் வாழ்த்தினார். மன்னன் ஜனமேஜயன், சுற்றியிருக்கும் சூழ்நிலையின் மாறுதல்களைக் கவனித்துப் பேசினான்.

இப்படியே இந்த ஐம்பத்தைந்தாவது {55} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

தகஷகனைக் கைவிட்டான் இந்திரன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 56

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

"ஜனமேஜயன், "இவர் சிறுவனைப் போல இருந்தாலும், முதிர்ந்தவர் போலப் பேசுகிறார். இவர் சிறுவனில்லை. விவேகி. முதிர்ந்தவர். இவருக்கு நான் வரமளிக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். அந்தணர்களே, அதற்கான அனுமதியை எனக்கு அளியுங்கள்", என்றான்.

அதற்கு சத்யஸ்யர்கள், "ஒரு அந்தணன் சிறுவனாக இருந்தாலும், மன்னனால் மதிக்கப்பட வேண்டியவன். கற்றோர் எப்போதும் அப்படியே செய்வர். இந்த சிறுவனின் கோரிக்கைகள் கண்டிப்பாக உன்னால் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். ஆனால், முதலில் வேகமாக வந்து கொண்டிருக்கும் தகூகனைக் கவனிப்போம்", என்றனர்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "மன்னன் {ஜனமேஜயன்} அந்த அந்தணச் சிறுவனிடம் {ஆஸ்தீகனிடம்}, "ஒரு வரத்தைக் கேள்", என்றான். இதனால் அதிருப்தி அடைந்த ஹோத்ரி {சந்தபார்க்வா}, "தகூகன் இன்னும் இந்த வேள்விக்கு வரவில்லை", என்றார். "ஜனமேஜயன், "உங்கள் பலத்தில் சிறந்ததைச் செய்து, தகூகனை விரைவாக வர வையுங்கள். இந்த வேள்வியும் ஒரு முடிவுக்கு வரும். அவன் {தகூகன்} எனது எதிரி", என்றான்.

"அதற்கு ரித்விக்குகள், "சாத்திரங்களின் ஞானமும், இந்த நெருப்பும் என்ன சொல்கிறதென்றால், ஒரகாதிபதியே {ஜனமேஜயனே}, தகூகன் பயத்தால் இந்திரனின் இருப்பிடத்தில் இருக்கிறான்." என்றனர். சௌதி தொடர்ந்தார், "புராணங்களில் தெளிந்த அறிவுடைய சூத சாதியைச் சேர்ந்த லோஹிதாசூதா என்று அழைக்கப்பட்ட சிறப்பு மிகுந்தவர் முன்பே ஒன்றைச் சொல்லியிருக்கிறார்.

மன்னனால் {ஜனமேஜயனால்} மீண்டும் கேட்கப்பட்டு அந்த ஏகாதிபதிக்கு அந்த சமயத்திலும் சொன்னார், "தந்தையே {சௌனகரே}, புராணங்களை நன்கறிந்த அந்தணர்கள் சொல்லியிருப்பது போல, நானும் சொல்கிறேன், ஒரகாதிபதியே, இந்திரன் "என்னுடன் எனது இருப்பிடத்தில் மறைவாக இரு. அக்னி உன்னை எரிக்கமாட்டான்" என்ற வரத்தை அவனுக்கு {தகூகனுக்கு} அளித்திருக்கிறான்", என்றார்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "இதைக்கேட்ட மன்னன் {ஜனமேஜயன்} மிகவும் கவலை கொண்டு, ஹோத்ரியை {சந்தபார்க்வாவைத்} தனது கடமையைச் செய்ய அவசரப்படுத்தினான். அந்த ஹோத்ரி, மந்திரங்களை உச்சரித்து, தெளிந்த நெய்யை நெருப்பில் விடும்போது இந்திரன் வந்தான். அந்த சிறப்பு மிகுந்தவன், தேவர்கள் புடைசூழ தனது ரதத்தில் வந்திருந்தான். அவனை {இந்திரனைப்} பின்தொடர்ந்து மேகக் கூட்டங்களும், கின்னரர்களும், தேவலோக நடன மாதர்களும் வந்திருந்தனர். தகூகன் இந்திரனின் மேலாடையினுள் ஒளிந்து கொண்டு கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் இருந்தான். மன்னன் {ஜனமேஜயன்} மிகுந்த கோபம் கொண்டு, தகூகனை அழிக்கும் நோக்கத்தில் மந்திரங்கள் அறிந்த அந்தணர்களிடம், "ஆந்தப் பாம்பு தகூகன், இந்திரனின் இருப்பிடத்தில் இருந்தால், அவனை {தகூகனை} இந்திரனோடே வந்து இந்த நெருப்பில் விழச்செய்யுங்கள்", என்றான் {ஜனமேஜயன்}.

சௌதி தொடர்ந்தார், "இப்படி தகூகனைக் குறித்து ஜனமேஜயனால் அவசரப்படுத்தப்பட்ட ஹோத்ரி அங்கிருந்த அவனது {தகூகனின்} பெயரைச் சொல்லி நெய்யை ஊற்றினார். அப்படி ஊற்றப்படும்போது, தகூகனும் புரந்தரனும் {இந்திரனும்} அதனால் பாதிக்கப்பட்டு வானத்தில் காட்சியளித்தனர். புரந்தரன் {இந்திரன்}, அந்த வேள்வியைப் பார்த்து பயந்து தகூகனைக் கைவிட்டு வேகமாகத் தனது இருப்பிடம் திரும்பினான். இந்திரன் அப்படிச் சென்றுவிட்டதும், அந்தப் பாம்பு இளவரசன் தகூகன் மந்திரங்களைக் கேட்ட பயத்தால் உணர்விழந்து வேள்வித் தீச்சுடரின் அருகே வந்துவிட்டான்.

அப்போது ரித்விக்குகள், "ஓ மன்னர் மன்னா {ஜனமேஜயா}, உனது வேள்வி முடிகிறது. ஓ தலைவா, இனி நீ இந்த அந்தணர்களில் முதல்வனுக்கு வரத்தை அருளலாம்." என்றனர். "ஜனமேஜயன், "அளவற்ற அழகுடன் குழந்தையைப் போல் இருப்பவரே, உமக்கு தக்க வரமளிக்க விரும்புகிறேன். அதனால், உமது இதயத்தில் நீர் விரும்புவதைக் கேளும். கொடுக்க முடியாததையும் உமக்குக் கொடுக்கிறேன் என்று நான் உறுதியளிக்கிறேன்", என்றான்.

ரித்விக்குகள், "ஓ ஏகாதிபதியே {ஜனமேஜயனே}, தகூகன் விரைவாக உனது கட்டுப்பாட்டுக்கள் வருவதைப் பார். அவனது {தகூகனது} கொடூரமான கதறலும், சத்தமான உருமலும் கேட்கிறது பார்.

இதனால், இடியைத் தருபவன் (இந்திரன்) அந்தப் பாம்பைக் கைவிட்டுவிட்டான் என்பது உறுதியாகிறது. உனது மந்திரங்களால் அவனது உடல் செயலிழந்துள்ளது, அவன் (தஷகன்) மேலுலகில் இருந்து விழுந்து கொண்டிருக்கிறான். இப்போது, வானத்தில் உருண்டு, சுய உணர்வை இழந்து, சத்தமாக முச்சுவிட்டு அந்தப் பாம்புகளின் இளவரசன் (தஷகன்) வந்து கொண்டிருக்கிறான்", என்றனர்.

"சௌதி தொடர்ந்தார், "அப்படி அந்தப் பாம்புகளின் இளவரசன் தஷகன் அந்த வேள்வித்தீயில் விழுவதற்கு சிறிது நேரத்திற்கு முன் ஆஸ்தீகர், "ஓ ஜனமேஜயா, நீ எனக்கு ஒரு வரம் அருள்வதாக இருந்தால், இந்த உனது வேள்வி இத்தோடு முடிவுக்கு வரட்டும். மேலும் பாம்புகள் இந்தத் தீயில் விழ வேண்டாம்", என்றார் (ஆஸ்தீகர்).

"ஓ அந்தணரே (சௌனகரே), அந்த பரீக்ஷித்தின் மைந்தன் (ஜனமேஜயன்), ஆஸ்தீகரால் இப்படிக்கேட்கப்பட்டதால் மிகவும் வருந்தி அவரிடம் (ஆஸ்தீகரிடம்), "ஓ சிறந்தவரே, தங்கம், வெள்ளி, பசுக்கள் என்று நீர் எதை விரும்பினாலும் நான் தருகிறேன். ஆனால் எனது வேள்வி நிற்காதிருக்கட்டும்", என்றான் (ஜனமேஜயன்). ஆஸ்தீகர், "நான் தங்கம், வெள்ளி, பசுக்கள் என்று எதையும் உன்னிடம் கேட்கவில்லை. ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயனே), உனது இந்த வேள்வி இத்தோடு நிற்கட்டும். எனது தாய்வழி (பெண் பாம்பு ஜரத்காருவின்) உறவினர்கள் (பாம்புகள்) இதனால் விடுதலை அடையட்டும்", என்றார்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "அந்த பரீக்ஷித்தின் மைந்தன் ஆஸ்தீகரால் இப்படிக்கேட்கப்பட்டு, மறுபடியும் தொடர்ச்சியாக அந்த பேச்சாளர்களின் முதன்மையானவரிடம், "அந்தணர்களில் சிறந்தவரே, வேறு ஏதாவது வரத்தைக் கேளும். நீர் அருளப்பட்டு இருப்பீர்!" என்றான். ஆனால், ஓ பிருகு பரம்பரையில் வந்தவரே (சௌனகரே), அவர் (ஆஸ்தீகர்) வேறு எந்த வரத்தையும் பிச்சையாகக் கேட்கவில்லை. அதன்பிறகு ஒட்டுமொத்தமாக எல்லா வேதமறிந்த சத்யஸ்யர்களும் மன்னனிடம் (ஜனமேஜயனிடம்), "இந்த அந்தணன் தனது வரத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளட்டும்", என்றனர்.

இப்படியே இந்த 56வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

எரிந்த பாம்புகளின் பெயர்கள் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 57

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌனகர், "ஓ சூத மைந்தரே (சௌதியே), இந்தப் பாம்பு வேள்வியில் தீயில் விழுந்த பாம்புகளின் பெயர்களை கேட்க விரும்புகிறேன்", என்றார்.

சௌதி, "பல ஆயிரக்கணக்கில், கோடிக்கணக்கில் பாம்புகள் அந்த நெருப்பில் விழுந்தன. ஓ அந்தணர்களில் அதிஅற்புதமானவரே (சௌனகரே), அதன் எண்ணிக்கை என்னால் எண்ண இயலாது. இதுவரை எனது நினைவில் நிற்கும் தீயில் விழுந்த முக்கியமான பாம்புகளின் பெயர்களைச் சொல்கிறேன்.

நிறத்தால் நீலமாகவும், சிவப்பாகவும், வெள்ளையாகவும் என கொடூரமான உருவங்களில், பெருத்த உடலும், மரணத்தைத் தரும் விஷத்தோடும், உதவியின்றி, பெரும் சிரமத்திற்குள்ளாகி, தங்கள் தாயின் (கத்ருவின்) சாபத்தால் பாதிக்கப்பட்டு தீயில் நெய் விழுவது போல விழுந்த (பாம்பு மன்னன்) வாசுகியின் குலத்தில் வந்த முக்கியமான பாம்புகளின் பெயரை மட்டும் கேளுங்கள்.

"கோடிசா, மானசா, புர்ணா, காலா, பல ஹல்மகா, பிச்சாலா, கௌனபா, காக்ரா, காலவேகா, பிராகலனா, ஹிரண்யவாகு, காரணா, காஷகா, காலதண்டகா - இவை வாசுக்கிக்குப் பிறந்த தீயில் விழுந்த பாம்புகள். ஓ அந்தணரே (சௌனகரே), பெரும் பலத்துடனும், கொடூரமான உருவத்திலும் எண்ணிலடங்கா பாம்புகள் அந்தத் தீயில் விழுந்து மடிந்தன.

இப்போது தகைகளின் குலத்தில் வந்த பாம்புகளின் பெயர்களைக் கேளுங்கள். புச்சுண்டகா, மண்டலகா, பிண்டசேகரி, ரவனகா, உச்சோசிகா, காரவா, பங்கஸ், வில்வதேஜஸ், விரோகனா, சிலி, சலகரா, முகா, சுகுமாறா, பிரவேபனா, முத்கராவும் சிகரோமனும், சுரோமனும் மஹாஹனுவும். இவை தகைகளுக்குப் பிறந்து தீயில் விழுந்த பாம்புகள்.

பரவடா, பாரிஜாதா, பந்தரா, ஹரினா, கிரிசா, விஹாங்கா, சரபா, மேதா, பிரமோதா, செளஹதபனா - இவை ஐராவதனுக்குப் பிறந்து தீயில் விழுந்த பாம்புகள்.

இனி, ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே, கௌரவ்யா குலத்தில் பிறந்த பாம்புகளின் பெயர்களைக் கேளுங்கள். ஏராகா, குண்டலவேணி, வேணிஸ்கந்தா, குமரகா, வாஹுகா, சிரிங்கவேரா, துர்தகா, பிரதரா மற்றும் அஸ்தகா - இவை கௌரவ்யாவுக்குப் பிறந்து தீயில் விழுந்த பாம்புகள்.

இனி காற்றைப் போன்ற பெரும் வேகமும், கொடுமையான விஷமும் கொண்டு, (பாம்பு) திருதராஷ்டிரன் குலத்தில் பிறந்த பாம்புகளின் பெயர்களைக் கேளுங்கள். சங்குகர்ணா, பிதரகா, குதரா, சுகுணாவும் ஷேசகாவும், பூர்ணங்கடா, பூர்ணமுகா, பிரஹாசா, சகுனி, தரி, அமஹதா, குமதகா, சுஷேனா, வியாயா, பைரவா, முண்டவேதாங்கா, பிசாங்கா, உத்ரபரகா, ரிஷபா, வேகவத், பிண்டரகா, ரக்தங்கா, சர்வசாரங்கா, சம்ரிதா, பதாவும் வசாகவும், வராஹகா, விராணகா, சுசித்ரா, சித்ரவேதிகா, பராசரா, தருணகா, மணிஸ்கந்தாவும் அருணியும்”.

"ஓ அந்தணரே, அவர்களது சாதனைகளுக்காக பெரிதும் அறியப்பட்ட முக்கியமான பாம்புகளின் பெயர்களைச் சொல்லிவிட்டேன். என்னால் எண்ணற்ற பாம்புகளின் பெயர்களை முழுவதுமாக சொல்ல இயலாது. அந்தப் பாம்புகளின் மைந்தர்கள், மைந்தர்களின் மைந்தர்கள் எல்லாம் அந்தத் தீயில் விழுந்த எரிந்தனர். அவை பல! சில மூன்று{3} தலைகளுடனும், சில ஏழு{7} தலைகளுடனும், சில பத்து தலைகளுடனும்{10} யுக முடிவில் வரும் நெருப்பைப் போன்ற விஷத்துடன், கொடுமான உருவத்துடன் இருந்த அவை ஆயிரக்கணக்கில் எரிந்தன.

"பெரும் உடலும், பெரும் வேகமும், மலைமுகடுகளைப் போன்ற உயரமும், யமம், யோஜனை, இரு யோஜனை நீளம் உள்ளவையும், நினைத்த மாத்திரத்தில் நினைத்த உருவைக்கொண்டு பல பலங்களைக் கொண்டவையும், எரியும் நெருப்பைப் போன்ற விஷம் கொண்டவையும் தங்கள் தாயின் {கத்ருவின்} சாபத்தால் அந்தப் பெரும் வேள்வியில் எரிந்தன.

இப்படியே இந்த ஐம்பத்தேழாவது {57} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

பாம்புகள் யாரைக் கடிக்காது? | ஆதிபர்வம் - பகுதி 58

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி, "இப்போது, ஆஸ்தீகருடன் தொடர்புடைய ஒரு அற்புத நிகழ்வைச் சொல்கிறேன் கேளுங்கள். மன்னன் ஜனமேஜயன் ஆஸ்தீகருக்கு வரத்தை அருளப்போகும் சமயத்தில் இந்திரனின் கைகளில் இருந்து தூக்கி எறியப்பட்ட பாம்பு (தஷகன்), கீழே விழாமல் அந்தரத்தில் மிதந்தது. தஷகன் பெயரைச் சொல்லி நிவேத்தியங்கள் சரியான முறையில் அக்னியில் ஊற்றப் படும், பயத்திலிருந்த தஷகன் கீழே நெருப்பில் விழாததைக் கண்ட ஜனமேஜயன் ஆச்சரியப்பட்டான்", என்றார் (சௌதி).

சௌனகர், "அப்படியா, ஓ தூதரே (சௌதியே), தஷகன் அந்த நெருப்பில் விழாதது, விவேகிகளான அந்த அந்தணர்களின் மந்திரங்கள் பலனளிக்காததாலா?", என்றார்.

சௌதி, "சுயநினைவிழந்த, அந்தப் பாம்புகளில் சிறந்த தஷகன், இந்திரனால் கைவிடப்பட்ட பிறகு, ஆஸ்தீகர், "அங்கேயே இரு", "அங்கேயே இரு", "அங்கேயே இரு", என்று மூன்று முறை சொன்னார். பாதிக்கப்பட்ட இதயத்துடன், பூமிக்கும் வானத்திற்குமிடையில் தஷகன் மிதந்தான்.

பிறகு சத்யஸ்யர்களின் வற்புறுத்தலால் மன்னன் (ஜனமேஜயன்), "ஆஸ்தீகர் சொன்னது போல் நடக்கட்டும். இந்த (நாக) வேள்வி இத்துடன் நிற்கட்டும். பாம்புகள் காக்கப்பட்டும், இந்த ஆஸ்தீகரும் அருளப்பட்டும். ஓ தூதா (ஆதிபர்வம்-பகுதி:51 தூதசாதிக்காரன் தீர்க்க தரிசனத்தில் உள்ளது போல்), உனது வார்த்தைகளும் உண்மையாகின", என்றான். ஆஸ்தீகருக்கு வரம் அருளப்பட்ட போது, உற்சாகமும் மகிழ்ச்சியும் அந்த இடம் முழுவதும் ஆக்ரமித்திருந்தன. பாண்டவ குலத்தில் வந்த மன்னன் (ஜனமேஜயன்), அந்த பரீக்ஷித் மைந்தனின் (ஜனமேஜயனின்) வேள்வி அத்துடன் முடிவுக்கு வந்தது. ரித்விக்குகள் மற்றும் சத்யஸ்யர்களின் பணியில் மன்னன் (ஜனமேஜயன்) திருப்திகொண்டு, அவர்களுக்கு நூற்றுக்கணக்கிலும் ஆயிரக்கணக்கிலும் செல்வத்தைக் கொடுத்தான். கட்டுமானப்பணியில் சிறந்த, கட்டடங்கள் மற்றும் அடித்தளங்களின் விதிகளை அறிந்து, ஒரு அந்தணனால் (ஆஸ்தீகனால்) இந்த பாம்பு வேள்வி தடைபடும் என்று சொன்ன தூத சாதியைச் சேர்ந்த லோஹிதாஷாவுக்கு அவர் எதிர்பார்த்ததைவிட அதிகமாக பெரும் செல்வங்களைக் கொடுத்தான்.

அசாதாரண அன்புடைய மன்னன் (ஜனமேஜயன்), இன்னும் பல பொருட்களையும், உணவுகளையும், ஆடைகள் மற்றும் ஆபரணங்களையும் அவரது { தூதன் லோஹிதாஷா} விருப்பத்திற்கேற்ப கொடுத்து திருப்தியடைந்தான். அதன் பிறகும் அவருக்கு (லோஹிதாஷாவுக்கு) பலவகையில் மரியாதையைச் செலுத்தி, அந்த விவேகியை (லோஹிதாஷாவை) வீட்டுக்கு அனுப்பி, அந்த வேள்வியை சரியான சடங்குகளுடன் முடித்தான். குறிக்கோளை அடைந்த ஆஸ்தீகர் பெரும் திருப்தியடைந்தார். மன்னன் (ஜனமேஜயன்) அவரிடம் (ஆஸ்தீகரிடம்), "நீர் திரும்பவும் வர வேண்டும். எனது பெரும் குதிரை வேள்வியில் (அஸ்வமேத யாகம்) சத்யஸ்யராக இருக்க வேண்டும்", என்றான். ஆஸ்தீகர், "சரி" என்று சொல்லி, அந்த ஏகாதிபதியை (ஜனமேஜயனை) திருப்திப்படுத்தி தனது இல்லத்திற்கு பெருமகிழ்ச்சியுடன் சென்றார். அப்படி மகிழ்ச்சியாகச் சென்று தனது மாமன்கள் (வாசுகி) மற்றும் தாயின் (ஜரத்காருவின்) கால்களில் விழுந்து ஆசிபெற்று, (நாக வேள்வியில்) நடந்தவை எல்லாவற்றையும் நினைவுகூர்ந்து அவர்களிடம் சொன்னார் (ஆஸ்தீகர்).

சௌதி தொடர்ந்தார், "அவர் (ஆஸ்தீகர்) சொன்னதையெல்லாம் கேட்ட பாம்புகள் பெரும் மகிழ்வு கொண்டு தங்கள் பயங்களைத் துறந்தனர். ஆஸ்தீகரிடம் பெரும் திருப்தி கொண்டு அவருக்கு (ஆஸ்தீகருக்கு) ஒரு வரம் தருவதாகச் சொல்லினர், "ஓ கற்றவனே (ஆஸ்தீகனே), உனக்கு நாங்கள்

என்ன செய்வது? உன்னிடம் நாங்கள் பெரும் திருப்திகொண்டோம். எங்களையெல்லாம் காப்பாற்றிவிட்டாய். உனக்காக நாங்கள் என்ன செய்யட்டும் குழந்தாய்" என்றனர்.

ஆஸ்தீகர், "அந்தணர்களும் மற்ற மனிதர்களும், காலையிலோ அல்லது மாலையிலோ, இந்த எனது செயலை கவனத்துடன் கேட்டால், உங்களிடம் {பாம்புகளிடம்} இருந்து அவர்களுக்கு எந்த பயமும் இருக்கக்கூடாது", என்றார். அதற்கு அந்தப் பாம்புகள் பெருமகிழ்வுடன், "ஓ மைத்துனா, உனது வரத்தின் இயல்பாகவே, நீ சொல்வதுபோலவே ஆகட்டும். நீ என்ன கேட்டாலும் நாங்கள் மகிழ்ச்சியோடு செய்வோம். ஓ மைத்துனா, ஆஸ்தீகா, அர்திமான், சுனிதா என்று பகலிலோ இரவிலோ மனதால் நினைத்தாலும் அவர்களுக்கு பாம்புகளினால் பயம் ஏற்படாது.

'நான் எனது மனதில் ஜரத்காருவுக்குப் பிறந்த ஆஸ்தீகரை நினைக்கிறேன். பாம்பு வேள்வியிலிருந்து பாம்புகளைக் காத்த ஆஸ்தீகரை நினைக்கிறேன். அதனால் பெரும் நற்பேறு பெற்ற பாம்புகளே, நீங்கள் என்னைக் கடிக்காதிருங்கள். இங்கே இருந்து சென்றுவிடுங்கள், நீங்கள் அருளப்படுவீர்கள். கடும் விஷம் கொண்ட பாம்புகளே சென்றுவிடுங்கள். ஜனமேஜயனின் பாம்பு வேள்விக்குப் பிறகு ஆஸ்தீகர் சொன்ன வார்த்தைகளை நினைவுகூருங்கள் பாம்புகளே. எந்தப் பாம்பு ஆஸ்தீகரைக் குறித்துச் சொல்லியும் கடிக்கிறதோ, அந்தப் பாம்புகளின் நாவு சின்சா மரத்தின் கனி போல நூற்றுக்கணக்காக பிளந்து போகட்டும்.' என்று யார் சொன்னாலும் அவர்களுக்கு பாம்புகளால் எந்த ஆபத்தும் ஏற்படாது", என்றனர்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "அந்தணர்களில் முதன்மையானவரே {சௌனகரே}, அப்படி முக்கியமான பாம்புகள் கூடி சொன்னபோது ஆஸ்தீகர் பெரிதும் மகிழ்ந்தார்.

அதன்பிறகு அந்த உயர் ஆன்ம முனிவர் {ஆஸ்தீகர்} அங்கிருந்து சென்றுவிடுவதில் தனது இதயத்தைச் செலுத்தினார்.

அந்த அந்தணர்களில் சிறந்தவர் {ஆஸ்தீகர்}, அப்படி பாம்பு வேள்வியில் இருந்து பாம்புகளைக் காத்து, தனது நேரம் வந்த போது, தனது மகன்களையும் பேரன்களையும் விட்டு மேலுலகம் சென்றார்.

ஆஸ்தீகர் வரலாற்றை எப்படி நடந்ததோ அப்படியே சொல்லிவிட்டேன். இந்த வரலாற்றைச் சொல்வதால் பாம்புகளின் மேல் இருக்கும் பயம் விலகும்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "ஓ அந்தணர்களே, ஓ பிருகு பரம்பரையில் முதன்மையானவரே {சௌனகரே}, உமது முன்னோரான பிரம்மமதி, இதுகுறித்து விசாரித்த ருருவிடம் இப்படியே நான் கேட்டவாறே, நான் சொன்னவாறே இந்த வரலாற்றை முடிவதுமாக சொன்னார். ஓ அந்தணரே {சௌனகரே}, ஓ எதிரிகளை ஒடுக்குபவரே {சௌனகரே}, அந்த அறத்தை வளர்க்கும் ஆஸ்தீகர் வரலாற்றையும், நீர் கேட்டபடியே {நீர் பாம்பு} துந்துபாவின் கதையையும் கேட்டு முடித்ததால் உமது ஆர்வம் திருப்தியடையட்டும்", என்றார் {சௌதி}.

இப்படியே இந்த ஐம்பத்தெட்டாவது {58} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வம் நிறைவடைகிறது.

பெரும் வரலாறு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 59

(ஆதிவன்சுவதரணா பர்வம்)

சௌனகர் சொன்னார், "ஓ மகனே (சௌதியே), பிருகுவின் காலத்தில் இருந்து விரிந்த இந்த பெரும் வரலாற்றை எனக்குச் சொல்லிவிட்டாய். ஓ சூத மைந்தா (சௌதி), உன்னால் நான் திருப்தியடைந்தேன். உன்னை மறுபடியும் கேட்கிறேன். ஓ சூத மைந்தா (சௌதி), வியாசர் தொகுத்த வரலாற்றைச் சொல். அந்த வேள்வியின் இடைவேளைகளில் கூடியிருந்த சத்யஸ்யர்கள் முன்னிலையில் உரைக்கப்பட்ட அந்த அற்புதமான வர்ணனையைச் சொல். மேலும் அவர்கள் என்ன பேசிக் கொண்டார்கள் என்பதையும் சொல். ஓ சூத மைந்தா (சௌதி), நான் அதை உன்னிடமிருந்து கேட்க விரும்புகிறேன். ஆகையால் முழுமையாகச் சொல்", என்றார் (குலபதி என்று அழைக்கப்பட்ட சௌனகர்).

சௌதி சொன்னார், "தங்கள் கடமைகளின் இடைவேளைகளில் அந்த அந்தணர்கள் வேதங்களில் காணப்படும் பலவற்றைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டனர். ஆனால் வியாசர் அற்புதமான பெரும் வரலாறான பாரதத்தை உரைத்தார்", என்றார்.

சௌனகர், "மஹாபாரதம் என்று அழைக்கப்பட்ட அந்த புனிதமான வரலாறு, பாண்டவர்களின் புகழைப் பரப்புகிறது. வேள்வி முடிந்த பின்னர் ஜனமேஜயனால் கேட்கப்பட்டு கிருஷ்ண துவைபாயணர் (வியாசர்) அதை உரைத்தார். அதைக் கேட்க விரும்புகிறேன். யோகக்கலையால் சுத்தமான ஆன்மா கொண்ட, கடலைப் போன்ற மனதைக் கொண்ட அந்தப் பெரும் முனிவரால் (வியாசரால்) அந்த வரலாறு பிறந்தது. நல்ல மனிதர்களில் முதன்மையானவனே (சௌதியே), அதை எனக்குச் சொல், ஓ சூத மைந்தா (சௌதியே), நீ சொன்னது அனைத்தையும் கேட்டும் எனது தாகம் அடங்கவில்லை", என்றார் (சௌனகர்).

சௌதி, "அந்த விரிந்து பெரும் வரலாறான வியாசரால் தொகுக்கப்பட்ட மஹாபாரதத்தை முதலில் இருந்து சொல்கிறேன். ஓ அந்தணரே (சௌனகரே), நான் சொல்லும்போது அதை முழுவதுமாகக் கேளுங்கள். அதைச் சொல்வதில் நான் பெரும் மகிழ்வு அடைகிறேன்", என்றார் (சௌதி).

இப்படியே இந்த 59வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆதிவன்சுவதரணா பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

மஹாபாரதம் ஆரம்பம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 60

(ஆதிவன்சுவதரணா பர்வத் தொடர்ச்சி)

சௌதி சொன்னார், "ஜனமேஜயன் நாக வேள்வியில் அமர்ந்திருக்கிறான், என்று கேள்விப்பட்ட கிருஷ்ண துவைபாயணர் (வியாசர்) அங்கே சென்றார். அந்தப் பாண்டவர்களின் பாட்டன் (வியாசர்), கன்னிகை கலிக்கும் (சத்தியவதிக்கும்) சக்தியின் மைந்தன் பராசருக்கும்யமுனையின் தீவு ஒன்றில் பிறந்தவர். அந்த சிறப்பு வாய்ந்தவர் (வியாசர்), பிறந்தவுடன் தானே தனது விருப்பப்படி உடலை வளர்த்தார். வேதங்களையும் அதன் கிளைகளையும், எல்லா வரலாறுகளையும் கற்றார்.

வேதங்களாலும், தவங்களாலும், நோன்புகளாலும், உறுதிகளாலும், வேள்விகளாலும் கிடைக்கும் ஆன்மிகத்தை பெற்றுத் தயாரானார்.

அந்த வேதங்களை அறிந்தவர்களில் முதன்மையானவர் (வியாசர்), வேதங்களை நான்கு பகுதிகளாகப் பிரித்தார். அந்த அந்தண முனிவர் (வியாசர்) பிரம்மனைக் குறித்த ஞானத்துடன் இருந்தார். கடந்ததை (இறந்த காலத்தை) மனதால் அறிந்தார். அவர் (வியாசர்) தெய்வீகத்தன்மையுடன், உண்மையைப் போற்றி வாழ்ந்தார். புனிதமான கடமைகளாலும், பெரும் புகழாலும், அவர் (வியாசர்) பாண்டு, திருதராஷ்டிரன், விதுரன் ஆகியோரை சந்தனுவின் பரம்பரை தொடர்பு பெற்றெடுத்தார்.

அந்த உயரான்ம முனிவர் (வியாசர்), வேதங்களையும் அதன் கிளைகளையும் நன்கறிந்த தனது சீடர்களுடன் (சீடர் வைசம்பாயனர் போன்றோருடன்), ஜனமேஜயன் அமர்ந்திருந்த அந்த (நாக) வேள்விக்கு வந்தார். மன்னன் ஜனமேஜயன், சத்யஸ்யர்களும், பல நாட்டு மன்னர்களும், பிரம்மனுக்கு ஒப்பான ரித்விக்குகளும் சூழ அந்த வேள்வியில் தேவனைப் போல அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டார். அந்த பரதகுலத்தின் முதன்மையானவன் (ஜனமேஜயன்), அந்த அரசமுனி ஜனமேஜயன், முனிவர் (வியாசர்) வருவதைக் கண்டு, தனது சேவகர்கள் மற்றும் உறவினர்களுடன் பெருமகிழ்வோடு வேகமாக முன்வந்து அழைத்தான். அந்த மன்னன் (ஜனமேஜயன்) சத்யஸ்யர்களின் அனுமதியோடு, இந்திரன் பிரகஸ்பதிக்குக் கொடுத்ததைப் போல, அந்த முனிவருக்கு (வியாசருக்கு) ஒரு பொன் ஆசனத்தைக் கொடுத்தான். அங்கே அமர்ந்த வரங்களை அருளவல்ல, அந்த முனிவரை (வியாசரை) தெய்வீக முனிவர்கள் வணங்கிய போது, மன்னனும் (ஜனமேஜயனும்) சாத்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட உரிய மரியாதைகளுடன் வணங்கினான். மன்னன் (ஜனமேஜயன்), முற்றிலும் தகுதிவாய்ந்த தனது பாட்டன் கிருஷ்ணருக்கு (கிருஷ்ண துவைபாயணர்=வியாசருக்கு) கால்கள் மற்றும் வாயைக் கடிவ நீரும், ஆர்கியாவும், பசுக்களும் கொடுத்தான். அந்தப் பாண்டவ ஜனமேஜயனின் காணிக்கைகளை ஏற்று, பசுக்களைக் கொல்லக்கூடாது என்று சொல்லி, வியாசர் மிகுந்த திருப்திகொண்டார். அதன்பிறகு மன்னன் (ஜனமேஜயன்) அங்கு உட்கார்ந்திருந்த தனது முப்பாட்டனிடம் (வியாசரிடம்), அவரது நலத்தை கேட்டறிந்தான். அந்த சிறப்புமிக்க முனிவர் (வியாசர்) அவன் (ஜனமேஜயன்) மீது தனது பார்வையைச் செலுத்தி அவனின் (ஜனமேஜயனின்) நலத்தைப் பற்றிக் கேட்டார். சத்யஸ்யர்களால் வணங்கப்பட்ட அவர் (வியாசர்), பதிலுக்கு அவர்களை வணங்கினார். அதன்பிறகு, மன்னன் (ஜனமேஜயன்) தனது சத்யஸ்யர்களுடன் கரங்கள் கூப்பி, அந்த அந்தணர்களில் முதன்மையானவரிடம் (வியாசரிடம்) கேள்விகளைக் கேட்கத் தொடங்கினான்.

"ஓ அந்தணரே (வியாசரே), கௌரவர்கள் மற்றும் பாண்டவர்களின் செயல்களைத் தங்கள் கண்ணாலேயே கண்டிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் உரைக்கும் அந்த வரலாற்றை நான் கேட்க விரும்புகிறேன். அவர்களை (கௌரவ பாண்டவர்களை) செயற்கரிய செயல்களைச் செய்ய வைத்த அந்த ஒற்றுமையின்மைக்குக் காரணம் என்ன? விதிவசத்தால் எண்ணற்ற உயிர்கள் மடியக் காரணமான எனது பாட்டன்களுக்குள் அந்தப் பெரும்போர் ஏன் நடந்தது? ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே (வியாசரே), அதை எனக்கு முழுமையாக, அது எப்படி நடந்ததோ அப்படியே சொல்லுங்கள்", என்றான் (ஜனமேஜயன்).

"ஜனமேஜயனின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட கிருஷ்ண துவைபாயணர் (வியாசர்), அங்கே தனது அருகில் அமர்ந்திருந்த சீடன் வைசம்பாயனரிடம், "பழங்காலத்தில் கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் இடையில் நடந்த பிணக்குகளை, நீ என்னிடம் கேட்டறிந்தவாறே இந்த மன்னனுக்கு (ஜனமேஜயனுக்கு) முழுமையாகச் சொல்", என்றார் (வியாசர்).

"அதன்பிறகு அருள்நிறைந்த அந்த அந்தணர் (வைசம்பாயனர்), தனது குருவின் (வியாசரின்) கட்டளைப்படி மன்னனுக்கும் (ஜனமேஜயனுக்கும்), சத்யஸ்யர்களுக்கும் மற்றும் அங்கு கூடியிருந்த ஏனையோருக்கும் அந்த முடி வரலாற்றையும் கூறினார். முற்றிலுமாக அழிந்த கௌரவர்களுக்கும், பாண்டவர்களுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட பகைமையை முழுமையையும் சொன்னார்".

(வியாசரின் சீடர் வைசம்பாயனர், ஜனமேஜயன் நடத்திய நாக வேள்வியின் இடையில் சொன்னதே இந்த மகாபாரதம்.)

இப்படியே இந்த 60வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆதிவன்சுவதரணா பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

பாண்டவர் வரலாறு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 61

(ஆதிவன்சுவதரணா பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "எனது உடலின் எட்டு பகுதிகளும் தரையைத் தொட எனது குருவை (வியாசரை)பக்தியுடனும் மரியாதையுடனும் முதற்கண் வணங்கி, இந்தச் சபையில் இருக்கும் அந்தணர்களையும், மற்ற கற்றவர்களையும் வழிபட்டு, மூவுலகங்களிலும் புத்திசாலிகளில் முதன்மையான இந்த உயரான்ம முனிவர் வியாசரிடம் நான் கேட்டவற்றை முழுமையாக உரைக்கின்றேன். இதை அறியப்போகும் ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயனே) நீ, பாரதம் என்று அழைக்கப்படும் இந்தத் தொகுப்பைக் கேட்கத் தகுதி வாய்ந்தவன்தான். எனது குருவின் (வியாசரின்) கட்டளையில் தைரியமூட்டப்பட்டிருப்பதால் எனது இதயத்தில் பயத்தை நான் உணரவில்லை.

"ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயனே) கேள், ஏன் கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் ஒற்றுமையின்மை நிலவியது என்றும், தூதாட்டத்தைத் தொடர்ந்து, ஆட்சியை விரும்பி ஏன் நாட்டை விட்டு அகற்றி வனவாசம் அனுப்பும் சம்பவம் நிகழ்ந்தது. யார் கேட்கிறீர்களோ அவர்களுக்கு முழுவதையும் விவரிக்கிறேன் பரதகுலத்தில் சிறந்தவனே! (ஜனமேஜயனே!)

"அந்த நாயகர்கள் (பாண்டவர்கள்) தங்கள் தந்தையின் (பாண்டுவின்) இறப்பையடுத்து தங்கள் சொந்த வீட்டிற்கு (ஹஸ்தினாபுரத்திற்கு) வந்தனர். வந்து குறுகிய காலத்திற்குள், வில்வித்தையில் தேர்ந்தனர்.

பாண்டவர்கள் உடல் பலத்தாலும், சக்தியாலும், மனபலத்தாலும், குடிமக்களிடத்தில் பிரபலமாகவும், நற்பேறுகள் அருளப்பட்டு இருந்ததைத் கண்ட கௌரவர்கள் அவர்கள் மேல் (பாண்டவர்கள் மேல்) பொறாமை கொண்டனர். நேர்மையற்ற மனம் கொண்ட துரியோதனன், கர்ணன், சுபலனின் மைந்தன் (சகுனி) ஆகியோர் நாட்டின் மீது மறுக்கப்படாத ஆட்சி உரிமையை அடைய (acquisition of undisputed sovereignty) அடிக்கடி பல வகைகளில் பாண்டவர்களைத் துன்புறுத்தி வந்தனர். திருதராஷ்டிரனின் தீய மகன் (துரியோதனன்) பீமனுக்கு விஷத்தைக் கொடுத்தான், ஆனால் ஓநாய் வயிறு கொண்ட பீமன் அந்த விஷத்தை உணவுடன் சேர்த்து செரித்து முடித்தான்.

அதன் பிறகும் அந்தப் பாவி (துரியோதனன்) தூங்கிக் கொண்டிருந்த பீமனைக் கட்டி கங்கையின் நீரில் தூக்கி வீசி விட்டு சென்று விட்டான். ஆனால் பலம் பொருந்திய கைகளைக் கொண்ட பீமசேனன், அந்த குந்தியின் மைந்தன் (பீமன்) எழுந்து, தான் கட்டுண்டு கிடந்த கயிறுகளை அறுத்து, தன் வலியெல்லாம் அகன்று வெளியே வந்தான். அவன் (பீமன்) தூங்கிக் கொண்டிருக்கையில், கடும் விஷம் கொண்ட கருப்பு பாம்புகள் அவனை உடலெங்கும் தீண்டின. இருப்பினும் அந்த எதிரிகளை அழிப்பவன் (பீமன்) அழியவில்லை. அப்படி பாண்டவர்கள், குருக்களாகிய தங்கள் பெரியதந்தையின் (திருதராஷ்டிரனின்) மகன்களால் அடிக்கடி துன்பப்படும்போது, உயர்ந்த எண்ணம் கொண்ட விதுரர், கருத்தோடு அவர்களை (பாண்டவர்களைக்) கவனிப்பதில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு, அந்த தீய காரியங்களை மட்டுப்படுத்தி, துன்பத்திலிருந்தவர்களைக் காப்பாற்றினார்.

எப்படி பூலோக மனிதர்களின் இன்பத்தை சக்ரன் (இந்திரன்) தக்கவைக்கிறானோ அப்படி விதுரர் பாண்டவர்களைத் தீயவற்றிலிருந்து விலக்கி வைத்தார்.

இப்படி மறைமுகமாகவும், வெளிப்படையாகவும் பல வகைகளில் முயன்றும் பாண்டவர்கள் விதியாலும், எதிர்கால இடுகாட்டுக் (குரு பரம்பரையை அழிக்க) காரணத்துக்காகவும்

காப்பாற்றப்படும்போது, அவர்களை (பாண்டவர்களை) அழிப்பதில் தன் இயலாமையை உணர்ந்த துரியோதனன், தனது ஆலோசகர்களான விரிஷா (கர்ணன்), துட்சாசனன் மற்றும் மற்றவர்களை அழைத்து, திருதராஷ்டிரன் அறிய அரக்காலான வீடு (அரக்கு மாளிகை) ஒன்றைக் கட்டினான். மன்னன் திருதராஷ்டிரன், தன் மக்கள் (கௌரவர்கள்) மீதிருந்த பாசத்தாலும், ஆட்சி உரிமையின் மீதிருந்த விருப்பத்தாலும், பாண்டவர்களை புத்திசாலித்தனமாக வாரணாவதத்திற்கு அனுப்பினான். பாண்டவர்கள் தங்கள் தாயுடன் (குந்தியுடன்) அஸ்தினாபுரத்தை விட்டு வெளியேறினர். அவர்கள் (பாண்டவர்கள்) நகரத்தைவிட்டு வெளியேறும் போது, விதுரர் நடக்கப் போகும் ஆபத்திலிருந்து வெளியே வருவது எப்படி என்று சில யோசனைகளை அவர்களுக்கு (பாண்டவர்களுக்குத்) தெரிவித்தார்.

குந்தியின் மைந்தர்கள் (பாண்டவர்கள்) வாரணாவதத்தை அடைந்து தங்கள் தாயுடன் (குந்தியுடன்) வாழ்ந்து வந்தனர். திருதராஷ்டிரனின் உத்தரவை ஏற்றுக் கொண்டு அந்த நகரத்தில் (வாரணாவதத்தில்), அந்த அரக்காலான வீட்டில் அந்த எதிரிகளை அழிப்பதில் சிறப்புவாய்ந்தவர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். அந்த இடத்தில் புரோச்சனனிடம் இருந்து விழிப்புடன் தங்களைப் பாதுகாத்து ஒரு வருடம் அங்கே வாழ்ந்தனர். விதுரரின் வழிகாட்டுதல்படி, ஒரு சுரங்கப் பாதையை அமைத்து, அந்த அரக்காலான வீட்டுக்கு நெருப்பு வைத்து புரோச்சனனை (அவர்களது எதிரியும், துரியோதனனின் ஒற்றருமானவனை) எரித்துக் கொன்றனர். அந்த எதிரிகளை அழிப்பவர்கள் (பாண்டவர்கள்), பயத்துடனும் ஆர்வத்துடனும், தங்கள் தாயை (குந்தியை) அழைத்துக் கொண்டு தப்பித்தனர். கானகத்திற்குள் ஒரு நீருற்றுக்கு அருகில் ஒரு ராட்சசனைக் கண்டனர். திருதராஷ்டிரனின் மைந்தர்களுக்கு (கௌரவர்களுக்கு) பயந்து, தங்களது எந்த செயலும் தங்களை வெளிக்காட்டிவிடும் என்றும் பயந்து பாண்டவர்கள் அந்த இருளில் தப்பிச் சென்றனர். இங்கே தான் பீமன் இடும்பியை (அவன் கொன்ற ராட்சசனின் தங்கை) மனைவியாக அடைந்து, அவள் மூலமாக கடோதகஜன் பிறந்தான். கடும் விரதங்களையும் வேதங்களையும் நன்கு அறிந்த பாண்டவர்கள், ஏகசக்கரம் என்ற நகரத்திற்குச் சென்று அங்கே பிரம்மச்சாரிகளாக வேடம் பூண்டு மறைந்து வாழ்ந்தனர். அந்த மனிதர்களில் காளைகளைப் போன்றவர்கள் (பாண்டவர்கள்), அந்த நகரில் ஒரு அந்தணரின் வீட்டில் சிறிது காலம் யாவற்றையும் தவிர்த்து தன்னடக்கத்துடன் வாழ்ந்தனர். இங்கேதான் பெரும் கரங்களைக் கொண்ட பீமன், பசிகொண்ட, பலம்பொருந்தி மனிதர்களை உண்ணும் ராட்சசனான பகனைச் (பகாசுரனைச்) சந்தித்தான். அந்த பாண்டுவின் மைந்தன் (பீமன்), மனிதர்களில் புலி போன்றவனான பீமன் தனது பெருத்த பலத்தைக் கொண்டு அவனை (பகாசுரனை) வேகமாகக் கொன்று அங்கு வாழ்ந்த குடிமக்களைக் காப்பாற்றி பயத்திலிருந்து விடுவித்தான். பாண்டவர்கள் அதன்பிறகு, கூடியிருக்கும் இளவரசர்களுக்கிடையில் கிருஷ்ணை (பாஞ்சால இளவரசி) (திரௌபதி) ஒரு கணவனைத் தேர்ந்தெடுக்கப் போகிறாள் என்பதை அறிந்தனர். அதைக் கேட்டதும் அவர்கள் (பாண்டவர்கள்) பாஞ்சாலத்திற்குச் சென்று அந்த மங்கையை (திரௌபதியை) அடைந்தனர். அப்படி திரௌபதியை (பொதுவான மனைவியாக) அடைந்து அங்கே (பாஞ்சாலத்தின் தலைநகர் காம்பில்யத்தில்) ஒரு வருடம் வாழ்ந்தனர். அதன்பிறகு அவர்கள் (பாண்டவர்கள்) எல்லோராலும் அறியப்பட்டதும், அந்த எதிரிகளைத் தண்டிப்பவர்கள் (பாண்டவர்கள்), அஸ்தினாபுரம் திரும்பினர். அங்கே சென்றதும் திருதராஷ்டிரனாலும், சந்தனுவின் மைந்தனாலும் (பீஷ்மராலும்) "ஓ அன்பானவர்களே (பாண்டவர்களே), உங்களுக்கும் உங்கள் தம்பிகளுக்கும் கருத்து பேதங்கள் ஏற்படாதிருக்க, உங்களுக்கு காண்டவபிரஸ்தத்தை இருப்பிடமாகத் தீர்மானித்திருக்கிறோம். ஆகையால், எல்லா பொறாமைகளையும் மறந்து தூக்கியெறிந்துவிட்டு, பல நகரங்களும், பல அகலமான சாலைகளும் கொண்ட காண்டவபிரஸ்தத்துக்குச் சென்று அங்கு வாழ்ங்கள்", என்றனர். அதன்படி பாண்டவர்கள் தங்கள் நண்பர்களுடனும் பின்பற்றுவவர்களுடனும், பலவகையான தங்க ஆபரணங்களையும் விலையுயர்ந்த கற்களையும் எடுத்துக் கொண்டு காண்டவபிரஸ்தம் சென்றனர். அங்கே அந்த பிரதையின் (குந்தியின்) மைந்தர்கள் (பாண்டவர்கள்) பல வருடங்கள் தங்கி இருந்தனர். பல நாடுகளைத் தங்கள் பலத்தால் தங்கள் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்தனர். தங்கள் இதயத்தை அறத்தின் பால் ஈடுபடுத்தி, உண்மையை உறுதியாக ஏற்று, அடைந்த செல்வத்தைக் கருதி கலக்கமுறாமல், ஒழுக்கமாகவும் அமைதியாகவும், பல தீமைகளைத் தவிர்த்து பாண்டவர்கள் பெரும் அதிகாரத்தைப் பற்றினர். பீமன் கிழக்கை வென்றான், நாயகனான அர்ஜுனன் வடக்கை

வென்றான், நகுலன் மேற்கை வென்றான், எதிரி நாயகர்களை அழிப்பவனான சகாதேவன் தெற்கை வென்றான். இவையெல்லாம் நடந்தபிறகு, அவர்களது {பாண்டவர்களது} ஆதிக்கம் உலகம் முழுவதும் அறியப்பட்டது. ஐந்து பாண்டவர்களும் ஒவ்வொருவரும் தூரியனைப் போல, இந்த பூமிக்கு ஆறு தூரியர்களாக இருந்தனர்.

அதன்பிறகு, பெரும் சக்தியையும் வீரத்தையும் கொடையாகக் கொண்ட யுதிஷ்டிரன் சில காரணங்களுக்காக, தனக்கு உயிருக்கு உயிரான, இடது கையாலும் வில்லின் நாணை இடமிக்கும் சக்தி கொண்ட அர்ஜுனனை கானகத்திற்கு அனுப்பினான். அந்த மனிதர்களில் புலிபோன்ற அர்ஜுனன், அந்த உறுதியான ஆன்மா, அனைத்து அறங்களையும் கொடையாகக் கொண்டு, கானகத்தில் பதினொன்று{11} வருடங்களும் பதினொன்று{11} மாதங்களும் கானகத்தில் வாழ்ந்தான். இந்த காலத்தில் குறிப்பிட்ட சம்பவத்தில், அர்ஜுனன் துவாரகையில் இருக்கும் கிருஷ்ணனிடம் சென்றான். அங்கே அந்த விபவட்சு (அர்ஜுனன்) தாமரைக் கண் கொண்ட, இனிமையான பேச்சுடைய வாசுதேவனின் {கிருஷ்ணனின்} இளைய தங்கை சுபத்திரையைத் தனது மனைவியாகக் கொண்டான். அவள் {சுபத்திரை} பாண்டுவின் மகன் அர்ஜுனனுடன், பெரும் இந்திரனுடன் சச்சி இருந்தது போல அல்லது கிருஷ்ணனுடன் ஸ்ரீ இருந்ததுபோல மகிழ்ச்சியாக இருந்தாள்.

அதன்பிறகு ஓ ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவனே {ஜனமேஜயனே}, குந்தியின் மைந்தன் அர்ஜுனன், வாசுதேவனுடன் சேர்ந்து வேள்வி நெய்யைச் சுமக்கும் அக்னியை காண்டவ வனத்தில் (அக்னியின் செரியாமையைப் போக்க அங்கே இருந்த மருத்துவ மூலிகைகளை எரித்து) திருப்திப்படுத்தினான். அர்ஜுனனுக்கு கேசவனின் {கிருஷ்ணனின்} உதவி இருக்கும்போது, ஒப்பற்ற மிக உயர்ந்த ஆதாரங்களைக் கொண்ட விஷ்ணுவுக்கு எதிரிகளை அழிப்பது எப்படி கடினமில்லையோ அப்படி எந்தப் பணியும் அவனுக்கு {அர்ஜுனனுக்குக்} கடினமாகத் தெரியவில்லை. அக்னி அந்த பிரதையின் {குந்தியின்} மைந்தனுக்கு {அர்ஜுனனுக்கு} அற்புதமான வில்லான காண்டிபத்தையும், எப்போதும் வற்றாத அம்புறாத்தூணியையும், கருடனைக் கொடிக்கம்பத்தில் கொண்ட ஒரு ரதத்தையும் கொடுத்தான்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் அர்ஜுனன் அசுரத்தச்சன் மயனை நெருப்பிலிருந்து காப்பாற்றினான். அர்ஜுனன் மீது நன்றி கொண்டு மயன், அனைத்து வகையான நகைகளையும் விலையுயர்ந்த கற்களையும் கொண்டு ஒரு தெய்வீக அரண்மனையைக் கட்டிக் கொடுத்தான். அந்தத் தீய துரியோதனன், அந்த கட்டடத்தைக் கண்டு அதை அடைவதில் ஆர்வமும் விருப்பமும் கொண்டான். யுதிஷ்டிரனை சகுனியின் மூலம் தூதாட்டத்தில் ஏமாற்றி, பாண்டவர்களை பனிரெண்டு {12} வருடங்கள் கானகத்திற்கும், ஒரு {1} வருடம் தலைமறைவு வாழ்க்கை வாழவும் பணித்தான். ஆக முழு பதிமூன்று {13} வருடங்கள் அவர்களுக்கு வனவாசம் அளித்தான்.

பதினான்காவது {14} வருடத்தில், ஓ ஏகாதிபதியே {ஜனமேஜயனே}, பாண்டவர்கள் திரும்பி வந்து தங்கள் சொத்துக்களைக் கோரினர். அவர்களால் {பாண்டவர்களால்} அதைப் பெற முடியவில்லை. அதன் காரணமாக போர் தீர்மானிக்கப்பட்டது. பாண்டவர்கள் மொத்த கூத்திரிய குலத்தையே அழித்து, மன்னன் துரியோதனனைக் கொன்று, தங்களால் பேரழிவிற்குள்ளான அரசைப் பெற்றனர்.

இதுதான் வதீய குணங்களுக்கு ஆட்படாத, எந்தத் தீயச் செயலும் செய்யாத பாண்டவர்களின் வரலாறு. ஓ வெற்றிபெற்ற ஏகாதிபதிகளில் முதன்மையானவனே {ஜனமேஜயனே}, இந்த ஒற்றுமையின்மையின் காரணமாகத்தான் குருக்கள் {கௌரவர்கள்} தங்களது அரசை இழந்தனர். பாண்டவர்கள் வெற்றியை அடைந்தனர்", என்றார் {வியாசரின் சீடர் வைசம்பாயனர்}.

பாரதம் படிப்பது வேதம் படிப்பதற்குச் சமம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி

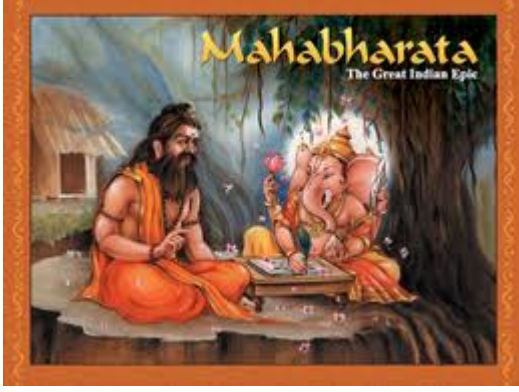
62

(ஆதிவன்சுவதரணா பர்வத் தொடர்ச்சி)

ஜனமேஜயன் சொன்னான், "ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே (வைசம்பாயணரே), குருக்களின் (குரு குலத்தவர்களின்) பெரும் செயல்களை விளக்கும் மஹாபாரதம் என்று அழைக்கப்பட்ட வரலாற்றை நீங்கள் சுருக்கமாக சொல்லிவிட்ட போதிலும்,

ஓ ஆன்மிகத்தைச் செல்வமாகக் கொண்டவரே (வைசம்பாயணரே), அந்த அற்புதமான விவரிப்பை முழுமையாகச் சொல்லுங்கள்.

அதைக் கேட்பதில் நான் (ஜனமேஜயனாகிய நான்) பெரும் ஆவல் கொண்டுள்ளேன். நீங்கள் முழுமையாகச் சொல்லுங்கள். இப்படி அந்தப் பெரும் வரலாற்றை மணிச்சுருக்கமாகக் கேட்பதில் நான் திருப்தி கொள்ளவில்லை. அது எப்படிப்பட்டதென்றால், அறம் சார்ந்தவர்கள், கொல்லக்கூடாதவர்களைக் கொன்றுவிட்டு, அதற்கு அற்பக் காரணத்தைச் சொல்லப் போய், அதையும் மனிதர்கள் கொண்டாடுவதற்குச் சமமானது. அப்பாவிகளான, பழிக்குப் பழி வாங்கும்

திறன் கொண்ட அந்த மனிதர்களில் புலி போன்றவர்கள் (பாண்டவர்கள்), ஏன், அந்த குருக்களின் (கௌரவர்களின்) துன்புறுத்தலை அமைதியாக ஏற்றனர்? ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே (வைசம்பாயணரே), பெரும்பலம் வாய்ந்த கரங்களைக் கொண்ட, ஆயிரம் யானைகளின் பலத்தைக் கொண்ட அந்த பீமன், தாங்கள் தீங்கிழைக்கப்பட்டும் தனது கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டானா? துருபதனின் மகள் (திரௌபதி), அந்தப் பத்தினி கிருஷ்ணை (திரௌபதி), அந்தப் பாவிகள் (கௌரவர்கள்) அவளை (திரௌபதியைத்) துன்புறுத்தும் போது அவர்களை (கௌரவர்களை)

எரித்துவிடும் சக்தி கொண்டவள், அந்த திருதராஷ்டிரனின் மைந்தர்களை (கௌரவர்களை) தனது கோபப் பார்வையால் எரிக்கவில்லையா? பிருதையின் (குந்தியின்) மற்ற இரு மகன்களும் (யுதிஷ்டிரனும் அர்ஜுனனும்), மாத்ரியின் இரு மகன்களும் (நகுலனும் சகதேவனும்) அந்தப் பாவிகளான குருக்களிடம் (கௌரவர்களிடம்) காயப்பட்டு, தீய பழக்கமான சூதாட்டத்தின் அடிமையாக இருந்த யுதிஷ்டிரனை ஏன் பின் தொடர்ந்து சென்றார்கள்? அறம் சார்ந்தவர்களில் முதன்மையான, தர்ம தேவதையின் புதல்வருமான யுதிஷ்டிரன், தனது கடமைகளைச் சரியாகச் செய்தும், ஏன் அந்த பெரும் துன்பத்திற்கு ஆளானார்? தனது கணைகளால் போர்புரியும் மாந்தர்களை வேறு உலகத்திற்கு அனுப்பிய, கிருஷ்ணனை சாரதியாகக் கொண்ட அந்தப் பாண்டவ தனஞ்சயன் (அர்ஜுனன்) ஏன் அப்படிப்பட்ட துன்புறுத்தலுக்கு ஆளானான்? ஓ ஆன்மிகத்தைச் செல்வமாகக் கொண்டவரே (வைசம்பாயணரே), என்னென்ன நடந்தனவோ அதை உள்ளவாறே எனக்குச் சொல்லுங்கள். அந்தப் பெரும் சாரதிகள் சாதித்த எல்லாவற்றையும் எனக்குச் சொல்லுங்கள்", என்றான் (ஜனமேஜயன்).

அதற்கு வைசம்பாயனர், "ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயனே), அதைக் (வரலாற்றைக்) கேட்பதற்கான நேரத்தை ஒதுக்கிக் கொள். கிருஷ்ண துவைபாயணரால் (வியாசரால்) சொல்லப்பட்ட இந்த வரலாறு மிகப் பெரியது. இது வெறும் ஆரம்பம் தான். நான் அதை உரைக்கிறேன். அளவிட முடியா பெரும் மனோ சக்திகொண்ட, சிறப்பு மிகுந்த பெரும் முனிவர் வியாசர் அருளி, எல்லா உலகங்களாலும் வழிபடப்படும், அந்த முடி தொகுப்பையும் முழுமையாக நான் மறுபடியும் சொல்கிறேன். அளவில்லா மனோசக்தி கொண்ட சத்தியவதி மகனால் (வியாசரால்) படைக்கப்பட்ட இந்த பாரதம் நூறாயிரம் (100000) பாக்களைக் (சுலோகங்களைக்) கொண்டது. எவர்கள் இதை அடுத்தவருக்குப் படித்துக் காட்டுகிறார்களோ, எவர்கள் இதைக் கேட்கிறார்களோ, அவர்கள் பிரம்மனின் உலகை அடைந்து, தேவர்களுடன் சமமாக இருப்பர். இந்த பாரதம் வேதங்களுக்கு

இணையானது. புனிதமானது. அருமையானது. கேட்பனவற்றிலெல்லாம் சிறந்தது. இது முனிவர்களால் வழிபடப்படும் புராணம். பொருள், இன்பம் (அர்த்தம், காமம்) சம்பந்தமான பல உபயோகமுள்ள கருத்துகள் இதில் அடங்கியுள்ளன. இந்தப் புனிதமான வரலாறு (மகாபாரதம்), இதயத்தை பெரும்வீடு அடைதலில் (Salvation) ஆர்வம் கொள்ள வைக்கும்.

கற்றவர்கள் கிருஷ்ண துவைபாயணரின் (வியாசரின்) இந்த வேதத்தை, தாராளமான, உண்மையான நம்பிக்கையுள்ள மனிதர்களுக்கு உரைக்கும்போது அவர்கள் பெரும் செல்வத்தை அடைகின்றனர். கருவை கர்ப்பத்திலேயே கொல்லும் பாவம் கூட (கருக்கலைப்பு) இதைக் கேட்பதால் அகலும். ஒரு மனிதன் எவ்வளவுதான் கொடூரமானவனாகவும், பாவியாகவும் இருந்தாலும், இந்த (மகாபாரத) வரலாறைக் கேட்பதால், ராகுவிடம் இருந்து விடுபட்ட தூரியனைப் போல எல்லா பாவங்களும் அகலும். இந்த (மகாபாரத) வரலாறு ஜெயம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. வெற்றியடைவதில் விருப்பம் கொண்டோர் அனைவரும் இந்த இதைக் கேட்க வேண்டும்.

ஒரு மன்னன் இதைக் கேட்பதால், முடி உலகத்தையும் தனது ஆளுகைக்குள் கொண்டுவந்து, தனது எல்லா எதிரிகளையும் அடக்குவான். இந்த (மகாபாரத) வரலாறு தனது இயல்பாலேயே, அமைதியாய் இருக்கும் வலிமையான செயல்தான். அருள்நிறைந்த கனியை உருவாக்கும் ஒரு பெரும் வேள்விதான் இந்த (மகாபாரத) வரலாறு. இளம் ஏகாதிபதிகள், தங்கள் மனைவியுடன் இதைக் கேட்க வேண்டும். அதனால் அவர்கள் வீரம் மிகுந்த புதல்வர்களை தங்கள் அரியணையை அலங்கரிக்கப் பெறுவார்கள். இந்த (மகாபாரத) வரலாறு அறம், பொருள், வீடு (தர்மம், அர்த்தம், மோட்சம்) என்பதை அறியும் ஒரு உயர்வான புனிதமான அறிவியல் என்று அளவிலா மனம் கொண்ட வியாசரால் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இது தற்போது உரைக்கப்படுகிறது. வருங்காலத்திலும் உரைக்கப்படும். இதைக் கேட்பவர்கள், மகன்களையும், சொல் கேட்டு இயன்றதில் சிறப்பானதைச் செய்யும் வேலையாட்களையும் பெற்றிருப்பர். உடலால், வார்த்தையால், மனதால் செய்யப்படும் பாவங்கள் அனைத்தும் இதைக் கேட்பதால் அகன்று போகும். பாரத இளவரசர்கள் பிறப்பைப் பற்றியக் கதைகளில் குறை கண்டுபிடிக்கும் மனம் இல்லாமல் இதைக் கேட்பவர்கள், எந்தக் குறைபாடுகளினாலும், மற்றும் மறு உலகத்தைப் பற்றிய எண்ணத்தாலும் பயம் கொள்ளாதிருப்பார்கள்.

தனது பெரும் சாதனைகளால் உலகறிய புகழ் பெற்ற, உயர் ஆன்ம பாண்டவர்கள், ஞானத்தின் பல கிளைகளை அறிந்த மற்ற கூத்திரியர்கள் மற்றும் உயர்ந்த ஆன்மாக்களின் உயர்வைச் சித்தரிக்கவும், உலகிற்கு நன்மை செய்யவுமே கிருஷ்ண துவைபாயணர் (வியாசர்) இந்த தொகுப்பைச் செய்தார். இது (மகாபாரதம்) அருமையானதும், புகழை உற்பத்தி செய்யக்கூடியதும், நீண்ட ஆயுளைக் கொடுக்கக்கூடியதும், புனிதமானதும், தெய்வீகமானதுமாகும். தனது அறத்தகுதிகளை வளர்த்துக் கொள்வதில் ஆர்வம் கொண்டோர், இந்த (மகாபாரத) வரலாறை புனிதமான அந்தணர்கள் மூலம் கேட்டு, அழிவற்ற பெரும் தகுதிகளையும், அறத்தையும் பெறுகின்றனர். இந்தக் குரு பரம்பரையின் கதையை விபரிப்பவர்கள் உடனே சுத்தமாகி (புனிதமாகி), பெரிய குடும்பத்தை (சொர்க்கத்தை) அடைந்து , உலகத்தில் பெரும் மரியாதைக்கு ஆளாகின்றனர். மழைப்பருவ நான்கு மாதங்களில் இந்த புனிதமான பாரதத்தைத் தொடர்ந்து படிக்கும் அந்தணன், தனது அனைத்துப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறான். பாரதத்தைப் படித்த யாரையும் வேதமறிந்தவர்களாகக் கொள்ளலாம்.

இந்த (மகாபாரதத்) தொகுப்பில், தேவர்கள், அரசமுனிகள், புனிதமான மறுபிறப்பு முனிகள், பாவங்களற்ற கேசவன் (கிருஷ்ணன்), தேவர்களின் தேவன் மகாதேவன் (சிவன்), பார்வதி, பார்வதி மகாதேவன் தொடர்பால் கார்த்திகேயன் (முருகன்) பிறந்து, பல தாய்மார்களால் வளர்க்கப்படுவது, அந்தணர்கள் மற்றும் பசுக்களின் பெருமை, ஆகியன விபரிக்கப்படுகின்றன. அனைத்து அறம் சார்ந்தவர்களாலும் கேட்கப்பட வேண்டிய பாரதமென்பது சுருதிகளின் தொகுப்பாகும். கற்றவர்களால், புனிதமான சந்திர நாட்களில் அந்தணர்களுக்கு இது உரைக்கப்படும்போது, அவர்களது அனைத்துப் பாவங்களும் அகன்று மோட்சத்தைப் பற்றி அவர்கள் கவலை கொள்ளாமல், பிரம்மனிடம் ஐக்கியமடைவார்கள்.

ஷ்ரதா (திதி) எனும் நோன்பிருக்கும் போது, இதில் ஒரு அடியையேனும் அந்தணர்கள் மூலம் கேட்டால், அந்த ஷ்ரதம் அழிவற்றதாகும், இதனால் பித்ரிக்கள் (முன்னோர்கள்) மகிழ்ந்து

அவர்களை ஆசீர்வதிப்பர். அறிந்தும் அறியாமலும் நமது புலன்களாலும் மனதாலும், எந்த மனிதனாலும் செய்யப்படும் பாவங்கள் அனைத்தும், மஹாபாரதத்தைக் கேட்பதால் அழிந்து போகும். உயர்ந்த பிறப்புகளான பாரத இளவரசர்களின் வரலாறே மஹாபாரதம் என்றழைக்கப்படுகிறது. இந்தப் பெயரின் இலக்கணத்தை அறிந்தவர்களின் பாவங்கள் சுத்திகரிக்கப்படும்.

இந்த பாரத குலத்தின் வரலாறு அற்புதமாக இருப்பதால், அது உரைக்கப்படும்போது, நிலையாதவர்களின் (அறித்யமானவர்கள்) பாவங்களை உறுதியாகப் போக்குகிறது. கிருஷ்ண துவைபாயண முனிவர் (வியாசர்) இந்தத் தொகுப்பை மூன்று வருடங்களில் முடித்தார். தினமும் எழுந்து, தன்னைச் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு, தனது ஆன்மிகக் கடமைகளை முடித்து மஹாபாரதத்தைத் தொகுத்தார். ஆகையால், இது உறுதியேற்றிருக்கும் (நோன்பிருக்கும்) அந்தணர்களுக்குக் கேட்கத்தக்கது. மற்றவர்கள் கேட்பதற்காக யாரொருவர் கிருஷ்ண துவைபாயணர் (வியாசர்) உரைத்திருக்கும் இந்தப் புனித விபரிப்பை உரைக்கிறாரோ, அவருக்கும், அவர் சொல்லிக் கேட்கும் மற்றவர்களுக்கும் அவர்களால் செய்யப்படும் செயல்களின் பலன்களால் (நன்மை, தீமை) எந்தக்குறையும் இருக்காது. அறம் செய்ய விரும்பும் மனிதன் இதை முடிமையாகக் கேட்க வேண்டும். இது எல்லா வரலாறுகளுக்கும் இணையானது. இதைக் கேட்பவர்கள் யாரும் இதயச் சுத்தம் அடைவர்.

ஒருவன் எச்செயல் செய்து மோட்சத்தை அடைவானோ, அதே போன்ற பலனை இந்தப் புனிதமான வரலாறைக் கேட்பதன் மூலம் அடையலாம். அறம்சார்ந்த மனிதர்களால் இது கேட்கப்படும் போதோ, அல்லது அவர்களால் கேட்கச் செய்யப்படும் போதோ, அந்த மனிதன் ராஜத்ய யாகம் செய்தும், அசுவமேத யாகம் (குதிரை வேள்வி) செய்தும் கிடைக்கும் பலனைப் பெறுவான். ரத்தினங்களின் வயலாகவும், பெரும் கடலாகவும், பெருமலை மேருவாகவும் பாரதம் போற்றப்படுகிறது. இந்த (மஹாபாரத) வரலாறு வேதத்திற்கிணையான புனிதமானதும் அற்புதமானதுமாகும். கேட்பதற்குத் தகுதியானது. காதுகளுக்கு இனிமையானது, பாவங்களைப் போக்கவல்லது, அறங்களை வளர்க்கவல்லது.

ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயனே), ஒருவன் பாரதத்தின் (மஹாபாரதத்தின்) ஒரு பிரதியை கேட்பவருக்கு கொடுப்பானேனால், கடலை இடுப்புக் கச்சையாக அணிந்திருக்கும் முடி பூமியையே அவனுக்குப் பரிசாகக் கொடுத்ததாகப் பொருளாகும். ஓ பரீக்ஷித் மைந்தா (ஜனமேஜயா), நான் முடிமையாகச் சொல்லப்போகும், இந்த இன்ப விபரிப்பு அறங்களையும் வெற்றியையும் கொடுக்கவல்லது. கவனமாகக் கேள்.

முனிவர் கிருஷ்ண துவைபாயணர் (வியாசர்) மூன்று வருடங்கள் தொடர்ந்து எழுந்து, இந்த அற்புதமான வரலாறான மஹாபாரதத்தைத் தொகுத்தார். பாரத ஏகாதிபதிகளில் காளையைப் போன்றவனே (ஜனமேஜயனே), அறம், பொருள், இன்பம், வீடு சம்பந்தமாக இங்குப் பேசப்படும் அனைத்தும் எங்கேயும் பேசப்படும், ஆனால், இந்த வரலாறில் அடங்காதது எதையும் எங்கும் காண முடியாது", என்றார் (வைசம்பாயனர்).

உபரிசரன் (எ) வசு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 63 அ

(ஆதிவன்சுவதரணா பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "உபரிசரன் என்ற பெயரில் ஒரு மன்னன் இருந்தான். அந்த ஏகாதிபதி அறத்துக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்தவன். வேட்டைக்கும் அடிமையாக (விருப்பமாக) இருந்தான்.

அந்த பெளரவ குல மன்னன், வசு என்ற பெயராலும் அழைக்கப்பட்டான். அவன் (உபரிசரன்) இந்திரனின் வழிகாட்டுதலின் படி அருமையானதும் மகழ்ச்சியில் திளைக்கும் அரசுமான சேதி நாட்டை அடக்கி ஆண்டான். சில காலங்களுக்குப் பிறகு, ஆயுதங்களை விடுத்து, எல்லாவற்றிலும் இருந்த பின்வாங்கி ஒதுங்கி இருந்து, கடுந்தீவிரமாக தவம் செய்தான். அந்தக் காலத்தில், அவன் (உபரிசரன்) தேவர்களின் தலைமைப் பதவியை வேண்டி கடுந்தவம் இருக்கிறான் என்று எண்ணி தேவர்கள் இந்திரனின் தலைமையில் வந்து அந்த ஏகாதிபதியை (உபரிசரனை) அணுகினர்.

தேவர்கள், அவன் (உபரிசரன்) முன் தோன்றி, மென்மையாகப் பேசி அவனை தவத்தை கைவிடவைத்து வெற்றி பெற்றனர்.

"தேவர்கள், "ஓ பூமியின் தலைவனே (உபரிசரனே), பூமியில் அறம் இழிந்த போகாமல் காக்கும் பொறுப்பு உன்னுடையது. உன்னால் காக்கப்பட்ட அந்த அறம், இந்தப் பிரபஞ்சத்தையே காக்கும்." என்றனர். அதன்பிறகு இந்திரன், "ஓ மன்னா (உபரிசரா), பூமியில் அறத்தை கவனமாகவும் கடுமையாகவும் இருந்து காப்பாற்று. அறம் சார்ந்து வாழ்ந்து, பல புனிதமான பகுதிகளை நீ நித்தியமாய்க் காண்பாய். என்னதான் நான் தேவலோகத்தைச் சார்ந்தவனாகவும், நீ பூலோகத்தைச் சார்ந்தவனாக இருந்தாலும், நீ எனக்கு நண்பனாகவும், அன்புக்குரியவனாகவும் இருப்பாய். ஓ மனிதர்களின் மன்னா (உபரிசரா), நிறைந்த மிருகங்களின் வசிப்பிடமாகவும், புனிதமானதும், செல்வங்களும் சோளமும் நிறைந்ததும், தேவலோகத்தைப் போலப் பாதுகாக்கப்பட்டதும், ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய தட்பவெட்ப நிலை கொண்டதும், அனைத்து இன்பங்களும் நிறைந்ததும், வளமான நிலத்தைக் கொண்டதுமான இந்தப் பூமியின் மகிழ்ச்சிகரமான பகுதிகளில் வசி. ஓ சேதியின் ஏகாதிபதியே (உபரிசரனே), உனது ஆளுகைக்குட்பட்ட இந்த இடம், வளங்களால் நிறைந்துள்ளது. ரத்தினங்களும், விலைமதிப்பில்லாக் கற்களும், வளமான தாதுக்களும் கொண்டிருக்கிறது. இந்த நகரமும், அதைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களும் அறம் சார்ந்து இருக்கின்றன. அதை (சேதி நாட்டைச்) சார்ந்த மக்களும் நேர்மையாக இருக்கின்றனர்.

அவர்கள் கேலிக்குக் கூடப் பொய் பேசுவதில்லை. மகன்கள் தங்கள் தந்தையிடம் இருந்து சொத்தைப் பிரித்துக் கொள்வதில்லை. அதுபோக, எப்போதும் தங்கள் பெற்றோரின் நன்மையிலேயே விருப்பங்கொண்டுள்ளனர். மெலிந்த மாடுகள் உழுவதற்கு ஏரில் கட்டப்படுவதில்லை. அவை நன்றாகப் பேணப்பட்டுத் தேற்றப்படுகின்றன. சேதியில், நால்வகைக்காரர்களும், அவரவர் கடமைகளைச் சரியாகச் செய்கின்றனர். மூவுலகங்களில் நடக்கும் காரியங்கள் அனைத்தும் நீ அறிந்திருப்பாயாக. அந்தரத்தில் காற்றின் மத்தியில் தேவர்கள் மட்டுமே பயணிக்கும் ரதமொன்றை நான் உனக்குத் தருகிறேன். அநித்தியமானவர்களின் இந்த உலகத்தில் நீ மட்டுமே இந்த ரதங்களில் சிறந்த ரதத்தைப் பயன்படுத்துபவனாக இருப்பாய். வாடாத தாமரைகளைக் கொண்ட, வெற்றியை மட்டுமே தரும் மாலை ஒன்றை நான் உனக்குத் தருகிறேன். போர்க்களங்களில் அதை நீ அணிந்திருந்தால், ஆயுதங்களால் காயமடையமாட்டாய். ஓ மன்னா (உபரிசரா), ஒப்பற்றவாறு அருளப்பட்ட இந்த மாலை, பூமியில் இந்திரனின் மாலை என்று அறியப்படும். அதை நீ உனது முகவரியாக அணிந்து கொள்ளலாம்.

விரித்திராவைக் கொன்றவன் (இந்திரன்) இந்த மன்னனுக்கு (உபரிசரனுக்கு), மூங்கிலாலான ஒரு தடியை நேர்மையானவர்களைக் காத்து, அமைதியை ஏற்படுத்தக் கொடுத்தான். ஒரு வருடம் சென்ற பிறகு, அந்நாளைக் கொண்டாடுவதற்காக மன்னன் (உபரிசரன்) அந்தத் தடியைத் தரையில் ஊன்றி வைத்தான். அந்நேரத்தில் இருந்து, ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயனே), எல்லா மன்னர்களும், வசுவின் (உபரிசரனின்) உதாரணத்தைத் தொடர்ந்து, இந்திரவிழாவைக் கொண்டாடுவதற்கு முன் வாசலில் மூங்கில் தடியை நட்டு வைப்பதை ஒரு வழக்கமாகக் கொண்டனர். அந்தத் தடியை நட்டு

வைத்துவிட்டு, அதை தங்கமயமானத் துணியாலும், வாசனைத் திரவியங்களாலும், மலர் மாலைகளாலும் மற்ற பல அணிகலன்களாலும் அலங்கரித்தனர். இப்படியே வாசவ தேவன் (இந்திரன்) மலர்மாலைகளாலும், அணிகலன்களாலும் வழிபடப்படுகிறான். இந்திரனும் அம்மன்னனை வாழ்த்துவதற்காக, அன்னத்தின் உருவு கொண்டு, நீரில் மிதந்து வந்து, அம்மன்னனின் {உபரிசரனின்} வழிபாட்டை ஏற்கிறான். அப்படி வந்த இந்திரன் ஏகாதிபதிகளில் முதன்மையான மன்னன் வசுவிடம் {உபரிசரனிடம்}, "சேதி நாட்டின் மன்னனைப் போல இப்படி மகிழ்ச்சிகரமாக என்னை வழிபடும் மன்னர்களும், மற்ற மனிதர்களும், பெரும்புகழையும், வெற்றியையும் தனது நாட்டிற்காகவும், அரசுக்காகவும் அடைவர். அவர்களது நகரங்கள் விரிந்து மகிழ்ச்சிகரமாக இருக்கும்", என்றான் {இந்திரன்}.

அந்த உயர் ஆன்ம மகவத்தின் {இந்திரனின்} இந்த வார்த்தைகளால் மகிழ்ந்தான், மன்னன் வசு. இந்த இந்திரவிழாவைக் கொண்டாடிய மனிதர்கள் அனைவரும், நிலங்களையும், ரத்தினங்களையும், விலைமதிப்பில்லா கற்களையும் பரிசாகப் பெற்றும், உலகத்தாரால் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டு, மகிழ்ச்சியாக வாழ்வது கண்கூடாகத் தெரிந்தது. மன்னன் வசு இந்திரனால் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டான். பதிலுக்கு இந்திரனை மதிக்க, சேதியின் மன்னன் வசு, இந்திரவிழாவைக் கொண்டாடினான்.

வசுவுக்கு {உபரிசரனுக்கு} பெரும்பலமும் சக்தியும், அளவிடமுடியா வீரமும் கொண்ட ஐந்து புதல்வர்கள் இருந்தார்கள். அந்த ஒவ்வொரு மகனையும் தனது அரசாங்கத்தின் ஒவ்வொரு பகுதிக்கு பிரதிநிதியாக அமர்த்தினான் மன்னன். அவனது மகன் விரிஹத்தரதா மகதத்துக்கு அதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டு மஹாரதன் என்று அழைக்கப்பட்டான். பிராத்யக்ரஹாவும் மணிவாகனா என்று அழைக்கப்பட்ட கௌசம்பாவும், மாவெலாவும், பெரும் வீரம் கொண்ட யதுவும் அம்மன்னனின் மற்ற மகன்களாவர்.

ஓ ஏகாதிபதியே {ஜனமேஜயா}, இவர்களே அந்த அரசமுனியின் {உபரிசரனின்} பெரும் சக்தி கொண்ட புதல்வர்களாவர். அந்த ஐந்து மகன்களும் அரசுகளையும் நகரங்களையும் தங்கள் பெயரில் உருவாக்கிக் கொண்டு, பல காலங்களுக்கு நீடித்த தனிப்பரம்பரைகளை நிறுவினர்.

சாபம் விலகிய மீன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 63ஆ

மன்னன் வசு {உபரிசரன்}, இந்திரனால் பரிசாக அளிக்கப்பட்ட தனது தெய்வீக ரதத்தில் அமர்ந்து வானத்தினூடே செல்லும்போது, கந்தர்வர்களும், அப்சரஸ்களும் அவனை {உபரிசரனை} அணுகினர். அப்படி அவன் {உபரிசரன்} மேலுலகங்களுக்கு உயர்ந்து சென்று வந்ததால் உபரிசரன் என்று அழைக்கப்பட்டான். அவனது தலைநகரத்தின் வழியாக சுக்திமதி என்ற ஆறு ஓடியது. அந்த ஆறு ஒரு காலத்தில், காமத்தால் பித்துப்பிடித்த, உயிர்ப் பண்புகளுடன் விளங்கிய கோஹள மலையால் தாக்கப்பட்டது. மலையின் தவறான முயற்சியைக் கண்ட வசு {உபரிசரன்}, தனது காலால் அந்த {கோஹள} மலையை அடித்தான். வசு மிதித்து உள்ளே தள்ளியதால், கோஹள மலையின் அணைப்பிலிருந்து ஆறு வெளியே வந்தது. ஆனால் அந்த {கோஹள} மலை, அந்த {சுக்திமதி} நதியிடம் இரட்டையரான இரு மக்களைப் பெற்றெடுத்தது.

கோஹளத்தின் அணைப்பிலிருந்து தன்னை விடுவித்த வசுவுக்கு {உபரிசரனுக்கு} நன்றிக்கடனாக, தன் பிள்ளைகளை அந்த {சுக்திமதி} ஆறு அவனுக்கே {உபரிசரனுக்கே} கொடுத்தது. அந்த {சுக்திமதி} ஆற்றின் மகனை தனது படைகளுக்குத் தலைவனாக அரசமுனிகளில் சிறந்தவனும், பொருளளிக்கும் வள்ளலும், எதிரிகளைத் தண்டிப்பவனுமான வசு {உபரிசரன்} நியமித்தான். கிரிகா என்ற அந்த {சுக்திமதி} நதியின் மகள், வசுவால் {உபரிசரனால்} மணந்து கொள்ளப்பட்டாள்.

வசுவின் மனைவி கிரிகா, தனது தீட்டுக்காலம் முடிந்து, குளித்துத் தன்னைச் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு, தனது நிலையைத் தனது தலைவனிடம் {உபரிசரனிடம்} தெரிவித்தாள். ஆனால், அதே நாளில் பித்ரிக்கள் அந்த ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவன், விவேகிகளில் முன்னவன் வசுவிடம்

{உபரிசரனிடம்} வந்து, தங்கள் சிரதத்திற்காக ஒரு மானைக் கொண்டு கொடுக்கச் சொன்னார்கள். மன்னனும் {உபரிசரனும்}, பித்ரிக்களின் கட்டளை மதிக்கப்படாமல் இருக்கக்கூடாது என்று எண்ணி, பெரும் அழகைக் கொடையாகக் கொண்ட, மற்றுமொரு ஸ்ரீயாக (லட்சுமியாக) இருந்த கிரிகாவை நினைத்துக் கொண்டே தனியாக வேட்டைக்குக் கிளம்பிப் போனான். அது வசந்த காலமாகையால், மன்னன் {உபரிசரன்} சென்ற கானகம், கந்தர்வ மன்னனின் தோட்டத்தைப் போல அழகாக இருந்தது. அங்கே அசோகங்களும், சம்பகங்களும், சுதங்களும், அதிமுகங்களும் (மரங்கள்) நிறைந்திருந்தன. அங்கே புன்னகம், கர்ணிகரம், வாகுலம், திவ்யபாதாளம், பாதாளம், நரிகேளம், சந்தனம், அர்ஜுனம் போன்ற அழகான புனிதமான மரங்கள் பெரும் நறுமணத்தோடும், சுவை நிறைந்த பழங்களோடும் காட்சியளித்தன. அந்த முழுக் கானகமே கோகிலப் பறவைகளின் இனிய நாதத்தால் பித்துப்பிடித்து இருந்தது.

பித்துப்பிடித்த வண்டுகளின் ஹுங்காரத்தால் அந்தக் கானகம் நிறைந்திருந்தது. மன்னன் {உபரிசரன்} மனம் நிறைந்த ஆசையுடன் இருந்தான், ஆனால் தனது மனைவியை {கிரிகாவை} தன் முன்னால் காணவில்லை. ஆசையால் பித்துப்பிடித்து, அந்தக் கானகம் முழுதும் அங்குமிங்கும் அலைந்தான். அழகான மலர்களால் மூடப்பட்ட கிளைகளும், இலைகளும் நிறைந்த ஒரு அடர்த்தியான அசோக மரத்தைக் கண்டு, அதன் நிழலில் அமர்ந்தான். அந்தக் காலத்தின் இனிமையாலும், சுற்றியிருந்த மலர்களின் நறுமணத்தாலும், இதமான தென்றலாலும், அவனது {உபரிசரனது} மனது அழகான கிரிகாவை விட்டு அகலவில்லை. துரிதமாகச் செல்லக்கூடிய ஒரு பருந்து, தனக்கு மிக அருகே ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருப்பதை மன்னன் {உபரிசரன்} கண்டான். தர்மம் (அறம்) மற்றும் அர்த்தம் (பொருள்) குறித்த நுட்பமான உண்மைகளில் அறிமுகம் கொண்ட அவன் {மன்னன் உபரிசரன்} அதனிடம் {பருந்திடம்} சென்று, "இனிமையானவனே, இந்த எனது விதையை (உயிரணுவை) எனது மனைவி கிரிகாவிற்காக எடுத்துச் செல், அவளிடம் {கிரிகாவிடம்} இதை {உயிரணுவைக்} கொடு. அவளது காலம் வந்துவிட்டது", என்றான் {சேதி நாட்டின் மன்னன் உபரிசரன்}.

அந்தத் துரிதமான பருந்து, மன்னனிடம் {உபரிசரனிடம்} அதை {உயிரணுவைப்} பெற்றுக் கொண்டு, வானத்தில் பறந்தது, அப்படிப் பறந்து செல்கையில், மற்றொரு பருந்தால் இது பார்க்கப்பட்டது. முதலில் சென்ற பருந்து இறைச்சியையெடுத்துச் செல்கிறது என்று நினைத்து, இரண்டாம் பருந்து அதை நோக்கிப் பறந்தது. இரு பருந்துகளும் தங்கள் வானத்தில் தங்கள் அலகால் சண்டையிட்டுக் கொண்டன.

அப்படி அவை சண்டையிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது, அந்த விதை {உபரிசரனின் உயிரணு} யமுனையின் நீரில் விழுந்தது. ஒரு அந்தணனின் சாபத்தால் உயர்ந்த அந்தஸ்து கொண்ட அத்ரிகா என்ற பெயர் கொண்ட ஒரு அப்சரஸ் மீனாகப் பிறந்து அந்த நீரில் வசித்து வந்தாள். வசுவின் {உபரிசரனின்} விதை பருந்தின் பிடியில் இருந்து நீரில் விழுந்ததும், அத்ரிகா விரைவாக அதை அணுகி, உடனே விழுங்கிவிட்டாள். சில காலங்களுக்குப் பிறகு, அந்த மீன், மீனவர்களால் பிடிக்கப்பட்டது. அந்த {அப்சரஸ் அத்ரிகா} மீன் விதையை {உபரிசரனின் உயிரணுவை} விழுங்கி பத்து மாதங்கள் ஆகியிருந்தன. அந்த மீனின் வயிற்றிலிருந்து, ஒரு ஆணும் ஒரு பெண்ணுமாக மனித வடிவில் குழந்தைகள் வெளியே வந்தன. இதைக் கண்ட மீனவர்கள் ஆச்சரியமடைந்து, மன்னன் உபரிசரனிடம் வந்து நடந்ததைக் கூறினர்.

அவர்கள் {மீனவர்கள்}, "ஓ மன்னா {உபரிசரா}, இந்த மனித உருவத்தில் இருக்கும் குழந்தைகளை மீனின் வயிற்றிலிருந்து கண்டெடுத்தோம்", என்றனர். ஆண் குழந்தை உபரிசரனால் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. அந்தக் குழந்தை பிற்காலத்தில் அறம் சார்ந்து, உண்மை நிறைந்த ஏகாதிபதி மத்ஸ்யனாக ஆனது.

அந்த இரட்டையர்களின் பிறப்புக்குப் பிறகு, அந்த அப்சரஸ் {அத்ரிகா} தனது சாபத்தில் இருந்து விடுபட்டாள். அவள் {அப்சரஸ் அத்ரிகா} முன்னமே அந்த சிறப்பு வாய்ந்தவரால் (சபித்தவரால்), தான் மீனாக இருக்கும்போது மனித உருவில் இரு குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்ததும் தனது சாபத்திலிருந்து விடுபடுவாள் என்று சொல்லப்பட்டிருந்தாள். அந்த வார்த்தைகளுக்கிணங்க, இரு குழந்தைகள் பிறந்ததும், மீனவர்களால் கொல்லப்பட்டு, தனது மீன் உடலைத் துறந்து, சுய உருவம்

கொண்டாள். அதன்பிறகு, அந்த அப்சரஸ் (அத்ரிகா) எழுந்து, சித்தர்களும், முனிவர்களும், சாரணர்களும் செல்லும் பாதையில் சென்றாள்.

பராசரரின் ஆசைக்கிணங்கிய சத்தியவதி | ஆதிபர்வம் - பகுதி

63 இ

அந்த (அத்ரிகா) அப்சரஸின் மீன் நாற்றம் கொண்ட பெண் குழந்தையை மன்னன் (சேதி நாட்டு மன்னன் உபரிசரன்) *மீனவர்களிடம் கொடுத்து, "இவள் உங்கள் மகளாக இருக்கட்டும்" என்றான். அந்தப் பெண் குழந்தை சத்தியவதி என்ற பெயரால் அறியப்பட்டாள். மிகுந்த அழகைக் கொண்டயாகக் கொண்டு, அனைத்து அறங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டு, ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் புன்னகைகளைச் சுமந்து, மீனவர்களின் தொடர்பால், சிறிது காலம் மீன் நாற்றத்தோடே இருந்தாள்.

தனது (வளர்ப்புத்) தந்தைக்கு சேவை செய்வதற்காக, யமுனையின் நீரில் ஓடம் விட்டுக் கொண்டிருந்தாள். இந்த வேலையை அவள் (சத்தியவதி) செய்து கொண்டிருக்கும் போது, ஒருநாள், யாத்திரை செய்து கொண்டிருந்த பெரும் முனிவர் பராசரரால் சத்தியவதி பார்க்கப்பட்டாள். அவள் (சத்தியவதி) துறவிகளையும் காமத்தால் பித்தங்கொள்ளச் செய்யும் பெரும் அழகைக் கொண்டயாகக் கொண்டிருந்ததையும், அருள் நிறைந்த புன்னகை கொண்டிருந்ததையும், கண்டார் பராசரர். அவளை (சத்தியவதியை) அடைய ஆசை கொண்டார்.

முனிவர்களில் காளைப் போன்ற அந்த முனிவர் (பராசரரால்), தெய்வீக அழகும், மெலிந்த தொடைகளையும் கொண்ட வசுவின் (உபரிசரனின்) மகளிடம் (சத்தியவதியிடம்), "எனது அணைப்பை ஏற்றுக் கொள், ஓ அருளப்பட்டவளே!" என்றார். அதற்கு சத்தியவதி, "ஓ புனிதமானவரே (பராசரரே), நதியின் இருபுறமும் முனிவர்கள் இருப்பதைப் பாருங்கள். அவர்களால் பார்க்கப்படும்போது, உங்கள் ஆசையை நான் எப்படி நிறைவேற்றுவது?" என்றாள் (சத்தியவதி).

அவளால் (சத்தியவதியால்) இப்படிச் கூறப்பட்டத் துறவி (பராசரர்), அங்கே முடுபனியை உண்டாக்கினார். அது (முடுபனி) அந்தப் பகுதியையே இருளில் மூழ்கடித்தது. முனிவரால் (பராசரரால்) உண்டாக்கப்பட்ட அந்த முடுபனியைக் கண்ட அந்தப் பெண் (சத்தியவதி) பெரிதும் ஆச்சரியப்பட்டாள். உதவியற்று, நாணமும் வெட்கமும் கொண்ட அந்த மங்கை (சத்தியவதி), "ஓ புனிதமானவரே (பராசரரே), நான் எனது தந்தையின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும் ஒரு பெண் என்பதை மனதில் கொள்ளுங்கள். ஓ பாவங்களற்றவரே (பராசரரே), உமது அணைப்பை நான் ஏற்றால், எனது கன்னித் தன்மைக்குக் களங்கமேற்படும். ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே (பராசரரே), எனது கற்பைக் களங்கப்படுத்திக்கொண்டு, நான் எப்படி வீடு திரும்ப முடியும் ஓ முனிவரே? அதன்பிறகு என்னால் எனது உயிரைத் தாங்க முடியாது. இதையெல்லாம் எண்ணிப் பார்த்து, என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்யுங்கள்", என்றாள். அந்த முனிவர்களில் சிறந்தவர் (பராசரர்), அவள் (சத்தியவதி) சொன்னதையெல்லாம் கேட்டு திருப்திகொண்டு, "நீ எனது ஆசைக்கு இணங்கினாலும், நீ கன்னியாகவே இருப்பாய். ஓ அச்சங்கொண்டவளே, ஓ அழகான மங்கையே (சத்தியவதியே), நீ விரும்பும் வரத்தைக் கேள். ஓ அழகான புன்னகைக் கொண்டவளே, எனது அருள் எப்போதும் கனியற்றதாக (பலன்றறதாக) இருந்ததில்லை", என்றார். இப்படிச் சொல்லப்பட்ட அந்த மங்கை (சத்தியவதி), தனது உடல், இனிமையான நறுமணத்தை வெளியிட வேண்டும் என்ற வரத்தைக் கேட்டாள். அந்த சிறப்பு வாய்ந்த முனிவரும் (பராசரரும்), அவளது இதயத்தில் இருந்த விருப்பத்தை நிறைவேற்றினார்.

கேட்ட வரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு, மிகவும் திருப்திகொண்ட அவளுக்கு (சத்தியவதிக்கு) உடனே அவளது காலம் வந்தது. அற்புதமான செயல்கள் பல செய்த அந்த முனிவரின் (பராசரரின்) அணைப்பை அவள் (சத்தியவதி) ஏற்றாள். அதுமுதல் அவள் (சத்தியவதி) மனிதர்களால் காந்தவதி

(நறுமணம் கொண்டவள்) என்று அழைக்கப்பட்டாள். ஒரு யோஜனைக்கு அப்பாலிருந்த மனிதர்களுக்கு அவளது நறுமணத்தை நுகர முடிந்தது. இதனால் அவள் {சத்தியவதி} யோஜனகாந்தா (ஒரு யோஜனைக்கு அப்பாலும் நறுமணத்தைக் கொடுப்பவள்) என்ற மற்றுமொரு பெயராலும் அழைக்கப்பட்டாள். அந்த சிறப்பு வாய்ந்த பராசரர், அதன்பிறகுத தனது ஆசிரமத்திற்குச் சென்றுவிட்டார்.

அப்படி வரத்தை அடைந்து, நறுமணமாகி, கன்னித்தன்மையும் பாழ்படாமல் இருந்த சத்தியவதி, பராசரரின் அனைப்பை ஏற்றதால், கருத்தரித்தாள். யமுனையின் தீவு ஒன்றில், அந்த நாளிலேயே (கருக்கொண்ட அந்நாளிலேயே) பெரும் சக்தியைக் கொடையாகக் கொண்டு பராசரரின் குழந்தையை {வியாசரைப்} பெற்றெடுத்தாள். அந்தக் குழந்தை {வியாசர்}, தனது தாயின் {சத்தியவதியின்} அனுமதியைப் பெற்று, ஆன்மிகத்தில் தனது மனதைச் செலுத்தியது. "சில நிகழ்வுகளால், நீ என்னை நினைக்கும் போது, நான் உன் முன் தோன்றுவேன்", என்று சொல்லிவிட்டு பராசரருக்குப் பிறந்த மகன் {வியாசர்} சென்றுவிட்டார்.

இப்படியே வியாசர் சத்தியவதிக்கு, பராசரர் மூலம் பிறந்தார். அவர் {வியாசர்} தீவொன்றில் பிறந்ததால், துவைபாயணர் (தீவில் பிறந்தவர்) என்று அழைக்கப்பட்டார். அனைத்தும் கற்ற துவைபாயணர் {வியாசர்}, அறம், ஒவ்வொரு யுகத்திற்கு தனது கால் ஒன்றை இழப்பதையும், வாழ்வுக்காலமும், மனிதர்களின் பலமும் யுகங்களைத் தொடர்ந்து வருவதையும் கண்டு, பிரம்மன் மற்றும் அந்தணர்களின் உதவியைப் பெற்று வேதங்களைத் தொகுத்தார். அதனால் அவர் வியாசர் (தொகுப்பாளர் (அ) அடுக்குபவர்) என்று அழைக்கப்பட்டார். அந்த வரமளிக்கும் சிறந்த மனிதர் {வியாசர்}, சுமந்தா, ஜெய்மினி, பைலா, தனது மகன் சுகர், வைசம்பாயணர் ஆகியோருக்கு மஹாபாரதத்தை ஐந்தாவதாகக் கொண்ட வேதங்களைக் கற்றுக் கொடுத்தார். பாரதத்தின் தொகுப்பு, அவரால் {வியாசரால்} தனியாகவும் எழுதப்பட்டது.

பெரும் போர் காரணகர்த்தர்கள் பிறப்பு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 63ஈ

அதன்பிறகு, பெரும் சக்தியும் புகழும் கொண்ட பீஷ்மர் அளவிடமுடிய காந்தியைத் தன்னகத்தே கொண்டு, {எட்டு} வசக்களின் பகுதிகளைக் கொண்டு, கங்கையின் கருப்பையில் சந்தனுவால் பிறந்தார்.

பெரும் புகழ் கொண்ட முனிவர் ஒருவர் ஆணிமாண்டவ்யர் என்ற பெயரில் இருந்தார். அவர் வேதங்களின் விளக்கங்களில் ஆழ்ந்த புலமை கொண்டு, சிறப்புற்று, பெரும் சக்தியைக் கொடையாகக் கொண்டு, பெரும் நற்பெயர் பெற்றிருந்தார். அப்பாவியாக இருந்தும், திருட்டுப் பழி சுமத்தப்பட்டு, அந்த வயதான முனிவர் {ஆணிமாண்டவ்யர்}, கூரான ஆணியால் துளைக்கப்பட்டார்.

அதனால் அவர் {ஆணிமாண்டவ்யர்} தர்ம தேவனை வரவழைத்து, "எனது குழந்தைப் பருவத்தில் நான் ஒரு சிறு பறக்கும் பூச்சியை கூரான புல் கொண்டு துளைத்திருக்கிறேன். ஓ தர்மா! அந்த ஒரு பாவத்தை மட்டும்

நான் நினைவு வைத்திருக்கிறேன். அதைத்தவிர வேறு எந்தப் பாவமும் எனது மனதில் இல்லை.

அப்படி இருந்தாலும், அது முதல் ஆயிரக்கணக்கில் தவங்களையும், நோன்புகளையும் செய்திருக்கிறேன். அந்த ஒரு பாவம் எனது ஆன்ம முன்னேற்றம் முழுவதையும் எடுத்துக் கொண்டதா? கொலைகளிலேயே அந்தணனைக் கொல்வது மிகவும் வெறுக்கத்தக்கது ஆகையால், ஓ தர்மா, நீ பாவம் நிறைந்தவன். நீ பூமியில் சூத்திரனாகக் கடவாய்!", என்று சபித்தார்.

அந்தச் சாபத்தின் காரணமாக தர்மன் சூத்திரனாக பாவங்களற்று, புனிதமான உடல் கொண்டு விதுரரின் வடிவத்தில் பிறந்தான்.

சூதன் குந்தியால் தனது கன்னிமைகாலத்தில் சூரியன் மூலம் பிறந்தான். இயற்கையான மார்புக்கவசத்தோடும், முகத்தை மின்னச்செய்யும் காது குண்டலங்களோடும், தனது தாயின் கருவறையில் இருந்து வெளியே வந்தான்.

உலகம் முழுதும் புகழ்வாய்ந்து, எல்லா உலகங்களாலும் வழிபடப்பட்ட விஷ்ணு, தேவகிக்கு வசுதேவர் மூலம் மூன்று உலகங்களின் நன்மைக்காகவும் பிறந்தான். அவன் பிறப்பும் இறப்பும் அற்ற, கதிரியக்கப் பிரகாசம் கொண்ட இந்த பிரபஞ்சத்தின் அதிபதியும், எல்லோருக்கும் தெய்வமும் ஆவான். அவனே எல்லா காரியங்களுக்கும் மறைமுகக் காரணமாவான். அவன் அழிவற்றவன். அவன் எல்லா உயிருக்குள்ளும் இருப்பவன். நகரும் அனைத்துக்கும் மையம் அவனே. சத்வ, ரஜஸ், தமஸ் குணங்களும் அவனே. அவனே பிரபஞ்ச ஆன்மா, அவன் ஒருவனே மாற்றமில்லாதவன். பிரபஞ்சத்தின் கட்டுமானப் பொருள் அவனே. அவனே படைப்பாளன், அவனே கட்டுப்படுத்துபவன், அவனே எல்லா பொருளிலும் மறைமுகமாக இருப்பவன். இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் ஐந்து கூறுகளுக்கு (பஞ்ச பூதம்) மூதாதை அவனே. அவன் உயர்ந்த அறுகுணங்களில் ஒருங்கிணைகிறான். அவனே பிரணவம், அவனே வேதங்களின் ஓம், அளவில்லாதவன், எந்த சக்தியாலும் அசைக்கப்பட முடியாதவன். தனது விருப்பத்தின் பேரிலேயே அசைபவன். சிறப்பு மிகுந்தவன். சிறப்பு மிகுந்த சந்நியாசம் எனும் வாழ்க்கை முறையின் உடலே அவன். படைப்பிற்கு முன் அவன் நீரில் மிதந்து கொண்டிருந்தான். இந்தப் பெரும் கட்டமைப்புக்கு அவனே மூலம். அவனே சிறந்த ஒருங்கிணைப்பாளன், அவனே அனைத்தையும் அழிப்பவன். அனைத்திலும் மறைவான சாரம் அவன், அவனே மாற்றம் இல்லாத பெரியவன். புலன் நுகர்வால் அறியப்படும் குணங்கள் இல்லாதவன் அவனே. அவனே பிரபஞ்சம், ஆதி அந்தம் அற்று, பிறப்பு இறப்பும் அற்று, அளவிடமுடியாதச் செல்வங்களைக் கொண்டு, அனைத்து உயிர்களுக்கும் பெரும் தகப்பனாக இருப்பவன். அப்படிப்பட்டவன் அந்தக் விருஷணி குலத்தில் (யாதவ குலத்தில்) மனித உரு கொண்டு, அனைத்து அறங்களையும் வளர்க்கப் பிறந்தான்.

"அனைத்து ஆயுதங்களிலும் தேர்ச்சி பெற்று, பெரும் சக்தி கொண்டு விளங்கிய சாத்யகியும் கிருதவர்மனும், அனைத்து ஞானக்கிளைகளிலும் புலமை கொண்டு, எல்லாவற்றிலும் நாராயணனுக்குக் கட்டப்பட்டு, அனைத்து ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்துவதிலும் தேர்ச்சி பெற்று, சாத்யகா, மற்றும் ஹிரிதிகா மூலம் பிறந்தனர். கடும் தவங்கள் செய்த முனிவர் பரத்வாஜரின் விதை ஒரு குடத்துக்குள் வைக்கப்பட்டு, அது வளர்த்துவங்கியது. அந்த விதையில் இருந்து தோன்றியவர்தான் துரோணர் (பானையில் பிறந்தவர்).

கௌதமரின் விதை நாணல் கட்டில் விழுந்து, பிறந்த இரட்டையர்தான், அசுவத்தாமனின் தாயும் (கிருபியும்), பெரும் சக்தி வாய்ந்த கிருபரும் ஆவர். அதன் பிறகு, அக்னியின் காந்தியுடன் திருஷ்டத்யுமனன் வேள்வித்தீயில் பிறந்தான். அந்தப் பெரும் பலம் வாய்ந்த வீரன், பிறக்கும்போதே, துரோணரின் அழிவுக்கான வில்லைக் கையில் கொண்டு பிறந்தான்.

வேள்விப் பீடத்திலிருந்து பிரகாசத்துடனும் அழகுடனும் கிருஷ்ணை (திரௌபதி) கிருஷ்ணை என்றால் கருப்பு (கருப்பி) பிறந்தான். அதன்பிறகு பிரகலாதனனின் சீடன் நக்னஜித் சுபலன் பிறந்தான், சுபலனுக்கு தேவர்களின் சாபத்தால் அறத்திற்கு எதிரியாகவும், உயிரினங்களின் அழிவுக்காகவும் சகுனி என்ற மகன் பிறந்தான். சுபலனுக்கு ஒரு மகனும் பிறந்தான் அவள் துரியோதனின் தாயானாள் (காந்தாரி). அவர்கள் இருவரும் உலக லாபங்களைப் பெறும் கலையில் திறம்பெற்றிருந்தார்கள்.

கிருஷ்ணனின் (கிருஷ்ண துவைபாயணரின் - வியாசரின்) மூலம், விசித்திரவீரியனின் மண்ணில் (மனைவியிடத்தில்), மனிதர்களுக்கு தலைவன் திருதராஷ்டிரனும், பெரும் பலம் கொண்ட பாண்டுவும் பிறந்தனர். அதே துவைபாயணர் (கிருஷ்ண துவைபாயணர் - வியாசர்) மூலம், சூத்திர சாதியில், விவேகியும், புத்திசாலியுமான அறத்திலும் பொருளீட்டுவதிலும் திறம்பெற்ற விதுரர் எந்தப் பாவங்களும் அற்று பிறந்தார்.

பாண்டு தனது இரு மனைவிகள் (குந்தி, மாத்ரி) மூலம் தேவர்களைப் போன்ற ஐந்துப் புதல்வர்களைப் பெற்றான். அவர்களின் மூத்தவன் பெயர் யுதிஷ்டிரன், அவன் தர்ம தேவனின் (யமன்) விதையிலிருந்து பிறந்தவன். ஓநாயின் வயிறு கொண்ட பீமன் மருதனாலும் (வாயு), எல்லா ஆயுதம் தாங்கியவர்களிலும் முதன்மையான, நற்பேறு பெற்ற தனஞ்சயன் (அர்ஜுனன்) இந்திரனாலும், அழகான குணங்கள் கொண்டு, எப்போதும் தங்கள் மூத்தவர்களுக்குப் பணி செய்யக் காத்திருக்கும் நகுல சகாதேவனும் அசுவினி இரட்டையர்கள் மூலமும் பிறந்தார்கள்.

விவேகியான திருதராஷ்டிரனுக்கு, துரியோதனன் முதற்கொண்டு நூற்றொரு புதல்வர்கள் பிறந்தார்கள், நூற்று ஒன்றாக வைசியப் பெண்ணுக்குப் பிறந்தவன் பெயர் யுயுத்சு ஆகும். அந்த நூற்றொருவரில், பதினொரு பேர் (துட்சாசனன், துட்சகன், துர்மர்ஷணன், விகர்ணன், சித்திரசேனன், விவின்சதி, ஜெயன், சத்தியவிரதன், புருமித்ரன், யுயுத்சு ஆகியோர் மஹாரதர்கள் (பெரும் ரத வீரர்கள்) ஆவார்கள்.

அபிமன்யு, வாசுதேவனின் (கிருஷ்ணனின்) தங்கை சுபத்திரைக்கு அர்ஜுனன் மூலமாகப் பிறந்தான். அதனால் அவன் (அபிமன்யு) சிறப்பு மிகுந்த பாண்டுவுக்குப் பேரனாவான். அந்த ஐந்து பாண்டவர்களுக்கும் பாஞ்சாலியின் மூலம் ஐந்து புதல்வர்கள் பிறந்தார்கள். அந்த இளவரசர்கள் அனைவரும் அழகானவர்களாகவும், அனைத்து ஞானக்கிளைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றவர்களாகவும் இருந்தார்கள். யுதிஷ்டிரனுக்கு, பிரதிவிந்தியனும், விரிகோதரனுக்கு சூதசோமாவும், அர்ஜுனுக்கு சுருதகீர்த்தியும், நகுலனுக்கு சதநிகனும், சகாதேவனுக்கு பெரும் சக்தி கொண்ட சுருதசேனாவும் பிறந்தார்கள்.

பீமன், கானகத்தில் இடும்பியுடன் கூடி கடோதகஜன் என்ற மைந்தனைப் பெற்றான். துருபதனுக்கு சிகண்டின் என்ற பெண் பிறந்தாள். அவள் பிற்காலத்தில் ஆணாக மாறினாள். சிகண்டினி, அவனுக்கு நல்லது செய்ய விரும்பிய ஸ்தூனா என்ற யக்ஷன் மூலமாக ஆணாக மாறினான்.

குருக்களின் அந்தப் பெரும் போரில் நூற்றுக்கணக்கிலும், ஆயிரக்கணக்கிலும் ஏகாதிபதிகள் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொள்ள வந்தனர். அதில் பங்குபெற்றவர்களின் எண்ணிக்கையை பத்தாயிரம் வருடங்கள் உட்கார்ந்து எண்ணினாலும் என்னால் எண்ண முடியாது. நான், இந்த வரலாற்றில் முக்கியமானவர்கள் பெயர் எல்லவாற்றையும் சொல்லிவிட்டேன்." என்றார் வைசம்பாயனர்.

பூமி பாரத்தைக் குறைக்க தேவர்கள் பிறப்பு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 64

(ஆதிவன்சுவதரணா பர்வத் தொடர்ச்சி)

ஜனமேஜயன், "ஓ அந்தணரே (வைசம்பாயணரே), நீர் பெயர் குறிப்பிட்டவர்களைப் பற்றியும், பெயர் குறிப்பிடாதவர்களைப் பற்றியும், ஆயிரக்கணக்கான மன்னர்களைப் பற்றியும் விபரமாகச் சொல்லுங்கள். ஓ பெரும் நற்பேறுக்குச் சொந்தக்காரரே (வைசம்பாயணரே), பூமியில் தேவர்களுக்கு இணையாக வாழ்ந்த அந்த மஹாரதர்களைப் பற்றி முழுமையாகச் சொல்லுங்கள்", என்று கேட்டான் (ஜனமேஜயன்).

வைசம்பாயனர், "ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயனே), உன்னால் கேட்கப்படும் இந்தக் கேள்வி தேவர்களுக்கே புதிரானது என்பதை நாம் அறிகிறோம். இருப்பினும், சுயபிறப்பாளரை (பிரம்மாவை) வணங்கி, நான் அவற்றைப் பற்றியும் சொல்கிறேன்.

ஜமதக்னியின் மகன் (பரசுராமன்), உலகத்தை இருபத்தொரு முறை கூடித்திரியர்கள் இல்லாமல் செய்து, மகேந்திர மலைக்குச் சென்று, தனது ஆன்மிகத் தவங்களை இயற்றினார். உலகத்தில் கூடித்திரியர்கள் இல்லாத அந்தக் காலங்களில், கூடித்திரியப் பெண்மணிகள், பிள்ளைப்பேறு கருதி,

ஓ ஏகாதிபதியே {ஜனமேஜயா}, கடுமையான உறுதிகளை ஏற்றிருக்கு அந்தணர்களிடம் வந்து, பிள்ளைப்பேறுக்காக மட்டும், அதற்குரிய காலத்தில் மட்டும் வந்தனர். காமங்கொண்டோ, தகுந்த காலம் இல்லாமலோ அவர்கள் அப்படி வந்ததில்லை. ஆயிரக்கணக்கான கூத்திரியப் பெண்மணிகள் இப்படி அந்தணர்களால் கருவுற்றனர். அதன்பிறகு ஓ ஏகாதிபதியே {ஜனமேஜயனே}, பெரும் சக்தி கொண்ட கூத்திரிய ஆண்களும் பெண்களும் தங்கள் குலம் தழைக்கப் பிறந்தனர்.

கூத்திரியப் பெண்களால், ஆன்மிகத் தவங்களியற்றும் அந்தணர்கள் மூலம் கூத்திரிய குலம் தோன்றியது. அந்தப் புதிய தலைமுறை, நீடித்த ஆயுளுடன், அறம் சார்ந்து வாழ்ந்தது. அதன்படி, நான்கு வர்ணங்களும், அந்தணர்களைத் தலைமையாகக் கொண்டு மீண்டும் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. அந்த காலத்தில் மனிதர்கள் தங்கள்

மனைவியைத் தகுந்த காலத்தில் மட்டும் அடைந்தனர். காமத்தாலோ, தகுந்த காலமல்லாமலோ அடைவதில்லை. ஓ பரத குலத்தின் காளைப் போன்றவனே {ஜனமேஜயனே}, இதைப்போன்றே மற்ற உயிர்கள் இருந்தன. பறவைகளும் தங்கள் துணையிடத்தில் தகுந்த காலத்தில் மட்டுமே சென்றன. ஓ பூமியைக் காப்பவனே {ஜனமேஜயனே}, நூற்றுக்கணக்கான ஆயிரக்கணக்கான உயிர்கள் அப்படிப் பிறந்தன. அவை எல்லாம் அறம் சார்ந்து இருந்து, அறத்தை வளர்த்து கவலையோ நோயோ அற்று இருந்தன. ஓ யானை நடை கொண்டவனே {ஜனமேஜயனே}, கடல்களை எல்லைகளாகக் கொண்ட இந்த அகலமான பூமி, தனது மலைகளுடனும், கானகங்களுடனும், நகரங்களுடனும், கூத்திரியர்களால் ஆளப்பட்டது. கூத்திரியர்களால் அப்படி மறுபடியும் பூமி அறம்சார்ந்து ஆளப்பட்ட போது, அந்தணர்களை முதலாகக் கொண்ட மற்ற வர்ணங்களும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்தனர்.

காமத்தினாலும், கோபத்தினாலும் உண்டாகும் களங்கங்களை விடுத்த மன்னர்கள், நீதியோடு தகுந்தவர்களுக்கு தண்டனையளித்து பூமியைக் காத்தனர். கூத்திரியர்கள் இப்படி அறம்சார்ந்து ஆள்வதைக் கண்ட நூறுவேள்விகளைச் செய்தவனும், ஆயிரம் கண்களை உடையவனும் {இந்திரனும்}, சரியான நேரங்களில் மழையைப் பொழிந்து எல்லா உயிர்களையும் வாழ்த்தினான். அப்போது முதிராத வயது கொண்டோர் மரணிப்பதில்லை, எந்தப் பெண்ணும் காலத்திற்கு முன் மூப்படைந்ததில்லை. ஓ பரத குலத்தில் காளைப் போன்றவனே, இப்படியே பூமியும், கடற்கரைகளும், இப்படிப்பட்ட அறம் சார்ந்து நீடித்து வாழ்ந்த மனிதர்களால் நிரம்பியது. கூத்திரியர்கள் பெரும் பொருட்செலவில் பெரும் வேள்விகளைச் செய்தனர். எல்லா அந்தணர்களும் வேதங்களையும் அதன் கிளைகளையும், உபநிஷத்துகளையும் படித்தனர். ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, அந்த காலத்தில் எந்த அந்தணனும் வேதத்தை விற்கவில்லை (பணம் பெற்று கல்வி கொடுத்ததில்லை). அல்லது சூத்திரனின் முன்னால் வேதத்தை சத்தமாகப் படித்ததும் இல்லை. வைசியர்கள், தங்கள் எருதுகளின் உதவியால், நிலத்தை உழுதனர். அவர்கள் {வைசியர்கள்} தங்கள் கால்நடைகளிடம் நுகர்த்தடி பயன்படுத்தியதில்லை. அவர்கள் {வைசியர்கள்} அவற்றை நன்கு தீனி கொடுத்து பருக்க வளர்த்தனர். தங்கள் தாயின் பாலை மட்டுமே கன்று உணவாகக் கொள்ளும்வரை (புல்லோ, மற்ற உணவோ கொள்ளும் வரை), அந்தப் பசுவிடம் இருந்து பாலைக் கறக்காதிருந்தார்கள். எந்த வியாபாரியும் தவறான அளவுகளை வைத்து தங்கள் பொருட்களை விற்காதிருந்தான். ஓ மனிதர்களில் புலி போன்றவனே {ஜனமேஜயனே}, எல்லா மக்களும் அறவழியில் நடந்து, அறம் சார்ந்ததில் மட்டுமே தங்கள் பார்வையைச் செலுத்தினர்.

ஓ ஏகாதிபதியே {ஜனமேஜயனே}, எல்லா வகை மக்களும் தங்கள் கடமைகளில் கண்ணாயிருந்தனர். ஓ மனிதர்களில் புலி போன்றவனே {ஜனமேஜயனே}, அந்தக் காலத்தில் அறமானது, தாழாமல் அழிவற்றதாக இருந்தது. ஓ பரத குலத்தில் காளைப் போன்றவனே, பசுக்களும், பெண்மணிகளும் சரியான நேரத்தில் பிள்ளைகளைப் பெற்றனர். மரங்கள் சரியான காலத்தில் மலர்களையும் கனிகளையும் கொடுத்தன. ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, அப்படியே கிருத காலத்தில் (கிருதா யுகம்) பூமி எண்ணற்ற உயிரினங்களால் நிரம்பியிருந்தது.

ஓ பரத குலத்தில் காளைப் போன்றவனே (ஜனமேஜயனே), பூமியின் புவியமைப்பு இப்படி அருளப்பட்டு இருந்த காலத்தில், ஓ மனிதர்களின் தலைவனே (ஜனமேஜயனே), அசுரர்கள் மன்னர் பரம்பரையில் பிறக்க ஆரம்பித்தனர். திதியின் மைந்தர்கள் (தைத்தியர்கள்), அதிதியின் மைந்தர்களால் போரில் தோற்கடிக்கப்பட்டு, தங்கள் அரசரிமையை இழந்து, சொர்க்கத்தையும் இழந்து, பூமியில் பிறக்க ஆரம்பித்தனர். ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா, பெரும் சக்திகளைக் கொண்ட அசுரர்கள், அரசரிமையில் விருப்பம் கொண்டு, பல உயிரினங்களில் பிறந்தனர். குறிப்பாக, பசுக்கள், குதிரைகள், கழுதைகள், ஒட்டகங்கள், எருமைகள், யானைகள், மான்கள் மற்றும் ராட்சதர்களாகப் பிறந்தனர். ஓ பூமி காப்பாளனே, ஏற்கனவே பிறந்தவர்களுக்கும் தற்சமயம் பிறந்தவர்களுக்கும் கடமைப்பட்ட பூமாதேவி, தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்ளத் தடுமாறினாள். தேவலோகத்தில் இருந்து துரத்தப்பட்ட, திதி மற்றும் தானுவின் மைந்தர்கள், பெரும் பெருமை கொண்ட மன்னர்களாகப் பூமியில் பிறந்தனர். பெரும் சக்திகளைக் கொண்ட அவர்கள், பூமியைப் பல்வேறு உருவங்களில் மறைத்தனர். எதிரிகளை ஒடுக்கும் திறன் கொண்ட அவர்கள் பிறந்து பூமியை நிறைத்தனர். தங்கள் பலத்தால் அந்தணர்களையும், சத்திரியர்களையும், வைசியர்களையும், சூத்திரர்களையும் மற்ற எல்லா உயிரினங்களையும் அடக்கினர். எல்லா உயிரினங்களையும் பயமுறுத்திக் கொண்டு, இந்த உலகத்தில் அலைந்து திரிந்தனர். ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), நூற்றுக்கணக்காகவும், ஆயிரக்கணக்காகவும் அவர்கள் தோன்றினர். உண்மையற்று, அறமற்று, தங்கள் பலத்தில் பெருமை கொண்டு, போதைக்கு அடிமையாகி, ஆசிரமத்திலிருந்த பெரும் முனிவர்களை அவமதித்தனர்.

பெரும் சக்தி வாய்ந்த அத்தகைய அசுரர்களால் நிரம்பி வழிந்த பூமி, பிரம்மனுக்காகக் காத்திருந்தாள். உயிரினங்களின் பலம் (சேஷன், ஆமை, பெரும் யானை) மற்றும் பல சேஷன்களின் பலம் ஒருங்கிணைந்ததனால் உண்டான சக்தி மலைகளுடனும் கடல்களுடனும் இருந்த அந்த பூமியைத் தாங்கிக் கொள்ளத்தக்கதாக இருந்தது. ஆனால் தானவர்களின் எடையைச் சுமக்க முடியவில்லை. ஒருநாள் பூமாதேவி உலகங்கள் படைப்போனான அழிவறியாத பிரம்மனைக் கண்டாள். அவரிடம் (பிரம்மனிடம்), எல்லா உயிர்களின் முன்னிலையில் அனைத்தையும் கூறினாள். ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), அவளது (பூமாதேவியினது) எண்ணத்தை தான்தோன்றியான, எங்கும் நிறைந்த, பெரும் தலைவர் (பிரம்மா) அறிந்திருந்தார். ஓ பரதா (ஜனமேஜயா), அவரே (பிரம்மாவே) பிரபஞ்சமானதால், ஏன் அவர் மற்றவர் மனதை அறிந்து கொள்ளாமல் இருக்கப் போகிறார்? அசுரர்களையும் சேர்த்து. ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), பூமியின் அதிபதியே (ஜனமேஜயனே), ஈசன் என்றும் சம்பு என்றும் பிரஜாபதி என்றும் அழைக்கப்பட்ட, அனைத்து உயிர்களின் படைப்பாளியான பிரம்மன் பூமாதேவியிடம், "ஓ செல்வங்கள் கொண்டவளே, நீ என்ன நினைத்து என்னிடம் வந்தாயோ, அந்த காரணத்தை நிறைவேற்ற தேவலோகத்தில் வசிப்பவர்களை நியமிக்கிறேன்", என்றார் (பிரம்மன்).

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பூமியிடம் (பூமாதேவியிடம்) இப்படிக் கூறிவிட்டு, ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), அந்த தெய்வீக பிரம்மா திரும்பிச் சென்றார். அந்தப் படைப்பாளி (பிரம்மன்) தேவர்களை அழைத்து, "பூமியின் பாரத்தைக் குறைக்க, நீங்கள் உங்கள் குணங்களுக்கு ஏற்ப பூமியில் பிறந்து உங்கள் எதிரிகளைக் காணுங்கள்", என்றார். மேலும் அந்தப் படைப்பாளி (பிரம்மன்), கந்தர்வர்கள் மற்றும் அப்சரஸ்களின் எல்லா குலங்களையும் அழைத்து, "நீங்கள் மனிதர்களிடத்தில் பிறந்து, நீங்கள் விருப்பப்பட்ட உருவில் வாழுங்கள்", என்றார்.

இந்திரனோடு சேர்த்து எல்லா தேவர்களும் தேவர்களின் தலைவனின் (பிரம்மனின்) வார்த்தைகளைக் கேட்டு, அதை ஏற்றனர். எல்லோரும் பூமியில் பிறப்பதாக முடிவு செய்து வைகுண்டத்தில் இருக்கும், சக்கரத்தையும், கதையையும் தனது கைகளில் தாங்கி, ஊதா வண்ண ஆடைகளை அணிந்த, பெரும் காந்தி கொண்ட, தொப்புளில் தாமரையைக் கொண்ட, அந்த எதிரிகளை அழிக்கும் நாராயணனிடம் (விஷ்ணுவிடம்) சென்றனர். அந்த தனது அகன்ற மார்பில் தனது பார்வையை தாழ்த்தியிருக்கும் (யோக நிலை) (விஷ்ணு), பிரஜாபதியின் தலைவன் (விஷ்ணு), தேவர்களின் அரசன் (விஷ்ணு), பெரும் பலம் வாய்ந்தவன் (விஷ்ணு), மார்பில் சுழல் மச்சம் கொண்டவன் (விஷ்ணு), அனைவரின் துயர்துடைப்பவனை (விஷ்ணுவை) எல்லா

தேவர்களும் வழிபட்டனர். அனைவரிலும் மேன்மைமிகுந்த இந்திரன் அவரிடம் {விஷ்ணுவிடம்}, "அவதாரம் எடுங்கள்" என்றான். அதற்கு ஹரி {விஷ்ணு}, "அப்படியே ஆகட்டும்" என்றார்.

இப்படியே இந்த 64வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆதிவன்சுவதரணா பர்வம் நிறைவடைகிறது.

அனைத்துயிர்களின் பிறப்பு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 65

(சம்பவ பர்வம்)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அதன்பிறகு, இந்திரன் நாராயணனுடன், அவர் {நாராயணன்} தேவர்களுடன் அவரவர் பகுதிகேற்ப பூமியில் எப்படி இறங்கப் போகிறார் என்பது குறித்து கலந்தாலோசித்தான். தேவலோகத்தில் வசிப்பவர்கள் எல்லோருக்கும் உத்தரவுகளைக் கொடுத்து விட்டு, இந்திரன் நாராயணனின் இருப்பிடத்தை விட்டு அகன்று தனது இருப்பிடம் சென்றான். தேவலோக வாசிகள் ஒவ்வொருவராக அசுரர்களின் அழிவுக்காகவும், மூவுலகங்களின் நன்மைக்காகவும் பூமியில் அவதாரம் எடுத்தார்கள்.

அதன்பிறகு, ஓ மன்னர்களில் புலி போன்றவனே {ஜனமேஜயனே}, தங்களுக்குப் பிடித்தமான பிரம்ம முனிவர்கள் மற்றும் அரச முனிவர்கள் குலத்தில் தேவர்கள் பிறந்தார்கள். அப்படிப் பிறந்து, தானவர்கள், ராட்சதர்கள், கந்தர்வர்கள், பாம்புகள், மற்றும் மனிதனுக்குத் தீங்கிழைக்கு அனைத்து உயிர்களையும் கொன்றார்கள். பரத குலத்தின் காளைப் போன்றவனே {ஜனமேஜயனே}, தேவர்கள், குழந்தைகளாகப் பிறக்கும்போதே, தானவர்கள், ராட்சதர்கள், கந்தர்வர்கள், பாம்புகள் ஆகியோர்களால் கொல்லப்பட முடியாத அளவுக்கு பலம் பொருந்தியவர்களாக இருந்தார்கள்", {என்றார் வைசம்பாயனர்}.

ஜனமேஜயன், "தேவர்கள், தானவர்கள், கந்தர்வர்கள், அப்சரஸ்கள், மனிதர்கள், யக்ஷர்கள், ராட்சதர்கள் ஆகியோரின் பிறப்பை முதலில் இருந்தே கேட்க நான் ஆசைப்படுகிறேன். ஆகையால், அனைத்து உயிர்களின் பிறப்பையும் எனக்குச் சொல்லுங்கள்", என்றான்.

வைசம்பாயனர், "அவசியம் சொல்கிறேன். சுயம்புவை {பிரம்மாவை} என் சிரம் தாழ்த்தி வணங்கிவிட்டு, தேவர்கள் மற்றும் மற்ற உயிர்களின் ஆரம்பத்தைச் சொல்கிறேன். பிரம்மனுக்கு ஆறு {6} ஆன்மிக மகன்கள் இருந்ததாக அறியப்படுகிறது. அவர்கள் மரிச்சி, அத்ரி, அங்கிரஸ், புலஸ்தியர், புலஹர், கிரது ஆகியோர் ஆவர். மேலும் மரிச்சியின் மகன் காசியபர் ஆவார். காசியபரிடமிருந்தே அனைத்து உயிர்களும் தோன்றின. தக்ஷனுக்கு {பிராஜாபதிகளில் ஒருவர்} நற்பேறு பெற்ற பதிமூன்று {13} மகன்கள் இருந்தனர்.

ஓ பரதகுல இளவரசர்களில் புலி போன்றவனே {ஜனமேஜயனே} அந்த தக்ஷனின் மகள்களின் பெயர்கள் பின்வருமாறு: அதிதி, திதி, தனு, கலா, தனயு, சின்ஹிகா, குரோதா, பிராதா, விஸ்வா*, வினதை, கபிலா, முனி மற்றும் கத்ரு ஆவர். {Aditi, Diti, Danu, Kala, Danayu, Sinhika, Krodha, Pradha, Viswa, Vinata, Kapila, Muni, and Kadru} இவர்களுக்குப் பிறந்த பெரும் சக்திகளைக் கொடையாகக் கொண்ட மகன்களும், பேரன்களும் கணக்கிலடங்காதவர்கள்.

{1} அதிதியின் மூலம் பனிரெண்டு {12} ஆதித்யர்கள் தோன்றி, இந்த பிரபஞ்சத்தின் அதிபதிகளாக இருக்கின்றனர். அவர்கள் பெயர்கள் பின்வருமாறு: தத்ரி, மித்ரா, ஆரியமான, சக்ரா, வருணா, அன்சா, வகா, விவஸ்வத், உஷா, சாவித்ரி, த்வஷ்த்ரி மற்றும் விஷ்ணு. எல்லோருக்கும் இளையவர் எல்லோரைவிடவும் உயர்ந்த தரம் கொண்டவராக இருந்தார்.

{2} திதிக்கு ஹிரண்ய கசிபு என்று அழைக்கப்பட்ட ஒரு மகன் இருந்தான். அந்த சிறப்புமிகந்த ஹிரண்யகசிபுவுக்கு உலகம் போற்றும் ஐந்து மகன்கள் இருந்தனர். எல்லோருக்கும் மூத்தவனின் பெயர் பிரஹலாதன், அடுத்தவன் ஸாஹ்ரதன், மூன்றாமவன் அனுராதா, அவனுக்கு அடுத்தவர்கள்

சிபியும், வஷ்கலாவும் ஆவர். ஓ பரதா {ஜனமேஜயா}, பிரஹலாதனுக்கு மூன்று மகன்கள் இருந்தனர் என்பது எல்லோரும் அறிந்த ஒன்று. அவர்கள் விரோசனா, கும்பா மற்றும் நிகும்பா ஆவர். விரோசனாவுக்கு பெரும் சக்தி கொண்ட வாலி என்ற மகன் இருந்தான். அந்த வாலியின் மைந்தன், வனா என்பவன் பெரும் அசுரன் என்று அறியப்பட்டான். பெரும் நற்பேறு அருளப்பட்டு அவன் ருத்ரனை வழிபட்டு வந்தான். அதனால் அவன் மஹாகாலன் என்ற பெயராலும் அறியப்பட்டான்.

{3} தனு நாற்பது மகன்களைப் பெற்றாள். ஓ பாரதா {ஜனமேஜயா}, அவர்களில் மூத்தவன் பெரும் புகழ் பெற்ற விப்ரசித்தி, மற்றவர்கள் "சம்வரன், நமுச்சியும், பௌலமனும், அசிலோமன், கேசி, துர்ஜயா, அயசிரஸ், அஸ்வசிரஸ், பலம் மிகுந்த அஸ்வசங்கு, காகனமர்தன், வேவத், கேதுமத், சுவர்பானு, அஸ்வா, அஸ்வபதி, விரிஷபர்வன், அஜகா, அஸ்வகிரிவா, சக்ஷாமா, பெரும்பலம் பொருந்திய துஹுந்த, ஏகபதா, ஏகசக்ரா, விருபாக்ஷா, மஹோதரா, நிசந்திரா, நிகும்பா, குபடா, காபடா, சரபா, சுலபா, தூர்யா, சந்திரமா ஆகியோராவர். இவர்கள் தனுவின் குலத்தில் வந்தவர்களாவர். இதில் குறிப்பிடப்படும் தூரியனும் சந்திரனும் தேவர்கள் அல்லாதவர்கள். இனி தொடரும் பெரும் பலம் பொருந்திய பத்து பேரும் தனுவின் குலத்தில் வந்தவர்கள்தான். ஓ மன்னா அவர்களின் பெயர்கள் பின்வருமாறு: ஏகாக்ஷா, பெரும் வீரம் கொண்ட அம்ரிதபா, பிரலம்வா, நரகா, வாத்ராபி, சத்ருதபனா, சதா, கவிஷா, வனயு, திரிகஜிவா ஆகியோர். ஓ பாரதா, இவர்களுக்குப் பிறந்த மகன்களும் பேரன்களும் கணக்கிலடங்காதவர்கள்.

{6} சின்ஹிகா தூரியனையும் சந்திரனையும் விழுங்கும் ராகுவை பெற்றெடுத்தாள். அவனோடு சேர்ந்த மூன்று பேர்: சுசந்திரா, சந்திரஹந்தரி, சந்திரபிரமார்தனா ஆவர்.

{7} தீய குரோதாவின் கணக்கிலடங்கா புதல்வர்கள் அவளை {குரோதாவைப்} போலவே தீயவர்களாக இருந்தனர்.

{5} தனயுவுக்கு நான்கு மகன்கள் அசுரர்களில் காளைப் போல இருந்தார்கள். அவர்கள், விக்ஷரா, வலா, வீரா, விரித்ரா ஆகியோர்.

{4} {கலாவின் மைந்தர்கள்} யமனைப் போன்றவர்களும் இம்சிக்கின்றவர்களும், அசுரர்களில் பெரிய வீரர்கள் என்று பெயர் பெற்றவர்களும், எதிரிகளை துன்பப் படுத்துபவர்களுமாகிய வினாசனா குரோதா, குரோதஹந்தரி, குரோதசத்ரு போன்றவர்களும் இன்னும் பல மகன்களும் கலாவுக்கு இருந்தனர். ரிஷியின் {பிருகு முனிவரின்} மகன் சுக்ரன் {சுக்ராசாரியார்}, அசுரர்களுக்கு தலைமைப் புரோகிதராக இருந்தார். சுக்ரனுக்கு நான்கு மகன்கள் இருந்தார்கள். அவர்களும் அசுரர்களின் புரோகிதர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் தாஷ்டதரா, அத்ரி மற்றும் இன்னும் இருவராகும் அவர்கள் தூரியனுக்குச் சமமான சக்தியைப் பெற்று, பிரம்ம உலகங்களுக்களை அடைய எண்ணம் கொண்டனர்.

புராணங்களில் அறிந்தவாறு, தேவர்கள் மற்றும் அசுரர்களின் பிறப்பை முடிவதும் சொல்லிவிட்டேன். இவர்களது புத்திரர்களை எண்ணி கணக்கில் வைக்க சக்தி இல்லாதவனாக நான் இருக்கிறேன். அவர்கள் எண்ணற்றவர்கள், பெரிய புகழும் அடையாதவர்கள்.

{10} வினதையின் மகன்கள் தர்கியா, அரிஷ்டநேமி, கருடன், அருணன், அருணி, வருணி ஆகியோர். {the sons of Vinata were Tarkhya and Arishtanemi, and Garuda and Aruna, and Aruni and Varuni.}

{13} கத்ருவின் மகன்களாக அறியப்படுபவர்கள் {பாம்பு இனமான} சேஷன் அல்லது ஆனந்தன், வாசுகி, தக்ஷன், குமரன், குளிகன் ஆகியோர். {Sesha or Ananta, Vasuki, Takshaka, Kumara, and Kulika are known to be the sons of Kadru}

{12} {முனி என்பவளுக்கு} பீமசேனன், உக்ரசேனன், சுபர்ணன், வருணன், கோபதி, திருதராஷ்டிர, ஏழாவதாக தூரியவசாஸ், சத்யவசாஸ், அர்கபர்ணா, பிரயுதா, பீமா, புகழிக்காகவும், கல்விக்காகவும், உணர்சிகளைக் கட்டுக்குள் வைத்திருப்பதாலும் அறியப்பட்ட சித்ரரதன், காளிசிரஸ், பதினான்காவதாக பிரஜன்யா, பதினைந்தாவதாக காளி, பதினாறாவதாக நாரதன் ஆகிய தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் முனியின் {முன்பு சொன்னது போல தக்ஷனின் மகளின்} மகன்களாவர். இன்னும் பலரை நினைவுகூர்கிறேன்.

{8} பிரதாவின் மகள்களாக, ஓ பாரதா {ஜனமேஜயா}, அனவதியா மனு, வன்சா, அசுரா, மர்கனபிரியா, அனுபா, சுபாகா, வாசி ஆகியோர் ஆவர். பிரதாவின் மகன்கள் சித்தா, பூர்ணா, வர்ஹின், பெரும் புகழ்வாய்ந்த பூர்னயுஸ், பிரம்மச்சாரி, ரதிகுனா, ஏழாவதாக சுபர்ணா, விஸ்வவசு, பானு, பத்தாவதாக சுசந்திரா ஆகியோர் ஆவர். இவர்கள் அனைவரும் தேவலோகத்து கந்தர்வர்கள் ஆவர். பெரும் நற்பேறு பெற்ற பிரதா தனது கணவர் காசியபர் மூலம் தெய்வீக அப்சரஸ்களான, ஆலம்வுசா, மிஸ்ரகேசி, வித்யுத்பர்ணா, திலோத்தமா, அனுணா, ரக்ஷிதா, ரம்பா, மனோரமா, கேசினி, சுவாஹு. சுரதா, சுப்ரியா ஆகியோரை மகள்களாகப் பெற்றாள். அதிவாஹு, ஹஹா, ஹுஹு, தும்வுரு ஆகியோர் அவர்கள் மகன்களாவர்.

{11} {கபிலாவுக்கு} அந்தணர்கள், பசுக்கள், கந்தர்வர்கள், அப்சரஸ்கள் ஆகியோர் புராணக்கூற்றுப்படி கபிலாவுக்குப் பிறந்தவர்களாவர்.

கந்தர்வர்கள், அப்சரஸ்கள், பாம்புகள், சுபர்ணர்கள், ருத்ரர்கள், மருதர்கள், பசுகள், பெரும் நற்பேறும், புனிதமான கடமைகளையாற்றும் அந்தணர்கள் மற்றும் அனைத்து உயிர்களின் பிறப்பைப் பற்றியும் சொல்லிவிட்டேன்.

இந்த விவரிப்பைப் படிப்பதனால், ஒருவரின் ஆயுள் விரித்தியடைந்து, புனிதமாகவும், புகழ்ப்படத் தகுந்தவராகவும், அதனால் காதுகள் குளிர்ந்தவராகவும் இருப்பார். இதைச் சொல்வதும், கேட்பதும் சரியான மனநிலையோடு செய்ய வேண்டும். இந்த உயரான்ம உயிர்களின் பிறப்பு விவரிப்பை தேவர்கள் முன்னிலையிலும், அந்தணர்கள் முன்னிலையிலும் படிப்பவன், பெரும் புத்திரப்பேறு பெறுவான், நற்பேறு, புகழ் மற்றும் உலகங்களில் சிறந்த உலகங்களையும் அடைவான்.

பரம்பரைகள் ஆய்வு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 66

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பிரம்மனின் ஆன்மிக மகன்கள் ஆறுபேர் {6} என்று அறியப்படுகிறது (ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல). இன்னுமொருவர் ஸ்தானு என்ற பெயரில் இருந்தார். அந்த ஸ்தானுவின் பெரும் சக்தி கொண்ட மகன்கள் பதினொருவர் {11} ஆவார்கள். அவர்கள் மிருகவயதா, சர்பா, பெரும்புகழ் கொண்ட நிரிதி, அஜய்கபத், அஹிவிரத்தா, எதிரிகளை அடக்கும் பினாகி, தஹனாவும் ஈஸ்வரனும், பெரும் காந்தி கொண்ட கபாலி ஆவார்கள். இவர்களுடன் சேர்த்து ஸ்தானு மற்றும் சிறப்புமிக்க பர்கா ஆகியோர் பதினொரு ருத்ரர்களாக அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

மரிச்சி, அங்கிரஸ், அத்ரி, புலஸ்தியர், புலஹர், கிராது ஆகிய பெரும் சக்தி கொண்ட ஆறு {6} முனிவர்களும் பிரம்மனின் புதல்வர்கள் என்று ஏற்கனவே அறிந்திருக்கிறோம். அங்கிரசுக்கு மூன்று மகன்கள் என்று நன்கு அறியப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் கடும் தவங்கள் இருந்த பிரகஸ்பதி, உதத்யா, சம்வர்தா ஆவர்.

ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, அத்ரியின் புதல்வர்கள் எண்ணற்றவர்கள். அவர்கள் எல்லோரும் பெரும் முனிவர்களாக இருந்து, ஆன்மிக சாதனைகளில் வெற்றியடைந்து, நித்திய அமைதியில் ஆன்மாவை திளைக்க வைத்து, வேதங்களை நன்கு அறிந்தவர்களாக இருந்தார்கள். ஓ மன்னர்களில் புலி போன்றவனே {ஜனமேஜயனே}, பெரும் ஞானம் கொண்ட புலஸ்தியரின் மகன்கள், ராட்சதர்களும், குரங்குகளும், கிண்ணர்கள் (பாதி மனிதன் பாதி குதிரை), யக்ஷர்களும் ஆவர்.

ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, புலஹாவின் மக்கள், சலபங்களும் (இறக்கை உள்ள பூச்சிகள்), சிம்மங்களும், கிம்புருஷர்களும் (பாதி சிம்மம், பாதி மனிதன்), புலிகளும், கரடிகளும், ஓநாய்களும் ஆவர். வேள்விகளைப் போன்று புனிதமான கிராதுவின் மகன்கள், ஆன்மிகத்துக்குத் தங்களை

அர்ப்பணித்து மூன்று உலகங்களாகாலும் அறியப்பட்ட சூரியனின் தோழர்களான வாலகிலியர்கள் ஆவர்.

ஓ பூமியைக் காப்பவனே (ஜனமேஜயனே), முடி அமைதியுள்ள ஆன்மா கொண்ட, தன்னை ஆன்மிகத்துக்கு அர்ப்பணித்துக் கொண்ட அந்த சிறப்பு மிகுந்த தகூன், பிரம்மனின் வலதுகால் கட்டைவிரலில் இருந்து தோன்றியவனாவான். பிரம்மனின் இடதுகால் கட்டைவிரலில் அந்த உயர்ஆன்ம தகூனின் மனைவி தோன்றினாள். தகூன் அவள் மூலமாக தனது ஐம்பது {50} மகள்களையும் பெற்றெடுத்தான். அந்த மகள்கள் அனைவரும் குற்றமற்ற குணமும் அங்கங்களும் கொண்டிருந்தனர். தாமரை இதழ்களைப் போன்ற கண்களை உடையவர்களாக இருந்தனர். தகூனுக்கு மகன்கள் இல்லாத காரணத்தால் தனது மகள்களை புத்ரிகைகளாக ஆக்கிக் கொண்டான் (அவர்களுக்குப் பிறக்கும் வாரிசுகள் அவனுக்கு வாரிசாக இருப்பதற்காக). தகூன் தனது பத்து {10} மகள்களை தர்மனுக்கு (தர்ம தேவனுக்கு) மணமுடித்துக் கொடுத்தான். இருபத்தேழு {27} மகள்களைச் சந்திரனுக்கு மணமுடித்துக் கொடுத்தான், பதிமூன்று {13} பேரை காசியபருக்கு மணமுடித்துக் கொடுத்தான்.

கிரிதி, லக்ஷ்மி, திரிதி, மேதா, புஷ்டி, ஸ்ரதா, கிரியா, புத்தி, லஜ்ஜா மற்றும் மாலி ஆகிய பத்து {10} பேரும் தர்மனின் மனைவிகளாவர். சுயம்புவால் அமர்த்தப்பட்ட தர்மனின் மனைவிகள் இவர்களே ஆவர்.

சோமனின் (இந்திரனின்) மனைவிகள் இருபத்தேழு பேர் என்று இந்த உலகம் முழுவதும் தெரியும். சோமனின் மனைவிகள், தங்கள் தெய்வீக நோன்புகளால், நேரத்தைக் குறிக்க அமர்த்தப்பட்டுள்ளனர். அவர்களே உலகத்தின் பயணத்திற்குத் துணை நிற்கும் நட்சத்திரங்களும் யோகினிகளும் ஆவர்.

பிரம்மனுக்கு மனு என்ற பெயரில் மற்றுமொரு மகன் இருந்தான். அந்த மனுவுக்கு பிரஜாபதி என்ற மகன் இருந்தான். பிரஜாபதியின் மகன்கள் எட்டு {8} பேர், அவர்கள் வசக்கள் என்றழைக்கப்படுவர். அவர்களின் (வசக்களின்) பெயர்கள்: தரா, துருவா, சோமா, அஹா, அனிலா, அனலா, பிரதியுஷா மற்றும் பிரபாசா ஆகும். அந்த எட்டு பேரும் வசக்கள் என்று அறியப்படுவர். அதில் தராவும் துருவனும் தும்ராவுக்குப் பிறந்தவர்கள். சந்திரமாகம் (சோமா நிலவு) சுவசனாவும் (அனிலா) புத்திகூர்மையுள்ள ஸ்வாசாவுக்குப் பிறந்தவர்கள். அஹா ரதாவுக்கும், ஹுதசனா (அனலா) சாண்டிலயாவுக்கும், பிரதியுஷாவும் பிரபாசாவும் பிரபாதாவுக்கு மகன்களாவும் இருந்தனர். தராவுக்கு திரவினா மற்றும் ஹூட-ஹவ்ய-வஹா என்ற இரு மகன்கள் இருந்தனர். துருவனின் மகன் உலகத்தை அழிக்கும், சிறப்பு வாய்ந்த காலனாவான் (காலம்). சோமனின் மகன் வர்சா ஆகும்.

வர்சாஸ் தனது மனைவி மனோகரா மூலம் சிசிரா, ரமணா ஆகிய மூன்று மகன்களைப் பெற்றெடுத்தான்.

அஹாவின் மகன்கள் ஜோதி, சமா, சாந்தா மற்றும் முனி ஆவர். அக்னியின் மகன் கானக நாணலில் பிறந்த குமரனாவான். அவன் கார்த்திகேயன் என்று அழைக்கப்பட்டு கிருத்திகா மற்றும் மற்றவர்களால் வளர்க்கப்பட்டான். கார்த்திகேயனுக்குப் பிறகு, அவனது தம்பிகளாக சகன், விசகன் மற்றும் நைகமேயா ஆகியோர் பிறந்தனர்.

அனிலாவின் மனைவி சிவா, சிவாவின் மகன்கள் மனோஜவா மற்றும் அவிஞ்னதாகதி. இந்த இரு மகன்களும் அனிலனின் மகன்களாவர். நீங்கள் அறியவேண்டிய பிரதியுஷாவின் மகன்கள், முனிவர் தேவலனாகும். தேவலனுக்கு இருமகன்கள். இருவரும் எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக் கொள்ளக்கூடிய பெரும் மனோ சக்தி பெற்றவர்கள். பெண்களில் முதன்மையான, பிரகஸ்பதியின் தங்கை, புனிதமான உண்மைகளை உரைத்துக் கொண்டு, அன்மிகத் தவங்களில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு, முடி உலகத்தையும் சுற்றி வந்தாள். அவள் எட்டாவது வசு பிரபாசனின் மனைவியானாள். அவள், கலைகளுக்கு அதிபதியான விஸ்வகர்மனைப் பெற்றெடுத்தாள். அந்த விஸ்வகர்மன் ஆயிரம் கலைகளை உற்பத்தி செய்து, நித்தியமானவர்களின் பொறியாளனாக இருந்தான். பலதரப்பட்ட ஆபரணங்களை வடிவமைத்து கலைஞர்களில் முதன்மையானவனாக இருந்தான். தேவர்களுக்கான தேவலோக ரதத்தை வடிவமைத்தது அவனே. இந்த சிறப்பு

மிகுந்தவனின் கண்டுபிடிப்புகளால்தான் மனித இனம் இன்று வாழ முடிகிறது. மனிதர்களால் அவன் அதற்காகவே வழிபடப்படுகிறான். அவனே அழிவில்லா விஸ்வகர்மன் ஆவான்.

எல்லா மகிழ்ச்சியையும் அருளக்கூடிய சிறப்புவாய்ந்த தர்மன் பிரம்மனின் வலது மார்பில் இருந்து மனித உரு கொண்டு வெளியே வந்தார். அந்த அஹஸ்தனுக்கு (தர்மனுக்கு) அனைத்து உயிர்களையும் அடிகு படுத்தக்கூடிய மூன்று அற்புதமான மகன்கள் இருந்தனர். அவர்கள் சாமா, காமா, ஹர்ஷா (அமைதி, ஆசை, இன்பம்) ஆவர். அவர்களின் சக்தியாலே இந்த உலகம் தாங்கப்படுகிறது. காமனின் மனைவி ரதி, சாமனின் மனைவி பிராப்தி, ஹர்ஷனின் மனைவி நந்தா ஆவர். அவர்களை நம்பியே உலகம் இருக்கிறது.

மரிச்சியின் மகன் காசியபர், காசியபரின் மகன்கள்தான் தேவர்களும் அசுரர்களும். ஆகையால் காசியபரே இந்த உலகங்களில் தந்தையாவார். பெண் குதிரையின் உரு கொண்ட தவஷ்திரி சாவித்ரியின் மனைவியானாள். அவள், அசுவினி இரட்டையர்களை வானத்தில் பெற்றெடுத்தாள்.

ஓ மன்னா அதிதியின் மகன்கள் இந்திரனைத் தலைமையாகக் கொண்ட பன்னிருவர் ஆவர். அவர்களில் இளையவனே இந்த உலகமே சார்ந்திருக்கும் விஷ்ணு ஆவான்.

இவர்களே முப்பத்து மூன்று தேவர்களாவர் (எட்டு வசுக்கள், பதினோரு ருத்ரர்கள், பனிரெண்டு ஆதித்யர்கள், பிரஜாபதி மற்றும் வஷத்கரா). இனி பக்ஷங்கள், குலங்கள், கனங்களின் பிறப்புகளைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறேன். ருத்திரர்கள், சத்யஸ்கன், மருதர்கள், வசுக்கள், பார்கவர்கள், விஸ்வதேவர்கள் ஆகியோர் பக்ஷர்களாக அறியப்படுகின்றனர். வினதையின் மகன்களான அருணன், கருடன், சிறப்பு மிகுந்த பிரகஸ்பதி ஆகியோர் ஆதித்யர்களாக அறியப்படுகிறார்கள். அசுவினி இரட்டையர்கள், முக்கியமான எல்லா செடிகளும், சக்தி குறைந்த மிருகங்களும் குஹயர்கள் என்று அறியப்படுகின்றனர்.

இவ்வளவும் தேவ கனங்களின் விபரிப்பாகும். ஓ மன்னா, இந்த விவரிப்பு மனிதனின் எல்லா பாவங்களையும் சுத்தப்படுத்தும்.

சிறப்பு மிகுந்த பிரகு, பிரம்மனின் மார்பைக் கிழித்து வெளியே வந்தார். பெரும் கல்வி கற்ற சுக்கிரன் பிரகுவின் மைந்தனாவார். சுக்கிரன் சுயம்புவின் ஆணைக்கிணங்க ஒரு கோளாகி, மழைக்கும் பிரச்சனைகளுக்கும், அனைத்து உயிர்களின் வாழ்வுக்கும் பொறுப்பேற்றார். பெரும் புத்திகூர்மையுள்ள, ஞானம் கொண்ட, கடுமையான தவங்கள் இருந்த, பிரம்மச்சாரி வாழ்வு வாழ்ந்த சுக்கிரன் தன் ஆன்ம சக்தியின் மூலமாகத் தன்னை இருகூறாகப் பிரித்து, தைத்தியர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் குருவாகத் திகழ்ந்தார். தேவர்கள் மற்றும் அசுரர்களின் நன்மை கருதி பிரம்மனால் குருவாக நியமிக்கப்பட்டார் சுக்கிரன். அதன் பிறகு பிரகு மற்றுமொரு அற்புத புதல்வனைப் பெற்றெடுத்தார். அவன்தான் எரியும் சூரியனாகப் பிறந்த, அறம்சார்ந்த ஆன்மாவாக இருந்து, பெரும் புகழ் கொண்ட சியவனனாவான். தனது தாயின் கருப்பையில் இருந்து கோபமாக வெளியேறி, தனது தாயை விடுவிக்கக் (அசுரனின் கைகளில் இருந்து) காரணமானான். மனுவின் புதல்வியான ஆருஷி சியவனனின் மனைவியானாள். பெரும் புகழ் கொண்ட அவர்வாவை அவளிடத்தில் பெற்றெடுத்தான். அவர்வன், தனது தாயான ஆருஷின் தொடையைக் கிழித்துக் கொண்டு பிறந்தவனாவான். அவர்வா ரிச்சிகனைப் பெற்றான், ரிச்சிகன் தனது பிள்ளைப் பருவத்திலேயே பெரும் பலமும் சக்தியும் கொண்டு அனைத்து அறங்களையும் கொண்டிருந்தான். ரிச்சிகா ஜமதக்னியைப் பெற்றெடுத்தான். அந்த உயரான்ம ஜமதக்னிக்கு நான்கு மகன்கள் இருந்தனர். அவர்கள் அனைவரிலும் இளையவனாக இருந்தவன் பெயர் ராமன் (பரசுராமன்). அனைத்து நற்பண்புகளாலும் தனது தமையன்களை விஞ்சியிருந்தான் ராமன். அனைத்து ஆயுதங்களிலும் திறமைவாய்ந்தவனாக இருந்து, கூத்திரியர்களை அழிப்பவராகத் திகழ்ந்தார். அவர் தனது ஆசைகளைத் தனது முடிக்கட்டுக்கள் வைத்திருந்தார். அவர்வா ஜமதக்னியை மூத்தவனாகக் கொண்டு நூறு மகன்களைக் கொண்டிருந்தான்.

அந்த நூறு மகன்களுக்கும் ஏராளமான வாரிசுகள் உருவாகி இந்த பூமியில் நிறைந்திருந்தார்கள்.

பிரம்மனுக்கு மற்றும் இரண்டு மகன்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் மனுவுடன் இருந்த தத்ரியும் விதத்ரியும் ஆவர். அவர்களின் தங்கைதான் அனைத்து அனுகூலங்களும் கொண்ட தாமரையில்

குடியிருக்கும் லக்ஷ்மி ஆவாள். வானில் பறக்கும் குதிரைகளே லக்ஷ்மியின் ஆன்மிகப் புதல்வர்கள் ஆவர்.

சுக்கிரனுக்குப் பிறந்த மகளான திவி வருணனுக்கு மனைவியானாள். அவளுக்கு பிறந்தவர்கள் மகளான வளனும், மகளான தேவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி தரும் சுறாவும் (மது) ஆவர். உயிரினங்கள் ஒருவரை ஒருவர் விழுங்க ஆரம்பித்த போது அதர்மம் (பாவம்) பிறந்தது. அதர்மம் எப்போதும் எல்லா உயிரினங்களையும் அழிக்கும். அதர்மத்துக்கு நிரிதி என்றொரு மனைவி உண்டு. நிரிதிக்குப் பிறந்த ராட்சதர்கள் நைரதர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டார்கள். அவளுக்கு எப்போதும் பாவங்களில் ஈடுபடும் இன்னும் மூன்று கொடூர மகன்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் பயா (பயம்), மஹாபயா (பயங்கரம்), மிரித்யு (மரணம்). இவர்கள் மூவரும் படைக்கப்பட்ட அனைத்துயிர்களையும் அழிப்பதிலேயே இருந்தார்கள். எல்லாவற்றையும் அழிப்பதிலேயே இருந்ததால் அவர்களுக்கு மனைவியோ மக்களோ அற்று இருந்தார்கள். தம்ரா உலகம் அறியும் ஐந்து மகள்களைப் பெற்றெடுத்தான். அவை காக்கி (காக்கை), சைனி (பருந்து), பாசி (கோழி), திரிதராஷ்டிரி (வாத்து), சுகி (கிளி) ஆவர். காக்கி காக்கைகளைப் பெற்றெடுத்தாள். சைனி பருந்துகளையும், கழுகுகளையும், ராஜாளிகளையும் பெற்றெடுத்தாள், திரிதராஷ்டிரி வாத்துகளையும் அன்னங்களையும் பெற்றெடுத்தால், அவள் சக்ரவர்த்திகளையும் பெற்றெடுத்தாள். சுகி, அழகான கிளிகளைப் பெற்றெடுத்தாள். குரோதா ஒன்பது மகள்களைப் பெற்றெடுத்தாள். அவர்கள் மிரிகி, மிருகமந்தா, ஹரி, பத்ரமனா, மதங்கி, சர்துலி, ஸ்வேதா, சுரபி, அனைத்து அறங்களும் கொண்ட சுரசா ஆகியோர். ஓ மனிதர்களில் முதன்மையானவனே மிரிகி மான்வகை கொண்ட எல்லா மிருகங்களையும் பெற்றெடுத்தாள். மிருகமந்தா, கரடிகை மிருகங்களைப் பெற்றெடுத்தாள். அந்த மிருகங்கள் சிரிமாரா (இனிமையான பாத அடிகள் கொண்ட) என்று அழைக்கப்பட்டன. பத்ரமனா தேவலோக யானைகளைப் மற்றும் ஜராவதத்தைப் பெற்றெடுத்தாள். ஹரி குதிரையின மிருகங்களைப் பெற்றெடுத்தாள். அவைகள் கோ-லங்குலா (பசுவின் வால் கொண்ட) என்று அழைக்கப்பட்டன. சர்துலி சிங்கங்களையும், புரிகளையும், சிறுத்தைகளையும் மற்ற எல்லா பலம்வாய்ந்த மிருகங்களையும் பெற்றெடுத்தாள். ஓ மன்னா, மதங்கிக்குப் பிறந்த அனைவரும் யானைகளாவர். ஸ்வேதா, ஸ்வேதா என்று தன் பெயராலேயே அறியப்பட்ட பெரும் வேகம் கொண்ட பெரிய யானையைப் பெற்றெடுத்தாள். ஓ மன்னா சுரபி, இரு மகள்களைப் பெற்றெடுத்தாள். அவர்கள் இனிமையான ரோகினியும், தொலைதூரத்திற்குப் புகழ் கொண்ட கந்தர்வியும் ஆவர். ஓ பரதா, அவளுக்கு மற்றுமிரு மகள்கள் இருந்தனர். அவர்கள் விமலா மற்றும் அனாலா ஆகும். ரோகினி பசுக்களைப் பெற்றெடுத்தாள். கந்தர்வி குதிரை வகைகளைப் பெற்றெடுத்தாள். அனலா, சதைப்பற்று கொண்ட பழங்களைக் கொடுக்கும் ஏழு வகை மரங்களைப் (பேரீச்சை, பனை, ஹின்டலா (hintala-ஈந்து-datepalm), தலி (tali), சிறு பேரீச்சை (little date), கடலை (nuts), தென்னை,) பெற்றெடுத்தாள். அவளுக்கு சுகி (கிளிகளின் தாய்) என்ற மற்றுமொரு மகள் இருந்தாள். சுரசாவுக்கு கங்கா என்ற மகன் (நீளமான இறகுகள் கொண்ட பறைவைகள் வகை) இருந்தான். அருணனின் மனைவி சைனி, பெரும் சக்தியும் பலமும் கொண்ட இரு மகன்களைப் பெற்றெடுத்தாள். அவர்கள் பெயர் சம்பாதியும், ஜடாயுவும் ஆகும்.

சுரசா நாகர்களையும், கத்ரு புனகாக்களையும் (பாம்புகளையும்) பெற்றெடுத்தனர். வினதைக்கு இரு மகன்கள் கருடனும் அருணனும் நெடுந்தூரத்திற்கும் அகலத்திற்கும் அறியப்பட்டிருந்தார்கள். ஓ மனிதர்களின் மன்னா, ஓ புத்திசாலி மனிதர்களின் முதன்மையானவனே, இதுவே முதன்மையான உயிரினங்களின் வம்சப் பரம்பரை ஆய்வு. அனைத்தையும் முடிமையாகக் கூறிவிட்டேன். இதைக் கேட்பதனால் மனிதன் அனைத்துப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறான். பெரும் ஞானத்தைப் பெறுகிறான். முடிவாக அடுத்த பிறவியில் முதன்மையான நிலையை அடைகிறான்.

அசுரர்கள் பிறப்பு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 67அ

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

ஜனமேஜயன் சொன்னான், "ஓ போற்றுதலுக்குரியவரே (வைசம்பாயணரே), மனிதர்களுக்கிடையே தேவர்கள், தானவர்கள், கந்தர்வர்கள், ராட்சதர்கள், சிங்கங்கள், புலிகள், மற்ற மிருகங்கள், பாம்புகள், பறவைகள் மற்றும் அனைத்து உயிர்களும் பிறந்த விபரத்தை உம்மிடம் கேட்க விரும்புகிறேன். மேலும், மனித உருவில் அவதாரமெடுத்த அவர்களின் செயல்களையும், சாதனைகளையும், வரிசைக்கிரமமாக அறிய விரும்புகிறேன்."

அதற்கு வைசம்பாயனர், "ஓ மனிதர்களின் மன்னா (ஜனமேஜயா), நான் முதலில், தேவர்களும் தானவர்களும் மனிதர்களுக்கிடையில் பிறந்ததைப் பற்றி உனக்கு அனைத்தும் சொல்கிறேன்.

தானவர்களில் முதல்வனான விபரசித்தி, மனிதர்களில் காளைப் போல இருந்து, ஜராசந்தன் என்று குறிப்பிடப்பட்டான்.

ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), மற்றும் திதியின் மைந்தன், ஹிரண்ய கசிபு என்று அறியப்பட்டவன், இந்த உலகத்தில் மனிதர்களுக்கிடையில் பெரும் பலம்வாய்ந்த சிசுபாலனாக அறியப்பட்டான்.

பிரஹலாதனின் தம்பி, சம்ஹலாதன் என்று அறியப்பட்டவன், மனிதர்களுக்கிடையில் வாலஹிகர்களில் காளையாக இருந்த புகழ்வாய்ந்த சல்யனாக ஆனான்.

எல்லோருக்கும் இளையவனான உற்சாகமுள்ள அனுலாதன் இந்த உலகத்தில் திருஷ்டகேது என்று குறிப்பிடப்பட்டான்.

ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா) திதியின் மைந்தன் சிவி என்று அறியப்பட்டவன், உலகத்தில் புகழ்வாய்ந்த ஏகாதிபதி துருமனாக ஆனான்.

பெரும் அசுரனாக அறியப்பட்ட வாஷ்கலா பூமியில் பெரும் பகதத்தனாக ஆனான்.

பெரும் சக்திகளைக் கொடையாகக் கொண்ட ஐந்து அசுரர்களான அயசிரன், அஸ்வசிரன், உற்சாகமுள்ள அய்சங்கு, ககனமுர்தன், மற்றும் வேகவத் ஆகியோர் கேகயத்தின் மன்னர் பரம்பரையில் பிறந்து பெரும் ஏகாதிபதிகளாகத் திகழ்ந்தனர்.

பெரும் சக்திகொண்டு கேதுமத் என்று அறியப்பட்ட மற்றுமொரு அசுரன், பூமியில் கொடூர செயல்கள் புரியும் ஏகாதிபதி அமிதௌஜாசாக ஆனான்.

சுவர்ணபாணு என்று அறியப்பட்ட பெரும் அசுரன், பூமியில் கடுமையான செயல்கள் புரிந்த உக்கிரசேனனாக ஆனான்.

அஸ்வா என்ற பெரும் அசுரன், பூமியில் போரில் வெல்லப்பட முடியாத, பெரும் ஆற்றல் கொண்ட ஏகாதிபதி அசோகனாக ஆனான்.

ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), அஸ்வாவின் தம்பியான, திதியின் புதல்வனான அஸ்வபதி, ஹர்திகா என்ற பலம்வாய்ந்த ஏகாதிபதியாக ஆனான்.

பெரும் பேறு பெற்ற அசுரன் விரிஷபர்வன், பூமியில் மன்னன் திர்கபிரஞ்சா என்று அறியப்பட்டான்.

ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), விரிஷபர்வனின் தம்பி அஜகா பூமியில் மன்னன் சால்வனாக அறியப்பட்டான்.

சக்திவாய்ந்த, வலிமைமிக்க அசுரன் அஸ்வகிரீவா பூமியில் மன்னன் ரோசமன் ஆனான்.

ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா) அசுரன் துகூமா, பூமியில் மன்னன் பிரகதிரதா என்று அறியப்பட்டான்.

அசுரர்களின் முதன்மையான துஹுந்தா, பூமியின் சேனவிந்து என்று அறியப்பட்டான்.

பெரும் பலம் வாய்ந்த அசுரன் இஷாபா பூமியில் ஏகாதிபதி நக்னஜிதன் அன்று அறியப்பட்டான்.

ஏகசக்கரன் என்ற பெரும் அசுரன், பூமியில் பிரதிவிந்தியன் என்று அறியப்பட்டான்.

பல போர் முறைகளை அறிந்த விருபாக்ஷா என்ற பெரும் அசுரன் பூமியில் மன்னன் சித்திரவர்மன் என்று அறியப்பட்டான்.

தானவர்களின் முதன்மையான வீரனான ஹரன், எதிரிகளின் பெருமைகளை சிறுமையாக்குபவன், பூமியில் பேறுபெற்ற சுவாஹுவாக அறியப்பட்டான்.

பெரும் சக்தி வாய்ந்த, எதிரிகளை அழிக்கும், சுகுத்ரா என்ற அசுரன், பூமியில் பேறு பெற்ற ஏகாதிபதி முஞ்சகேசன் என்று அறியப்பட்டான்.

தனது புத்திகூர்மைக்குப் பேர்போன, போரில் வெற்றிகொள்ளப்படாத நிகும்பன் என்ற பெரும் அசுரன், பூமியில் மன்னன் தேவதீபனாகப் பிறந்து, ஏகாதிபதிகளில் முதன்மையானவனாக இருந்தான்.

திதியின் மைந்தர்களில் சரபா என்று அறியப்பட்ட பெரும் அசுரன், பூமியில் அரசமுனி பெளரவனாகப் பிறந்தான்.

பெரும் சக்தி கொண்ட, பேறுபெற்ற குப்பதன் என்ற அசுரன், பூமியில் புகழ்வாய்ந்த ஏகாதிபதி சுபர்ஸ்வா என்று அறியப்பட்டான்.

ஓ மன்னா கிராதா என்ற பெரும் அசுரன், பூமியில் அரசமுனி பார்வதேயாவாகப் பிறந்து தங்க மலையைப் போல ஜொலித்தான்.

அசுரர்களில் இரண்டாம் சலபா என்று அறியப்பட்டவன், வாலஹிக நாட்டில் ஏகாதிபதி பிரகலாதனாகப் பிறந்தான்.

திதியில் மைந்தர்களில் நட்சத்திரங்களின் தலைவனைப் போல் அழகு நிறைந்த சந்திரன் என்று அறியப்பட்டவன், பூமியில் காம்போஜ நாட்டின் மன்னன் சந்திரவர்மன் என்று அறியப்பட்டான்.

தானவர்களில் காளைப் போன்ற ஆர்கா, பூமியில் அரசமுனி ரிஷிகனாகப் பிறந்தான்.

அசுரர்களில் சிறந்த மிருதபா பூமியில், பஸ்சிமனுபகா என்ற ஏகாதிபதியாகப் பிறந்தான்.

கரிஷ்டா என்ற பெரும் அசுரன் பூமியில் மன்னன் துருமசேனனாகப் பிறந்தான்.

மயூர்யா என்று அறியப்பட்ட அசுரன், பூமியில் ஏகாதிபதி விஸ்வனாக அறியப்பட்டான்.

மயூர்யனின் தம்பி சுபர்ணன், பூமியில் ஏகாதிபதி காலகீர்த்தியாக அறியப்பட்டான்.

பெரும் அசுரனான சந்திரஹந்தரி, பூமியில் அரசமுனி சுனகனாகப் பிறந்தான்.

பெரும் அசுரனான சந்திரவினாசனா, பூமியில் ஏகாதிபதி ஜானகியாக அறியப்பட்டான்.

ஓ குரு பரம்பரையின் இளவரசனே (ஜனமேஜயனே), தானவர்களில் காளைப் போன்ற தீர்கஜீவன், பூமியில் காசிராஜா என்று அறியப்பட்டான்.

(தக்ஷகனின் பெண்ணான காசியபரின் 13 மனைவியருள் ஒருவரான) சின்ஹிகாவால் பெறப்பட்ட தூரியனையும் சந்திரனையும் தண்டிக்கும் கிரஹா, பூமியில் கிராதா என்று அறியப்பட்டான்.

(தக்ஷகனின் பெண்ணான காசியபரின் 13 மனைவியருள் ஒருவரான) தனயுவின் நான்கு மகன்களில் மூத்தவன் விக்ஷரன், பூமியில் வாசுமித்ரா என்று அறியப்பட்டான்.

இரண்டாவதாக பெரும் அசுரன் விக்ஷரா, பாண்டிய மன்னனாகப் பிறந்தான்.

அசுரர்களில் சிறந்த வாலினா என்று அறியப்பட்டவன், பூமியில் ஏகாதிபதி பெளந்தரமத்ஸ்யகா என்று அறியப்பட்டான்.

ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), பெரும் அசுரன் விரித்ரா பூமியில் அரசமுனி மனிமத் ஆனான்.

விரித்ரனின் தம்பி குரோதஹந்தரி பூமியில் மன்னன் தண்டன் என்று அறியப்பட்டான்.

மற்ற அசுரன் குரோதவர்தனா, பூமியில் தண்டதரனாக அறியப்பட்டான்.

காலேயனின் எட்டு மகன்களும் பூமியில் பெரும் மன்னர்களாகப் பிறந்தனர். அவர்களில் மூத்தவன், மகத நாட்டின் ஜயத்சேனாவாகப் பிறந்தான்.

இரண்டாமவன், இந்திரனைப் போல், பூமியில் அபராஜிதனாகப் பிறந்தான்.

மூன்றாமவன், பெரும் சக்தியும் பலமும் கொண்ட வீரமிக்க நிஷாதர்களின் மன்னனானான்.

நான்காமவன், பூமியில் அரசமுனிகளில் சிறந்த சிரேனிமத் என்று அறியப்பட்டான்.

ஐந்தாமவன், மன்னன் மஹாஜனன் என்று அறியப்பட்டான்.

ஆறாவது அசுரன் அரச முனி அபிருவாக அறியப்பட்டான்.

ஏழாமவன், சாத்திரங்களில் தேர்ந்த மன்னன் சுமுத்திரசேனன் என்று அறியப்பட்டான்.

காலேயர்களில் எட்டாமவன் விரஹத் பூமியில் அறம் சார்ந்த அனைத்து உயிர்களுக்கும் நன்மையை விரும்பும் மன்னனாக இருந்தான். அந்த தானவனின் பெயர் குகூதி, பூமியில் பார்வதியா என்று அழைக்கப்பட்டான்.

பெரும் பலமும் சக்தியும் கொண்ட அசுரன் கிராதன பூமியில் ஏகாதிபதி சூர்யாக்ஷனாக அறியப்பட்டான்.

பெரும் அசுரன் சூரியன் பூமியில் வாலஹிக நாட்டு ஏகாதிபதி தரதனாக அறியப்பட்டான்.

ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, குரோதவாச அசுர இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பூமியில் வீர மன்னர்களாக அவதரித்தார்கள். மத்ரகா, கர்ணவேஷ்டா, சித்தார்த்தா, கிதகா, சுவிரா, சுவாஹு, மஹாவிரா, பால்ஹிகா, கிராதா, விசித்ரா, சுரதா, அழகான மன்னன் நீலன், சிரவாசா, பூமிபாலா, தண்டவக்ரா, துர்ஜயா, ருக்மி, ஜனமேஜயா, அஷாதா, வாயுவேகா, புரிதேஜா, ஏகலவ்யா, சுமித்ரா, வததனா, கோமுகா, காருக்ஷா, கேமதுர்த்தி, சுருதயு, உத்வஹா, பிரகத்சேனா, கேஷமா, உக்ரதீர்த்தா, கலிங்கம் மற்றும் மதிமத்தின் மன்னன் ஈஸ்வரன், ஆகிய இந்த மன்னர்களில் முதன்மையானவர்கள் அனைவரும் குரோதவாச அசுர குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்.

அசுரர்களில் பலம் வாய்ந்த, பெரும் சாதனைகள் செய்த காலநேமி என்ற அசுரன் இருந்தான். அவன் பெரும் வளத்துடன் இருந்தான். அவன் பூமியில் உக்ரசேனனின் மகனான கம்சனாகப் பிறந்தான்.

{துரோணர்:} தேவகன், பூமியில் கந்தர்வர்களின் மன்னனாகப் பிறந்தான். ஓ மன்னா, பர்வாஜரின் மகன் {துரோணர்}, எந்தப் பெண்ணின் மூலமும் பிறக்காத துரோணர் {குடத்தில் பிறந்தவர்}, பிரகஸ்பதியின் சாதனைகளின் பகுதிகளில் பிறந்தவர். அவர் வேதங்களையும், ஆயுதங்களின் அறிவியலையும் நன்கு அறிந்திருந்தார் என்பதையும் நீ அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அவர் அற்புதமானச் செயல்களைச் செய்து தனது குலத்திற்குப் பெருமை சேர்த்தார்.

{அசுவத்தாமன்:} ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, அவரது {துரோணரது} மகன், தாமரை இதழ்களைப் போன்ற கண்களைக் கொண்ட வீரமிக்க அசுவத்தாமன், பெரும் சக்தியைக் கொண்டயாகக் கொண்டவன். எதிரிகளுக்குப் பயங்கரமானவன், எல்லா எதிரிகளையும் அடக்குபவன், மஹாதேவன், யமன், காமன் மற்றும் குரோதனின் உயிர்ப்பகுதிகளைக் கொண்டு பூமியில் பிறந்தான்.

{பீஷ்மர்:} வசிஷ்டரின் சாபம், மற்றும் இந்திரனின் உத்தரவு ஆகியவற்றால், எட்டு வசுக்களும், கங்கைக்கு அவளது கணவன் சந்தனு மூலம் பிறந்தனர். அஷ்ட வசுக்களில் இளையவரான, குருக்களின் பயங்களைப் போக்கியவர், பெரும் புத்திசாலித்தனத்தைக் கொண்டயாகக் கொண்டவர், வேதங்களை அறிந்தவர். பேச்சாளர்களின் முதன்மையானவர், எதிரியின் தரத்தை மெலிதாக்குபவர். பெரும் சக்திகளையும், எல்லா ஆயுதங்களில் தேர்ச்சியையும் பெற்று மனிதர்களில் முதன்மையானவராகத் திகழ்ந்தவர். பிருகு பரம்பரையில் வந்த ஜமதக்னியின் மகன் சிறப்பு மிகுந்த ராமனிடம் நேரடியாக மோதியவர். அவர்தான், அஷ்ட வசுக்களில் இளையவரான பீஷ்மர்.

{கிருபர்:} ருத்ர குலத்தில் இருந்து பிறந்தவர் கிருபர்.

{சகுனி:} பெரும் ரதப்போராளியான எதிரிகளை அழிக்கும் சகுனி, துவாபர யுகத்தின் (மூன்றாவது யுகம்) அவதாரமாவான்.

விரிஷ்ணி குலத்தைப் பெருமைகொள்ளச் செய்த, எதிரிகளை அழிக்கும் சாத்யகி, மருதர்களின் உயிர்ப்பகுதிகளைக் கொண்டு பிறந்தவன்.

{துருபதன்:} பூமியில் அரசமுனி ஏகாதிபதி துருபதனாக அறியப்பட்டவனும் தேவலோக மருத குலத்தைச் சேர்ந்தவனே.

கிருதவர்மனும், விராடனும் அதே {மருத} குலத்தைச் சார்ந்தவர்கள்தான்.

ஹன்சன் என்று அறியப்பட்ட அரிஷ்டனின் மகன் குரு பரம்பரையில் பிறந்தவன், கந்தர்வர்களின் ஏகாதிபதியானான்.

{திருதராஷ்டிரன்:} கிருஷ்ண துவைபாயணரின் {வியாசரின்} வித்தில் பிறந்த திருதராஷ்டிரன், எரும் கைகளையும், பெரும் சக்தியையும் கொடையாகக் கொண்டு, ஏகாதிபதியாக, ஞானக் கண்டகொண்டவனாக, தனது தாயின் {அம்பிகையின்} தவறாலும், முனிவரின் {வியாசரின்} கோபத்தாலும் குருடனாகப் பிறந்தான்.

{பாண்டு:} அவனது {திருதராஷ்டிரனது} பெரும் சக்தி கொண்ட தம்பி, பாண்டு என்று அறியப்பட்டான், அவன் உண்மைக்கும் அறத்துக்கும் தன்னை அற்பணித்துக் கொண்டான்.

{விதுரர்:} ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, பூமியில் அறம் சார்ந்தவர்களில் முதன்மையான, தர்மதேவனின் அவதாரமான விதுரன் என்று அழைக்கப்பட்டவரை அத்ரி முனிவரின் அற்புதமான, பெரும் பேறு பெற்ற மகனாக நீ அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

{துரியோதனனே:} தீய எண்ணம் கொண்ட, துன்மார்க்க மன்னன் துரியோதனன், நல்ல புகழை அழிப்பவன், குரு குலத்தில் உதித்தவன், பூமியில் கலியின் (நான்காவது யுகம்) அவதாரமாகப் பிறந்தவனாவான். பூமியின் எல்லா உயிர்களின் அழிவிற்கும், பூமி வெறுமையானதற்குக் காரணமுமானான். அவனே {துரியோதனனே} பகை நெருப்பை மூட்டி அனைவரையும் எரித்து உட்கொண்டவன்.

புலஸ்தியரின் மகன்களான ராட்சதர்கள் துரியோதனனுக்குத் தம்பிகளாகப் பிறந்தனர். அந்த நூறு துன்மார்க்கர்களும் துட்சாசனை முதலில் கொண்டிருந்தனர். ஓ பாரத இளவரசர்களில் காளைப் போன்றவனே, அவர்கள் துர்முகா, துஹ்சுகா என்ற நான் பெயர் குறிப்பிடாதவர்களாக அறிந்து கொள். அவர்கள் எப்போதுமே துரியோதனனை ஆதரித்தார்கள். திருதராஷ்டிரனுக்குத் தனது வைசிய மனைவி மூலம் யுயுத்சு என்ற ஒரு மகன் இருந்தான்", என்றார் {வைசம்பாயனர்}.

ஜனமேஜயன், "ஓ சிறப்பானவரே {வைசம்பாயணரே}, திருதராஷ்டிரனின் மகன்களின் பெயர்களை அவர்கள் பிறப்பின் வரிசப்படி முத்தவனிலிருந்து சொல்லுங்கள்", என்றான்.

வைசம்பாயனர், "ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, அவர்கள் : துரியோதனன், யுயுத்சு, துட்சாசனன், துட்சஹா, துட்சலா, துர்முகா, விவின்சதி, விகர்னா, ஜலசந்தா, சுலோச்சனா, விந்தா, அனுவிந்தா, துர்தர்ஷா, சுவாஹு, துஷ்பிரதர்ஷனா, துர்மர்ஷனா, துஷ்கர்ணா, கர்ணா, சித்ரா, விபசித்ரா, சிர்தாக்ஷா, சாருசித்ரா, அங்கதா, துர்மதா, துஷ்பிரதர்ஷா, விவிட்சு, விகடா, சாமா, உர்ணநபா, பத்மநாபா, நந்தா, உபநந்தகா, சனபதி, சுஹேனா, குண்டோதரா, மஹோதரா, சித்ரவாஹு, சித்ரவர்மன், சுவர்மன், துர்விரோசனா, அயோவாஹு, மஹாவாஹு, சித்ரசபா, சுருந்தலா, பீமவேகா, பீமவளா, வளகி, பீமவிகர்மா, உக்ரயது, பீமயீரா, கனகயு, திரிதயுதா, திரிதவர்மான், திரதாஷ்டத்ரா, சோமகிரிதி, அனாதரா, ஜராசந்தா, திரிதசந்தா, சத்யசந்தா, சஹஸ்ரவேஹ, உக்ரசிரவஸ், உக்ரசேனா, க்ஷேம்மூர்த்தி, அபராஜிதா, பாண்டிதகா, விசாலாக்ஷா, துராதரா, திரிதஹஸ்தா, சுஹஸ்தா, வடவேஹா, சுர்வாசாஸா, அதியகேது, வஹவசின், நாகதத்தா, அனுயைனா, நிஷாங்கி, குவாச்சி, தண்டி, தண்டாதரா, தனுக்கிரஹா, உக்கிரா, பீமரதா, வீரா, வீரவாஹு, அலோலாபா, அபயா, ரௌத்திரகர்மன், திரித்திரதன், அனதிரிஷ்யா, குண்டவேதா, விரவி, தீர்கலோச்சனா, தீர்கவாஹு, மஹாவாஹு, வியுதோரு, கனகக்னா, குண்டஜா, சித்ரகா

ஆகியோராவர். அந்த நூறுபேருக்கு மேல் **நூற்று ஒன்றாவதாக துட்சலை என்ற பெண் ஒருவரும் இருந்தாள்.

திருதராஷ்டிரனுக்கு வைசிய மனைவியின் மூலம் பிறந்த யுயுத்சு, அந்த நூறு பேருக்கும் முத்தவனாவான். ஓ மன்னா, முடிவாக

திருதராஷ்டிரனின் நூறு மைந்தர்கள் பெயரையும், மகள் பெயரையும் உரைத்துவிட்டேன். அவர்கள் அனைவரும் மிகச் சிறந்த வீரர்களாகவும், போர்க்கலையில் நிபுணத்துவம் பெற்றவர்களாகவும் இருந்தார்கள். அவைமட்டுமல்லாமல், வேதங்களிலும் நிபுணத்துவம் பெற்றிருந்தார்கள். ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா} அனைவரும் சாத்திரங்களை அறிந்து வைத்திருந்தார்கள். அனைவரும் தங்களுக்குத் தகுந்த மனைவியரைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டார்கள். ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, நேரம் வந்த போது, அந்த கௌரவ ஏகாதிபதி {திருதராஷ்டிரன்} தனது மகள் துட்சலையை, சகுனியின் ஆலோசனையின் பேரில் சிந்து மன்னன் ஜெயத்ரதனுக்குக் கொடுத்தான்.

**கிசாரி மோகன் கங்குலியின் மொழிபெயர்ப்பின்படி மேற்கண்ட கௌரவர்கள் பெயர்ப்பட்டியலில் 98 பெயர்கள்தான் வருகின்றன. ஆகையால் நூறு பேர் யார் என்பது தெளிவாகத் தெரியாது. <http://en.wikipedia.org/wiki/Kaurava> என்ற லிங்குக்குச் சென்று பார்த்தேன். அங்கே Puranic Encyclopedia of Vettom Mani. Mahabharata Aadiparvam - chapter 67 Compiled by T.J.Neriamparampil என்ற புத்தகத்திலிருந்து அப்பெயர்களைக் கொடுத்திருந்தார்கள் அந்தப் பெயர் வரிசை இதோ

(துரியோதனன், துட்சாதனன், துட்சலன், ஜலகந்தன், சாமன், சாஹன், விந்தன், அனுவிந்தன், துர்முகன், சித்திரசேனன், துரதர்ஷன், துர்மர்ஷன், துஸ்ஸஹா, துர்மதன், விகர்ணன், துஷ்கர்ணன், துர்தரன், விவிஞ்சதி, துர்மார்ஷனன், துர்விஷாஹன், துர்மோசனன், துஷ்பிரதர்ஷா, துர்ஜயன், ஜைத்திரன், பூரிவலன், ரவி, ஜெய்சேனன், சுஜாதா, சுருதவன், சுருதந்தன், ஜெயா, சித்திரன், உபசித்திரன், சாருசித்திரன், சித்திராக்ஷன், சரசனன், சித்ரயுதன், சித்திரவர்மன், சுவர்மன், சுதர்ஷனன், தனுர்கிரஹன், விவித்சு, சுபாஹு, நந்தா, உபநந்தா, கிராதா, வடவேகா, நிஷாகின், கவஷின், பாசி, விகடன், சோமன், சுவர்சஸஸ், தனுர்தரன், அயோபாஹு, மஹாபாஹு, சித்ராங்கன், சித்ரகுண்டலன், பீமரதன், பீமவேகன், பீம்பேலன், உக்கிராயுதன், குண்டாதரன், பிருந்தாரகன், திருதவர்மன், திருதாஷ்டிரா, திருதசந்தா, ஜராசந்தா, சத்தியசந்தா, சதாசுவாக், உக்கிரஸர்வஸ், உக்கிரசேனன், சேனாயி, அபராஜிதா, குந்தாசாய், திருதஹஸ்தா, சுஹஸ்தா, சுவர்ச்சா, ஆதித்யகேது, உக்கிரசாய், கவச்சி, கிராதனா, குந்தை, பீமவிக்ரன், அலோலாபன், அபயா, திரிர்மாவு, திரிதராஸ்ரயா, அனாதருஷ்யா, குந்தபேதி, விரவை, சித்திரகுண்டலா, பிரதாமா, அம்பிரமாதி, தீர்க்கரோமன், சுவீர்யவான், தீர்க்கபானு, காஞ்சனாத்வஜன், குந்தாசி, விராஜஸ்)

அவதாரங்களின் உயிர்ப்பகுதிகள் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 67ஆ

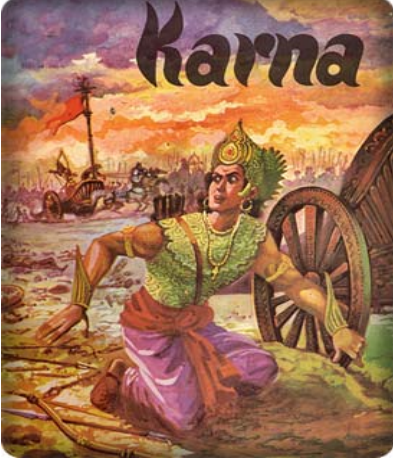
"ஓ ஏகாதிபதியே {ஜனமேஜயனே}, மன்னன் யுதிஷ்டிரன் தர்மனின் உயிர்ப்பகுதிகளைக் கொண்டவன், பீமசேனன், காற்று தேவனின் உயிர்ப்பகுதி, அர்ஜுனன், தேவர்த்தலைவன் இந்திரனின் உயிர்ப்பகுதி, நகுல சகாதேவர்கள், உலகில் உள்ள அனைத்து உயிர்களிலும் அழகானவர்களான அசுவினி தேவர்களின் உயிர்ப்பகுதிகளையும் கொண்டவர்கள். சோமனின் மகனான வர்சாஸ், பூமியில் அர்ஜுனனின் மகனான அபிமன்யுவாகப் பிறந்தான்.

ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, அந்த அவதாரத்திற்கு முன் சோம தேவன் (சந்திரன்), தேவர்களிடம், "எனது மகனை {வர்சாஸை} பிரிந்து என்னால் இருக்க முடியாது. எனது ஆன்மாவை விட நான் அவனை {வர்சாஸை} அதிகம் நேசிக்கிறேன்.

பூமியில் அசுரர்களின் அழிவு என்பது தேவர்களால் ஏற்படும். ஆகையால் எங்களுக்கும் அதில் பங்கு உண்டு. ஆகவே, எனது மகன் வர்சாஸ் பூமியில் அவதரித்து, மிகுந்த நாட்கள் தங்காமல், திரும்பட்டும். நாராயணனைத் துணைவனாகக் கொண்ட நரன், இந்திரனின் மகனாக பூமியில் அவதரித்து அர்ஜுனன் என்ற பெயரால் அழைக்கப்படுவான்.

எனது இந்த மைந்தன் {வர்சாஸ்}, பூமியில் அவனது {அர்ஜுனனது} மகனாகட்டும். அவன் {வர்சாஸ்-அபிமன்யு} சிறந்த ரதப் போராளியாக பதினாறு {16} வருடங்கள் பூமியில் வாழட்டும். அவனது {வர்சாஸ்-அபிமன்யுவனது} பதினாறாவது வயதில், போர் தொடங்க வேண்டும். உங்களது உயிர்ப்பகுதிகளைக் கொண்ட அனைத்துப் பெரும் வீரர்களும் அழிவைச் சந்திப்பர். ஒரு மோதல், நர நாராயணர்கள் இல்லாமல் (அவர்கள் தலையீடு இல்லாமல்) நடக்கட்டும். அப்போது ஏற்படுத்தப்படும் சக்கர வியூகத்தில் உங்கள் உயிர்ப்பகுதிகளைக் கொண்ட தேவர்களும் சேர்ந்து போரிட்டும், எனது மகன் {வர்சாஸ்-அபிமன்யு} எல்லா எதிரிகளையும் பின் வாங்கச் செய்வான்.

பெரும் பலம் வாய்ந்த எனது மகன் {வர்சாஸ்-அபிமன்யு} அந்த வியூகத்தைக் கிழித்து உள்ளே சென்று கடுமையான போரை பயமின்றிச் செய்து, பாதி நாளில், நாலில் ஒரு பகுதி எதிரி சேனையை அழிக்கட்டும். அதன் பிறகு எனது மகன் {வர்சாஸ்-அபிமன்யு} என் முன் தோன்றட்டும். அவன் {வர்சாஸ்-அபிமன்யு} அவனது வழித்தோன்றலாக ஒரு மகனை {பரீக்ஷித்தை} பெற்றெடுத்து, அந்த மகன் {பரீக்ஷித்} அழிவை நோக்கிச் சென்ற பரத குலத்தின் சந்ததியைப் பெருக்கட்டும்", என்று சொன்னான். சோமனின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட தேவர்கள், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்றனர். {தேவர்கள்} எல்லோரும் அந்த நட்சத்திரங்களின் மன்னனை (சோமனைக்) கொண்டாடினார்கள். முடிவாக, ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, உனது தந்தையின் {பரீக்ஷித்தின்}, தந்தை {அபிமன்யு} பிறப்பு விபரத்தை உரைத்துவிட்டேன்.

ஓ ஏகாதிபதியே {ஜனமேஜயனே} பெரும் ரதப் போராளியான திருஷ்டத்யுமனன், அக்னியின் உயிர்ப்பகுதியைக் கொண்டு பிறந்தவன்.

ஒரு ராட்சதன் முதன்முறையாக பெண்ணாக அவதாரம் எடுத்தது சிகண்டினாகப் பிறந்தான்.

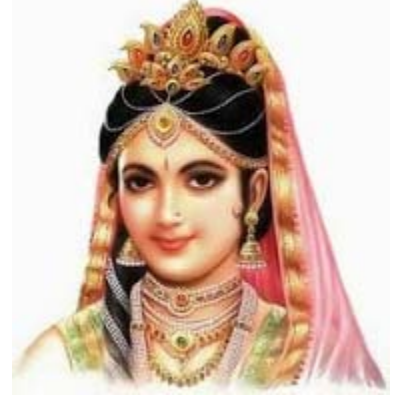
ஓ பரத குலத்தின் காளைப் போன்றவனே, திரௌபதிக்குப் பிறந்த ஐந்து மகன்களும் தேவலோக விஸ்வாக்களாவர். அவர்களின் பெயர்கள் பிரிதிவிந்தியன், சூதசோமா, சுருதகீர்த்தி, சதானிகா, மற்றும் சுருதசேனா ஆகும்.

"யதுக்களின் {யது குலத்தவரின்} முதன்மையான சூரா {சூரசேனர்}, வசுதேவரின் {கிருஷ்ணரின் தந்தையின்} தகப்பனாவார். அவருக்கு {சூரசேனருக்கு} பிருதை {குந்தி} என்ற உலகில் ஈடு இணையற்ற அழகான மகளும் உண்டு. சூரன், குழந்தையில்லாத தனது (குந்தை வழி) அத்தை மகனான குந்திபோஜனிடம் தனக்குப் பிறக்கும் முதல் குழந்தையைக் கொடுப்பதாக அக்னியை சாட்சியாக வைத்துச் சொல்லியிருந்ததால், தனது மகளை {பிருதை-குந்தியை} அந்த ஏகாதிபதிக்கு {குந்திபோஜனுக்கு} சில உதவிகளை எதிர்பார்த்துக் கொடுத்தான். அதன்பிறகு அந்தக் குழந்தையை {பிருதை-குந்தியை} குந்திபோஜன் தனது மகளாக ஆக்கிக் கொண்டான். அந்தக் குழந்தை {குந்தி} அவனது மகளாக அவனது {குந்திபோஜனது} இல்லத்திலேயே வளர்ந்து, அந்தணர்களையும், விருந்தினர்களையும் கவனித்துக் கொண்டாள். ஒரு நாள் அவள் {குந்தி} ஒரு கோபம் கொண்ட துறவியைக் கவனிக்க வேண்டியிருந்தது. உண்மையை அறிந்த, அறங்களின் புதிர்களை அறிந்த அந்தத் துறவியின் பெயர் துர்வாசர். பிருதை {குந்தி} மிகுந்த கவனத்தோடு அந்த கோபம் கொண்ட

முனிவரை {துர்வாசரைக்} கவனித்துக் கொண்டாள். இதனால் திருப்தியடைந்த அந்த முனிவர் {துர்வாசர்} அவனிடம் {குந்தியிடம்}, "ஓ நற்பேறு பெற்றவளே {குந்தியே}, உனது சேவையில் நான் திருப்தியடைந்தேன். நான் இப்போது சொல்லப்போகும் மந்திரத்தைப் பயன்படுத்தி, எந்த தேவனையும் வரவழைத்து, அவர்களின் அருளால் நீ குழந்தைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்", என்ற சொல்லி மந்திரத்தைச் சொல்லிக் கொடுத்தார்.

இப்படிச் சொல்லப்பட்ட அந்தப் பெண் {குந்தி}, சிறிது நேரங்கழித்து தனது ஆவல் மேலீட்டால் தூரியனை வரவழைக்க மந்திரத்தைச் சொன்னாள். அதனால் அந்த ஒளியின் அதிபதி {தூரியன்} அவளை {குந்தியைக்} கற்பந்தரிக்க வைத்து, அவனிடம் {குந்தியிடம்} ஒரு மகனை {கர்ணனை} பெற்றெடுத்தான். அந்த மகன் ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்துபவர்களில் முதன்மையானவனாக இருந்தான். அந்தப் பெண் உறவினர்களுக்குப் பயந்து, அந்தக் குழந்தையை ரகசியமாகப் பெற்றெடுத்தாள். தெய்வீகக் குழந்தையின் அழகைப் பெற்றிருந்த அந்தக் குழந்தை பிறக்கும் போதே காது குண்டலங்களுடனும், மார்பில் கவசத்துடனும் பிறந்தது. அந்தக் குழந்தை நாளின் அதிபதியை {தூரியனைப்} போலவே அழகாக இருந்தது. எல்லா அங்கங்களும் சரியான அளவுகளின்படி அங்கலட்சணத்துடன் இருந்தது. குந்தி அந்த அழகான குழந்தையை தண்ணீரில் விட்டாள். நீரில் விடப்பட்ட அந்தக் குழந்தையை, ராதையின் சிறப்பான கணவன் கண்டெடுத்து, தனது மனைவியிடம் அந்தக் குழந்தையை வளர்க்கக் கொடுத்தான். அந்தத் தம்பதியர் அந்தக் குழந்தைக்கு வாசுசேனா {கர்ணன்} என்ற பெயர் வைத்தனர், ஆனால் அந்தக் குழந்தை தனது பட்டப் பெயராலேயே பெரும் புகழ் பெற்றது. அப்படியே வளர்ந்து, பெரும் பலசாலியாகி, எல்லா ஆயுதங்களிலும் தேர்ச்சி பெற்றான் அந்தக் குழந்தை. வெற்றியடைந்த மனிதர்களில் முதன்மையானவனாக, அனைத்து அறிவியலையும் அறிந்து கொண்டான். அந்தப் புத்திசாலியானவன் உண்மையைத் தனது பலமாகக் கொண்டு வேதத்தைப் படிக்கும் போது, அந்தணர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடாதது என்று ஒன்றுமில்லை என்று ஒரு உறுதியை வைத்துக் கொண்டான். அவ்வேளையில், இந்திரன் தனது மகன் அர்ஜுனனின் நன்மைக்காக, அந்தண உரு கொண்டு அவனிடம் சென்று, அவனது காது குண்டலங்களையும், இயற்கையான மார்புக் கவசத்தையும் பிச்சையாகக் கேட்டான். அந்த வீரனும் உடனே தனது காது குண்டலங்களையும் கவசத்தையும் அறுத்து, அந்த அந்தணருக்குக் கொடுத்தான். அந்த வீரனின் இந்தச் செயலால் அதிர்ச்சியடைந்த சக்ரன், அவனுக்கு ஒரு கணையைப் பரிசாகக் கொடுத்து, "ஓ வெல்ல முடியாதவனே, தேவர்களாக இருந்தாலும், அசுரர்களாக இருந்தாலும், மனிதர்கள், கந்தர்வர்கள், நாகர்கள், ராட்சதர்கள் என்று எவராக இருந்தாலும் இந்தக் கணையால் அவர்கள் மீது செலுத்தினால் அவர்கள் நிச்சயம் கொல்லப்படுவார்கள்", என்ற வரத்தை அளித்தான். வசுசேனா என்ற பெயரால் முதன் முதலாக உலகில் அறியப்பட்டவன் தூரியனின் இந்த மகனே. ஆனால், அவனது செயல்களால், அவனை எல்லோரும் கர்ணன் என்றே அழைத்தனர். அந்தப் பெரும் புகழ்வாய்ந்த வீரன் தனது இயற்கையான கவசத்தை அறுத்துக் கொடுத்ததால், பிருதையின் {குந்தியின்} மூத்த குமாரன், கர்ணன் என்று அழைக்கப்பட்டான். ஓ மன்னர்களில் சிறந்தவனே {ஜனமேஜயனே}, அந்த வீரன் துத சாதியில் வளர்ந்தான். ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, அந்தக் கர்ணன் - மேன்மைமிகு மனிதன் - ஆயுதம் செலுத்துபவர்களில் முதன்மையானவன் - எதிரிகளை அழிப்பவன் - நாளை உண்டாக்குபவனின் {தூரியனின்} சிறந்த உயிர்ப்பகுதி - அப்படிப்பட்டவன் துரியோதனனுக்கு ஆலோசகனாக இருந்தான்.

பெரும் வீரம் கொண்ட வாசுதேவன் {கிருஷ்ணன்}, தேவர்களுக்குத் தேவன் நாராயணனின் பகுதியாவான். பெரும்பலம் பொருந்திய பலராமன் நாகசேஷனின் பகுதியாவான். ஓ ஏகாதிபதி {ஜனமேஜயா}, பெரும் சக்தி கொண்ட பிரதியும்னா, சனதுகுமாரனாகும். இப்படியே தேவலோகவாசிகளின் பகுதிகள்மேன்மை மிகுந்த மனிதனாக வசுதேவ குலத்திலும் பிறந்தனர்.

ஓ மன்னா அப்சர குலங்களில் இருந்தவர்கள் தங்கள் பகுதிகளைக் கொண்டு இந்திரனின் உத்தரவின் பேரில் உலகத்தில் அவதரித்தனர். அப்படி பதினாறாயிரம் {16000} தேவகன்னிகைகள், இந்தப் பூமியில் பிறந்து வாசுதேவனின் {கிருஷ்ணனின்} மனைவிகளாகினர். பீஷமகரின் குலத்தில்

ஸ்ரீ (லட்சுமி) தனது பகுதியைக் கொடுத்து நாராயணனைத் திருப்திப்படுத்த பூமியில் அவதரித்தாள். அவள் {லட்சுமி} ருக்மணி என்ற பெயரில் பிறந்தாள்.

குளவி போன்ற மெல்லிய இடைகொண்ட களங்கமற்ற திரௌபதி சச்சியின் (தேவலோக ராணி - இந்திரனின் மனைவி) பகுதியைக் கொண்டு துருபதனின் வம்சத்தில் பிறந்தாள். அவள் உயரமும் இல்லாமல், குள்ளமும் இல்லாமல் சரியான உயரமே இருந்தாள். உடலில் நீலத் தாமரையின் மனம் கொண்டு, தாமரை இதழ்களைப் போல பெரிய கண்களுடன், அழகான, உருண்டையான தொடைகளுடன், அடர்த்தியான சுருள் முடிகள் கொண்ட கருமையான கேசத்துடன், அனைத்து நல்ல அம்சங்களும் கொண்டு, மரகத நிற மேனியுடன் {கருப்பாக}, மனிதர்களில் முதன்மையான ஐவரின் இதயத்தைப் பாம்பாட்டியைப் போல ஆட்டி வைத்தாள். மற்றும் இரு தேவதைகள் சித்தியும், திரிதியும், அந்த ஐவரின் தாயானார்கள். அவர்களே குந்தியும் மாத்ரியும் ஆவர். மதி என்ற தேவதை சுபலனுக்கு மகளாகப் (காந்தாரி) பிறந்தாள்.

இவ்வாறே, ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, எல்லா அவதாரங்களையும் குறித்தும், அவர்தம் பகுதிகள் குறித்தும், தேவர்கள், அசுரர்கள், கந்தர்வர்கள், அப்சரஸ்கள், ராட்சதர்கள் என்று அனைவர் பிறப்பையும் உரைத்துவிட்டேன். பூமியில் ஏகாதிபதிகளாகப் பிறந்து, போரில் தோல்வியுறாத, அந்த உயர் ஆன்ம மனிதர்கள், யதுக்களின் {யாதவர்களின்} பரம்பரையில் பிறந்தவர்கள், பெரும் ஏகாதிபதிகளாகப் பிறந்தவர்கள், அந்தணர்கள், கூத்திரியர்கள், வைசியர்கள் என எல்லோர் பற்றியும் உரைத்துவிட்டேன்.

இந்த அவதாரங்கள் குறித்த விவரிப்பு, செல்வத்தை அடைய வைக்கக் கூடியது, புகழைக் கொடுப்பது, குழந்தைகளைக் கொடுப்பது, நீண்ட ஆயுளைக் கொடுப்பது, வெற்றியைக் கொடுப்பது. இதைச் சரியான மனநிலையிலேயே கேட்க வேண்டும். இந்த அவதாரங்களில் விவரிப்புகளையும், தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், ராட்சதர்கள் ஆகியோரின் பகுதிகளைக் கொண்டு பிறந்தவர்கள் ஆகியவற்றைக் கேட்டவர்கள், படைப்பு, பாதுகாப்பு மற்றும் பிரபஞ்ச அழிவு ஆகியவற்றில் ஞானம் கொண்டு, எவ்வளவுதான் துன்பங்கள் கவர்ந்தாலும் கீழே விழமாட்டார்கள்.

துஷ்யந்தன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 68

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

ஜனமேஜயன், "ஓ அந்தணரே {வைசம்பாயணரே}, நான் உம்மிடமிருந்து, அவதாரங்கள், தேவர்கள், தானவர்கள், ராட்சதர்கள், கந்தர்வர்கள், அப்சரஸ்கள் ஆகியோரின் உயிர்ப்பகுதிகளுக்கேற்ப அவதாரம், போன்றவற்றைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டேன். இருப்பினும், குருவம்சத்தைப் பற்றி, நான் ஆதியிலிருந்து கேட்க விரும்புகிறேன். ஆகையால் ஓஅந்தணரே {வைசம்பாயணரே}, அவற்றை இந்த மறுபிறப்பாளர்களான {அந்தணர்களான} முனிவர்களின் முன்னிலையில் கூறுங்கள்", என்றான் (பரீகூலித்தின் மகன் ஜனமேஜயன்).

அதற்கு வைசம்பாயனர், "ஓ பாரத குலத்தில் மேன்மை மிகுந்தவனே {ஜனமேஜயனே}, பௌரவ குலத்தின் நிறுவனர் பெரும் சக்தியைக் கொண்டதாகக் கொண்ட துஷ்யந்தனாகும் (துஷ்மந்தன் என்று வடமொழியில் சொல்கிறார்கள்).

நான்கு கடல்களால் சூழப்பட்ட பூமியைக் காப்பாற்றுவனாக அவன் இருந்தான். இந்த உலகின் நான்கு திக்குகளும் அவன் {துஷ்யந்தன்} ஆதிக்கத்தில் இருந்தன. நடுக்கடலில் இருந்த சில பகுதிகளுக்கும் அவனே {துஷ்யந்தனே} தலைவனாக இருந்தான். அந்த எதிரிகளை ஒடுக்குவனுக்கு {துஷ்யந்தனுக்கு}, மிலேச்சர்களின் நாடுகளும் அடிபணிந்தே இருந்தன. அவற்றையெல்லாம் அவனே {துஷ்யந்தனே} ஆண்டான்.

அவனுடைய {துஷ்யந்தனுடைய} காலத்தில் கலப்பு சாதிகள் கொண்ட மனிதர்கள் கிடையாது. மண்ணை உழுபவர்கள் யாரும் இல்லை (அந்த மண், தானே உற்பத்தியைத் தரும் நிலையில் இருந்ததால்). சுரங்கங்களில் வேலையாட்கள் இல்லை (எல்லாம் பூமியின் பரப்பிலேயே பெருவாரியாகக் கிடைத்தது). பாவம் நிறைந்த மனிதர்கள் யாரும் இல்லை. எல்லா மனிதர்களும் அறத்தன்மையுடன், எல்லா செயல்களையும் அறம் சார்ந்த நோக்கங்களுக்காகவேச் செய்தனர். ஓ மனிதர்களில் புலி போன்றவனே {ஜனமேஜயனே}, அங்கே {துஷ்யந்தன் நாட்டில்} திருடர்கள் யாரும் இல்லை. ஓ அன்புக்குரியவனே {ஜனமேஜயனே}, அங்கே பஞ்சம் குறித்த பயம் இல்லை,

நோய் குறித்த பயம் இல்லை. நான்கு வர்ணங்களும் தங்கள் கடமைகளைச் செய்வதில் மகிழ்ச்சி கொண்டனர். அவர்கள் ஆசையை அடைவதற்காக தெய்வீகச் செயல்களை செய்வதில்லை. அவனை நாடி இருந்த அவனது குடிமக்கள் எந்த பயத்தையும் ஊக்குவிக்காதவர்களாக இருந்தனர். பரஜன்யா (இந்திரன்) சரியான காலத்தில் மழையைப் பொழிந்தான். நிலத்தில் விளைந்ததெல்லாம், நீர்ச்சத்தும், சதைப்பற்றும் நிறைந்திருந்தன. அந்த பூமியில் எல்லாவகை செல்வங்களும், அனைத்து வகை மிருகங்களும் நிறைந்திருந்தன. அந்தணர்கள் தங்கள் கடமைகளில் ஈடுபாட்டுடன் இருந்து, எப்போதும் உண்மை பேசுபவர்களாக இருந்தனர். அந்த இளம் ஏகாதிபதி {துஷ்யந்தன்} அற்புதமான வீரமும், இடியைப் போன்ற கடினமான உடலையும் கொண்டிருந்தான். அவன் {துஷ்யந்தன்} மந்திர மலையை அதன் கானகங்களுடன் சேர்த்து தூக்கும் வலிமையைப் பெற்றிருந்தான். கதாயுதத்தையைக் கொண்டு போரிடும் நான்கு முறைகளிலும் (தூரத்தில் இருப்பவர்கள் மீது தூக்கி எறிவது, அருகில் இருப்பவர்களை அடிப்பது, பல பேருக்கு மத்தியில் சுழற்றுவது, எதிரிகளை ஒட்டுவது) அவன் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தான். அவன் {துஷ்யந்தன்} எல்லா ஆயுதங்களையும் பயன்படுத்துவதில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தான். யானையேற்றும், குதிரையேற்றமும் கற்றிருந்தான். பலத்தால் அவன் {துஷ்யந்தன்} விஷ்ணுவைப் போல இருந்தான், பகலை உருவாக்குபவன் போல காந்தியுடன் இருந்தான், கடலைப் போன்ற ஈரப்பு விசையுடனும், பூமியைப் போன்ற பொறுமையுடனும் இருந்தான். அந்த ஏகாதிபதி {துஷ்யந்தன்} தனது குடிமக்களால் பெரிதும் நேசிக்கப்பட்டு, அவர்களை அறம் சார்ந்து ஆண்டான்.

துஷ்யந்தன் வேட்டை | ஆதிபர்வம் - பகுதி 69

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

ஜனமேஜயன், "அந்த உயர் ஆன்ம பாரதனின் பிறப்பையும் வாழ்க்கையையும் மற்றும் சகுந்தலையின் தோற்றத்தைப் பற்றியும் நான் உம்மிடம் கேட்க விரும்புகிறேன். ஒ புனிதமானவரே (வைசம்பாயணரே), மனிதர்களில் சிங்கத்தைப் போன்ற துஷ்யந்தனைப் பற்றி முழுமையாகக் கேட்க விரும்புகிறேன். அவன் (துஷ்யந்தன்) சகுந்தலையை எப்படி அடைந்தான்? ஒ உண்மையை அறிந்தவரே (வைசம்பாயணரே), புத்திசாலிகளில் முதன்மையானவரே, எனக்கு முழுவதையும் கூறும்", என்றான்.

வைசம்பாயனர், "ஒருகாலத்தில் பெரும் பலம் கொண்ட துஷ்யந்தன், தனது பெரும் படையுடன் கானகத்திற்குச் சென்றான். அவனுடன் நூற்றுக்கணக்கான குதிரைகளையும், யானைகளையும் கூட்டிச் சென்றான். அந்த ஏகாதிபதி (துஷ்யந்தன்) அழைத்துச் சென்ற படை நான்கு வகைகளாக (காலப்படை, தேர்ப் போராளிகள், குதிரைப்படை, யானைப்படைகளாக) இருந்தன. வீரர்கள் வாட்களுடனும், கணைகளுடனும், தங்கள் கைகளில் கதாயுதங்களுடனும் சென்றனர். நூற்றுக்கணக்கான ஈட்டிகளைக் கையில் தாங்கிய வீரர்களின் பாதுகாப்புக்கு மத்தியில் ஏகாதிபதி (துஷ்யந்தன்) தனது பயணத்தைத் தொடர்ந்தான். சிம்ம கர்ஜனைக் கொண்ட வீரர்கள், சங்குகளை ஊதிக் கொண்டும், மேளங்கள் அடித்துக் கொண்டும் சென்றனர். ரதத்தின் சக்கர அசைவுகளும் சத்தம் எழுப்பின. யானைகளின் பிளிறலும், குதிரைகளின் கனைப்பும், ஆயுதங்கள் உரசும் ஒலியும் கலந்து காதைச் செவிடாக்கும் ஒலிகளை எழுப்பி மன்னனின் (துஷ்யந்தனின்) பவனி தொடர்ந்தது. பெரும் அழகைக் கொண்டயாகக் கொண்ட மங்கையர்கள், மாடிகளில் நின்று தனது புகழைத் தானே அடைந்த அந்த வீர மன்னனை (துஷ்யந்தனை) கண்டனர். அந்தப் பெண்கள் அவனை (துஷ்யந்தனை) எதிரிகளை அழிக்கும் சக்கரனைக் (இந்திரனைக்) காண்பது போல் கண்டனர். அவனே (துஷ்யந்தனே) இடியைப் பொழியும் இந்திரன் என்றும் நினைத்தனர். அவர்கள் (மங்கையர்கள்), "இந்த மனிதர்களில் புலி போன்றவன், போரில் வசக்களுக்கு இணையானவனின் பெரும் புஜம் எந்த எதிரிகளையும் விடாது" என்றனர். இப்படிச் சொல்லி, துஷ்யந்தன் மீது ஏற்பட்ட அன்பால் அவர்கள் அவன் மீது பூக்களைத் தலை வழியாகப் பொழிந்தனர். அருள்களை உச்சரித்து வரும் அந்தணர்களின் முன்னவர்கள் வழியெங்கும் அவனுக்கு (துஷ்யந்தனுக்கு) முன்னால் சென்றனர், இதையெல்லாம் கண்டு அகமகிழ்ந்த அம்மன்னன் (துஷ்யந்தன்), மானைக் கொன்று வர கானகத்திற்குள் நுழைந்தான்.

பல அந்தணர்களும், சத்திரியர்களும், வைசியர்களும், சூத்திரர்களும் தேவனைப் போல பெருமை மிகுந்த யானையின் மீது அமர்ந்திருந்த அந்த ஏகாதிபதியை (துஷ்யந்தனை) தொடர்ந்து சென்றனர். எல்லா வகுப்புகளைச் சேர்ந்த குடிமக்களும் அந்த ஏகாதிபதியைச் சிறிது தூரத்திற்குத் தொடர்ந்து சென்றனர். பின்பு மன்னனின் (துஷ்யந்தனின்) உத்தரவின் பேரில் திரும்பிவந்தனர். மன்னன் (துஷ்யந்தன்), தனது வேகம் நிறைந்த ரதத்தில் ஏறி, அந்த ரதச் சக்கரத்தின் ஒலியால் உலகையும் தேவலோகத்தையும் நிறைத்தான். அப்படியே அந்த கானகத்திற்குள் நுழைகையில் அந்தக் கானகம் நந்தவனம் (தேவலோக நந்தவனம்) போல் இருப்பதைக் கண்டான். அங்கு, வில்வம், ஆர்கா, கதிரா, கபிதா மற்றும் தவ மரங்கள் நிறைந்து இருந்தன. அங்கே இருந்த மண் சரிசமமாக இல்லாமல், அருகில் இருந்த பாறைகளில் கற்கள் உடைந்து ஆங்காங்கேச் சிதறிக் கிடந்தன. அது நீரின்றி, மனிதர்களுமின்றி பல யோஜனைகள் தொலைவிற்கு விரிந்திருந்தது. அங்கு மான்களும், சிங்கங்களும், பல பயங்கர மிருகங்களும் நிறைந்து இருந்தன.

மன்னன் துஷ்யந்தன், அந்த மனிதர்களில் புலி போன்றவன், தனது துணைவர்களின் உதவியோடு, எண்ணற்ற மிருகங்களைக் கொண்டு அந்தக் கானகத்தை அமைதியிழக்கச் செய்தான். துஷ்யந்தன் தனது கணைகளால், அடிக்கும் தொலைவில் இருந்த பல புலிகளை விழச் செய்தான். தூரத்தில் இருந்த மிருகங்களைக் காயப்படுத்தி, அருகில் இருந்த மிருகங்களைத் தனதுகனமான வாளால்

கொன்றான். அந்த அம்பு எய்பவர்களின் முன்னவன் (துஷ்யந்தன்), தனது கணைகளால் பல மிருகங்களை வீழ்த்தினான். கதையைச் சுழற்றுவதில் வல்லவனான அந்த மன்னன் (துஷ்யந்தன்), பயமற்று அந்தக் கானகத்தில் திரிந்தான். சில நேரம் வாளாலும், சில நேரம் தனது கணைகளாலும், சில நேரம் தனது கதாயுதத்தாலும் அந்த கானகவாழ் உயிரினங்களைக் கொன்றான்.

அப்படி அந்தக் கானகம் அல்லோகல்லோலப்பட்டுக்க ஒண்டிருக்கும் போது, அந்த அற்புத சக்தி கொண்ட மன்னனை (துஷ்யந்தனைக்) கண்டு அந்த கானகத்தில் வாழ்ந்த சிங்கங்கள் தங்கள் இருப்பிடத்தை விட்டு அகன்று ஓடின. பல மிருகங்கள் தங்கள் தலைவர்களை இழந்து, பயத்தாலும், துன்பத்தாலும் பலவாறாகக் கதறி எல்லப்புறமும் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. அப்படி ஓடியதால் களைப்புண்டு, நீர்வற்றிய ஆற்றைக் கண்டு, தாகத்தால் எல்லாப்புறமும் அவை விழ ஆரம்பித்தன. அப்படி விழுந்த மிருகங்கள், பசிகொண்டு இருந்த வீரர்களால் உண்ணப்பட்டன. தனது காயங்களால் பைத்தியம் பிடித்த யானைகள் பிளிறிக் கொண்டு தங்கள் துதிக்கைகளை உயர்த்தி ஓடின. அந்த காட்டு யானைகள், பயத்தால், நீர்க்கழித்து, மலங்கழித்து, இரத்தமாக வாந்தியெடுத்து ஓடி பல வீரர்களை மிதித்துக் கொன்றன. மிருகங்களால் நிறைந்திருந்த அந்தக் கானகம், மன்னன் (துஷ்யந்தன்) மற்றும் அவனது பணியாட்களால், சிங்கங்களற்று, புலிகளற்று காட்சியளித்தது.

ஆசிரமத்திற்குள் நுழைந்தான் துஷ்யந்தன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி

70

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "மன்னன் (துஷ்யந்தன்) தனது பணியாட்களுடன், ஆயிரக்கணக்கான மிருகங்களைக் கொன்று, வேறு கானகத்திற்கு வேட்டையாடும் நோக்கில் சென்றான். ஒரே ஒரு பணியானை மட்டும் அழைத்துச் சென்ற அம்மன்னன் (துஷ்யந்தன்) பசியாலும் தாகத்தாலும் அலைந்து, அந்தக் கானகத்தின் முன்னணியில் ஒரு

பாலைவனத்தைக் கண்டான்.

அந்தச் செடிகளற்ற சமவெளியைக் கடந்த அம்மன்னன் (துஷ்யந்தன்) முனிவர்கள் நிறைந்த ஒரு கானகத்தைக் கண்டான். அந்தக் கானகம் அழகாக இருந்தது. சுகமான தென்றல் அங்கு தவழ்ந்தது. மலர்கள் மலர்ந்த மரங்கள் அங்கு நிறைந்திருந்தன. அங்கு தரைகளெல்லாம் பல யோஜனைகளுக்கு பச்சைப்புல்வெளிகளாக இருந்தன. பறவைகளின் கானங்கள் அந்தக் கானகத்தை நிறைத்திருந்தது. அந்தக் கானகமெங்கும் பெரிய மரங்களும், அழகான மலர்களும், மலர்களைச் சுற்றி வரும் வண்டுகளும் நிறைந்திருந்தன. பழங்களற்ற மரத்தை அங்கு காணவில்லை. முட்களுள்ள மரங்களையும் அங்கு காணவில்லை. வண்டுகள் சுற்றாத மரங்களையும் அங்கு காணமுடியவில்லை. அங்கு இறகு முளைத்த பாடகர்களால் (பறவைகளால்) எழும்பக்கூடிய இன்னிசையை அக்கானகம் எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தது. எல்லா காலத்திலும் மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த அந்தக் கானகம், மலர்ந்திருந்த மரங்களின் நிழலால் குளிர்ந்திருந்தது.

இப்படி இனிமையாகவும் அற்புதமாகவும் இருந்த அந்தக் கானகத்திற்குள் அந்த பெரும் வில்லாளன் (துஷ்யந்தன்) நுழைந்தான். பூங்கொத்துகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மரங்களின் கிளைகள் மெல்லிய தென்றலில் ஆடிக் கொண்டு, அந்த ஏகாதிபதியில் தலையில் பூக்களைப் பொழிந்தன.

வண்ணமயமானப் பூக்களை ஆடையாகக் கொண்டிருந்த மரங்கள் விண்ணை முட்டும் வண்ணம் உயர்ந்து, தேவலோகத்தை எட்டி நின்றன. கிளைகளில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் பூக்களில் இருக்கும் தேனை உறிஞ்ச வண்டுகள் ரீங்காரமிட்டபடி பறந்து திரிந்தன. பெரும் சக்தியைக் கொண்ட மன்னன் (துஷ்யந்தன்) இந்தக் காட்சிகளையெல்லாம் கண்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சி கொண்டான். மரங்கள் ஒன்றை ஒன்று பிண்ணிக் கொண்டு அழகாகக் காட்சியளித்தன. அந்தக்

கானகம் சித்தர்கள், சரணர்கள், கந்தர்வர்கள், அப்சரஸ்கள், குரங்கள், கின்னர்களுக்கு வசிப்படமாகத் திகழ்ந்தது. குளிர்ந்த நறுமணமிக்க தென்றல் அந்தக் கானகமெங்கும் தவழ்ந்தது. இந்த அழகுகளையெல்லாம் கொடையாகக் கொண்ட அந்தக் கானகத்தை மன்னன் (துஷ்யந்தன்) கண்டான். அந்தக் கானகம் ஆற்றின் கடிமுகப் (delta) பகுதியில் இருந்தது. இந்திரனைப் பெருமைப்படுத்த விழாக்காலங்களில் முற்றத்தில் நடும் பந்தக்காலைப் போல அங்கிருந்த மரங்கள் உயர்ந்திருந்தன.

அந்தக் கானகம் அழகான பறவைகளுக்குப் புகலிடமாகத் திகழ்ந்தது. அந்த ஏகாதிபதி (துஷ்யந்தன்) அங்கே பல துறவிகள் வந்து போவதையும் கண்டான். அந்த இடத்தைச் சுற்றி பல மரங்கள் இருந்தன. வேள்வித் தீ நடுவே எரிந்து கொண்டிருந்தது. அந்த முனிவர் குடிவை மன்னன் (துஷ்யந்தன்) வழிபட்டான். அங்கே எண்ணிலடங்கா யோகிகள், வாலகியர்கள் மற்றும் பல முனிவர்களைக் கண்டான். வேள்வி நெருப்பைக் கொண்ட பல மண்டபங்களை அங்கே கண்டான். மரங்களிலிருந்து விழுந்த மலர்கள், அங்கே அடர்த்தியான தரைவிரிப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தன. அந்த இடமே நெடும் மரங்களின் பெரிய கரங்களால் அழகு பொருந்தி இருந்தது. ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), புனிதமான தெளிந்த மாலினி என்ற ஆறு அனைத்து நீர் உயிரினங்களையும் தனது மார்பில் தாங்கி அங்கே ஓடிக் கொண்டிருந்தது. தங்களை சுத்திகரிக்கும் பொருட்டு அங்கு வரும் முனிவர்களை அது (மாலினி ஆறு) மகிழ்ச்சிக் கடலில் ஆழ்த்தியது.

பல மிருதுவான மான்வகை விலங்குகள் அங்கே திரிந்து கொண்டிருந்ததைக் கண்ட மன்னனின் (துஷ்யந்தனின்) மனம் மிகவும் மகிழ்ந்தது. எந்த எதிரியாலும் தடுக்க முடியாத ரத ஓட்டத்தைக் கொண்ட அந்த ஏகாதிபதி (துஷ்யந்தன்), தேவலோகம் போல அழகாக இருந்த ஒரு ஆசிரமத்திற்குள் நுழைந்தான். அந்த ஆசிரமம் நதியின் கரையில் அமைந்து, அங்கிருக்கும் அனைத்து உயிர்களுக்கும் தாயைப் போல இருப்பதை மன்னன் (துஷ்யந்தன்) கண்டான். அங்கே (ஆசிரமத்தில்) பல வகை குரங்குகளும், கரடிகளும் எண்ணிலடங்காமல் இருந்தன. அங்கே பல துறவிகள் படிப்பிலும் தியானத்திலும் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருந்தனர். அங்கே யானைகளையும், புலிகளையும், பாம்புகளையும் கூட காண முடிந்தது.

அங்கே (ஆசிரமத்தின்) அந்த நதிக்கரையில்தான் பல முனிவர்களுக்கு இருப்பிடமாக இருந்த சிறப்பு மிகுந்த காசியபரின் ஆசிரமம் இருந்தது. நர நாராயணர்களின் ஆசிரமத்தைப் போல இருந்த அந்த ஆசிரமத்தைக் கண்ட மன்னன் (துஷ்யந்தன்) அதனுள் நுழைந்தான். அந்த மனிதர்களில் காளைப் போன்றவன் அங்கே இருந்த காசியபர் குலத்தில் வந்த கன்வ முனிவரைக் காணும் ஆவலில் உள்ளே நுழைந்தான். குதிரைகளும், யானைகளும், கொடிகளும் கொண்ட, இந்தக் கானகத்தில் எல்லையில் இருக்கும் தனது படையை நிறுத்திய மன்னன் அவர்களிடம், "நான் காசியப குலத்தைச் சார்ந்த இருளில்லா துறவியைத் தரிசிக்கச் செல்கிறேன். நான் திரும்புவரை நீங்கள் இங்கே இருங்கள்", என்று சொல்லி வந்திருந்தான்.

அந்தக் கானகத்திற்குள் நுழைந்த மன்னன் (துஷ்யந்தன்) தனது பசியையும் தாகத்தையும் மறந்தான். அங்கே அந்த கானகத்தின் அழகில் மயங்கி ஆசிரமத்தில் நுழைந்து, தனது அரச கோலத்தை ஒதுக்கி வைத்து அந்த முனிவரை (கன்வ முனிவரைக்) காணும் ஆவலில் உள்ளே சென்றான். அந்த ஆசிரமம் பிரம்மலோகம் போல இருப்பதைக் கண்டான். சில இடங்களில் அந்தணர்கள் ஓதும் ரிக்கு (ரிக் வேத) மந்திரங்கள் காதுகளில் ஒலித்தன. மற்ற இடங்களிலும் வேள்விச் சடங்குகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. அங்கங்கே, யஜுர் வேதத்தில் உள்ள பண்கள் (பாடல்கள்) என பல ஒலிகள் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தன. சில இடங்களில் நோன்பு நோற்கும் முனிவர்களால் சாம வேதப் பண்கள் (பாடல்கள்) ஒலிக்கப்பட்டன. அந்த ஆசிரமம் அதர்வண வேதத்தை அறிந்த முனிவர்களால் நிறைந்திருந்தது.

மற்ற சில இடங்களில் சில அந்தணர்கள் அதர்வண வேதத்தைக் கற்றுக் கொண்டிருந்தனர். சாம வேதத்தில் உள்ள சம்ஹிதைகளை உச்சரிப்பு பிசகாமல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர். மற்ற இடங்களில் அந்தணர்கள் உச்சரிப்பு கற்றுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். மொத்தத்தில் அந்த இடமே இரண்டாவது பிரம்மலோகம் போலக் காட்சியளித்தது.

வேள்வி மேடைகளை அமைக்கும் திறன் வாய்ந்த அந்தணர்கள் அங்கு பலர் இருந்தனர். வேள்விகளின் கிரம விதிகளிலும் தர்க்கம் மற்றும் மனோ அறிவியலிலும் அவர்கள் தேர்ச்சியடைந்திருந்தனர். அவர்கள் வேதங்களை முழுமையாக அறிந்திருந்தனர். அனைத்து விதமான வெளிப்பாடுகளுக்கும் பொருள் சொல்லும் கலையில் நிபுணத்துவம் பெற்றிருந்தனர். அவர்கள் எல்லோரும் மோகூ தர்மத்தைப் பின்பற்றுபவர்களாக இருந்தனர். முன்மொழிவுகளை நிறுவுவதில் நிபுணர்களாக மிதமிஞ்சிய காரணங்களை நிராகரித்து, சரியான முடிவுகளை மேற்கொள்பவர்களாக அவர்கள் திகழ்ந்தனர். அவர்களில் சிலர் வார்த்தைகளின் இலக்கணத்தைக் கற்றனர், ஜோதிடத் தேர்ச்சி பெற்றனர், பொருள்களின் தன்மைகளை உணர்ந்தனர், காரணங்களைப் பற்றியும் அதன் பலன்களைப் பற்றியும் ஆழ்ந்த ஞானம் கொண்டிருந்தனர். பறவைகள் மற்றும் குரங்குகளின் ஒலிகளை வைத்து அவற்றின் மொழியைப் புரிந்து கொண்டனர். பெரும் ஒப்பந்தங்களை நன்கு கற்றிருந்தனர், பல துறை அறிவியலில் தேர்ந்திருந்தனர். மன்னன் முன்னேறிச் சென்று கொண்டிருக்கும்போதே அவர்களின் குரல்களைக் கேட்டான். அந்த மனிதர்களின் குரல்கள் மனித மனத்தை அமைதிப்படுத்துவதாக இருந்தன. அங்கே ஜபங்கள் செய்யும் கடுத்தவங்கள் செய்த கற்ற பல அந்தணர்களைக் கண்டான். அந்த அந்தணர்கள் அவனுக்கு மரியாதையுடன் வழங்கிய தரைவிரிப்பைக் கண்டு அந்த மன்னன் {துஷ்யந்தன்} அதிசயித்தான். இதையெல்லாம் கண்ட மன்னன் {துஷ்யந்தன்} தான் பிரம்மலோகத்தில் இருப்பதாக உணர்ந்தான். அந்த சிறப்பு வாய்ந்த முனிவர் காசியபரின் ஆசிரமம் அறம்சார்ந்த பல முனிவர்கள் மற்றும் துறவிகளால் புனிதமாக இருப்பதை அறிந்தான். தனது இந்தச் சிறிய ஆய்வில் அவன் {துஷ்யந்தன்} திருப்தி கொள்ளவில்லை. அந்த வீரர்களைக் கொல்பவன் {துஷ்யந்தன்} தனது அமைச்சர் மற்றும் புரோகிதருடன் அந்த ஆசிரமத்தில் உறுதிகளும் நோன்புகளும் நோற்ற முனிவர்களோடு இருந்தான்.

மேனகையின் ஆயத்தம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 71

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அதன்பிறகு அந்த மன்னன் {துஷ்யந்தன்}, தன்னுடன் இருந்த மற்றவர்களையும் வாசலில் விட்டுவிட்டு தனியாக அந்த ஆசிரமத்திற்குள் நுழைத்தான். அங்கே கடும் தவங்கள் நோற்கும் கன்வரை {கன்வ முனிவரைக்} காணவில்லை. அவரை காணாததால், "ஓ, இங்கு யார் இருக்கிறீர்கள்?" என்று சத்தமாகக் கேட்டான். அவனுடைய {துஷ்யந்தனுடைய} குரல் எதிரொலித்தது. அவனது குரலைக் கேட்டு ஸ்ரீயை (லட்சுமியைப்) போன்ற அழகுடைய ஒரு மங்கை {சகுந்தலை}, துறவி ஒருவரின் மகளைப் போல உடை தரித்து வெளியே வந்தாள்.

அந்தக் கருங்கண் கொண்ட அழகானவள், மன்னன் துஷ்யந்தனைப் பார்த்து அவனை மரியாதையுடன் வரவேற்றாள். அப்படி வரவேற்று, அவனுக்கு {துஷ்யந்தனுக்கு} ஆசனம் கொடுத்து, கால்களைக் கழிவ நீர் கொடுத்து, ஆர்கியா (பிரசாதம்) கொடுத்து, மன்னனின் உடல்நிலை மற்றும் மனநிலை குறித்து விசாரித்தாள். அதன்பிறகு அவனிடம் {துஷ்யந்தனிடம்}, "என்ன செய்ய வேண்டும்? ஓ மன்னா, நான் உமது உத்தரவுக்காகக் காத்திருக்கிறேன்", என்றாள். அந்த குற்றங்குறை இல்லாத, இனிமையான பேச்சு கொண்ட அந்த மங்கையால் வழிபடப்பட்ட மன்னன் {துஷ்யந்தன்} அவனிடம், "நான் பெரும் அருள் கொண்ட கன்வ முனிவரை வழிபட வந்தேன். ஓ இனிமையானவளே, அழகானவளே, சிறப்பு மிகுந்த கன்வர் எங்கே சென்றிருக்கிறார்", என்று எனக்குச் சொல்", என்றான் {துஷ்யந்தன்}.

அதற்கு சகுந்தலை, "எனது சிறப்புமிகுந்த தந்தை, பழங்கள் கொணர்ந்து வர ஆசிரமத்தைவிட்டு சென்றார். சிறிது நேரம் நீங்கள் பொறுத்திருந்தால், அவர் வரும் போது நீங்கள் காணலாம்", என்றாள் {சகுந்தலை}.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "முனிவரை {கன்வ முனிவரைக்} காணாது, அவளால் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட மன்னன், அந்த மங்கை மிகுந்த அழகும், கச்சிதமான உடலமைப்பும் கொண்டவளாக இருப்பதைக் கண்டான். அவள் இனிமையானப் புன்னகையுடன் இருப்பதையும் கண்டான்.

குற்றங்குறை இல்லாத அழகுடனும், அடக்கத்துடனும் அவள் {சகுந்தலை} அங்கு நின்றிருந்தாள். அவள் {சகுந்தலை} இளமையின் ஆரம்பத்தில் இருப்பதை மன்னன் {துஷ்யந்தன்} கண்டான். அதனால் அவளிடம் {சகுந்தலையிடம்}, "யார் நீ? யாருடைய மகள் நீ, ஓ அழகானவளே? நீ ஏன் இந்தக் காட்டுக்கு வந்தாய்? ஓ எழில்வாய்ந்தவளே, இப்படிப்பட்ட பண்புகளுடன், இவ்வளவு அழகுடன் உள்ள நீ எங்கிருந்து வந்தாய்? ஓ சுந்தரமானவளே, முதல் பார்வையிலேயே நீ எனது இதயத்தைத் திருடிவிட்டாய்! நான் உன்னைப்பற்றி முழுவதும் அறிய விரும்புகிறேன். ஆகவே, அனைத்தையும் என்னிடம் சொல்" என்றான். இப்படி ஏகாதிபதியால் கேட்கப்பட்ட அந்த மங்கை {சகுந்தலை} புன்னகையுடன் கூடிய இனிமையான வார்த்தைகளில், "ஓ துஷ்யந்தரே, நான், அறம்சார்ந்த, விவேகமுள்ள, உயர் ஆன்ம, சிறப்புமிக்க துறுவி, கன்வரின் மகள்", என்றாள் {சகுந்தலை}.

இதைக்கேட்ட துஷ்யந்தன், "உலகம் முழுவதும் வழிபடப்படும், அந்த பெரும் அருள் கொண்ட முனிவர் {கன்வ முனிவர்}, மேல்எழுப்பப்பட்ட உயிரணு கொண்டவராயிற்றே. தர்மன் கூட தவறலாம், ஆனால் அவர் தனது கடுமையான விரதங்களைக் கைவிடமாட்டாரே. ஆகையால், ஓ அழகான நிறம் கொண்டவளே, அவரது மகளாக நீ எப்படிப் பிறந்தாய்? எனது இந்த பெருத்த சந்தேகத்தை தீர்த்து வை", என்றான் {துஷ்யந்தன்}.

சகுந்தலை, "கேளும் மன்னா, பழங்காலத்தில் எனக்கு என்ன நேர்ந்தது, அந்த {கன்வ} முனிவருக்கு நான் எப்படி மகளானேன் என்பதை நான் அறிந்த வரை கூறுகிறேன். முன்பொரு காலத்தில், ஒரு முனிவர் இங்கு வந்து எனது பிறப்பைக் குறித்துக் கேட்டார். அவரிடம் அந்த சிறப்பு மிகுந்தவர் {கன்வர்} சொன்னதை உமக்குச் சொல்கிறேன். கேளும் மன்னா.

முனிவரின் கேள்விக்கு எனது தந்தை கன்வர், "பழங்காலத்தில் விசுவாமித்திரர் கடுந்தவத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார். இதைக் கண்ட தேவர்த்தலைவன் இந்திரன், விஸ்வாமித்திரரின் தவத்தால், தனது இந்திர பதவி பறிபோய்விடுமோ என்று பயந்து மேனகையை அழைத்து, "ஓ மேனகா, நீயே அப்ரஸுகளில் முதன்மையானவள், ஆகையால், ஓ இனிமையானவளே {மேனகையே}, எனக்கு ஒரு சேவையைச் செய். நான் என்ன சொல்கிறேன் என்பதைக் கேள். இந்தப் பெரும் துறுவி விஸ்வாமித்திரர் கதிர்வனின் காந்தியுடன், கடும் தவத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். எனது இதயம் பயத்தால் நடுங்குகிறது. ஓ கொடியிடை கொண்ட மேனகையே, இது உனது கடமை. தனது ஆன்மாவில் தன்னை மறந்து, கடுமையான தவத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் விஸ்வாமித்திரர், என்னை எனது பதவியில் {இந்திர பதவியில்} இருந்து எறிந்துவிடுவார் என்பதை நீ கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

நீ சென்று அவரை {விசுவாமித்திரரை} மயக்கி, அவரது தொடரும் தவத்தை எனது நன்மைக்காக கலைக்க வேண்டும். ஓ அழகானவளே {மேனகையே}, நீ உனது அழகு, இளமை, ஏற்றுக் கொள்ளும் முறை, கலை, புன்னகை மற்றும் பேச்சால் மயக்கி அவரை {விசுவாமித்திரரை} தவத்திலிருந்து விடுபட வைத்து வெற்றி கொள்", என்றான் {இந்திரன்}.

எல்லாவற்றையும் கேட்ட மேனகை, "அந்த சிறப்பு வாய்ந்த விஸ்வாமித்திரர் பெரும் சக்தி கொண்ட பெரும் துறுவி. அவர் முன்கோபி வேறு என்பதை நீர் அறிவீர், அந்த உயர் ஆன்மாவின் சக்தி, தவம், கோபம் ஆகியவை உமக்கே கவலையைக் (பயம்) கொடுக்கின்றன. அப்படியிருக்கும்போது நான் எப்படி பயப்படாமல் இருப்பேன்? சிறப்பு வாய்ந்த வசிஷ்டரையே, பிள்ளைகளின் அகால மரணத்தால் வேதனை தாங்காத சாட்சியாக இருக்க வைத்தவர் விஸ்வாமித்திரர். சத்திரியனாகப் பிறந்தும், தனது ஆன்ம தவங்களின் அறத்தகுதியால் அந்தணனானவர். தனது சடங்கோடு கூடிய சுத்தி காரியங்களுக்காக, எளிதில்

கடக்க முடியாத ஆழமான நதியை உண்டாக்கியவர். அந்த நதி கௌசிகி என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டது. தந்தையின் சாபத்தால் வேடுவனாக வாழ்ந்த வந்த அரசமுனி மதங்கன் (திரிசங்கு), கொடும் காலத்தில், விஸ்வாமித்திரரின் மனைவியை ஆதரித்தான். பஞ்சம் தீரும் போது, திரும்பிக் கொண்டிருந்த விஸ்வாமித்திரர், கௌசிகி என்று தனது ஆசிரமத்தின் அருகில் ஓடிக்கொண்டிருந்த நதியின் பெயரை பரா என்று மாற்றிவிட்டு, மதங்கனுக்கு நன்றிக்கடனாக, அவனது {மதங்கனது} வேள்விகளில் அவனது புரோகிதராக அமர்ந்தார். சோமச்சாறைக் குடிக்க தேவர்த் தலைவனே பயந்து போக வேண்டிய நிலையை உண்டாக்கியவர் விஸ்வாமித்திரர். கோபம் தலைக்கேறி, திருவோணம் நட்சத்திரத்தை முதலாகக் கொண்டு எண்ணற்ற நட்சத்திரங்களுடன் இரண்டாவது உலத்தையே படைத்தவர் விஸ்வாமித்திரர். தனக்கும் மேலானவரின் சாபத்திலிருந்து திரிசங்குவுக்கு பாதுகாப்பளித்தவர் அவர்.

இத்தகைய செயல்கள் புரிந்த அவரை {விஸ்வாமித்திரரை} நெருங்க நான் அஞ்சுகிறேன். ஓ இந்திரா, நான் அவரது கோபத் தீயில் எரிந்து போகாமல் இருந்து என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் சொல்லும். அவர் {விஸ்வாமித்திரர்}, அவரது காந்தியால் மூவுலகங்களையும் எரிக்கும் சக்தி கொண்டவர். அவரது {விஸ்வாமித்திரரது} ஒரு மிதி, பூமியில் நிலநடுக்கத்தை ஏற்படுத்தும். மேரு மலையைப் பூமியில் இருந்து பெயர்த்தெடுத்து, எவ்வளவு தூரம் வேண்டுமானால் எறியும் சக்தி கொண்டவர் அவர். நினைத்த மாத்திரத்தில் பூமியின் பத்து புள்ளிகளுக்கும் சென்றுவரும் சக்தி கொண்டவர் அவர். நெருப்பைப் போன்ற ஆன்மிக அறம் கொண்டு ஆசைகளைத் தனது முடி கட்டுக்குள் வைத்திருக்கும் அவரை {விஸ்வாமித்திரரை} என்னைப் போன்ற ஒரு பெண்ணால் எப்படித் தொட முடியும்? எறியும் நெருப்பைப் போன்றது அவரது வாய், சூரியனும், சந்திரனும் போன்றன அவரது கண் கருவிழிகள். யமனைப் போன்றது அவரது நாக்கு. ஓ தேவர்த்தலைவனே {இந்திரனே}, என்னைப் போன்ற பெண்ணால், எப்படி அவரைத்தொட முடியும்? அவரது {விஸ்வாமித்திரரது} வீரத்தை நினைத்தால், யமனும், சோமனும், பெரும் முனிவர்களும், சத்யஸ்யர்களும், விஸ்வர்களும், வாலகியர்களுமே பயந்து விடுவார்களே. என்னைப் போன்ற பெண்ணால் அவரை {விஸ்வாமித்திரரை} எப்படி பயமில்லாமல் பார்க்க முடியும்? இருப்பினும், ஓ தேவர் மன்னா {இந்திரா}, உமது கட்டளைக்கிணங்கி, அந்த முனிவரை {விஸ்வாமித்திரரை} எப்படியாவது அணுகுகிறேன். ஆனால், ஓ தேவர்த்தலைவனே, நான் அந்த முனிவரை அணுகும்படிக்கு, உமது பாதுகாப்புடன் நான் செல்வது போன்ற ஒரு திட்டத்தைத் தீட்டும். நான் என்ன நினைக்கிறேன் என்றால், நான் அந்த முனிவர் முன்னால் விளையாட ஆரம்பிக்கும்போது, மருதர் (வாயு, காற்றுக் கடவுள்) அங்கு வந்து எனது ஆடைகளைக் கவர்ந்து போகட்டும், மன்மதனும் (காதற்கடவுளும்) உமது கட்டளையால், எனக்கு உதவட்டும்.

அப்படி அங்கே வரும் மருதர், கானகத்தில் இருந்து நறுமணத்தைக் கொண்டு வந்து முனிவரை மயக்கட்டும்", என்று சொல்லி விட்டு, மேனகை, *கௌசிகர் {விஸ்வாமித்திரர்} இருக்கும் இடம் நோக்கிச் சென்றாள்.

*கௌசிகர் {விஸ்வாமித்திரர்} விஸ்வாமித்திரர், குசநாபரின் மகன். கௌசிகன் என்ற பெயருடைய மன்னன். வசிஷ்ட முனிவரோடு ஏற்பட்ட போட்டியின் காரணமாக, கடுமையான தவங்களைச் செய்து பிரம்ம ரிஷியானவர்.

தமிழ்நாட்டின் திருநெல்வேலி மாவட்டம், ராதாபுரம் வட்டத்தில் உள்ள விஜயாபதி (Vijayapathi) என்னும் ஊரில் தான் விசுவாமித்திரருக்கு கோயில் உள்ளது.

இவ்வூரின் அண்மையிலுள்ள ஊர்கள்கள்: இடிந்தகரை, கூடன்குளம்

விஸ்வாமித்திரரும் மேனகையும் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 72

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

கன்வர் "அவளால் (மேனகையால்) இப்படிச் சொல்லப்பட்ட சக்ரன் (இந்திரன்) எல்லா இடத்திற்கும் செல்லக் கூடியவனை (வாயுவை) அழைத்து, முனிவரின் (விஸ்வாமித்திரரின்) முன் மேனகை இருக்கும்போது, அவளுடன் இருக்குமாறு கட்டளையிட்டான். அழகான மேனகை அச்சத்துடன் அந்த இடத்திற்குச் சென்றாள். அங்கு தனது பாவங்களைத் தனது தவத்தால் எரித்த விஸ்வாமித்திரர் இன்னும் தவத்தில் இருப்பதைக் கண்டாள். முனிவரை (விஸ்வாமித்திரரை) வணங்கி விட்டு, அவர் முன்பாக ஆட ஆரம்பித்தாள்.

சரியாக அந்த நேரத்தில் மருதன் அவளது (மேனகையினது) வெண்ணிற ஆடைகளைக் களவாடிக் கொண்டு சென்றான். அப்போது பெரும் நாணத்தினால், அந்த ஆடைகளைப் பற்றிக் கொள்ள ஓடுவது போலவும், மருதனிடம் கோபம் கொண்டவள் போலவும், நடந்து கொண்டாள். இவையெல்லாவற்றையும், நெருப்பைப் போன்ற பெரும் சக்தி கொண்ட விஸ்வாமித்திரர் கண்ணெதிரே செய்தாள். விஸ்வாமித்ரரும் அவளை (மேனகையை) அந்தக் கோலத்தில் கண்டார். ஆடைகள் விலக்கப்பட்ட அவளையும் (மேனகையையும்), அவளது குற்றமில்லா தன்மையையும் கண்டார். வயதின் தடயம் இல்லா அவள் பேரழகு கொண்டவள் என்பதை அந்த முனிவர் (விஸ்வாமித்திரர்) கண்டார். அந்த முனிவர்களில் காளைப் போன்றவர், அவளது (மேனகையினது) அழகையும், செயல்களையும் கண்டு காமங்கொண்டு, அவளது துணை தனக்கு வேண்டும் என்று குறிப்பால் உணர்த்தினார். அப்படியே அவளை (மேனகையை) அழைக்கவும் செய்தார். அந்தக் களங்கமில்லா குணம் கொண்டவளும் (மேனகையும்) அந்த அழைப்பை ஏற்றாள். அதன் பிறகு அவர்கள் நீண்ட காலம் ஒன்றாக இருந்தனர். ஒருவருடன் ஒருவர் விளையாடி, இன்புற்று, திருப்தியுடன் பல காலத்தை ஒரு நாள் போல வாழ்ந்தனர்.

அந்த முனிவர் (விஸ்வாமித்திரர்) மேனகையிடம் சகுந்தலை என்ற மகளைப் பெற்றார். மேனகை, இமயமலை பள்ளாத் தாக்கில் ஓடும் மாலினி என்ற நதியின் கரைக்குச் சென்றாள். அங்கே அந்த மகளைப் பெற்றெடுத்தாள். அந்தக் குழந்தையை (சகுந்தலையை) ஆற்றங்கரையிலேயே விட்டுவிட்டு அவள் சென்றுவிட்டாள். சிங்கங்களும், புலிகளும் நிறைந்த மனிதர்கள் அற்ற கானகத்தில் தரையில் கிடக்கும் பிறந்த குழந்தையை பல கழுகுகள் கூடி அமர்ந்து காத்துக் கொண்டிருப்பதை நான் கண்டேன். எந்த ராட்சதனும் அல்லது ஊனுண்ணும் மிருகமும் அதன் உயிரை எடுக்க வில்லை. அந்தக் கழுகுகள் மேனகையின் மகளை பாதுகாத்தன. நான் அங்கே எனது சுத்திகரிப்பு சடங்கைச் செய்யச் சென்றேன். குழந்தை (சகுந்தலை) தனியாக கழுகுகளால் சூழப்பட்டு இருப்பதைக் கண்டேன். அவளை (சகுந்தலையை) இங்கே கொண்டு வந்து எனது மகளாக்கிக் கொண்டேன். உண்மையில், உடலைப் படைப்பவன், உயிரைக் காப்பவன், உணவு கொடுப்பவனும், ஆகிய மூவரும், சாத்திரங்களின் படி தந்தை என்ற தரத்தைப் பெற்றவர்களே. கானகத்தில் தனிமையில் பறவைகளால் (சங்குந்தா) சூழப்பட்டு இருந்ததால், என்னால் அவளுக்கு சகுந்தலை (பறவைகளால் காக்கப்பட்டவள்) என்ற பெயர் சூட்டப்பட்டது. ஓ அந்தணரே, இப்படியே சகுந்தலை எனது மகளானாள். அந்தக் களங்கமற்ற சகுந்தலையும் என்னைத் தந்தையாகவே மதிக்கிறாள்", என்றார் (கன்வ முனிவர்)

"அந்த முனிவரால் கேட்கப் பட்டதற்கிணங்க எனது தந்தை (கன்வ முனிவர்) இப்படிச் சொன்னார். ஓ மனிதர்களின் மன்னா (துஷ்யந்தா), இதனால் நீர் என்னை கன்வரின் மகளாக அறிந்து கொள்ளும். எனது உண்மை தந்தையை (விஸ்வாமித்திரரை) அறியாததால், நான் கன்வரையே எனது தந்தையாக மதிக்கிறேன். முடிவாக, ஓ மன்னா (துஷ்யந்தா), எனது பிறப்பைக் குறித்து நான் கேள்விப்பட்டதையெல்லாம் நீர் கேட்டதற்கிணங்க சொல்லிவிட்டேன்", என்றாள் (சகுந்தலை).

சகுந்தலையை மயக்கிய துஷ்யந்தன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 73

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இவை எல்லாவற்றையும் கேட்ட மன்னன் துஷ்யந்தன், " ஓ இளவரசியே {சகுந்தலையே}, நீ என்னவெல்லாம் சொன்னாயோ அவற்றை நன்றாகச் சொன்னாய், ஓ அழகானவளே, நீ என் மனைவியாகு. நான் உனக்காக என்ன செய்யட்டும்? தங்க மாலை, ஆடைகள், தங்கத்தாலான கம்மல்கள், பல நாடுகளில் இருந்து வரவழைக்கப்பட்ட அழகான வெண்முத்துக்கள், தங்க நாணயங்கள், சிறந்த தரைவிரிப்புகள் ஆகியவற்றை இன்றே உனக்கு பரிசளிக்கிறேன். எனது முழு அரசாங்கமும் இன்று உனதாகட்டும். ஓ அழகானவளே! {சகுந்தலையே} என்னருகே வா, ஓ அச்சமுள்ளவளே, அழகானவளே, கந்தர்வ முறைப்படி என்னை மணந்து கொள். ஓ கூராக இறங்கிச் செல்லும் தொடைகளைக் கொண்டவளே, திருமண முறைகள் எல்லாவற்றிலும் கந்தர்வ முறையே முதன்மையானதாக மதிக்கப்படுகிறது", என்றான் {துஷ்யந்தன்}.

இதைக்கேட்ட சகுந்தலை, "ஓ மன்னா {துஷ்யந்தா}, எனது தந்தை {கன்வ முனிவர்} பழங்கள் கொண்டு வருவதற்காக வெளியே சென்றிருக்கிறார். சிறிது நேரம் பொறுமை கொள்வீர்; அவரே {கன்வ முனிவரே} என்னை உமக்கு அளிக்க வேண்டும்" என்றாள் {சகுந்தலை}.

துஷ்யந்தன், "ஓ அழகானவளே, களங்கமற்றவளே, நீ எனது வாழ்க்கைத் துணையாக நான் விரும்புகிறேன். நான் உனக்காகவே வாழ்கிறேன் என்பதை அறிந்து கொள். எனது இதயம்

உன்னிடமே இருக்கிறது. தானே தனக்கு நிச்சயமான நண்பன். நிச்சயம் ஒருவர் தன்னைச் சார்ந்திருக்கலாம். ஆகையால், முறைப்படி, நீயே உன்னை எனக்கு அளிக்கலாம்.

மொத்தம் எட்டு {8} வகை திருமணங்கள் இருக்கின்றன. அவை, பிரம்மம், தெய்வ, அர்ஷ, பிரஜாபத்ய, அசுர, கந்தர்வ, ராட்சத, பைசாச என்ற வகைகளாகும். சுயம்புவின் மகன் மனு, இவற்றின் எல்லா தகுதிகளையும் அவற்றின் ஒழுங்குக்கேற்ப சொல்லயிருக்கிறார்.

ஓ களங்கமற்றவளே {சகுந்தலையே}, அந்தணர்களுக்கு முதல் நான்கு {4} வகையும், சத்திரியர்களுக்கு முதல் ஆறு வகையும் பொருந்தும். மன்னர்களுக்கு இராட்சத வகையும் அனுமதிக்கப்படுகிறது. அசுர வகை வைசியர்களுக்கும், சத்திரர்களுக்கும் அனுமதிக்கப்படுகிறது. முதல் ஐந்தில் மூன்று சரியானவை, மீதம் இரண்டும் சரியில்லாதவை. பைசாச மற்றும் அசுர வகைகள் நடைமுறையில் செய்யப்படவே கூடாது.

இவையே தர்மத்தின் அங்கங்களாகும். எவனொருவனும் அதன்படி நடக்க வேண்டும். கந்தர்வ மற்றும் இராட்சத வகை சத்திரியர்களுக்கு ஏற்றது. நீ இதனால் சிறு பயமும் அடையத் தேவையில்லை. கடைசியில் சொன்ன இருவகையில் எந்த ஒரு வகையும், அல்லது இருவகையும் கலந்து நமது திருமணம் நடைபெறலாம். ஓ அழகான நிறம் கொண்டவளே {சகுந்தலையே}, ஆசையால் நிறைந்திருக்கிறேன் நான். நீயும் அவ்வாறே இருக்கிறாய். கந்தர்வ முறைப்படி நீ எனது மனைவியாகு", என்றான் {துஷ்யந்தன்}.

இதையெல்லாம் கேட்ட சகுந்தலை பதிலளித்தாள், "இதுதான் தர்மத்தின் பாதை என்றால், நிச்சயமாக நானே என்னை அளிக்கலாம். ஓ புரு குலத்தில் முதன்மையானவரே, எனது நிபந்தனைகளைக் கேளும். நான் கேட்பவற்றை எனக்குக் கொடுப்பதாக எனக்கு சத்தியம் செய்து கொடுக்க வேண்டும். என் மூலமாகப் பிறக்கும் மகனே உமது வாரிசாக வேண்டும். ஓ மன்னா {துஷ்யந்தா}, இதுவே எனது நிலையான மனத்துணிவு. ஓ துஷ்யந்தரே, இந்த வரத்தை நீர் எனக்களிப்பதாக இருந்தால், நமது கூடுகை நடக்கலாம்", என்றாள் {சகுந்தலை}.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அந்த ஏகாதிபதி {துஷ்யந்தன்}, சிந்திக்க எந்த நேரமும் எடுத்துக் கொள்ளாமல் உடனடியாக, "அப்படியே ஆகட்டும். ஓ ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் புன்னகை கொண்டவளே {சகுந்தலையே}, நான் உன்னை எனது தலைநகருக்கே அழைத்துச் செல்வேன். நான் உனக்கு உண்மையாகச் சொல்கிறேன். ஓ அழகானவளே {சகுந்தலையே}, நீ இது எல்லாவற்றுக்கும்

தகுதியானவளே", என்றான். இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, அந்த மன்னர்களில் முதன்மையானவன் (துஷ்யந்தன்), அழகான நடைகொண்ட சுந்தரமான சகுந்தலையை மணந்து, மனைவியாக அவளை அறிவித்து கொண்டான். அவளுக்கு உறுதிகளைக் கொடுத்துவிட்டு, சென்றுவிட்டான். அவன் (துஷ்யந்தன்) அவளிடம் (சகுந்தலையிடம்) "உனது பாதுகாப்புக்காக எனது நான்கு வகைப் படைகளை அனுப்பி வைக்கிறேன். நிச்சயமாக நான் உன்னை எனது தலைநகருக்கு அழைத்துச் செல்கிறேன் ஓ இனிமையான புன்னகை கொண்டவளே" எனத் திரும்ப திரும்ப சொல்லிச் சென்றான் (துஷ்யந்தன்).

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ஓ ஜனமேஜயா, இப்படி சத்தியம் செய்துவிட்டு, மன்னன் (துஷ்யந்தன்) சென்றுவிட்டான். அவன் (துஷ்யந்தன்) வந்தவழியே தனது இல்லம் நோக்கிச் சென்று, காசியபரைக் குறித்து நினைத்தான். அவன் (துஷ்யந்தன்) தனக்குத் தானே, 'எல்லாவற்றையும் அறிந்த பிறகு, சிறப்புமிக்க துறவி காசியபர் என்ன சொல்வார்' என்று நினைத்துக் கொண்டே தனது தலைநகருக்குள் நுழைந்தான்.

மன்னன் (துஷ்யந்தன்) சென்ற நிமிடத்தில், கன்வர் தனது குடிலுக்கு வந்தார். ஆனால் சகுந்தலை, வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு தனது தந்தையை (கன்வ முனிவரை) அழைக்கச் செல்லவில்லை. இருந்தாலும், அந்தப் பெரும் துறவி, தனது ஆன்ம ஞானத்தால் எல்லாவற்றையும் அறிந்தார். ஞானக்கண் கொண்டு எல்லாவற்றையும் கண்டு, அந்த சிறப்புவாய்ந்தவர் (கன்வர்) மகிழ்ந்து, அவளிடம் (சகுந்தலையிடம்), "இனிமையானவளே, எனக்காகக் காத்திராமல் ரகசியமாக இன்று நீ என்ன செய்தாயோ, அதனால் உனது நல்லொழுக்கத்துக்கு இழக்கில்லை. புலன் ஆசை கொண்ட ஆணும், பெண்ணும் எந்த மந்திரமும் இல்லாமல் கந்தர்வ முறைப்படி சேர்வது சத்திரியர்களுக்கு சிறந்ததே. அந்த மனிதர்களில் சிறந்த துஷ்யந்தன், உயர் ஆன்மா கொண்டவனும் அறம் சார்ந்தவனுமாவான். ஓ சகுந்தலா, நீ அவனைக் கணவனாக ஏற்றுக் கொண்டாய். உனக்குப் பிறக்கப் போகும் மகன் இந்த உலகில் பெரும் பலம் வாய்ந்தவனாகவும், சிறப்பு வாய்ந்தவனாகவும் இருப்பான்.

அவன் கடல் மீதும் ஆதிக்கம் செலுத்துவான். அந்த சிறப்பு வாய்ந்த மன்னர்களுக்கு மன்னன் தனது படைகளுடன் எதிரிகளிடம் சென்றால் அது தாங்கமுடியாததாக இருக்கும்", என்றார்.

சகுந்தலை அதன்பிறகே தனது களைப்படைந்த தந்தையை (கன்வ முனிவரை) அணுகி, அவரது காலைக் கடிவினாள். அவரது கமையை வாங்கிக் கொண்டு பழங்களை சரியான முறையில் அடுக்கி வைத்து, அவளிடம் (கன்வ முனிவரிடம்), "என்னால் கணவராக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட துஷ்யந்தரையும் அவரது அமைச்சர்களையும் நீங்கள், உங்கள் கருணையால் அருள வேண்டும்", என்றாள்

அதற்கு கன்வர், "ஓ அழகான நிறம் கொண்டவளே (சகுந்தலையே), உனக்காகவே நான் அவனை (துஷ்யந்தனை) ஆசீர்வதிப்பேன். ஆனால், ஓ அருளப்பட்டவளே (சகுந்தலையே), என்னிடமிருந்து நீ ஆசைப்படும் ஒரு வரத்தை பெற்றுக் கொள்." என்றார்.

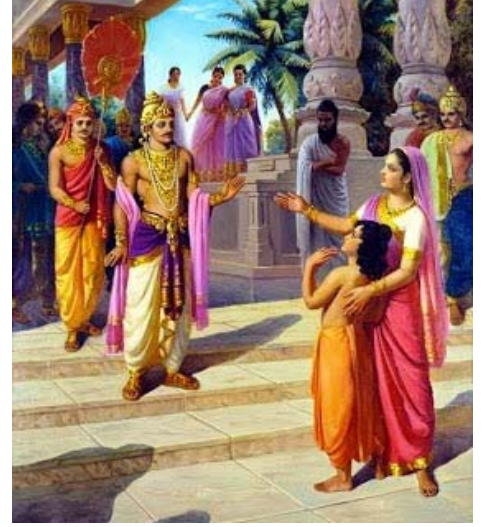
வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "சகுந்தலா, துஷ்யந்தனுக்கு அனுகூலமாக இருக்க ஆசைப்பட்டு, பெளரவ ஏகாதிபதிகள் எப்போதும் அறம் வழிவாமை, தங்கள் அரியணையை இழக்காமல் இருக்க வேண்டும் என்ற வரத்தைக் கேட்டாள்", என்றார்.

துஷ்யந்தனிடம் சென்றாள் சகுந்தலை | ஆதிபர்வம் - பகுதி 74அ

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர், "துஷ்யந்தன் சகுந்தலைக்கு சத்தியங்களைச் செய்து கொடுத்து ஆசிரமத்தை விட்டு அகன்றதும், கூராகச் செல்லும் தொடைகளைக் கொண்ட அவள் {சகுந்தலை} அளவிடமுடியா சக்தி கொண்ட ஒரு ஆண்பிள்ளையைப் பெற்றெடுத்தாள். அந்தக் குழந்தை, மூன்று வயது அடைந்ததும், எரியும் நெருப்பைப் போன்ற காந்தியைப் பெற்றான். ஓ ஜனமேஜயா, அவன் அழகும், பெருந்தன்மையும், நிபுணத்துவத்துடனும் இருந்தான். அறம் சார்ந்த மனிதர்களின் முதன்மையான கன்வர், தர்மத்தின்படியான சடங்குகளை யெல்லாம் நாளுக்கு நாள் புத்திசாலியாகும் அந்த குழந்தைக்கு செய்வித்தார். அந்த ஆண்பிள்ளை முத்துக்களைப் போன்ற பளபளப்பான பற்களைப் பெற்றிருந்தான். உள்ளங்கையில் அனைத்து அதிர்ஷ்ட ரேகைகளையும் பெற்று, சிங்கத்தை வீழ்த்தும் பலம் பெற்றிருந்தான்.

அகலமான நெற்றியுடன், அழகுவாய்ந்தவனாகவும், பலம் வாய்ந்தவனாகவும் வளர்ந்தான். அவன் தேவலோக குழந்தையைப் போன்ற காந்தியுடன் விளங்கி வேகமாக வளர்ந்தான். அவனுக்கு ஆறு வயதானபோது, பெரும் பலம் கொண்டு, சிங்கங்கள், புலிகள், கரடிகள், எருமைகள், யானைகள் ஆகியவற்றை அடக்கிக் கவர்ந்து, அந்த ஆசிரமத்தைச் சுற்றியுள்ள மரங்களில் கட்டி வைத்தான். சில மிருகங்கள் மேல் அமர்ந்து சவாரி செய்து, சில மிருகங்களுடன் சண்டையிட்டு விளையாடி மகிழ்ந்தான். கன்வரின் ஆசிரமத்தில் வசிப்பவர்கள் இவனுக்கு ஒரு பெயர் வைத்தனர். இவன் எந்த பலம் மிகுந்த மிருகத்தையும் பற்றி அடக்கி வைப்பதால் சர்வதமனா (அனைத்தையும் அடக்கி கைப்பற்றுபவன்) என்று அழைக்கப்பட்டும் என்று சொன்னார்கள். அதனால் அந்த வீரமும் சக்தியும் பலமும் கொண்ட பிள்ளைக்கு சர்வதமனா என்று பெயர் வைக்கப்பட்டது. முனிவர் {கன்வர்} அந்தப் பிள்ளையின் இயல்புக்குமிக்க செயல்களைக் கண்டு, சகுந்தலையிடம், இவனை அனைவரும் அறிய வாரிசாக நியமிக்க வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது என்று சொன்னார். அந்தப் பிள்ளையின் பலத்தைக் கண்டு, கன்வர் தனது சீடர்களிடம், "சகுந்தலையையும், அவள் மகனையும், அனைத்து அதிர்ஷ்ட குறிகளையும் கொண்ட அவளது கணவனிடம் {துஷ்யந்தனிடம்} தாமதிக்காமல் தாங்கிச் செல்லுங்கள். பெண்கள் தன் தந்தைவழி அல்லது தாய்வழி உறவினர்களிடம் வெகு காலம் வாழக்கூடாது. அப்படித் தங்குவது, அவர்களது நற்பெயருக்கும், நன்னடத்தைக்கும், அறத்துக்கும் களங்கத்தை ஏற்படுத்தும்.

அதனால் தாமதிக்காமல் உடனே அவளை {சகுந்தலையை} தாங்கிச் செல்லுங்கள்", என்றார். அந்த சீடர்களும் முனிவரிடம் {கன்வரிடம்}, "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொல்லி யானையின் பெயரைக் கொண்ட (ஹஸ்தினாபுரம்) நகரத்திற்கு சகுந்தலையையும், அவளது மகனையும் {சர்வதமனாவையும்} அழைத்துச் சென்றார்கள். அந்த அழகான புருவங்களைக் கொண்டவள் {சகுந்தலை}, தன்னுடன் அந்த தேவலோக அழகுடன், தாமரை இதழ்களைப் போன்ற கண்களை உடைய பிள்ளையை {சர்வதமனாவை} அழைத்துக் கொண்டு, தான் துஷ்யந்தனை முதலில் சந்தித்த அந்த வனத்தைவிட்டு அகன்றாள். மன்னனிடம் {துஷ்யந்தனிடம்} சென்ற பிறகு, அவளும் {சகுந்தலையும்}, உதயதூரியனின் காந்தியைக் கொண்ட அவளது பிள்ளையும் {சர்வதமனாவும்}, அவனுக்கு {துஷ்யந்தனுக்கு} அறிமுகப்படுத்தப்பட்டார்கள். முனிவரின் {கன்வ முனிவரின்} சீடர்கள் அவளை {சகுந்தலையை} மன்னனிடம் அறிமுகப்படுத்திவிட்டு, ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பிச் சென்றார்கள். சகுந்தலை, மன்னனை {துஷ்யந்தனை} சரியான முறையில் துதித்து, "இது உமது மகன் {சர்வதமனா}. ஓ மன்னா {துஷ்யந்தா}, இவன் {சர்வதமனா} உமது வாரிசாக நியமிக்கப்பட்டும். ஓ மன்னா {துஷ்யந்தா}, தேவர்களைப் போன்ற இந்தப் பிள்ளையை {சர்வதமனாவை}, நீர் என்னிடம் பெற்றீர். ஆகையால், ஓ மனிதர்களில் சிறந்தவரே {துஷ்யந்தரே},

நீர் என்னிடம் செய்த சத்தியத்தை நிறைவேற்றும். ஓ பெரும் நற்பேறு பெற்றவரே (துஷ்யந்தரே), என்னுடன் கூடுவதற்கு முன்பு கன்வரின் ஆசிரமத்தில் ஏற்பட்ட நமது ஒப்பந்தத்தை நினைத்துப் பாடும்", என்றாள் (சகுந்தலை).

மன்னன் (துஷ்யந்தன்), அவளின் (சகுந்தலையின்) வார்த்தைகளைக் கேட்டு, அனைத்தையும் நினைத்துப் பார்த்து, "எனக்கு எதுவும் ஞாபகத்திற்கு வரவில்லை. ஓ துறவு கோலத்தில் இருக்கும் தீய பெண்ணே, நீ யார்? தர்மம் (அறம்), காமம் (இன்பம்), அர்த்தம் (பொருள்) ஆகிய செய்கைகளில் எதிலும் உன்னுடனான தொடர்பு இருப்பதாக நினைவில்லையே. போ அல்லது இரு அல்லது நீ என்ன விருப்பப்படுகிறாயோ அதைச் செய்", என்றான். அவனால் (துஷ்யந்தனால்) இப்படிச் சொல்லப்பட்டதும், அந்த அழகான நிறம் கொண்ட அப்பாவி (சகுந்தலை) அதிர்ச்சியடைந்தாள். துன்பம் அவளின் (சகுந்தலையின்) நினைவை இழக்க வைத்தது. சிறிது நேரம் மரக்கட்டை போல் நின்றாள். இருப்பினும், விரைவாக அவளின் (சகுந்தலையின்) கண்கள் தாமிரத்தைப் போன்று சிவப்பாயின, உதடுகள் நடுங்கத் தொடங்கின.

துஷ்யந்தனைக் கடிந்து கொண்ட சகுந்தலை-ஆதிபர்வம் - பகுதி

74ஆ

அவ்வப்போது மன்னனின் (துஷ்யந்தனின்) மேல் படும் அவளின் (சகுந்தலையின்) பார்வை , அவனை (துஷ்யந்தனை) எரித்தது. தன் உயரும் கோபத்தையும், துறவின் நெருப்பையும், இயல்புமீறிய (Extra ordinary) முயற்சியால் தனக்குள் கட்டுப்படுத்தினாள். சிறிது நேரம் தனது நினைவுகளைச் சேகரித்தாள். அவளது (சகுந்தலையின்) இதயம் துன்பத்திலும் கோபத்திலும் உழன்றது, அவள் (சகுந்தலை) கோபத்தால் தனது தலைவனை (துஷ்யந்தனைப்) பார்த்து, "எல்லாவற்றையும் அறிந்தும், ஓ ஏகாதிபதியே (துஷ்யந்தனே), கீழ்த்தரமான மனிதன் போல, எதையும் அறிந்ததில்லை என்று எப்படி உம்மால் சொல்ல முடிகிறது?

உமது இதயமே உண்மைக்கோ பொய்மைக்கோ உண்டான சாட்சி. ஆகையால், உம்மைத் தாழ்த்திக் கொள்ளாமல், உண்மையைப் பேசும். ஒருவன் தனது உண்மை நிலையை விட்டு, வேறொரு நிலையில் தானிருப்பதாக மற்றவர்களுக்குப் பிரதிபலிப்பதென்பது, தன்னைத் தானே திருடுவதற்குச் சமமாகும். அவன் என்ன பாவம்தான் செய்ய மாட்டான்? உமது செயலை நீர் மட்டுமே அறிந்திருப்பதாக நினைக்கிறீர். ஆனால், உமது இதயத்தில் குடியிருக்கும் அளவற்ற ஞானம் கொண்ட பழமையானவரை, (நாராயணனை) நீர் அறியமாட்டீரா? உமது பாவங்கள் அனைத்தையும் அவர் (நாராயணன்) அறிவார். நீர் அவர் முன்னிலையிலேயே பாவம் இழைத்தீர். பாவத்தை செய்பவன், யாரும் நம்மைப் பார்க்கவில்லை என்று நினைக்கிறான். ஆனால், அவன் தேவர்களாலும், தனது இதயத்தில் இருப்பவனாலும் பார்க்கப்படுகிறான். சூரியன், சந்திரன், காற்று, நெருப்பு, பூமி, ஆகாயம், இதயம், யமன், பகல், இரவு, இரவும் பகலும் சந்திக்கும் இரு வேளைகள் (twilights), தர்மம் ஆகியன மனிதனின் செயல்களுக்கு சாட்சியாக இருப்பனவாகும். தனது அனைத்து செயல்களுக்கும் சாட்சியாக தனக்குள் இருக்கும் நாராயணன், ஒருவன் செய்யும் செயல்களில் திருப்தியடைந்தால், ஒருவனது செயல்களுக்கான பாவத்தை சூரியனின் மகன் யமன், கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள மாட்டான். ஆனால் நாராயணன் திருப்தியடையாவிட்டால் யமன் அவர்களது பாவங்களுக்காக சித்திரவதை செய்வான்.

தன்னைப் பொய்யாகப் பிரதிபலித்துக் காட்டி (தான் எதுவாக இல்லையோ அதுவாகக் காட்டி), தன் தரத்தைத் தாழ்த்திக் கொள்பவனை கடவுள் என்றுமே ஆசீர்வதிக்கமாட்டார். அப்படிப்பட்டவனை அவனது சொந்த ஆன்மா கூட ஆசீர்வதிக்காது. நான் கணவனுக்கு அடங்கி நடக்கும் மனைவி. நான் எனது சொந்த விருப்பதின் பேரிலேயே வந்தேன் என்பது உண்மையே. ஆனால், அதனால் என்னை மரியாதை குறைவாக நடத்தாதீர். நான் உமது மனைவி, ஆகையால், நான் மரியாதையாக நடத்தப்பட வேண்டும். நான் எனது சொந்த விருப்பத்தின் பேரில் உம்மை நாடி வந்ததால், என்னை அப்படி மதிக்கவில்லையா? பலபேர் முன்னிலையில், என்னை சாதாரணப் பெண்ணைப் போல ஏன் நடத்துகிறீர்? நான் வெறுமையாக இருப்பதால் அழவில்லை. நான் சொல்வதை நீர் கேட்க மாட்டீரா? ஆனால், நான் இரந்து கேட்பதை நீர் மறுதலித்தால், ஓ துஷ்யந்தரே, உமது தலை இந்த

நொடியில் நூறு துண்டுகளாக வெடித்துச் சிதறட்டும்! ஒரு கணவன் தனது மனைவியின் கர்ப்பத்தில் நுழைந்து, தானே மகனாகப் பிறக்கிறான். ஆகையால், வேதங்களின் படி ஒரு மனைவி ஜெயா (அவள் மூலமாக மறுபடியும் பிறப்பதால்) என்று அழைக்கப்படுகிறாள். வேத மந்திரங்களை அறிந்தவர்களுக்கு அப்படிப் பிறக்கும் மகன், வீழ்ந்து கிடக்கும் தங்கள் மூதாதையர்களின் ஆவிகளை மீட்க உதவுகிறான். அப்படிப் பிறக்கும் மகன், புத் எனும் நரகத்தில் விழ வேண்டிய தனது மூதாதையர்களை மீட்பதால், சுயம்புவால் புத்திரன் (புத் எனும் நரகத்தில் இருந்து காப்பவன்) என்று அழைக்கப்படுகிறான். ஒரு மகனால், ஒருவன் மூன்று உலகங்களையும் கைப்பற்றுகிறான். ஒரு மகனின் மகனால், மறுமையில் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறான். ஒரு பேரனின் மகனால், பெருந்தகப்பன்களும், முப்பாட்டன்களும் முடிவில்லா நீடித்த மகிழ்ச்சியை அடைகிறார்கள். வீட்டுக் காரியங்களைக் கவனிப்பதில் நிபுணத்துவம் பெற்றவன் உண்மையான மனைவி. ஒரு மகனைப் பெற்றுக் கொடுத்தவன் உண்மையான மனைவி. தனது தலைவனுக்கு தனது இதயத்தால் பணிந்து நடப்பவன் உண்மையான மனைவி. தனது தலைவனைத் தவிர வேறு யாரையும் அறியாதவன்

உண்மையான மனைவி. ஒரு மனைவி என்பவள் ஒரு மனிதனின் பாதியாகும். நண்பர்களில் மனைவியே முதன்மையானவள். மனைவியே, ஒருவனது தர்மத்திற்கும், லாபத்திற்கும், ஆசைக்கும் வேராக இருப்பவள். மனைவிகளை உடையவர்களே தர்ம காரியங்கள் செய்ய முடியும். மனைவிகள் உள்ளவர்களே இல்லற வாழ்வு வாழ முடியும். மனைவிகளை உடையவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருக்க காரணங்கள் இருக்கும். மனைவிகளை உடையவர்களே நற்பேறு பெற முடியும். இனிமையாகப் பேசும் மனைவிகள், மகிழ்ச்சியான தருணங்களில் நண்பர்களாக இருக்கிறார்கள். தர்ம காரியங்கள் செய்யும் போது அவர்கள் தந்தையாக இருக்கிறார்கள். துன்பத்திலும் நோயிலும் அவர்கள் தாயாக இருக்கிறார்கள். ஆழ்ந்த கானகத்திற்குள் பயணிக்கும் ஒருவனுக்கும் மனைவியானவளே புத்துணர்ச்சியும், வசதியுமாவாள். மனைவியை உடைய ஒருவன் எல்லோராலும் நம்பப்படுகிறான். ஆகையால், ஒரு மனைவி என்பவள் ஒருவனது மதிப்புமிக்க சொத்தாவாள். கணவன் இந்த உலகை விட்டு யமனின் உலகத்திற்குச் சென்றாலும், பக்தியுள்ள மனைவி அவனுக்குத் துணையாகச் செல்வாள். முன்னே செல்லும் மனைவி கணவனுக்காகக் காத்திருப்பாள். ஆனால் கணவன் முன்னே சென்றுவிட்டால், கற்புடைய மனைவி, மிக விரைவாக அவனைத் தொடருகிறாள். இந்தக் காரணங்களுக்காகவே ஓ மன்னா, திருமணம் என்பது நிலைத்திருக்கிறது.

கணவன், மனைவியின் துணையால், இவ்வுலகிலும் பரவுலகிலும் மகிழ்ச்சியை அடைகிறான். ஒருவன் தானே தனக்கு மகனாகப் பிறக்கிறான் என்று கற்றவர்களால் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால், மகனைப் பெற்றுக் கொடுத்த மனைவியை ஒருவன் தனது தாயாகவும் பார்க்க வேண்டும். ஒருவன் தனது மனைவியின் மூலம் பெற்றெடுத்த மகனின் முகத்தைக் காணும் போது, கண்ணாடியில் தன்னைக் காண்பது போல உணர்ந்து, அறம்சார்ந்த மனிதனைப் போல மகிழ்ச்சியடைந்து, சொர்க்கத்தை அடைவான். மனத்துயராலும், உடல் வலியாலும் துன்பப்படும் மனிதன், தனது மனைவியின் துணையால், வேர்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது குளிர்த் குளியலால் கிடைக்கும் உற்சாகத்தை அடைகிறான்.

மகிழ்ச்சி, அறம் ஆகியன மனைவியாலே கிடைப்பதால், எந்த மனிதனும், தனது மனைவி ஏற்றுக் கொள்ளாத எதையும் செய்யக்கூடாது. ஒரு மனைவி, தனது கணவன் தானே பிறக்கும் புனிதமான பூமியாகிறாள். முனிவர்களாலும், ஒரு பெண் இல்லாமல் உயிரினங்களை உருவாக்க முடியாது. ஒரு தந்தைக்கு தன்னை நோக்கி ஓடி வரும் மகனை, அவன் உடல்மு (டிவதும் அடிக்காக இருந்தாலும், வாரியனைத்துக் கட்டிக் கொள்ளும் மகிழ்ச்சியை விட எது மகிழ்ச்சியைத் தர முடியும்? உம்மை அணுகி, உமது முட்டிகள் மேலேற குறுகுறுவென்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் உமது மகனை ஏன் இப்படி யாரோ போல் நடத்துகிறீர்? மெதுவான சந்தனக் குழம்பின் தீண்டல், பெண்களின் தீண்டல், நீரின் தீண்டல் ஆகியன ஒரு மகனை வாரியனைத்துக் கட்டிக் கொள்ளும் இன்பத்துக்கு ஈடாகாது. எப்படி ஒரு அந்தணன் இருகால் மிருகங்களில் முதன்மையானவனோ, நான்கு கால் மிருகங்களில் பசு எப்படி முதன்மையானதோ, பெரியவர்களில் எல்லாம் முதன்மையானவனாக எப்படி ஒரு காப்பாளன் இருக்கிறானோ, அப்படி ஒரு மகனே எல்லா பொருட்களிலும் முதன்மையானவன். தீண்டலுக்குத் தகுந்தவன். ஆகையால், இந்த அழகான

குழந்தை உம்மை அணைத்துக் கொள்ளட்டும். ஒரு மகனின் அணைப்புக்கு ஈடானது இந்த உலகத்தில் வேறு எதுவும் இல்லை. ஓ எதிரிகளை ஒடுக்குபவரே, ஓ ஏகாதிபதியே, உமது துன்பங்களையெல்லாம் விலக்கவல்ல இந்தப் பிள்ளையை எனது கருவில் மூன்று {3} வருடங்கள் முடிமையாகச் சுமந்து பெற்றிருக்கிறேன். ஓ புருவின் குலத்தில் வந்த ஏகாதிபதியே, "இவன் நூறு குதிரை வேள்விகளை நடத்துவான்" என்று நான் அறையில் படுத்திருக்கும்போது வானத்திலிருந்து அசரீரிகேட்டது. தங்கள் இல்லங்களிலிருந்து வெளியே செல்லும் மக்கள், வெளியே மற்ற பிள்ளைகளாயிருந்தாலும், அவர்களை தங்கள் மடியில் உட்கார வைத்து, தலையை முகர்ந்து, பெரும் மகிழ்ச்சி அடைகிறார்கள். குழந்தை பிறந்ததும், நடத்தப்படும் முதல் சடங்கில் (பெயர்வைக்கும்), அந்தணர்கள் இந்த மந்திரங்களைச் சொல்வார்கள் என்று உமக்குத் தெரியும். "ஓ மகனே, நீ எனது உடல் மூலம் பிறந்தாய்! நீ எனது இதயத்தின் மூலம் பிறந்தாய், நீ எனக்கு மகனாக இருக்கும் நான். நீ நூறு வருடங்கள் வாழ்வாய்! எனது வாழ்வு உன்னை நம்பியே இருக்கிறது, எனது குலத்தின் வளர்ச்சி உன்னிடமே இருக்கிறது.

ஆகையால் மகனே, நீ மகிழ்ச்சியாக நூறுவருடங்கள் வாழ்வாய்." இவன் உமது உடலிலிருந்தே முளைத்தான். இவன் உமது இரண்டாவது உருவம். தெளிந்த ஏரியில் உம் உருவத்தைக் காண்பது போல உமது மகனிடம் உம்மைக் காண்பீராக. வேள்வி நெருப்பு, இல்லற நெருப்பால் தூண்டப்படுவதைப் போல, உம்மில் இருந்து இவன் முளைத்தான். நீரே, உம்மை இரண்டாகப் பிரித்துக் கொண்டீர். நீர் வேட்டையாடிக் கொண்டிருக்கும் போது, ஒரு மாணைத் தேடிவந்து, என்னை அணுகினீர். ஓ மன்னா {துஷ்யந்தா}, அப்போது நான் கன்னியாக எனது {வளர்ப்புத்} தந்தையின் {கன்வ முனிவரின்} ஆசிரமத்தில் வாழ்ந்து வந்தேன். ஊர்வசி, பூர்வசித்தி, சஹஜன்யா, மேனகா, விஸ்வாச்சி, கிரிடச்சி ஆகியோர் அப்சரஸ்களில் ஆறு முன்னவர்கள். அவர்களில் அந்தணருக்குப் பிறந்த மேனகையே முதன்மையானவள். அவள் {மேனகை} தேவலோகத்தில் இருந்து இறங்கி வந்து, விஸ்வாமித்ரருடன் கலந்து, என்னைப் பெற்றெடுத்தாள். அந்தக் கொண்டாடப்படும் அப்சரஸ் மேனகை, என்னை இமயமலையின் பள்ளத்தாக்கொன்றில் பெற்றெடுத்தாள். எல்லா பாசபந்தங்களையும் துறந்து, நான் யாருக்கோ பிறந்தவள் போல, என்னை அங்கேயே விட்டுவிட்டு சென்றுவிட்டாள். பச்சிளம் குழந்தையாக இருக்கும் போதே பெற்றோரால் துறக்கப்பட்ட நான், முன் ஜென்மத்தில் என்ன பாவம் செய்தேனோ, இப்போது உம்மாலும் துறக்கப்படுகிறேன். நான் எனது தந்தையிடமே அகதியாகச் செல்லத் தயாராக இருக்கிறேன். ஆனால், உமக்கு சொந்தமான உமது குழந்தையை நீர் துறக்கக்கூடாது", என்றாள்.

இதையெல்லாம் கேட்ட துஷ்யந்தன், "ஓ சகுந்தலா, உன்னிடம் இந்த மகனை நான் பெற்றதாக நான் அறியவில்லை. பொதுவாகவே பெண்கள் பொய் பேசுவர். உனது வார்த்தைகளை யார் நம்புவார்கள்? எல்லா பாச பந்தமற்ற, கற்பற்ற (Lewd - கற்பற்ற (அ) காமவெறி கொண்ட) மேனகையே உனது தாய். தனது கடவுளுக்கு பூஜையை முடித்தவுடன், பூஜைக்குப் பயன்படுத்திய மலர்களை ஒருவன் தூக்கி எறிவதைப் போல, அவள் {மேனகை} உன்னை இமய மலை அடிவாரத்தில் விட்டுச் சென்றாள்.

கூடித்திரிய குலத்தைச் சார்ந்து, அந்தணராக ஆசை கொண்ட, காமம் நிறைந்த உனது தந்தை விசுவாமித்ரரும் எந்த பந்தமும் அற்றவர். இருப்பினும் மேனகை அப்சரஸ்களில் முதன்மையானவள், உனது தந்தையும் {விஸ்வாமித்திரரும்} முனிவர்களின் முதன்மையானவர். அவர்களின் மகளாயிருந்தும், நீ ஏன் காம வெறி கொண்ட பெண் (Lewd woman) போல பேசுகிறாய்? உனது வார்த்தைகள் எந்த மதிப்புக்கும் அருகதையற்றவை. அந்த முனிவர்களில் முதன்மையானவர் {விஸ்வாமித்திரர்} எங்கே? அப்சரஸ் மேனகை எங்கே? துறவு வேடம் பூண்டு நீ ஏன் இவ்வளவு கீழ்த்தரமாக இருக்கிறாய்? உனது குழந்தையோ நன்றாக வளர்ந்திருக்கிறான். அவனை நீ சிறுவன் என்று சொல்கிறாய். ஆனால் அவன் நல்ல பலசாலியாக இருக்கிறான். சால மரத்தைப் போல இவன் எப்படி இவ்வளவு வேகமாக வளர்ந்தான்? உனது பிறப்பே கீழ்த்தரமானது. நீ காமவெறி கொண்ட பெண்போலப் பேசுகிறாய். காமவெறிகொண்ட மேனகையால் நீ பிறந்தாய். பெண்துறவி வேடம் பூண்டு, என்னிடம் நீ சொல்வதெல்லாம் நான் அறியாதவை. உன்னை எனக்குத் தெரியவில்லை. நீ எங்கு செல்ல வேண்டும் என்று நினைக்கிறாயோ அங்கே செல்." என்றான் {துஷ்யந்தன்}.

பரதனை ஏற்றான் துஷ்யந்தன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 74இ

சகுந்தலை, "ஓ மன்னா(துஷ்யந்தா), நீர் சிறு கடுகளவு இருக்கும் அடுத்தவர்களின் தவறுகளை மட்டும் பார்க்கிறீர். ஆனால் வில்வப் பழத்தைப் போன்ற உமது பெரும் தவறுகளை காண மறுக்கிறீர். மேனகை தேவர்களில் ஒருத்தி. நிச்சயமாக, தேவர்களில் முதன்மையானவளாக அவள் அறியப்படுகிறாள். அதனால் ஓ துஷ்யந்தரே, உமது பிறப்பைவிட எனது பிறப்பு மிகவும் உயர்ந்ததே. ஓ மன்னா (துஷ்யந்தா), நீர் பூமியில் நடக்கிறீர், நான் வானத்தில் உலாவுகிறேன். நமக்குள், மேரு மலைக்கும், கடுகு விதைக்குமான வித்தியாசத்தைக் காணும். எனது சக்தியைப் பாரும். ஓ மன்னா! நான் நினைத்தால், இந்திரன், குபேரன், யமன் மற்றும் வருணனின் வசிப்பிடங்களுக்குச் செல்ல முடியும்.

ஓ பாவங்களற்றவரே (துஷ்யந்தரே), நான் உமக்கு முன்பாக சொல்வது அனைத்தும் உண்மையே, எந்த தீய எண்ணத்தினாலும் இதைச் சொல்லவில்லை. நான் சொல்வதனைத்தையும் கேட்டு, பிறகு என்னை மன்னிக்கப்பாரும். அழகற்ற ஒருவன், கண்ணாடியில் தனது முகத்தைக் காணும் வரை, தன்னை அழகானவனாகவே எண்ணிக் கொள்வான். ஆனால் கண்ணாடியில் தனது அழகற்ற முகத்தைக் கண்ட பிறகே, அவனுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை அவன் காண்பான். உண்மையிலேயே அழகாக இருப்பவன், யாரையும் இகழமாட்டான். எப்போதும் தீயவற்றையே விரும்புவவன்தான் வசைபாடுபவனாக இருப்பான். அழகான பூக்கள் நிறைந்த நந்தவனம் இருந்தாலும், பன்றி அழிக்கையும் சக்தியையுமே தேடும். அதைப் போல், ஒருவர் பேசும் நல்லதும் அல்லதுமான கருத்துகளில் தீயவற்றையே எடுத்துக் கொள்வர் தீயவர்.

ஆனால் ஞானமுடையோர், நல்லதும் தீயதும் கலந்த மற்றவர் பேச்சினைக் கேட்டு, பாலில் கலந்த நீரைத் தவிர்த்து, பாலை மட்டுமே அருந்தும் அன்னத்தைப் போல அந்தப் பேச்சில் உள்ள நல்லவற்றை மட்டுமே ஏற்பர். நேர்மையானவர்களுக்கு, மற்றவர்களை இழித்துப் பேச வலிக்கும். ஆனால், தீயவர்களுக்கோ அப்படிப் பேசுவதில் தான் இன்பம். நேர்மையானவர்கள் மற்றவர்கள் குறையைத் தேடாமல் மகிழ்வுடன் இருப்பர். ஆனால், தீயவர்கள் மற்றவர்களின் குறையைக் கண்டே மகிழ்வர். தீயவர்கள் எப்போதும் நல்லவர்களை இழித்தே பேசுவர். ஆனால், பின்னவர் (நேர்மையானவர்) முன்னவரால் (தீயவர்) தனக்கு தீங்கேற்பட்டாலும், தீங்கைச் செய்யார். தீயவர்கள், நேர்மையானவர்களைத் தீயவர்கள் என்று குற்றம் சாட்டுவதைவிட கேலிக்கிடமானது இந்த உலகத்தில் வேறு என்ன இருக்க முடியும்? கொடும் விஷங்கொண்ட கோபக்காரப் பாம்புகளைப் போன்ற நாத்திகர்கள்கூட, உண்மை மற்றும் அறத்தைக் கடைப்பிடிப்பதில் வழுவிவவர்களைக் கண்டு வெறுப்பர் எனும்போது நம்பிக்கையால் வளர்க்கப்பட்ட நான் எனக்கு என்ன சொல்லிக் கொள்வது? ஒருவன் தன் உருவத்திலேயே ஒரு மகனைப் பெற்றெடுத்து, அவனை அவனை தன் மகனென்று கருதவில்லையென்றால், அவன் நினைக்கும் உலகத்தை அடைய முடியாது. தேவர்களும் அவனது நற்பேறையும், உடைமைகளையும் அழித்துவிடுவர். ஒரு மகன் ஒரு குலத்தை தொடர வைப்பவன். அது ஒரு சிறந்த அறச்செயல். ஆகையால் ஒருவன் தனது மகனை கைவிடக்கூடாது என்று பித்திரிக்கள் சொல்லியிருக்கின்றனர். தனது மனைவியிடம் தானே பெறும் மகன் {1}, மற்றவர்களிடம் இருந்து (பரிசாக) பெறும் மகன் {2}, விலைக்கு வாங்கப்பட்ட மகன் {3}, பாசத்தால் வளர்க்கப்படும் மகன் {4}, மனைவியைத் தவிர மற்ற பெண்டிரிடம் பெறும் மகன் {5} என ஐந்து {5} வகையான மகன்கள் இருப்பதாக மனு சொல்கிறார்.

ஒருவனின் அறத்தையும் சாதனைகளையும் மகன்கள் தாங்கி, அவனது மகிழ்ச்சியை அதிகப்படுத்தி, நரகத்திலிருந்து மூதாதையர்களையும் மீட்கின்றனர். ஓ மன்னர்களில் புலிபோன்றவரே (துஷ்யந்தரே), நீர் உமது மகனைக் கைவிடலாகாது. ஆகையால், ஓ பூமியின் தலைவரே, ஒரு மகனை மனதில் வைத்தால், உண்மை, அறம், ஆகியன உமது மனதில் தங்கும். ஓ ஏகாதிபதிகளில் சிங்கத்தைப் போன்றவரே (துஷ்யந்தரே), நீர் இந்த ஏமாற்று வேலையை செய்யக்கூடாது.

ஒரு ஏரியை அர்ப்பணிப்பது என்பது நூறு {100} கிணறுகளை அர்ப்பணிப்பதை விடத் தகுதிவாய்ந்தது. ஒரு வேள்வியைச் செய்வது என்பது ஒரு ஏரியை அர்ப்பணிப்பதைவிடத் தகுதிவாய்ந்தது. ஒரு மகன் என்பவன் ஒரு வேள்வியைச் செய்வதைவிடத் தகுதிவாய்ந்தவன். உண்மை என்பது நூறு {100} மகன்களைவிடத் தகுதி வாய்ந்தது. ஒரு முறை, நூறு {100} குதிரை

வேள்விகள் உண்மையுடன் நிறுத்திப் பார்க்கப்பட்டது. உண்மையே நூறு {100} குதிரை வேள்விகளைவிட அதிக கனம் வாய்ந்ததாக இருந்தது. ஓ மன்னா {துஷ்யந்தா}, உண்மை என்பது முடி வேதங்களுக்கும், அனைத்து புண்ணிய இடங்களில் நீராடியதற்கும் சமம் என்பது நான் கருதுகிறேன். உண்மைக்கு நிகரான வேறு எந்த அறமும் இல்லை. உண்மையைவிட உயர்ந்தது எதுவுமில்லை. ஓ மன்னா, உண்மை என்பதே கடவுள். உண்மையே உயர்ந்த நோன்பு, தவம். ஆகையால் உமது சத்தியத்தை மீறாதீர் ஓ ஏகாதிபதியே {துஷ்யந்தரே} உண்மை உம்மில் ஒருங்கிணைந்திருக்கட்டும். எனது வார்த்தைகளுக்கு நீர் மதிப்பளிக்கவில்லையென்றால், எனது விருப்பப்படியே நான் போவேன். நிச்சயமாக உமது துணை தவிர்க்கப்பட வேண்டும். இருப்பினும், ஓ துஷ்யந்தரே, நீர் சென்ற பிறகு, இந்த எனது மகன், மலைகளின் மன்னனைக் கொண்டு அலங்கரிக்கப்பட்டு நான்கு புறமும் கடலால் சூழப்பட்ட இந்தப் பூமியை ஆள வேண்டும்", என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "சகுந்தலை, அந்த ஏகாதிபதியிடம் {துஷ்யந்தனிடம்} அப்படிச் சொல்லிவிட்டு, அவனது முன்னிலையிலிருந்து அகன்றான். அவள் {சகுந்தலை} அகன்றதும், காண முடியாத உருவத்தில் வானத்திலிருந்து ஒரு அசரீரி, தனது புரோகிதர்களுடனும், குருக்களுடனும், அமைச்சர்களுடன் அமர்ந்திருந்த துஷ்யந்தனிடம் பேசியது. அந்தக் குரல், "தாயென்பவள் சதையைத் தாங்கும் உறையே, தகப்பனால் உண்டான மகன், அந்தத் தகப்பனே ஆவான்.

ஆகையால், துஷ்யந்தா, உனது மகனை ஏற்றுக் கொள், சகுந்தலையை அவமதிக்காதே. ஓ மனிதர்களில் சிறந்தவனே, தனது சொந்த விதையில் உருவான மகன், யமனின் இடத்திலிருந்து ஒருவனை மீட்கிறான். நீயே இந்த பிள்ளையின் முதாதை.

சகுந்தலை உண்மையைப் பேசினாள். ஒரு கணவன், தனது உடலை இரண்டாகப் பிரித்து, தனது மனைவியிடம் பிள்ளையின் வடிவில் அவனே பிறக்கிறான். ஆகையால், ஓ துஷ்யந்தா, சகுந்தலைக்குப் பிறந்த உனது மகனை ஏற்றுக் கொள். ஓ ஏகாதிபதியே, வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மகனை ஏமாற்றி வாழ்வது என்பது துரதிர்ஷ்டவசமானது. ஆகையால், ஓ புரு குலத்தில் வந்தவனே {துஷ்யந்தனே}, சகுந்தலைக்குப் பிறந்த உனது உயர் ஆன்ம மகனை ஏற்றுக் கொள். எமது வார்த்தையால், நீ இந்தப் பிள்ளையை ஏற்றுக் கொள்வதால், இந்தப் பிள்ளை இது முதல் பரதன் {ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவன்} என்று அறியப்பட்டும்." என்றது. தேவலோகவாசிகளின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட புருகுலத்தில் வந்த ஏகாதிபதி {துஷ்யந்தன்} மிகவும் மகிழ்ந்து, தனது புரோகிதர்களிடமும், அமைச்சர்களிடமும் இப்படிப் பேசினான், "தேவ தூதரால் உச்சரிக்கப்பட்ட வார்த்தைகளைக் கேட்டீரா? இவன் {பரதன்} எனது மகன் என்பதை நானே அறிவேன்.

சகுந்தலையின் வார்த்தை பலத்தை மட்டுமே கொண்டு இவனை {பரதனை} எனது மகனாகக் கொண்டிருந்தேனானால், எனது குடிமக்கள் இது விஷயத்தில் சந்தேகப்பட்டிருப்பர். எனது மகனும் {பரதனும்} சுத்தமானவனாகக் கருதப்பட்டிருக்க மாட்டான்", என்றான் {துஷ்யந்தன்}.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ஓ பரதகுலத்தில் வந்தவனே {ஜனமேஜயனே}, அந்த ஏகாதிபதி {துஷ்யந்தன்}, தனது மகனின் {பரதனின்} புனிதம் தேவ தூதர் மூலம் நிறுவப்பட்டதால், மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தான். அந்த மகனை {பரதனை} மகிழ்ச்சியாக ஏற்றுக் கொண்டான். அந்த மன்னன் {துஷ்யந்தன்} தனது மகனுக்கு {பரதனுக்கு} தந்தையால் செய்யப்பட வேண்டிய சடங்குகளைச் செய்தான். அந்த மன்னன் {துஷ்யந்தன்} தனது மைந்தனின் {பரதனின்} தலையை முகர்ந்து பார்த்து, அவனை {பரதனை} பாசத்தோடு அனைத்துக் கொண்டான். அந்தணர்கள் வாழ்த்துகளை உச்சரித்தனர். கவிஞர்கள் மெச்சிக் கொண்டனர். அந்த ஏகாதிபதி {துஷ்யந்தன்} அந்த மகனின் {பரதனின்} தீண்டலை மகிழ்ச்சியாக உணர்ந்தான். துஷ்யந்தன் தனது மனைவியையும் {சகுந்தலையைப்} பாசத்தோடு ஏற்றுக் கொண்டான். அவளிடம் {சகுந்தலையிடம்} பாசத்தோடு இந்த வார்த்தைகளைச் சொன்னான், "ஓ தேவதையே {சகுந்தலையே}, உன்னுடனான எனது கலவி தனிமையில் நடந்தது. ஆகையால், உனது தூய்மையை எப்படி நிறுவுவது என்று நான் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன். எனது மக்கள், நாம் காமத்தால் இணைந்த ஜோடியாக நினைப்பார்களேயன்றி, கணவன் மனைவியாக அல்ல. ஆகையால், எனது வாரிசாக அமரப் போகும் இந்த எனது மைந்தனின் {பரதனின்} பிறப்பு தூய்மையற்றதாகக் கருதப்படும்.

அன்பானவளே {சகுந்தலையே}, ஓ பெரிய கண்களை உடையவளே, கோபத்தால் நீ உச்சரித்த அனைத்து கடுமையான வார்த்தைகளையும் நான் மன்னித்தேன். நீயே எனது அன்புக்குரியவள்", என்றான்.

ஓ பரதா {ஜனமேஜயா}, இப்படி தனது அன்பு மனைவியிடம் பேசிய அந்த அரசமுனி துஷ்யந்தன், வாசனை திரவியங்களும், உணவும், நீரும் கொடுத்து அவளை {சகுந்தலையை} ஏற்றுக் கொண்டான். அந்த மன்னன் துஷ்யந்தன், தனது பிள்ளைக்கு பரதன் என்று பெயரிட்டு, தனது வாரிசாக நியமித்தான். பரதனின் புகழ்வாய்ந்த பிரகாசமான ரதச் சக்கரங்கள், தேவர்களின் ரதச் சக்கரங்களைப் போல வெல்ல முடியாதவையாக சட சட என்ற ஒலியை, தொடர்ந்து உலகம் முழுவதும் எழுப்பிக் கொண்டே இருந்தன. துஷ்யந்தனின் அந்த மைந்தன் {பரதன்} பூமியின் எல்லா மன்னர்களையும் தனது குடையின் கீழ் கொண்டு வந்தான். அவன் அறம்சார்ந்து ஆண்டு பெரும் புகழ் அடைந்தான். அந்தப் பெரும் பலம் வாய்ந்த ஏகாதிபதி, சக்கரவர்த்தி, சர்வபௌமா என்ற பட்டங்களாலும் அறியப்பட்டான். மருதர்களின் தலைவனான சக்ரனைப் (இந்தினைப்) போல அவன் பல வேள்விகளைச் செய்தான். அந்தணர்களுக்கு பெரும் கொடை கொடுத்த அந்த வேள்விகள் அனைத்திற்கும் கன்வர் தலைமைப் புரோகிதராக இருந்தார். புரோகிதர் கூலியாக கன்வருக்கு ஆயிரம் {1000} தங்க நாணயங்களைக் கொடுத்தான். அந்த பரதனே பல பெரும் சாதனைகளைச் செய்தவன். அவன் {பரதன்} பெயரைச் சொல்லியே அவனின் {பரதனின்} குலம் அது முதல் {பரத/பாரத குலமென்று} அழைக்கப்படுகிறது. அந்த பரத குலத்தில் பிறந்தவர்கள், தேவர்களைப் போன்ற பெரும் சக்திகள் கொண்ட ஏகாதிபதிகளாக இருந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் பிரம்மனைப் போல இருந்தனர். அவர்களின் எண்ணிக்கை கணக்கிலடங்காதவை. ஆனால், ஓ பரத குலத்தில் வந்தவனே {ஜனமேஜயனே}, அதில் பெரும் நற்பெறு பெற்று, தேவர்களைப் போல இருந்து, உண்மைக்கும் நேர்மைக்கும் தங்களை அர்ப்பணித்த முக்கியமானவர்களின் பெயர்களை என்னால் சொல்ல முடியும்.

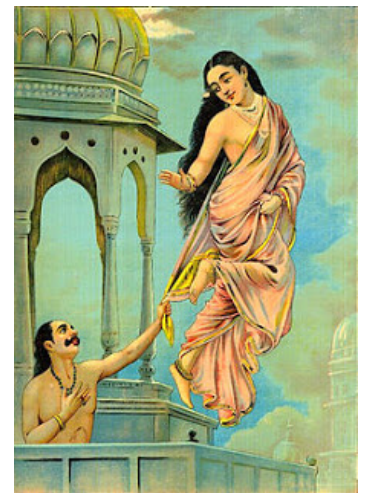
தகூஷன், புருரவஸ், நகுஷன் மற்றும் யயாதி வரலாறு ஆதிபர்வம் - பகுதி 75

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

"வைசம்பாயனர் {ஜனமேஜயனிடம்} சொன்னார், "படைப்புத் தலைவன் தகூஷன், தூரியனின் மகன் மனு, பரதன், ருரு, புரு, அஜமிதா ஆகிய அரச முனிகளின் புனிதமான, அறத்திற்குக்கட்டுப்பட்ட, பதிவு செய்யப்பட்ட பரம்பரை ஆய்வை நான் உரைக்கும்போது கேட்டுக்கொள். ஓ பாவங்களற்றவனே {ஜனமேஜயனே}, யாதவர்கள், குருக்கள் மற்றும் பரத குலத்தின் பரம்பரை ஆய்வையும் நான் உனக்கு உரைக்கிறேன். இந்தப் பரம்பரை ஆய்வுகள் புனிதமானவை. அவற்றை உரைப்பது என்பது மனதில் அமைதியை ஏற்படுத்தும் பெரிய செயலாகும். இதை உரைப்பது, செல்வம், புகழ் மற்றும் நீண்ட ஆயுளைக் கொடுக்கும். ஓ பாவங்களற்றவனே {ஜனமேஜயனே}, நான் பெயர் குறிப்பிட்ட அனைவரும் மிகுந்த காந்தியைக் கொண்டவர்கள், சக்தியால் பெரும் முனிவர்களுக்குச் சமமானவர்கள்.

பிரசேதஸ் பத்து {10} மகன்களைப் பெற்றான். அவர்கள் அனைவரும் ஆன்மிகத்திற்குத் தங்களை அர்ப்பணித்து, எல்லா அறங்களையும் தங்களுக்குள் கொண்டிருந்தனர். பழங்காலத்தில் அவர்கள், தங்கள் வாயில் உண்டாகும் நெருப்பினால், பல விஷம் நிறைந்த செடிகளையும், பூமியை போர்த்தி மனிதர்களுக்கு சிரமத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்த எண்ணிலடங்கா பெரிய மங்களையும் எரித்தனர். இந்த பத்து பேருக்குப் பிறகு தகூஷன் என்றொருவன் பிறந்தான். இந்த தகூஷனின் மூலமே பூமியில் உண்டான அனைத்து உயிர்களும் உண்டாயின.

ஓ மனிதர்களில் புலியைப் போன்றவனே {ஜனமேஜயனே}, அதனால்தான் அவன் {தகூஷன்} எல்லோருக்கும் முப்பாட்டன் என்று அழைக்கப்படுகிறான். பிரசேதஸுக்குப் பிறந்த தகூஷன்,

வீரிணியுடன் கலந்து, தன்னைப் போன்றே கடுந்தவங்களை இயற்றும் ஆயிரம் {1000} மகன்களைப் பெற்றான். அவர்களுக்கு நாரதர், முக்திக்கு வழிவகுக்கும் சாங்கிய தத்துவத்தைப் போதித்தார். ஓ ஜனமேஜயா, அந்தப் படைப்புத் தலைவன் தகூன், உயிரினங்களை உருவாக்குவதில் ஆர்வங்கொண்டு, ஐம்பது {50} மகன்களைப் பெற்றான். அவர்கள் அனைவரையும் தனது வாரிசாகவும் (அந்த மகன்கள் பெற்றெடுக்கும் மகன்களும் தன்சார்பாக அறச்செயல்கள் செய்வதற்காக) நியமித்தான். தர்மனுக்கு பத்து {10} மகன்களையும், காசியபருக்கு பதிமூன்று {13} மகன்களையும், சந்திரனுக்கு நேரத்தைக் குறித்துக் காட்ட நியமிக்கப்பட்டிருந்த தன் மற்ற இருபத்தேழு {27} மகன்களையும் அளித்தான்.

மரிச்சியின் மூத்த மகனான காசியபர், அந்த பதிமூன்று {13} மனைவியருள் மூத்தவனிடம் இந்திரனைத் தங்கள் தலைவனாகக் கொண்ட ஆதித்தியர்கள் என்ற தேவர்களையும், விவஸ்வத்தையும் (சூரியன்) பெற்றார். விவஸ்வத்துக்கு யமன் பிறந்தான். அந்த மார்த்தாண்டன் (விவஸ்வத் சூரியன்) யமனுக்குப் பிறகு, பெரும் புத்திசாலித்தனத்தைக் கொடையாகக் கொண்ட மனுவைப் பெற்றான். மனு பெரும் ஞானம் கொண்டவராக இருந்து, அறத்துக்கு தன்னை அர்ப்பணித்தார். அவரே ஒரு பரம்பரையின் உற்பத்தியாளராக இருந்தார். மனுவின் குலத்தில் பிறந்தவர்களே மனிதர்கள், அதனாலேயே அவர்கள் மானவாஸ் (வட மொழியில் மனிதர்கள் என்று அர்த்தமாம்) மனுவிடம் பிறந்ததால் மனிதர்கள் என்று அழைக்கப் படுகிறார்கள். இந்த மனுவின் மூலமே அந்தணர்கள், கூத்திரியர்கள் மற்றும் அனைத்து மனிதர்களும் உற்பத்தியாகினர். அதனாலேயே அவர்கள் மானவாஸ் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். ஒ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயா), அதன்பிறகு அந்தணர்கள், கூத்திரியர்களுடன் கலந்தனர். மனுவின் மகன்களான அந்தணர்கள், வேத கல்விக்குத் தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்டனர். மனு மேலும் பத்து {10} பிள்ளைகளைப் பெற்றார். அவர்கள் வேனா, திரிஷ்ணு, நரிஷ்யன், நபாகா, இகூவாகு, கருஷா, சர்யாதி, எட்டாவதாக இளா என்ற பெண், ஒன்பதாவதாக பிரிஷத்ரு, பத்தாவதாக நபாகரிஷ்டா ஆகியோராவர். அவர்கள் அனைவரும் கூத்திரியர்களுக்கான செயல்களில் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டனர்.

இவர்களைத் தவிர்த்து மனுவுக்கு இந்த பூமியில் ஐம்பது {50} மகன்கள் இருந்தனர். ஆனால், அவர்கள் அனைவரும் ஒருவருவருக்கொருவர் சண்டையிட்டு அழிந்துவிட்டதாக நாம் கேள்விப்படுகிறோம். கல்வியறிவு பெற்ற புருரவஸ் இளாவுக்குப் பிறந்தவன். இளாவே அவனுக்கு தாயாகவும் தந்தையாகவும் இருந்ததாக நாம் கேள்விப்படுகிறோம். அந்தப் பெரும் புருரவசுக்கு கடலில் உள்ள பதிமூன்று தீவுகளில் ஆதிக்கம் இருந்தது. அவன் மனிதனாக இருந்தாலும், அவனைச் சுற்றி மனிதசக்திக்கு அப்பாற்பட்டவர்களே நட்பாக இருந்தனர். புருரவஸ் தனது பலத்தால் போதை கொண்டு, அந்தணர்களிடம் சண்டையிட்டு, அவர்களின் கோபத்தைப் பற்றி அக்கரை கொள்ளாமல், அவர்களது செல்வத்தை எடுத்துக் கொண்டான். இதைக் கண்ட சனத்குமாரர்கள் பிரம்மலோகத்திலிருந்து வந்து, அவனுக்கு நல்ல ஆலோசனைகளைக் கூறினர். ஆனால் அவையனைத்தையும், புருரவஸ் நிராகரித்தான்.

பலத்தால் போதைகொண்ட அந்தக் கஞ்சத்தனமான ஏகாதிபதி (புருரவஸ்), காரண காரியங்களை அறியும் சக்தியை இழந்ததைக் கண்ட அந்த முனிவர்கள், பெரும் கோபம் கொண்டு, தங்கள் சாபத்தால் அவனை உடனே அழித்தனர்.

கந்தர்வலோகத்திலிருந்து மூன்று வகையான நெருப்பை (வேள்வி காரியங்களுக்காக) முதலில் இங்கே கொண்டு வந்தது புருரவஸே. அவன் அங்கிருந்து அப்சரஸ் ஊர்வசியையும் கொண்டு வந்தான். அந்த இளாவின் மகன் (புருரவஸ்) ஊர்வசியிடம் ஆறு மகன்களைப் பெற்றான். ஆயுஸ், தி மத், அமாவாசு, திரிதயுஸ், வானயுஸ், சதயுஸ் ஆகியன அவர்களது பெயர்கள். அதில் ஆயுஸ் என்பவன் நகுஷன், விரிதாசர்மன், ரஜிங்கயா, அனேனஸ் என்ற மகன்களையும், சுவர்பாணு என்ற மகளையும் பெற்றான் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஒ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயனே), ஆயுஸின் எல்லா மகன்களைக் காட்டிலும், நகுஷன் என்பவன் பெரும் புத்திசாலித்தனத்தையும், பெரும் வீரத்தையும் கொடையாகக் கொண்டு அவனது அரசை அறத்தன்மையுடன் ஆண்டு வந்தான். மன்னன் நகுஷன், பித்ரிக்களையும், தேவர்கள், முனிவர்கள், அந்தணர்கள், கந்தர்வர்கள், நாகர்கள், ராட்சதர்கள், கூத்திரியர்கள் மற்றும் வைசியர்களையும் சமமாக பாவித்துத் தாங்கினான். திருட்டு

கும்பலைத் தன் பலம் வாய்ந்த கைகளால் ஒடுக்கினான். முனிவர்கள், தன்னை சிறந்த சுமையாக கருதி தங்கள் முதுகில் அவனைச் சுமக்கும்படியும், அவனை வணங்கும்படியும் செய்தான். தனது அழகால், அறத்தால், வீரத்தால், சக்தியால் தேவர்களையும் வெற்றி கொண்டு, இந்திரனைப் போல் ஆட்சி செய்தான்.

நகுஷன் இனிமையான பேச்சு கொண்ட ஆறு {6} மகன்களைப் பெற்றான். அவர்கள் யதி. யயாதி, சன்யாதி, அயாதி, மற்றும் துருவா (ஐவர்தான் சொல்லப்படுகின்றனர்). யதி துறவை மேற்கொண்டு முனிவராகி பிரம்மனுக்குச் சமமாக உயர்ந்தான். யயாதி பெரும் வீரமும், அறமும் கொண்ட ஏகாதிபதி ஆனான். அவன் இந்த முடி உலகத்தையும் ஆண்டான். பல வேள்விகளைச் செய்தான். பித்ரிக்களை மிகுந்த மரியாதையுடன் வழிபட்டான். அவன் எப்போதும் தேவர்களை மதித்தான். அவன் முடி உலகத்தையும் தனது கட்டுக்குள் கொண்டு வந்து, எதிரிகளால் அழிக்கப்பட முடியாதவனாக இருந்தான். யயாதியின் மகன்கள் அனைவரும் பெரும் வில்லாளிகளாக இருந்தனர். அவர்கள் அனைத்து அறங்களும் கொண்டவர்களாகவும் இருந்தனர். ஓ மன்னா, அவர்கள் (அவனது இரு மனைவியர்) தேவயானி மற்றும் சர்மிஷ்டைக்குப் பிறந்தனர். தேவயானிக்கு யதுவும், துர்வாசுவம் பிறந்தனர். சர்மிஷ்டைக்கு திரஹ்யு, அனு மற்றும் புரு ஆகியோர் பிறந்தனர். ஓ மன்னா, தனது குடிகளை அறம்சார்ந்து பல காலம் ஆண்ட யயாதி, முதுமை தனது அழகை அழிப்பதைக் கண்டு தாக்குண்டான். ஓ பரதா {ஜனமேஜயா}, முதுமையால் தாக்குண்ட அந்த ஏகாதிபதி {யயாதி}, பிறகு, தனது மகன்களான யது, புரு, துர்வசு, திரஹ்யு மற்றும் அனுவிடம் இப்படிப் பேசினான், "நீங்கள் எனது அன்புக்குரிய மகன்கள். இளம்பெண்களிடம் எனது ஆசைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ள, நான் இளம் மனிதனாக இருக்க விரும்புகிறேன். எனக்கு நீங்கள் உதவுவீர்களா?" என்று கேட்டான் {யயாதி}.

அதற்கு தேவயானிக்குப் பிறந்த முத்த மகன், "ஓ மன்னா, உமக்கு என்ன வேண்டும்? உமது இளமையை நீர் எப்படிப் பெற முடியும்?" என்றான். யயாதி, "ஓ மகனே, எனது முதுமையை நீ ஏற்றுக் கொள். உனது இளமையைக் கொண்டு நான் இன்பமாக இருப்பேன். பெரும் வேள்வியின் போது, முனிவர் உசானாஸால் (சுக்ரன்) நான் சபிக்கப்பட்டேன். ஓ மகனே, உனது இளமையைக் கொண்டு நான் இன்பமாக இருப்பேன். உங்களில் யாராவது ஒருவன் எனது முதுமையை ஏற்றுக் கொண்டு, எனது உடலால் இந்த நாட்டை ஆண்டு கொள்ளுங்கள். உங்கள் இளமையால் புத்துயிர் ஊட்டப்பட்டு, நான் இன்பமாக இருப்பேன். ஆகையால் எனது மகன்களே, எனது முதுமையை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்." என்றான். ஆனால் எந்த மகனும் அவனின் {யயாதியின்} முதுமையை ஏற்றுக்கொள்ள முன் வரவில்லை. பிறகு, அவனது இளைய மகன் புரு அவனிடம் {யயாதியிடம்} வந்து, "ஓ மன்னா, நீர் மீட்டெடுக்கப்பட்ட இளமையுடனும், புத்துயிர் ஊட்டப்பட்ட உடலுடனும் மறுபடியும் இன்பமாக இரும். நான் உமது முதுமையை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். உமது உத்தரவின் பேரில் இந்த நாட்டை ஆள்கிறேன்." என்றான். இப்படிச் சொல்லப்பட்ட அந்த அரச முனி {யயாதி}, தனது அறத்தன்மை கொண்ட ஆன்மிக பலத்தால், முதுமையை தனது உயர் ஆன்ம மகனுக்கும், புருவின் இளமையை தனக்கும் மாற்றிக் கொண்டு இளமையானான். அந்த ஏகாதிபதியின் {யயாதியின்} வயோதிகத்தை ஏற்றுக் கொண்ட புரு, நாட்டை ஆண்டான்.

அதன்பிறகு அந்த மன்னர்களில் புலிபோன்ற யயாதி, புலிபோன்ற சக்தியும் பலமும் கொண்டு தனது இரு மனைவியரிடமும் {தேவயானி, சர்மிஷ்டையிடம்} இன்பமாக ஆயிரம் {1000} வருடங்கள் வாழ்ந்தான். மேலும், சித்ரரதனின் (சுந்தர்வ மன்னன்) நந்தவனத்தில் அப்சரஸ் விஸ்வச்சியுடனும் இன்பமாக இருந்தான். இப்படியெல்லாம் இன்பமாக இருந்தும், அந்தப் பெரும் மன்னன் திருப்தி அடையவில்லை. முடிவில் அந்த மன்னன் {யயாதி}, "உண்மையாக, ஒருவனது ஆசைகள் இன்பங்களால் திருப்தியடையாது. மாறாக, நெருப்பில் வேள்வி நெய்யை விட்டால் எரிவது போல, அது சுடர்விட்டு எரியும். ஒருவன், இந்த முடி உலகத்தில் உள்ள செல்வங்கள், வைரம், தங்கம், மிருகங்கள், பெண்கள் என எல்லாவற்றையும் அனுபவித்து இன்பமாக இருந்தாலும், அவனால் திருப்தி அடைய முடியாது. ஒரு மனிதன், எந்த உயிர்வாழும் பொருளுக்கும், எண்ணத்தாலும், செயலாலும், பேச்சாலும் எந்தப் பாவமும் செய்யாமல் இருந்தால், அவன் பிரம்மனைப் போன்று சுத்தமானவனாக இருப்பான். எப்போது ஒருவன் எதற்கும் பயப்படாதவனாக இருக்கிறானோ, எப்போது எதற்கும் பயத்தை ஏற்படுத்தாமல் இருக்கிறானோ, எப்போது எதற்கும் ஆசைப்படாமல்

இருக்கிறானோ, எப்போது எதற்கும் எந்த தீங்கையும் செய்யாமல் இருக்கிறானோ அப்போதே அவன் பிரம்மனைப் போன்ற சுத்தமான நிலையை அடைய முடியும்." என்று புராணங்களில் உரைக்கப்பட்டிருக்கும் உண்மைகளை நினைத்துப் பார்த்தான். அந்த ஞானமுள்ள ஏகாதிபதி (யயாதி), இவற்றை எண்ணிப் பார்த்து ஒருவனது ஆசைகளால் என்றும் திருப்தி கொள்ள முடியாது என்பதில் திருப்தி கொண்டு, தனது மனதை தியானத்தின் பேரில் திருப்பினான். தனது மகனிடம் சென்று, அவனுக்கு உரிய முதுமையை ஏற்றுக் கொண்டு, தனது ஆசைகளில் திருப்திகொள்ளாத நிலையில் தான் இருந்தாலும், இளமையை தன் மகனுக்குத் திருப்பிக் கொடுத்து, அவனை (புருவை) அரியணையில் அமர்த்தி, அவனிடம், "நீயே எனது உண்மையான வாரிசு, எனது குலத்தைத் தொடர வைக்கப் போகும் நீயே எனது உண்மையான மகன். இந்த உலகத்தில் எனது குலம் உனது பெயரால் அறியப்பட்டும்" என்றான் (யயாதி).

வைசம்பாயனர் (ஜனமேஜயனிடம்) தொடர்ந்தார், "பிறகு அந்த மன்னர்களில் புலிபோன்றவன் (யயாதி), தனது மகன் புருவை அரியணையில் அமர்த்தி, தன்னை ஆன்மிகத்துக்கு அர்ப்பணித்து பிருகுவின் மலைக்குச் சென்றுவிட்டான். பெரும் ஆன்மிகத் தகுதிகளை அடைந்து, பல வருடங்களுக்குப் பிறகு காலத்தால் கட்டுப்படுத்த முடியாத இடத்திற்கு சென்றான். அவன் உண்ணா நோன்பு இருந்து, தனது மனித உடலைவிட்டு, தனது மனைவிகளுடன் தேவலோகத்திற்கு உயர்ந்தான்.

உயிர்மீட்பு ஞானத்தை அடைந்த கசன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 76

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

"ஜனமேஜயன், "ஓ அன்மிகத்தைச் செல்வமாகக் கொண்டவரே, பிரஜாபதியைத் தொடர்ந்து பத்தாவது நபராக வரும் எங்கள் மூதாதையர் யயாதி, எப்படி கிடைக்க முடியாது சுக்ரனின் மகளை மனைவியாகக் கொண்டார். இது குறித்து விபரமாக அறிய நான் விரும்புகிறேன். வம்சங்களை நிறுவின ஒவ்வொரு ஏகாதிபதிகளைக் குறித்தும் தனித்தனியாக எனக்குச் சொல்லுங்கள்." என்று கேட்டான்.

அதற்கு வைசம்பாயனர், "ஏகாதிபதி யயாதி, காந்தியால் இந்திரனுக்கு நிகராக இருந்தான். ஓ ஜனமேஜயா, உனது கேள்விக்கான மறுமொழியாக, சுக்ரனும் விருஷபர்வனும் எப்படி அவனுக்கு தங்கள் மகள்களை உரிய சடங்குகளுடன் அளித்தனர் என்பதை நான் உரைக்கிறேன். குறிப்பாக அவன் எப்படி தேவயானியுடன் கலந்தான் என்பதையும் சொல்கிறேன்.

பழங்காலத்தில், மூன்று உலகங்களுக்கான அரசரிமைக்காக தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் இடையில் அடிக்கடி போர்கள் நிகழ்ந்தன. தேவர்கள், வெற்றியில் ஆசை கொண்டு, அங்கிரசின் மகனை (பிரகஸ்பதி) தங்கள் வேள்விகளை நடத்தும் புரோகிதராக நியமித்தனர். அதே நேரத்தில், அதே காரியத்திற்காக அவர்களது எதிரிகள், கற்றறிந்த உசானைஸத் தங்கள் புரோகிதராக நியமித்தனர். இரு அந்தணர்களுக்கிடையிலும் பெருமைக்கான பகை எப்போதும் இருந்தது. போர்களில் தேவர்களால் கொல்லப்படும் தானவர்களை, தனது ஞானத்தால் சுக்ரன் உயிர்ப்பித்துக் கொண்டிருந்தார்.

மறுபடியும் உயிர் கிடைத்த அவர்கள் மீண்டும் தேவர்களுடன் போர் புரிந்தனர். அசுரர்களும் போர்க்களத்தில் பல தேவர்களைக் கொன்றனர். ஆனால், பெரும் சக்தி கொண்ட காவ்யர் (சுக்ரன்) அறிந்த சஞ்சீவனி அறிவியலை, வெளிப்படையான மனம் கொண்ட பிரகஸ்பதி அறியாததால், வீழ்ந்த தேவர்களின் உயிரை அவரால் மீட்க முடியவில்லை. அதனால், தேவர்கள் மிகுந்த கவலைக்குள்ளாகினர். அந்த தேவர்கள் இதயத்தில் பெரும் துயரம் கொண்டு, கற்றறிந்த உசானைஸக் கண்டு பயந்து, பிரகஸ்பதியின் மூத்த மகன் கசனிடம் சென்று பேசினார்கள். அவர்கள் அவனிடம், "நாங்கள் உனக்கு மரியாதை செலுத்துகிறோம். எங்களிடம் நீ கருணை கொண்டு, நாங்கள் பெரிதாக

நினைக்கும் காரியத்தை எங்களுக்குச் செய்து உதவி செய். அளக்க முடியாத வீரம் கொண்ட அந்தணர் சுக்ரன் அறிந்திருக்கும் ஞானத்தைக் கூடிய விரைவில் உனதாக்கிக் கொள். அந்த அந்தணரை நீ விருஷபர்வன் சபையில் காணலாம். அவர் எப்போதும் தானவர்களையே காப்பார், ஆனால் அவர்களின் எதிரிகளான நம்மை காக்க மாட்டார். நீ அவரை விட வயதில் இளையவன்தான். ஆகையால், நீ அவரை மரியாதையுடன் வழிபட முடியும்.

அவருக்குப் பிடித்தமான மகளான, தேவையானியையும் நீ வழிபடலாம். நிச்சயமாக உன் ஒருவனால் மட்டுமே அவர்கள் இருவரையும் வழிபட்டு அவர்களைத் திருப்திப்படுத்த முடியும். அதைச் செய்ய வேறு ஒருவனாலும் இயலாது. தேவையானியை உனது ஒழுக்கத்தாலும், சுதந்தர மனப்பான்மையாலும், இனிமையாலும், பொதுவான நடத்தையாலும் திருப்திப் படுத்தி, அந்த ஞானத்தை உன்னால் நிச்சயம் அடைய முடியும்." என்றனர். பிரகஸ்பதியின் மகன் தேவர்களால்

இப்படி கேட்டுக் கொள்ளப்பட்ட பிறகு அவன், "அப்படியே ஆகட்டும்." என்று சொல்லி, விருஷபர்வன் இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்றான். இப்படி தேவர்களால் அனுப்பப்பட்டு கசன், விரைவாக அசுரர்களின் தலைநகர் வந்து சுக்ரனைக் கண்டான். அவரைக் கண்டு, அவரிடம், "என்னை உமது சீடனாக ஏற்றுக் கொள்ளும். நான் அங்கிரஸ் முனிவரின் பேரன், பிரகஸ்பதியின் மைந்தன். எனது பெயர் கசன். நீர் எனது குருவானால், நான் ஆயிரம் வருடங்களுக்கு பிரம்மச்சரிய வாழ்வு முறையைப் பயில்வேன். ஓ அந்தணரே, எனக்கு உத்தரவு கொடுங்கள்." என்றான்.

"இதைக் கேட்ட சுக்ரன், "ஓ கசா, நீ வரவேற்கப்படுகிறாய், நான் உனது பேச்சை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். நான் உன்னை மரியாதையுடன் நடத்துவேன். நான் உன்னை அப்படி நடத்துவதால், பிரகஸ்பதியை நான்

மதித்ததாக ஆகும்." என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், சுக்ரன் என்றும் அழைக்கப்பட்ட காவியரால், அல்லது உசனாஸால் உத்தரவிடப்பட்ட கசன், "அப்படியே ஆகட்டும்." என்று சொல்லி தான் குறிப்பிட்ட அந்த உறுதியை (ஆயிரம் வருட பிரம்மச்சரியம்) அப்போதே ஏற்றான். ஓ பரதா, தான் குறிப்பிட்ட உறுதியை ஏற்ற கசன், ஏற்ற சமயங்களில், தனது குருவையும், தேவையானியையும் மனம்நிறையச் செய்தான். உண்மையில், அவன் அவர்கள் இருவரையுமே வழிபட்டான். அவன் இளமையாக இருந்ததால், பாடிக்கொண்டும், ஆடிக் கொண்டும், பல விதமான வாத்தியங்களை வாசித்துக் கொண்டும் விரைவிலேயே தேவையானியின் மனதைக் கவர்ந்தான். தேவையானியும் இளமையுடனே இருந்தாள்.

ஓ பரதா, அவன், அந்த இளம்பெண் தேவையானிக்கு மலர்களையும், பழங்களையும் கொடுத்தும், அந்த மங்கை எப்பணியைக் கொடுத்தாலும் உடனே நிறைவேற்ற ஆயத்தமாக இருந்தும், அவளை மனம் நிறைய வைத்தான். தேவையானியும், (ஆயிரம் வருட பிரம்மச்சரிய) விரதத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருந்த அந்த இளைஞனுடன் தான் தனியாக இருந்த போதெல்லாம் தனது பாடல்களாலும், இனிமையான நடத்தையாலும் கவனித்துக் கொண்டாள். கசன் அவ்வுறுதியை ஏற்று ஐநூறு வருடங்கள் கடந்த பிறகு, தானவர்கள் அவனது நோக்கத்தை அறிந்து கொண்டனர். ஒரு அந்தணைக் கொல்வதில் எந்தத் தயக்கமும் இல்லாத அவர்கள், அவனிடம் மிகுந்த கோபம் கொண்டனர். ஒருநாள், கானகத்தில் தனியாக மாடுகளை மேய்த்துக் கொண்டிருந்த கசனைக் கண்டனர். பிரகஸ்பதியின் மீதிருந்த தங்கள் கோபத்தாலும், இறந்தோரை உயிர்ப்பிக்கும் தங்கள் ஞானம் வெளியாகாமல் இருக்கவும், அவனை அங்கேயே கொன்றனர். அவனைக் கொன்று, அவனது உடலை துண்டு துண்டாக்கி ஓநாய்களுக்கும், நரிகளுக்கும் இட்டனர். மாடுகள், தங்களைக் கவனித்துக் கொண்ட அவனில்லாமல், தங்கள் கொட்டகைக்குத் திரும்பின. கசனில்லாமல் மாடுகள் திரும்பியதைக் கண்ட தேவையானி தனது தந்தையிடம் சென்று கேட்டாள்.

"உமது மாலைநேர நெருப்பு மூட்டப்பட்டுவிட்டது. தூரியனும் மறைந்துவிட்டான். ஓ தந்தையே! மாடுகள் தங்களை மேய்த்தவர் இல்லாமல் திரும்பிவிட்டன. உண்மையில் கசனை எங்கும் காண முடியவில்லை. ஒன்று கசன் தொலைந்து போயிருக்க வேண்டும். அல்லது இறந்திருக்க வேண்டும்.

இது நிதர்சனம். ஓ தந்தையே, நான் உண்மையாகச் சொல்கிறேன். அவரில்லாமல் நான் வாழ மாட்டேன்." என்றான்.

இதைக்கேட்ட சுகரன், "நான் அவனை மீட்டெடுக்கிறேன்" என்று சொல்லி, "அவன் வரட்டும்" என்றார். இறந்தோரை மீட்கும் அறிவியலைப் பயன்படுத்தி கசனை வரச்சொல்லி சுகரன் கட்டளையிட்டார். தன்னைத் தின்ற ஓநாய்களின் வயிறுகளைக் கிழித்துக் கொண்டு வெளியே வந்த கசன், இதயத்தில் மகிழ்ச்சி கொண்டு, தனது குருவின் முன் வந்து நின்றான். அவனது தாமதத்திற்கான காரணம் கேட்கப்பட்டதால், பார்கவரின் மகளிடம் அவன் பேசினான். உண்மையில், அந்த அந்தணரின் மகள் கேட்டதால், அவளிடம், "ஓ சுத்தமான நடத்தை உள்ளவளே, நான் இறந்து போனேன். குசப்புல்லாலும், விறகு குச்சிகளாலும் ஆன வேள்விக்குத் தேவையான எரிபொருளை நான் சுமந்து கொண்டு, இருப்பிடம் திரும்பும் போது, ஒரு ஆலமரத்தினடியில் அமர்ந்தேன். மாடுகள் அனைத்தையும் ஒன்றாகத் திரட்டி, அந்த ஆலமரத்தின் நிழலில் நிறுத்தியிருந்தேன். அசுரர்கள் என்னைக் கண்டு, என்னிடம், "நீ யார்?" என்று கேட்டனர். நான், "பிரகஸ்பதியின் மைந்தன்" என்றேன். இப்படி தானவர்களிடம் நான் சொன்னவுடன், அவர்கள் என்னைக் கொன்று, எனது உடலைத் துண்டு துண்டாக வெட்டி, நரிகளுக்கும் ஓநாய்களுக்கும் கொடுத்தனர். பிறகு, அவர்கள் தங்கள் இதயத்தில் மகிழ்ந்து அவர்களது இல்லத்திற்குத் திரும்பினர். ஓ இனிமையானவளே, பின்னர், அந்த உயர் ஆன்ம பார்கவரின் கட்டளையால், நான் முழுவதுமாக மீட்கப்பட்டு உன் முன் நிற்கிறேன்." என்றான்.

"மற்றுமொரு சந்தர்ப்பத்தில், தேவயானி கேட்டதற்கிணங்க, அந்தப் அந்தணன் கசன் காணகத்திற்குள் சென்றான். அவன் பூக்களைப் பறித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, தானவர்கள் அவனைக் கண்டனர். அவனை மறுபடியும் கொன்று, அவனது உடலை அரைத்துக் கூழாக்கி கடல் நீரில் கலந்தனர். நீண்ட நேரமாகியும் அவனைக் காணாததால், அந்த மங்கை மறுபடியும் தனது தந்தையிடம் சென்று செய்தியைச் சொன்னாள். அறிவியலின் துணை கொண்டு அந்தப் அந்தணரால் கட்டளையிடப்பட்ட கசன், தனது குரு, மற்றும் குருவின் மகள் முன்னிலையில் வந்து நின்று, நடந்தது அனைத்தையும் நடந்தபடியே சொன்னான். பிறகு மூன்றாவது முறையாக அவனைக் கொன்ற அசுரர்கள், அவனை எரித்து, சாம்பலாக்கி, அந்தச் சாம்பலை, அவர்களின் குரு அருந்தும் மதுவில் கலந்துவிட்டனர். மறுபடியும் தேவயானி தனது தந்தையிடம் வந்து, "ஓ தந்தையே, கசன், மலர்களைச் சேகரிக்கச் சென்றார். ஆனால் இன்னும் அவரைக் காணவில்லை. அவர் தொலைந்து விட்டார் அல்லது இறந்துவிட்டார் என்பது நிதர்சனம். நான் உங்களுக்கு உண்மையாகச் சொல்கிறேன். அவரில்லாமல் நான் வாழ மாட்டேன்." என்றான்.

இதைக் கேட்ட சுகரன், "ஓ மகளே, அந்த பிரகஸ்பதியின் மகன், இறந்தோர் உலகம் சென்றுவிட்டான். எனது அறிவியலால் அவன் எத்தனை முறை மீட்கப்பட்டாலும், அவன் மீண்டும் மீண்டும் கொல்லப் படுவான். நிச்சயமாக, நான் என்ன செய்ய? ஓ தேவயானி, வருந்தாதே, அழாதே. ஓ மகளே, அந்தணர்களாலும், இந்திரனுடன் சேர்ந்த தேவர்களாலும், வசுக்களாலும், அசுவினிகளாலும், அசுரர்களாலும், ஏன் உண்மையில், மொத்த பிரபஞ்சாலும், எனது சக்திக்காக ஒரு நாளைக்கு முன்று முறை நான் வணங்கப்படும்போது, நிச்சயமாக நீயும் வணங்கப்படுகிறாய். உன்னைப்போன்ற ஒருத்தி, இறந்து போவோருக்காக வருந்தக்கூடாது. நான் அவனை எத்தனை முறை மீட்டாலும் அவன் மறுபடியும் கொல்லப்படுவான். அவனை இறவாமல் வைத்தருக்க இயலாது." என்றார். அதற்கு மறுமொழியாக தேவயானி, "ஓ தந்தையே அவர் ஒரு முனிவரின் பேரனும், ஒரு முனிவரின் மகனுமாவார். முதுமையான அங்கிரசின் பேரனும், கடலைப் போன்ற தகுதி வாய்ந்த பிரகஸ்பதியின் மைந்தனுமான ஒருவருக்காக நான் ஏன் வருந்தக்கூடாது? அவர் ஒரு பிரம்மச்சாரியாக வேறு இருந்தார். ஒரு அன்மிகவாதியாக அவர் எப்போதும் விழிப்புடனும் எல்லாவற்றிலும் திறமை வாய்ந்தவராகவும் இருந்தார். நான் உண்ணாதிருந்து, கசனின் வழியிலேயே செல்வேன். ஓ தந்தையே, அந்த அழகான கசன், எனது அன்புக்குரியவன்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அந்தப் பெரும் முனிவர் காவியர், தேவயானி சொன்னதை நினைத்து துயர்கொண்டு, கோபத்தால் உரத்துப் பேசினார். "என்னுடன் இருக்கும் எனது சீடனைக் கொன்று, நிச்சயமாக இந்த அசுரர்கள் என்னைக் காயப்படுத்தவே (எனக்குத் துரோகம் செய்யவே) எண்ணுகின்றனர். இந்த ருத்ர வழிபாட்டாளர்கள், என்னை அவர்களது குற்றத்தில் பங்கெடுக்க

வைத்து, என்னை அந்தணனின் தரத்தில் இருந்து நிர்வாணமாக்குகின்றனர் (இறக்குகின்றனர்) (அந்தணர் எனும் ஆடையை நீக்கி நிர்வாணமாக்குதல்; அந்தணர் என்பதை ஆடையாகக் குறிக்கிறார் என்றும் கொள்ளலாம்). உண்மையில் இந்தக் குற்றத்திற்கு ஒரு கொடூர முடிவு இருக்கிறது. ஒரு அந்தணனைக் கொல்லும் குற்றம் என்பது இந்திரனையே எரித்துவிடக் கூடியது." என்று சொல்லிவிட்டு, தேவயானியால் அவரசப்படுத்தப்பட்டு, மரணத்தின் தாடைக்குள் நுழைந்த கசனுக்கு சுக்ரன் கட்டளையிடத் தொடங்கினார். ஆனால், அந்த அறிவியலின் துணை கொண்டு கட்டளையிடப்பட்ட கசன், தனது குருவுக்கு நேரப்போகும் அபாயத்தை நினைத்து பயந்து, தளர்ந்த குரலில், அந்த குருவின் வயிற்றுக்குள் இருந்து, "ஓ தலைவரே, என்னிடம் கருணைகொள்ளுங்கள். நான் கசன் உம்மை வழிபடுகிறேன். என்னிடம் உமது அன்புக்குரிய மகனைப் போல் நடந்து கொள்ளுங்கள்." என்றான்.

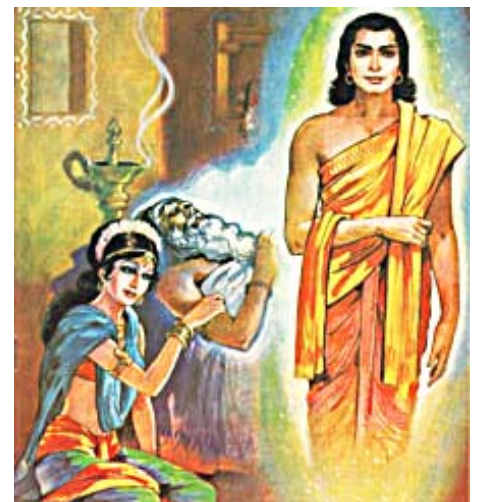
வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "சுக்ரன், "ஓ அந்தணா, நீ எந்த வழியில் எனது வயிற்றில் நுழைந்தாய்? இப்போது நீ எங்கே இருக்கிறாய்? இந்தக்கணத்தில் இந்த அசுரர்களை விட்டகன்று, தேவர்கள் நான் செல்லப்போகிறேன்." என்றார். கசன், "உமது கருணையால், நான் எனது நினைவை இழக்கவில்லை. நிச்சயமாக எனக்கு என்ன நேர்ந்தது என்று என்னால் நினைத்துப்பார்க்க முடிகிறது. எனது ஆன்மிக அறங்கள் அழியவடையவில்லை. ஆகையால், எனது இந்தத் தாங்க முடியாத வலியை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடிகிறது. ஓ காவியரே, அசுரர்களால் நான் கொல்லப்பட்டு, எரிக்கப்பட்டு, சாம்பலாகக் குறைக்கப்பட்டு, உமது மதுவில் கலக்கப்பட்டு, அந்த மதுவை நீர் அருந்தும்போது உமக்குள் வந்தேன். நீர் இருக்கும் வரை அசுரர்களின் திறமை அழியாது, குறிப்பாக அந்த அந்தண அறிவியல் அழியாது." என்றான்.

இதைக்கேட்ட சுக்ரன் தனது மகளிடம், "ஓ மகனே, உனக்கு என்ன நன்மையை நான் செய்ய முடியும்? எனது இறப்பால்தான், கசன் தனது உயிரைப் பெறுவான். ஓ தேவயானி, கசன் என்னுள் இருக்கிறான். எனது வயிற்றைக் கிழித்து வருவதைத் தவிர அவன் வெளியே வர வேறு வழி இல்லை." என்றார். அதற்கு தேவயானி, "இரண்டு தீமையும் என்னை நெருப்பைப்போல் சுட்டெரிக்கும். கசனின் இறப்பும், உமது இறப்பும் எனக்கு ஒன்றேயாம். கசன் இறந்தாலும், நீர் இறந்தாலும் நான் எனது உயிரைத் தாங்க முடியாது." என்றாள். பிறகு சுக்ரன் சொன்னார், "ஓ பிரகஸ்பதியின் மகனே, தேவயானி உன்னைப் பெரிதும் மதிப்பதால், நிச்சயமாக நீ வெற்றி மகுடம் தரித்து விட்டாய்.

நிச்சயமாக கசனின் உருவத்தில் இருக்கும் இந்திரனாக நீ இல்லாவிட்டால், நான் இன்று உனக்கு சொல்லப்போகும் அறிவியலை ஏற்றுக் கொள். யாராலும் உயிருடன் எனது வயிற்றைவிட்டு வெளியே வரமுடியாது. இருப்பினும், ஒரு அந்தணன் கொல்லப்படலாகாது. ஆகையால், உனக்குச் சொல்லப்போகும் அறிவியலை ஏற்றுக் கொள். எனது மகனாக உனது வாழ்க்கையை ஆரம்பி. என்னால் உனக்குக் கொடுக்கப்படும் ஞானத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, என்னை மீட்டெடு. எனது உடலை விட்டு வெளியே வந்து, கருணையோடு நடந்து கொள்வதில் கவனமாக இரு." என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "குருவால் அளிக்கப்பட்ட அந்த அறிவியலைப் பெற்றுக் கொண்ட அந்த அழகான கசன், அவரது வயிற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு, வளர்பிறையின் பதினைந்தாவது நாளில் முளைக்கும் முடி நிலவாக வெளியே வந்தான். தனது குருவின் உடல் தவங்களின் குவியல் போல் கிடப்பதைக் கண்டகசன், அவரை தான் கற்ற அந்த அறிவியலின் துணை கொண்டு மீட்டெடுத்தான். அவரை மதிப்புடன் வழிபட்ட கசன், தனது குருவிடம், "ஞானமில்லாத எனக்கு நீர் செய்தது போலவே, ஒருவனது காதலுக்குள், ஞானம் எனும் அமுதத்தினை ஊற்றும் ஒருவரை நான் தந்தையாகவும் தாயாகவும் மதிப்பேன்.

இந்தப் பெரும் சேவையை நினைவு கூரும் எவனும், எப்படி நன்றிகெட்டனாகி அப்படிப்பட்டவரைக் காயப்படுத்த முடியும்? ஞானத்தைக் கொடுக்கும், உலகத்தின் பொருட்களனைத்திலும்

பொக்கிஷமான தனது குருவால் ஞானமடைந்து, அவருக்கே காயத்தை ஏற்படுத்துபவர்கள் இந்த உலகத்தால் வெறுக்கப்பட்டு, இறுதியில் பாவங்கள் செய்தவர்கள் செல்லும் உலகத்தை அடைவர்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அந்த கல்விகற்ற சுக்ரன், மதுவின் மயக்கத்தால் தான் ஏமாற்றப்பட்டதை உணர்ந்து, அந்த பானத்தால் ஏற்பட்ட பெருத்த இழப்பை எண்ணிப் பார்த்து, நினைவு மங்கிய நிலையில் கசனை தான் அந்த மதுவுடன் விழுங்க வேண்டி வந்ததை நினைத்துப் பார்த்து, அந்தணர்களின் நடத்தை விதிகளைச் சீர்திருத்த எண்ணம் கொண்டார். அந்த உயர் ஆன்ம உசானஸ், கோபத்துடன் தரையிலிருந்து எழுந்து, "இந்த நாள் முதல், மயக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல், மது அருந்தும் அந்தணன் பாவியாவான். அவன் தனது எல்லா அறங்களையும் இழந்ததாகக் கருதப்படுவான். அவன் ஒரு அந்தணனைக் கொன்ற பாவத்தைத் தாங்கியவனாவான். அவன் இந்த உலகத்திலும் மற்ற உலகங்களிலும் வெறுக்கப்படுவான். இந்த நடத்தை மற்றும் கௌரவ விதியை எல்லா அந்தணர்களுக்கு உரித்தாக்குகிறேன். நேர்மையான அந்தணர்களும், பெரியோர்களை மதிப்போரும், தேவர்களும், இந்த மூன்று உலகமும் இதைக் கேட்கட்டும்." என்று சொல்லிவிட்டு அந்த உயர் ஆன்மாவைக் கொண்டவர், "தானவர்களே, நீங்கள் முட்டாள்கள். கசன் அவனது நோக்கத்தை அடைந்து விட்டான் என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள். அவன் இனி என்னுடன்தான் வசிப்பான். இறந்தோரை மீட்கும் ஞானத்தை அடைந்த அவன், பிரம்மனுக்கு நிகரான பலத்துடன் இருப்பான்." என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பார்கவர் இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, தனது பேச்சை நிறுத்தினார். தானவர்கள் இதனால் அதிர்ச்சி அடைந்து, தங்கள் இல்லங்களுக்குச் சென்றனர். கசனும், முழிவதுமாக ஆயிரம் வருடங்கள் தனது குருவுடன் இருந்து, தனது வசிப்பிடமான தேவலோகத்திற்குத் திரும்ப, தனது குருவின் அனுமதியை வாங்கினான்."

தேவயானியை ஏற்க மறுத்த கசன் - பகுதி 77

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "கசன், தனது விரதத்தின் காலம் முடிந்தவுடன் தனது குருவிடம் அனுமதி பெற்று தேவலோகத்திற்குத் திரும்ப முடிவு செய்தபோது, தேவயானி அவனிடம், "ஓ அங்கிரஸ் முனிவரின் பேரனே, நடத்தையால், பிறப்பால், கல்வியால், ஆன்மிகத்தால், பணிவால், நீர் பிரகாசிக்கிறீர். எப்படி அங்கிரஸ் முனிவர் மதிப்புடனும் மரியாதையுடனும் எனது தந்தையால் நினைக்கப்படுகிறாரோ, அப்படியே நானும் உமது தந்தையை மதித்து வழிபடுகிறேன். ஓ ஆன்மிகத்தைச் செல்வமாகக் கொண்டவரே, இதை அறிந்து, நான் சொல்வதைக் கேளும். உமது பிரம்மச்சர்ய விரத காலத்தில் நான் எப்படி நடந்து கொண்டேன் என்பதை நினைத்துப் பாரும. இப்போது உமது விரதம் முடிந்து விட்டது. இனி உமது அன்பையும் பாசத்தையும் என்னில் நிலைத்திருக்க வையும். உரிய மந்திரங்களுடன் எனது கரத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும்." என்றாள்.

அதற்கு கசன், "நீ எனது மரியாதைக்குரியவள். உனது தந்தையை வழிபடுவது போலவே உன்னையும் நான் வழிபடுகிறேன். ஓ களங்கமற்ற குணங்கள் கொண்டவளே, நீ என்னால் பெரிதும் மதிக்கப்படுபவள். நீ அந்த உயர் ஆன்ம பார்கவருக்கு (சுக்ரன்) அவரது உயிரைவிட அருமையானவள். ஓ இனிமையானவளே! நீ எனது குருவின் மகளாதலால், நீ எப்போதும் என்னால் வழிபடத்தகுந்தவள்! ஓ தேவயானி, எனது குரு சுக்ரன் எப்படி எனது உயர்ந்த மரியாதைக்குரியவரோ, நீயும் அப்படியே. ஆகையால், நீ இப்படிச் சொல்லக் கூடாது." என்றான். தேவயானி, "நீர் எனது தந்தையின் குருவுடைய மகனின் மகன் (பேரன்). ஆகையால், ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே, நீர் எனது மரியாதைக்கும் வழிபாட்டுக்கும் தகுதி வாய்ந்தவர். ஓ கசரே, நீர் அசுரர்களால் பல முறை கொல்லப்பட்ட போது, நான் உம்மிடம் எப்படி பாசத்துடன் நடந்து கொண்டேன் என்று நினைத்துப் பாரும. ஓ ஒழுக்கமானவரே, எனது நட்பையும்

பாசத்தையும் எண்ணி, எனது வழிபாட்டையும் மரியாதையையும் எண்ணிப்பாரும். என்னிடம் குறை இல்லாதபோது, நீர் என்னை நிராகரிக்கக் கூடாது. நான் உம்மை உண்மையான அர்ப்பணிப்புடன் நினைக்கிறேன்." என்றாள்.

இவையனைத்தையும் கேட்ட கசன், "ஓ ஒழுக்கமான விரதங்களுக்குச் சொந்தக்காரியே, பாவகாரியத்தைச் செய்ய என்னைத் தூண்டாதே. ஓ அழகான புருவம் கொண்டவளே, என்னிடம் கருணை கொள்.

அழகானவளே, நீ எனக்கு எனது குருவை விட மரியாதையில் உயர்ந்தவள். ஓ பெரிய கண்களுடன் நிலவைப்போல அழகாய் இருப்பவளே, நீ ஒழுக்கம் நிறைந்தவள். காவியரின் உடல் எனது வசிப்பிடமாக இருந்திருக்கிறது. ஆகையால், உண்மையில் நீ எனது தங்கை முறையாகும். இனிமையானவளே, நாம் ஒன்றாகமகிழ்ச்சிகரமாக நமது பொழிதைக் கழித்திருக்கிறோம். நமக்குள் நல்ல புரிந்துணர்வு உண்டு. நாம் பல தலைப்புகளில் உரையாடியிருக்கிறோம். அப்போதெல்லாம் எவ்வகையிலேனும் உன்னிடம் ஒழுக்கம் தவறி நடந்திருக்கிறேனா என்று நீ நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். நான் உன்னிடம் தேவலோகத்திற்குச் செல்ல அனுமதிக்கேட்டு நிற்கிறேன். ஆகையால், எனது பயணம் பாதுகாப்பாக அமைய என்னை வாழ்த்து. எனது குருவை கவனித்துக் கொள்ள எப்போதும் தயார் நிலையிலும், இதயத்தால் ஒருமைப்பட்டும் இரு." என்றான். தேவயானி, "ஓ கசரே, உண்மையில் என்னை நீர் மனைவியாக்கிக் கொள்ளாமல், என்னைத் தனிமைப்படுத்திச் சென்றால், உமது இந்த ஞானம், உமக்கு கனி கொடுக்காது போகும்." என்றாள்.

இதைக்கேட்ட கசன், "உன்னிடம் குறைகண்டு நான் உன்னை மறுக்கவில்லை. நீ எனது குருவின் மகளானதாலேயே மறுத்தேன்.

இது குறித்து எனது குருவின் கட்டளை எனக்கில்லை. உனக்கு திருப்தியுண்டாகுமானால் என்னைச் சபித்துக் கொள். ஒரு முனியின் நடத்தை எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று நான் உனக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன். ஓ தேவயானி, உனது சாபத்திற்கு நான் தகுதியானவன் அல்ல. ஆனாலும், என்னை சபித்துவிட்டாய். கடமையாலன்றி உணர்ச்சிகளால் உந்தப்பட்டு நீ இந்தச் செயலைச் செய்தாய்.

ஆகையால், இந்த உனது விருப்பம் நிறைவேறாது. எந்த முனிவரின் மகனும் திருமணத்திற்காக உனது கரத்தை ஏற்க மாட்டான். இந்த ஞானம் எனக்குக் கனி கொடுக்காது என்று சொன்னாய். அப்படியே ஆகட்டும். ஆனால், நான் யாருக்கு இந்த ஞானத்தை உபதேசிக்கிறேனோ, அவனுக்கு அதன் கனி கிடைக்கட்டும்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "தேவயானியிடம் இப்படிச் சொன்ன அந்த அந்தணர்களில் முதன்மையான கசன், தேவர்கள் தலைவனின் வசிப்பிடம் சென்றான். அவன் வரவை அறிந்த தேவர்கள், இந்திரனை முன் கொண்டு வந்து அவனை வழிபட்டு, அவனிடம், "நிச்சயமாக நீ எங்களுக்கு மிகுந்த பலன் தரும் காரியத்தைச் செய்திருக்கிறாய். உனது சாதனை அற்புதமானது. உனது புகழ் எப்போதும் சாகாது. வேள்விகளில் அளிக்கப்படும் கொடையை அடைவதில் நீயும் ஒரு பங்குதாரராக இருப்பாய்." என்றனர்.

தேவயானியின் கோபம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 78

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "தேவலோகத்தில் வசிப்பவர்கள், அற்புதமான அறிவியலைப் பயின்று வந்த கசனை வரவேற்பதில் மிகுந்த மகிழ்வு கொண்டனர். ஒரே பரத குலத்தில் எருதைப் போன்றவனே, கசனிடமிருந்து தேவர்கள் அந்த அறிவியலை அறிந்து கொண்டு தங்கள் குறிக்கோள் நிறைவேறியதாகக் கருதினர். எல்லோரும் ஒன்றாகக் கூடி, ஆயிரம் வேள்விகள் செய்தவனிடம், "ஓ புரந்தரா! உனது வீரத்தைக் காட்ட நேரம் வந்துவிட்டது. உனது எதிரிகளைக் கொல்." என்றனர். அப்போது தேவர்களுடன் இருந்த மகவத் (இந்திரன்), "அப்படியே ஆகட்டும்." என்றான். ஆனால் அப்படிப் போகும் வழியில் நிறைய மங்கையரைக் கண்டான். அந்த மங்கையர் கந்தர்வ மன்னன் சித்ரரதனின் நந்தவனத்திற்கு அருகில் இருந்த ஏரியில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவன் தன்னைக் காற்றாக மாற்றிக் கொண்டு, கரையில் இருந்த அவர்களது ஆடைகளைக் கலைத்துப் போட்டான். சிறிது நேரம் கழித்து, அந்த மங்கையர் நீரிலிருந்து எழுந்து, தங்கள் ஆடைகளை எடுக்கமுற்பட்டு, அந்த ஆடைகள் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து கலைந்திருந்ததைக் கண்டனர். அதனால் ஏற்பட்ட குழப்பத்தில் தேவயானியின் ஆடைகளை விருஷபர்வனின் மகள் சர்மிஷ்டை எடுத்துக் கொண்டாள். ஓ மன்னா, அதன் பிறகு அவர்கள் இருவருக்குள்ளும் ஒரு சச்சரவு ஏற்பட்டது.

தேவயானி, "ஓ அசுரனின் மகளே, ஏன் எனது ஆடையை எடுத்தாய்? நீ எனது சிஷ்யை அல்லவா? நீ நற்குணங்களற்று இருப்பதால், எந்த நன்மையும் உனக்கு ஏற்படாது." என்றாள். அதற்கு சர்மிஷ்டை, "உயர்ந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் எனது தந்தையின் கீழ் நோக்கிய பார்வையில் படும், தாழ்ந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்துகொண்டு, காசு வாங்கிக் கொண்டு புகழ்பவர் போல புகழ்ந்து கொண்டே இருப்பவர்தானே உனது தந்தை. மற்றவர்களைப் புகழ்ந்து, இரந்து வாழ்பவர் மகள்தானே நீ. இரப்பவர்களுக்குப் பிச்சையிட்டு, தான் பிச்சையெடுக்காமல் எல்லோராலும் புகழப்படுபவரின் மகள் நான். நீயோ பிச்சைக்காரி, உனது மார்பில் அடித்துக் கொண்டுதீய வார்த்தைகள் பேசுவதும், என்னிடம் பகை கொள்வதும், கோபப்படுவதும் உன்போன்றோருக்கு வழக்கம்தான்.

பிச்சையை ஏற்பவளே, கோபத்தில் அடிவதால் சிந்தும் உனது கண்ணீரெல்லாம் வீண்தான். நான் நினைத்தால், உனக்கு துன்பத்தை ஏற்படுத்தலாம். ஆனால் அப்படிச் செய்யமாட்டேன். நீதான் சண்டையிட விரும்புகிறாய். ஆனால், நான் உன்னை எனக்குச் சமமாகக் கருதவில்லை என்பதை அறிந்து கொள்." என்று வேகமாக மறுமொழி கூறினாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட தேவயானி மிகுந்த கோபம் கொண்டு அவளிடம் இருக்கும் தனது ஆடைகளைப் பிடுங்கினாள். அதனால், சர்மிஷ்டை, அவளை அங்கிருந்த ஒரு கிணற்றில் தள்ளிவிட்டு, வீடு திரும்பினாள். அந்தத் தீய சர்மிஷ்டை, நிச்சயமாக, தேவயானி இறந்து போனாள் என்று கருதி கோபத்துடன் தனது வீடு நோக்கி நடையைக் கட்டினாள்.

சர்மிஷ்டை அந்த இடத்தைவிட்டு அகன்றவுடன், அந்த இடத்திற்கு நகுஷனின் மகன் யயாதி வந்தான். அந்த மன்னன் அந்த இடத்திற்கு வேட்டையாடுவதற்காக வந்திருந்தான். அவனது ரதத்துடன் கட்டப்பட்டிருந்த இரு குதிரைகளும், அவனுடன் தனியாக இருந்த ஒரு குதிரையும் மிகவும் களைத்திருந்தன. அந்த மன்னன், மிகுந்த தாகத்துடன் இருந்தான். அப்போது அந்த நகுஷனின் மகன் அங்கிருந்த கிணற்றைக் கண்டான்.

அது வற்றிப் போய்க் கிடந்ததைக் கண்டான். ஆனால், அதற்குள் ஆழமாகப் பார்வையைச் செலுத்துகையில், நெருப்பைப் போன்ற மங்கை அதனுள் இருப்பதைக் கண்டான். அந்த அருளப்பட்ட மன்னன், தேவர்களைப் போன்ற நிறத்தைக் கொண்ட அவளைக் கண்டு, இனிமையான வார்த்தைகளால் அவளிடம், "ஓ அழகானவளே, பளபளப்பாக்கப்பட்ட தாமிரத்தைப் போன்ற நகங்களையும், தேவலோக ரத்தினங்கள் பொருத்திய கம்மல்களையும் கொண்டிருக்கும் நீ யார்? உன்னைக் கண்டால் மிகுந்த துன்பத்தில் இருப்பது போல் தெரிகிறது. நீ ஏன் இப்படி அழுது

கொண்டிருக்கிறாய்? நீண்ட புற்களும், கொடிகளும் உடைய இந்தக் கிணற்றுக்குள் நீ எப்படி விழுந்தாய்? ஓ கொடியிடை மங்கையே, உண்மையாகச் சொல், நீ யாருடைய மகள்?" என்றான்.

அதற்கு தேவயானி, "தேவர்களால் கொல்லப்படும் அசுரர்களின் உயிரை மீட்டெடுக்கும் சுக்ரனின் மகள் நான். எனக்கு நேர்ந்த இந்த துயர் அவருக்குத் தெரியாது. ஓ மன்னா, பளபளப்பாக்கப்பட்ட தாமிரத்தைப் போன்ற நகங்களை உடைய இது எனது வலக்கரம்.

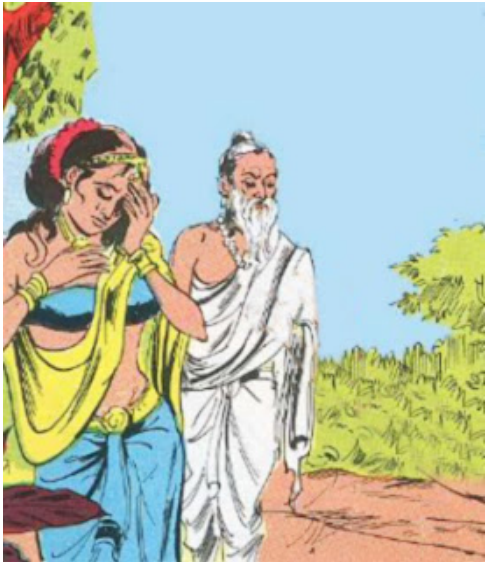
நீர் நல்ல பிறப்பு பிறந்தவர்; எனது கரத்தைப் பற்றி, என்னை மேலேற்றிவிடும்படி நான் கேட்கிறேன். நீர் நன்னடத்தையும், பெரும் வீரமும், பரந்த புகழையும் பெற்றவர் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆகையால் என்னை இந்தக் கிணற்றில் இருந்து மேலேற்றிவிடும்." என்றாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அவள் ஒரு அந்தணரின் மகள் என்பதை அறிந்த மன்னன் யயாதி, அவளது வலக்கரத்தைப் பற்றிப் பிடித்து, அந்த கிணற்றைவிட்டு, அவளை வெளியேற்றினான்.

அப்படி அந்த ஏகாதிபதி அவளை அந்தக் கிணற்றுக்குள் இருந்து வெளியேற்றி, அவளது கூராகச் செல்லும் தொடைகளை வைத்தக்கண் வாங்காமல் இனிமையுடன் கண்டுகளித்து, தனது தலைநகர் திரும்பினான்.

அந்த நகுஷனின் மகன் சென்றுவிட்ட பிறகு, அங்கு வந்த தனது பணிப்பெண் குர்ணிகாவிடம், "ஓ குர்ணிகா, வேகமாக எனது தந்தையிடம் சென்று இங்கு நடந்ததையெல்லாம் சொல். விருஷபர்வனின் நகரத்திற்குள் நான் இப்போது நுழைய மாட்டேன்." என்றாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இப்படிக் கட்டளையிடப்பட்ட குர்ணிகா, அசுரர் தலைவன் இருக்கும் அறைக்கு வேகமாகச் சென்று, அங்கு காவியரைக் கண்டு கோபப் பார்வையுடன், "ஓ பெரும் அந்தணரே, ஓ நற்பேறு பெற்றவரே, கானகத்தில், விருஷபர்வனின் மகள் சர்மிஷ்டையால் தேவையானி தீங்கிழைக்கப்பட்டாள் என்பதை உமக்கு நான் தெரிவிக்கிறேன்." சர்மிஷ்டையால் தேவையானி தீங்கிழைக்கப்பட்டாள் என்பதை அறிந்த காவியர் கனத்த இதயத்துடன் வெளியே சென்று, கானகத்தில் அவளைத் தேடினார். கானகத்தில் அவளைக் கண்டவுடன், பாசத்துடன் அவளைக் கட்டியணைத்து, துயரால் அடைபட்ட குரலுடன், "ஓ மகளே, ஒருவரைத் தாக்கும் துயரம், பெரும்பாலும் அவரது தவறுகளாலேயே ஏற்படும். ஆகையால் உன்னிடம் ஏதோ தவறு இருக்கிறது, அதுவே இந்நேரத்தில் இப்படி தண்டித்திருக்கிறது." என்றார். இதைக்கேட்ட தேவயானி, "இது தண்டனையாக இருக்கட்டும், அல்லாமலிருக்கட்டும். கவனத்துடன் நான் சொல்வதைக் கேளும்.

விருஷபர்வனின் மகள் சர்மிஷ்டை என்னிடம் சொன்னதனைத்தையும் கேளும். நீர் அசுர மன்னனால், வாடகைக்கு அமர்த்தப்பட்ட புகழ்பாடி என்று, கண்கள் சிவக்க, தீய வார்த்தைகளைச் சொன்னாள். அவள் "கூலிக்காக எப்போதும் மற்றவர்களைப் புகழ்பாடிக் கொண்டு, இரந்து பிச்சையெடுத்து வாழ்பவரின் மகள்தானே நீ, நானோ, புகழை ஏற்றுக் கொண்டு, பிச்சையிட்டு, எந்தப் பரிசையும் ஏற்றுக் கொள்ளாதவரின் மகள்" என்றாள். விருஷபர்வனின் மகளான அந்த பெருமை கொண்ட சர்மிஷ்டை இப்படியே பேசினாள். ஓ தந்தையே, உண்மையில் நான் வாடகைக்கு அமர்த்தப்பட்டு புகழ்பாடி மற்றும் பரிசுகளை ஏற்பவரது மகளென்பது உண்மையென்றால், நான் அவளது கருணையைப் பெற அவளைப் புகழ் பாட வேண்டும். இதை நான் அவளிடம் ஏற்கனவே சொல்லிவிட்டேன்." என்றாள்.

அதற்கு சுக்ரன், "ஓ தேவயானி, நீ வாடகைக்கமர்த்தப்பட்ட பிச்சைக்காரப் புகழ்பாடியின் மகளல்ல. யாரையும் புகழ்பாடாத, எல்லோராலும் புகழப்படுபவரின் மகளே நீ. அதை விருஷபர்வனே அறிவான். இந்திரன் அறிவான். மன்னன் யயாதியும் அறிவான். தெய்வீகத்தன்மையுடன், கற்பனைக்கெட்டாத அந்தணனாக இருப்பதே எனது பலம். ஒரு முறை என்னால் வழிபடப்பட்ட சுயம்புவே, நான் இந்த பூமிக்கும், தேவலோகத்துக்கும் தலைமையானவன்

என்று சொல்லியிருக்கிறார். நானே நல்லுயிர்களுக்காக மழையைத் தருபவன், நானே எல்லா உயிரினங்களையும் காப்பவன்." என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "துயரத்தாலும் கோபத்தாலும் பொருமிக்கொண்டிருந்த தனது மகளிடம், இனிமையான வார்த்தைகளை அருமையாகச் சொல்லி சமாதானப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார் சுக்ரன்."

சுக்ரன் தேவயானி உரையாடல் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 79

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

சுக்ரன் தொடர்ந்தார், "ஓ தேவயானி, மற்றவர்களின் தீய பேச்சுகளை பொருட்படுத்தாதவன் அனைத்தையும் அடைகிறான் என்பதை அறிந்து கொள். குதிரைகளின் கடிவாளத்தை இறுகப்பற்றாமல் தளர்ந்தவாறு பற்றுபவனே உண்மையான சாரதி என்று ஞானமுள்ளோர் சொல்கின்றனர். ஆகையால், தனது வளரும் கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்துபவனே உண்மையான மனிதன். ஓ தேவயானி, தனது வளரும் கோபத்தைக் அமைதியாகக் கட்டுப்படுத்தி இருப்பவன் அனைத்தையும் அடைகிறான் என்பதை அறிந்து கொள்.

மன்னிப்புக்கு தஞ்சம் கொடுப்பவன், தனது வளரும் கோபத்தை, சதுப்பு நிலத்தைவிட்டு அகலும் பாம்பைப் போல அசைத்து, உண்மையான மனிதனாகிறான். தனது கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்துபவன், மற்றவர்களின் தீய பேச்சைப் பற்றி அக்கறைகொள்ள மாட்டான். காரணமிருந்தும் கோபமடையாதவன், நாம் வாழ்வதற்கு அவசியமான நான்கு நிலைகளையும் அடைவான் (அறம், பொருள், இன்பம், வீடு). சோர்வடையாமல் நூறு வருடங்களுக்கு மாதாமாதம் வேள்விகள் செய்பவனுக்கும் இவனுக்கும் ஒரு வித்தியாசமுமில்லை. எப்போதுமே கோபமடையாதவன் உயர்ந்தவனாவான். நன்மைக்கும் தீமைக்கும் வித்தியாசம் தெரியாத ஆண்களும் பெண்களும் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொள்வர். ஞானமுள்ளோர் அவர்களைப் பின்பற்ற மாட்டார்கள்."

தனது தந்தையிடமிருந்து இவற்றைக் கேட்ட தேவயானி, "ஓ தந்தையே, கோபத்துக்கும் மன்னிப்புக்கு உள்ள வித்தியாசத்தையும், அதனதன் சக்திகளையும் நான் அறிவேன். ஆனால், ஒரு குரு தனது சீடனுக்கு நன்மையைச் செய்ய விரும்பினால், அந்தச் சீடன் மரியாதை குறைவாக நடக்கும்போது அவனை மன்னிக்கக்கூடாது. ஆகையால், தீய நடத்தையுள்ளோர் இருக்கும் இந்த நாட்டில் இனியும் நான் வாழ ஆசைப்படவில்லை. நன்னடத்தையுள்ள நல்லவர்களைப் பழித்துப் பேசி பாவகர காரியங்கள் செய்யும் மனிதர்களுடன், நன்மை செய்வதில் விருப்பம் கொண்ட ஞானமுள்ளோர் வசிக்கக்கூடாது. நல்ல நடத்தையுள்ள பிறப்பால் உயர்ந்தவர்கள், மரியாதைக்குரியவர்கள் ஆகியோர் வசிக்கும் இடமே ஒருவன் வாழத்தகுந்த இடம். விருஷபர்வனின் மகள் உச்சரித்த தீய வார்த்தைகள் வெறும் எரிபொருளை எரிக்க தூண்டிவிடப்பட்ட நெருப்பைப் போல எனது இதயத்தை எரித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. நற்பேறு பெற்ற ஒரு எதிரியைப் புகழ்பாடுவதைவிட ஒரு தீயகாலம், நற்பேற்ற ஒரு மனிதனுக்கு மூன்று உலகங்களிலும் வேறு இல்லை. அப்படிப்பட்ட மனிதனுக்கு மரணம் கூட சிறந்ததுதான் என்று கற்றவர்களால் சொல்லப்படுகிறது." என்றாள்.

தேவயானியின் அடிமையானாள் சர்மிஷ்டை | ஆதிபர்வம் - பகுதி 80

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பிருகு குலத்தில் வந்த காவியர் மிகுந்த கோபம் கொண்டு, அவனது மண்டபத்தில் அமர்ந்திருந்த விருஷபர்வனை அணுகி, கனமான வார்த்தைகளால் பேசினார். "இந்தப் பூமியைப் போலவே, பாவகர காரியங்கள் உடனே பலனளிக்காது! ஆனால் படிப்படியாகவும், இரகசியமாகவும் அதைச் செய்தவனை அது அழிக்கும். அந்தக் கனி (பலன்) தன்னையோ? தனது மகனையோ அல்லது தனது பேரனையோ கண்டிப்பாக

அணுகும். பாவங்கள் அதன் கனியைக் கொடுத்தே தீரும்.

ஆடம்பர உணவுகளைப் போல, அது செரிக்கவே செரிக்காது. தனது கடமைகளில் அக்கறையோடும், அறம் சார்ந்த தனது ஆன்மிகக் கட்டளைகளை நிறைவேற்றிக் கொண்டும், எனது இல்லத்தில் தங்கியிருந்த அங்கரசின் பேரனைக் கொன்றீர்கள். அந்தப் அந்தணன் கசனைக் கொன்ற பாவத்தின் காரணமாகவும், எனதுமகளை நீங்கள் நடத்திய விதத்தின் காரணமாகவும், என்னால் உங்களுடன் இனியும் இருக்க முடியாது. ஓ அசுரர் தலைவனே, பிதற்றல் பேச்சு பேசும் பொய்யனாக என்னை நினைக்காதே? உங்களுடைய குற்றங்களையெல்லாம் திருத்திக் கொள்ளாமல் அதை நீங்கள் லேசாகக் கருதிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்." என்றார்.

அதற்கு விருஷபர்வன், "ஓ பிருவின் மைந்தரே, நீர் ஒழுக்கத்தில் குறைந்தவர் என்றோ, பொய்யர் என்றோ நான் ஒருபோதும் கருதியதில்லை. நிச்சயமாக அறமும், உண்மையும் உம்முள்ளேயே வசிக்கின்றன. ஓ பார்கவரே, என்னிடம் கருணையோடு இரும். எங்களைத் துறந்து நீர் செல்வதாயிருந்தால், நாங்கள் மறுபடியும் ஆழ்கடலுக்குள் செல்ல வேண்டியதுதான். நிச்சயமாக நாங்கள் வேறு எதுவும் செய்ய முடியாது." என்றான்.

சுக்ரன், "ஓ அசுரனே, நானே அசுரர்களின் செல்வத்திற்குத் தலைவன் என்பது உண்மையாக இருப்பின், எனது மகள் தேவயானியிடம் சென்று அவளை சாந்தப்படுத்து." என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "காவியர், விருஷபர்வனிடம் இப்படி சொல்லிவிட்டு, தேவயானியிடம் சென்று, நடந்தது அனைத்தையும் சொன்னார். அதற்கு தேவயானி விரைவாக பதிலளித்தாள். "ஓ பார்கவரே, நீரே அசுர மன்னனின் தலைவராகவும், அவனது செல்வங்களுக்கெல்லாம் அதிபதியாகவும் இருப்பின், மன்னனே இங்கு வந்து என்னிடம் அப்படிச் சொல்லட்டும்" என்றாள். அதன்பிறகு விருஷபர்வன் தேவயானியிடம் வந்து, "ஓ இனிமையான புன்னகையுடைய தேவயானி, நீ எதை விரும்பினாலும், அது எவ்வளவு கடினமாக இருப்பினும், அதை உனக்குக் கொடுக்கிறேன்." என்றான்.

தேவயானி, "சர்மிஷ்டையுடன் கூடிய ஆயிரம் மங்கையர் எனக்குப் பணியாளாக வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன்! எனது தந்தை என்னை எங்கு அளிக்கிறாரோ (திருமணம் செய்து கொடுக்கிறாரோ) அங்கும் அவள் என்னைத் தொடர வேண்டும்." என்று பதிலுரைத்தாள்.

விருஷபர்வன் தனது பணியாள் மங்கை ஒருத்தியிடம், "நீ சென்று, உடனே சர்மிஷ்டையை இங்கு கொண்டு வா. அவள் தேவயானியின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றட்டும்." என்று கட்டளையிட்டான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அந்தப் பெண் பணியாள் சர்மிஷ்டையிடம் சென்று, "ஓ இனிமையான சர்மிஷ்டா, உனது உறவினர்களுக்கு நன்மையைச் செய்ய, உடனே எழுந்து என்னைத் தொடர்ந்து வா. தேவயானியின் தூண்டுதலால், அந்த அந்தணர் (சுக்ரன்) தனது சீடர்களை (அசுரர்கள்) விட்டு அகலப் போகிறார். ஓ பாவமற்றவனே, நீ தேவயானி விரும்பியதைச் செய்ய வேண்டும்." என்றாள். சர்மிஷ்டை, "தேவயானி விரும்பியதை நான் மகிழ்வுடன் செய்வேன். தேவயானியின்

தூண்டுதலாலேயே சுக்ரன் என்னை அழைக்கிறார். எனது தவறால், சுக்ரன், தேவயானி ஆகிய இருவரும் அசுரர்களை விட்டு அகலக்கூடாது." என்றாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "தனது தந்தையால் கட்டளையிடப்பட்ட சர்மிஷ்டை, தனது தந்தையின் மண்டபத்தை விட்டு, ஆயிரம் மங்கையருடன் விரைவாக ஒரு பல்லக்கில் வந்தாள். அவள் தேவயானியை அணுகி, "ஆயிரம் மங்கையருடன், நான் உனது பணியாளாக இருக்கிறேன். உன்னை உனது தந்தை எங்கு அளிக்கிறாரோ அங்கும் உன்னைத் தொடருகிறேன்." என்றாள். தேவயானி, "நான், உனது தந்தையின் புகழைப் பாடிக் கொண்டு, பிச்சையெடுத்து, இரந்துண்டு வாழும் ஒருவரின் மகள் ஆயிற்றே. நீயோ புகழப்படுபவள். நீ எப்படி எனக்குப் பணியாளாக இருக்க முடியும்?" என்றாள்.

சர்மிஷ்டை, "துன்பத்தில் உழலும் உறவினர்களுக்கு ஒருவன் அவனாலான எல்லா உதவிகளையும் செய்ய வேண்டும். ஆகையால், நான் உனது தந்தை உன்னை எங்கு கொடுக்கிறாரோ அங்கும் தொடர்வேன்." என்றாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ஓ மன்னா, சர்மிஷ்டை இப்படி தேவயானியிடம் பணியாளாக இருப்பதாக உறுதியளித்ததும், தேவயானி தனது தந்தையிடம், "ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே, நான் திருப்தியடைந்தேன். இனி நான் அசுரர் தலைநகருக்குள் நுழைவேன்! உமது அறிவியலும், ஞானத்தின் சக்தியும் பலனற்றவையல்ல என்பதை நான் இப்போது உணர்ந்தேன்!" என்றாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அந்தப் பெரும் நற்பெயர் பெற்ற அந்தணர்களில் சிறந்தவர், தனது மகளால் இப்படிச் சொல்லப்பட்டதும், அசுரர் தலைநகருக்குள் இதயம் நிறைந்த மகிழ்ச்சியுடன் நுழைந்தார். அவரை தானவர்கள் பெருமதிப்புடன் வழிபட்டனர்.

யயாதியின் திருமணம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 81

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "ஓ ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவனே, சில காலம் கழித்து, அழகான நிறம் கொண்ட தேவயானி, இன்பமாக இருக்க கானகத்திற்குச் சென்றாள். சர்மிஷ்டையுடனும் மற்ற பணிப்பெண்களுடனும் சென்ற தேவயானி, பழைய இடத்திலேயே திரிந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். அத்தனை பணியாட்களின் சேவையையும் ஏற்று பெருமகிழ்வு கொண்டாள். இதயம் இலகுவாகி விளையாடிக் கொண்டு, மலர்களிலிருக்கும் தேனையும், பலதரப்பட்ட கனிகளையும் உண்டு களித்தாள். அந்த நேரத்தில், நகுஷனின் மகன் யயாதி மிகுந்த களைப்புடனும் தாகத்துடனும் மானைத் தேடிக் கொண்டு அங்கு வந்தான். அங்கு தேவலோக ஆபரணங்கள் பூண்டு, நறுமணத்துடன் திகழ்ந்த தேவயானி, சர்மிஷ்டை மற்றும் பல மங்கையரையும் கண்டான்.

அங்கிருந்தவர்களிலேயே இனிய புன்னகையுடைய தேவயானி, அழகிய நிறத்துடனும், இணையில்லாத அழகுடனும், இயல்பாகச் சாய்ந்திருந்தாள். அவளது கால்களை சர்மிஷ்டை பிடித்துவிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

இவை யாவையும் கண்ட யயாதி, "ஓ இனிமையானவர்களே, உங்கள் இருவரின் பெயர்கள் என்ன? உங்கள் பெற்றோர் யார்? இந்த இரண்டாயிரம் மங்கையரும் உங்களுக்குப் பணி செய்யக் காத்திருப்பது போலத் தெரிகிறதே." என்றான். ஏகாதிபதி சொன்னதைக் கேட்ட தேவயானி, "ஓ மனிதர்களில் சிறந்தவரே, நான் சொல்வதைக் கேளும். அசுரர்களின் ஆன்மிக வழிகாட்டிக்ரணின் மகள் நான் என்பதை அறிந்து கொள்ளும். இந்த எனது தோழி, எனது பணிப் பெண்ணாவாள். நான் எங்கெல்லாம் செல்கிறேனோ அங்கெல்லாம் இவள் எனக்குப் பணி செய்வாள். இவள் அசுர மன்னன் விருஷபர்வனின் மகள் சர்மிஷ்டையாகும்." என்று பதிலளித்தாள்.

அதன்பிறகு யயாதி, "இந்த அழகான புருவங்களும், அழகான நிறமும் கொண்ட உனது தோழி அசரர் தலைவனின் மகளாக இருந்தும், ஏன் உனக்குப் பணிப்பெண்ணாக இருக்கிறாள் என்பதை அறிய ஆவலாக இருக்கிறேன்." என்று கேட்டான்.

அதற்கு தேவயானி, "ஓ மன்னர்களின் சிறந்தவரே, எல்லாம் விதியின் பயனாக நிகழ்பவை. இதுவும் அப்படிப்பட்ட விதிப்பயனே, இதற்காக ஆச்சரியப்படாதீர். உமது குணங்களும், ஆடைகளும் மன்னர்களுக்குரியவை போல் தெரிகிறது.

உமது பேச்சும் வேதங்களின்படி அழகாகவும் சரியாகவும் இருக்கிறது. உமது பெயர் என்ன? எங்கே இருந்து வருகிறீர்? நீர் யாருடைய மகன் என்பதை எனக்குச் சொல்லும்." என்று கேட்டான்.

அதற்கு அந்த ஏகாதிபதி, "எனது பிரம்மச்சரிய காலத்தில் முழு வேதங்களும் எனது காதுகளுக்குள் நுழைந்தன. நான் யயாதி என்று அறியப்படுகிறேன். எனது தந்தை ஒரு மன்னர், நானும் ஒரு மன்னனே." என்று பதிலுரைத்தான்.

தேவயானி, "ஓ மன்னா, நீர் எதற்காக இங்கு வந்திருக்கிறீர்? தாமரைகளைச் சேகரிக்கவா அல்லது மாற்றத்திற்காகவா? அல்லது வேட்டையாடவா?" என்று விசாரித்தாள். யயாதி, "ஓ இனிமையானவளே, மானைத் தேடிவந்து தாகமடைந்தேன். இங்கே தண்ணீர் கிடைக்குமா என்றே வந்தேன். நான் மிகவும் களைத்துவிட்டேன். நான் இந்த இடத்தைவிட்டகல உனது உத்தரவுக்காகக் காத்திருக்கிறேன்." என்றான்.

தேவயானி, "எனது இரண்டாயிரம் மங்கைகளுடனும் எனது பணிப்பெண் சர்மிஷ்டையுடனும், நான் உமது கட்டளைகளுக்காகக் காத்திருக்கிறேன். வளமை உமதாகட்டும். நீர் எனது நண்பராகவும் தலைவராகவும் இருப்பீராக." என்று பதிலளித்தாள்.

யயாதி, "இனிமையானவளே, உன்னைப் பெற எனக்குத் தகுதி கிடையாது. என்னைவிட அந்தஸ்தில் வெகுவாக உயர்ந்த சக்ரனின் மகள் நீ. உனது தந்தை, உன்னை பெரும் மன்னனுக்கே கூட அளிக்க முடியாது (மாட்டார்)." என்று சொன்னான்.

தேவயானி, "இதற்கு முன்பு, அந்தணர்கள் கூடித்திரியர்களுடனும், கூடித்திரியர்கள் அந்தணர்களுடனும் இணைந்திருக்கிறார்கள். நீர் ஒரு முனிவரின் மைந்தன், ஏன், நீரே ஒரு முனிவர்தான். ஆகையால், ஓ நகுஷனின் மைந்தரே, என்னைத் திருமணம் செய்து கொள்வீராக." என்று பதிலுரைத்தாள்.

யயாதி, "ஓ அழகான குணங்கள் கொண்டவளே, நான்கு வர்ணங்களும் ஒருவரின் உடலில் இருந்தே உற்பத்தியாயின. ஆனால் அவர்களது கடமைகளும், சுத்தமும் ஒன்றல்ல. ஒரு அந்தணன் எல்லோரினும் மேன்மையானவன்." என்றான். தேவயானி, "இந்த எனது கரம், உம்மைத் தவிர இதற்கு முன் எந்த மனிதனாலும் தொடப்பட்டதில்லை. ஆகையால், நான் உம்மை எனது தலைவனாக ஏற்றுக் கொண்டேன். உம்மைப் போன்ற முனி ஒருவரால் தொடப்பட்ட எனது கரங்களை வேறு எவர்தான் தொடுவார்?" என்று பதிலுரைத்தாள்.

யயாதி, "கோபத்துடன் இருக்கும் விஷத்தன்மை வாய்ந்த பாம்பையோ அல்லது சுடர்விட்டு எரிந்து பரவிவரும் சுடர்களையோவிட, ஒரு அந்தணனே தவிர்க்கப்பட வேண்டியவன் என்பதை ஞானமுள்ளோர் அறிவர்." என்று சொன்னான்.

தேவயானி அந்த ஏகாதிபதியிடம், "ஓ மனிதர்களில் எருதைப் போன்றவரே, கோபத்துடன் இருக்கும் விஷத்தன்மை வாய்ந்த பாம்பையோ அல்லது சுடர்விட்டு எரிந்து பரவிவரும் சுடர்களையோவிட, ஒரு அந்தணனே தவிர்க்கப்பட வேண்டியவன் என்று ஏன் சொல்கிறீர்?" என்று கேட்டாள்.

அதற்கு அந்த ஏகாதிபதி, "பாம்பு ஒருவரைத்தான் கொல்லும், கூர்முனை ஆயுதமும் ஒருவரைத் தான் கொல்லும். ஆனால் ஒரு அந்தணன் கோபமடையும்போது, மொத்த நகரங்களையும், அரசாங்கங்களையும் கொல்கிறான். ஓ மருட்சியுடையவளே, ஆகையால்தான் நான் மற்றவற்றைக் காட்டிலும் அந்தணன் தவிர்க்கப்பட வேண்டியவன் என்று குறிப்பிட்டேன். ஆகையால் ஓ இனிமையானவளே, உனது தந்தை உன்னை எனக்களிக்காமல், என்னால் உன்னைத் திருமணம் செய்ய முடியாது." என்று பதிலுரைத்தான்.

தேவயானி, " நீர் என்னால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறீர் என்பதே நிச்சயம். நீராக என்னைக் கேட்கவில்லை என்பதும் நிச்சயம். ஓ மன்னா, எனது தந்தை என்னை உமக்கு அளித்தால், நீர் என்னை ஏற்றுக் கொள்வீர் என்று அறிகிறேன். நீர் எளிமையான என்னை ஏற்றுக் கொள்வதில் அஞ்ச வேண்டியதில்லை.." என்றாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இதன்பிறகு. தேவயானி ஒரு பணிப்பெண்ணைத் தன் தந்தையிடம் அனுப்பினாள். அந்தப் பணிப்பெண் சுக்ரனிடம் நடந்த எல்லாவற்றையும் விவரித்தாள். எல்லாவற்றையும் கேட்டறிந்து கொண்ட பார்கவர், யயாதியை வந்து சந்தித்தார்."

பார்கவர் வருவதைக் கண்ட யயாதி அவரை இருகரம் கூப்பி வணங்கி, புகழ் வார்த்தைகள் சொல்லி, அவரது உத்தரவுகளுக்காக எதிர்பார்த்திருந்தான்.

தேவயானி, "ஓ தந்தையே, இவர் நகுஷனின் மைந்தர். நான் துயரத்தில் இருந்த போது, இவர் எனது கரத்தைப் பற்றினார். நான் உமக்கு சிரம் தாழ்த்துகிறேன். என்னை அவருக்கு அளியுங்கள். இந்த உலகத்தில் வேறு எந்த மனிதரையும் நான் திருமணம் செய்து கொள்ள மாட்டேன்." என்றாள்.

சுக்ரன், "ஓ அற்புதமான வீரம் மிக்கவனே, எனது அன்பான மகளால் அவளது தலைவனாக நீ நிச்சயமாக ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டிருக்கிறாய். நான் அவளை உனக்கு அளிக்கிறேன். ஆகையால், ஓ நகுஷனின் மைந்தா, இவளை உனது மனைவியாக ஏற்றுக் கொள்." என்றார்.

யயாதி, "ஓ அந்தணரே, நான் ஒரு வரத்தைக் கேட்கிறேன். இந்தக் காரியத்தை நான் செய்வதால், வளராதக் கருவைப் பெறும் பாவம் என்னை அணுகாதிருக்கட்டும்." என்றான்.

சுக்ரன் அவனிடம், "நான் அந்தப் பாவத்திலிருந்து உன்னைக் காக்கிறேன். நீ விருப்பப்படும் வரத்தைக் கேள். இவளை மணந்து கொள்ள அஞ்சாதே. நிரந்தரத் தீர்வை நான் உனக்களிக்கிறேன்.

உனது மனைவியான கொடியிடை யாள் தேவயானியை அறம்சார்ந்து காத்து வா. அவளுடைய துணையோடு நீ செய்யும் பயணங்கள் இனிமையானதாக உனக்கு அமையும். விருஷபர்வனின் இந்த மகள் சர்மிஷ்டை உன்னால் மரியாதையாக நடத்தப்பட வேண்டும். அவளை உனது படுக்கைக்கு நீ அழைக்கக்கூடாது." என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "சுக்ரனால் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட யயாதி, அந்த அந்தணரைச் சுற்றி வந்தான். அதன்பிறகு அந்த மன்னன் சாத்திரங்களில் சொல்லப்பட்டவாறு சடங்குகளைச் செய்து திருமணம் செய்தான். சுக்ரனிடமிருந்து வளமான பொக்கிஷங்களான அருமையான தேவயானி, சர்மிஷ்டை மற்றும் இரண்டாயிரம் மங்கையரையும் பெற்றுக்கொண்ட, சுக்ரனாலும் அசுரர்களாலும் மரியாதையாக நடத்தப்பட்ட அந்த ஏகாதிபதி, பார்கவரால் உத்தரவிடப்பட்டு, தனது தலைநகருக்கு மகிழ்ச்சியுடன் திரும்பினான்."

யயாதியை ஏற்கவைத்த சர்மிஷ்டை | ஆதிபர்வம் - பகுதி 82

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அதன் பிறகு யயாதி, இந்திரனின் நகரத்தைப் போன்ற தனது நகரத்திற்குத் திரும்பி, தனது அறைக்குள் நுழைந்து தனது மனைவி தேவயானியை அங்கு அமர்த்தினான். பிறகு அந்த ஏகாதிபதி, தேவயானியின் வழிகாட்டுதலின்படி செயற்கை வனமான அசோகவனத்தின் நந்தவனத்திற்கு அருகில் ஒருமாளிகையைக் கட்டி விருஷபர்வனின் மகள் சர்மிஷ்டையை அமர்த்தினான். ஆயிரம் மங்கையர்தழ இருந்த சர்மிஷ்டைக்கு தகுந்த மரியாதைகளைச் செய்து, அவளுக்கான உணவுக்கும், ஆபரணங்களுக்கும் ஏற்பாடு செய்தான். ஆனால், அந்த நகுஷனின் மைந்தன் பல ஆண்டுகள் அருள் நிறைந்த சூழ்நிலையில் தேவயானியுடனே தேவனைப்போல இன்பமாக கழித்தான். அவளது கனிதரும் காலம் வந்தபோது, அந்த அழகான தேவயானி கர்ப்பந்தரித்தாள். அவள் தனது அழகான மூத்த மகனை ஈன்றெடுத்தாள்.

அதன்பிறகு ஆயிரம் வருடம் கழிந்த பிறகு, விருஷபர்வனின் மகள் சர்மிஷ்டை பூப்பெய்தி, தனது கனி தரும் காலம் வந்ததை அறிந்து ஆவல்கொண்டு தனக்குள்ளேயே, "எனது காலம் வந்துவிட்டது. ஆனால் நான் இன்னும் எனது மணாளனைத் தேர்ந்தெடுக்கவில்லை. என்ன நடந்துவிட்டது? நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? எனது ஆசையின் கனிகளை நான் பெறுவது எப்படி? தேவயானி தாயாகிவிட்டாள். எனது இளமை இப்படியே நிராசையுடன் கழியப்போகிறது. தேவயானி தேர்ந்தெடுத்தவரையே நானும் கணவராகத் தேர்ந்தெடுக்கலாமா? நிச்சயமாக அதுதான் எனது தீர்மானம். அந்த ஏகாதிபதியே எனக்கு மகனைத் தர வேண்டும். அந்த அறம் சார்ந்தவன் என்னைத் தனிமையில் சந்திக்க மாட்டானா?" என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "சர்மிஷ்டை இப்படித் தனது சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்தபோது, எதிர்பாராமல் அசோகவனத்திற்கு வந்த மன்னன், சர்மிஷ்டையைக் கண்டு அமைதியாக நின்றான். எந்த சாட்சியும் இல்லாத இடத்தில் அந்த ஏகாதிபதியைக் கண்ட இனிய புன்னகை கொண்ட சர்மிஷ்டை அவனை அணுகி, தனது கரங்களைக் கூப்பி, "ஓ நகுஷ மைந்தரே, சோமன், இந்திரன், விஷ்ணு, யமன், வருணன் மற்றும் உம்முடைய அந்தப்புரங்களில் உள்ள மகளிரை யாராலும் காண முடியாது. ஓ மன்னா, நான் அழகானவள் என்றும் நல்ல குலத்தில் பிறந்தவள் என்றும் நீர் அறிவீர். ஓ மன்னா, எனது கனிதரும் காலம் வந்துவிட்டது. அது பலனளிக்காமல் செல்ல நீர் அனுமதியாமல் இரும் என்று நான் உம்மைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்." என்றாள்.

யயாதி, "நீல நல்ல குலத்தில் பிறந்தவள் என்பதை நான் அறிவேன். நீ பெருமை மிக்க தானவர்களின் குலத்தில் பிறந்தவள். நீ அழகைக் கொடையாகக் கொண்டிருக்கிறாய். நிச்சயமாக, நான் உனது குணத்தில் எந்தக் களங்கத்தையும் காணவில்லை. நான் தேவயானியுடன் இணைந்த போது, உசானஸ், விருஷபர்வனின் மகளை நீ உனது படுக்கைக்கு அழைக்கக்கூடாது என்று எனக்கு கட்டளையிட்டிருக்கிறார்." என்று பதிலுரைத்தான்.

சர்மிஷ்டை, "ஓ மன்னா, கேலிக்காவும், மாதரிடம் கலவிக்காகவும், திருமணத்திற்காகவும், தான் சொல்லும் வார்த்தையால் ஒருவருக்கு மரணமேற்படும் எனும்போதும், ஒருவன்

செல்வத்தையெல்லாம் இழக்கும்போதும் பொய்யுரைப்பது பாவமன்று என்று சொல்லப்படுகிறது. பொய்யுரைப்பது இந்த ஐந்து சமயங்களில் மன்னிக்கப்படுகிறது.

ஓ மன்னா, கேட்கப்படும் போது, ஒருவன் உண்மையை உரைக்கவில்லை என்பதால் அவன் பாவமிழைத்தவன் என்பது உண்மையாகாது. ஒரே காரியத்திற்கு சேவை செய்யவே தேவயானியும் நானும் இங்கு தோழிகளாக அனுப்பப்பட்டோம். ஆகையால், நீர் எங்களுள் ஒருவரின் எல்லைக்குள்

மட்டும் சுருங்கி இருப்பேன் என்று சொல்வது பொய்மையே ஆகும்." என்றாள். யயாதி, "ஒரு மன்னன் என்பவன் தனது குடிமக்களின் கண்களுக்கு சிறந்த உதாரணமாக இருக்க வேண்டும். பொய்மை பேசும் ஏகாதிபதி நிச்சயமாக அழிவையே சந்திப்பான். என்னைப் பொருத்தவரை, நான் எனக்கு பெரும் இழப்பு என்னைப் பயமுறுத்தினாலும் பொய்யுரைக்க மாட்டேன்." என்றான்.

சர்மிஷ்டை, "ஓ ஏகாதிபதி, ஒருத்தி தனது தோழியின் கணவரை தனது கணவராகவே பார்க்கலாம். ஒருத்தியுடைய தோழியின் திருமணம் என்பது தன்னுடைய திருமணமே ஆகும். நீர் எனது தோழியால் கணவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டீர். ஆகையால், நீர் எனக்கும் அதேபோல கணவரே ஆவீர்." என்றாள்.

யயாதி, "கேட்பவருக்கு கேட்பதைக் கொடுப்பது நிச்சயமாக நான் நோற்கும் நோன்பாகும். நீ கேட்பது போலவே, நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைச் சொல்." என்றான். சர்மிஷ்டை, "ஓ மன்னா, பாவத்திலிருந்து என்னைக் கரையேற்றும். எனது அறத்தைக் காப்பாற்றும். உம்மால் தாயாகி, உலகத்தில் சிறந்த அறத்தைப் பயில என்னை அனுமதியும். ஓ மன்னா, மனைவி, அடிமை, மகன் ஆகியோர் சுயமாக செல்வம் சம்பாதிக்கக்கூடாது என்று சொல்லப்படுகிறது. அவர்கள் சம்பாதிப்பது அனைத்தும் கொண்டவனுக்கே (தலைவனுக்கே) சொந்தம். உண்மையில் நான் தேவயானியின் அடிமை. நீர் தேவயானிக்கு தலைவனாகவும், குருவாகவும் இருக்கிறீர். ஆகையால், தேவயானியைப் போல, நீரே எனது தலைவனும் குருவும் ஆவீர். எனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றுமாறு நான் உம்மைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்." என்றாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இப்படி சர்மிஷ்டையால் சொல்லப்பட்ட யயாதி அவளது பேச்சில் இருந்த உண்மையை எண்ணிப் பார்த்தான். ஆகையால் அவன் சர்மிஷ்டையின் அறத்தைக் காப்பாற்றி அவளை கௌரவப்படுத்தினான். அவர்கள் சிறிது காலத்தை சேர்ந்தே கழித்தனர். அதன்பிறகு ஒருவருக்கு ஒருவர் பிரியாவிடை பெற்று எங்கிருந்து வந்தனரோ அங்கேயே தனித்தனியாகப் பிரிந்து சென்றனர்.

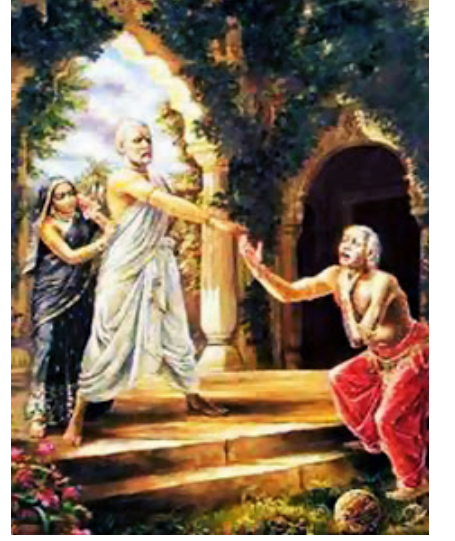
சில காலம் கழிந்ததும், அந்த இனிய புன்னகைக்கும், அழகான புருவங்களுக்கும் சொந்தக்காரியான சர்மிஷ்டை, அந்த ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவனுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பால் கருத்தரித்தாள். ஓ மன்னா, அந்த தாமரைக்கண் மங்கை உரிய காலத்தில் தேவர்களைப் போன்ற காந்தியுடனும், தாமரை இதழ்களைப் போன்ற கண்களுடனும் அழகான மகனைப் பெற்றெடுத்தாள்.

யயாதியைத் தாக்கிய பலவீனம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 83

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "இனிய புன்னகையுடைய தேவயானி அந்தக் குழந்தையின் பிறப்பை கேள்விப்பட்டு பொறாமையடைந்தாள். ஓ பரதா, சர்மிஷ்டை தேவயானியின் அன்பற்ற உணர்ச்சிக்குப் பொருளானாள். தேவயானி அவளிடம் சென்று, "ஓ அழகான புருவங்கள் கொண்டவளே, காமத்தின் பாதிப்பால் உண்டான பலனை அடைந்து, என்ன பாவம் செய்திருக்கிறாய்?" என்றாள். சர்மிஷ்டை, "வேதங்களை அறிந்த ஒரு அறம் சார்ந்த முனிவர் என்னிடம் வந்தார். அவர் வரங்கள் அருளக்கூடியவர். எனது தகுதிகளைக் கருத்தில் கொண்டு, நான் விரும்பிய வரத்தை அவர் எனக்குக் கொடுத்தார். ஓ இனிய புன்னகையுடையவளே, எனது ஆசைகளை அடைவதற்காக நான் பாவ காரியம் செய்ய மாட்டேன். அந்த முனிவராலேயே நான் எனது பிள்ளையைப் பெற்றேன் என்று உனக்கு உண்மையாகச் சொல்கிறேன்." என்று பதிலுரைத்தாள். தேவயானி, "அப்படி நடந்திருந்தால் சரிதான், ஓ மருட்சியுடையவளே, அந்த அந்தணரின் குலம், பெயர், குடும்பம் பற்றிய செய்திகளை நீ அறிந்திருப்பாயே. நான் அதைக் கேட்க விரும்புகிறேன்." என்றாள். சர்மிஷ்டை, "ஓ இனிய புன்னகையுடையவளே, துறவாலும் சக்தியாலும் அந்த முனிவர் தூரியனைப் போன்றிருந்தார். அப்படி அவரைப் பார்த்ததும், இது குறித்து நான் அவரிடம் கேட்கவில்லை." என்று பதிலுரைத்தாள். தேவயானி, "இது உண்மையானால், அப்படிப்பட்ட பெரும் அந்தணரால் இந்தக் குழந்தை கிடைத்தது நிச்சயமென்றால், ஓ சர்மிஷ்டா, நான் கோபமடைய எக்காரணமும் இல்லை." என்றாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இப்படி அவர்கள் ஒருவருடன் ஒருவர் பேசிச் சிரித்து, பிரிந்து சொன்னனர். சர்மிஷ்டையால் சொல்லப்பட்ட செய்தியை அறிந்து தேவயானி தனது அரண்மனைக்குச் சென்றாள். ஓ மன்னா, இந்திரனையும் விஷ்ணுவையும் போன்ற யது, துர்வசு என்று இரு மகன்களை யயாதி, தேவயானியிடம் பெற்றான். விருஷபர்வனின் மகள் சர்மிஷ்டை அந்த அரச முனிவனால், திரஹ்யு, அனு மற்றும் பூரு என்ற மூன்று மகன்களுக்குத் தாயானாள்.

ஓ மன்னா, ஒரு நாள் இனிய புன்னகையுடைய தேவயானி யயாதியுடன் தனிமையில் கானகத்தில் (மன்னனின் விரிவாக்கப்பட்ட நந்தவனம்) உலவிக் கொண்டிருந்த போது, அவள் தெய்வீக அழகுடன் மூன்று குழந்தைகள் ஒருவர் மீது ஒருவர் முடி நம்பிக்கையுடன் விளையாடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். தேவயானி ஆச்சரியமடைந்து, "ஓ மன்னா, அழகாக தேவலோகக் குழந்தைகளைப் போல இருக்கும் இவர்கள் யாருடைய பிள்ளைகள்? காந்தியாலும் அழகாலும் இவர்கள் தங்களைப் போல் இருக்கின்றனர் என்று நான் நினைக்கிறேன்." என்று கேட்டாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "தேவயானி மன்னனின் மறுமொழிக்காகக் காத்திராமல் அந்தக் குழந்தைகளிடமே, "குழந்தைகளே, உங்கள் குலம் என்ன? உங்கள் தந்தை யார்? உண்மையான பதிலைச் சொல்லுங்கள். அனைத்தையும் அறிய நான் விரும்புகிறேன்." என்றாள்.

அந்தக் குழந்தைகள் மன்னனை (தங்கள் ஆட்காட்டி விரலால்) காட்டினர். சர்மிஷ்டையைத் தங்கள் தாய் என்றனர். அப்படிச் சொல்லிவிட்டு அந்தக் குழந்தைகள் மன்னனின் கால்களைக் கட்டிக் கொண்டனர்.

ஆனால் மன்னன் தேவயானியின் முன்னிலையில் அக்குழந்தைகளைக் கண்டு கொள்ளவில்லை. அந்த பிள்ளைகள் அந்த இடத்தை விட்டு அகன்று, தங்கள் தாயிடம் அடித்து கொண்டே சென்றனர். மன்னன், அக்குழந்தைகளின் செயலால் மிகவும் வெட்கமடைந்தான். ஆனால் தேவயானி, மன்னிடம் குழந்தைகள் கொண்ட பாசத்தைக் கண்டுகொண்டு இரகசியத்தை அறிந்து சர்மிஷ்டையிடம், "நீ என்னை நம்பி இருக்கும்போது, என்னையேக் காயப்படுத்தும் தைரியம் உனக்கு எப்படி வந்தது? உனது அசுர வழக்கத்தால் மற்றுமொரு தீங்கைச் செய்ய நீ அஞ்சவில்லையா?" என்றாள்.

சர்மிஷ்டை, "ஓ இனிய புன்னகையுடையவளே, நான் முனிவரைப் பற்றிச் சொன்னது முற்றிலும் உண்மையே. நான் சரியாகவே நடந்து கொண்டேன். அறம் சார்ந்தே நடந்து கொண்டேன். ஆகையால் நான் உனக்கு அஞ்சவில்லை. நீ மன்னனை உனது கணவராகத் தேர்ந்தெடுத்தது போல, நானும் அவரையே எனக்குத் தேர்ந்தெடுத்தேன். ஓ அழகானவளே, நடைமுறையில் தோழியின் கணவர், தனது கணவரும் கூட. நீ ஒரு அந்தணரின் மகள் ஆகையால், நீ எனது வழிபாட்டிற்கும் மரியாதைக்கும் தகுதி வாய்ந்தவள். ஆனால், நான் இந்த அரசமுனியின் மேல் இன்னும் எவ்வளவு மதிப்பை வைத்திருக்கிறேன் என்பதை நீ ஆறியமாட்டாய்." என்றாள்.

வைசம்பாயனர், "ஓ மன்னா, அவளது வார்த்தைகளைக் கேட்ட தேவயானி பெரிதும் சத்தம் போட்டு, "ஓ ஏகாதிபதியே, நீர் எனக்குத் தீங்கிழைத்துவிட்டீர். நான் இனி இங்கு வாழ மாட்டேன்." என்றாள். இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, வேகமாக கண்ணீர் நிறைந்த கண்களோடு எழுந்து, தனது தந்தையிடம் சென்றாள். மன்னன் அவளை அந்தக் கோலத்தில் கண்டு, மிகவும் துயரடைந்து, பெரிதும் அச்சமடைந்து, அவளது காலடிகளைத் தொடர்ந்து, அவளது கோபத்தைத் தணிக்க முயற்சி செய்தான். ஆனால் தேவயானி, கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து, மன்னனிடம் ஒரு வார்த்தையும் பேசாமல், கண்ணீரால் குளித்த கண்களோடு, விரைவாக கவியின் மைந்தனான தனது தந்தை உசானஸிடம் சென்றடைந்தாள். அவளது தந்தையைக் கண்டு, தனது மரியாதைகளைச் செலுத்தி, அவர் முன்பு நின்றாள். யயாதியும் விரைவாக வந்து தனது வணக்கங்களைத் தெரிவித்து பார்க்கவரை வழிபட்டான்.

தேவயானி, "ஓ தந்தையே, எனது துணைவரால் நல்லொழுக்கம் கைவிடப்பட்டது. கீழ்மையானது உயர்ந்து, உயர்வானது தாழ்ந்தது. விருஷபர்வனின் மகள் சர்மிஷ்டையால் நான் மீண்டும் உள்ளம் புண்பட்டேன். இந்த மன்னன் யயாதி அவளிடம் மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றிருக்கிறார். ஆனால், ஓ தந்தையே, அதிர்ஷ்டமற்றவளான நான் இரண்டு மைந்தர்களுையே பெற்றிருக்கிறேன்! ஓ பிருகுவின் மைந்தரே, அறம் சார்ந்த கட்டளைகளை நன்கு அறிந்தவர் இந்த மன்னன் என்பது எல்லோராலும் அறியப்பட்டது. ஓ காவியரே, ஆனால் இவர் நேர்மையான பாதையில் இருந்து வழுவி விட்டார் என்பதை நான் உமக்குச் சொல்கிறேன்." என்றாள்.

இதையெல்லாம் கேட்ட சுக்ரன், "அன்பாக உன்னைப் பின் தொடர்ந்தவளை அறம் சார்ந்த கட்டளைகளை அறிந்தும், நீ களங்கப் படுத்தியதால், ஓ ஏகாதிபதியே, வெல்லப்பட முடியாத பலவீன நிலை (முதுமை) உடனே உன்னை குலைத்துப் போட்டும்" என்றார். யயாதி, "வணக்கத்திற்குரியவரே, தனது காலத்தை கனியுடையதாக ஆக்க, அந்த தானவ மன்னனின் மகளால் தனிமையில் நான் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டேன். அறம் சார்ந்தே நான் அதைச் செய்தேன். வேறு எந்த நோக்கமும் எனக்குக் கிடையாது. ஓ அந்தணரே, ஒரு பெண்ணால் அவளுக்குரிய காலத்தில், தனிமையில் கேட்கப்பட்டு, அதை நிறைவேற்றாத ஆண், ஒரு கருவைக் கொன்ற பாவத்திற்கு ஆளாவான் என்று வேதம் அறிந்தவர்களால் சொல்லப்படுகிறது. விருப்பம் நிறைந்த மங்கையை, அவளது காலத்தில் தனிமையில் அவளால் இரகசியமாகக் கேட்கப்பட்டு, அவளுடன் அந்த ஆண் செல்ல வில்லையென்றால், அவன் எல்லா அறத்தையும் இழந்து, கருவைக் கொன்றவன் என்று கற்றவர்களால் பழிக்கப்படுவான். ஓ பிருகுவின் மைந்தரே, இந்தக் காரணங்களுக்காகவே, பாவத்தை விலக்க, நான் சர்மிஷ்டையிடம் சென்றேன்." என்றான். அதற்கு சுக்ரன், "நீ என்னை நம்பியிருக்கிறாய். நீ எனது கட்டளைக்காக காத்திருந்திருக்க வேண்டும். உனது கடமைகளில் பொய்மையைக் கடைபிடித்திருக்கிறாய். ஓ நகுஷ மைந்தா, நீ திருட்டுப் பாவத்திற்குச் சொந்தக்காரன்." என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "நகுஷ மைந்தன் யயாதி, கோபமடைந்த உசானஸால் சபிக்கப்பட்டு, உடனே தனது இளமை நீக்கப்பட்டு பலவீனத்தால் ஆட்கொள்ளப்பட்டான். யயாதி, "ஓ பிருகுவின் மைந்தரே, நான் இன்னும் எனது இளமையாலும், தேவயானியாலும் முடி திருப்தியடையவில்லை. ஆகையால், ஓ அந்தணரே, என்னிடம் கருணைக் கொண்டு, இந்தப் பலவீனம் என்னைத் தொடாமல் இருக்கச் செய்யும்." என்றான். சுக்ரன், "நான் பொய்மையைப் பேசுவதே இல்லை. ஓ மன்னா, இப்பொழுதும், நீ பலவீனத்தால் தாக்கப்பட்டாய். ஆனால் நீ விருப்பப்பட்டால், உனது இந்த பலவீனத்தை இன்னொருவருக்கு மாற்ற முடியும்." என்று பதிலுரைத்தார்.

யயாதி, "ஓ அந்தணரே, நான் அறத்தையும் புகழையும் பெற தனது இளமையைத் தரும் எனது மகன் யாரோ, அவனே எனது அரசாங்கத்தை அனுபவிக்கட்டும் என்று கட்டளையிடுங்கள்." என்றான். சுக்ரன், "ஓ நகுஷ மைந்தா, என்னை நினைத்துக் கொண்டு, நீ உனது பலவீனத்தை யாரொருவருக்கும் மாற்ற முடியும். எந்த மகன் உனக்கு இளமையைக் கொடுக்கிறானா, அவனே உனது வாரிசாகட்டும். அவன் நீண்டு ஆயுள் பெற்று, பெரும் புகழடைந்து, எண்ணற்ற மக்களைப் பெறுவான்." என்றார்.

யயாதியின் முதுமையை ஏற்ற புரு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 84

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "யயாதி முதுமையால் பலவீனமடைந்து தனது தலைநகருக்குச் சென்று, தனது மூத்த மகன் யதுவை அழைத்து, "அன்புக் குழந்தாய், உசானஸ் என்று அழைக்கப்படும் காவியரின் சாபத்தால், பலவீனமடைந்து, தோல் சுருக்கம் ஏற்பட்டு, தலை மயிர் வெண்மையாகி முதுமை என்னை ஆட்கொண்டது. ஆனால், நான் இன்னும் எனது இளமையின் இனிமையில் திருப்திகொள்ளவில்லை. ஆகையால், ஓ யது, எனது

பலவீனத்துடன் கூடிய முதுமையை நீ ஏற்றுக் கொள். உனது இளமையைக் கொண்டு நான் இன்பம் அனுபவிப்பேன். ஆயிரம் வருடங்கள் கடந்ததும், நான் உனது இளமையை உனக்குத் திருப்பி அளித்து, எனது முதுமையையும் பலவீனத்தையும் பெற்றுக் கொள்கிறேன்." என்றான்.

யது, "பலவீனம் கொள்வதால் உண்பதிலும் குடிப்பதிலும் எண்ணற்ற சிரமங்கள் இருக்கின்றன. ஆகையால், ஓ மன்னா, நான் உமது பலவீனத்தை ஏற்க மாட்டேன். இது எனது நிச்சயமான தீர்மானம். தலையில் வெண்மயிர் தாங்கி, மகிழ்ச்சியற்று, நரம்புகள் தளர்ந்து, உடலெங்கும் தோல் சுருக்கம் ஏற்பட்டு, உருகுலைந்து, உறுப்புகளின் வலிமை குன்றி, நலிவடைந்து, எந்த வேலையைச் செய்யவும் இயலாத நிலை ஏற்பட்டு, நண்பர்களிடமும் தோழர்களிடமும் தோல்வியுற்று வாழ்வதே பலவீன நிலையாகும். ஆகையால், ஓ மன்னா, நான் அதை ஏற்க விரும்பவில்லை. ஓ மன்னா, உமக்கு நிறைய மகன்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் உமக்கு மிகவும் அன்பானவர்கள் ஆயிற்றே. நீர் அறத்தின் கட்டளைகளை அறிந்தவர். உமது மற்ற மகன்களிடம் இந்த உமது பலவீனத்தை ஏற்கச் சொல்லுங்கள்." என்றான்.

யயாதி, "ஓ மகனே, நீ எனது இதயத்திலிருந்து உற்பத்தியானாய், ஆனால் எனக்கு உனது இளமையைத் தர மறுக்கிறாய். ஆகையால், உனது மகன்கள் மன்னர்களாக இருக்க மாட்டார்கள்." என்று சொல்லி அடுத்த மகன் துர்வசுவிடம், "ஓ துர்வசு, எனது பலவீனத்துடன் கூடிய முதுமையை நீ ஏற்றுக் கொள். உனது இளமையைக் கொண்டு நான் இன்பம் அனுபவிப்பேன். ஆயிரம் வருடங்கள் கடந்ததும், நான் உனது இளமையைத் திருப்பி அளித்து, எனது முதுமையையும் பலவீனத்தையும் பெற்றுக் கொள்கிறேன்." என்றான்.

துர்வசு, "ஓ தந்தையே, நான் பலவீனத்தை விரும்பவில்லை. அது பசி, இன்பம், பலம், அழகு, அறிவு ஆகியவற்றையும், ஏன் உயிரையே கூட ஒரு மனிதனிடம் இருந்து எடுத்துவிடுகிறது." என்றான். யயாதி அவனிடம், "நீ எனது இதயத்திலிருந்து உற்பத்தியானாய், ஆனால் எனக்கு உனது இளமையைத் தர மறுக்கிறாய். ஆகையால், உனது குலம் அருகிப் போகும். பாவியான நீ, நீல நிற இரத்தம் உடைய மங்கையரிடம் பிள்ளையைப் பெற்று தாழ்ந்த ரக ரத்தம் கொண்டு பயிற்சியாலும் கட்டளைகளாலும் ஆட்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் சுத்தமற்றவர்களின் மன்னனாவாய். அவர்கள் பாவம் நிறைந்தவர்களாக, ஆரியரல்லாதவராக (உயர்குடியல்லாதவராக) பறவைகளையும் மிருகங்களையும் போலிருப்பர்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "யயாதி, தனது மகன் துர்வசுவை இப்படி சபித்துவிட்டு, சர்மிஷ்டையின் மகன் திரஹ்யுவிடம், "ஓ திரஹ்யு, நிறத்தையும் அழகையும் அழிக்கும் எனது பலவீனத்தை ஆயிரம் வருடங்களுக்கு ஏற்றுக் கொண்டு, உனது இளமையை எனக்குத் தா. ஆயிரம் வருடங்கள் கடந்ததும், நான் உனது இளமையை திருப்பிக் கொடுத்து எனது பலவீனத்தையும் முதுமையையும் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்." என்றான். அதற்கு திரஹ்யு, "ஓ மன்னா, பலவீனமடைந்தவன் யானைகளில் செல்வதையும், ரதங்களில் செல்வதையும், குதிரைகளில் செல்வதையும், பெண்களையும்

அனுபவிக்க முடியாது. அவனது குரல் கூட கரகரப்பாகிவிடும். ஆகையால், நான் உமது பலவீனத்தை ஏற்க விரும்பவில்லை." என்றான்.

யயாதி, "நீ எனது இதயத்திலிருந்து உற்பத்தியானாய், ஆனால் நீ எனக்கு உனது இளமையைத் தர மறுக்கிறாய். ஆகையால், உனக்கு பெரும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கும் விருப்பம் எதுவோ அது நிறைவேறாது. குதிரைகளும், ரதங்களும், யானைகளும், நல்ல வாகனங்களும், கழுதைகளும், எருதுகளும், பல்லக்குகளும் செல்வதற்கான சாலைகளே இல்லாத, களிமண்ணால் நிறைந்த தேசத்திற்கு நீ பெயரளவுக்கே மன்னனாக இருப்பாய்." என்று சபித்தான். அடுத்தவனான அனுவிடம் யயாதி, "ஓ அனு, எனது பலவீனத்தையும் முதுமையையும் ஏற்றுக் கொள். நான் உனது இளமையைக் கொண்டு ஆயிரம் வருடங்களுக்கு இன்பங்களை அனுபவிக்கிறேன்." என்றான்.

அதற்கு அனு, "பலவீனமானவர்கள் குழந்தைகளைப் போல உண்டு எப்போதும் அசுத்தமாக இருப்பர். அவர்களால் வேள்வித்தீயில் நெய்யைக் கூட ஊற்றமுடியாது. ஆகையால், நான் உமது முதுமையை ஏற்க விரும்பவில்லை." என்றான். யயாதி அவனிடம், "நீ எனது இதயத்திலிருந்து உற்பத்தியானாய், ஆனால் எனக்கு உனது இளமையைத் தர மறுக்கிறாய். நீபலவீனத்தில் பெரும் குறைகளைக் கண்டுபிடிக்கிறாய். ஆகையால், பலவீனம் உன்னை வந்தடையட்டும்! ஓ அனுவே, உனது சந்ததியினரும் இளமையை அடையும் போது மரணத்தை அடைவர். நீ நெருப்பின் முன்பு அமர்ந்து வேள்விகளைச் செய்ய முடியாது." என்று சபித்தான்.

கடைசியாக யயாதி, தனது இளைய மகன் புருவிடம் சென்று, "ஓ புரு, நீ எனது இளைய மகன்! ஆனால் நீ எல்லோருக்கும் முதல்வனாவாய்! உசானஸ் என்று அழைக்கப்படும் காவியரின் சாபத்தால் பலவீனம், தோல் சுருக்கம், வெண் முடி ஆகியன என்னை அட்கொண்டன. இருப்பினும் எனது இளமையை நான் முடிமையான அனுபவிக்கவில்லையே. ஆகவே, ஓ புரு, எனது பலவீனத்தையும் முதுமையையும் ஏற்றுக் கொள்! உனது இந்த இளமையைக் கொண்டு நான் சில வருடங்களுக்கு இன்பத்தை அனுபவித்துக் கொள்கிறேன். ஆயிரம் வருடங்கள் கடந்ததும், நான் உனது இளமையை உனக்குத் திருப்பித் தந்து, எனது முதுமையை ஏற்றுக் கொள்கிறேன்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "இப்படி மன்னனால் கேட்கப்பட்ட புரு பணிவுடன், "ஓ ஏகாதிபதியே, நீர் சொல்வதை நான் செய்கிறேன். ஓ மன்னா, உமது பலவீனத்தையும் முதுமையையும் நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். எனது இளமையை ஏற்றுக் கொண்டு வாழ்வின் இனிமையை அனுபவித்துக் கொள்ளும். உமது கட்டளைப்படி பலவீனத்தாலும் முதுமையாலும் ஆட்கொள்ளப்பட்டு, எனது இளமையை உமக்குக் கொடுத்து நான் வாழ்ந்து வருகிறேன்." என்றான். யயாதி, "ஓ புரு, உன்னிடம் நான் திருப்தி கொண்டேன். அப்படி திருப்தியடைந்ததால் சொல்கிறேன். உனது அரசாங்கத்தில் வாழும் மக்கள் அவர்கள் விருப்பங்கள் முழுவதும் ஈடேறி மகிழ்ச்சியாக இருப்பர்." என்றான்.

இப்படிச் சொன்ன அந்தப் பெரும் துறவி யயாதி, காவியரை நினைத்து, தனது பலவீனத்தையும் முதுமையையும் அந்த உயர் ஆன்மாவான புருவுக்கு அளித்தான்.

தந்தைக்குக் கீழ்ப்படியும் மகனே வாரிசு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 85

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அந்த சிறந்த ஏகாதிபதியான நகுஷ மைந்தன் யயாதி, புருவின் இளமையைப் பெற்றுக் கொண்டு, மிகவும் திருப்தி கொண்டான். அதன்பிறகு அவன் தனது சக்திக்கு உட்பட்ட இன்பங்களை காலத்திற்குத் தகுந்தவாறு அனுபவித்தான். ஆகையால் பெரும் இன்பத்தை பெற்றான். ஓ மன்னா, அறத்திற்கெதிரான எந்தச் செயலையும் அவன் செய்யவில்லை. தேவர்களையும், பித்ரிக்களையும் (பித்ருக்களையும்) தனது வேள்விகளாலும் சிரதங்களாலும் மகிழ்வித்தான், ஏழ்மையானவர்களுக்கு உணவு கொடுத்து மகிழ்வித்தான், வைசியர்களைக் காத்து மகிழ்வித்தான், சூத்திரர்களை அன்பால் மகிழ்வித்தான். எல்லா குற்றவாளிகளுக்கும் தகுந்த தண்டைகளைக் கொடுத்தான். யயாதி, குடிமக்களின் எல்லா பகுதிகளையும் திருப்திப் படுத்தி அவர்களைக் காத்து மற்றுமொரு இந்திரனைப் போல இருந்தான். சிம்மத்தின் வீரத்தைக் கொண்ட அந்த ஏகாதிபதி, தனது இளைமையைக் கொண்டு தனது கட்டுக்குள் இருக்கும் எல்லா இன்பங்களையும் அனுபவித்தான், அறம் சார்ந்து எல்லையற்ற மகிழ்வை அடைந்தான்.

தனது விருப்பத்துக்குட்பட்ட அனைத்தையும் அவன் அனுபவித்தான். அவன் எப்போது தனது ஆயிரம் வருட நிறைவு வரப்போகிறது என்று நினைத்தானோ அப்போதே துன்பப்பட்டான். காலத்தின் மர்மங்களை அறிந்த அந்த மன்னன், தகுந்த காலங்களையும் (13 கஷ்தங்கள் = 1 காலம், 30 காலங்கள் = 1 முகூர்த்தம்) கஷ்தங்களையும் (கண் சிமிட்டும் நேரம்) கவனித்து வைத்து, சில நேரங்களில் விஸ்வச்சியுடன் இந்திரனின் அழகிய நந்தவனத்திலும், சில நேரங்களில் அலகாவிலும் (குபேரனின் நகரத்தில்), சில நேரத்தில் வடக்கே இருக்கும் மேரு மலையின் உச்சியிலும் விளையாடினான். அந்த அறம் சார்ந்த மன்னன் எப்போது ஆயிரம் வருடங்கள் நிறைந்தது என்று நினைத்தானோ அப்போது புருவை வரவழைத்து அவனிடம், "ஓ எதிரிகளை அடக்குபவனே, ஓ மகனே, உனது இளமையைக் கொண்டு, எனது சக்திக்குட்பட்டு, வாழ்வின் இன்பங்களை அதனதன் காலத்தில் எனது முடி விருப்பம் ஈடேற அனுபவித்தேன். இருந்தாலும், நம் விருப்பங்கள் எப்போதும் அதை அனுபவித்துவிடுவதனால் திருப்திகொள்வதில்லை. ஆனால், அதை அனுபவிப்பதனால், நெருப்பில் நெய் ஊற்றப்பட்டதால் வளர்வது போல அது வளர்கிறது. ஒரு தனி மனிதன் நெல், கோதுமை, வெள்ளி, தங்கம், ரத்தினங்கள், மிருகங்கள், பெண்கள் என அனைத்தும் கொண்ட இந்த முடி உலகத்துக்கே தனி அதிபதியாக இருந்தாலும், அவன் திருப்தி கொள்ள மாட்டான். ஆகையால், இன்பத்திற்கான தாகம் என்பது கைவிடப்பட வேண்டியது.

உண்மையான மகிழ்ச்சி என்பது, எவரொருவர் இந்த உலகப்பொருட்களின் மீதிருக்கும் தாகத்தைக் கைவிடுகிறார்களோ அவர்களுக்கே கிடைக்கும். அந்த தாகம் என்பதைத் தீயவர்களாலும், பாவிகளாலும் கைவிட முடியாது. நாம் வாழ்வில் தோல்வியுறும் போதும் அந்த தாகம் தோல்வியுறுவதில்லை. அந்த தாகம் என்பது மனிதனின் மரணத்திற்கான நோயாகும். இந்த ஆயிரம் வருடமும் எனது இதயம் எனது விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவதிலேயே நிலைத்திருந்தது. இருப்பினும், அவற்றின் மீது எனக்கிருந்த தாகம், ஒவ்வொரு நாளும் அதிகரித்தே வந்தது. ஆகையால், வருங்காலங்களில் கானகத்திற்குச் சென்று அங்கு இருக்கும் மானின் மருட்சியுடன் அமைதியாக உலகப் பொருட்களின் மீது எனது இதயத்தைச் செலுத்தாமல் பிரம்மனின் மீது செலுத்தி அந்த தாகத்தைக் கைவிடப்போகிறேன். ஓ புரு, உன்னிடம் நான் மிகுந்த திருப்திகொண்டேன்! வளமை உனதாகட்டும்! இந்த உனது இளமையைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்! எனது அரசாங்கத்தையும் பெற்றுக் கொள். நிச்சயமாக நீயே எனக்குப் பெரும் சேவையைச் செய்த எனது மகனாவாய்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பிறகு, நகுஷ மைந்தனான யயாதி, தனது பலவீனத்தைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டான். அவனது மகன் புரு தனது இளமையைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டான். யயாதி தனது இளைய மகனான புருவை அரியணையில் அமர்த்த விருப்பங்கொண்டான். ஆனால் அந்தணர்களைத் தலைமையாகக் கொண்ட நான்கு வகையினரும் மன்னனிடம், "ஓ மன்னா, தேவயானியின் மூலம் உனக்குப் பிறந்த மூத்த மகனும், பெரும் சுக்ரனின் பேரனுமான யது இருக்கும்போது, நீர் எப்படி உமது அரசாங்கத்தை புருவுக்குக் கொடுப்பீர்? நிச்சயமாக யதுவே உமது மூத்த மைந்தன்; அவனுக்குப் பிறகு துர்வசுவும், அதற்குப் பிறகு சர்மிஷ்டைக்குப் பிறந்த மைந்தர்கள் திரஹ்யுவும் அனுவும் இருக்கிறார்கள். அதன்பிறகே புரு இருக்கிறான். மூத்தவர்கள் இருக்கும்போது இளையவன் எப்படி அரியணைக்கு அருகதையாவான்? இதை நாங்கள் உமக்குச் சொல்லிக் கொள்கிறோம். நீர் தர்மம் எதுவோ அதைச் செய்யும்." என்றனர்.

யயாதி, "அந்தணர்களை முதன்மையாகக் கொண்ட நால்வகை மக்களே, நான் என் அரசாங்கத்தை எனது மூத்த மகன் யதுவுக்கு ஏன் கொடுக்கக்கூடாது என்பதைக் கேளுங்கள். தனது தந்தைக்குக் கீழ்ப்படியாதவன் மகனாகமாட்டான் என்பது ஞானமுள்ளோர் வாக்கு. தனது பெற்றோர்கள் சொல்வதை ஏற்று நடந்து, அவர்களின் நல்லதில் ஆர்வம் கொண்டு, அவர்களால் எல்லா வகையிலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவர்களே சிறந்த மைந்தர்களாவர். யதுவாலும், ஏன் துர்வசுவாலும் நான் அலட்சியம் செய்யப்பட்டேன். திரஹ்யு மற்றும் அனுவாலும் நான் அலட்சியமே செய்யப்பட்டேன். புரு ஒருவனே எனது வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிந்தான். அவனாலேயே நான் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டேன்.

ஆகையால், எல்லோருக்கும் இளையவனே எனது வாரிசாவான். அவன் எனது பலவீனத்தை ஏற்றுக் கொண்டான். நிச்சயமாக புரு எனது நண்பனாவான். என்னால் பெரிதும் ஏற்றுக் கொள்ளும் செயலை அவன் செய்தான். எனக்குக் கீழ்ப்படிந்த நடக்கும் எனது மகனே எனக்கு அடுத்த மன்னனாகி, இந்த முடி உலகத்தையும் அவன் கட்டுக்குள் கொண்டு வருவான் என்பது கவியின் மகனான சுக்ரனின் கட்டளையும் ஆகும். ஆகையால், நான் உங்களை வேண்டிக் கொள்வதெல்லாம், புரு இந்த அரியணையை அலங்கரிக்கட்டும் என்பதுதான்." என்றான்.

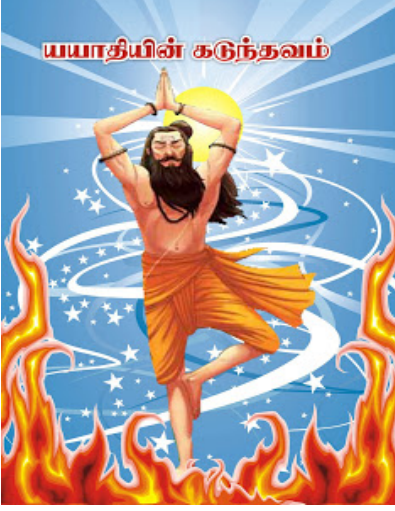
அதன் பிறகு அந்த மக்கள், "அது உண்மைதான். ஓ மன்னா, பெற்றோரின் நன்மையில் விருப்பம் உள்ள மகனே, அவன் இளையவனாக இருந்தாலும் வளமாக இருக்க அருகதையுள்ளவன். ஆகையால், உமக்கு நன்மையைச் செய்த புரு உமது முடியைத் தாங்க தகுதி வாய்ந்தவனே. சுக்ரனே இக்காரியத்தில் கட்டளையிட்டிருப்பதால், நாங்கள் சொல்வதற்கு வேறு எதுவும் இல்லை." என்றனர்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "மக்களால் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட நகுஷ மைந்தன், அரியணையில் புருவை அமர்த்தினான். உரிய சடங்குகளுடன் அரசாங்கத்தை புருவுக்கு அளித்த அந்த ஏகாதிபதி, தனது தலைநகரை விட்டு அந்தணர்களுடனும் துறவிகளுடனும் கானகமேகினான்.

யதுவின் மைந்தர்கள் யாதவர்கள் என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்டார்கள்; துர்வசுவின் மைந்தர்கள் யவனர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டார்கள்; திரஹ்யுவின் மைந்தர்கள் போஜர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டார்கள், அனுவின் மைந்தர்கள் மிலேச்சர்களாக இருந்தார்கள். புருவின் வம்சம், பெளரவர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். ஓ ஏகாதிபதி, நீ அந்த வழியிலேயே (பௌரவர்கள்) ஆயிரம் வருடங்கள் உனது உணர்ச்சிகளைக் கட்டுக்குள் வைத்து அரசாளப் பிறந்திருக்கிறாய்." என்றார்.

யயாதியின் கடுந்தவம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 86

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "நகுஷ மைந்தன் மன்னன் யயாதி, தனது மகனை அரியணையில் அமர்த்தி மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து, துறவு வாழ்க்கை வாழ கானகத்திற்குச் சென்றான். கடுந்தவங்கள் இயற்றும் அந்தணர்களுடன் இருந்த அந்த ஏகாதிபதி, அனைத்தையும் துறந்து, வெறும் பழங்களையும், கிழங்குகளையும் மட்டும் உண்டு சில காலம் கானகத்தில் வாழ்ந்து, பிறகு தேவலோகத்திற்கு உயர்ந்தான். அப்படி தேவலோகத்துக்கு உயர்ந்து அங்கு அருளப்பட்டு இருந்தான். ஓ மன்னா, ஆனால் விரைவில் அவன் இந்திரனால் தேவலோகத்திலிருந்து கீழே பூமிக்குத் தூக்கி வீசப்பட்டு அந்தரத்தில் இருந்தான் என்று கேள்விப்பட்டேன். அதன் பிறகு, சிறிதுகாலம் சென்று அவன் வசுமான், அஷ்டகன், பிரதார்தனா மற்றும் சிபியுடன் தேவர்களின் உலகை அடைந்தான் என்றும் கேள்விப்பட்டேன்." என்றார்.

ஜனமேஜயன், "யயாதி, தேவலோகத்திற்குள் அனுமதிக்கப்பட்ட பிறகு ஏன் தூக்கி வீசப்பட்டு, மறுபடியும் ஏன் சேர்க்கப்பட்டார் என்பதை முழுமையாகச் சொல்லுங்கள். அதை அறிய விரும்புகிறேன். ஓ அந்தணரே, இவையெல்லாவற்றையும் இந்த இருபிறப்பாளர்களான இந்த முனிவர்கள் மத்தியில் சொல்லுங்கள். பூமியின் அதிபதியயாதி, நிச்சயமாக மற்றுமொரு இந்திரனைப் போல இருந்தவர். குரு பரம்பரையின் மூதாதையர், தூரியனைப் போல ஒளி வீசுபவர். தனது சாதனைகளுக்காக அகில உலகிலும் புகழ்வாய்ந்த அந்த சிறப்புவாய்ந்தவரின் கதையை முழுமையாக, அதாவது அவர் தேவலோகத்திலும் பூமியிலும் எப்படி வாழ்ந்தார் என்பதை முழுமையாகச் சொல்லுங்கள்." என்று கேட்டான்.

வைசம்பாயனர், "நிச்சயமாக நான் யயாதியின் துணிச்சல்மிக்க பூலோக மற்றும் தேவலோக வாழ்வு அடங்கிய பாவங்களை விலக்கவல்ல புனிதமான கதையை உரைக்கிறேன். கேளும்." நகுஷ மைந்தனான மன்னன் யயாதி, தனது மூத்த மகன் யது உட்பட அனைத்து மகன்களையும் மிலேச்சராகும்படி விட்டு, தனது இளைய மகன் புருவை அரியணையில் அமர்த்திவிட்டு, துறவு வாழ்க்கை வாழ கானகத்திற்குச் சென்றான்.

அந்த மன்னன் பழங்களையும் கிளங்குகளையும் உண்டு சில காலம் கானகத்தில் வாழ்ந்தான். தனது மனதையும் உணர்ச்சிகளையும் தனது முடிக்கட்டுப்பட்டால் வைத்திருந்த அந்த மன்னர் பித்ரிக்களையும், தேவர்களையும் திருப்திப்படுத்தினான். வானபிரஸ்த வாழ்க்கை வாழ்பவர்கள் என்ன சடங்கு செய்ய வேண்டுமோ அப்படி சுத்திகரிக்கப்பட்ட நெய்யை நெருப்பில் விட்டு சடங்குகள் செய்தான். அறுவடைக்குப் பின் சிதறிக் கிடக்கும் தானியங்களை எடுத்து தான் உண்டு உயிரைத் தாங்கி வந்தாலும், நாடி வரும் விருந்தினர்களுக்கும் அந்நியர்களுக்கும் பழங்கள் கொடுத்தும், சுத்திகரிக்கப்பட்ட நெய்யைக் கொடுத்தும் அந்த சிறப்புவாய்ந்தவன் கவனித்துக் கொண்டான். அந்த மன்னன் இதைப் போன்ற வாழ்வை ஆயிரம் வருடங்கள் வாழ்ந்தான். பேசா நோன்பிருந்து, தனது மனதை தனது முடிக்கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்து, காற்றை மட்டுமே உணவாகக் கொண்டு தூங்காமல் ஒரு முழு வருடத்தைக் கடத்தினான்.

அடுத்த ஒரு வருடம் நான்கு புறமும் நெருப்பு வளர்த்து, மேலே கதிரவன் காய கடுமையான தவமியற்றினான். காற்றை மட்டுமே உண்டு, ஆறு மாதங்கள் ஒரு காலில் நின்றான். அந்த மன்னன் தனது புனிதமான கடமைகளின் பயனாக தேவலோகத்தையும் பூலோகத்தையும் தனது புகழால் மறைத்து தேவலோகத்துக்கு உயர்ந்தான்.

இந்திரன் யயாதி பேச்சு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 87

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

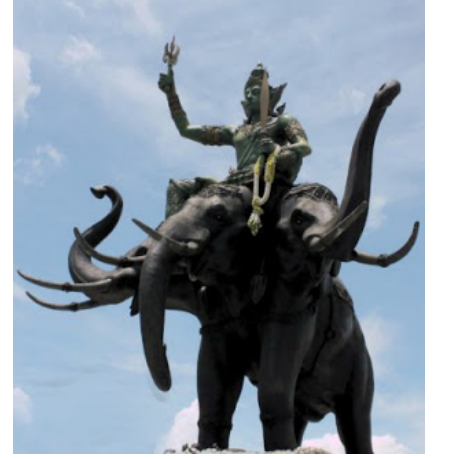
வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அந்த மன்னர் மன்னன் தேவலோகத்தில் தேவர்களின் இல்லத்தில் வசிக்கும்போது, அவன் தேவர்களாலும், சத்யர்களாலும், மருதர்களாலும், வசுக்களாலும் மதித்து நடத்தப்பட்டான். புனிதமான கடமைகளைச் செய்து, தனது மனதைத் தனது முழுக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்து, அந்த ஏகாதிபதி தேவலோகத்திலிருந்து பிரம்மலோகத்திற்கு அடிக்கடி சென்று வருவான். அவன் தேவலோகத்தில் வெகு காலத்திற்கு வசித்ததாக நாம் கேள்விப்படுகிறோம்.

ஒருநாள் அந்த மன்னர்களில் சிறந்தவன் யயாதி, இந்திரனுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது அந்த பூலோக அதிபதி இந்திரனால் பின்வருமாறு கேட்கப்பட்டான்.

"ஓ மன்னா, பூமியில் புரு உன்னிடம் பலவீனத்தை வாங்கிக் கொள்ளும் போதும், அவனிடம் அரசாங்கத்தை நீ ஒப்படைக்கும்போதும் என்ன சொன்னாய்?" என்று இந்திரன் கேட்டான்.

யயாதி, "கங்கைக்கும் யமுனைக்கும் உட்பட்ட முழு நாடும் அவனுடையது என்று அவனுக்குச் சொன்னேன். நிச்சயமாக அதுதான் பூலோகத்தின் மத்தியில் இருக்கும் இடம். அதைச் சுற்றியிருக்கும் இடங்கள் உனது தமையன்களின் அரசாக இருக்க வேண்டும். கோபமடைபவனை விட கோபமடையாதவனே உயர்வானவன், மன்னிக்காதவர்களைவிட மன்னிப்பவன் உயர்வானவன். கீழ்மையுள்ள மிருகங்களைவிட மனிதன் உயர்வானவன். மனிதர்களில் கல்லாதவர்களை விட கற்றவர்கள் உயர்வானவர்கள். உனக்குத் தீங்கிழைக்கப்பட்டாலும் பதிலுக்கு நீ யாருக்கும் தீங்கிழைக்கக்கூடாது. ஒருவனது கோபத்திற்கு மதிப்பில்லையென்றால், அந்தக் கோபமே அவனை எரித்துவிடும். அவனது கோபத்தை மதிக்காதவன், கோபப்படுபவனின் அறம்சார்ந்த புண்ணியங்களைத் தன் வசம் எடுத்துக் கொள்கிறான். கடும் வார்த்தைகளால் நீ மற்றவர்களுக்கு வலியை உண்டாக்காதே. இழிவான முறைகளில் உனது எதிரிகளை ஒடுக்காதே. மற்றவர்களை வேதனைப்படுத்தும் வகையில் பாவம் நிறைந்த வாட்டும் சொற்களை உச்சரிக்காதே. கடுமையும் கொடுமையும் நிறைந்த வார்த்தைகளால் மனிதர்களை முள்போலக் குத்திக் கொண்டிருப்பவர்கள், தங்கள் நாவில் ராட்சதர்களைச் சுமந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்து கொள். வளமையும், அதிர்ஷ்டமும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே பறந்து போகும்.

நீ எப்போதும் அறம் சார்ந்தவர்களையே உனக்கு உதாரணமாக எடுத்துக் கொள். எப்போதும் உனது செயல்களை கடந்த காலப் பார்வையோடு அறம் சார்ந்தவர்களின் செயல்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக் கொள். தீயவர்களின் தீச்சொற்களை நீ எப்போதும் மதிக்கக்கூடாது. நீ அறம் சார்ந்த ஞானமுள்ளவர்களின் நடத்தைகளை நினைத்துப் பார்த்து, அதன்படி நடந்து கொள்ளவேண்டும். ஒருவனது உதடுகள் மூலம் உதிர்க்கப்பட்ட தீச்சொற்கள் எனும் கணைகளால் தாக்குண்ட மனிதன், இரவும் பகலும் அழிவான். அது அவனது உடலின் மைய பாகத்தையே தாக்கும். ஆகையால், ஞானமுள்ளோர் எப்போதும் அந்தக் கணையை அடுத்தவர் மீது பயன்படுத்தமாட்டார்கள். அன்பு, நட்பு, கொடை, இனிமையான பேச்சு ஆகியவற்றால் கிடைப்பதைவிட, தேவர்களை வழிபட்டும் புகழ்ந்தும் திருப்திப்படுத்துவதனால்கூட மூவுலகங்களிலும் எதுவும் அதிகமாக கிடைத்துவிடாது. ஆகையால், நீ எப்போதும் தணிக்கும் வார்த்தைகளை உச்சரிக்க வேண்டுமே தவிர்த்து, வாட்டும் சொற்களைப் பயன்படுத்தக்கூடாது. உன்னால் மதிக்கப்பட வேண்டிய தகுதி வாய்ந்தவர்களை நீ மதிக்க வேண்டும். நீ எப்போதும் மற்றவர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டும், எதையும் இரந்து கேட்கக் கூடாது. என்று சொன்னேன்" என்றான்.

அஷ்டகனை அடைந்த யயாதி | ஆதிபர்வம் - பகுதி 88

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அதன்பிறகு இந்திரன் யயாதியிடம், "ஓ மன்னா, உனது கடமைகளையெல்லாம் முடித்த பிறகு, நீ கானகமேகினாய், ஓ நகுஷ மைந்தனான யயாதியே, ஆன்மிகக் கடமைகளிலும் எளிமையிலும் நீ யாருக்குச் சமமாக இருக்கிறாய் என்று நான் உன்னிடம் கேட்கிறேன்." யயாதி, "ஓ வாசவா, மனிதர்களிலோ, தேவர்களிலோ, கந்தர்வர்களிலோ அல்லது பெரும் முனிவர்களிலோ ஆன்மிகத் தவத்தில் எனக்குச் சமமான ஒருவரையும் நான் காணவில்லை." என்றான். அதற்கு இந்திரன், "ஓ ஏகாதிபதியே, உன்னைவிடப் பெரியவர்களையும், சமமானவர்களையும், சிறியவர்களையும் அவர்களது உண்மையானத் தகுதிகளை அறியாமல் நீ மதிக்கவில்லையாகையால், நீ உனது ஆன்மிகத் தகுதிகளை இழந்தாய். நீ தேவலோகத்திலிருந்து விழவேண்டியது தான்." என்றான். யயாதி, "ஓ

சக்ரா, நிச்சயமாக எனது ஆன்மிகத் தகுதிகளை நான் இழந்துவிட்டேன். அதன் காரணமாக நான் தேவலோகத்திலிருந்து விழ வேண்டியதுதான். ஓ தேவர்கள் தலைவனே, நான் அறம்சார்ந்தவர்கள் மற்றும் நேர்மையானவர்கள் மத்தியில் விழ விரும்புகிறேன்." என்றான்.

இந்திரன், "ஓ மன்னா, நீ அறம் சார்ந்தவர்கள் மற்றும் ஞானமுள்ளோம் மத்தியிலேயே விழுந்து பெரும் புகழை அடைவாய். ஓ யயாதி, இந்த அனுபவத்தைக் கொண்டு, உன்னைவிட உயர்வானவர்களையோ, சமமானவர்களையோ இனி நீ மதிக்காமல் இராதே." என்று பதிலுரைத்தான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இதன் காரணமாக யயாதி தேவலோகத்தில் இருந்து விழுந்தான். அப்படி விழுந்து கொண்டிருக்கையில் அரசமுனியான அஷ்டகனால் அவன் பார்க்கப்பட்டான். அஷ்டகன் அவனைக் கண்டு, "இந்திரனின் அடிக்குச் சமமாக, நெருப்பின் காந்திக்குச் சமமாக இருந்து உயரத்தில் இருந்து விழும் நீர் யார்? கருமேகங்களுக்குப் பின்னிருந்து வெளிவந்து விண்ணை அதிகராம் செய்பவர்களில் முதன்மையான தூரியனா? தூரியனைப் போன்று காந்தியுடன், அதிக சக்தியுடன் தூரியப்பாதையில் இருந்து விழும் உம்மைக் கண்டு, என்ன விழுந்து கொண்டிருக்கிறது என்று அனைவரும் ஆச்சரியத்தில் மதியிழந்து பார்த்துக் கொண்டு இருக்கின்றனர். சக்ரனைப் போன்று, அல்லதுதூரியனைப் போன்ற அல்லது விஷ்ணுவைப் போன்ற சக்தியுடன், தேவர்களின் பாதையில் இருந்து விழும் உம்மைக் கண்டு உண்மையை அறிந்து கொள்ள அணுகினோம். நாங்கள் யார் என்று நீர் கேட்பதற்கு முன்னர், நீர் யார் என்பதைச் சொல்லும். நீர் யார்? நீர் ஏன் இங்கு விழுகிறீர்? உமது பயங்கள் அகலட்டும், உமது துன்ப துயரங்கள் மறையட்டும்.

நீர் இப்போது அறம்சார்ந்த ஞானமுள்ளோர் மத்தியில் இருக்கிறீர். பலனைக் கொன்ற சக்ரனேகூட உம்மை இங்குக் காயப்படுத்த முடியாது. தேவர்களின் தலைவனைப் போன்ற வீரமிக்கவரே, ஞானமுள்ளோரும், அறம்சார்ந்தவர்களும் துயரத்தில் இருக்கும் தங்கள் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்களைத் தாங்குவார்கள். இங்கே கூடியிருக்கும் எங்களில், உம்மைப் போன்ற ஞானமுள்ளோர் மற்றும்அறம்சார்ந்தவர்களைத் தவிர வேறு யாரும் கிடையாது. ஆகையால், இங்கேயே அமைதியாகத் தங்கியிரும். நெருப்புக்கு மட்டுமே வெப்பத்தைக் கொடுக்கும் சக்தி உண்டு. பூமிக்கு மட்டுமே விதைக்கு உயிர் கொடுக்கும் சக்தி உண்டு. தூரியனுக்கு மட்டுமே எல்லாவற்றையும் ஒளிர்ச்செய்யும் சக்தியுண்டு. அதைப் போல விருந்தினர்களுக்கு மட்டுமே அறம் சார்ந்தவர்களையும்ஞானமுள்ளோரையும் கட்டளையிடும் சக்தி உண்டு." என்றார்.

யயாதி கண்ட உலகங்கள்| ஆதிபர்வம் - பகுதி 89

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

யயாதி, "நான் நகுஷ மைந்தனும், புருவின் தந்தையுமான யயாதி. அனைத்து உயிரையும் மதிக்காததால், நான் தேவர்கள், சித்தர்கள், மற்றும் முனிவர்களின் உலகத்திலிருந்து, எனது அறத் தகுதிகள் குன்றி விடிந்து கொண்டிருக்கிறேன். வயதால் நான் உன்னை விட மூத்தவன், ஆகையால் நான் உன்னை முதலில் வணங்கவில்லை. நிச்சயம், வயதில் மூத்தவர்களையும், கல்வியில் உயர்வானவர்களையும், ஆன்மிகத் தகுதிகளில் உயர்வானவர்களையும் எப்போதும் அந்தணர்கள் மதிப்பார்கள்.

அஷ்டகன் "ஓ ஏகாதிபதி, வயதால் மூத்தவர்கள் மதிக்கப்பட வேண்டும் என்று நீர் சொல்கிறீர். ஆனால் கல்வியாலும், ஆன்மிகத் தகுதிகளாலும் உயர்ந்தவர்களே வழிபடுவதற்கு உண்மையான தகுதி வாய்ந்தவர்கள் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது." என்றான்.

யயாதி, "பாவம் என்பது, நான்கு அறச்செயல்களின் தகுதிகளை அழிக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. தன் தோற்றம் பற்றிய கர்வம் என்பது ஒருவனை நரகத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் பகுதிகளில் ஒன்றாகும். அறம் சார்ந்தவர்கள், தீயவர்களின் அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றமாட்டார்கள். தங்கள் ஆன்மிகத் தகுதிகள் உயர்வதற்கேதுவான செயல்களையே அவர்கள் செய்வார்கள். நானும் பெரும் அறத்தகுதிகளைக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் அவையெல்லாம் குன்றிவிட்டன. எனது சிறந்த முயற்சிகளினால் கூட நான் அவற்றை மீட்டெடுக்க முடியாது. தனது நன்மையில் அக்கறையுள்ளவன், எனது விதியைக் கண்டு தனது தோற்றத்தைப் பற்றி கர்வம் கொள்ளாமல் இருப்பான். அப்படிப் பட்டவன் பெரும் செல்வங்களை அடைந்து, அவனது தகுதிகளை வளர்க்கும் வேள்விகளைச் செய்வான்.

அவன் எல்லாவற்றையும் கற்று, அடக்கமுள்ளவனாக இருப்பான். அவன் முடி வேதங்களையும் அறிந்து, இவ்வுலகம் சார்ந்த இன்பங்களிலிருந்து விடுபட்டு, ஆன்மிகத்திற்குத் தன்னை அர்ப்பணித்து, தேவலோகம் செல்வான். பெரும் செல்வத்தை அடைந்தவன் எவனும் பேருவகை கொள்ளக்கூடாது. முடிவேதங்களையும் அறிந்தவன் எவனும் தகுதிகளற்று இருக்குக் கூடாது. மனிதர்களின் உலகத்தில் பல்வேறு இயற்கைப் பண்புகள் இருக்கின்றன. அங்கே விதியே தலைமையானது. சக்தியும் முயற்சியும் கனியற்று இருக்கின்றன. விதியின் வலிமையை அறிந்த ஞானமுள்ளோர், அவர்கள் எந்த நிலையில் இருந்தாலும், பேருவகையோ துன்பமோ அடையக்கூடாது. செழுமையும் துக்கமும் விதியை நம்பியே இருக்கின்றன, தனது முயற்சியாலோ சக்தியாலோ அல்ல என்பதை அறிந்தவன், விதி வலியது என்பதை உணர்ந்து துயரமோ பேருவகையோ கொள்ள மாட்டான். ஞானமுள்ளவன் எப்போதும், துயரங்களில் துன்பப்படாமலும், செழுமையில் பேருவகை கொள்ளாமலும் திருப்தியுடன் இருப்பான். விதியே தலைமையானது என்று உணரும்போது, துயரமும் பேருவகையும் ஏற்படாது.

ஓ அஷ்டகா, இந்த உலகத்தில் பெரும் சக்தியின் கட்டளைகளை அறிந்த நான், எப்போதும் பயத்துக்கு ஆட்படுவதுமில்லை துயரத்தை ஊக்குவிப்பதும் இல்லை. பூச்சிகளும், புழுக்களும், முட்டையிடும் இனங்களும், தாவர வகைகளும், ஊர்ந்து செல்லும் இனமும், மனித உடலில் வசிக்கும் புழு பூச்சிகளும், நீர்களில் இருக்கும் மீன்களும், கற்களும், புற்களும், கட்டைகளும் - எல்லாம் படைக்கப்பட்டனவே. அவை தனது செயல்களுக்கான விளைவுகளிலிருந்து விலக்கப்படும்போது தலைமை ஆன்மாவோடு (பரமாத்மாவோடு) கலக்கின்றன. இன்பமும் துன்பமும் நிலையில்லாதன. ஆகையால், ஓ அஷ்டகா, நான் ஏன் துயரடைய வேண்டும்? துன்பத்தை விலக்க என்ன செயல் செய்யவேண்டும் என்பதை நாம் அறிய மாட்டோம். ஆகையால், யாரும் துன்பத்தைக் கண்டு துயருறக்கூடாது." என்றான்.

அஷ்டகனின் தாய்வழிப் பாட்டனான மன்னன் யயாதி, அனைத்து அறங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டு அந்தரத்தில் மிதந்து கொண்டு பேசிக்கொண்டிருந்த போது, அந்தப் பேச்சின் முடிவில் அஷ்டகன் அவனை கேள்வி கேட்டான். "ஓ மன்னர் மன்னா, நீர் எந்த உலகங்களையெல்லாம்

கண்டு இன்பமாக இருந்தீர். ஒவ்வொரு உலகிலும் எவ்வளவு காலம் அப்படி இன்பமாக இருந்தீர்? பேரான்மாக்களின் செயல்களையும், கட்டளைகளையும் அறிந்த சாமர்த்தியமுள்ள குருக்களைப் போல, அறத்தின் கட்டளைகளை உரைக்கின்றீரே!" என்று கேட்டான். யயாதி, "நான் இந்தப் பூவுலகில் பெரும் மன்னனாக இருந்தேன். முடி உலகமும் எனது கட்டுக்குள் இருந்தது. அதைத் துறந்து, எனது ஆன்மிகத் தகுதிகளை வளர்த்துக் கொண்டு மேலுலகம் அடைந்தேன். நான் அங்கே ஆயிரம் வருடங்கள் இருந்து, மிகவும் உயர்ந்த இடத்திலிருக்கும் ஆயிரம் கதவுகளை உடைய, நூறு யோஜனைகள் கொண்ட இடத்தில் இருக்கும் இயல்புக்குமிக்க அழகுடைய இந்திரனின் வசிப்பிடத்தை அடைந்தேன்.

அங்கேயும் நான் ஆயிரம் வருடங்கள் இருந்து, இன்னும் உயரமான இடத்திற்குச் சென்றான். அந்த இடத்தில் நிலைத்த மகிழ்ச்சி இருந்தது, அழிவு என்பது இல்லாத இடம் அது. அந்த இடம்படைப்பாளியும், பூமியின் தலைவனுமானவர் இருக்கு இடம். அந்த இடத்தை அடைவது மிகவும் கடினம். அங்கேயும் நான் ஆயிரம் வருடங்கள் வசித்தேன், அதன்பிறகு அதைவிடவும் உயர்ந்த இடமான தேவர்களுக்கு தேவன் (விஷ்ணு) வசிக்கும் இடத்திற்குச் சென்றேன். அங்கேயும் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தேன். தேவர்களாலேயே கொண்டாடப்படும் பல்வேறு இடங்களில் நான் வசித்தேன். நினைத்த உருவத்தை அடையும் சக்தி பெற்று, நந்தனா என்ற இடத்தில் இருக்கும் நந்தவனத்தில் அப்சரஸ்களுடன் விளையாடிக்கொண்டு, கோடி வருடங்கள் வாழ்ந்தேன்.

அங்கே கணக்கிலடங்கா வண்ண வண்ண மலர்களையும் நறுமணத்தையும் உடைய அழகான மரங்களையும் கண்டேன். இப்படியே பல வருடங்கள் கடந்து, நித்தியமான மகிழ்ச்சியை நான் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, ஓ மன்னா, ஒரு நாள், தேவ தூதன் ஒருவன் கடுமையான முகபாவத்துடன், சத்ததுடனும் ஆழ்ந்த குரலுடனும், ஓ மன்னர்களில் சிம்மத்தைப் போன்றவனே, "கேடுவந்தது! கேடு வந்தது! கேடு வந்தது!" என்று மூன்று முறை சத்தமிட்டது மட்டுமே என் நினைவிலிருக்கிறது. நான் எனது அறத்தகுதிகளை இழந்து நந்தனத்திலிருந்து விழுந்தேன்.

அப்போது வானத்திலிருந்து தேவர்கள், "அந்தோ! என்னவொரு துரதிர்ஷ்டம், அறம் சார்ந்தவனாக இருந்தும், புனிதமான கடமைகளைச் செய்திருந்தும், யயாதி தனது ஆன்மிகத் தகுதிகளை இழந்து விழுந்து கொண்டிருக்கிறானே" என்று துயருற்று சொல்லினர்.. அப்போது நான் விழுந்து கொண்டிருந்தேன். நான் அவர்களிடம் சத்தமாக, "தேவர்களே, நான் விழப்போகும் ஞானமுள்ளோர் இருக்கும் இடம் எங்கே இருக்கிறது? என்று கேட்டேன். அவர்கள் உங்களுக்குச் சொந்தமான இந்தப் புனிதமான வேள்விகள் நடக்கும் இடத்தைக் காண்பித்தனர். வேள்வி நெருப்பில் ஊற்றப்படும் நெய்யால் உருவாகும் சுற்றுப் புறத்தைக் கருமையாக்கிக் கொண்டு வரும் சுருண்ட புகையைக் கண்டேன். அதன் வழிகாட்டுதல்படி, நான் உங்கள் பகுதியை அணுகிக் கொண்டிருக்கிறேன். உங்கள் இடத்திற்கு வந்ததில் இதயத்தால் மகிழ்கிறேன்." என்றான்.

மனிதன் இறந்த பிறகும், பிறக்கும் முன்பும் என்ன நடக்கிறது? ஆதிபர்வம் - பகுதி 90

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

அஷ்டகன், "நினைத்த உருவை நினைத்த மாத்திரத்தில் அடைந்து, கோடி வருடங்கள் நந்தனத்தில் இருக்கும் நந்தவனத்தில் வாழ்த்துள்ளீர். ஓ கிருத யுகத்தின் புகழ் வாய்ந்தவர்களில் முதன்மையானவரே, நீர் எப்படி அந்தப் பகுதியிலிருந்து துரத்தப்பட்டு இங்கு வந்தீர்?" என்று கேட்டான். யயாதி, "உறவினர்களும், நண்பர்களும், சொந்தங்களும் எப்படி ஒரு மனிதனை இந்த உலகத்தில் கைவிடுகிறார்களோ, அப்படியே அவர்களது செல்வமும் கைவிட்டுப் போகும். அடுத்த உலகத்தில், இந்திரனைத் தலைமையாகக் கொண்ட தேவர்கள் நாம் அறத்தை இழக்கும்போது நம்மைக் கைவிடுகிறார்கள்." என்றான். அஷ்டகன், "எப்படி அடுத்த உலகத்தில் நாம் அறத்தை இழக்கமுடியும் என்பதை அறிய நான் ஆவலாக இருக்கிறேன். ஓ மன்னா, பேரான்மாக்களின் வார்த்தைகளையும் செயல்களையும் அறிந்தவர் நீர் என்பது எனக்குத் தெரியும். என்ன செயல்புரிந்தால், எந்த உலகத்தை அடையலாம் என்பதையும் எனக்குச் சொல்லும்." என்றான்.

யயாதி, "ஓ பக்தியுள்ளவனே, தங்கள் சுயபெருமையையே பேசிக் கொண்டிருப்பவர்கள் பெளமா என்ற நரகத்தில் வீழ்ந்து தண்டிக்கப்படுவார்கள். என்னதான் மெலிந்திருந்தாலும் அவர்கள் பூமியில் வளர்ந்து (மகன்கள் மற்றும் பேரன்கள் வகையில்) கழுகுகளுக்கும், நாய்களுக்கும், நரிகளுக்கும் உணவாக மாறுவர்.

ஆகையால், ஓ மன்னா, பெரிதும் கண்டிக்கத்தக்க களங்கமுள்ள தீயவர்கள் அடக்கப்பட வேண்டும். ஓ மன்னா, உனக்கு அனைத்தையும் சொல்லிவிட்டேன். நான் இன்னும் என்ன சொல்ல வேண்டும் என்பதைச் சொல் என்றான்."

அஷ்டகன், "வாழ்வில் முதுமை அடைந்து அழிந்துபோகும்போது, கழுகுகளும், மயில்களும், பூச்சிகளும், புழுக்களும் மனித உடலை உண்கின்றன. அப்போது அந்த உடலில் இருந்த மனிதன் எங்கிருக்கிறான் (அவை உண்ணும்போது)? அவன் எப்படி மறுபடியும் பிறக்கிறான்? பெளமா என்ற நரகைப் பற்றி பூமியில் நான் கேள்விப்பட்டதில்லையே!" என்றான்.

யயாதி, "உடல் அழிந்த பிறகு, மனிதன், தனது செயல்களுக்கேற்பே, மறுபடி ஒரு தாயின் கருவறைக்குள் புகுகிறான். அவன் அங்கேயே தெளிவில்லாத உருவுடன் இருக்கிறான். தெளிவான உருவடைந்து, பின்பு காணும்படியான தோற்றத்தை அடைந்து உலகில் தோன்றி, பூமியின் பரப்பில் நடக்கிறான். அவன் எங்கே விழுகிறானோ அதுதான் பூமி நரகம் (பெளமா). வாழ்வின்முடிவை அவன் காண்பதில்லை. அதனால் அவன் அந்த அடிமைத்தளையை அறுப்பதில்லை.

சிலர் தேவலோகத்தில் அறுபது ஆண்டுகள் வாழ்கின்றனர், சிலர் எண்பது ஆண்டுகள் வாழ்கின்றனர். அதன் பிறகு அவர்கள் மீண்டும் கீழே விழுகின்றனர். அப்படி அவர்கள் விழும்போது, ராட்சத உருவில் இருக்கும் மகன்கள், பேரன்கள், உறவினர்கள் ஆகியோரால் தாக்குண்டு தங்களது இதயத்திலிருந்து விலகி தங்கள் அடிமைத்தளையை அறுப்பதில்லை." என்றான்.

அஷ்டகன், "என்ன பாவத்திற்காக, சொர்க்கத்தில் இருந்து விழும்போது, கூர்மையான பற்கள் கொண்ட ராட்சதர்களால் தாக்கப்படுகிறார்கள்? ஏன் அவர்கள் முடிவதுமாக அழிவதில்லை? அவர்கள் எப்படி ஒரு கருவறைக்குள் புலனுணர்வுகளுடன் புகுகின்றனர்?" என்று கேட்டான்.

யயாதி, "சொர்க்கத்தில் இருந்து விழ்ந்தவுடன், நுண்ணிய பொருளாக நீரில் கலக்கிறான். இந்த நீரே உயிர் விதையான விந்தணுவாகிறது. பிறகு பெண்மைக்கான காலத்தில் ஒரு தாயின் கருவறைக்குள் புகுகிறது. அங்கே அது கருவாக வளர்கிறது. பிறகு, மலரிலிருந்து கனி உருவாவது

போல், காணும் தோற்றம் கொண்ட உருவாகிறது. மரங்கள், செடிகள், மற்றகாய்கறிவகைகள், நீர், காற்று, பூமி, ஆகாயம், ஆகியவற்றில் இதே உயிர்நீராக இருந்து, நான்கு கால் விலங்கினங்களாகவும், இரண்டு கால் விலங்கினங்களாகவும் உருவாகிறது. இதுதான் அனைத்து உயிர்களுக்கும் நேர்கிறது." என்றான்.

அஷ்டகன், "நான் எனது சந்தேகங்களைக் கேட்கிறேன். அவற்றை எனக்குச் சொல்லும். கருவறை நுழைந்து, மனித உருவை அடையும் ஒரு ஜீவன் எப்படி ஒரு உருவத்தை அல்லது வேறு உருவத்தையோ அடைகிறது? தனித்தன்மை வாய்ந்த உருவமும், கண்களும், காதுகளும், நினைவும் எப்படி கிடைக்கிறது? ஓ தந்தையே, நீர் பேரான்மாக்களின் வார்த்தைகளையும் செயல்களையும் அறிந்தவர். ஆகையால், என்னால் கேட்கப்பட்ட இந்த கேள்விக்கு முழுமையான பதிலைச் சொல்லும்." என்றான். யயாதி, "ஒருவனது செயல்களின் தகுதிக்கேற்ப, உயிர்விதைக்குள் நுண்ணிய உருகொண்டு, மறுபிறப்புக்கான காரணத்திற்கான சுற்றுப்புறச் சக்திகளால் ஈர்க்கப்பட்டு, ஒரு உயிர் கருவறைக்குள் விழுகிறது.

அங்கே அது குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் வளர்கிறது. முதலில் அது கருவாகிறது, பிறகு வெளிப்புற உறுப்புகள் வளர்கின்றன. குறிப்பிட்ட காலத்தில் அந்தக் கருவறையைவிட்டு வெறியே வந்து, மனிதனாகி, தனது காதுகளால் ஒலியை உணர்கிறது. தனது கண்களால் நிறைத்தையும் உருவத்தையும் உணர்கிறது; தனது மூக்கால் மணத்தையும், தனது நாவால் சுவையையும், தனது முடி உடலால் தொடுதல் உணர்வையும், தனது மனதால் கருத்துகளையும் உணர்கிறது. ஓ அஷ்டகா, இப்படியே நுண்ணியச் சாறு கண்கள் காணும் உடலாக வளர்கிறது." என்றான்.

அஷ்டகன், "மரணத்திற்குப் பிறகு, உடல் எரிக்கப்படுகிறது. அல்லது அழிக்கப்படுகிறது."

"முழுவதுமாக அழிக்கப்பட்ட பிறகு, என்ன நியமத்தால் (கொள்கை) ஒருவன் புத்துயிர் பெறுகிறான்?" என்று கேட்டான். யயாதி, "ஓ மன்னர்களில் சிம்மத்தைப் போன்றவனே, இறக்கும் மனிதன் ஒரு நுண்ணிய உரு கொள்கிறான். தனது செயல்களை கனவு போல் நினைவில் கொள்கிறான், பிறகு அவன் வேறு உருவத்திற்குள் காற்றைவிட வேகமாக உருமாறுகிறான்.

நற்குணமிக்கவர்கள் உயர்வான உருவையும், தீயவர்கள் கீழ்மையான உருவையும் அடைகிறார்கள். தீயவர்கள் புழுக்களாகவும், பூச்சிகளாகவும் ஆகிறார்கள். வேறு எதுவும் சொல்ல என்னிடம் ஒன்றுமில்லை. ஓ சுத்தமான பெரும் ஆன்மாவே! உயிரனங்கள் எப்படிப் பிறக்கின்றன, கருவில் வளர்ந்து, பிறகு நான்கு கால், ஆறுகால் அல்லது இன்னும் அதிகமாக கால்களுடைய உயிரனங்களாக எப்படி ஆகின்றன என்பதைச் சொல்லிவிட்டேன். நீ என்னிடம் வேறு என்ன கேட்கப் போகிறாய்?" என்றான்.

அஷ்டகன், "ஓ தந்தையே, மனிதர்கள் பூமிக்குத் திரும்பாத அளவுக்கு உயர்ந்த உலகங்களை எப்படி அடைகிறார்கள்? ஆன்மிகத்தாலா அல்லது ஞானத்தாலா? ஒருவன் படிப்படியாக எப்படி பாராட்டப்படும் உயர்ந்த உலகங்களை அடைய முடியும்? இதற்கு முழுமையாக பதிலளியுங்கள்." என்றான்.

யயாதி, "மனிதர்கள் சொர்க்கத்தில் நுழைவதற்கு அவர்கள் ஏழு வாயில்களில் அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் என்று ஞானமுள்ளோர் சொல்கிறார்கள். துறவு (ஆன்மிகம்), தயவு, அமைதியான மனம் (மன அமைதி), சுய கட்டளை, அடக்கம், எளிமை, அனைத்து உயிரடத்திலும் அன்பு ஆகியவையே அவை. கர்வத்தால் ஒருவன் இவையனைத்தையும் இழக்கிறான் என்று ஞானமுள்ளோர் சொல்கிறார்கள். ஞானத்தைப் பெற்றுக் கொள்பவன் தன்னைத் தானே கற்றவனாக நினைத்துக் கொள்கிறான். அந்தக் கல்வியால் மற்றவர்களை மதிக்காமல் இருக்கிறான். அப்படிப்பட்டவன் போற்றப்படும் அழிவில்லாத உலகங்களை அடைய முடியாது. அந்த வகை ஞானம் உள்ள ஒருவன் பிரம்மத்தை அடைய முடியாது. கல்வி, குறைவாகப் பேசும்தன்மை, நெருப்பு முன்பு வழிபாடு, வேள்விகள் ஆகிய இந்த நான்கும் ஒருவனது பயத்தை விலக்கவல்லன. இருப்பினும், கர்வம் கலப்பின், பயம் விலகுவதற்குப் பதில், அது அதிகரிக்கும். ஞானமுள்ளோர் மதிக்கப்படும்போது உவகையும், அவமதிக்கப்படும்போது துன்பமும் அடையக்கூடாது. ஞானமுள்ளோர் மட்டும் மற்றுமொரு ஞானமுள்ளவரை மதிப்பார். தீயவர்களால் நல்லொழுக்கம் உள்ளவர்கள் போல நடந்து கொள்ள முடியாது. நான் நிறை கொடுத்திருக்கிறேன் - நான் நிறைய வேள்விகளைச்

செய்திருக்கிறேன் - நான் நிறைய கற்றிருக்கிறேன் - நான் நிறைய நோன்புகளைக் கடைப்பிடித்திருக்கிறேன் என்பன போன்ற கர்வங்களே, பயங்களின் வேர். ஆகையால், நீ அது போன்ற உணர்ச்சிகளுக்கு ஆளாகக் கூடாது. உன்னைப் போன்றநற்குணமிக்க கற்றவர்கள், மாற்றமில்லாத, பிறப்பு இறப்பற்ற பிரம்மத்தை மட்டுமே துணையாகக் கருதி, இகத்திலும் பரத்திலும் நிரந்தர அமைதி பெறுகிறார்கள்." என்றான்

வாழ்வின் நான்கு நிலைகள் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 91

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

அஷ்டகன், "வாழ்வின் நான்கு நிலைகளான, கிருஹஸ்தம், பிக்ஷு, பிரம்மச்சாரி, வானப்பிரஸ்தம் ஆகியவற்றை கடைப்பிடிப்பவர்கள் எப்படி நடந்து கொண்டு அறத்தகுதிகளை அடைய வேண்டும் என்பதில் வேதத்தை அறிந்தவர்கள் வேறு பட்டு இருக்கிறார்களே!" என்று கேட்டான்.

யயாதி, "பிரம்மச்சாரிகள் பின்வருமாறு செயல்பட வேண்டும். தனது குருவின் வசிப்பிடத்தில் தங்கி, அந்த குருவின் கட்டளைப்படி பாடம் கற்க வேண்டும். குருவின் கட்டளைக்காகக் காத்திராமல் அவரது குறிப்புணர்ந்து சேவை செய்ய வேண்டும். குரு உறக்கத்திலிருந்து கண்விழிக்கும் முன்பு அவன் விழித்துவிட வேண்டும். குரு உறங்கச் சென்ற பிறகே அவன் உறங்கச் செல்ல வேண்டும். அவன் எளிமையானவனாக, தனது உணர்ச்சிகளைத் தனது முடி கட்டுப்பாட்டில் வைத்து, அமைதியுறும் விழிப்புடனும் படிப்புக்காகத் தன்னை அர்ப்பணிக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அவன் வெற்றியடைய முடியும். பழைமையான உபநிஷத்தில் இவையெல்லாம் சொல்லப்பட்டுள்ளன. கிருஹஸ்தன் (இல்லறவாசி), நேர்மையான நியாயமான வழிகளில் செல்வம் சம்பாதிக்க வேண்டும். அவன் வேள்விகள் செய்ய வேண்டும். அவன் எப்போதும் ஏதாவது தானம் தர வேண்டும்.

தனது வசிப்பிடத்திற்கு வரும் விருந்தினர்களை அன்போடு உபசரிக்க வேண்டும். எந்த ஒரு பொருளையும், அதில் சிறுபகுதியையேனும் மற்றவனுக்குக் கொடுக்காமல் தானே எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. ஒரு முனிவன், கானகங்களைத் தேடாமல், தனது சக்தியை மட்டுமே நம்பி, எல்லா தீய காரியங்களிலிருந்தும் விடுபட வேண்டும். அவன் ஏதாவது தானம் செய்ய வேண்டும். எந்த உயிரினத்தையும் துன்புறுத்தக் கூடாது. அப்போதுதான் அவன் தனது வழியில் வெற்றியை அடைவான். உண்மையான பிக்ஷு என்பவன், தனது செயல்களினால் (உழைப்பு) தன்னைத் தாங்கிக் கொள்ளக் கூடாது (உணவு). அவன் எண்ணற்ற சாதனைகள் செய்திருக்க வேண்டும். அவன் தனது உணர்ச்சிகளை முடி கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருக்க வேண்டும். உலக நிகழ்வுகளில் இருந்து அவன் தன்னை துண்டித்துக் கொள்ள வேண்டும். ஒரு இல்லறவாசியின் கூரைக்குக்கீழே படுத்துறங்கக் கூடாது. அவன் மனைவியைக் கொள்ளக் கூடாது. ஒவ்வொரு நாளும் அவன் சிறிது தூரத்தைக் கடந்து கொண்டே இருக்க வேண்டும். நாட்டின் பெரும்பகுதிகளில் பயணம் செய்து கொண்டே இருக்க வேண்டும். உலகம் சம்பந்தமான தனது கடமைகளை முடித்த கற்றவன், வானப்பிரஸ்த வாழ்வுமுறையைத் (உலகத்தைத் துறந்து, காட்டில் வசிப்பது) தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். இன்பங்களுக்கான தனது பசியைக் குறைத்துக் கொண்டு, செல்வம் சேர்ப்பதில் விருப்பத்தைத் தவிர்த்து வர வேண்டும். இந்த வாழ்வுமுறை அனுசரித்து வரும்போது இறந்து போகும் மனிதன், தனது பத்து தலைமுறை மூதாதையர்களையும், வழித்தோன்றல்களையும் தெய்வீகத் தன்மையடையச் செய்கிறான்." என்று பதிலுரைத்தான். அஷ்டகன், "எத்தனை வகையான முனிவர்கள் இருக்கிறார்கள்?" என்று கேட்டான். யயாதி, "முனிவன் என்பவன், ஒன்று கானகத்தில் வசித்தால் அருகில் வாழ்மிடம் இருக்க வேண்டும். அல்லது அவன் வாழ்மிடத்தில் வசித்தால், அருகில் கானகம் இருக்க வேண்டும்." என்றான்.

அஷ்டகன், "முனிவன் என்றால் என்ன?" என்று கேட்டான். யயாதி, "ஒரு முனிவன் தன்னை எல்லா உலகப் பொருட்களிலிருந்தும் விடுவித்துக் கொண்டு, கானகத்தில் வசிக்கிறான். வாழ்மிடங்களில் இருக்கும் பொருட்கள் தன்னைச் சூழாமல் இருக்கும் படி பார்த்துக் கொள்ளும் முனிவன், அது தேவைப்படும் போதும் அவையனைத்தும் தனது தவ மகிமையால் பெறுவான். அவன் கானகத்தில் வசித்தாலும், அருகில் வாழ்மிடம் இருக்க வேண்டும். உலகப் பொருட்களையெல்லாம் துறந்த ஒரு ஞானமுள்ளவன், ஒரு ஆசிரமத்தை அமைத்துக் கொண்டு துறவியாக வாழ்கிறான். அவன் தனது குலப் பெருமையையோ, பிறப்பு அல்லது கல்வியின் பெருமையையோ காண்பித்துக் கொள்ளக்கூடாது. அவன் குறைந்த அளவு ஆடை உடுத்திக்கொண்டு, அதையே ஆடம்பரமாகக் கருத வேண்டும். அவன் தனது உயிரைத் தாங்குமளவே உண்ண வேண்டும். அப்படிப்பட்ட மனிதன் வாழிடத்தில் வசித்தாலும், கானகத்தில் வசித்ததற்குச் சமமே.

அப்படிப்பட்ட மனிதன், தனது உணர்ச்சிகளைத் தன் முழுக் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்துக் கொண்டு, பேசா நோன்பு (மௌன விரதம்) நோற்று, தன்னை எல்லா செயல்களிலிருந்தும் விடுவித்துக் கொண்டு, விருப்பங்களைத் துறந்து வெற்றியை அடைகிறான். அறம் அனுமதித்த போதும், சுத்தமான உணவை மட்டுமே உண்டு, அடுத்தவர்களுக்கு எப்போதும் தீங்கிழைக்காமல், எப்போதும் சுத்தமான இதயங்கொண்டு, துறவு நிலை கொண்டு, ஆசைகளைத் துறந்து இருக்கும் மனிதனை நாம் ஏன் மதிக்கக்கூடாது? தவங்களால் மெலிந்து, சதை, எலும்பு, மஜ்ஜை, இரத்தம் ஆகியவை சுருங்கி அவன் இந்த உலகத்தையும், உயர்ந்த உலகங்களையும் வெற்றி கொள்கிறான். ஒரு முனிவன் யோக தியானத்தில் அமரும்போது, மகிழ்வும் துயரமும், மதிப்பும் அவமதிப்பும் அவனுக்கு ஒன்றாகிப் போகின்றன. அப்படிப்பட்ட நிலையை அடைந்த அவன், இந்த உலகத்தை விட்டு, பிரம்மத்துடன் ஒருங்கிணைந்து இன்பமடைகிறான். உணவை மருந்தாகக் கொள்ளும் முனிவன் தனது ஆவியால் பிரபஞ்சத்துடனும் இணைந்து, முக்தி பெறுகிறான்.

பரிசுகளை ஏன் ஏற்கக்கூடாது? | ஆதிபர்வம் - பகுதி 92

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

அஷ்டகன், "ஓ மன்னா, தூரியனையும் சந்திரனையும் போன்று பிரகாசித்துக்கொண்டு பிரம்மாவுடன் முதலில் ஒருங்கிணைவது துறவியா? அல்லது ஞானமுள்ளவனா?" என்று கேட்டான்

யயாதி, "ஞானமுள்ளவர்கள், வேதங்கள் மற்றும் அறிவின் உதவியோடு, பிரபஞ்சத்தில் காணப்படுவதெல்லாம் மாயை என்பதை உறுதி செய்து, சுயமாக நிலைத்திருக்கும் பரமாத்மாவை உடனே உணர்கிறார்கள். யோகத்துக்கும், தியானத்திற்கும் தங்களை அர்ப்பணித்திருக்கிறவர்களும் அதே ஞானத்தையே பெறுகின்றனர். ஆனால், அது அவர்களின் நினைவின் தரத்திற்கேற்றப்பட பயிற்சியின் மூலமே பெறப்படுகிறது. ஆகையால், ஞானமுள்ளவனே முதலில் முக்தி அடைகிறான். யோகத்திற்குத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட மனிதன், உலக பந்தங்களால் ஈர்க்கப்பட்டு ஒரு ஆயுளுக்குள் வெற்றியடையவில்லையென்றால், அவனது பயிற்சிகளின் முன்னேற்றம் அவனது அடுத்த ஆயுளில் பிரதிபலிக்கும். அவன் வெற்றியில் உள்ள நாட்டம் காரணமாகத் தன்னை வருத்தி அர்ப்பணித்துக் கொள்வான். ஞானமுள்ளவன், அழிவில்லாத ஒற்றுமையை உடனே கண்டு கொள்கிறான். ஆகையால், உலக இன்பங்களில் ஈடுபட்டாலும், அவற்றால் அவனது இதயத்தில் எந்த பாதிப்பையும் அடைவதில்லை. ஆகையால், அவனது முக்தியைத் தாமதப்படுத்த எதுவும் இல்லை. இருப்பினும், பக்திக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்தும், செயல்களில் (வேள்விகளில்) கவனம் செலுத்தியும் பயிற்சி செய்து ஞானம் அடையத் தவறுபவர்கள், முக்தியில் விருப்பப்படுவதால், வெற்றியடையமாட்டார்கள் (ஞானம் அடையாததால்). அவர்களின் கொடுமையான இயல்புக்கேற்ப, வேள்விகள் அவர்களுக்கு கனி கொடுக்காது. செயல்களை நம்பி மேற்கொள்ளப்படும் பக்தி, வெற்றிக்கனியின் மீது இருக்கும் விருப்பத்தால் அல்லாமல் இருந்தால், அதைத் யோகம் செய்வதும் ஒன்றே." என்று பதிலுரைத்தான்.

அஷ்டகன், "ஓ மன்னா, நீர் அழகாகவும், தெய்வீக மாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்டும் இளமையாகத் தெரிகிறீர். உம்முடை காந்தி பெரிதாக இருக்கிறது. நீர் எங்கிருந்து வருகிறீர், எங்கு செல்கிறீர்? நீர் யாருடைய தூதுவன்? நீர் கீழே பூமிக்குச் செல்கிறீரா?" என்று கேட்டான்.

யயாதி, "நான் எனது அறத்தகுதிகளை இழந்து சொர்க்கத்திலிருந்து விடிந்து கொண்டிருக்கிறேன். நான் பூமி நரகிற்குள் விழுவதற்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். உங்களுடனான இந்த விவாதத்தை முடித்துவிட்டு, நிச்சயம் நான் அங்குதான் செல்வேன். இப்போதுகூட, பிரபஞ்சப் புள்ளிகளின் ஆளுனர்கள் என்னை அவ்விடத்திற்குச் செல்ல கட்டளையிட்டுக்கொண்டிருக்கின்றனர். ஓ மன்னா, நான் இந்திரனிடம் ஒரு வரம் பெற்றிருக்கிறேன். நான் பூமியில் விடிந்தாலும், ஞானமுள்ளவர்கள் மற்றும் அறம்சார்ந்தவர்கள் மத்தியிலேயே விழுவேன். இங்கே கூடியிருக்கும் நீங்களும் ஞானமும் அறமும் கொண்டவர்களே." என்றான்.

அஷ்டகன், "நீர் எல்லாவற்றையும் அறிந்திருக்கிறீர். ஓ மன்னா, நான் கேட்கிறேன். நான் மகிழ்வதற்கும் சொர்க்கத்திலோ அல்லது அந்தரத்திலோ ஏதாவது பகுதி இருக்கிறதா? அப்படி ஏதாவது இருந்தால், நீர் விழுந்த கொண்டிருந்தாலும், முற்றிலும் விழமாட்டீர்" என்றான்.

யயாதி, "ஓ மன்னா, பூமியின் காடுகளிலும் மலைகளிலும் எத்தனை மாடுகளும் குதிரைகளும் இருக்கின்றனவோ, அப்படியே நீ மகிழ சொர்க்கத்தில் நிறைய பகுதிகள் இருக்கின்றன." என்றான்.

அஷ்டகன், "ஓ மன்னா, சொர்க்கத்தில் அப்படி நான் மகிழ்வதற்காக உலகங்கள் இருந்தால், எனது அறத்தகுதிகளின் கனிகளைக் கொண்டு, அவை எல்லாவற்றையும் நான் உமக்கே தந்தேன்.

ஆகையால், நீர் விடிந்து கொண்டிருந்தாலும், முற்றிலுமாக விழமாட்டீர். சொர்க்கத்திலும் அந்தரத்திலும் என்னவெல்லாம் அப்படி எனக்காக இருக்கின்றனவோ அவை எல்லாவற்றையும் விரைவாக எடுத்துக்கொள்ளும். உமது துன்பம் விலகட்டும்." என்றான்.

யயாதி, "ஓ மன்னர்களில் சிறந்தவனே, பிரம்மாவை அறிந்த அந்தணன் மட்டுமே இப்படி பரிசுகளை ஏற்கலாம். ஆனால், நம் போன்றவர்கள் ஏற்கக்கூடாது. ஓ ஏகாதிபதி, ஒருவன் பரிசுகளை எப்படிக்க கொடுக்க வேண்டுமோ அப்படி அந்தணர்களுக்கு நானே கொடுத்திருக்கிறேன். அந்தணன்ல்லாதவனோ, அல்லது கற்ற அந்தணனின் மனைவியோ பரிசுகளை ஏற்று அபகீர்த்தி அடையாதிருக்கட்டும். நான் பூமியில் இருந்த போது, அறச்செயல்கள் செய்வதையே விரும்பினேன். இது வரை நான் அப்படி ஒரு காரியத்தைச் செய்ததில்லை. நான் எப்படி ஒரு பரிசை ஏற்க முடியும்?" என்றான்.

அங்கு கூடியிருந்தவர்களில் பிராதர்த்தனா என்பவன், "ஓ அழகான உரு கொண்டவரே, எனது பெயர் பிராதர்த்தனா. நான் உம்மைக் கேட்கிறேன். நான் மகிழ்வதற்கு சொர்க்கத்திலோ அல்லது அந்தரத்திலோ ஏதாவது பகுதி இருக்கிறதா? நீர் அனைத்தையும் அறிந்திருக்கிறீர். ஆகையால், எனக்கு பதிலுரையும்." என்றான்.

யயாதி, "ஓ மன்னா, மகிழ்ச்சி நிறைந்த கணக்கிலடங்கா உலகங்கள், தூரியத் தகட்டைப் போன்று ஒளி வீசிக்கொண்டு இருக்கும் துன்பமே அற்ற உலகங்கள் உனக்காகக் காத்திருக்கின்றன. நீ ஒவ்வொரு உலகத்திலும் ஏழுநாள் தங்கினாலும், அந்த உலகங்கள் பூர்த்தியாகாது." என்றான்.

பிராதர்த்தனா, "அவற்றை நான் உமக்கு அளிக்கிறேன். ஆகையால், விடிந்து கொண்டிருக்கும் நீர் விழக்கூடாது. எனக்கான உலகங்கள் சொர்க்கத்திலிருந்தாலும் அந்தரத்திலிருந்தாலும் அவை உமதாகட்டும். விரைவாக நீர் அதை எடுத்துக் கொள்ளும். உமது துயரங்கள் அகலட்டும்." என்றான்.

யயாதி, "ஓ ஏகாதிபதி, சமசக்தி வாய்ந்த எந்த மன்னனும், அடுத்த மன்னன் யோக தவங்களின் மூலம் பெற்ற அறத்தகுதிகளை பரிசாகப் பெற விரும்பக்கூடாது. ஒரு மன்னன் விதியின் காரணமாக பேராபத்தில் சிக்கிக் கொண்டாலும், அவன் ஞானமுள்ளவனாக இருந்தால், கண்டிக்கும் வகையில் நடந்து கொள்ளக் கூடாது. ஒரு மன்னன் அறத்தில் தனது பார்வையை நிலைக்க வைத்து, என்னைப் போலவே, தனது கடமைகளை அறிந்து, அறத்தின் பாதையிலேயே நடக்க வேண்டும். நீங்கள் சொல்வது போல நடந்து கொள்ளக்கூடாது. அறத்தகுதிகளை அடைய விருப்பம் கொண்ட மனிதர்கள் பரிசுகளைப் பெறாதபோது, நான் எப்படி அவற்றைப் பெற முடியும்?" என்றான்.

இந்த விவாதத்தின் முடிவில் மன்னர்களில் சிறந்தவனான யயாதி, வசுமத் என்பவனால் பின்வருமாறு கேட்கப்பட்டான்.

மீண்டும் சொர்க்கத்தை அடைந்தான் யயாதி | ஆதிபர்வம் - பகுதி 93

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வசுமத், "ஓ மன்னா, நான் ஓஷதஸ்வாவின் மகன் வசுமத், எனது அறத்தகுதிகளின் கனிகளை நான் அனுபவிக்க எனக்கு ஏதாவது உலகங்கள் சொர்க்கத்திலோ அல்லது அந்தரத்திலோ இருக்கின்றனவா என்று நான் உம்மைக் கேட்கிறேன். ஓ உயர் ஆன்மாவே, நீர் அனைத்து நல்லுலகங்களையும் அறிந்தவராயிற்றே." என்றான்.

யயாதி, "அந்தரத்தில் எத்தனை பகுதிகள் இருக்கின்றனவோ அத்தனை பகுதிகளுடன் சேர்த்து, பூமி, மற்றும் தூரியனால் ஒளியூட்டப்படும் பிரபஞ்சத்தின் பத்து புள்ளிகள் அளவு உலகங்கள் உனக்கு சொர்க்கத்தில் உள்ளன." என்றான்.

வசுமத், "அவற்றை நான் உமக்குத் தருகிறேன். எனக்கான அந்தப் பகுதிகள் அனைத்தும் உமதாகட்டும். ஆகையால், நீர் விடிந்து கொண்டிருந்தாலும், மொத்தமாக விழ மாட்டீர். ஓ ஏகாதிபதி, அவற்றைப் பரிசாகப் பெறுவது உமக்குச் சரியாக படவில்லையெனில், ஒரு புல்லைக் கொடுத்து (புல்லை விலையாகக் கொடுத்து) வாங்கிக் கொள்ளலாமே?" என்றான்.

யயாதி, "நான் எதையும் வாங்கியதாகவோ, அநியாயமாக விற்றதாகவோ எனக்கு நினைவில்லை. இப்படி எந்த மன்னர்களாலும் செய்யப்பட்டதில்லை. அகையால், நான் எப்படி அதைச் செய்ய முடியும்?" என்றான்.

வசுமத், "ஓ மன்னா, நீர் அப்படி விலை கொடுத்து வாங்குவது சரியல்ல என்று கருதினால், என்னுடைய பரிசாக அதை ஏற்றுக் கொள்ளலாமே. எக்காரணம் கொண்டும் அந்த உலகங்களுக்கு நான் செல்ல மாட்டேன். ஆகையால், அவை உமதாகட்டும்." என்றான்.

அதன்பிறகு, சிபி என்பவன் மன்னனிடம் பேசினான், "ஓ மன்னா, நான் உசீந்ராவின் மைந்தன். எனது பெயர் சிபி. ஓ தகப்பனா, நான் மகிழ சொர்க்கத்திலோ, அந்தரத்திலோ உலகங்கள் இருக்கின்றனவா? ஒருவன், தனது அறத்தகுதிகளின் கனியால் மகிழக்கூடிய அனைத்து உலகங்களையும் அறிந்தவர் நீர்." என்றான்.

யயாதி, "நீ உனது பேச்சாலோ எண்ணத்தாலோ, நேர்மையானவர்களையும் அறம்சார்ந்தவர்களையும் அவமதித்ததில்லை. நீ மகிழ்வதற்காக எண்ணற்ற மின்னல் போல ஒளிரும் உலகங்கள் சொர்க்கத்தில் காத்திருக்கின்றன." என்றான். சிபி, "அவற்றை விலை கொடுத்த வாங்குவது தவறு என்று நீர் கருதினால், அவற்றை நானே கொடுக்கிறேன். அவற்றையெல்லாம் நீரே எடுத்துக் கொள்ளும். ஓ மன்னா, நான் அவற்றை எப்போதும் எடுத்துக் கொள்ள மாட்டேன். ஞானமுள்ளோர் அமைதியாக இருக்க முடியாத அந்த உலகங்களை நான் விரும்ப மாட்டேன்." என்றான்.

யயாதி, "ஓ சிபி, இந்திரனின் வீரத்தைப் போல வீரமாக இருந்து, அந்த கணக்கற்ற உலகங்களை நிச்சயமாக நீயே அடைந்தாய். ஆனால், நான் மற்றவர்களால் கொடுக்கப்படும் உலகங்களை விரும்பவில்லை. ஆகையால், நான் பரிசுகளை ஏற்பதில்லை." என்றான்.

அஷ்டகன், "ஓ மன்னா, நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் எங்கள் அறங்களால் அடைந்த நல்லுலகங்களை விருப்பப்பட்டு உமக்கு கொடுக்க முன்வந்தோம். நீர் அதை ஏற்றுக்

கொள்ளவில்லை. ஆனால், நாங்கள் அவற்றை உமக்கே அதை அளித்துவிட்டு, பூமி நரகிற்குள் இறங்கப் போகிறோம்." என்றான்.

யயாதி, "உண்மை விரும்பும் ஞானமுள்ளவர்களே, எனக்குத் தகுதியானதை எனக்குக் கொடுங்கள். நான் இதுவரைச் செய்யாததை என்னால் செய்ய இயலாது." என்றான்.

அஷ்டகன், "நாங்கள் காணும் அந்த ஐந்த தங்க ரதங்களும் யாருடையவை? அந்த உலகங்களுக்குச் சென்று வரும் மனிதர்கள் அதில் பயணப்படுவார்களா?" என்று கேட்டான்.

யயாதி, "நெருப்பைப் போலப் பளபளக்கும் புகழ்வாய்ந்த அந்த ஐந்து தங்க ரதங்களும் உங்களை நிரந்தர அருள் இருக்கும் இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல வந்திருக்கின்றன." என்றான்.

அஷ்டகன், "ஓ மன்னா, அந்த தங்க ரதங்களில் நீரே சவாரி செய்து சொர்க்கத்தை அடைந்து கொள்ளும். எங்களால் காத்திருக்க முடியாது. நாங்களும் உம்மைப் பின்தொடர்கிறோம்." என்றான்.

யயாதி, "நாம் அனைவரும் இப்போது ஒன்றாகச் செல்லலாம். நிச்சயமாக நாம் அனைவரும் சொர்க்கத்தை வென்றுவிட்டோம். சொர்க்கத்திற்கான புகழ்வாய்ந்த வழி கண்ணுக்குப் புலப்படுவதைப் பாருங்கள்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பிறகு அந்த அனைத்து ஏகாதிபதிகளும் அந்த ரதங்களில் ஏறி சொர்க்கத்திற்குச் சென்று, அங்கே அனுமதிக்கப்பட்டு, முழு அந்தரத்தையும் தங்கள் அறத்தின் புகழால் ஒளிரச் செய்தனர்.

அஷ்டகன், அமைதியைக் கலைத்து, "நான் எப்போதும் இந்திரனை எனது சிறந்த நண்பனாக கருதினேன். ஆகையால், நான் மற்றவர்களுக்கு முன் சொர்க்கத்தில் அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். ஆனால், எப்படி உசீநராவின் மைந்தன் சிபி, நம்மைப் பின்தங்க வைத்து சென்றுவிட்டான்?" என்று கேட்டான்.

யயாதி, "உசீநராவின் மைந்தன் அவனுக்கான எல்லாவற்றையும் துறந்து பிரம்மனின் உலகை அடைந்துவிட்டான். ஆகையால், அவனே நம்மில் முன்னவன். அதுபோக, சிபியின் ஒளதாரியம், துறவு, உண்மை, அறம், அடக்கம், மன்னிக்கும் தன்மை, இனிமை, நல்லெண்ணம் செய்வதில் விருப்பம், ஆகியவை எவராலும் அளக்க முடியாத மிகப் பெரும் செயல்களாகும்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அதன்பிறகு, அஷ்டகன், தனது ஆர்வ மேலீட்டால், மற்றுமொரு இந்திரனைப் போன்ற தனது தாய்வழி பாட்டனானவனிடம், "ஓ மன்னா, நான் கேட்கிறேன். உண்மையைச் சொல்லும். எங்கிருந்து நீர் வருகிறீர்? நீர் யார்? நீர் யாருடைய மகன்? வேறு யாரேனும் அந்தணரோ கூடித்திரியரோ, பூமியில் நீர் செய்ததைப் போல செய்திருக்கிறார்களா?" என்று கேட்டான். யயாதி, "நான் உண்மையாகச் சொல்கிறேன். நான் நகுஷனின் மைந்தன் யயாதி. நான் புருவின் தந்தை. நான் முடி பூமியின் தலைவனாக இருந்தேன். நான் உடைகளையும், வேள்விக்கான நூறு அழகான குதிரைகளையும் அந்தணர்களுக்குக் கொடுத்தேன். அவற்றைப் போன்ற அறச்செயல்களுக்காக தேவர்கள் மகிழ்ந்து நன்மை செய்தனர். மேலும், இந்தமுடி பூமியையும், அதன் குதிரைகள், யானைகள், பசுக்கள், தங்கள், அனைத்து விதமான செல்வங்கள் நூறு அற்புதங்களையுடைய பசுக்கள் ஆகியவற்றை அந்தணர்களுக்குக் கொடுத்தேன். பூமியும் அந்தரமும் எனது வாய்மை மற்றும் அறத்தாலேயே நிலைத்திருக்கின்றன. எனது வாய்மை மற்றும் அறத்தாலேயே மனிதர்களின் உலகில் இன்னும் நெருப்பு எரிந்துகொண்டிருக்கிறது. நான் ஒரு போதும் பொய் பேசியதில்லை. இதன் காரணமாகவே ஞானமுள்ளோர் வாய்மையைப் புகழ்கின்றனர். ஓ அஷ்டகா, நான் உனக்கும், பிரதரதனாவுக்கும் வசமத்துக்கும் சொன்னதெல்லாம் உண்மையே. தேவர்கள் முனிவர்கள் ஆகியோர் இந்த வாய்மையின் காரணமாகவே புகழப்படுகிறார்கள் என்பதை நிச்சயமாக அறிவேன். எவனொருவன், அந்தணர்களிடம் நாம் சொர்க்கத்திற்கு உயர்ந்ததைப் பற்றிக் களங்கமில்லாமல் உரைக்கின்றானோ அவன் நாம் செல்லும் உலகங்களையே நம்முடன் அடைவான்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இப்படியே தனது சாதனைகளுக்காக சிறப்பு வாய்ந்த அந்த மன்னன் யயாதி, தனது இணை வழித்தோன்றல்களால் மீட்கப்பட்டு, பூமியை விட்டு, தான் செய்த செயல்களின் புகழால் மூன்று உலகங்களையும் மறைத்து சொர்க்கத்திற்கு உயர்ந்தான்.

புருவின் குல வரலாறு - பகுதி 94

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

ஜனமேஜயன், "ஓ வழிபடத்தகுந்தவரே, புருவின் வழித்தோன்றல்களான மன்னர்களின் வரலாறுகளைப் பற்றி நான் அறிய விரும்புகிறேன். பெரும் வீரத்தைக் கொண்டு பெரும் சாதனைகளைச் செய்த அம்மன்னர்களை ஒவ்வொருவராக எனக்குச் சொல்லுங்கள். புருவின் பரம்பரையில் வந்த எந்த மன்னனும்நன்னடத்தையில்லாமலோ, வீரமற்றோ, அல்லது புத்திரப்பேறு இல்லாமலோ இருந்ததாக நிச்சயமாக நான் கேள்விப் படவில்லை. ஓ ஆன்மிகத்தை செல்வமாகக் கொண்டவரே, சிறந்த கல்வியும், சிறந்த சாதனைகளையும் கொண்ட அந்தப் புகழ்வாய்ந்த ஏகாதிபதிகளின் வரலாறுகளை விபரமாகக் கேட்க விரும்புகிறேன்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "உன்னால் கேட்கப்படுவதால், புருவின் வம்சத்தில் வந்து, வீரத்தில் இந்திரனுக்கு நிகராகவும், தங்களது சாதனைகளால் மதிக்கப்படும் இருந்த நாயகர்களைப்பற்றி அனைத்தையும் சொல்கிறேன்.

புரு தனது மனைவி மூலம் பிரவீரா, ஈஸ்வரா, ரௌத்ரஸ்வா என்ற மூன்று மகன்களைப் பெற்றான். அவர்கள் அனைவரும் பெரும் தர வீரர்களாக இருந்தனர். அவர்களில் பிரவீராவே வம்சத்தை விளங்க வைப்பவனாக இருந்தான். பிரவீரா தனது மனைவி தூரசேனி மூலம் மனஸ்யு என்ற மகனைப் பெற்றான். தாமரை இதழ்களைப் போலக் கண்களைக் கொண்ட மனஸ்யு நான்கு கடல்கள் தழ்ந்த பூமியை முழுவதுமாக ஆண்டான். மனஸ்யு சௌவிரி என்பவனை மனைவியாகக் கொண்டான். அவள் மூலம் சாக்தன், சகானன், வக்மி என்ற மூன்று மகன்களைப் பெற்றான். அவர்கள் போர்க்களத்தில் நாயகர்களாகவும் பெரும் ரத வீரர்களாகவும் இருந்தனர். இப்படியே தொடர்ந்த பரம்பரையில் புத்திசாலியாகவும், அறம்சார்ந்தவனாகவும் இருந்த கௌத்ரஸ்வா, அப்சரஸ் மிஸ்ரகேசியிடம் பெரும் வில்லாளிகளான பத்து மகன்களைப்

பெற்றான். அவர்கள் அனைவரும் பெரும் நாயகர்களாக வளர்ந்து, தேவர்களை வழிபட்டு அவர்களை மகிழ்விக்க எண்ணற்ற வேள்விகளைச் செய்தனர். அவர்கள் அனைவரும் ஞானத்தின் எல்லா கிளைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்று, எப்போது தங்களை அறத்திற்கே அர்ப்பணித்து இருந்தனர். ரிச்சேயு, காக்ஸ்ரேயு, பெரும் சக்தி வாய்ந்த விரிகேயு, ஸ்தாண்டிலேயு, வனேயு, பெரும் புகழ்வாய்ந்த ஜலேயு, பெரும் சக்தியும் புத்திகூர்மையும் கொண்ட தேஜேயு, இந்திரனைப் போன்ற வீரம் கொண்ட சத்யேயு, தர்மேயு, பத்தாவதாக தேவர்கள் அளவு வீரம் கொண்ட சன்னதேயு ஆகியன அவர்களது பெயர்களாகும். அவர்கள் அனைவரிலேயும், ரிச்சேயுவே இந்த முடி உலகத்திற்கும் ஏகாதிபதியாகி ஆனந்தரிஷ்டி என்ற பெயரில் அறியப்பட்டான். வீரத்தால் அவன் தேவர்களின் வாசவனைப் போல இருந்தான். ஆனந்தரிஷ்டியின் மகன் மதிநரா, பெரும் புகழ்வாய்ந்த அறம் சார்ந்த மன்னனாக இருந்து, ராஜத்ய மற்றும் அசுவமேத வேள்விகளைச் செய்தான். மதிநராவுக்கு அளவிடமுடியா வீரம் கொண்ட நான்கு மைந்தர்கள் இருந்தனர். அவர்கள், தன்சு, மஹன், அதிரதன் மற்றும் பெரும் புகழ்வாய்ந்த துருஹ்யு ஆகும். அவர்களில் தன்சுவே புருவின் வம்சத்தை நீட்சி செய்தவன். அவன் இந்த முடி உலகத்தையும் அடக்கி ஆண்டு பெரும் புகழும் பெயரும் பெற்றான். தன்சு பெரும் வீரம் கொண்ட இலினா என்ற மகனைப் பெற்றான். அவன் வெற்றி கொள்பவர்களில் முதன்மையானவனாக இருந்து, முடி உலகத்தையும் தன் கொடையின் கீழ் கொண்டு வந்தான். இலினா தனது மனைவி ரத்னதாரா மூலம் துஷ்யந்தனைத் தலைமையானவனாகக் கொண்டு ஐம்பூதங்களைப் போன்ற ஐந்து புதல்வர்களைப் பெற்றான். அவர்கள், துஷ்யந்தன், தூரன், பீமன், பிரவாசு, மற்றும் வாசு ஆவர்.

ஓ ஜனமேஜயா, அவர்களின் முத்தவன் துஷ்யந்தன் மன்னனானான். துஷ்யந்தன் தனது மனைவி சகுந்தலை மூலம் பரதன் எனும் புத்திசாலி மகனைப் பெற்றான். அவனே பின்பு மன்னன் ஆனான். பரதன் தனது குலத்திற்குத் தனது பெயரை வைத்தான். அவனாலேயே அந்தக் குலத்திற்கு பெரும்

புகழ் கிடைத்தது. பரதன் தனது மூன்று மனைவியரிடம் ஒன்பது மகன்களைப் பெற்றான். ஆனால் அவர்களில் ஒருவரும் தனது தந்தையைப் போல் இல்லை. ஆகையால் பரதன் அவர்களிடம் திருப்தி கொள்ளவில்லை. இதனால் மிகுந்த கோபம் கொண்ட அவர்களின் தாயார் அவர்களைக் கொன்று போட்டனர். ஆகையால் பரதனுக்குப் பிறந்தவர்கள் யாரும் மன்னனாக முடியவில்லை. அந்த ஏகாதிபதி பரத்வாஜரின் அருளால் ஒரு பெரும் வேள்வியை நடத்தி ஒரு மகனைப் பெற்றான். அவனுக்கு பூமன்யு என்று பெயர் வைத்தான். புருவின் வழி வந்த பரதன், அவனிடம் திருப்தி கொண்டு அவனைத் தனது வாரிசாக்கினான். பூமன்யு தனது மனைவி புஷ்கரனியிடம் சுஹோத்ரா, சுஹோத்ரி, சுஹாவிஹ், சுஜேயா, திவிரதா, கீசிகா என்ற ஆறு மகன்களைப் பெற்றான். அவர்களில் மூத்தவனான சுஹோத்ரா அரியணையை அடைந்து, பல ராஜதூய மற்றும் குதிரை வேள்விகளை நடத்தினான். கடல்களைத் தன் மேல் கச்சாக அணிந்திருக்கும் - யானைகளும், பசுக்களும் குதிரைகளும், நிறைந்த பூமியை, அவளது ரத்தினங்கள் மற்றும் தங்கம் ஆகிய செல்வங்களுடன் முழுமையாகத் தனது ஆதிக்கத்திற்குள் கொண்டு வந்தான்.

சுஹோத்ராவின் அறம்சார்ந்த ஆட்சியில் பூமி, எண்ணற்ற மனிதர்கள், யானைகள், குதிரைகள், பூனைகளுடன் மூழ்கிவிடுவது போல பெரும் கனம் கனத்தது. அவன்காலத்தில் நடந்த வேள்வி மேடைகளால் பூமியில் நூற்றுக்கணக்கிலும் ஆயிரக்கணக்கிலும் புள்ளிகள் தோன்றியது போல இருந்தது. பூமியின் அதிபதி சுஹோத்ரா தனது மனைவி அய்ஷாகியிடம் அஜமிதா, சுமிதா, மற்றும் புருமிதா ஆகிய மூன்று மகன்களைப் பெற்றான். அவர்களின் மூத்தவன் அஜமிதன் அந்த அரச பரம்பரையின் தொடர்ச்சியை ஏற்றான். அவன் அவனது மனைவி துமினியிடம் ரிக்ஷாவைப் பெற்றான். தனது மற்ற மனைவிகளான நீலியிடம் துஷ்யந்தனையும் பரமேஷ்டின்-ஐயும், கேசினியிடம் ஜானு, ஜலா மற்றும் ரூபினாவையும் பெற்றான். பாஞ்சாலகுலத்தில் வந்தவர்கள் அனைவரும் துஷ்யந்தன் மற்றும் பரமேஷ்டின் வழியில் வந்தவர்கள். குசிகர்கள் அளவற்ற வீரம் கொண்ட ஜானுவின் வழியில் வந்தவர்கள். ஜலன் மற்றும் ரூபினாவை விட வயதில் மூத்த ரிக்ஷன் மன்னனானான். ரிக்ஷா தனது குலம் தழைக்க சம்வரணைப் பெற்றான். ரிக்ஷனின் மகன் சம்வரணன் பூமியை ஆண்டு கொண்டிருந்த போதுதான் பஞ்சத்தாலும், தொற்று வியாதிகளாலும், மழையின்மையாலும், நோய்களாலும் பல மக்கள் மாண்டனர் என்று கேள்விப் படுகிறோம். அந்த பரதகுல மன்னன் பல எதிரிகளால் தாக்கப்பட்டான். பின்பு பாஞ்சாலர்கள் தங்கள் நால்வகைப் படைகளைத் திரட்டி, போர் தொடுத்து, இந்த முடி உலகையும் அவர்கள் கட்டுக்குள் கொண்டு வந்தனர். தங்கள் பத்து அக்ஷௌணி படைகளுடன் வந்த பாஞ்சாலர்கள் பரதவம்ச இளவரசனைத் தோற்கடித்தனர்.

பிறகு சம்வரணன், தனது மனைவி, மகன்கள், உறவினர்கள் மற்றும் அமைச்சர்களுடன் கானகத்திற்குள் பதுங்கி அங்கே சிந்து நதிக்கரையில் இருந்து மலையடிவாரம் வரை கோட்டை அமைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்தான். முழுமையாக ஆயிரம் வருடங்களுக்கு அந்தக் கோட்டையினுள்ளேயே பரதர்கள் வாழ்ந்தனர். ஒரு நாள் சிறப்பு வாய்ந்த முனிவர் வசிஷ்டர் நாட்டைவிட்டு வெளியேறிய பரதர்களை அணுகினார். அவர்கள் அவருக்கு ஆர்கியா கொடுத்தனர். அவரைத் தகுந்த மரியாதைகளுடன் வரவேற்று அமர ஆசனம் கொடுத்தனர். மன்னனே முனிவரை அணுகி, "நீர் எங்கள் புரோகிதரா இருக்க வேண்டும். ஓ சிறப்பு வாய்ந்தவரே, நாங்கள் எங்கள் அரசைப் பெற முயற்சிக்கப் போகிறோம்." என்றான். வசிஷ்டர், "ஓம்" என்ற வார்த்தையைச் சொல்லி, அதற்கு ஆமோதித்து, பரத இளவரசனைக் கூத்திரியர்களுக்கு தலைமையேற்க நியமித்து, அந்தப் புரு வழி வந்தவர்களை எருதின் கொம்புகளைப் போலவும், யானையின் தந்தத்தைப் போலவும் உறுதியாக்கினார். மன்னன் தன்னிடம் இருந்து பறிக்கப்பட்டத் தலைநகரை மீண்டும் அடைந்து, மற்ற ஏகாதிபதிகளை அவனுக்கு கப்பம் கட்ட வைத்தான். முடி உலகத்தின் அரசாட்சியை மீண்டும் பெற்ற சம்வரணன், பல வேள்விகளைச் செய்தான். அந்த வேள்விகளில் அந்தணர்களுக்கு பெரும் பரிசுகள் கொடுக்கப்பட்டன.

சம்வரணன், தூரியனின் மகளான தப்தியை மனைவியாகப் பெற்று, குரு என்ற மகனைப் பெற்றான். குரு மிகுந்த நற்குணமிக்கவனாக இருந்தான். ஆகையால் மக்களே அவனை அரியணையில் அமர்த்தினர். இவன் பெயரையுடைய குரு-ஜங்காளா என்ற போர்க்களம் உலகத்தில் பெரும் புகழ்பெற்றது. துறவுக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்து, அங்கேயே ஆன்மிகத்தைப் பயின்று

அந்தக்களத்தை (குருகேசத்திரம்) புனிதமாக்கினான். பெரும் புத்திசாலியான குருவின் மனைவி வாஹினி ஐந்து மகன்களைப் பெற்றாள் என்று கேள்விப் படுகிறோம். அவர்கள் அவிசூதி, பவிஷ்யந்தா, சைத்ரரதா, முனி மற்றும் கொண்டாடப்பட்ட ஜனமேஜயன் ஆவர். அவிசூதி பெரும் பலம் வாய்ந்த பரீசூதித்தையும், மற்றும் சவலஸ்வா, அதிராஜா, விராஜா மற்றும் பெரும்பலம் வாய்ந்த சல்மலி, உச்சைஸ்ரவஸ், பாங்ககரா மற்றும் எட்டாவதாக ஜிதரி ஆகியோரைப் பெற்றான். இந்தக் குலத்தில் பிறந்தவர்கள்தான் பெரும் ரதசாரதிகளும் நன்மக்களுமான ஜனமேஜயனைத் தலைமையாகக் கொண்ட மகன்கள்.

பரீசூதித்துக்கு பிறந்தவர்கள் அனைவரும் அறம் சார்ந்த கல்வி கற்றனர். அவர்கள் காஷ்சேனா, உக்ரசேனா, பெரும் சக்திவாய்ந்த சித்ரசேனா, இந்திரசேனா, சுஷேனா மற்றும் பீமசேனா ஆவர். ஜனமேஜயனுக்குப் பிறந்தவர்கள் திருதராஷ்டிரன், பாண்டு, பால்ஹிகா, பெரும் சக்தி கொண்ட நிஷாதா, பெரும் பலம் வாய்ந்த ஜம்வுநாதா, குண்டோதரா, படாதி, எட்டாவதாகப் பிறந்த வசாதி ஆகியோராவர். அவர்களில் திருதராஷ்டிரன் மன்னனானான். திருதராஷ்டிரனுக்கு எட்டு மகன்கள் இருந்தனர். அவர்கள் குண்டிகா, ஹஸ்தி, விதர்கா, ஐந்தாவதாக கிராதா, ஹவிஸ்ரவஸ், இந்திரபா, பூமன்யு ஆவர். திருதராஷ்டிரனுக்கு நிறைய பேரன்கள் இருந்தனர். அவர்களில் மூவர் மட்டுமே புகழ் வாய்ந்தவர்களாக இருந்தனர். ஓ மன்னா, அவர்கள் பிரதீபா, தர்மனேத்ரா, சுனேத்ரா அவர். இவர்களில் பிரதீபன் மன்னனானான். பிரதீபன் மூன்று மகன்களைப் பெற்றான். அவர்கள் தேவாபி, சந்தனு மற்றும் பெரும் ரத வீரனான பால்ஹிகா ஆவர்.

மூத்தவன் தேவாபி துறவு வாழ்வைத் தேர்ந்தெடுத்து, தம்பிகளுக்கு வழிவிட்டான். நாட்டை சந்தனுவும் பால்ஹிகாவும் எடுத்துக் கொண்டனர். "ஓ ஏகாதிபதி, இவர்களைத் தவிர்த்து நிறைய சிறந்த பரதகுல மன்னர்கள் பெரும் சக்தி மிக்கவர்களாகவும், முனிவர்களைப் போன்ற தவ வலிமை மிக்கவர்களாகவும் இருந்தார்கள்.

இப்படியே மனுவின் குலத்திலும் தேவர்களைப் போன்றே பல ரத வீரர்கள் இருந்தனர். அவர்களின் எண்ணிக்கையால் ஐலா குலம் அசுர பலத்துடன் வளர்ந்தது

அறம் வளர்க்கும் குல வரலாறு - பகுதி 95

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

ஜனமேஜயன், "ஓ அந்தணரே, நான் இதுவரை எனது மூதாதையர்களின் பெரும் வரலாறுகளைக் கேட்டறிந்தேன். இந்த குலத்தில் பிறந்த பெரும் ஏகாதிபதிகளைப் பற்றியும் அறிந்தேன். இருப்பினும் நான் திருப்தி கொள்ளவில்லை. அந்தப் பெரும் வரலாறுகள் சுருக்கமாகவே உரைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால், ஓ அந்தணரே, அந்த வரலாறுகளை படைப்பு கர்த்தா மனுவில் தொடங்கி விபரமாகத் தெரிவிக்கவும். யார் தான் இந்த வரலாறுகளைப் புனிதமாகக் கருத மாட்டார்கள்? அவர்கள் கடைப்பிடித்த அறங்கள், சாதனைகள், உயர்ந்த குணம் ஆகியவற்றால் அந்த ஏகாதிபதிகளின் புகழ் மூவுலகங்களுக்கும் பரவும்படி உயர்ந்தது. அவர்களின் தயாளம், வீரம், உடல் பலம், மனோ பலம், சக்தி, நிலைத்த தன்மை ஆகியவற்றை தேன் போன்ற இனிமையான உங்கள் சொற்களால் கேட்டேன். இருப்பினும் நான் திருப்தி கொள்ளவில்லை." என்றான்.

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "ஓ ஏகாதிபதியே கேள், உனது சொந்த குலத்தில் இந்த நற்பேறுள்ள வரலாறை, துவைபாயணரிடம் முன்பு நான் கேட்டவாரே உரைக்கிறேன்.

"தகூன் அதிதியைப் பெற்றான். அதிதி விவஸ்வத்தைப் பெற்றான். விவஸ்வத் மனுவைப் பெற்றான். மனு ஹா என்பவனைப் பெற்றான். ஹா புருரவஸைப் பெற்றான். புருரவஸ் ஆயுஸைப் பெற்றான், ஆயுஸ் நகுஷனைப் பெற்றான். நகுஷன் யயாதியைப் பெற்றான். யயாதிக்கு உசானஸின் மகள் தேவயானி மற்றும் விருஷபர்வனின் மகள் சர்மிஷ்டை என்று இரு மனைவியர் இருந்தனர். இங்கே இது குறித்து (யயாதியின் பரம்பரை குறித்து) ஒரு சுலோகம் சொல்லப்படுகிறது. 'தேவயானி யது மற்றும் துர்வசு என்ற இரு மகன்களைப் பெற்றாள். விருஷபர்வனின் மகளான சர்மிஷ்டை திருஹயு, அனு மற்றும் புரு என்ற மூன்று மகன்களைப் பெற்றாள். யதுவின் வழித்தோன்றல்கள் யாதவர்களானார்கள். புருவின் வழித்தோன்றல்கள் பௌரவர்களானார்கள். புருவுக்கு கௌசல்யா என்ற மனைவி இருந்தாள். அந்த மனைவியின் மூலம் அவன் மூன்று குதிரை வேள்விகளையும், விஸ்வஜித் என்ற வேள்வியையும் செய்து ஜனமேஜயன் என்ற மகனைப் பெற்றான். ஜனமேஜயன், மாதவனின் மகள் ஆனந்தாவை மணந்து கொண்டான். அவளிடம் பிரசின்வத் என்ற மகனைப் பெற்றான். கிழக்கு தேசங்களில் சூரியன் உதிக்கும் தேசம் (ஜப்பான்) வரை சென்று அவற்றை வென்று வந்ததால் அவன் அந்தப் பெயரைப் பெற்றான்.

பிரசின்வத், யாதவர்களின் மகள் அஸ்மகியை மணந்து கொண்டு, அவளிடம் சன்யாதி என்ற மகனைப் பெற்றான். சன்யாதி, திருஷத்வதாவின் மகள் வாராங்கியை மணந்து அஹயந்தி என்ற மகனைப் பெற்றான். அஹயந்தி, கிருதவீரியனின் மகள் பானுமதியை மணந்து, அவளிடம் சர்வபௌமா என்ற மகனைப் பெற்றான். சர்வபௌமா, கேகய நாட்டு இளவரசனின் மகள் சுனந்தையை அபகரித்து வந்து மணந்துகொண்டு, அவளிடம் ஜெயத்சேனா என்ற மகனைப் பெற்றான். ஜெயத்சேனா விதர்ப நாட்டு மன்னனின் மகள் சுஸ்ரவாவை மணந்து அவளிடம் அவசினா என்ற மகனைப் பெற்றான். அவசினா, மீண்டும் ஒரு விதர்பா நாட்டு இளவரசியான மர்யாதாவை மணந்து, அவளிடம் அரிஹன் என்ற மகனைப் பெற்றான். அரிஹன் அங்கி என்பவளை மணந்து மஹாபௌமா என்ற மகனைப் பெற்றான். மஹாபௌமன் பிரசேனஜித்தின் மகள் சுயஜனாவை மணந்து அவளிடம் அயுதநயி என்ற மகனைப் பெற்றான். அயுத என்றால் பத்தாயிரம் என்று பொருள். அவன் நடத்திய ஒரு வேள்விக்கு பத்தாயிரம் ஆண் உயிரினங்களின் கொடிப்பு தேவைப்பட்டதால் அவனுக்கு அந்தப் பெயர் வந்தது. அயுதநயி பிரதுஸ்ரவஸின் மகள் காமாவை மணந்து, அவளிடம் அக்ரோதனா என்ற மகனைப் பெற்றான். அக்ரோதனா கலிங்க மன்னனின் மகள் கரம்பாவை மணந்து, தேவதிதி என்ற மகனைப் பெற்றான். தேவதிதி, விதேஹ

நாட்டு இளவரசனின் மகள் மர்யாதாவை மணந்து அவளிடம் அரிஹன் (2) என்ற மகனைப் பெற்றான்.

அரிஹன் (2) அங்க தேசத்து இளவரசனின் மகள் சுதேவாவை மணந்து, அவளிடம் ரிக்ஷா என்ற மகனைப் பெற்றான். ரிக்ஷா, தக்ஷணின் (பாம்பு) மகள் ஜ்வாலாவை மணந்து, அவளிடம் மதிநரா என்ற மகனைப் பெற்றான். அந்த மதிநரா சரஸ்வதி நதிக்கரையில் பனிரெண்டு வருட வேள்வியை வெற்றிகரமாகச் செய்தான். அந்த வேள்வியின் முடிவில், சரஸ்வதியே அந்த மன்னன் முன்பு வந்து, அவனைத் தனது கணவனாகத் தேர்ந்தெடுத்தாள். மதிநரா அவளிடம் தன்சு என்ற மகனைப் பெற்றான். இங்கே தன்சுவின் வழித்தோன்றல்கள் பற்றி ஒரு சுலோகம் வருகிறது.

'தன்சு, சரஸ்வதியிடம் மதிநராவால் பிறந்தவன். தன்சு, காளிங்கி என்ற இளவரசியை மனைவியாகப் பெற்று, அவளிடம் இலினா என்ற மகனைப் பெற்றான்.

இலினா தனது மனைவியான ரத்னதரியிடம் ஐந்து மகன்களைப் பெற்றான். அவர்களில் துஷ்யந்தன் மூத்தவனாக இருந்தான். துஷ்யந்தன், விஸ்வாமித்ரரின் மகள் சகுந்தலையை மனைவியாகப் பெற்றான்.

அவளிடம் பரதன் என்ற மகனைப் பெற்றான்.' இங்கே (துஷ்யந்தனின்) வழித்தோன்றல்களைப் பற்றி இரு சுலோகங்கள் வருகின்றன.

"ஒரு தாயென்பவள், சதையைத் தாங்கும் உறையே, அங்கேயே தந்தையென்பவன் மகனைப் பெறுகிறான். நிச்சயமாக தந்தையான அவனே மகனாகப் பிறக்கிறான். ஆகையால், துஷ்யந்தா, உனது மகனை ஆதரி, சகுந்தலையை அவமதிக்காதே. ஓ மனிதர்களில் தேவனைப் போன்றவனே, தந்தை என்பவன் தானே மகனாகப் பிறந்து, நரகத்திலிருந்து தன்னையே காத்துக்கொள்கிறான். நீயே இந்தக் குழந்தைக்கு காரணமானவன் என்று சகுந்தலை உண்மையையே சொல்லியிருக்கிறாள்." என்று தேவதூதன் சொன்னான்.

"இதற்காகவே (தேவ தூதனின் மேற்கண்ட பேச்சைக் கேட்டே, மன்னன் தனது குழந்தையை ஆதரித்தான்) சகுந்தலையின் மகன் பரதன் (ஆதரிக்கப்பட்டவன், தாங்கப்பட்டவன் என்று பொருளாம்) என்று அழைக்கப்பட்டான். பரதன் காசி நாட்டு மன்னன் சர்வசேனாவின் மகள் சுனந்தையை மணந்து அவளிடம் பூமன்யு (இவன் வேள்வியில் பிறந்தவன், {பரதனுக்கு ஏற்கனவே ஒன்பது மகன்கள் இருந்து, அவர்களை அவர்களின் தாயார்களே கொன்று விட்டனர்}) என்ற மகனைப் பெற்றான். பூமன்யு தசர்ஹாவின் மகள் விஜயாவை மணந்து அவளிடம் சுஹோத்ராவைப் பெற்றான். சுஹோத்ரா இக்ஷவாகுவின் மகள் சுவர்ணாவை மணந்து அவளிடம் ஹஸ்தி என்ற மகனைப் பெற்றான். ஹஸ்தி என்ற அந்த மன்னனே ஹஸ்தினாபுரம் என்ற நகரத்தை நிறுவினான். அதனாலேயே அந்த நகரத்திற்கு ஹஸ்தினாபுரம் என்ற பெயர் வந்தது. ஹஸ்தி திரிகார்தா நாட்டின் இளவரசி யசோதரையை மணந்து அவளிடம் விசுந்தனா என்ற மகனைப் பெற்றான். விசுந்தனா, தசர்ஹா நாட்டின் இளவரசியான சுதேவாவை மணந்து, அஜமீடன் என்ற மகனைப் பெற்றான். அஜமீடன், ராய்கேயி, காந்தாரி, விசாலா, மற்றும் ரிக்ஷா என்ற நான்கு மனைவியரைக் கொண்டான். அவர்களிடம் இரண்டாயிரத்து நானூறு மகன்களைப் பெற்றான். அவர்களில் சம்வரணனே குலத்தை தழைக்க வைக்கும் பொறுப்புக்கு வந்தான். சம்வரணன், விவஸ்வத்தின் மகள் தபதியை மனைவியாகப் பெற்று, அவளிடம் குரு என்ற மகனைப் பெற்றான். குரு, தசர்ஹா நாட்டு இளவரசி சுபாங்கியை மணந்து விதுரதா என்ற மகனைப் பெற்றான். விதுரதா, மாதவர்களின் மகளான அமிர்தாவை மணந்து, அவளிடம் பரீக்ஷித் என்ற மகனைப் பெற்றான். பரீக்ஷித், பாகுதாசின் மகள் சுவாசாவை மணந்து, அவளிடம் பீமசேனன் என்ற மகனைப் பெற்றான். பீமசேனன், கேகய நாட்டு இளவரசி குமாரியை மணந்து, அவளிடம் பிரதிஸ்ரவஸ் என்ற மகனைப் பெற்றான். பிரதிஸ்ரவஸ், பிரதீபனைப் பெற்றான். பிரதீபன், சிபியின் மகள் சுனந்தையை மணந்து, அவளிடம், தேவாபி, சந்தனு, பால்ஹிகா என்ற மூன்று மகன்களைப் பெற்றான். தேவாபி இளவயதிலேயே கானகமேகி துறவியானான். ஆகையால் சந்தனு மன்னனானான். இங்கு சந்தனுவைக் குறித்து ஒரு சுலோகம் வருகிறது.

"இந்த ஏகாதிபதியால் தொடப்பட்ட முதியவர்கள், விபரிக்கமுடியாத பெரும் இன்பத்தை அடைந்தது மட்டுமின்றி, தங்கள் இளமையையும் திரும்பப் பெற்றனர்.

ஆகையால் இந்த ஏகாதிபதி சந்தனு என்று அழைக்கப்பட்டான். சந்தனு கங்கையை மணந்து கொண்டான், அவள் தேவவிரதனைப் பெற்றுக் கொடுத்தாள். தேவவிரதன் பின்பு பீஷ்மர் என்று அழைக்கப்பட்டார். பீஷ்மர், தனது தந்தைக்கு நல்லது செய்ய நினைத்து, அவனுக்கு காந்தகாளி என்று அழைக்கப்பட்ட சத்தியவதியைத் திருமணம் செய்து வைத்தார். அவள், முன்பொரு காலத்தில், தனது மங்கை பருவத்தில், பராசரரால் ஒருமகனைப் பெற்றாள். அந்த மகன் துவைபாயணர் என்று அழைக்கப்பட்டார். சந்தனு சத்தியவதியிடம் சித்ராங்கதன், விசித்திரவீரியன் என்ற இரு மகன்களைப் பெற்றான். சித்திராங்கதன் இளவயதிலேயே கந்தர்வர்களால் கொல்லப்பட்டான். ஆகையால் விசித்திரவீரியன் மன்னனானான். அவன், காசி நாட்டு மன்னனின் மகள்களான அம்பிகா, அம்பாலிகா என்ற இரு ங்கையரை மணந்தான். இருப்பினும் விசித்திரவீரியன், மகன் யாரும் இல்லாமலேயே இறந்து போனான். துஷ்யந்தனின் பரம்பரைத் தொடர்ச்சி இத்துடன் நிறைவுபெறப் போகிறதே என்று சத்தியவதி நினைக்கத் துவங்கினாள். பிறகுதான் அவள் முனிவர் துவைபாயணரை நினைவு கூர்ந்தாள். அவர், அவள் முன்னிலையில் வந்து, "உன் உத்தரவுகள் என்ன?" என்று கேட்டார். அவள், "உனது தம்பி விசித்திரவீரியன் பிள்ளையில்லாமலேயே சொர்க்கம் அடைந்தான்.

நீ அவனுக்காக அறம் சார்ந்த குழந்தைகளைப் பெற்றுக் கொடு." என்றாள். துவைபாயணர் அதற்குப் பணிந்து திருதராஷ்டிரன், பாண்டு, விதுரன் என்ற மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றார். துவைபாயணரிடம் காந்தாரி பெற்ற வரத்தால் திருதராஷ்டிரன் அவள் மூலம் நூறு மகன்களைப் பெற்றான். திருதராஷ்டிரனின் அந்த நூறு மகன்களில் நால்வர் கொண்டாடப்பட்டனர். அவர்கள் துரியோதனன், துஹ்ஸாசனன், விகர்ணன் மற்றும் சித்திரசேனன் ஆவர். பாண்டு பிரதேசம் என்று அழைக்கப்பட்ட குந்தி மற்றும் மாத்ரி என்ற மணிபோன்ற மனைவியரை அடைந்தான். ஒரு நாள் பாண்டு வேட்டையாடிக் கொண்டிருக்கையில், தனது துணையை அணைத்துக் கொண்டிருந்த மாணைக் கண்டான். அது உண்மையில் மானுருவில் இருந்த ஒரு முனிவராகும்.

அந்தச் சூழ்நிலையில் இருந்த மாணைத் தனது கணைகளால் கொன்று திருப்தியடைந்தான். மன்னனின் கணையால் தாக்குண்ட அந்த மான், உடனே தனது உருவைக் களைந்து முனிவர் உரு கொண்டு, பாண்டுவிடம், "ஓ பாண்டு, நீ அறம் சார்ந்தவனாக இருந்தும், ஒருவரைத் திருப்திப்படுத்தி மற்றவர் அடையும் இன்பத்தைப் பற்றி அறிந்திருந்தும், எனது விருப்பம் நிறைவேறாமலேயே என்னைக் கொன்றாய். அகையால், நீயும் அதுபோலவே உனது துணையுடன் இருக்கும்போது, நீ திருப்திபெறும் முன்னரே சாவாய்!" என்று சபித்தார். இந்தச் சாபத்தைக் கேட்ட பாண்டு முகம் மங்கினான், அதுமுதல் அவன் தனது மனைவியரிடம் நெருங்கவில்லை. அவன் அவர்களிடம், "எனது குற்றத்தால், நான் சபிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். குழந்தையில்லாதவர்களுக்கு வேறு உலகங்கள் இல்லை என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்." என்று சொல்லி, குந்தியைத் தனக்காக வாரிசைப் பெறுமாறு கேட்டுக் கொண்டான்.

குந்தி, "அப்படியே ஆகட்டும்" என்றாள். ஆகையால் அவள் வாரிசுகளைப் பெற்றாள். அவள் தர்மதேவன் மூலமாக, யுதிஷ்டிரனையும், மருதன் மூலமாக பீமனையும், சக்ரனின் மூலமாக அர்ஜுனனையும் பெற்றாள். பாண்டு அவளிடம் மிகவும் திருப்தி கொண்டு, "உனது சக்காளத்தியும் குழந்தையில்லாமல் இருக்கிறாளே. ஆகையால், அவளையும் பிள்ளைகள் பெற வை." என்றான். குந்தி, "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொல்லி, அவளுக்கும் வழிபாட்டு மந்திரங்களைச் சொல்லிக் கொடுத்தாள். மாத்ரி, அஸ்வினி இரட்டையர்கள் மூலம், நகுலன் மற்றும் சகாதேவனைப் பெற்றாள். ஒரு நாள், ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மாத்ரியைக் கண்டு, பாண்டுவின் விருப்பம் தூண்டப்பட்டது. அவன் அவளைத் தொட்ட மாத்திரத்தில் மரித்துப் போனான். குந்தியிடம் மாத்ரி, "எனது இந்த இரட்டையர்கள், உன்னால் பாசத்துடன் வளர்த்து வரப்பட்டும்" என்று சொல்லி, தனது தலைவனுடன் தகன நெருப்பில் ஏறினாள். சிலகாலத்திற்குப் பிறகு அந்தப் பாண்டவர்கள் ஐவரும் கானகத்தின் துறவிகளால் ஹஸ்தினாபுரம் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். பீஷ்மருக்கும், விதுரருக்கும் அவர்கள் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டனர். அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்திவிட்டு, அந்தத் துறவிகள், அனைவரும் கண்டுகொண்டிருக்கும் போதே மறைந்து போயினர். அத்துறைவிகளின் பேச்சின் முடிவில், அந்த இடத்தில் பூமழை பெய்தது. தெய்வீக மேளங்கள் வானத்தில் முழங்கின. அதன் பிறகு பாண்டவர்கள் எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டனர்.

அவர்கள் பிறகு தங்கள் தந்தையின் இறப்பைப் பற்றிச் சொல்லினர். அதன்பிறகு பாண்டுவின் இறுதிச் சடங்கு முறையாகச் செய்யப்பட்டது. பாண்டவர்கள் அங்கேயே வளர்ந்து வந்தனர். துரியோதனன் அவர்களைக் கண்டு மிகவும் பொறாமை கொண்டான். பாவம் நிறைந்த அந்த துரியோதரன் அவர்களை விரட்ட ராட்சதன் போல நடந்து கொண்டான்.

துரியோதனன் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு எரிச்சலடைகிறானோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு, அவனது முயற்சிகள் தோல்வியில் முடிந்தன. பிறகு திருதராஷ்டிரன் அவர்களை ஏமாற்றி வாரனாவதம் அனுப்பினான். அவர்களும் விருப்பத்துடன் அங்கு சென்றனர். அங்கே அவர்களை எரித்துக் கொல்வதற்கான சதி வேலை செய்யப்பட்டிருந்தது. ஆனால் ஞானியான விதுரரின் அறிவுறுத்தலை அவர்கள் ஏற்றதால், அதிலிருந்தும் தப்பினர். பிறகு பாண்டவர்கள் இடும்பனைக் கொண்டு ஏகச்சக்கரம் என்ற நகருக்குச் சென்றனர். அங்கே பகன் என்ற அசுரனை வதம் செய்து பாஞ்சாலத்திற்குச் சென்றனர். அங்கே திரௌபதியைத் தங்கள் மனைவியாகக் கொண்டு ஹஸ்தினாபுரம் திரும்பினர். அங்கேயே அவர்கள் அமைதியாக வசித்து குழந்தைகளைப் பெற்றனர்.

யுதிஷ்டிரன் பிரதிவிந்தியனைப் பெற்றான், பீமன் சூதசோமனைப் பெற்றான், அர்ஜுனன் சுருதகீர்த்தியைப் பெற்றான், நகுலன் சதானிகனைப் பெற்றான், சகாதேவன் சுருதகர்மனைப் பெற்றான். இடையில், சைவிய பழங்குடியைச் சேர்ந்த கோவசனனின் மகள் தேவிகாவை யுதிஷ்டிரன் ஒரு சுயம்வரத்தில் மணந்தான். அவளிடம் ஒரு மகனைப் பெற்று அவனுக்கு யௌதேயா என்று பெயரிட்டான். பீமனும் காசி நாட்டு மன்னின் மகள் வலந்தரையை மனைவியாகக் கொண்டு, சார்வாகன் என்ற மகனைப் பெற்றான். அர்ஜுனன் துவாரகைக்குச் சென்று இனிமையான பேச்சு கொண்ட வாசுதேவனின் தங்கை சுபத்திரையை, தனது பலத்தால் அபகரித்து ஹஸ்தினாபுரம் சென்றான். அவன் அவளிடம் அபிமன்யு என்ற மகனைப் பெற்றான். அந்த மகன் பெரும் தகுதிகளைப் பெற்று, வாசுதேவனின் அன்புக்குப் பாத்திரனாக இருந்தான். நகுலன் சேதி நாட்டு இளவரசி கரேணுமதியை மனைவியாகக் கொண்டு, அவளிடம் நிராமித்ரா என்ற மகனைப் பெற்றான். சகாதேவன், மதுரா நாட்டு மன்னன் தியுதிமத்தின் மகளான விஜயாவை ஒரு சுயம்வரத்தில் மணந்து, அவளிடம் சுஹோத்ரா என்ற மகனைப் பெற்றான். பீமசேனன் சில காலங்களுக்கு முன்பு இடும்பியிடம் கடோதகஜன் என்ற மகனைப் பெற்றான். இவர்களே பாண்டவர்களின் பதினோரு மகன்களாவர். அவர்களில், அபிமன்யுவே குலத்தின் நீட்சியைத் தொடர்ந்தான்.

அபிமன்யு விராட நாட்டு மன்னனின் மகளான உத்தரையை மணந்தான். அவள் இறந்த குழந்தை ஒன்றைப் பெற்றெடுத்தாள். வசுதேவன், "இந்த ஆறுமாத குழந்தையை நான் மீட்டெடுக்கிறேன்" என்று சொல்லி குந்தியைக் குழந்தையை எடுக்கச் சொன்னான். குறித்த காலத்திற்கு முன்பே பிறந்திருந்தும், அஸ்வத்தாமனின் ஆயுதத்தால் எரிக்கப்பட்டிருந்தும், தனது பலம் சக்தி எல்லாவற்றையும் அது இழந்திருந்தும், வாசுதேவனால் அந்தக் குழந்தை மறுபடியும் சக்தியும், பலமும் பெற்று மீண்டெழுந்தது.

அப்படி அவனை மீட்டெடுத்த வாசுதேவன், "இந்தக் குழந்தை அருகிப் போன ஒரு குலத்தில் பிறந்ததால், அவன் இன்றிலிருந்து பரீக்ஷித் என்று அழைக்கப்பட்டும்." என்றான். ஓ மன்னா, பரீக்ஷித் உனது தாயான மாத்ரவதியை மணந்து, உன்னைப் பெற்றான். ஓ ஜனமேஜயா! நீயும் உனது மனைவி வபுஷ்டமாவிடம் சதானிகா மற்றும் சங்குகர்ணா என்ற இரு மகன்களைப் பெற்றிருக்கிறாய். சதானிகனும், விதேஹ நாட்டு இளவரசியை மனைவியாகப் பெற்று அசுவமேதத்தன் என்ற மகனைப் பெற்றிருக்கிறான்.

ஓ மன்னா, புருவின் வழித்தோன்றல்கள் மற்றும் பாண்டவர்களின் வரலாறுகளை இப்போது உரைத்துவிட்டேன். இந்த அற்புதமான, அறம்வளர்க்கும், புனிதமான வரலாற்றை, நோன்பு நோற்கும் அந்தணர்களால் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். கூத்திரியர்கள் தங்கள் செயல்களாலும், குடிகளைக் காத்தும், வைசியர்கள் கவனத்துடனும், மூவகை மனிதர்களுக்கும் உதவி செய்யக் காத்திருக்கும் சூத்திரர்கள் மரியாதையுடனும் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். வேதமறிந்த அந்தணர்களும் மற்றவர்களும், கவனத்துடனும் மரியாதையுடனும் இந்த வரலாற்றை உரைப்பதாலும், அல்லது உரைப்பதைக் கேட்பதாலும், அவர்கள் அருளப்பட்டு, நல்லுலகை அடைந்து, சொர்க்கத்தை வெற்றி கொள்வர். அவர்கள், தேவர்களாலும், அந்தணர்களாலும் மற்ற மனிதர்களாலும் மதிக்கப்படுவர்.

பாரதத்தின் இந்தத் தெய்வீக வரலாறு, புனிதமானவரும், சிறப்பு வாய்ந்தவருமான வியாசரால் தொகுக்கப்பட்டது. வேதமறிந்த அந்தணர்களும் மற்றவர்களும் இதை மரியாதையுடனும், கேடு நினைக்காமலும் கேட்டால், தெய்வீகத் தகுதிகளை அடைந்து, சொர்க்கத்தை வெற்றி கொள்வர். அவர்கள் பாவினாக இருப்பினும், மற்றவர்களால் அவமதிப்புக்கு உள்ளாக மாட்டார்கள்.

இங்கே ஒரு சுலோகம் சொல்லப்படுகிறது. "இது (பாரதம்) வேதத்திற்கு நிகரானது. இது தெய்வீகமானது. அற்புதமானது. இது செல்வம், புகழ், ஆயுள் ஆகியவற்றைக் கொடுக்கவல்லது. ஆகையால், இது மனிதர்களால் மிகுந்த கவனத்துடன் கேட்கப்பட வேண்டியது."

கங்கை - மஹாபிஷன் மோகம் - பகுதி 96

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "இக்ஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்த மன்னன் ஒருவன் மஹாபிஷன் என்ற பெயருடன் இருந்தான். அவன் முடி உலகத்திற்கும் அதிபதியாக இருந்தான். அவன் உண்மையான வீரத்துடனும், உண்மை நிறைந்த பேச்சுடையவனாகவும் இருந்தான். ஆயிரம் குதிரை வேள்விகளையும் (அஸ்வமேதயாகங்களையும்), நூறு ராஜதய வேள்விகளையும் செய்து தேவர்கள் தலைவனைத் திருப்திப் படுத்தி சொர்க்கத்தை அடைந்தான்.

"ஒரு நாள் தேவர்கள் ஒன்றாகக் கூடி பிரம்மனை வழிபட்டுக் கொண்டிருந்தனர். பல அரச முனிகளும் மன்னன் மஹாபிஷனும் அந்த இடத்தில் இருந்தனர். ஆறுகளின் அரசி கங்கையும் அங்கே பெரும்பாட்டனை வழிபட வந்திருந்தாள். சந்திரனின் கதிர்களைப் போன்ற அவளது வெண்ணிற ஆடை காற்றின் செயலால் சிறிது அகன்றது. அவளது நிலை வெளிப்பட்ட போது, தேவர்கள் தங்கள் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டனர். ஆனால் அரசமுனி மஹாபிஷன் முரட்டுத்தனமாக அந்த ஆறுகளின் அரசியை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இதன் காரணமாக மன்னன் மஹாபிஷன் பிரம்மனால் சபிக்கப்பட்டான். அவர், "பாவியே, கங்கையைப் பார்த்தவுடன் நீ தன்னிலை மறந்து போனதால், நீ உலகத்தில் மறுபடி பிறப்பாய். ஆனால், நீ மறுபடி மறுபடி இந்த இடங்களுக்கு வந்து போவாய். அவளும், மனிதர்களின் உலகத்தில் பிறந்து, உனக்குத் தீங்கிழைப்பாள். ஆனால் உனக்கு கோபம் மூண்டதும், நீ சாபத்திலிருந்து விடுபடுவாய்." என்று சபித்தார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "மன்னன் மஹாபிஷன் பூமியிலுள்ள எல்லா ஏகாதிபதிகளையும் துறவிகளையும் மனதில் நினைத்துப் பார்த்து, பெரும் வீரம் கொண்ட பிரதீபனுக்கு மகனாகப் பிறக்க விரும்பினான். ஆறுகளின் அரசியும், மன்னன் மஹாபிஷன் உறுதி இழப்பதைப் பார்த்து, அவனை விருப்பத்துடன் நினைத்து, சென்றுவிட்டாள். அப்படி அவள் போகும் வழியில், சொர்க்கத்தில் வசிப்பவர்களான வசுக்களும் அதே பாதையில் வருவதைக் கண்டாள். அவர்கள் அவதியில் இருப்பதைக் கண்ட ஆறுகளின் அரசி, அவர்களிடம், "சொர்க்கத்தில் வசிப்பவர்களே, ஏன் நீங்கள் மனத்தளர்வுற்றவர்களாகக் காணப்படுகிறீர்கள்? எல்லாம் சரியாக இருக்கிறதா?" என்று கேட்டாள். அதற்கு தேவர்களான வசுக்கள், "ஓ ஆறுகளின் அரசியே, மண்ணிக்கத்தகுந்த எங்களது குற்றத்திற்காக, சிறப்பு வாய்ந்த வசிஷ்டர்

கோபங்கொண்டு எங்களைச் சபித்துவிட்டார். சிறப்பு வாய்ந்த முனிவர்களில் முதன்மையான வசிஷ்டர் மாலை வழிபாட்டில் அமர்ந்திருந்தார். அவரை எங்களால் காணமுடியவில்லை. இதை அறியாமல் நாங்கள் அவரைக் கடந்து சென்றோம். ஆகையால், கோபத்தால் அவர் எங்களை மனிதர்களின் மத்தியில் பிறக்கக் கடவீர்கள் என்று சபித்துவிட்டார். பிரம்மனால் உச்சரிக்கப்பட்டவற்றைக் கேட்டு சினங்கொள்ள எங்களுக்கு சக்தி இல்லை. ஆகையால், ஓ நதியே,

நீயே மனிதப் பெண்ணாகி வசுக்களான எங்களைப் உனது பிள்ளைகளாக்கிக் கொள். ஓ இனிமையானவளே, எந்த மனித பெண்ணின் கருவுக்குள்ளும் நுழைய நாங்கள் விரும்பவில்லை" என்றனர்.

வசுக்களால் இப்படிக்கேட்டுக் கொள்ளப்பட்ட ஆறுகளின் அரசி, "அப்படியே ஆகட்டும்." என்று சொல்லி, "பூமியிலுள்ள மனிதர்களில் முதன்மையானவர்களில் யாரை நீங்கள் தந்தையாகக் கொள்வீர்கள்?" என்று கேட்டாள்.

வசுக்கள், "பூமியில், பிரதீபனுக்கு மகனாக சந்தனு என்பவன் பிறப்பான், அவன் பார் புகழும் மன்னனாக இருப்பான்." என்றனர். கங்கை, "தேவர்களே, பாவங்களற்ற நீங்கள் தெரிவிப்பதைத் தான் நானும் விரும்பினேன். நான் நிச்சயமாக சந்தனுவிடம் செல்வேன். நீங்கள் இப்போது தெரிவிப்பது போல, இது உங்களின் விருப்பமும் கூட." என்றாள். வசுக்கள், "ஓ மூன்று மார்கமாகப் (ஆகாயம், பூமி (தரை), பாதாளம்) பயணிப்பவளே, நாங்கள் பிறந்தவுடன், எங்களை நீரில் எறிந்துவிடு, அப்படி நீ செய்தால், நாங்கள் பூமியில் வெகு காலம் வாழ வேண்டியதில்லை. ஆகையால் வெகு விரைவாக நாங்கள் மீண்டு விடுவோம்." என்றனர். அதற்கு கங்கை, "நீங்கள் விருப்பப்படுவதை நான் செய்வேன். ஆனால் என்னுடனான அவரது தொடர்பு முடிவதுமாகக் கனியற்று இருக்கக்கூடாது. ஆகையால், ஒரு மகனாவது வாழும்படி அவருக்கு வழங்குங்கள்" என்றாள். வசுக்கள், "எங்கள் ஒவ்வொருவரின் சக்தியில் எட்டில் ஒரு பங்கு சக்தியைச் சேர்த்து, நீ உனது விருப்பத்திற்கேற்றபடியும், அவனது விருப்பத்திற்கேற்றபடியும் அடையலாம். ஆனால், அந்த மகன், பூமியில் பிள்ளைகளைப் பெறக்கூடாது.

ஆகையால், நீ பெறும் பெரும் சக்திகள் கொண்ட உனது மைந்தன், புத்திரப் பேறற்று இருக்க வேண்டும்." என்றனர். இப்படி வசுக்கள் கங்கையிடம் ஒரு ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, சென்றவிட்டனர். அவர்கள் தாங்கள் விரும்பிய இடத்திற்காகக் காத்திருந்தனர்.

சந்தனு கங்கையைச் சந்தித்தான் - பகுதி 97

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அனைத்து உயிர்களிடமும் அன்பு பாராட்டும், பிரதீபன் என்றொரு மன்னன் இருந்தான். அவன், பல வருடங்களாக தனது ஆன்மிக நோன்புகளை கங்கையின் பிறப்பிடத்தில் செய்து வந்தான். ஒரு நாள், அழகும் திறமையும் நிறைந்த கங்கை, பெண்ணுரு கொண்டு, நீரிலிருந்து எழுந்து மன்னனை அணுகினாள். அந்த கவர்ச்சிகரமான அழகான தேவலோக மங்கை, தனது ஆன்மிகக் கடமைகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த அரச முனியின் ஆண்மை மிக்க சால மரத்தைப் போன்ற வலது தொடையில் அமர்ந்தாள்.

அந்த மன்னன் அவளிடம், "ஓ இனிமையானவளே, நீ என்ன விரும்புகிறாய்? நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?" என்றான். அந்த மங்கை, "ஓ மன்னா, நீர் எனது கணவராக வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். ஓ குருபரம்பரையில் வந்தவர்களில் முன்னவரே, நீர் எனதாகுக. சுய விருப்பத்துடன் தானே வந்து கேட்கும் ஒரு பெண்ணை மறுப்பது என்பதை ஞானமுள்ளவர்கள் மெச்சமாட்டார்கள்." என்றாள். அதற்கு பிரதீபன், "ஓ அழகான நிறமுடையவளே, நான் காமத்தின் வசப்பட்டு, அடுத்தவர்களின் மனைவியிடமோ அல்லது எனது வகையில்லாத பெண்களிடமோ போக மாட்டேன். நிச்சயமாக இது எனது அறம் சார்ந்த நோன்பாகும்." என்றான். அதற்கு அந்த மங்கை, "நான் அதிர்ஷ்டமற்றவளோ அல்லது அழகற்றவளோ அல்ல. நான் எல்லா வகையிலும் இன்பம் அனுபவிக்கத் தகுதி வாய்ந்தவள். நான் தேவலோக மங்கையரில் அரிதான அழகு வாய்ந்தவள். நான் உம்மை எனது கணவனாக விரும்புகிறேன். ஓ மன்னா, என்னை நிராகரிக்காதீர்." என்றாள். பிரதீபன், "ஓமங்கையே, நீ தூண்டும் வழியில் நான் செல்வதைத் தவிர்க்கிறேன். நான் எனது நோன்பை

முறித்தால், பாவம் என் மேல் விழுந்து, நான் கொல்லப்படுவேன். ஓ அழகான நிறமுடையவளே, நீ என்னை, எனது வலது தொடையில் அமர்ந்து அணைத்தாய். ஓ மருட்சியுடையவளே, அது எனது மகள்களும் மருமகள்களும் அமரும் தொடையாகும் என்பதை அறிந்து கொள்.

இடது தொடையே மனைவிக்குரியது. ஆனால் நீ அதை ஏற்கவில்லை. ஆகையால், ஓ மங்கையரில் சிறந்தவளே, நான் உன்னை ஒரு விரும்பப்படும் பொருளாக அனுபவிக்க முடியாது. நீ எனது மருமகளாகலாம். நான் உன்னை எனது மகனுக்கான மருமகளாக ஏற்றுக் கொள்கிறேன்." என்றான்.

அந்த மங்கை, "ஓ அறம் சார்ந்தவரே, நீர் சொல்வது போலவே ஆகட்டும். நான் உமது மகனோடு சேர்ந்திருக்க அனுமதியுங்கள். உம்மீது எனக்கிருக்கும் மரியாதையால், கொண்டாடப்படும் பரத குலத்திற்கு மனைவியாக இருப்பேன். நீரே உலகில் உள்ள அனைத்து ஏகாதிபதிகளுக்கும் புகலிடம். கடைசி நூறு வருடங்களில் செய்யப்பட்ட உமது குலத்தின் அறச்செயல்களைக்கூட ஒருவரால் எண்ணிவிட முடியாது. உமது குலத்தில் வந்த பல ஏகாதிபதிகளின் பெருமையும் நன்மையும் அளவற்றது. ஓ அனைவருக்கும் தலைவரே, நான் உமது மருமகளாகும்போது, உமது மைந்தன் எனது தலைவன் என்ற முறையில் எனது செயல்களின் நீதியைக் (இது சரி, இது தவறு என்று) கேட்கக் கூடாது. அப்படி உமதுமகனுடன் வாழ்ந்து, நான் அவருக்கு நல்லதைச் செய்து, அவரது மகிழ்ச்சியை அதிகரிப்பேன். இறுதியாக நான் பெற்றுக் கொடுக்கும் மகன்களின் அறத்தாலும், நற்பண்புகளாலும் அவர் சொர்க்கத்தை அடைவார்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார். "ஓ மன்னா, அப்படிச் சொல்லிவிட்டு அந்த தேவலோக மங்கை அங்கிருந்து மறைந்தாள். பிறகு மன்னன் தனது சத்தியம் நிறைவேற, தனது மகனின் பிறப்புக்காகக் காத்திருந்தான்.

குருக்கள் குலத்தின் ஒளியான, கூடித்திரியக் காளையான பிரதீபன் புத்திரப் பேறுக்கான விருப்பத்தால் தனது மனைவியுடன் தவமிருந்தான். அப்படியே காலம் கடந்து வயதான பிறகு, அவர்களுக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான். அவன் மஹாபிஷணைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை. அந்தக் குழந்தை, அதன் தந்தை உணர்ச்சிகளை அடக்கி, ஆன்மீக நோன்புகளில் இருந்தபோது பிறந்ததால் சந்தனு என்று அழைக்கப்பட்டான். அந்த குருக்களில் சிறந்தவனான சந்தனு, அழியாத அருளுலகை ஒருவன் தனது செயல் வழியாக மட்டுமே அடைய முடியும் என்பதை அறிந்து, அறத்திற்குத் தன்னை அர்ப்பணித்தான்.

சந்தனு வளர்ந்து இளமையை அடைந்தவுடன், பிரதீபன் அவனிடம், "ஓ சந்தனு, சில காலத்திற்கு முன்பு, ஒரு தேவலோக மங்கை, உனது நன்மைக்காக என்னிடம் வந்தாள். அழகான நிறமுடைய அவள், உன்னை ரகசியமாகச் சந்தித்து, குழந்தைகளுக்காக உன்னிடம் பரிந்துரைக்கும்போது, நீ அவளை உனது மனைவியாகக் கொள். ஓ பாவங்களற்றவளே, அவளது செயலைக் கண்டு அதைச் சரியென்றும் தவறென்றும் உரைக்காதே. மேலும் அவள் யார் என்பதையும் அவனிடம் கேட்காதே. ஆனால், எனது உத்தரவின் பேரில், நீ அவளை மனைவியாக ஏற்றுக் கொள்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பிரதீபன், தனது மகன் சந்தனுவுக்கு இப்படி உத்தரவிட்டுவிட்டு, அவனை அரியணையில் அமர்த்தி, கானகமேகினான். சந்தனு பெரும் அறிவும், இந்திரனுக்கு நிகரான பிரகாசத்தையும் கொண்டிருந்தான். வேட்டைக்கு அடிமையாகி, கானகத்திலேயே தனது பெரும்பங்கு பொழுதைக் கழித்தான் சந்தனு. அந்த ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவன் எப்போது மான்களையும் எறுமைகளையும் கொண்டு கொண்டு இருந்தான். ஒரு நாள், அவன் கங்கைக் கரையோரமாக அலைந்து கொண்டிருக்கையில், சித்தர்களும் சாரணர்களும் நிறைந்து இருக்கும் ஒரு பகுதிக்கு வந்தான். அங்கே, ஸ்ரீயைப் போன்ற ஜொலிக்கும் அழகுடன் வனப்புள்ள ஒரு பெண்ணைக் கண்டான். அவள் களங்கமற்றவளாக, முத்துப் பல் வரிசையுடன், தெய்வீக ஆபரணங்கள் பூண்டு, மிருதுவான அமைப்பு கொண்ட ஆடையை அணிந்து, தாமரை இதழ்களின் இழைகளைப்போல பிரகாசத்துடன் இருந்தாள். அந்த ஏகாதிபதி, அந்த மங்கையைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தான். ஆனந்தத்தால் அவனுக்கு உடனடியாக மயிர்க்கூச்செரிதல் ஏற்பட்டது. அவனது உறுதியான பார்வை, அவளது அழகைக் குடித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் திரும்பத் திரும்பக் குடித்தும் அவனுக்கு தாகம் அடங்கவில்லை.

அவளும் அந்த பிரகாசமிக்க ஏகாதிபதியைக் கண்டு பெரும் கிளர்ச்சியடைந்து, அவன் மீது பரிவு ஏற்பட்டு, அவன் மீது ஏற்படும் பாசத்தை உணர்ந்தாள். அவள் பார்த்தாள், பார்த்தாள் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்து இன்னும் அதிகமாகப் பார்த்தாள். அந்த ஏகாதிபதி அவளிடம் மெலிதான வார்த்தைகளால், "ஓ கொடியிடையாளே, நீ தேவதையாக இருந்தாலும், தானவனின் மகளாக இருந்தாலும், கந்தர்வ குலத்தைச் சேர்ந்தவளாக இருந்தாலும், அப்ஸரசாக இருந்தாலும், யக்ஷப் பெண்ணாக இருந்தாலும், நாகப்பெண்ணாக இருந்தாலும், அல்லது மனிதப் பெண்ணாகவே இருந்தாலும், ஓ தெய்வீக

அழகுடையவளே, நீ எனது மனைவியாகும்படி உன்னிடம் பரிந்துரைக்கிறேன்." என்றான்.

குழந்தைகளைக் கொன்றாள் கங்கை - பகுதி 98

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அந்த மங்கை, இனிமையான மெலிதான வார்த்தைகளைப் பேசி புன்னகைத்து நிற்கும் ஏகாதிபதியைக் கண்டு, வசுக்களிடம் தான் செய்த உறுதியை நினைத்துப் பார்த்து, மன்னனிடம் மறுமொழி கூறினாள். குற்றமற்ற குணம் கொண்ட அந்த மங்கை, தனது ஒவ்வொரு வார்த்தையாலும், இதயத்தை ஊடுருவும் இன்பத்தை மன்னனுக்குக் கொடுத்தாள்.

அவளிடம், "ஓ மன்னா, நான் உமது மனைவியாகி, உமது கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிவேன். ஆனால், ஓ ஏகாதிபதியே, நான் செய்யும் எந்த செயலும், அவை உமக்கு ஏற்பாக இருந்தாலும், ஏற்பில்லை என்றாலும், நீர் தலையிடக்கூடாது. என்னிடம் நீர் அன்பற்ற முறையில் பேசக்கூடாது. என்னிடம் நீர் அன்பாக இருக்கும் வரையில், நான் உம்முடன் வாழ்ந்து வருவேன். ஆனால் அப்படி நீர் என் காரியத்தில் தலையிடும்போதோ, அன்பற்ற வார்த்தையைப் பேசும்போதோ, அக்கணமே நான் உம்மைவிட்டு விலகிவிடுவேன்." என்றாள்.

அதற்கு மன்னன், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்றான். அதன்பிறகு அந்த மங்கை, பரதகுலத்தின் முன்னவனான அந்த அருமையான ஏகாதிபதியை கணவனாகக் கொண்டு மிகவும் திருப்தி கொண்டாள். மன்னன் சந்தனுவும் அவளைத் தன் மனைவியாகக் கொண்டு, அவளுடன் முழு மகிழ்ச்சியுடன் இன்பம் அனுபவித்து வாழ்ந்தான். அவளிடம் அவன் செய்து கொடுத்த உறுதிக்கிணங்க, அவளிடம் ஏதும் கேட்காமல் இருந்தான். அவளது நடத்தை, அழகு, பெருந்தன்மை, மற்றும் தன் வசதிகளை அவள் கவனித்துக் கொள்ளும் பாங்கு என அனைத்திலும், இந்த பூமியின் அதிபதியான சந்தனு தன் மனைவி மீது, மிகவும் திருப்தி கொண்டான்.

மூன்று வழியில் செல்லும் (ஆகாயம், பூமி, பாதாளம்) தெய்வீக கங்கை மனித உரு கொண்டு, உயர்ந்த நிறத்தோடும், தெய்வீக அழகோடும், அவளது அறச்செயல்களின் கணிகளால், அந்த மன்னர்களில் புலி போன்றவனை, இந்திரனைப் போன்ற பிரகாசத்தை உடைய சந்தனுவைக் கணவனாக அடைந்து, அவளது மனைவியாக மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்தாள். தனது கவர்ச்சியாலும், பாசத்தாலும் அவனைத் தூண்டி, அன்போடு இருந்து, பாடி, ஆடி தானும் மகிழ்ந்து, மன்னனையும் மகிழ்ச்சியடைய வைத்தாள். மாதங்களும், காலங்களும், வருடங்களும் உருண்டோடுவது தெரியாமல் அந்த ஏகாதிபதி நினைவு மயங்கி தனது மனைவியுடன் காமத்தில் மூழ்கியிருந்தான்.

அந்த மன்னன் அப்படி தனது மனைவியுடன் மகிழ்ச்சியாக இருந்த போது, அவனுக்கு தெய்வீக அழகுடன் தேவர்களைப் போன்று எட்டு பிள்ளைகள் பிறந்தனர். ஆனால், ஓ பரதா, அந்தப் பிள்ளைகளை, அவர்கள் பிறந்ததும் ஒருவர் பின் ஒருவராக நதியில் தூக்கி வீசி, "இதை உமது நன்மைக்காகவே செய்கிறேன்." என்று சொன்னாள். அந்தப் பிள்ளைகள் திரும்பிவர முடியாதபடி மூழ்கிப் போயினர்.

அவளது இந்த நடத்தை மன்னனுக்கு பிடிக்கவில்லை. ஆனால், தன்னைவிட்டு பிரிந்து விடுவாளே என்று எண்ணி தனது மனைவியிடம் ஒரு வார்த்தையும் பேசாதிருந்தான். ஆனால் எட்டாவது

பிள்ளை பிறந்ததும், தனது மனைவி முன்பு போலவே சிரித்துக் கொண்டு நதியில் அதைத் தூக்கி வீச முற்பட்ட போது, மன்னன் மிகுந்த துக்கத்துடனும், குழந்தையை அழிவிலிருந்து மீட்கும் விருப்பத்துடனும், அவளிடம், "அதைக் கொல்லாதே! யார் நீ, எங்கிருந்து நீ வந்தாய்? ஏன் உனது சொந்த குழந்தைகளைக் கொல்கிறாய்? உனது குழந்தைகளைக் கொன்ற கொலைகாரியே, உனது பாவ மூட்டை மிகப் பெரியது!" என்று சொன்னான்.

இப்படிச் சொல்லப்பட்ட அவன் மனைவி, "ஓ வாரிசின் மீது விருப்பமுள்ளவரே, நீர் ஏற்கனவே, பிள்ளை பெற்றவர்களில் முதன்மையானவராகிவிட்டீர். நான் உமது இந்தக் குழந்தையை அழிக்க மாட்டேன். ஆனால் நமது ஒப்பந்தப்படி, நான் உம்முடன் தங்கி இருக்கும் காலம் முடிவுக்கு வந்தது. நான் ஜானுவின் மகள் கங்கா. நான் பெரும் முனிவர்களால் வழிபடப்படுபவள். தேவர்களின் காரியங்களை நிறைவேற்றும் பொருட்டே நான் உம்முடன் நீண்ட காலம் வாழ்ந்து வந்தேன். சிறப்பு மிகுந்த எட்டு வசக்கள், வசிஷ்டரின் சாபத்தால் மனித உரு கொண்டனர். இந்த உலகத்தில் உம்மைத்தவிர, வேறு யாருக்கும் அவர்களைப் பெற்றெடுக்கும் மகிமை இல்லை. அவர்களைப் பெறவே நான் மனித உரு கொண்டேன். அந்த எட்டு வசக்களுக்குத் தகப்பனானதால், நிரந்தர அருள் இருக்கும் பல உலகங்களுக்கு செல்லும் தகுதியை நீரும் அடைந்துவிட்டீர். வசக்கள் பிறந்ததும், மனித உருவில் இருந்து அவர்களை விடுவிக்கிறேன் என்று நான் அவர்களுக்கு உறுதி அளித்திருந்தேன். அபர்வ முனிவரின் சாபத்திலிருந்து நான் அவர்களை விடுவித்திருக்கிறேன். ஓ மன்னா, நீர் அருள் நிறைந்து இருப்பீர். நான் உம்மைவிட்டுச் செல்கிறேன். ஆனால் கடும் தவங்கள் செய்த இந்தக் குழந்தையை உமக்கு நானே வளர்த்துத் தருவேன். நான் வசக்களிடம் கொடுத்திருந்த உறுதியின்படியே, உம்முடன் இவ்வளவு நீண்ட காலம் வாழ்ந்தேன். இந்தக் குழந்தை கங்கதத்தன் என்று அழைக்கப்பட்டிருக்கட்டும்." என்றாள்.

உண்மையை வெளிப்படுத்தினாள் கங்கை - பகுதி 99

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

சந்தனு, "வசக்களின் குற்றம் என்ன? அபர்வா என்பது யார்? யாருடைய சாபத்தால் வசக்கள் மனிதர்கள் மத்தியில் பிறந்தனர்? இந்த உனது குழந்தை கங்கதத்தன், மனிதர்களுடன் வாழும்படி என்ன செய்தான்? ஓ ஜானுவின் மகளே, எனக்கு முழுமையாகச் சொல்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இப்படிச் கேட்கப்பட்ட ஜானுவின் தெய்வீக மகள் கங்கை, தனது கணவனான, மனிதர்களில் எருதைப் போன்ற அந்த ஏகாதிபதியிடம், "ஓ பரத குலத்தில் சிறந்தவரே, வருணனால் மகனாகப் பெறப்பட்டவரே வசிஷ்டர், அந்த முனிவர் பிற்காலத்தில் அபர்வார் என்று அறியப்பட்டார். அவரது ஆசிரமம், மலைகளின் மன்னன் மேருவின் மார்பில் வீற்றிருந்தது. அந்த இடம் பல பறவைகளுடனும், மிருகங்களுடனும் புனிதமானதாக இருந்தது. அங்கே எல்லா காலங்களிலும், அந்தந்த காலங்களுக்கு ஏற்ற வகையில் மலர்கள் புத்துக் குலுங்கும். ஓ பரதகுலத்தில் சிறந்தவரே, அறம்சார்ந்த மனிதர்களில் முன்னவரான அந்த வருணனின் மகன், தனது ஆன்மிக நோன்புகளை இனிய கிழங்குகளும் நீரும் நிறைந்திருந்த அந்தக் கானகத்திலேயே செய்து வந்தார்.

தகூறுக்கு, சுரபி என்ற பெயரில் ஒரு மகள் இருந்தாள். ஓ பரத குலத்தில் எருதைப் போன்றவரே, அவள் உலகத்தின் நன்மைக்காக காசியபருடன் கூடி ஒரு மகளை (நந்தினி) பசுவின் உருவில் பெற்றாள். அந்த பசுக்களில் முதன்மையான நந்தினி அனைத்தும் உடைய (விரும்பிய அனைத்தையும்) கொடுக்கும் திறன் கொண்டவளாக) பசுவாக இருந்தாள். வருணனின் அறம்சார்ந்த மகன் நந்தினியைத் தனது ஹோம காரியங்களுக்காக அடைந்தார். முனிவர்களால் வழிபடப்பட்ட அந்த ஆசிரமத்திலேயே நந்தினியும் வசித்து வந்தாள். அப்படி வசித்து வரும்போது, அச்சமற்று மகிழ்ச்சியுடன் அந்த புனிதமான இடத்தில் அவள் உலவிக் கொண்டிருந்தாள்.

"ஒரு நாள், ஓ பரத குலத்தில் எருதைப் போன்றவரே, அந்தக் கானகத்திற்கு, தெய்வீக முனிவர்களாலும், தேவர்களாலும் வழிபடப்படும் வசுக்கள், பிருதுவைத் தலைமையாகக் கொண்டு அங்கு வந்தனர். அங்கே தங்கள் மனைவியருடன் அந்த மலைகளுடன் கூடிய அழகான கானகத்தில் உலவித் திரிந்து மகிழ்ச்சியாக இருந்தனர். ஓ இந்திரனின் வீரத்தைக் கொண்டவரே, அப்படி அவர்கள் உலவிக் கொண்டிருக்கையில், வசுக்களின் கொடியிடை மனைவியருள் ஒருத்தி, அந்தக் கானகத்தில் உலவிக் கொண்டிருந்த, எல்லாம் உடைய நந்தினியைக் கண்டாள். அவள், பெரிய கண்களுடன், மடி கனத்து, மெலிதான வாலுடன், அழகான கால்களுடன், அனைத்து அதிர்ஷ்டக் குறிகளும், நிறைந்த பாலும், அனைத்து செல்வங்களும் கொண்டிருந்த அந்தப் பசுவைத் தனது கணவன் தியுவுக்குக் காட்டினாள்.

ஓ முதன்மையான யானைகளின் வீரத்தைக் கொண்டவரே, தியு அந்தப் பசுவைக் கண்டு, அதன் சிறப்புகளை ஆராய்ந்து ரசித்து தனது மனைவியிடம், "ஓ அழகான தொடைகளையுடைய கருங்கண் பெண்ணே, இந்த அழகான ஆசிரமத்திற்கு உரிமையாளரான முனிவருக்கு சொந்தமானதே இந்தப் பசு. ஓ கொடியிடையாளே, சாகப் பிறந்தவன் இதன் பாலை அருந்தினால், பத்தாயிரம் வருடங்களுக்கு இளமை மாறாமல் இருப்பான்." என்றான். ஓ ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவரே, இதைக்கேட்ட களங்கமற்ற குணம் கொண்ட கொடியிடை தேவதை, தனது பிரகாசமிக்க தலைவனிடம், "இந்த உலகத்தில் ஜிதவி என்ற பெயரில் எனக்கு ஒருதோழி இருக்கிறாள். அவள் பேரழகம் இளமையுமுடையவள். அவள் மனிதர்களில் தேவனாக இருக்கும் அரசமுனி உசீநராவின் மகள். அவள் மிகுந்த புத்திசாலியாகவும், உண்மைக்கு அர்ப்பணிப்புடனும் இருக்கிறாள்.

ஓ சிறப்புமிக்கவரே, அந்த எனது தோழிக்காக இந்தப் பசுவை அதன் கன்றுடன் பெற விரும்புகிறேன். ஆகையால், ஓ தேவர்களில் சிறந்தவரே, எனது தோழி அதன் பாலைக் குடித்து, இந்த உலகத்தில் நோய்களும் பலவீனமும் அடையாமல் இருக்க, நீர் அதை இங்கே கொண்டு வாரும். ஓ சிறப்பமிக்கவரே, பழியற்றவரே, எனது விருப்பத்தை நீர் நிறைவேற்ற வேண்டும். அதைத் தவிர நான் வேறு எதையும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டேன்." என்றாள். தனது மனைவியின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட தியு, அவளுக்கு மகிழ்ச்சியை உண்டாக்க விருப்பங்கொண்டு, தனது சகோதரன் பிருது மற்றும் ஏனையோர் துணையுடன் அதைத் திருடினான். அந்தப் பசுவைக் கொண்ட முனிவரின் பெரும் ஆன்மத் தகுதிகளை மறந்த தியு, நிச்சயமாக அந்த தனது தாமரைக் கண் மனைவியின் உத்தரவின் பேரிலேயே அதைச் செய்தான். அந்நேரத்தில் அவன், பசுவைத் திருடியபாவத்திற்காக நாம் விழுந்துவிடுவோம் என்று நினைத்துக் கூடப் பார்க்கவில்லை.

"மாலையில் பழங்களைச் சேகரித்துக் கொண்டு, வருணனின் மகன் தனது ஆசிரமத்திற்கு வந்த போது, பசுவும் கன்றும் காணவில்லை என்பதைக் கண்டார். அவர் கானகத்திற்குள் தேடத் துவங்கினார், உயர்ந்த புத்தி கூர்மை உடைய அந்த முனிவர், தனது பசுக்களைக் காணவில்லை என்றவுடன், தனது ஆன்மிகப் பார்வையில் வசுக்கள் அவற்றைத் திருடிவிட்டனர் என்பதைக் கண்டார். அவருக்கு உடனே கோபம் முண்டது. வசுக்களை, "இனிமையான பால் தரும், அழகான வால் கொண்ட எனது பசுவை வசுக்கள் திருடியதால், அவர்கள் உண்மையாக பூமியில் பிறக்கட்டும்" என்று சபித்தார்.

ஓ பரத குலத்தில் எருதைப் போன்றவரே, அந்த சிறப்புவாய்ந்த முனிவர் அபர்வர் கோபத்தால் வசுக்களை அப்படிச் சபித்தார். அப்படிச் சபித்துவிட்டு, மீண்டும் தனது ஆன்மிகத் தவத்தில் முடி இதயத்துடன் மூழ்கினார். ஓ மன்னா, அந்தப் பெரும் சக்திவாய்ந்த, ஆன்மச் செல்வம் கொண்ட பிரம்மரிஷி கோபங்கொண்டு தங்களைச் சபித்ததை வசுக்கள் அறிந்தனர். அவர்கள் வேகமாக அந்த ஆசிரமத்திற்கு வந்து அந்த முனிவரைக் குளிர்விக்க முயன்றனர்.

ஆனால், ஓ மனிதர்களில் புலி போன்றவரே, அறத்தின் எல்லா விதிகளையும் அறிந்த அந்த முனிவர் அபர்வரின் அருளைப் பெறுவதில் அவர்கள் தோற்றனர். அந்த அறம்சார்ந்த அபர்வர், "தவாவுடன் (அவர்களில் ஒரு வசுவின் பெயர்) கூடிய வசுக்களே, நீங்கள் என்னால் சபிக்கப்பட்டுள்ளீர்கள். நீங்கள் மனிதர்களுள் பிறந்து ஒரு வருடத்திற்குள் உங்கள் சாபத்திலிருந்து விடுபடுவீர்கள். ஆனால் யாருடைய செயலால் நீங்கள் சபிக்கப்பட்டீர்களோ, அவன் (தியு) அவனது பாவச் செயலிற்காக, நீண்ட காலத்திற்கு உலகத்தில் வசிப்பான். நான் கோபத்தால் உதிர்த்த வார்த்தைகளைப் பயனற்றதாக்க மாட்டேன். தியு பூமியில் வசித்தாலும், அவன் பிள்ளைகளைப்

பெற மாட்டான். இருப்பினும், அவன் அறம்சார்ந்தவனாகவும், சாத்திர அறிவுடனும் இருப்பான். அவன் தனது தந்தைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பான். பெண் துணையின் இன்பத்திலிருந்து அவன் விலகியே இருப்பான்." என்று சொன்னார்.

வசுக்களிடம் இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, அந்த பெருமுனிவர் சென்று விட்டார். பிறகு வசுக்கள் அனைவரும் கூடி என்னிடம் வந்தனர். ஓ மன்னா, அவர்கள், தாங்கள் பிறந்தவுடன், தங்களை நீரில் தூக்கி எறிந்து விடுவேன் என்று வரம் தருமாறு என்னிடம் கெஞ்சினர். ஓ மன்னர்களில் சிறந்தவரே, அவர்களை உலக வாழ்விலிருந்து விடுவிப்பதற்காக, நான் அவர்கள் விருப்பப்படியே நடந்தேன்.. ஓ மன்னர்களில் சிறந்தவரே, அந்த முனிவரின் சாபப்படி, இந்தக் குழந்தையே (தியு) பூமியில் சில காலத்திற்கு வாழ்வான்." என்றாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, அந்த தேவதை மறைந்தாள். அவள் தனது பிள்ளையுடன் தான் தேர்ந்தெடுத்த இடத்திற்குச் சென்றுவிட்டாள். அந்த சந்தனுவின் மகன் கங்கேயன் என்றும் தேவவிரதன் என்றும் பெயரிடப்பட்டான். அவன் எல்லா சாதனைகளிலும் அவனது தந்தையை மிஞ்சினான். சந்தனு, தனது மனைவி மறைந்தவுடன், தனது தலைநகருக்குத் துயரத்துடன் சென்றான். இனி அந்த சிறந்த மன்னன் சந்தனுவின் பல அறங்களையும், பெரும் நற்பேறுகளையும் விவரிக்கிறேன். நிச்சயமாக இந்த வரலாறே மஹாபாரதம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

பயங்கரமானவன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 100

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "தேவர்களாலும் அரச முனிகளாலும் புகழப்பட்ட அந்த ஏகாதிபதி சந்தனு, தனது ஞானத்திற்காகவும், அறச்செயல்களுக்காகவும், உண்மை நிறைந்த பேச்சுக்காகவும் எல்லா உலகங்களிலும் அறியப்பட்டிருந்தான். தன்னடக்கம், தயாளம், மன்னிக்கும் குணம், புத்திகூர்மை, அதிகாரத்தில் மென்மை, பொறுமை, அதீத சக்தி ஆகிய குணங்கள் அந்த மனிதர்களில் காளைப் போன்றவனிடம் (சந்தனுவிடம்) இருந்தன.

அறம், பொருள் ஆகியவற்றில் சரளமாக இருந்து, பரத குலத்தையும், மனித குலத்தையும் காத்து வந்தான் அந்த {சந்தனு} ஏகாதிபதி. அவனின் {சந்தனுவின்} கழுத்தில் சங்கில் (சங்கு) உள்ளது போல மூன்று கோடுகள் இருந்தன. அவனின் {சந்தனுவின்} தோள் அகலமாக இருந்தது. மதங்கொண்ட யானையின் வீரத்தை அவன் {சந்தனு} பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அரசகளுக்கான எல்லா அதிர்ஷ்ட குறிகளும் அவனிடம் {சந்தனுவிடம்} இருந்தன. தேவலோகம் செல்வதற்கு முழுத்தகுதி வாய்ந்த பூமியின் முதல்வனாக அவன் {சந்தனு} இருந்தான். பெரும் சாதனைகள் செய்த அந்த ஏகாதிபதியின் நடத்தையைக் கண்ணுற்ற மனிதர்கள், இன்பத்தையும், பொருளையும் விட அறம்தான் உயர்ந்தது என்பதை அறிய வந்தனர். இந்த குணங்களே, மனிதர்களில் காளைப் போன்ற சந்தனுவிடம் வசித்து வந்தன. உண்மையாக, சந்தனுவைப் போன்று வேறு எந்த மன்னனும் இதுவரை இருந்ததில்லை. அறத்திற்குத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட அம்மன்னனைக் {சந்தனுவைக்} கண்ட பூமியின் மற்ற மன்னர்கள், அறம் சார்ந்த மனிதர்களில் முதன்மையான அவனுக்கு {சந்தனுவுக்கு} மன்னாதி மன்னன் (சக்கரவர்த்தி) என்ற பட்டத்தைக் கொடுத்தனர். அந்த பரத குலத்தைக் காக்கும் தலைவனின் {சந்தனுவின்} காலத்தில் பூமியில் இருந்த மன்னர்கள் அனைவரும் துயரில்லாமல், பயமில்லாமல், எந்த குறையும் இல்லாமல் இருந்தனர்.

அவர்கள் அனைவரும் அமைதியுடன் உறங்கி, அதிகாலையில் எழுவதற்கு முன்னர் மகிழ்வானக் கனவுகள் கண்டு எழுந்தனர். அற்புதமான சாதனைகளைச் செய்து மற்றொரு இந்திரனைப் போல் இருந்த அந்த ஏகாதிபதியின் {சந்தனுவின்} கட்டுப் பாட்டில் இருந்த பூமியின் மன்னர்கள் அனைவரும், நன்னடத்தை உள்ளவர்களாகவும், தயாளர்களாகவும், அறம் சார்ந்தவர்களாகவும், வேள்விகள் செய்து கொண்டும் இருந்தனர். சந்தனு பூமியை ஆண்டு கொண்டிருந்த போது, அவனை {சந்தனுவைப்} போன்ற மற்ற ஏகாதிபதிகள் அனைவரின் அறத்தகுதிகளும் பெரும்

அளவில் முன்னேறின. கூத்திரியர்கள் அந்தணர்களுக்குச் சேவை செய்தார்கள்; வைசியர்கள் கூத்திரியர்களுக்குச் சேவை செய்தார்கள்; சூத்திரர்கள் அந்தணர்களையும், கூத்திரியர்களையும் வழிபட்டு வைசியர்களுக்குச் சேவை செய்தார்கள்.

சந்தனு குருக்களின் தலைநகரான மகிழ்ச்சிமிகு ஹஸ்தினாபுரத்தில் வசித்து, கடல்களால் சூழப்பட்ட முடி உலகத்தையும் ஆண்டான். அவன் உண்மையுள்ளவனாக, சூதுகளற்றவனாக, தேவர்களின் மன்னனைப் போல அறங்களின் விதிக்குட்பட்டு வாழ்ந்து வந்தான். தயாளம், அறம், ஆன்மிகம் ஆகியவற்றின் கலவையோடு இருந்த அவன், பெரும் நற்பேறு பெற்றான். அவன் {சந்தனு} கோபத்தையும், தீயவற்றையும் நீக்கி, அழகான சோமனைப் போல் இருந்தான். சூரியனைப் போன்ற பிரகாசத்துடனும், வாயுவைப் போன்ற வீரத்துடனும், கோபத்தில் யமனைப் போலவும், பொறுமையில் பூமியைப் போலவும் இருந்தான். ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, சந்தனு இந்த உலகத்தை ஆண்டு கொண்டிருந்த போது, மான்களோ, பன்றிகளோ, பறவைகளோ அல்லது வேறு எந்த மிருகமோ தேவையேற்பட்டாலொழிய கொல்லப்பட்டதில்லை.

அவனின் {சந்தனுவின்} ஆட்சிக்குட்பட்ட பகுதிகளில், அறத்தில் தலைசிறந்ததான அன்பு, கருணையுடன், ஆசை மற்றும் கோபதாபங்களுக்கு அப்பாற்பட்டு எல்லா உயிர்களிடத்திலும் பாரபட்சமற்ற முறையில் செலுத்தப்பட்டது. தேவர்கள், முனிவர்கள் மற்றும் பித்ரிக்களுக்கு மரியாதை செலுத்தும் வகையில் வேள்விகள் நடத்தப்பட்டன. பாவம் வரும் வகையில் எந்த உயிரினத்தின் உயிரும் எடுக்கப்படவில்லை. சந்தனு, துயரத்திலிருந்தோருக்கும், ஆதரவற்றவர்களுக்கும், பறவைகள் மற்றும் மிருகங்களுக்கும் மற்றும் ஏனைய உயிரினங்களுக்கும் மன்னனாக மட்டுமில்லாமல் தந்தையாகவும் இருந்தான். குரு பரம்பரையில் வந்த அந்த சிறந்தவனின் {சந்தனுவின்} ஆட்சியில் மக்கள் உண்மையுடன் ஒன்றிணைந்த பேச்சுடனும், தயாளமாகவும், அறம் சார்ந்தும் இருந்தனர். இல்லற இன்பத்தை முப்பத்தாறு ஆண்டுகள் அனுபவித்த சந்தனு {36}, பிறகு கானகத்திற்கு சென்றான்.

சந்தனுவின் மகனான கங்கைக்குப் பிறந்த வசு, தேவவிரதன் என்று அழைக்கப்பட்டான். அவன் {தேவவிரதன்}, மிகுந்த அழகாலும், அவனது பழக்க வழக்கங்களாலும், நடத்தையாலும், கல்வியாலும், அப்படியே சந்தனுவைப் பிரதிபலித்தான். உலகம் சார்ந்த அறிவிலும், ஆன்மிகத்திலும் அதனதன் கிளைகளிலும் அவன் {தேவவிரதன்} பெற்றிருந்த ஞானம் பெரியதாக இருந்தது. அவனது பலமும், சக்தியும் இயல்புக்கு மிக்கதாக இருந்தது. அவன் {தேவவிரதன்} பெரும் ரத வீரனானான். உண்மையில் அவன் {தேவவிரதன்} பெரும் மன்னனாக இருந்தான்.

"ஒரு நாள், மன்னன் சந்தனு, தனது கணையால் அடிபட்ட மான் ஒன்றை கங்கைக்கரை ஓரமாக தேடிக்கொண்டிருந்த போது, கங்கை மிகவும் வற்றிப் போயிருப்பதைக் கண்டான். ஓ மனிதர்களில் காளைப் போன்றவனே, சந்தனு இந்தக் காட்சியைக் கண்டு வியந்து நின்றான். அவன் {சந்தனு} தனது மனதிற்குள்ளேயே, ஆறுகளில் முதன்மையான {கங்கை} ஆறு எப்படி இவ்வளவு வேகமாக வற்றிப் போயிற்று? என்று கேட்டுக் கொண்டான். அந்த சிறப்பு மிக்க ஏகாதிபதி {சந்தனு}, காரணத்தைத் தேடிக் கொண்டிருந்த போது, திடகாத்திரமான, இனிமையான ஒரு இளைஞன் {தேவவிரதன்}, தனது கூரிய தெய்வீக ஆயுதங்களால் நதியின் ஓட்டத்தைத் தடுத்து இந்திரனைப் போல நின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். பிரம்மாண்டமான கங்கையின் நீரோட்டம், ஒரு இளைஞனால் தடுக்கப்பட்டதைக் கண்டு மிகவும் ஆச்சரியமடைந்தான். அந்த இளைஞன் {தேவவிரதன்}, சந்தனுவின் மகனைத் தவிர வேறு யாருமில்லை. சந்தனு, தனது மகனை {தேவவிரதனை}, அவன் பிறந்த போது பார்த்ததுதான். அதன் பிறகு பார்த்ததேயில்லை ஆகையால் அந்த இளைஞனை அவனால் {சந்தனுவால்} நினைவுகூர முடியவில்லை. அந்த இளைஞன் {தேவவிரதன்} தனது தந்தையை {சந்தனுவைப்} பார்த்தவுடனேயே கண்டுகொண்டான் எனினும், மன்னனை {சந்தனுவை} நெருங்காமல், தனது தெய்வீக மாய சக்திகளைப் பயன்படுத்தி, மேகத்தால் பார்வையை மறைத்து, அவன் {சந்தனு} பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே மறைந்து போனான் {அந்த இளைஞன் தேவவிரதன்}.

மன்னன் சந்தனு, தான் கண்ட காட்சியை நினைத்து வியந்து, ஒரு வேளை அந்த இளைஞன் தனது மகனாக இருப்பானோ என்றெண்ணி கங்கையிடம், "எனது மகனைக் காட்டு" என்றான். இப்படி கேட்கப்பட்ட கங்கை, அழகான உரு கொண்டு, ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பிள்ளையைத் தனது வலக் கரத்தில் பற்றி வந்து, சந்தனுவிடம் காட்டினாள். சந்தனு, ஏற்கனவே அவளை {கங்கையை} அறிந்திருந்தாலும், இப்போது ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, வெண்ணிற ஆடையுடன் வந்த அந்த அழகான பெண்ணை {கங்கையை} அவனால் {சந்தனுவால்} அடையாளம் கண்டுகொள்ள

முடியவில்லை. கங்கை, "மனிதர்களில் புலி போன்றவரே {சந்தனுவே}, சிறிது காலத்திற்கு முன், என்னால் எட்டாவதாகப் {8} பெறப்பட்ட மகன் இவன்தான் {தேவவிரதன்}. இவன் {தேவவிரதன்} எல்லா ஆயுதங்களிலும் தேர்ச்சி பெற்றிருக்கிறான் என்பதை அறிந்து கொள்ளும். ஒ ஏகாதிபதியே {சந்தனுவே}, இவனை {தேவவிரதனை} இப்போது நீர் கூட்டிச் செல்லலாம். அவனை {தேவவிரதனை} நான் கவனத்துடன் வளர்த்திருக்கிறேன். ஒ மனிதர்களில் புலி போன்றவரே, உமது இல்லத்திற்கு இவனையும் {தேவவிரதனையும்} அழைத்துச் செல்லுங்கள். உயர்ந்த புத்திகூர்மையுடன், வசிஷ்டரிடம் முழு வேதத்தையும் அதன் கிளைகளையும் கற்று வந்திருக்கிறான். எல்லா ஆயுதங்களிலும் நிபுணத்துவம் பெற்ற சிறந்த வில்லாளியான இவன் {தேவவிரதன்}, போர்க்களத்தில் இந்திரனைப் போன்றவன். ஒ பரதரே (பரத குலத்தில் வந்தவரே), தேவர்களும் அசுரர்களும் இவனுக்கு {தேவவிரதனுக்கு} நல்லதையே செய்ய நினைப்பர். உசானஸ் (சுகரன்) அறிந்த ஞானத்தின் கிளைகள் அத்தனையையும் இவனும் {தேவவிரதனும்} அறிவான். தேவர்களாலும், அசுரர்களாலும் வழிபடப்பட்டும் பிரகஸ்பதி அறிந்த எல்லா சாத்திரங்களிலும் இவன் நிபுணத்துவம் பெற்றிருக்கிறான்.

ஐமதக்னியின் மைந்தன் ஒப்பற்ற ராமன் (பரசுராமன்), அறிந்த எல்லா பலம்வாய்ந்த ஆயுதங்களையும், சிறப்பு வாய்ந்த, பெரும்பலம் கொண்ட உமது மகன் {தேவவிரதன்} ஆவான். மன்னா, உயர்வான வீரத்தைக் கொண்ட, வீர மைந்தனை {தேவவிரதனை} உமக்கு நான் கொடுக்கிறேன்.

இவன் {தேவவிரதன்} சிறந்த வில்லாளன். மன்னர்களின் கடமைகளையும், அவர்களுக்குள்ளான ஒப்பந்தங்கள் அனைத்தையும் இவன் அறிவான்." என்றாள். இப்படி கங்கையால் சொல்லப்பட்ட சந்தனு, தூரியனைப் போன்ற தனது மைந்தனை {தேவவிரதனை} தனது தலைநகருக்கு அழைத்துச் சென்றான். தேவர்களின் தலைநகரைப் போல இருந்த தனது தலைநகரை {ஹஸ்தினாபுரத்தை} அடைந்ததும், அந்த புருவின் வழியில் வந்த ஏகாதிபதி {சந்தனு}, தன்னை பெறும் அதிர்ஷ்டசாலியாக நினைத்தான்.

எல்லா பெளரவர்களையும் அழைத்து, அரசாங்கத்தைக் காக்க, தனது மகனை {தேவவிரதனை} தனது வாரிசாக அறிவித்தான். ஒ பரத குலத்தில் காளைப் போன்றவனே {ஜனமேஜனே}, தனது நடத்தையால் அந்த இளவரசன் {தேவவிரதன்} விரைவாக தனது தந்தையையும் {சந்தனுவையும்}, மற்ற பெளரவர்களையும் அரசாங்கத்துக்குட்பட்ட அனைத்துக் குடிகளையும் திருப்திப்படுத்தினான். அதன்பிறகு, ஒப்புயர்வற்ற வீரம் கொண்ட மன்னன் {சந்தனு}, தனது மகனுடன் {தேவவிரதனுடன்} மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்து வந்தான்.

இப்படியே நான்கு {4} வருடங்கள் ஓடின. ஒரு நாள் மன்னன் {சந்தனு} யமுனைக் கரையில் இருந்த ஒரு கானகத்திற்குச் சென்றான். அங்கே அந்த மன்னன் {சந்தனு} உலவிக் கொண்டிருந்த போது, திக்கற்ற இடத்திலிருந்து நறுமணம் பரவி வருவதை உணர்ந்தான். அதன் காரணத்தை அறிந்து கொள்ள விருப்பம் கொண்டு, அந்த மன்னன் {சந்தனு} அப்படியும் இப்படியும் தேடிக் கொண்டிருந்தபோது, மீனவ மகளான தெய்வீக அழகுடன் கூடிய கருங்கண் மங்கையொருத்தியை {சத்தியவதியை} கண்டான்.

அவளிடம், "ஓ மருட்சியுடையவளே, நீ யார்? நீ யாருடைய மகள்? இங்கே என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்?" என்று கேட்டான். அவள் {சத்தியவதி}, "ஆசிர்வதிக்கப்பட்டு இருப்பீரா! நான் 'மீனவர்த் தலைவனின் மகள். அவரது உத்தரவின் பேரில், ஆன்மத் தகுதிகளை அடைய, வழிப்போக்கர்கள் இந்த நதியைக் கடந்து அக்கரைக்குச் செல்ல இந்தப் படகின் மூலம் உதவுகிறேன்", என்றாள்.

தெய்வீக அழகும், இனிமையும், நறுமணமும் கூடிய அந்த மங்கையைக் கண்டு, அவளை {சத்தியவதியை} தனது மனைவியாக அடைய எண்ணினான் மன்னன். அவளது தந்தையிடம்

{மீனவர்த் தலைவனிடம்} சென்று, தனது கோரிக்கையை வைத்தான். ஆனால் அந்த மீனவர்த் தலைவன், "ஓ மன்னா {சந்தனு}, உயர்ந்த நிறத்துடன் எனது மகள் {சத்தியவதி} பிறந்தவுடனேயே, அவளுக்கேற்ற கணவனை அடைய வேண்டுமே என்று உணர்ந்தேன். ஆனால், எனது இதயத்தில் குடியிருக்கும் விருப்பத்தைக் கேளும். ஓ பாவமற்றவரே, நீர் உண்மையானவர், இந்த மங்கையை {சத்தியவதியை} என்னிடம் இருந்து பரிசாக அடைய நீர் விருப்பம் கொண்டால், ஓர் உறுதியை ஏற்றுக் கொள்ளும். அந்த உறுதியை நீர் கொண்டால், உண்மையாக நான் எனது மகளை {சத்தியவதியை} உமக்கு அளிக்கிறேன். உமக்குச் சமமான வேறு கணவனை இவளுக்கு என்னால் அளிக்க முடியாது", என்றான் {மீனவர்த் தலைவன்}.

"இதைக் கேட்ட சந்தனு, "நீர் கேட்கும் உறுதி என்ன என்பதை நான் கேட்ட பிறகே, அதை என்னால் தர முடியுமா என்று சொல்ல முடியும். என்னால் தரக்கூடியது என்றால், நிச்சயம் தருவேன். இல்லையென்றால் என்னால் முடியாது." என்றான்.

மீனவன், "ஓ மன்னா {சந்தனு}, நான் உம்மிடம் என்ன கேட்கிறேன் என்றால், இந்த மங்கை மூலமாகப் பிறக்கும் மகனே, உமக்குப் பிறகு உமது அரியணையை ஏற வேண்டும். வேறு யாரும் உனக்கு வாரிசாகக் கூடாது." என்றான்.

"வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ஓ பரதா, இதைக் கேட்ட சந்தனுவால், அவன் {மீனவன்} கேட்ட வரத்தைக் கொடுக்க முடியவில்லை. இருப்பினும் ஆசை அவனுக்குள்ளே இருந்து அவனை {சந்தனுவை} எரித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த மன்னன் இதயத்தில் துயர் கொண்டு, வழியெல்லாம் மீனவன் மகளை {சத்தியவதியை} நினைத்துக் கொண்டே ஹஸ்தினாபுரம் திரும்பினான். இல்லம் திரும்பி வேதனை நிறைந்த தியானத்தில் தனது நேரத்தைப் போக்கினான் அந்த ஏகாதிபதி. ஒரு நாள், துயரத்தில் இருந்த தனது தந்தையிடம் {சந்தனுவிடம்} தேவவிரதன் சென்று, "உம்மிடம் எல்லா செல்வமும் இருக்கிறது. எல்லா தலைவர்களும் உமக்குக் கீழ்ப்படிகிறார்கள், பிறகு ஏன் நீர் இப்படித் துயரத்திலிருக்கிறீர்? உமது சிந்தனையிலேயே லயித்துக் கொண்டு என்னிடம் ஒரு வார்த்தையும் மறுமொழி கூறாமல் இருக்கிறீர்.

நீர் குதிரையில் வெளியே எங்கும் செல்வதில்லை; சோகத்துடனும் மெலிந்தும் காணப்படுகிறீர். சுறுசுறுப்பையும் இழந்துவிட்டீர். நீர் என்ன நோயால் அவதிப்படுகிறீர்? என்பதை அறிந்து கொள்ள நான் விரும்புகிறேன். அப்படி அறிந்து கொண்டால், அதற்கேற்ற தீர்வை என்னால் செய்ய முடியும்." என்றான். சந்தனு, தனது மகனிடம் {தேவவிரதனிடம்}, "நான் துயரத்திலிருக்கிறேன் என்று நீ உண்மையைச் சொல்கிறாய் மகனே. நான் ஏன் இப்படி இருக்கிறேன் என்பதையும் உனக்குச் சொல்கிறேன். ஓ பரத குலத்தில் வந்தவனே {தேவவிரதனே}, இந்தப் பெரும் பரம்பரைக்கு நீ

ஒருவனே கொழுந்தாக இருக்கிறாய். நீ எப்போதும், வீர விளையாட்டுகளிலும், வீர சாதனைகள் செய்வதிலுமே இருக்கிறாய். ஓ மகனே (தேவவிரதனே), ஆனால் நான், மனித வாழ்வின் நிலையில்லாமையை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஓ கங்கையின் மைந்தனே (தேவவிரதனே), உனக்கு ஏதேனும் ஆபத்து ஏற்பட்டால், நான் மகனற்றவனாகிவிடுவேன். உண்மையில் நீ ஒருவனே எனக்கு நூறு மகன்களுக்குச் சமம். ஆகையால், இனிநான் மீண்டும் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்பவில்லை.

நமது பேரரசை வழிநடத்திச் செல்லும் வளமை எப்போதும் உன்னுடன் இருக்க வேண்டும் என்பதே எனது வேண்டுகூறும் விருப்பமும் ஆகும். ஒரே மகன் உள்ளவன் மகனற்றவனே என்று ஞானமுள்ளோர் சொல்கின்றனர். நெருப்பின் முன்பாக செய்யப்படும் வேள்விகளும், மூன்று வேதங்களின் ஞானமும் அதனதன் பலனாக நிரந்தர அறத்தகுதித் தரும் என்பது உண்மையாக இருந்தாலும், ஒரு மகனின் பிறப்பால் ஏற்படும் அறத்தகுதியில் பதினாறில் ஒரு பகுதிக்குக் கூட அது சமமாக இருக்காது. உண்மையில் இவ்வகையில் பார்த்தால், மனிதனுக்கும், கீழ்மையான விலங்குகளுக்கும் வித்தியாசமில்லை. ஓ ஞானியே, ஒரு மகனைப் பெறுவதால் ஒருவன் சொர்க்கத்தை அடைவான், என்ற நம்பிக்கையில் உள்ள சந்தேகத்தை நான் ஊக்குவிக்கவில்லை. ஏனென்றால், தேவர்களும் ஏற்கும் புராணங்களின் வேராக இருக்கும் வேதங்களில், இதற்கு எண்ணற்ற சாட்சிகள் இருக்கின்றன. ஓ பரத குலத்தில் வந்தவனே (தேவவிரதனே), நீயோ எப்போதும் வீரவிளையாட்டுகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் வீரன். நீ போர்க்களங்களில் வீழக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் நிறைய உண்டு. அப்படி நடந்தால், இந்த பரதப் பேரரசு என்ன ஆகும். அந்த நினைப்பே என்னைத் துயரடைய வைக்கிறது. எனது துயருக்கான காரணத்தை உன்னிடம் முழுமையாகச் சொல்லிவிட்டேன்", என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பெரும் புத்திகூர்மை வாய்ந்த தேவவிரதன், மன்னனிடம் எல்லாவற்றையும் கேட்டு, சிறிது நேரம் யோசித்தான். பிறகு, தனது தந்தையின் (சந்தனுவின்) நலனில் அக்கறையுள்ள, தனது தந்தைக்கு (சந்தனுவிற்கு) அர்ப்பணிப்புடன் உள்ள ஒரு முதிர்ந்த அமைச்சரை அழைத்து, மன்னனின் துயரத்துக்கான காரணத்தைக் கேட்டான். ஓ பரத குலத்தில் காளைப் போன்றவனே (ஜனமேஜயனே), இப்படி இளவரசனால் கேட்கப்பட்ட அமைச்சர், காந்தவதிக்காக (சத்தியவதி) மீனவன் கேட்ட வரத்தைப் பற்றிச் சொன்னார். பிறகு தேவவிரதன், வயதால் மதிக்கத்தக்க கூடித்திரிய தலைவர்களைத் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு, நேரடியாக மீனவர்த் தலைவனிடம் சென்று, தனது மன்னனின் (சந்தனுவின்) சார்பாக அவனது மகளை (சத்தியவதியைக்) கேட்டான்.

மீனவர்த்தலைவன் அவனுக்கு (தேவவிரதனுக்கு) மரியாதைகள் செய்து அழைத்து, இளவரசன் அமர ஆசனம் கொடுத்து, "ஓ பரத குலத்தின் காளைப் போன்றவனே, நீ ஆயுதம் தாங்கியவர்களின் முதன்மையானவனும், சந்தனுவின் ஒரே மகனுமாவாய். உனது பலம் பெரியது. இருப்பினும் உனக்குச் சொல்வதற்கு என்னிடம் ஒன்று இருக்கிறது. மணமகளின் தகப்பனாக இந்திரனே இருந்தாலும், அவனும் (இந்திரனும்) இப்படிப்பட்ட மதிப்பான விரும்பக்கூடிய சம்பந்தத்தை நிராகரிக்க வருத்தப்படுவான். இந்தக் கொண்டாடப்படும் மங்கை சிறந்த விதைக்குச் சொந்தக்காரர், உனக்கு நிகரான அறத்தகுதி வாய்ந்தவர். அவர் என்னிடம் உனது தந்தையின் அறங்களைப் பற்றி பல முறை பேசியுள்ளார். இந்த மன்னன் ஒருவனே சத்தியவதியின் கரத்தைப் பற்ற தகுதி வாய்ந்தவன் என்றும் என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறார். சிறந்த பிரம்ம முனிவரான அசிதர் எனது மகள் சத்தியவதியின் கரத்தை மணத்திற்காகக் கேட்ட போதும் நான் மறுத்திருக்கிறேன் என்பதையும் இந்த நேரத்தில் சொல்லிக் கொள்கிறேன். இந்த மங்கையைக் குறித்து சொல்ல என்னிடம் ஒரு வார்த்தைதான் உள்ளது. சக்காளத்தியின் மகன் (கங்கையின் மகன்-தேவவிரதன்) எதிரியாக இருப்பதுதான் இந்தத் திருமணத்திற்குப் பெரும் தடையாக இருக்கிறது. ஓ எதிரிகளை ஒடுக்குபவனே, ஒருவன் அசுரனானாலும், கந்தர்வனானாலும் தனக்குள்ளேயே எதிரியை வைத்திருப்பவனுக்குப் பாதுகாப்பில்லை. இதுதான் இந்தத் திருமணத்திற்குத் தடை. வேறெதுவும் இல்லை. நீ ஆசிரவதிக்கப்பட்டிருப்பாய். ஆனால், சத்தியவதி குறித்தும், அவளது திருமணம் குறித்து நான் சொல்ல இதுதான் உள்ளது." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ஓ பரத குலத்தில் வந்தவனே (ஜனமேஜயனே), தேவ விரதன் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு, தனது தந்தைக்கு (சந்தனுவிற்கு) நன்மை செய்ய விரும்பி அங்கிருந்த தலைவர்கள் மத்தியில், "ஓ உண்மை பேசுவவர்களில் முதன்மையானவரே, நான் உச்சரிக்கப் போகும் உறுதியைக் கேளும்! இதைப் போன்ற உறுதியை ஏற்கும் துணிவு இதுவரை பிறந்த மனிதர்களிலும் இல்லை, இனிமேல் பிறக்கப் போகிறவர்களிடத்திலும் இருக்காது. நீர் எதிர்பார்க்கும் அனைத்தையும் நான் நிறைவேற்றுவேன். இந்த மங்கை மூலமாகப் பிறக்கும் மைந்தனே எங்களது அடுத்த மன்னனாவான்." என்றான். இப்படிச் சொல்லப்பட்ட மீனவர்த்தலைவன், அரசாட்சியில் விருப்பங்கொண்டு (தனது மகள் வயிற்றுப் பிள்ளைக்காக), அடைய முடியாததை அடைய எண்ணி, "ஓ அற ஆன்மா கொண்டவனே, நீ அளவற்ற புகழ்வாய்ந்த உனது தந்தை சந்தனுவின் சார்பாக வந்திருக்கிறாய். நீயே எனது மகளின் (சத்தியவதியின்) திருமணத்தை என் சார்பாக இருந்து ஏற்பாடு செய். ஆனால், ஓ இனிமையானவனே (தேவவிரதனே), உன்னிடம் சொல்ல வேறொன்றும் இருக்கிறது. நீ வேறு ஒரு உறுதியும் கொடுக்க வேண்டுமே. ஓ எதிரிகளை ஒடுக்குபவனே, மகளைப் பெற்று வைத்திருப்பவர்கள் ஒவ்வொருவரும் நான் கேட்பது போலவே கேட்க வேண்டும். ஓ உண்மைக்கு அர்ப்பணிப்புடன் இருப்பவனே, நீ சத்தியவதிக்காக செய்து கொடுத்திருக்கும் சத்தியத்தைக் கொடுக்க நீ தகுதிவாய்ந்தவன்தான். ஓ பெரும் கரங்களுக்குச் சொந்தக்காரனே, நீ உனது உறுதியை மீறுவாய் என்று நான் சந்தேகம் கொள்ளவில்லை. இருப்பினும், உன்னால் பெறப்படும் குழந்தைகள் மீது எனக்கு சந்தேகம் இருக்கிறது." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), மீனவர்த்த தலைவனின் சந்தேகங்களுக்கு விடையளித்திருந்த உண்மைக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்த கங்கையின் மைந்தன் (தேவவிரதன்), தனது தந்தைக்கு (சந்தனுவிற்கு) நன்மையைச் செய்ய விரும்பம் கொண்டு, "ஓ மீனவர்த்தலைவனே, ஓ மனிதர்களில் சிறந்தவரே, இங்கே கூடியிருக்கும் மன்னர்களின் முன்னிலையில் நான் ஏற்கும் உறுதியைக் கேளும். மன்னர்களே, ஏற்கனவே நான், அரியணையில் எனக்கு இருக்கும் உரிமையைத் துறந்தேன். இப்போது எனது பிள்ளைகளின் காரியத்திற்கு ஒரு தீர்வைச் சொல்கிறேன். ஓ மீனவரே, இந்த நாள் முதல் நான் பிரம்மச்சரியத்தை மேற்கொள்கிறேன். நான் மகனற்று இறந்தாலும், நித்திய அருளுள்ள சொர்க்கலோக உலகங்களை அடைவேன்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "கங்கை மைந்தன் (தேவவிரதன்) உதிர்த்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட மீனவனின் உடலில் இருந்த ரோமங்கள் சந்தோஷத்தால் விறைத்து நின்றன. அவன், "எனது மகளை அளிக்கிறேன்" என்றான். உடனே, அப்சரஸ்களும், தேவர்களும், முனிவர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் அந்தரத்தில் இருந்து தேவ விரதனின் தலையில் பூ மழை பொழிந்து, "இவன் பீஷ்மன் (பயங்கரமானவன்)." என்றனர். பீஷ்மன் பிறகு, தனது தந்தைக்கு சேவை செய்ய அந்த அழகான மங்கையிடம் (சத்தியவதியிடம்), "தாயே, ரதத்தில் ஏறுங்கள், நமது இல்லத்திற்குச் செல்வோம்", என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இவற்றைச் சொல்லிவிட்டு, பீஷ்மன், அந்த அழகான மங்கை (சத்தியவதி) ரதமேற உதவி செய்தான். அவளுடன் ஹஸ்தினாபுரம் வந்து, சந்தனுவிடம் நடந்தது அத்தனையும் சொன்னான். அங்கே கூடியிருந்த மன்னர்கள் தனியாகவும், கூடியும் இந்த செயற்கரிய செயலைப் பாராட்டி "இவன் (தேவவிரதன்) உண்மையிலேயே பீஷ்மன் (பயங்கரமானவன்) தான்!" என்றனர். சந்தனு தனது மகளின் இயல்புக்குமிக்க சாதனைகளால், பெரிதும் மகிழ்ந்து, அந்த உயர் ஆன்ம இளவரசனுக்கு அவனது விருப்பத்திற்கேற்ப இறக்கும் வரம் கொடுத்து, "நீ வாழ விரும்பும்வரை, இறப்பு உன்னை அணுகாது. ஓ பாவமற்றவனே (பீஷ்மனே), நிச்சயமாக இறப்பு உன்னை அணுகும். ஆனால், முதலில் உன்னிடம் அனுமதி பெற்ற பிறகே அப்படி அணுகும்", என்றான் (சந்தனு).

சந்தனுவின் மைந்தர்கள் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 101

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "ஓ ஏகாதிபதியே, திருமணச் சடங்குகள் முடிந்ததும், மன்னன் சந்தனு, அந்த அழகான மணமகளை தனது இல்லத்தில் அமர்த்தினான். விரைவில் சத்தியவதிக்கு புத்திக் கூர்மையுள்ள வீர மைந்தனாக ஒரு மகன் பிறந்தான். அவனுக்கு சந்தனு, சித்திராங்கதன் என்று பெயரிட்டான். அவன் பெரும் சக்தியுடன் திறமை வாய்ந்தவனாக இருந்தான்.

பெரும் வீரமிக்க தலைவன் சந்தனு, சத்தியவதியிடம் மற்றொரு மகனையும் பெற்று அவனுக்கு விசித்திரவீரியன் என்று பெயரிட்டான்.

அவன் பெரும் வில்லாளியாக இருந்து, தனது தந்தைக்குப் பிறகு மன்னனான். விசித்திரவீரியன் பருவம் அடைவதற்கு முன்னரே, மன்னன் சந்தனு, தவிர்க்க முடியாத காலத்தின் தலையீடுகளை உணர்ந்தான். சந்தனு சொர்க்கத்திற்கு உயர்ந்த பின்னர், பீஷ்மன் தன்னை சத்தியவதியின் தலைமையின் கீழ் நிறுத்தி, எதிரிகளை ஒடுக்கும் சித்திராங்கதனை அரியணையில் ஏற்றினான். சித்திராங்கதன் எதிரி மன்னர்களை எல்லாம் அழித்து, தனக்கு நிகர் யாரும் இல்லை என்று உணர்ந்தான். தன்னால் மனிதர்களையும், அசுரர்களையும், ஏன் தேவர்களையும் வெல்ல முடியும் என்று நினைத்த சித்திராங்கதன், பெரும் பலம் வாய்ந்த மன்னனான கந்தர்வ மன்னனைப் போருக்கு அழைத்தான். பெரும் பலசாலிகளான அந்த கந்தர்வனும், குருபரம்பரையின் முன்னவனும் குருகோத்திரத்தில் உக்கிரமாக போர் செய்தனர். அந்தப் போர் சரஸ்வதி நதிக்கரையில் மூன்று முழு வருடங்களுக்கு உக்கிரமாக நடந்தது.

அந்த பயங்கரப் போரில் அடர்ந்த கணைகள் மழையைப் போலப் பொழிந்தன. அவர்களிருவரில் அதிக தந்திரம் கொண்ட கந்தர்வன் குருக்களின் இளவரசனைக் கொன்றான். மனிதர்களில் முதன்மையான, எதிரிகளை ஒடுக்கும் சித்திராங்கதனைக் கொன்றுவிட்டு கந்தர்வன் மேலுலகம் சென்றான்.

ஓ மன்னா, மனிதர்களில் புலி போன்ற பெரும் வீரமிக்க சித்திராங்கதன் கொல்லப்பட்ட பிறகு, சந்தனுவின் மைந்தன் பீஷ்மன், அவனது ஈமக்கடன்களை முடித்து, பெரும் சக்தி கொண்ட விசித்திரவீரியன் சிறுவனாக இருந்த போதே அவனை குருக்களின் அரியணையில் அமர்த்தினான். விசித்திரவீரியன் பீஷ்மனின் அதிகாரத்தின் கீழ் இருந்து, பிதுர்வழி வந்த தனது நாட்டை ஆண்டான். அறத்தின் விதிகளிலிலும் அனைத்து சட்டங்களிலும் ஞானம் கொண்ட பீஷ்மனை அவன் வழிபட்டு நின்றான். பீஷ்மனும் தனது கடமைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு அவனைக் காத்து வந்தான்.

காசியில் நடந்த சுயம்வரம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 102

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "ஓ குரு பரம்பரையில் வந்தவனே (ஜனமேஜயா), சித்திராங்கதன் கொல்லப்பட்ட பிறகு, விசித்திரவீரியன் சிறுவனாக இருந்தாலும் அரியணை ஏறினான். பீஷ்மர் தன்னை சத்தியவதியின் கட்டளைக்குக் கீழ் அமர்த்திக் கொண்டு, அந்த அரசாங்கத்தை ஆண்டார். புத்திசாலிகளில் முதன்மையான தனது தம்பிக்கு தக்க வயது வந்ததும், பீஷ்மர் அவனுக்குத் திருமணத்தைச் செய்துவைப்பதில் இதயம் செலுத்தினார். அந்த சமயத்தில் *காசி மன்னனின் அப்சரகுகளைப் போன்ற மகள்கள் மூவர், ஒரே சமயத்தில் ஒரு சுயம்வரத்தில் தங்கள் துணையைத் தேடிக் கொள்ளப்

போகின்றனர் என்பதை அறிந்தார். ரதம் செலுத்துபவர்களில் முதன்மையானவரான அந்த எதிரிகளை அழிக்கும் பீஷ்மர், தனது தாயின் கட்டளையை ஏற்று, வாரணாசிக்கு ஒற்றை ரதத்தில் சென்றார். அங்கே கணக்கிலடங்கா ஏகாதிபதிகள் எல்லா திக்குகளில் இருந்து வந்திருந்ததைக் கண்டார். தங்கள் கணவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கக் காத்திருக்கும் மூன்று மங்கையரையும் கண்டார். அங்கே கூடியிருந்த மன்னர்களின் பெயர்களை சபையில் ஒவ்வொருவராகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது, பீஷ்மர் தனது தம்பியின் சார்பாக, அந்த மங்கையரைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர்களை ரதத்தில் ஏற்றினார்.

ஓ ஏகாதிபதி (ஜனமேஜயா), மங்கையரை ரதத்தில் ஏற்றி அங்கே கூடியிருந்த மன்னர்களிடம் ஆழ்ந்த குரலில் கர்ஜனை செய்தார், "ஒரு தகுதியான மனிதனை வரவழைத்து, ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஒரு மங்கையை பல பரிசுகளுடன் அவனுக்கு அளிக்கலாம் என்று ஞானமுள்ளோர் சொல்கின்றனர். சிலர் இரு பசுக்களைப் பெற்றுக் கொண்டும் ஒரு மங்கையை அளிக்கின்றனர். சிலர், ஒரு தொகையைக் குறித்து, அதைப் பெற்றுக் கொண்டு ஒரு மங்கையை அளிக்கின்றனர். சிலர் தங்கள் பலத்தால் மங்கையரைக் கவர்ந்து செல்கின்றனர். சிலர் மங்கையரின் சம்மதம் பெற்று மணக்கின்றனர், சிலர் அவர்களுக்கு போதையூட்டி சம்மதிக்க வைத்தும், சிலர் அந்த மங்கையரின் பெற்றோரிடம் சம்மதம் பெற்றும் மணக்கின்றனர். சிலர் வேள்வியில் தாங்கள் துணை புரிந்ததற்கான பரிசாக தங்கள் மனைவிகளைப் பெறுகின்றனர். இதில் கற்றோர் எப்போதும் திருமணங்களில் எட்டாவது வகையையே புகழ்கின்றனர்.

இருப்பினும் மன்னர்கள் (ஐந்தாவது வகையான) சுயம்வரத்தையே தங்களுக்குத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்கின்றனர். ஆனால், ஒரு சுயம்வரத்தில் கூடியிருக்கும் மன்னர்களுக்கு மத்தியில், எதிரிகளை அழித்து, பலம் கொண்டு அபகரிக்கப்பட்ட மனைவியே ஒருவனுக்குப் பரிசைப் போன்றவள் என்று பல முனிவர்கள் சொல்கின்றனர். ஆகையால், ஏகாதிபதிகளே, நான் இந்த மங்கையரை பலத்தால் அபகரித்துச் செல்கிறேன். உங்களால் முடிந்தவரை சிறப்பாகப் போராடிப் பாருங்கள். ஒன்று என்னை அழியுங்கள் அல்லது என்னால் அழியுங்கள். ஓ ஏகாதிபதிகளே, நான் இங்கே போருக்குத் தயாராக இருக்கிறேன்." என்று குருக்களின் இளவரசர், மங்கையரை ரதத்தில் ஏற்றி, அங்கே கூடியிருந்து மன்னர்கள் மற்றும் *காசி மன்னன் முன்னிலையில் இப்படிச் சொன்னார்.

மங்கையரை அபகரித்து, மன்னர்களுக்கு போர் அழைப்பு விடுத்து, தனது ரதத்தைச் செலுத்தினார். இப்படிச் சவால் விடப்பட்ட ஏகாதிபதிகள் தங்கள் புஜங்களைத் தட்டிக் கொண்டு, கோபத்தால் தங்கள் உதடுகளைக் கடித்துக் கொண்டு எழுந்து நின்றனர். அங்கே ஏற்பட்ட பெரும் கூச்சல் அதிக சப்தத்துடன் இருந்தது. பெரும் அவசரத்துடன் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் ஆபரணங்களைத் துறந்து, போர் உரி தரித்தனர்.

ஓ ஜனமேஜயா, அவர்கள் அப்படித் தங்கள் ஆபரணங்களைக் கழற்றி போர் உரி தரிக்கும்போது, அந்த ஆபரணங்களில் இருந்து எழுந்த ஒளி, வானத்தில் மின்னல் தெரிப்பதைப் போல இருந்தது. கோபத்தால் புருவங்கள் சுருங்கி, கண்கள் சிவந்து இருந்த அந்த ஏகாதிபதிகள், பொறுமை துறந்து, எழுந்து நடந்ததால் அவர்களது நடைக்கு ஏற்றார்போல் அவர்களது ஆபரணங்களும் ஆடின. அவர்கள் விரைவாக, சிறந்த குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட அழகான ரதங்களைக் கொண்டு வந்தனர். அந்த அற்புதமான போர்வீரர்கள் அனைத்து விதமான ஆயுதங்களையும் தரித்து, தங்கள் ரதங்களைச் செலுத்தி குருக்களின் தலைவனை நோக்கித் தங்கள் ஆயுதங்களை ஏந்தினர்.

ஓ பாரதா (ஜனமேஜயா), ஒரு புறத்தில் அந்த அற்புதமான கணக்கிலடங்கா ஏகாதிபதிகளும், மறுபுறத்தில் குருக்களின் வீரர் தன்னந்தனியாகவும் அணிவகுத்தனர். அப்படிச் கூடியிருந்த அந்த ஏகாதிபதிகள் அனைவரும் ஒரே நேரத்தில் பத்தாயிரம் கணைகளைத் தங்கள் எதிரியை நோக்கி அடித்தனர். இருப்பினும், பீஷ்மர் மிக விரைவாக அந்தக் கணக்கிலடங்காக் கணைகளைத் தனது கணக்கிலடங்கா கணைகளால் தடுத்தார். அதன்பின், அந்த மன்னர்கள் அனைவரும் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டு பெருமேகங்கள் கூடி மலையின் மார்பில், மழையைக் கொட்டுவதைப் போல, எல்லா திக்குகளிலிருந்தும் மழையெனத் தங்கள் கணைகளைத் தொடுத்தனர். ஆனால், பீஷ்மர் அவர்கள் தொடுத்த அனைத்துக் கணைகளையும் தடுத்தது மட்டுமில்லாமல், ஒவ்வொரு ஏகாதிபதியையும் மும்முன்று கணைகளால் தைத்தார். பதிலுக்கு அந்த ஏகாதிபதிகள் ஒவ்வொருவரும் ஐந்து கணைகளைத் தொடுத்தனர். ஆனால், அவை அனைத்தும் பீஷ்மர் தடுத்து, மேலும் இரு கணைகளால் அவர்களைத் தைத்தார்.

போர் மிக உக்கிரமானது, அடர்த்தியானக் கணைகள் மழையெனப் பொழிந்தன. அந்தப் போரைப் பார்ப்பதற்கு தேவாசுரப் போர் நடப்பது போலத் தெரிந்தது. இந்தப் போரில் கலந்து கொள்ளாத வீரமிக்கவர்கூட, இந்தக் காட்சியைக் கண்டு அஞ்சினர். பீஷ்மர் பலரின் விற்கள், கொடிக் கம்பங்கள், மார்புக் கவசங்கள் மற்றும் எதிரிகளின் தலைகளையும் நூற்றுக்கணக்கிலும் ஆயிரக்கணக்கிலும் அறுத்தெறிந்தார். பயங்கரமான வீரத்தாலும், இயல்புக்கு மிக்க தனது கரங்களின் இலகுத்தன்மையாலும் அவர் தன்னைக் காத்துக் கொண்டார். இதைக் கண்ட எதிரி வீரர்களும் அவரை வெகுவாகப் பாராட்டினர். ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்துபவர்களில் முதன்மையான அவர், அனைத்து ஏகாதிபதிகளையும் வீழ்த்தி, அந்த மங்கையரை அழைத்துக் கொண்டு தனது தலைநகருக்குத் திரும்பினார்.

ஓ மன்னா, அப்போது, ரத வீரர்களில் பெரும்பலம் வாய்ந்த மன்னன் சல்லியன் சந்தனுவின் மைந்தனான பீஷ்மருக்குப் பின்னாலிருந்து போருக்கு அழைப்பு விடுத்தான். அந்த மங்கையரை அடைவதில் விருப்பம் கொண்டு பீஷ்மரிடம், யானைக் கூட்டங்களுக்குத் தலைமையான யானை, பெண் யானையைக் கண்டதும் தனது தந்தங்களால் மற்ற யானைகளின் குடலைக் கிழித்தெரிய வருவது போல வேகமாக வந்தான். அப்படி வந்த சல்லியன் கோபத்துடன், "அங்கேயே நில், அங்கேயே நில்" என்றான்.

*காசி மன்னனின் பெயர் பீமதேவன் என்கிறார் திரு.ஜெயமோகன்

//விஷ்ணுவிலிருந்து பிரம்மன் பிறந்தான். பிரம்மனிலிருந்து அத்ரி முனிவர் பிறந்தார். அத்ரியிலிருந்து சந்திரனும், சந்திரனிலிருந்து புதனும், புதனிலிருந்து புரூரவஸும் பிறந்தனர். ஆயுஷ், ஆனேன்ஸ், பிரதிஷ்ஞர், சிருஞ்சயன், ஜயன், விஜயன், கிருதி, ஹரியஸ்வன், சுகதேவன், நதீனன், ஜயசேனன், சம்கிருதி, ஷத்ரதர்மன், சுஹோத்ரன், சலன், ஆர்ஷ்டிசேனன் என்னும் அரசர்கள் வரிசையில் பிறந்த மாமன்னன் காசன் ஆவான். காசனின் மைந்தர்களின் நாடு என்ற பொருளிலேயே அந்நகரம் காசி என்றழைக்கப்பட்டது. தீர்க்கதபஸ், தன்வந்திரி, கேதுமான், பீமரதன் என்னும் காசிமன்னர்களின் குலத்தில் உதித்த மாமன்னன் திவோதாசன் ஆவான். அவனது வம்சத்தில் வந்தவர் மாமன்னன் பீமதேவன். திவோதாசனிலிருந்து, திவ்யாதிதி, திவ்யாதிதியில் இருந்து பிரதிசத்ரன் பிறந்தான். ஜயன், நதீனன், சலன், சுகதேவன், பீமரதன், கேதுமான் எனத் தொடரும் பெருங்குலத்திற்கு அரசன் இந்தப் பீமதேவன்.// என்று வெண்முரசில் திரு.ஜெயமோகன் அவர்கள் சொல்கிறார்.

எதிரிகளை அழிக்கும் மனிதர்களில் புலி போன்ற பீஷ்மர், இந்த வார்த்தைகளால் தூண்டப்பட்டு, சுடர்விட்டெரியும் நெருப்பு போன்ற கோபத்துடன், வில்லைத் தனது கையில் தாங்கி, புருவம்

சுருங்கி எதிரியின் வரவுக்காகத் தனது ரதத்தில் காத்து நின்றார். அவர் நிற்பதைக் கண்ட அனைத்து ஏகாதிபதிகளும், அங்கே நடக்கப்போகும் சல்லியனுக்கு பீஷ்மருக்குமான பெரும்போரைக் காணும் பார்வையாளர்களாக நின்றனர். பசுவின் பார்வையைப் பெற்ற எருதுகள் போல உறுமிக் கொண்டு இருவரும் தங்கள் வீரத்தை ஒருவர் மேல் ஒருவர் காண்பிக்கத் துவங்கினர். மனிதர்களில் முதன்மையான சல்லியன், இலகுவான இறகுகள் கொண்ட நூற்றுக்கணக்கான, ஆயிரக்கணக்கான தனது கணைகளால் சந்தனுவின் மகன் பீஷ்மரை மறைத்தான். இப்படி பீஷ்மரை சல்லியன் மறைத்ததைக் கண்ட மன்னர்கள் அனைவரும் அவனை வெகுவாகப் பாராட்டினர்.

அவனது கரத்தின் நளினத்தைக் கண்ட அந்தக் கூட்டம் பெரிதும் மகிழ்ந்து சல்லியனை சத்தம் போட்டுப் பாராட்டியது. எதிரிநாட்டு நகரங்களை அடக்கும் பீஷ்மர் அந்த கூடித்திரியர்களின் சத்தத்தைக் கேட்டு மிகவும் கோபம் கொண்டு, "இருங்கள், இருங்கள்" என்று சொல்லி தனது சாரதியிடம், "கருடன் பாம்பைக் கொல்வது போல, உடனே அவனைக் கொல்லும் விதத்தில் சல்லியன் இருக்கும் இடத்திற்கு ரதத்தை செலுத்தும்" என்றார். பிறகு, அந்தக் குருக்கள் தலைவர், வருண ஆயுதத்தை தனது வில்லின் நாணில் ஏற்றி, சல்லியனின் நான்கு குதிரைகள் மேல் தொடுத்தார். ஓ மன்னர்களில் புலி போன்றவனே, பிறகு அந்த குருக்கள் தலைவர் எதிரிகளின் கணைகளை முறித்து, சல்லியனின் சாரதியைக் கொன்றார். பிறகு, அந்த மங்கையருக்காகப் போரிட்டுக் கொண்டிருக்கும் அந்த மனிதர்களில் முதன்மையானவரான சந்தனுவின் மைந்தன் பீஷ்மர், ஐந்தரா ஆயுதத்தைப் பிரயோகித்து சல்லியனின் குதிரைகளைக் கொன்றார்.

பிறகு அந்த ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவனை வீழ்த்தி, அவனை உயிருடன் மட்டும் விட்டு வந்தார். ஓ பரத குலத்தில் காளையே, சல்லியன் இந்தத் தோல்விக்குப் பிறகு தனது நாட்டுக்குத் திரும்பி, தொடர்ந்து அறம்சார்ந்து நல்லாட்சி செய்தான். சுயம்வரத்திற்கு வந்த அனைத்து மன்னர்களும் தங்கள் தங்கள் நாட்டுக்குத் திரும்பினர்.

பீஷ்மர் அந்த ஏகாதிபதிகள் அனைவரையும் வீழ்த்தி, மங்கையரைக் கவர்ந்து, குருக்களின் இளவரசன் விசித்திரவீரியன் அறம் சார்ந்து, ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவரைப் போல (சந்தனுவைப் போல) ஆண்டு கொண்டிருக்கும் ஹஸ்தினாபுரம் நோக்கிச் சென்றார். ஓ மன்னா, வழியில் பல கானகங்களையும், நதிகளையும், மலைகளையும், மரங்கள் அடர்ந்த சோலைகளையும் கடந்து விரைவாகத் தலைநகர் வந்து சேர்ந்தார் பீஷ்மர். போர்க்களத்தில் பெரும் வீரத்தைக் காண்பித்து பல எதிரிகளைக் கொன்ற சமுத்திரம் போகும் கங்கையின் மைந்தன், தனது உடலில் சிறு கீரலும் இன்றி காசி மன்னன் மகள்களை தன் நாட்டுக்கு மருமகளாகக் கொண்டு வந்தார். பெரும் பலம் வாய்ந்த பீஷ்மர், தனது தம்பிக்கு நன்மை செய்ய விரும்பி, தனது வீரத்தால் அந்த மங்கையரைக் கொண்டு வந்து, அவர்களை, தகுதி வாய்ந்த விசித்திர வீரியனுக்கு காணிக்கையாக அளித்தார். அறத்தின் விதிகளை நன்றாக அறிந்த அந்த சந்தனுவின் மைந்தன் (பீஷ்மர்), மன்னர் குலத்தின் வழக்கத்தின்படி செயற்கரிய செயல் செய்துவிட்டு, தனது தம்பியின் திருமணத்திற்கான ஏற்பாடுகளைக் கவனித்தார்.

சத்தியவதியின் ஆலோசனையின்படி திருமணத்திற்கான அனைத்து ஏற்பாடுகளும் பீஷ்மரால் செய்யப்பட்ட பிறகு, காசி மன்னனின் மூத்த மகள், மெல்லிய புன்னகையுடன், அவரிடம் இந்த வார்த்தைகளைக் கூறினாள் "இதயத்தால் நான் மன்னன் சௌபாவைக் (சால்வ மன்னனைக்) கணவராகத் தேர்ந்தெடுத்து விட்டேன். அவரும், தனது இதயத்தால் என்னை மனைவியாக ஏற்றுக் கொண்டார். இது எனது தந்தையாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்தது. அந்த சுயம்வரத்தில் நான் அவரையே எனது தலைவனாகத் தேர்ந்தெடுப்பதாக இருந்தேன். அறத்தின் அனைத்து விதிகளையும் அறிந்தவர் நீர், இதையும் அறிந்து, என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்யும்." என்றாள்.

அந்தணர்கள் முன்னிலையில் அந்த மங்கை இப்படிச் சொன்னதும், பீஷ்மர் என்ன செய்யப்பட வேண்டும் என்பது குறித்து சிந்தித்தார். அவர் அறத்தின் விதிகளை நன்கு அறிந்திருந்தார். வேதமறிந்த அந்தணர்களிடம் ஆலோசித்து, காசி மன்னனின் மூத்த மகள் அம்பாவை, அவள் விருப்பப்படி என்ன வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ள அனுமதி கொடுத்தார். ஆனால் மற்ற இரு மங்கையரான அம்பிகா மற்றும் அம்பாலிகாவை, தனது இளைய தம்பி விசித்திரவீரியனுக்கு மணமுடித்துக் கொடுத்தார்.

விசித்திரவீரியன் அறம் சார்ந்தவனாகவும், எதையும் அதிக அளவு உண்ணாதவனாக இருந்தாலும், தான் கொண்ட இளமையாலும் அழகாலும் பெருமிதம் கொண்டு, தனது திருமணத்திற்குப் பிறகு காமத்திற்கு அடிமையானான். அம்பிகையும், அம்பாலிகையும் நல்ல உயரமாகவும், தங்கத்தை உருக்கியதைப் போன்ற நிறத்துடனும் இருந்தனர். அவர்களது சிரம் சுருள் முடியால் மறைக்கப்பட்டிருந்தது, அவர்களது விரல் நகங்கள் நீண்டு சிவப்பாக இருந்தன. அவர்களது இடுப்புகள் சதைப்பற்றுடன் உருளையாக இருந்தன. அவர்களது மார்புகள் நிறைந்து ஆழமாக இருந்தன. அனைத்து அதிர்ஷ்டக் குறிகளும் கொண்ட அந்த இனிமையான இளம் மங்கையர், தாங்கள் சரியான துணைக்கே மணம் செய்து கொடுக்கப்பட்டதாக நினைத்து அகம் மகிழ்ந்து விசித்திரவீரியனிடம் அன்பாகவும் மரியாதையுடனும் நடந்து கொண்டனர். விசித்திரவீரியன் தேவர்களின் வீரத்துடனும், அசுவினி இரட்டையர்களின் அழகுடனும் இருந்ததால், எந்த அழகான மங்கையரின் இதயத்தையும் திருடும் ஆற்றல் அவனுக்கு இருந்தது.

அந்த இளவரசன் ஏழு வருடங்கள் தடையில்லாமல் தன் மனைவியரின் நெருக்கத்தில் சுகமாக வாழ்ந்தான். ஆனால், இளமையின் தொடக்கத்திலேயே அவன் காச நோயால் தாக்கப்பட்டான். நண்பர்களும் உறவினர்களும் ஒருவருக்கொருவர் கலந்தாலோசித்து இதற்கான தீர்வைக் கண்டறிய முயன்றனர். அவர்கள் எவ்வளவு முயன்றும் குருக்களின் இளவரசன் மறையும் சூரியனைப் போல இறந்து போனான். அறம்சார்ந்த பீஷ்மர் கவலையிலும் துயரத்திலும் மூழ்கிப்போனார். சத்தியவதியிடம் ஆலோசித்து குரு பரம்பரையினர் சூழ கற்ற பண்டிதர்களை வைத்து தனது தம்பியின் ஈமக்கடன்களை முடித்தார்.

சத்தியவதி பீஷ்மருக்கிட்ட கட்டளை | ஆதிபர்வம் - பகுதி 103

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அதிர்ஷ்டமற்ற சத்தியவதி தனது மகனை நினைத்து துக்கத்தில் ஆழ்ந்தாள். தனது மருமகள்களுடன் சேர்ந்து, இறந்து போன தனது மகனின் ஈமக்கடன்களை முடித்து, அடித்து கொண்டிருக்கும் மருமகள்களையும், ஆயுதம் பயன்படுத்துபவர்களில் முதன்மையான பீஷ்மரையும் தன்னால் இயன்ற அளவு தேற்றினாள். தனது பார்வையை அறத்தின் கண் திருப்பி, தனது தந்தை வழி மற்றும் தாய்வழிகளையும் ஆராய்ந்து பீஷ்மரிடம், "ஈமக்கடன், சாதனைகள் மற்றும் குரு வழி வந்த சந்தனுவின் பரம்பரை தொடர்ச்சி ஆகியன இப்போது உன் கைகளிலேயே இருக்கின்றன. நற்செயல்களும் மோட்சமும் எப்படி பிரியாதனவோ, அப்படி இந்த நெடும் வாழ்க்கையில் உண்மையும் நம்பிக்கையும் பிரியாதன, அறம் உன்னிடம் இருந்து பிரியாதது. ஓ அறம் சார்ந்தவனே, அறத்தின் விதிகளை அதன் சுருதிகளுடனும் வேதங்களின் கிளைகளுடனும் நன்கறிந்தவன் நீ.

நீ அறத்தாலும், குடும்ப சடங்குகளின் ஞானத்திலும் சுக்கிரனுக்கும் அங்கிரசுக்கு நிகரானவன். உன்னால் கடுமையான சூழ்நிலைகளில் புதிய விதிகளைக் கண்டெடுக்க முடியும். ஆகையால், ஓ அறம் சார்ந்த மனிதர்களில் முதன்மையானவனே, உன்னையே நான் பெரிதும் நம்பியிருக்கிறேன். நான் உன்னிடம் ஒரு காரியத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறேன். அதைக் கேட்டுவிட்டு அதன்படி நடப்பதா? வேண்டாமா? என்று நீ முடிவெடுத்துக் கொள். ஓ மனிதர்களில் எருதைப் போன்றவனே, பெரும் சக்தியுள்ள எனது மகனும் உனது தம்பியுமானவன் உனக்கு உயிரைப் போன்று இருந்தான். அப்படிப்பட்ட அவன் பிள்ளையில்லாமல்

மேலுலகம் சென்றுவிட்டான். காசி மன்னனின் இனிமையான மகள்களான உனது தம்பியின் மனைவிமார், அழகும் இளமையும் கொண்டு பிள்ளைப் பேறில் விருப்பம் கொண்டுள்ளனர். ஆகையால், ஓ பெருத்த கரமுடையவனே, எனது கட்டளையின் பேரில், நமது குலத்தின் விருத்திக்காக அவர்களிடம் நமது சந்ததியை உண்டாக்கு. அற இழப்பைக் காக்கும் பொறுப்பு உனக்கு இருக்கிறது. நீ அரியணையில் அமர்ந்து, பரதர்களின் அரசாங்கத்தை ஆண்டு வா. ஒரு

மனைவியை முறையாகத் திருமணம் செய்து கொள். உனது மூதாதையர்களை நரகத்திற்குள் அழுத்திவிடாதே." என்றாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இப்படி தனது தாயாலும், நண்பர்களாலும், உறவினர்களாலும் சொல்லப்பட்ட அந்த எதிரிகளை ஒடுக்கும் அறம் சார்ந்த பீஷ்மர், அறத்தின் விதிகளுக்குட்பட்டே பதிலுரைத்தார், "ஓ தாயே, நீ சொல்வது அறத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதே. ஆனால், புத்திரப்பேறு குறித்த எனது ஆணையையும் நீ கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். உன் திருமண காலத்தில் நடந்த அத்தனையும் உனக்குத் தெரியும். ஓ சத்தியவதி, நான் உதிர்த்த ஆணையை மறுபடியும் சொல்கிறேன். நான் மூன்று உலகத்தையும், சொர்கத்தின் அரசாங்கத்தையும், அல்லது அதையும் விட மேன்மையானது என்று எது இருந்தாலும் அத்தனையும் துறப்பேன். ஆனால், உண்மையைத் துறக்க மாட்டேன். பூமி தனது மணத்தைத் துறக்கலாம், நீர் அதன் நீர்மையைத் துறக்கலாம், ஒளி அதன் ஒளிரும் தன்மையைத் துறக்கலாம், காற்று அதன் தொடு உணர்வைத் துறக்கலாம், சூரியன் அதன் நெருப்பையும் வெப்பத்தையும் துறக்கலாம், சந்திரன் குளிர்ந்த கதிர்களைத் துறக்கலாம், வெளி (Space) அதன் ஒலி எழுப்பும் தன்மையைத் துறக்கலாம், இந்திரன் தனது வீரத்தைத் துறக்கலாம், தர்மன் தர்மத்தைத் துறக்கலாம், ஆனால் என்னால் உண்மையைத் துறக்க முடியாது." என்றார்.

சக்தியை செல்வமாகக் கொண்ட தனது மகன் இப்படிச் சொல்லவும், சத்தியவதி பீஷ்மரிடம், "ஓ உண்மையை வீரமாகக் கொண்டவனே, சத்தியத்தில் உனக்கு இருக்கும் பிடிப்பை நான் அறிவேன். நீ நினைத்தால், உனது சக்திகொண்டு, புதிதாக இன்னும் மூன்று உலகங்களை உருவாக்க முடியும். எனது காரியத்தில் உனது ஆணை என்ன என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் இந்த அவசர காலத்தைக் கருத்தில் கொண்டு, இந்தச் சமையை உனது முன்னோர்களுக்குச் செய்யும் கடமையாக நினைத்து நீ சுமக்க வேண்டும். ஓ எதிரிகளைத் தண்டிப்பவனே, நண்பர்களும் உறவினர்களும் துயரடைதிருக்க, நமது குல நூல் அறுந்துவிடாமல் இருக்க, என்ன செயல் செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்." என்றாள். பி

ள்ளையை இழந்ததால் அறத்திற்கு இணக்கமாகப் பேசமுடியாமல் இப்படி அழுது கொண்டு பரிதாபகரமாக இருக்கும் சத்தியவதியால் தூண்டப்பட்ட பீஷ்மர், அவளிடம், "ஓ அரசியே, அறத்திலிருந்து உனது பார்வையை விலக்காதே. ஓ! இப்படிச் சொல்லி எங்களை நீ அழித்துவிடாதே. ஒரு கூடித்திரியனால் உண்மை மீறப்படுவதை அறத்தின் விதிகள் ஏற்றுக் கொள்ளாது. ஓ அரசியே, குலம் அழிந்துவிடாமல் இருக்க கூடித்திரியர்கள் இதுவரை என்ன செய்திருக்கிறார்கள். நாம் என்ன செய்யலாம் என்று உனக்குக் கூடிய விரைவில் சொல்கிறேன். சந்தனுவின் குலம் பூமியில் அழிந்துவிடாமல் காக்க தக்க நடவடிக்கையைச் சொல்கிறேன்.

நான் சொல்வதைக் கேட்டுவிட்டு, கற்ற புரோகிதர்களிடமும், சாதாரண நேரங்களில் கைகொள்ளக்கூடாத சமூக நடத்தையை மீறி, ஆபத்து காலத்தில் மட்டும் செய்யப்படும் செயல்களில் நன்கு பரிச்சயம் உள்ளவர்களிடமும் ஆலோசனை செய்து, மேற்படி நடக்க வேண்டியதைக் குறித்து முடிவெடுத்துக் கொள்." என்றார்.

அங்க வங்க கலிங்க தேசங்கள் பிறந்த கதை ஆதிபர்வம் - பகுதி 104

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

பீஷ்மர் சொன்னார், "பழங்காலத்தில், ஜமதக்னியின் மகன் ராமன் (பரசுராமன்) தனது தந்தை கொல்லப்பட்டதால் ஆத்திரம் அடைந்து, ஹைஹயா மன்னனைத் தனது கோடரியால் கொன்றார். அர்ஜுனனின் (ஹைஹய மன்னன் கார்த்த விரியார்ஜுனனின்) ஆயிரம் கரங்களை வெட்டி இந்த உலகத்தில் பெரும் சாதனையைச் செய்தார். இவற்றிலெல்லாம் திருப்தி கொள்ளாமல், உலகத்தை வெற்றி கொள்ள தனது ரதத்தில் ஏறி பெரும் ஆயுதங்கள் ஏந்தி கூத்திரியர்களை அழித்தொழித்தார். அந்த பிருகு பரம்பரையின் கொடிநீந்து (பரசுராமன்), தனது வேகமான கணைகள் மூலம் கூத்திரிய குலத்தை இருபத்தோரு முறை அழித்தொழித்தார்.

அந்தப் பெரும் முனிவரால் பூமி கூத்திரியர்களற்று இருந்தபோது, பல இடங்களிலிருந்து வந்த கூத்திரியப் பெண்டிர், வேதமறிந்த அந்தணர்கள் மூலம் தங்கள் வாரிசுகளைப் பெற்றனர். இப்படிப் பெறப்பட்ட மகன்கள், அந்தத் தாய் இதற்கு முன் மணந்திருந்தவருக்குச் (அந்தத் தாயின் கணவருக்குச்) சொந்தம் என வேதங்கள் சொல்கின்றன. அந்த கூத்திரியப் பெண்டிர் அந்தணர்களிடம் காமத்தாலன்றி அறம்சார்ந்த நோக்கத்திற்காக மட்டுமே சென்றனர். உண்மையில் இப்படியே கூத்திரிய குலத்திற்கு புத்துயிருட்டப்பட்டது.

பழைய வரலாற்றில் இது தொடர்பாக மற்றொரு கதை இருக்கிறது. அதையும் உனக்குச் சொல்கிறேன். பழங்காலத்தில் உதாத்யா என்ற ஒரு ஞானமுள்ள முனிவர் இருந்தார். அவரது மனைவியின் பெயர் மமதா ஆகும். அவளை அவர் உயிருக்குயிராக நேசித்தார். ஒரு நாள் உதாத்யாவின் இளைய சகோதரனான, பெரும் சக்தி வாய்ந்த தேவ குரு பிரகஸ்பதி, மமதாவை அணுகினார். அவள், தனது கணவரின் இளைய சகோதரனான அந்த நா நலமிக்க மனிதர்களில் முதன்மையானவரிடம் தான் அவரது மூத்த சகோதரன் மூலமாக கருவுற்றிருப்பதாகவும், அதனால், அவரது விருப்பத்தை ஈடேற்றிக் கொள்ளத் துணியக் கூடாதென்றும் தெரிவித்தாள்.

அவள், "ஓ பிரகஸ்பதி, எனது கருவில் இருக்கும் குழந்தை, கருவறையில் இருந்தபடியே வேதங்களையும் அதன் ஆறு அங்கங்களையும் படித்திருக்கிறான். உமது வித்தை நீர் வீணாக்கக் கூடாது. எனது கருவறை எப்படி ஒரே நேரத்தில் இரு பிள்ளைகளைத் தாங்கும்? ஆகையால், இந்நேரத்தில் நீர் உமது விருப்பத்தை ஈடேற்றிக் கொள்ளத் துணியக்கூடாது." என்றாள். அவளால் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட பிரகஸ்பதி, என்னதான் ஞானவானாக இருந்தும், தனது ஆசையை அடக்க முடியாமல் அவளை அடைந்துவிடுவது என்று எண்ணி, அவளை அணுகினார். அப்போது கருவில் இருந்த குழந்தை, "ஓ தந்தையே, உமது செயலை நிறுத்தும். இங்கே இருவருக்கு இடமில்லை. ஓ சிறப்பு வாய்ந்தவரே, இந்த அறை சிறியதாக இருக்கிறது. நானே இதை முதலில் ஆக்கிரமித்தவன். உமது விதை வீணாகக்கூடாது. என்னை வேதனைப் படுத்தாதீர்." என்றது.

ஆனால், பிரகஸ்பதியோ கருவில் இருந்த குழந்தையின் சொல்லைக் கேட்காமல் அந்த அழகிய விழிகளுக்கு சொந்தக்காரியான மமதாவை அடைந்தார். அவரது வித்து நீர்மையுடன் அவளது கருவறைக்குள் புகுவதற்குள், குழந்தை அதன் கால்களால் அந்த வித்தைத் தடுத்தது. ஆகையால், பெரும்பான்மையான வித்துகள் தரையில் விடிந்து அதன்காரியத்தை நிறைவேற்ற முடியாமல் போயிற்று. இதைக் கண்ட அந்த சிறப்புமிக்க பிரகஸ்பதி, மிகுந்த அவமானத்திற்குள்ளாகி, உதாத்யாவின் பிள்ளையை அவமதித்து சபித்தார், "எவ்வுயிரும் இன்புறுவது போல் நான் இன்புறும்போது அதைத் தடை செய்யும் விதமாக என்னிடம் நீ பேசியதால் நித்திய இருள் உன்னை ஆக்கிரமிக்கட்டும்." என்று சபித்தார். அந்த சிறப்புவாய்ந்த பிரகஸ்பதியின் சக்திக்கு சமமான சக்தியுடைய உதாத்யாவின் பிள்ளை பிரகஸ்பதியின் சாபத்தால் குருடராகப் பிறந்து, திரிகதமஸ்

(நித்திய இருளால் தழிப்பட்டவன்) என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டான். அந்த ஞானமுள்ள திர்கதமஸ் குருடாக இருப்பினும் வேத ஞானம் பெற்று, கல்வி அறத்தில் தேர்ந்தான். பிரத்வேசி என்ற அழகான இளம் அந்தண மங்கையை மனைவியாக அடைந்தான்.

அந்த மங்கையை மணந்த சிறப்புமிக்க திர்கதமஸ், உதாத்யாவின் குலத்தை விரித்தியடையச் செய்து, கௌதமரை மூத்தவனாகக் கொண்டு பல பிள்ளைகளைப் பெற்றார். இருப்பினும் அந்தப் பிள்ளைகளெல்லாம் பேராசைக்காரர்களாகவும் உண்மைக்குப் புறம்பானவர்களாகவும் ஆனார்கள். வேதங்களை முடிமையாக அறிந்து, அதில் நிபுணத்துவம் பெற்ற அறம்சார்ந்த சிறப்புமிக்க திர்கதமஸ், சுரபியின் மகனிடமிருந்து அவர்கள் குலப்படியான பயிற்சிகளைக் கற்று, பயத்தைத் துறந்து, அவற்றை மிகவும் மதித்து அந்தப் பயிற்சிகளிலேயே லயித்தார் (வெட்கமே பாவத்தை உருவாக்குகிறது. புனிதமான நோக்கம் இருக்குமிடத்தில் அது இருக்கவே முடியாது என்ற பயிற்சி (பயிற்சி சம்பந்தமான வேறு விஷயங்கள் தெரியவில்லை))

அதே ஆசிரமத்தில் வசித்த முனிவர்களில் சிறந்தவர்கள், அவர் தகுதிக்கு மீறிய செயல்கள் செய்வதைக் கண்ணுற்று, பாவமில்லாதிருக்கும்போதே அதில் பாவத்தைக் கண்டு, "ஓ, இந்த மனிதர் தகுதிக்கு மீறிய செயல்களைச் செய்கிறார். இவருக்கு நம்முடன் இருக்கத் தகுதி இல்லை. ஆகையால், இந்தப் பாவியை இங்கிருந்து துரத்தி விடுவோம்." என்று சொல்லி, மேலும் திர்கதமசைக் குறித்து பல செய்திகளைச் சொல்லினர். அவரது மனைவியும், பிள்ளைகளைப் பெற்றுவிட்டதால், அவரது செயல்களால் கோபமடைந்தாள்.

அந்தக் கணவர் தனது மனைவியான பிரத்வேசியிடம், "நீ ஏன் என்னிடம் இப்படி அதிருப்தி கொண்டிருக்கிறாய்?" என்றார். அவரது மனைவி, "ஒரு கணவன் தனது மனைவியைத் தாங்குவதால் பர்திரி என்று அழைக்கப்படுகிறான். அவளைக் காப்பதால் பதி என்று அழைக்கப்படுகிறான். நீர் எனக்கு இதில் எதையும் செய்யவில்லை! மறுபுறம் ஒ பெரும் ஆன்மிகத் தகுதி வாய்ந்தவரே, நீர் குருடராக வேறு இருக்கிறீர். நானே உம்மையும் உமது குழந்தைகளையும் தாங்குகிறேன். அதை இனி வருங்காலத்தில் என்னால் செய்ய முடியாது." என்றாள்.

தனது மனைவியின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட அந்த முனிவர் அவமானமடைந்து அவளிடமும் அவளது பிள்ளைகளிடமும், "என்னை கூடித்திரியர்களிடம் அழைத்துச் செல்லுங்கள், நீங்கள் செல்வமும் வளமுமடையலாம்." என்றார். அதற்கு அவரது மனைவி, "நான் உம்மால் கிடக்கும் செல்வத்தை விரும்பவில்லை. அதனால் எந்த மகிழ்வும் எனக்கு ஏற்படப்போவதில்லை. ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே, நீர் விருப்பப்படுவது போல ஏதேனும் செய்து கொள்ளும். இனியும் என்னால் உம்மை முன்பு போலப் பார்த்துக் கொள்ள முடியாது." என்றாள்.

தனது மனைவியின் இந்த வார்த்தைகளால் துயரடைந்த திர்கதமஸ், "இன்று முதல் ஒரு விதியை அமலுக்குக் கொண்டு வருகிறேன். இதுமுதல் எல்லாப் பெண்களும் தங்கள் கணவரை அவர்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் பின்பற்ற வேண்டும். அந்தக் கணவன் உயிருடன் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், ஒரு பெண் இன்னொரு ஆடவனுடன் தொடர்பு கொள்ளுதல் தகாது (அது விதியை மீறிய செயலாகும்). எவளொருத்தி அப்படி ஒரு தொடர்பை வைத்திருக்கிறாளோ அவள் அறத்தின் கண் வீழ்ந்தவளாகக் கருதப்படுவாள். கணவரில்லாத பெண்கள் பாவியாகவே கருதப்படுவர். அவள் செல்வந்தராக இருந்தாலும், தனது செல்வத்தை அவளால் உண்மையாக அனுபவிக்க முடியாது. வசைமொழிகளும் தீய அறிக்கைகளும் அவளைப் பின் தொடர்ந்தே வரும்." என்று ஒரு விதியைக் கொண்டு வந்தார்.

தனது கணவரின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட பிரத்வேசி மிகவும் கோபமடைந்து, தனது மகன்களிடம், "கங்கை நீரில் இவரைத் தூக்கி எறியுங்கள்." என்று கட்டளையிட்டாள். தங்கள் தாயின் கட்டளையின் பேரில் பேராசைக்கும் பொய்மைக்கும் அடிமைகளான தீய கௌதமரும் அவரது சகோதரர்களும், "நிச்சயமாகச் செய்கிறோம். நாம் ஏன் இந்த முதிர்ந்த மனிதரை தாங்க வேண்டும்?" என்று சொல்லி அந்த முனிவரை ஒரு கட்டையில் கட்டி, அவரிடம் கருணை காட்டாமல் நீரோட்டத்தில் விட்டுவிட்டு வீடு திரும்பினர். அந்தக் குருட்டு முதியவர் அந்த நீரோட்டத்திலேயே மிதந்து பல மன்னர்களின் நாடுகளைக் கடந்தார். ஒரு நாள் கடமைகளில் தெளிந்த மன்னன் பலி, கங்கையில் தனது சுத்திகரிப்புச் சடங்கைச் செய்து கொண்டிருந்தான்.

அந்த ஏகாதிபதி சடங்கில் மும்முரமாக இருக்கும் போது, அவன் அருகில் கட்டையில் கட்டப்பட்டு முனிவர் மிதந்து வந்தார். உண்மைக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்திருந்த அந்த அறம்சார்ந்த பலி, அந்த மனிதர் யார் என்பதை அறிந்து அவரைக் காப்பாற்றி, வாரிசை உருவாக்க அவரைத் தேர்ந்தெடுத்தான். அவரிடம் பலி, "ஓ சிறப்பு மிக்கவரே, எனது மனைவியிடம் நீர் சில அறம் சார்ந்த ஞானமுள்ள பிள்ளைகளை உருவாக்க வேண்டும்." என்றான்.

இப்படி கேட்டுக் கொள்ளப்பட்ட பெரும் சக்திவாய்ந்த முனிவர், அதற்குத் தனது ஏற்பைத் தெரிவித்தார். அதன் காரணமாக மன்னன் பலி தனது மனைவி சுதேஷனாவை அவரிடம் அனுப்பி வைத்தான். ஆனால் அந்த அரசி அவர் குருடர் என்பதை அறிந்து அவரிடம் செல்லாமல் ஒரு தாதியை அனுப்பி வைத்தாள். தனது உணர்ச்சிகளைக் கட்டுக்குள் வைத்திருந்த அந்த அறம்சார்ந்த முனிவர் அந்த சூத்திரப் பெண்ணிடம் காக்கிவத்தை மூத்தவனாகக் கொண்டு பதினோரு பிள்ளைகளைப் பெற்றார்.

காக்கிவத்தை மூத்தவனாகக் கொண்டு பதினோரு பிள்ளைகள் பிரம்மனின் பெயரை உச்சரித்துக் கொண்டு வேதம் படித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட மன்னன் பலி ஒருநாள் அந்த முனிவரிடம், "அந்த பிள்ளைகள் என்னுடையவர்களா?" என்று கேட்டான்.

அதற்கு அந்த முனிவர், "இல்லை. அவர்கள் என்னுடையவர்கள். காக்கிவத்தும் மற்றவர்களும் என்னால் ஒரு சூத்திரப் பெண்ணுக்குப் பிறந்தவர்கள். உனது அதிர்ஷ்டமற்ற அரசி சுதேஷனா என்னைக் குருடனாகக் கண்டு என்னிடம் வராமல் என்னை அவமதித்து அவளை (சூத்திர சாதித் தாதிப் பெண்ணை) அனுப்பினாள்." என்றார். அந்த மன்னன் முனிவரைச் சமாதானப்படுத்தி தனது அரசி சுதேஷனையை அனுப்பினான்.

அந்த முனிவர் அவளை லேசாகத் தொட்டு, "உனக்கு அங்கா, வங்கா, கலிங்கா, புந்தரா மற்றும் சுஹுமா என்ற ஐந்து பிள்ளைகள் பிறப்பார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒரு சூரியனைப் போல இருப்பார்கள். அவர்களின் பெயரைக் கொண்டு பல நாடுகள் இந்த பூமியில் உருவாகும்." என்றார்.

அதன் பிறகு, அந்தப் பிள்ளைகள் ஆண்ட நாடுகளுக்கு அங்கம், வங்கம், கலிங்கம், புந்தரம், சுசுமம் என்ற பெயர்கள் வைக்கப்பட்டன.

இப்படியே பழங்காலத்தில் பலியின் குலம் அந்த முனிவரால் தழைத்தது. இப்படியே பல பெரும் வில்லாளிகளும், பெரும் ரதவீரர்களும் அறத்திற்குத் தங்களை அர்ப்பணித்து கூடித்திரிய குலத்தில் அந்தணர்களின் விதையால் வந்தனர். ஓ தாயே, இதைக் கேட்டு, நீ விருப்பப்பட்டதைச் செய். இந்தக் காரியம் இனி உன் கையில் உள்ளது." என்றார் பீஷ்மர்.

சத்தியவதி சொன்ன இரகசியம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 105

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

பீஷ்மர் சொன்னார், "தாயே {சத்தியவதியே}, பரதப் பரம்பரைத் தொடர்ச்சிக்கான வழிமுறை குறித்து நான் சொல்வதைக் கேள். ஒரு தகுதிவாய்ந்த அந்தணரை அழைத்து, அவருக்கு செல்வத்தைக் காணிக்கையாகக் கொடுத்து, விசித்திரவீரியனின் மனைவியரிடத்தில் {அம்பிகை, அம்பாலிகையிடம்} வாரிசுகளை உருவாக்கச் செய்யலாம்." என்றார்.

"வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "சத்தியவதி மெல்லப் புன்னகைத்து, துக்கத்தால் உடைந்த குரலுடன் பீஷ்மரிடம், "ஓ பெரும் கரத்தையுடைய பரதா {பீஷ்மா}, நீ சொல்வது உண்மைதான். உன்னிடம் இருக்கும் நம்பிக்கையில், நமது குலம் விருத்தியடையும் ஒரு வழியைச் சொல்கிறேன். துன்ப காலங்களில் கடைப்பிடிக்கப்படும் நடவடிக்கைகளை நீ நன்கறிந்திருப்பதனால் அதை உன்னால் மறுக்க முடியாது என்று நினைக்கிறேன். நமது குலத்தில் நீயே அறம் நிறைந்தவன், நீயே உண்மை நிறைந்தவன், நீயே எங்களுக்கெல்லாம் காப்பாளன். ஆகையால், நான் உண்மையில் என்ன சொல்கிறேன் என்பதைக் கேட்டு, எது சரியாக இருக்குமோ அதைச் செய்.

எனது தந்தை {வளர்ப்புத் தந்தை-மீனவர்} ஒரு அறம்சார்ந்த மனிதர். அறத்திற்காகவே அவர் ஒரு படகை வைத்திருந்தார். ஒரு நாள், எனது இளமையின் துவக்கத்தில், நான் அந்தப் படகில் துடுப்பு போட சென்றிருந்தேன். அப்போது, அறம் சார்ந்தவர்களில் முதன்மையான பெரும் ஞானமுள்ள முனிவர் பராசரர் அங்கு வந்து யமுனையைக் கடக்க எனது படகில் ஏறினார். நான் நதியின் மீது துடுப்பு போடும்போது, அந்த முனிவர் {பராசரர்} ஆசையால் தூண்டப்பட்டு என்னிடம் மென்மையான வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்திப் பேசினார். எனது தந்தையைக் குறித்த பயமே எனது மனதில் பெரிதாக இருந்தது. ஆனால் முனிவரின் {பராசரரின்} சாபத்தை நினைத்த பயம் கடைசியில் என்னை ஆக்கிரமித்தது. அவரிடம் ஒரு புனிதமான வரத்தை நான் பெற்றதால், என்னால் அவருடைய வேண்டுகலை மறுக்க முடியவில்லை. பெரும் சக்தி வாய்ந்த அந்த முனிவர் {பராசரர்} முதலில் அந்த இடத்தை அடர்த்தியான மூடுபனியால் மறைத்து, அவரது முழு கட்டுப்பாட்டிற்குள் என்னைக் கொண்டு வந்து, தனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டார்.

அதற்கு முன்பு எனது உடலில் முகம் சுழிக்க வைக்கும் மீன் நாற்றம் இருக்கும். ஆனால் அந்த முனிவர் அந்த நாற்றத்தை அகற்றி இப்போது என்னிடம் இருக்கும் நறுமணத்தைத் தந்தார். அந்த முனிவர் {பராசரர்} என்னிடம், அவரது குழந்தையை {வியாசரை} அந்த {யமுனை} நதியின் தீவில் பெற்றெடுத்தாலும், நான் கன்னித் தன்மையைத் தொடர்வேன் என்றும் சொன்னார். எனது மங்கை பருவத்தில் என்னிடம் பிறந்த பராசரரின் குழந்தை பெரும் சக்திகளையுடைய பெரிய முனிவனாகி துவைபாயணர் {தீவில் பிறந்தவர்} {வியாசர்} என்று அழைக்கப்பட்டான். அந்த சிறப்பு மிக்க முனிவன் {வியாசன்} வேதங்களை நான்காகப் பிரித்து இந்த உலகத்தில் வியாசர் {பிரிப்பவர்} அல்லது {ஓடிங்கு செய்பவர்} என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டான். அவனது கரிய நிறத்திற்காக கிருஷ்ணா {கருப்பன்} என்றும் அழைக்கப்பட்டான். பேச்சில் உண்மை கொண்டு, ஆசைகளைத் துறந்த அந்த பெரும் துறவி, தனது பாவங்களை எரித்து, அவன் பிறந்தவுடனேயே தனது தந்தையுடன் {பராசரருடன்} சென்றுவிட்டான்.

உன்னாலும் என்னாலும் இப்பணிக்கு அவன் நியமிக்கப்பட்டால் அந்த ஒப்புயர்வற்ற பிரகாசமுள்ளவன் உனது தம்பியின் {விசித்திர வீரியனின்} மனைவியரிடம் {அம்பிகை, அம்பாலிகையிடம்} நல்ல பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுப்பான். அவன் செல்லும்போது என்னிடம், "தாயே, நீ சிரமப்படும்போது என்னை நினைத்துக் கொள்." என்று சொல்லிச் சென்றான். ஓ பெரும்

கரமுடைய பீஷ்மா, நீ விரும்பினால், அந்தப் பெரும் துறவி விசித்திரவீரியனின் நிலத்தில் பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுப்பான் என்பதை உறுதியாகச் சொல்வேன்." என்றான்.

வைசம்பாணர் தொடர்ந்தார், அந்தப் பெருமுனிவரைப் பற்றிய குறிப்பைச் சொல்லும்போதே பீஷ்மர் தனது கரத்தைக் குவித்துக் கொண்டு, "அந்த மனிதர் (வியாசர்) அறம், பொருள், இன்பம் ஆகியவற்றின் நீதிகளில் தனது பார்வையைச் செலுத்தும் புத்திசாலி. அவர் பொறுமையாக இருந்து, அறம் எதிர்கால அறத்திற்கும், பொருள் எதிர்காலப் பொருளுக்கும், இன்பம் எதிர்கால இன்பத்திற்கும் இட்டுச்செல்லும் வகையில் நடந்து கொள்பவர்.

ஆகையால், உன்னால் சொல்லப்படும் காரியம் நமக்கும் நன்மையைத் தந்து, அறத்திற்கும் உட்பட்டு இருக்கும். இது ஒரு சிறந்த ஆலோசனை. இதில் எனது முடி ஏற்பும் உண்டு." என்றார். ஓ குரு பரம்பரையில் வந்தவனே (ஜனமேஜயனே), இப்படி பீஷ்மர் சொன்னதும், கலி (சத்தியவதி) துவைபாயண (வியாச) முனிவரை மனதால் நினைத்தான். வேதங்களை விவரித்துக் கொண்டிருக்கும்போது தனது தாயின் (சத்தியவதியின்) அழைப்பை உணர்ந்து, யாரும் அறியா வண்ணமே அவளிடம் (சத்தியவதியிடம்) வந்தார் வியாசர். சத்தியவதி தனது மகனைக் கட்டியணைத்து வரவேற்று, தனது கண்ணீரால் குளிப்பாட்டினாள்.

தனது மகனின் (வியாசரின்) முன்னிலையில் அந்த மீனவ மகள் (சத்தியவதி) நீண்ட நேரம் பெரிதும் அழுதாள். அவளின் (சத்தியவதியின்) முதல் மகனான பெரும் வியாசர், அவள் அழுவதைக் கண்டு, குளிர்ந்த நீரால் அவளைக் கழுவினார். பிறகு அவளிடம் (சத்தியவதியிடம்) பணிந்து, "ஓ தாயே, உனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றவே நான் வந்துள்ளேன். ஆகையால், ஓ அறம்சார்ந்தவனே கால விரயமின்றி எனக்குக் கட்டளையிடு. நான் உனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றுகிறேன்" என்றார். பிறகு, பாரதர்களின் குடும்பப் புரோகிதர் வந்து அந்தப் பெரும் முனிவரை (வியாசரை) வழிபட்டார். வியாசர் அந்த வழிபாட்டு காணிக்கையை ஏற்று சில வழக்கமான மந்திரங்களை உச்சரித்தார். தனக்கு அளிக்கப்பட்ட வரவேற்பைக் கண்டு மகிழ்ந்து, அவர் (வியாசர்) தனது ஆசனத்தில் அமர்ந்தார்.

சத்தியவதி அவர் (வியாசர்) வசதியாக அமர்ந்ததை உறுதி செய்து கொண்டு, சில வழக்கமான விசாரிப்புகளை விசாரித்து, அவரிடம், "ஓ கற்றவனே, மகன்கள் தங்கள் பிறப்பை தந்தை மூலமாகவும் தாய் மூலமாகவும் அடைகின்றனர். ஆகையால், அவர்கள் இரு பெற்றோருக்கும் (தந்தை - தாய்) பொதுவான சொத்தாகும். தந்தைக்கு இருக்கும் அதே உரிமை தாய்க்கும் இருக்கிறது என்பதில் யாரும் சிறு சந்தேகமும் இருக்காது. ஓ பிரம்மமுனி, நிச்சயமாக, விதிப்படி நீயே எனது மூத்த மகனானது போல், விசித்திரவீரியன் எனது இளைய மகன் ஆவான். பீஷ்மன் எப்படி தந்தைவழியில் விசித்திரவீரியனின் சகோதரனோ அப்படியே நீயும் தாய்வழியில் சகோதரன்.

நீ என்ன நினைத்துக் கொள்வாய் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால், மகனே (வியாசனே) இதைத் தான் நான் நினைக்கிறேன். சந்தனுவின் மகன் பீஷ்மன் உண்மைக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்திருப்பதால், அந்த உண்மைக்காகவே, நாட்டை ஆள்வதற்கு பிள்ளையைப் பெற விரும்புவதில் அவன் ஊக்கம் கொள்ளவில்லை. ஆகையால் உனது தம்பி விசித்திரவீரியனிடம் இருக்கும் பாசத்திற்காகவும், நமது அரசகுலத்தின் பரம்பரை தொடர்ச்சிக்காகவும், பீஷ்மனின் வேண்டுகோளுக்காகவும் எனது கட்டளையின் பேரிலும், எல்லா உயிர்க்கும் அன்பு கூர, அனைத்து மக்களுக்கும் பாதுகாப்பை வழங்க, உனது இதயத்தின் சுதந்திரத்துடன், ஓ பாவங்களற்றவனே, நான் சொல்வதை நீ செய்ய வேண்டும். உனது இளைய சகோதரனின் (விசித்திரவீரியனிடம்) இரு விதவைகள் (அம்பிகை, அம்பாலிகை) இளமையுடனும் பெரும் அழகுடனும் தேவர்களின் மகளைப் போல உள்ளனர். அறத்திற்காகவும், தர்மத்திற்காகவும், வாரிசு பெற அவர்கள் விருப்பம் கொண்டுள்ளனர். அந்த காரியத்திற்கு நியமிக்கப்பட நீயே தகுதி வாய்ந்தவன். ஆகையால், அவர்களிடம் நமது குலம் தழைக்கவும், நமது பரம்பரையின் தொடர்ச்சிக்காகவும் பிள்ளைகளைப் பெறு", என்றான் (சத்தியவதி).

இதைக் கேட்ட வியாசர், "ஓ சத்தியவதி, இவ்வாழ்விலும் மறுவாழ்விலும் உள்ள அறத்தின் தன்மைகளை நீ அறிவாய். ஓ பெரும் ஞானம் கொண்டவனே, உனது பாசமும் அறத்திலேயே நிலைத்திருக்கிறது. ஆகையால், உனது கட்டளையின் பேரில், அறத்தை எனது நோக்கமாகக்

கொண்டு, நீ விரும்பியதை நான் செய்வேன். நிச்சயமாக இந்தச் செயல் நான் அறிந்த உண்மையான மேலுலக தர்மத்திற்குக் கட்டுப்பட்டதே, நான் எனது தம்பிக்கு மித்ரனையும் வருணனையும் போன்ற மகன்களைக் கொடுப்பேன். அந்த மங்கையர் ஒரு வருடத்திற்கு நான் சொல்லும் நோன்பைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். அதனால் அவர்கள் சுத்திகரிக்கப் படுவார்கள். கடும் தவமிருந்த என்னிடம் எந்தப் பெண்மணியாலும் நெருங்க முடியாது." என்றார்.

பிறகு சத்தியவதி, "ஓ பாவங்களற்றவனே, நீ சொல்வதுபோலத் தான் இருக்க வேண்டும். ஆனால், அந்த மங்கையர் உடனே கருவுறும்படி ஏதாவது நடவடிக்கை எடு. மன்னன் இல்லாத நாட்டில் மக்கள் பாதுகாப்பின்றி அழிந்து போவர். வேள்விகளும் புனிதமாக காரியங்களும் தடைபடும். மேகங்கள் மழையைப் பொழியாது. தேவர்கள் மறைந்து போவர். மன்னன் இல்லாத நாட்டை எப்படிப் பாதுகாக்க முடியும்? ஆகையால், அந்த மங்கையர் கருவற நடவடிக்கை எடு. அந்தப் பிள்ளைகள் தங்கள் தாயின் கருவறையில் இருக்கும்வரை பீஷ்மன் அவர்களைக் கவனித்துக் கொள்வான்." என்று சொன்னாள்.

வியாசர், "அகாலத்தில் எனது தம்பிக்கு பிள்ளைகளை நான் கொடுக்க வேண்டும் என்றால், அந்த மங்கையர் எனது கோரத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதுவே அவர்கள் கடினமான நோன்பு நோற்றதற்குச் சமமாகும். கோசல நாட்டு இளவரசியால் எனது கடும் நாற்றத்தையும், கொடும் தோற்றத்தையும், கோரமுகத்தையும், எனது ஆடையையும், எனது உடலையும் தாங்கிக் கொள்ள முடியுமென்றால், அவள் அருமையான பிள்ளையைச் சுமப்பாள்" என்று பதிலுரைத்தார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "சத்தியவதியிடம் இப்படிச் சொன்ன பிறகு, பெரும் சக்தி வாய்ந்த வியாசர் அவளிடம், "கோசலத்தின் இளவரசி சுத்தமான ஆடைகளும், ஆபரணங்களும் பூண்டு அவளது படுக்கை அறையில் எனக்காகக் காத்திருக்கட்டும்", என்றார். இதைச் சொல்லிவிட்டு அந்த முனிவர் மறைந்து போனார். சத்தியவதி தனது மருமகளைத் தனிமையில் சந்தித்து, நன்மை பயக்கத்தக்க அறம்சார்ந்த வார்த்தைகளைப் பேசினாள், "ஓ கோசல இளவரசி, நான் சொல்வதைக் கேள். இது அறத்திற்குக் கட்டுப் பட்டது. எனது கேடுகாலத்தால், பரதர்களின் பரம்பரை அழியப்போகிறது. எனது துயரத்தையும், தனது தந்தையின் குலத்தொடர்ச்சி அழிவதையும் கண்ட பீஷ்மன், நமது குலம் தழைக்க விரும்பி, ஒரு ஆலோசனையை என்னிடம் கூறியிருக்கிறான். இருப்பினும் அந்த ஆலோசனையின் சாதனை உன்னிடமே இருக்கிறது.

ஓ மகளே, அதை அடைந்து, பரதர்களின் இழந்த பரம்பரையை மீட்டுக் கொடு. ஓ அழகான இடையைக் கொண்டவளே, இந்திரனைப் போன்ற பிரகாசத்துடன் ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றெடு. அவன் நமது பரம்பரை வழி வந்த இந்த நாட்டின் சுமையைத் தாங்கிக் கொள்வான்." சத்தியவதி தான் பேச நினைத்ததை தனது அறம் சார்ந்த மருமகளிடம், அறத்திற்கு கட்டுப்பட்டு தனது கோரிக்கையைச் சொல்வதில் பெரும் சிரமத்திற்கிடையில் வெற்றி கண்டாள். அந்தக் கடைசி நேரத்தில் வந்திருந்த அந்தணர்களுக்கும், முனிவர்களுக்கும், கணக்கிலடங்கா விருந்தினர்களுக்கும் உணவளித்தாள்.

திருதராஷ்டிரன், பாண்டு, விதுரன் பிறப்பு - பகுதி 106

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "கோசல இளவரசியின் மாதவிடாய் முடிந்ததும், சத்தியவதி தனது மருமகளை {அம்பிகையை} நீராட்டிச் சுத்தப்படுத்தி, படுக்கையறைக்கு அழைத்துச் சென்றாள். அங்கே இருந்த ஆடம்பரக் கட்டிலில் அமர்ந்து தனது மருமகளிடம் {அம்பிகையிடம்}, "ஓ கோசல இளவரசியே {அம்பிகையே}, உனது கணவனின் {விசித்திரவீரியனின்} மூத்த அண்ணன்** இன்று உனது கருவறைக்குள் உனது குழந்தையாக நுழைவான். இன்றிரவு அவனுக்காக {வியாசருக்காக} தூங்காமல் காத்திரு", என்றாள். தனது மாமியாரின் {சத்தியவதியின்} வார்த்தைகளைக் கேட்ட அந்த இனிமையான இளவரசி {அம்பிகை}, பீஷ்மரையும், குரு பரம்பரையில் வந்த மற்ற மூத்தவர்களையும் நினைத்து அந்தக் கட்டிலில் சாய்ந்திருந்தாள்.

பிறகு அந்த உண்மை பேசும் முனிவர் {வியாசர்}, தான் அம்பிகையைக் {இளவரசிகளில் மூத்தவள்} குறித்த ஒரு வாக்கை முதலில் கொடுத்திருந்ததால், அவளது அறையில் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருக்கும்போதே நுழைந்தார். அந்த இளவரசி {அம்பிகை} அவரது {வியாசரது} கரிய நிறத்தையும், தாமிரக்கம்பிகள் போல சிவந்திருந்த சடா முடியையும், எரியும் தழல் போன்ற கண்களையும், கரடு முரடான தாடியையும் பார்த்துப் பயந்து தனது கண்களை மூடிக் கொண்டாள். அந்த முனிவர் {வியாசர்}, தனது தாயின் {சத்தியவதியின்} விருப்பத்தை நிறைவேற்ற விரும்பினாலும், இளவரசியின் {அம்பிகையின்} நிலையை அறிந்து கொண்டார். அவள் {அம்பிகை} பயங்கொண்டு இருந்ததால், கண்ணைத் திறந்து ஒரு முறையேனும் வியாசரைப் பார்க்கவில்லை. வியாசர் வெளியே வந்த போது, அவரது {வியாசரது} தாய் {சத்தியவதி} அவரை {வியாசரைச்} சந்தித்து, "இளவரசி {அம்பிகை} பிள்ளையைப் பெறுவாளா?" என்று கேட்டாள்.

அதைக்கேட்டு, "இளவரசி {அம்பிகை} பெறப்போகும் பிள்ளை பத்தாயிரம் யானைகள் பலம் கொண்டவனாக இருப்பான். அவன் சிறந்த அரசமுனியாக இருந்து, பெரும் கல்வியும் புத்திகூர்மையும் சக்தியும் பெற்றிருப்பான். அந்த உயர் ஆன்மா தனது காலத்தில் நூறு பிள்ளைகளைப் பெறுவான். ஆனால் அவனது தாயின் {அம்பிகையின்} தவறால் அவன் குருடாகப் பிறப்பான்." என்று வியாசர் பதிலுரைத்தார். இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட சத்தியவதி, "ஓ ஆன்மிகத்தைச் செல்வமாகக் கொண்டவனே, குருடாக இருப்பவன் குருக்களின் ஏகாதிபதியாகும் தகுதியை எப்படிப் பெறுவான்? குருடாக இருப்பவனால் தனது உறவினர்களையும் குடும்பத்தையும் தனது தந்தையின் குல கௌரவத்தையும் எப்படி காக்க முடியும்? நீ குருக்களுக்கு இன்னும் ஒரு மன்னனைக் கொடுக்க வேண்டும்." என்றாள். வியாசர் "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொல்லிச் சென்று விட்டார். மூத்த கோசல இளவரசி சரியான காலத்தில் ஒரு குருட்டு மகனைப் பெற்றெடுத்தாள்.

ஓ எதிரிகளை அழிப்பவனே {ஜனமேஜயனே}, விரைவில் சத்தியவதி தனது மற்றுமொரு மருமகளிடம் {அம்பாலிகையிடம்} உறுதி பெற்று வியாசரை வரவழைத்தாள். வியாசர் முன்பு போலவே தனது உறுதிக்கிணங்க, தனது தம்பியின் {விசித்திரவீரியனின்} இரண்டாவது மனைவியை {அம்பாலிகையை} அணுகினார். அம்பாலிகை அந்த முனிவரை {வியாசரைக்} கண்ட பயத்தால் ஒளியிழந்து வெளிறிவிட்டாள். ஓ பாரதா {ஜனமேஜயா}, வியாசர் அவள் {அம்பாலிகை} பயத்தால் வெளிறிப்போவதைக் கண்டு அவளிடம்

{**வியாசர்-சத்தியவதி சந்தனுவை திருமணம் செய்து சித்திராங்கதனும், விசித்திரவீரியனும் பிறப்பதற்கு முன்பே, சத்தியவதிக்கும் பராசரருக்கும் பிறந்தவர் தான் இந்த வியாசர் என்பதனை அறிக}

{அம்பாலிகையிடம்}, "எனது கொடும் உருவத்தைக் கண்டு நீ பயத்தால் வெளிறிப் போனதால், ஒளியிளந்து வெளிறிய நிறத்தில் மகனைப் பெறுவாய். ஓ அழகான முகம் கொண்டவளே, உனது மகனின் பெயரும் பாண்டு (மங்கலானவன்) என்று வழங்கப்படும்." என்றார். இதைச் சொல்லிவிட்டு அந்த சிறப்புமிகுந்த முனிவர் {வியாசர்} அந்த அறையில் இருந்து வெளியே வந்தார். அவர் {வியாசர்} வெளியே வந்தபோது, அவரது தாய் {சத்தியவதி} அவரைச் சந்தித்து குழந்தையைப் பற்றிக் கேட்டாள். அதற்கு அந்த முனிவர் {வியாசர்} குழந்தை மங்கிய நிறத்தில் பிறந்து பாண்டு என்ற பெயரால் அழைக்கப்படும் என்றார். சத்தியவதி அந்த முனிவரிடம் {வியாசரிடம்} இன்னுமொரு குழந்தையை இரந்து கேட்டாள். அந்த முனிவர், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்றார்.

அம்பாலிகை, அவளுக்குரிய காலத்தில் மங்கிய நிறத்தில் ஒரு மகனைப் பெற்றாள். அந்தக் குழந்தை மிகவும் அழகாக எல்லா அதிர்ஷ்டக்குறிகளும் கொண்டிருந்தது. அந்தக் குழந்தையே பின்னாட்களில் பெரும் வில்லாளிகளான பாண்டவர்களின் தந்தையானான்.

சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு, விசித்திரவீரியனின் மூத்த விதவை {அம்பிகை} தனது மாதவிடாய்க்குப் பிறகு, சத்தியவதியால் வியாசரை அணுகப் பணிக்கப் பட்டாள். தேவலோகத்தைச் சேர்ந்த மங்கை போல அழகான அந்த இளவரசி அந்த முனிவரின் {வியாசரின்} கொடும் உருவத்தையும் கடும் நாற்றத்தையும் நினைத்து தனது மாமியாரின் உத்தரவை ஏற்க மறுத்தாள். இருப்பினும், அப்சரஸ் போன்ற அழகுடைய தனது தாதிகளில் ஒருத்திக்குத் தனது ஆடை மற்றும் ஆபரணங்களைப் பூட்டி அவரிடம் {வியாசரிடம்} அனுப்பி வைத்தாள். வியாசர் வந்ததும் அந்த மங்கை எழுந்திருந்து அவரை {வியாசரை} வணங்கினாள்.

அவள் அவரை {வியாசரை} மரியாதையுடன் கவனித்துக் கொண்டு, அவர் கேட்டுக்கொண்ட போது அவருடைய அமர்ந்தாள். ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, அந்தக் கடுந்தவம் இருந்த முனிவர் {வியாசர்} அவளிடம் மிகுந்த திருப்தி கொண்டு, அவளிடம் இருந்து விடைபெறும் முன், "இனிமையானவளே, இனி நீ அடிமையாக இருக்க மாட்டாய். உனது குழந்தை மிகவும் அதிர்ஷ்டசாலி, அவன் அறம் சார்ந்தவனாக இருந்து, இந்தப் பூமியில் புத்திசாலி மனிதர்களில் முதன்மையானவனாக இருப்பான்." என்றார்.

ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, அவளிடம் கிருஷ்ண துவைபாணருக்குப் {வியாசருக்குப்} பிறந்த மகன் பின்னாட்களில் விதுரன் என்று அழைக்கப்பட்டான். இப்படியே அவன் {விதுரன்} திருதராஷ்டிரனுக்கும், சிறப்புமிகுந்த பாண்டுவுக்கும் சகோதரனானான். விதுரன் ஆசை மற்றும் விருப்பங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவனாக இருந்து ஒரு அரசாங்கத்தின் சட்டங்கள் மற்றும் விதிகளைப் பயின்று அதில் நிபுணனானான். அவனே ஆணிமாண்டவ்யரின் சாபத்தால் பூமியில் பிறந்த தர்மதேவன் ஆவான்.

கிருஷ்ண துவைபாயணர் {வியாசர்} முன்பைப் போலவே தனது தாயை {சத்தியவதியைச்} சந்தித்து, தான் மூத்த இளவரசியால் ஏமாற்றப்பட்டதையும், சூத்திரப் பெண்ணுக்கு மகனைக் கொடுத்ததையும் சொன்னார். அனைத்தையும் சொல்லிவிட்டு, தனது தாய் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே மறைந்து போனார்.

இப்படியே துவைபாயணருக்கு {வியாசருக்கு}, விசித்திரவீரியனுக்கு உரிமையுள்ள நிலத்தில் {அம்பிகை, அம்பாலிகையிடத்தில்} தேவர்களைப் போன்ற அந்தப் பிரகாசமான குழந்தைகள் குரு பரம்பரையின் நீட்சி கர்த்தாக்களாகப் பிறந்தனர்.

ஆணி மாண்டவயர் - ஆதிபர்வம் பகுதி 107

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

ஜனமேஜயன் வைசம்பயாணரிடம், "சபிக்கப்படும்படி தர்மதேவன் அப்படி என்ன காரியம் செய்தான்? அவனை சூத்திர சாதியில் பிறக்கும்படி சாபம் தந்த அந்த அந்தணத் துறவி யார்?" என்று கேட்டான்.

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "மாண்டவயர் என்ற பெயருடன் ஒரு அந்தணர் இருந்தார். அவர் தர்மம், சத்தியம், துறவு ஆகியவற்றுக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்து, தனது கடமைகளில் தெளிவுடன் இருந்தார். அந்தப் பெரும் துறவி, தனது ஆசிரமத்திற்கு அருகில் உள்ள ஒரு மரத்தினடியில் அமர்ந்து, உள்ளங்கைகளை வானம் பார்க்க தனது மடியில் வைத்து பேசா நோன்பு (மௌன விரதம்) இருப்பது வழக்கம். இதை அவர் பல வருடங்களாகச் செய்து வந்தார். ஒரு நாள், அவர் ஆசிரமத்திற்கு கொள்ளையடித்த பொருட்களுடன் திருடர்கள் வந்தார்கள். ஓ பாரத குலத்தில் காளையே, அந்தத் திருடர்களைத் தொடர்ந்து அமைதியைக் காக்கும் காவலர்களும் வந்தனர். அந்தக் காவலர்கள் வருவதற்கு முன்பே, அத்திருடர்கள், தங்கள் கொள்ளைப் பொருளை அந்த ஆசிரமத்தில் மறைத்து வைத்து, தாங்களும் மறைந்து கொண்டனர். அவர்கள் மறைவதற்கும் காவலர்கள் வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது. அக்காவலர்கள், மரத்தினடியில் அமர்ந்திருக்கும்

முனிவரைக் கண்டு அவரிடம், "ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே, இங்கே வந்தத் திருடர்கள் எந்த வழியாகச் சென்றார்கள்? அதைக் குறித்துக் காட்டினீர் என்றால், நேர விரயமில்லாமல் அவர்களை நாங்கள் தொடர முடியும்." என்று கேட்டனர். ஓ மன்னா, அமைதியின் காவலர்களால் இப்படிக் கேட்கப்பட்ட துறவி நல்லதாகவோ, அல்லதாகவோ ஒரு வார்த்தையும் மறுமொழியாகச் சொல்லவில்லை. இருப்பினும், மன்னனின் அதிகாரிகள் ஆசிரமத்தைச் சோதனையிட்டு, அங்கே மறைந்திருந்த திருடர்களை அவர்கள் கொள்ளையடித்த பொருட்களுடன் கண்டுபிடித்தனர். இதனால், அந்த முனிவரின் மேல் அவர்களுக்குச் சந்தேகம் எழுந்தது. திருடர்களுடன் முனிவரையும் அழைத்துக் கொண்டு போய் மன்னன் முன்பு நிறுத்தினர். மன்னன், திருடர்களுடன் சேர்த்து முனிவரையும் கடிவிலேற்ற உத்தரவிட்டான். அறியாமையில் இருந்த அதிகாரிகளும் அந்தத் தீர்ப்பை அமலாக்கும் பொருட்டு அந்தக் கொண்டாடப்பட்ட

முனிவரை கடிவிலேற்றினர். அப்படி கடிவிலேற்றிவிட்டு, கைப்பற்றப்பட்ட கொள்ளைப் பொருட்களுடன் மன்னனைக் காணச் சென்றனர். அந்த அறம் சார்ந்த முனிவர் கடிவிலேற்றப்பட்ட பிறகும், நீண்ட நேரமாக உணவு இல்லாமலிருந்தும், அசைவில்லாமல் அதே நிலையில் சாகாமல் உயிருடன் இருந்தார்.

அந்த முனிவர் தனது ஆன்ம சக்தியால் உயிருடன் இருந்தது மட்டுமல்லாமல் மற்ற முனிவர்களையும் அங்கு அழைத்தார். அவர்களனைவரும் இரவில் பறவை ரூபத்தில் வந்து, கடிவிலேற்றப்பட்டப் பிறகும் ஆன்மத் தவத்தில் முழுகியிருந்த அந்தத் துறவியைக் கண்டு மிகவும் வேதனைப்பட்டனர். அவர்கள் யார் என்பதை அந்த முனிவருக்குச் சொல்லி, அவரிடம் "ஓ அந்தணரே, கடிவில் ஏற்றப்பட்டு கொடுமைகளை அனுபவிக்கும் அளவுக்கு நீர் என்ன பாவம் செய்தீர் என்பதை அறிய விரும்புகிறோம். என்று கேட்டனர்.

சாபம் பெற்ற தர்ம தேவன் - ஆதிபர்வம் பகுதி 108

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பயாணர் சொன்னார், "இப்படிக்கேட்கப்பட்ட அந்த முனிவர்களில் புலி போன்றவர் ஆன்மிகத்தைச் செல்வமாகக் கொண்ட அந்த முனிவர்களிடம், "நான் யாரை பழிப்பது? உண்மையில், யாரும் எனைக்கதிராக எதையும் செய்யவில்லை." என்றார். ஓ ஏகாதிபதியே, அதன்பிறகு, அந்த நீதி அதிகாரிகள், அவரை உயிருடன் கண்டு, மன்னருக்குத் தெரிவித்தனர். மன்னனும் அவர்கள் சொன்னதைக் கேட்டு, அலோசகர்களுடன் ஆலோசித்து, அந்த இடத்திற்கு வந்து கடிவில் இருந்த முனிவரை அமைதிப்படுத்த முயன்றான். மன்னன் அவரிடம், "ஓ முனிவர்களில் சிறந்தவரே, நான் எனது அறியாமையால் உமக்குத் தீங்கிழைத்துவிட்டேன். நான் அதற்கான மன்னிப்பை உம்மிடம் இரந்து கேட்கிறேன். நீர் என்னிடம் கோபம் கொள்ளக்கூடாது." என்று கேட்டான். மன்னன் இப்படிக்கேட்டுக் கொண்டதன் பின்னர் முனிவர் அமைதியடைந்தார்.

கோபத்திலிருந்து விடுபட்டிருந்த அம்முனிவரைக் கண்டு, கடிவுடன் சேர்த்து அவரைத் தூக்கி, அவரது உடலிலிருந்து அக்கடிவை உருவ முயன்றான் மன்னன். ஆனால் அவனால் அதை வெளியே எடுக்க முடியவில்லை. ஆகையால் அந்த முனிவரின் உடலுக்கு வெளியே உள்ள பகுதிகளை மட்டும் வெட்டி எடுத்தான். அதன்பின் அந்த முனிவர், கடிவின் ஒரு பகுதியை உடலில் தாங்கிக் கொண்டே நடந்தார். தனது அந்த நிலையிலும், கடும் தவங்கள் நோற்று, எவராலும் அடைய முடியாத எண்ணற்ற உலகங்களை அடைந்தார். அந்தக் கடி அவரது உடலுக்குள்ளேயே இருந்ததால், முவுலகங்களிலும் அவர் ஆணி மாண்டவ்யர் என்ற பெயரால் அறியப்பட்டார். தர்மத்தின் உயர்ந்த உண்மையை அறிந்த அந்த அந்தணர் ஒரு நாள் தர்மதேவனின் இருப்பிடத்திற்குச் சென்றார். தர்மதேவன் தனது அரியணையில் அமர்த்திருப்பதைக் கண்டு, அவனை அணுகி, "நான் இந்தத் தண்டனையை ஏற்க, நான் அறியாமல் செய்த பாவம்தான் என்ன? விரைவாகச் சொல், பின்பு எனது ஆன்ம பலத்தைப் பார்." என்று கேட்டார்.

இப்படிக்கேட்கப்பட்ட தர்மதேவன், மறுமொழியாக, "ஓ ஆன்மிகத்தைச் செல்வமாகக் கொண்டவரே, ஒரு காலத்தில் நீர் புல்லைக் கொண்டு ஒரு பூச்சியைத் துளைத்தீர். அச்செயலின் காரணமாகவே நீர் இத்துன்பத்தைத் தாங்க வேண்டியதாயிற்று. ஓ முனிவரே, ஒரு பரிசு, அது எவ்வளவு சிறியதாக இருந்தாலும், தர்மத்தின் அளவுக்கேற்றபடி அந்த பெருகும். அதே போல ஒரு பாவகாரியமும் அதன் தகுதிக்கேற்பப் பெருகி, துன்பத்தை கூடவே அழைத்து வரும்." என்றான். இதைக் கேட்ட ஆணி மாண்டவ்யர், "இதை நான் எப்போது செய்தேன் என்று உண்மையைச் சொல்?" என்று கேட்டார். அவர் குழந்தையாக இருக்கும்போது அதைச் செய்ததாக தர்மதேவன் சொன்னான். அந்த முனிவர், "பிறந்ததிலிருந்து பனிரெண்டு வயதுக்குட்பட்ட பிள்ளை செய்யும் காரியம் பாவமாகாது. சாத்திரங்கள் அதைப் பாவம் எனக் கொள்ளாது. ஒரு சிறு குற்றத்திற்காக என்னை இப்படித் தண்டித்தது தகாது. இது கொடுமையானது. ஒரு அந்தணனைக் கொல்வது என்பது, வேறு எந்த உயிரைக் கொல்வதைக் காட்டிலும் பாவகரமானது. ஆகையால், ஓ தர்மதேவனே, நீ மனிதர்களில் சூத்திர வகையில் பிறப்பாய். பதினான்கு வயதுக்கு முன்பு ஒரு பிள்ளையால் செய்யப்படும் எந்தக் காரியமும் பாவமாகாது என்ற விதியை நான் இது முதல் அமலுக்குக் கொண்டு வருகிறேன். அந்த வயதைக் கடந்து ஒருவர் செய்யும் தீய செயலே, பாவமாகக் கருதப்படும்." என்றார்.

வைசம்பயாணர் தொடர்ந்தார், "அந்தச் சிறப்புமிக்க முனிவரால் சபிக்கப்பட்டதால், தர்ம தேவன் சூத்திர வகையில் விதுரனாகப் பிறந்தான். விதுரன் தர்மநீதி, அரசியல், உலக ஆதாயம் ஆகிய சித்தாந்தங்களில் தெளிவான அறிவுடன் இருந்தான். பேராசை மற்றும் கோபத்திலிருந்து அவன் முற்றிலும் விடுபட்டவனாக இருந்தான். எதிர்காலத்தை ஊடுருவிப் பார்க்கும் பார்வையும், கலக்கமடையா மன அமைதியும் பெற்றிருந்த விதுரன், குருக்களின் நலன்களுக்காகவே தன்னை அர்ப்பணித்திருந்தான்.

மன்னனானான் பாண்டு - ஆதிபர்வம் பகுதி 109

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பயாணர் சொன்னார், "அந்த மூன்று குழந்தைகளின் பிறப்பால் (திருதராஷ்டிரன், பாண்டு, விதுரன்) குருஜங்காலர்களும், குருக்ஷேத்திரர்களும், குருக்களும் வளமை பெற்றனர். பூமியில் ஏராளமாக விளைந்து அறுவடையானது. பயிர்களும் நல்ல சுவையுடன் இருந்தன. காலாகாலத்திற்கு மேகங்கள் மழையைப் பொழிந்தன. மரங்களில் பழங்களும் மலர்களும் நிறைந்திருந்தன.

கால்நடைகளும், பறவைகளும் மற்ற மிருகங்களும் மகிழ்ந்திருந்தன. மலர்கள் நறுமணத்தோடும், பழங்கள் இனிமையோடும் இருந்தன. நகரங்களில் ஒவ்வொரு துறைசார்ந்த வணிகர்களும், கைவினைஞர்களும், வியாபாரிகளும், கலைஞர்களும் நிறைந்திருந்தனர். மக்கள் வீரம், கல்வி, நேர்மையோடிருந்து மகிழ்ச்சியாக இருந்தனர். அங்கே திருடர்களோ பாவிகளோ அற்றிருந்தனர். அரசாங்கத்தின் அனைத்துப் பகுதிகளும் பொன்னுலகைப் போல இருந்தன. மக்கள் அறச்செயல்களுக்கும், வேள்விகளுக்கும், சத்தியத்துக்கும் தங்களை அர்ப்பணித்து, ஒருவருக்கு ஒருவர் அன்பு செலுத்தி பாசத்தோடு இருந்து வளமடைந்து இருந்தனர். அவர்கள் கர்வம், கோபம், பேராசை ஆகியவற்றை ஒழித்து, நல்ல விளையாட்டுகள் விளையாடி மகிழ்ச்சி கொண்டனர். குருக்களின் தலைநகரம் சமுத்திரத்தைப் போன்று நிறைந்திருந்தது.

அது நூற்றுக்கணக்கான அரண்மனைகளையும், மாளிகைகளையும், மேகத்தைப் போன்ற கருமையான பெரும் வாயில்களையும், வளைவுகளையும் கொண்டு இன்னொரு அமராவதி போல இருந்தது. மனிதர்கள் நதிகளிலும், ஏரிகளிலும், கிணறுகளிலும், நந்தவனங்களிலும், அழகான சோலைகளிலும் மகிழ்ச்சியுடன் சுற்றித் திரிந்தனர். தெற்கு குருக்கள், தாங்கள் வடபுல குருக்களிடம் கொண்ட பகைமையினால், சித்தர்களுடனும், சாரணர்களுடனும், முனிவர்களுடனும் இசைந்து இருந்தனர். அந்த மகிழ்ச்சிகரமான நாட்டில், வளமை பெருகி, எதையும் தொலைத்தவர்கள் இல்லாமல், கைம்பெண்கள் இல்லாமல் மக்கள் சுபிட்சமாக இருந்தனர். கிணறுகளும் ஏரிகளும் எப்போதும் நிறைந்தே இருந்தன. சோலைகள் மரங்களால் நிறைந்திருந்தன. அந்தணர்களின் இல்லங்களிலும் அவர்களது வசிப்பிடங்களிலும் செல்வம் நிறைந்திருந்தது. முழு அரசாங்கமும் விழாக்கால மகிழ்ச்சியுடன் திளைத்திருந்தது.

ஓ மன்னா, பீஷ்மரால் அறம் சார்ந்து ஆளப்பட்ட அந்த நாடு நூறு வேள்விக் கம்புகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அறத்தின் சக்கரம் பீஷ்மரால் இயக்கப்பட்டது. மற்ற நாடுகளிலிருந்த மக்கள் தங்கள் நாட்டைத் துறந்து, இங்கு வந்து வசித்ததால், மக்கள் நெருக்கம் மிகுந்ததாக அந்நாடு இருந்தது. அந்த சிறப்பு மிகுந்த இளவரசர்களின் இளமை ததும்பிய செயல்களால் அந்த நாட்டின் குடிமக்களும் மற்ற மக்களும் அவர்களிடம் மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் இருந்தனர். ஓ மன்னா குருக்களின் தலைவர்கள் வீட்டில் எப்போதும் "கொடு", "சாப்பிடு" போன்ற வார்த்தைகளே கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. திருதராஷ்டிரன், பாண்டு மற்றும் பெரும் புத்திசாலியான விதுரன் ஆகியோரை பீஷ்மர் அவரது பிள்ளைகள் போலவே வளர்த்தார். அந்தப் பிள்ளைகள் தங்கள் கடமைகளைத் தங்கள் வகைப்படி சரியாக செய்து, தங்களை நோன்புகளுக்கும் கல்விக்கும் அர்ப்பணித்தனர். பின்னர் அவர்கள் வேதங்களிலும், பல வீர விளையாட்டுகளிலும் தேர்ச்சி அடைந்து நல்ல இளம் வாலிபர்களாக வளர்ந்தனர். அவர்கள் விற்பயிற்சியிலும், குதிரையேற்றத்திலும், கதாயுத்தத்திலும், வாள் மற்றும் கேடயச் சண்டைகளிலும், போரில் யானைகளைக் கையாளும் பயிற்சியிலும், நற்பண்புகளை வளர்க்கும் அறநெறிக் கல்வியிலும் தேர்ச்சி அடைந்தனர்.

வரலாறுகள், புராணங்கள், மற்றும் கல்வியின் அனைத்துப் பிரிவுகள், வேதங்களிலுள்ள உண்மைகள் ஆகியவற்றில் தேர்ச்சியடைந்து ஆழ்ந்த திறமைவாய்ந்த ஞானத்தை அடைந்தனர்.

பெரும் வீரம் கொண்ட பாண்டு, விற்போரில் எல்லோரிலும் மேம்பட்டான். திருதராஷ்டிரன் உடல் பலத்தில் எல்லோரிலும் மேம்பட்டான். அறம் மற்றும் அறவிதிகளின் ஞானத்தில் மூவுலகத்திலும் விதுரனுக்கு ஈடு யாரும் இல்லை என்ற நிலை இருந்தது. சந்தனுவின் அருகிப் போன பரம்பரை, நீட்சி கண்டதைக் கண்டு, 'வீரர்களின் தாய் என்றால் காசி மன்னன் மகள்கள்தான் முதன்மையானவர்கள், நாடு என்றால் குருஜங்காலமே முதன்மையானது, அறம்சார்ந்த மனிதர்களில் விதுரனே முதன்மையானவன். நகரங்களில் ஹஸ்தினாபுரமே முதன்மையானது' என்ற பேச்சு அனைத்து நாடுகளிலும் பேசப்பட்டது. பாண்டு மன்னனானான். திருதராஷ்டிரன் தனது குருட்டுத்தன்மையாலும், விதுரன், சூத்திரப் பெண்ணுக்குப் பிறந்ததாலும் நாட்டை அடையவில்லை. கடமையாற்றுவதில் சிறந்த பீஷ்மர், ஒருநாள் விதுரரை அழைத்து தர்மத்தின் உண்மைகள் மற்றும் அறம் குறித்து விவாதித்தார். அந்தப் பேச்சு பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது.

கற்புக்கரசி காந்தாரி - ஆதிபர்வம் பகுதி 110

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

பீஷ்மர் விதுரரிடம், "இந்த நமது கொண்டாடப்படும் குலம் (குரு குலம்), பெரும் சாதனைகளையும் அனைத்து அறங்களையும் உள்ளடக்கி இந்தப் பூமியின் அனைத்து ஏகாதிபதிகள் மீதும் ஆதிக்கத்தைக் கொண்டிருந்தது. பல அறம் சார்ந்த, சிறப்புமிகுந்த ஏகாதிபதிகள் இந்த (குரு) குலத்தில் தோன்றியதால் அதன் புகழ் நிலைத்திருக்கிறது. நமது (குரு)குலம் அருகிப் போவதிலிருந்து காக்க, சிறப்பு மிகுந்த கிருஷ்ணாவும் (துவைபாயணர் (வியாசர்)), சத்தியவதியும், நானும் உங்கள் மூவரையும் (திருதராஷ்டிரன், பாண்டு, விதுரன்) வளர்த்தோம். இந்த (குரு)குலத்தை மறுபடியும் கடலென விரிவடையச் செய்வது உனக்கும் எனக்கும் கடமையாகும். நமது குலத்தோடு தொடர்பு கொள்ளக்கூடிய தகுதியுடன் மூன்று மங்கையர் இருப்பதாக நான் கேள்விப்படுகிறேன்.

ஒருத்தி யாதவ குல மகள் (சூரசேனன் மகள்-(குந்தி)-குந்திபோஜனுக்கு தத்து கொடுக்கப்பட்டாள்), இன்னொருத்தி சுபலன் மகள் (காந்தாரி), மற்றொருத்தி மதுரையின் (மதுரா) இளவரசி (மாத்ரி). மகனே (விதுரா), இந்த மங்கையர் அனைவரும் நிச்சயமாக நீல இரத்தம் உடையவர்களே (O son, all these maidens are of course of blue blood.). அவர்கள் அழகும் சுத்தமான இரத்தமும் கொண்டு நமது குடும்பத்துடன் சம்பந்தம் வைத்துக் கொள்ளும் தகுதியுடன் உள்ளனர். ஒ புத்திசாலி மனிதர்களின் முதன்மையானவனே (விதுரனே), நமது (குரு)குல வளர்ச்சிக்காக அவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்று நான் நினைக்கிறேன். நீ என்ன நினைக்கிறாய் என்பதைச் சொல்", என்றார் (பீஷ்மர்). இப்படி கேட்கப்பட்ட விதுரர், "நீர் எங்கள் தந்தையும் தாயும் ஆவீர். நீரே எங்கள் ஆன்மிக குரு. ஆகையால், உங்கள் பார்வையில் எங்களுக்கு எது சிறந்தது என்று படுகிறதோ. அதைச் செய்யும்", என்றார் (விதுரர்).

வைசம்பாயணர் தொடர்ந்தார், "விரைவில் பீஷ்மர், சுபலனின் இனிய மகள் காந்தாரி ஹரணிடம் (சிவனிடம்) இருந்து நூறு மகன்களைப் பெறுவதற்கான வரத்தைப் பெற்றாள் என்பதை அந்தணர்கள் மூலம் அறிந்தார். குருக்களின் பாட்டனானான் பீஷ்மர் இதைக் கேட்டு, காந்தார மன்னனிடம் தனது தூதுவர்களை அனுப்பினார். முதலில் மன்னன் சுபலன் குருட்டு மாப்பிள்ளைக்கு (திருதராஷ்டிரனுக்குத்) தன் மகளை (காந்தாரியைக்) கொடுக்கத் தயங்கினான். பின்பு, குருக்களின் புகழையும், நடத்தைகளையும், அவர்களது இரத்தத்தையும் உணர்ந்து, தனது அறம் சார்ந்த மகளை திருதராஷ்டிரனுக்குக் கொடுக்க முடிவு செய்தான். அந்தக் கற்புக்கரசியான காந்தாரி, திருதராஷ்டிரன் குருடன் என்பதைக் கேள்விப்பட்டாள். தனக்கு அவனை (திருதராஷ்டிரனை) மணமுடிக்க தனது பெற்றோர் முடிவு செய்துள்ளனர் என்பதையறிந்து, தனது எதிர்காலக் கணவன் மீதிருந்த அன்பு மற்றும் மரியாதையால் தனது கண்களைக் கட்டிக் கொண்டாள். சுபலனின் மகன்

சகுனி, இளமையுடனும் அழகுடனும் இருந்த தனது தங்கையை (காந்தாரியை) குருக்களிடம் அழைத்து வந்து, முறைப்படி திருதராஷ்டிரனுக்குக் கொடுத்தான்.

காந்தாரி பெரும் மதிப்புடன் வரவேற்கப்பட்டாள். அவர்களது திருமணம் பீஷ்மரின் வழிகாட்டுதல்படி பெரும் ஆடம்பரத்தோடு நடத்தப்பட்டது. அந்த வீரன் சகுனி, பல மதிப்புமிக்க பொருட்களுடன் தனது தங்கையை (காந்தாரியை) அளித்து, பீஷ்மரின் வாழ்த்துகளைப் பெற்று, தனது நகருக்குத் திரும்பிச் சென்றான். ஓ பாரதகுலத்தில் வந்தவனே (ஜனமேஜயனே), அந்த அழகான காந்தாரி தனது நடத்தையாலும், அன்பான கவனிப்பாலும் எல்லா குருக்களையும் திருப்திப் படுத்தினாள். காந்தாரி, தனது கணவனுக்கு (திருதராஷ்டிரனுக்குத்) தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்து அவனை கவனித்துக் கொண்டு, அவளது நன்னடத்தையால் பெரியவர்களைத் திருப்திப்படுத்தினாள். அவள் (காந்தாரி) கற்புக்கரசியாதலால், தனது கணவனை (திருதராஷ்டிரனைத்) தவிர யாதொரு ஆடவருடனோ, அல்லது பெரியவர்களுடனோ ஒரு வார்த்தையும் பேசாதிருந்தாள்.

பிறந்தான் கர்ணன் - ஆதிபர்வம் பகுதி 111

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "யாதவர்களுக்குள் அவர்களது தலைவனாக தூரன் {Sura-தூரசேனன்} என்று ஒருவன் இருந்தான். அவன் வசுதேவரின் {கிருஷ்ணனின் தந்தையான Vasudeva-வசுதேவரின்} தந்தையாவான். அவனுக்கு {தூரசேனனுக்கு} பிருதை {Pritha} என்று அழைக்கப்பட்ட மகள் ஒருத்தியும் இருந்தாள். அவள் {பிருதை} இந்த பூமியில் உள்ளவர்களுடன் ஒப்பிடமுடியாத அளவு அழகுடையவளாக இருந்தாள். ஓ பரதகுலத்தில் வந்தவனே {ஜனமேஜயனே}, தூரன் எப்போதும் உண்மை பேசுபவனாக இருந்தான். அவன், தான் முன்பே வாக்கு கொடுத்திருந்தபடி, பிள்ளையற்றிருந்த தனது நண்பனும் மைத்துனனுமான {தந்தையின் சகோதரியின் மகனான} குந்தி போஜனுக்குத் தனது மகளை சுவீகாரமாகக் கொடுத்தான். {பிருதை {Pritha} குந்திபோஜனின் மகளாக வளர்ந்ததால் குந்தி என்றே அழைக்கப்பட்டாள்}

பிருதை {குந்தி} தனது வளர்ப்புத் தந்தையின் {குந்திபோஜனின்} இல்லத்தில் தங்கியிருந்து விருந்தினர்களையும் அந்தணர்களையும் நன்கு கவனித்துக் கொண்டாள். அறத்தின் மறைந்த உண்மைகளைத் தெளிவாக உணர்ந்து கடும் தவமிருந்த பயங்கரமான அந்தணரான துர்வாசர் ஒருமுறை அங்கு வந்திருந்தார். அப்போது அவள் {குந்தி} அவரை {துர்வாசரை} மரியாதையுடன் கவனித்துக் கொண்டாள். அந்த முனிவர் {துர்வாசர்} அவளது உபசரிப்பைக் கண்டும், எதிர்காலத் துயரங்களைத் தனது ஆன்ம பலத்தால் கண்டும் {சல்லாபத்தில் ஈடுபட்டிருந்த மான்களைக் கொண்டு பாவம் சம்பாதித்த பாண்டுவால் பிள்ளை பெற முடியாமல் போகும் என்று கண்டும்} அவளுக்கு {குந்திக்கு} அவள் விரும்பிய தேவர்கள் மூலம் பிள்ளை பெறும் ஒரு மந்திரத்தை உபதேசித்து, "இந்த மந்திரத்தை உபயோகித்து உன்னால் வரவழைக்கப்படும் தேவர்கள் வந்து நிச்சயமாக உனக்கு பிள்ளைகளைக் கொடுப்பார்கள்." என்றார். இப்படி அந்த அந்தணரால் {துர்வாசரால்} சொல்லப்பட்ட அந்த இனிமையான குந்தி {பிருதை}, ஆர்வத்தால் உந்தப்பட்டு, ஆர்க்க தேவனை {தூரியனை} அழைத்தாள். அந்த மந்திரங்களை உச்சரித்தவுடனேயே, அந்தப் பிரகாசமான தேவன் தன்னை அணுகுவதை அவள் {குந்தி} கண்டாள். அந்த இயல்புக்கு மீறிய காட்சியைக் கண்ட குற்றங்குறையற்ற அந்த மங்கை {குந்தி} ஆச்சரியங்கூடிய அதிர்ச்சியடைந்தாள். ஆனால் விவஸ்வத் {தூரியன்} அவளை {குந்தியை} அணுகி, "இதோ நான் இங்கிருக்கிறேன். ஓ கருங்கண் பெண்ணே, நான் உனக்கு என்ன செய்ய வேண்டும். சொல்." என்றான்.

இதைக் கேட்ட குந்தி, "ஓ எதிரிகளை அழிப்பவனே {தூரியனே}, ஒரு அந்தணர் எனக்கு இந்த மந்திரத்தை அருளினார். ஓ தலைவா, அதன் வலிமையைச் சோதிக்கவே நான் உன்னை அழைத்தேன். உன்னிடம் இந்த குற்றத்திற்காக நான் தலை வணங்குகிறேன். ஒரு பெண் எக்குற்றம் செய்தாலும், அவள் மன்னிப்பைப் பெறத் தகுதியானவளே." என்றாள். அதற்கு தூரியன், "துர்வாசர் உனக்கு இந்த வரத்தை அளித்தார் என்பதை நான் அறிவேன். ஓ மருட்சியுடைய மங்கையே {குந்தியே}, உனது பயத்தை விடு, உனது அணைப்பை எனக்குக் கொடு. இனிமையானவளே என் வருகை பலன்றறதாக முடியாது. அது கனி கொடுக்க வேண்டும். நீயே என்னை அழைத்தாய். அது ஒன்றுக்குமில்லையென்றால், அது உனது வரம்புமீறிய செயலாகவே கருதப்படும்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இப்படிப் பேசிய விவஸ்வத் {தூரியன்}, அவளது {குந்தியின்} அச்சத்தை அகற்ற மேலும் பலவற்றைச் சொன்னான். ஆனால், ஓ பாரதா, அந்த இனிமையான மங்கை, பண்புடைமை மற்றும் தனது உறவினர்களிடம் உள்ள பயத்தால், அவளது கோரிக்கையை ஏற்கத் துணியவில்லை. ஓ பரதகுலத்தில் காளைப் போன்றவனே {ஜனமேஜயனே}, ஆர்க்கா {தூரியன்} அவளிடம் {குந்தியிடம்} மறுபடியும், "ஓ இளவரசி, இந்த காரியம் உனக்குப் பாவத்தைக் கொடுக்காது, எனக்காக, இந்த எனது விருப்பத்தை நிறைவேற்று" என்றான். குந்தி போஜனின் மகளிடம் இப்படிச் சொல்லி உலகத்தை ஒளியூட்டும் அந்த சிறப்புமிக்க தபனா, அவளது விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டாள். இந்தத் தொடர்பால், உடனடியாக ஒரு மகன் பிறந்தான்.

அந்தக் குழந்தை இயற்கையான கவசத்துடனும், முகத்தை பிரகாசிக்க வைக்கும் காது குண்டலங்களுடனும் இருந்தது. அந்த மகனே பின்னாட்களில் கர்ணன் என்று உலகம் முழுவதும் அறியப்பட்டான். அந்த வீரன் கர்ணன் ஆயுதம் பயன்படுத்துபவர்களில் முதன்மையானவனாக இருந்து, நற்பேறு அருளப்பட்டு, தேவலோக குழந்தை போல அழகுடன் இருந்தான். குழந்தை பிறந்த பிறகு, அந்த சிறப்பு மிகுந்த தபனா பிருதைக்கு (குந்திக்கு) அவளது கன்னித்தன்மையை திரும்பக் கொடுத்து விண்ணேகினான். விருஷ்ணி குலத்தின் அந்த இளவரசி தனக்கு பிறந்த மகனைக் கண்டு துயரடைந்து,

எது சிறந்ததோ அதைச் செய்ய நினைத்தாள். தனது உறவினர்களிடம் கொண்ட பயத்தால், தனது குற்றத்திற்கான சாட்சியை மறைக்க முடிவெடுத்தாள். பெரும் பலம் கொண்ட தனது வாரிசை நீரில் விட்டாள். பிறகு, நீரில் விடப்பட்ட அந்தக் குழந்தையை சூத சாதியில் பிறந்த, எல்லோராலும் அறியப்பட்ட ராதையின் கணவன் (அதிரதன்) நீரிலிருந்து எடுத்து, அவனும் அவனது மனைவியும் சேர்ந்து அக்குழந்தையைத் தங்கள் மகனாகவே வளர்த்தனர்.

இயற்கையான கவசமும், காது குண்டலங்களும் கொண்டிருந்ததால், ராதையும் அவளது கணவனும் (அதிரதனும்) அக்குழந்தைக்கு வசுசேனன் (வடமொழியில் செல்வத்துடன் பிறந்தவன் என்று அர்த்தமாம்) என்று பெயர் வைத்தனர். அவன் பெரும் பலத்துடன் வளர்ந்து, எல்லா ஆயுதங்களிலும் நிபுணத்துவம் பெற்றான். அவன் பெரும் சக்தியைத் தன்னிடம் கொண்டு, முதுகில் வெப்பக்கதிர்கள் சுடும் வரை (அதிகாலை துவங்கி மதியம் வரை) சூரியனை வழிபட்டான். அப்படி அவன் (கர்ணன்) சூரியனை வழிபடும் நேரத்தில் யாசித்து வரும் அந்தணர்களுக்கு, கொடுக்க முடியாது என்று அவனுக்கு பூமியில் யாதொரு பொருளும் இருக்கவில்லை.

இந்திரன் தனது மகன் அர்ஜுனுக்கு நன்மை செய்ய விரும்பி, அந்தண உரு கொண்டு, வசுசேனனை அணுகி அவனது இயற்கை கவசத்தை யாசகமாகக் கேட்டான். இப்படிக் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்ட கர்ணன், உடனே தனது இயற்கை கவசத்தை அறுத்து, அந்தண உருவில் இருந்த இந்திரனிடம் மரியாதையுடன் கைக்கூப்பிக் கொடுத்தான். தேவர்களின் தலைவன் அந்தப் பரிசை ஏற்று, கர்ணனின் தயாளத்தில் திருப்தி கொண்டான். ஆகையால், அவன் வசுசேனுக்கு அருமையான கணையொன்றைக் கொடுத்து, "எந்த ஒருவனை (ஒருவனை மட்டுமே), அவன் தேவனாக இருக்கட்டும், அசுரனாக இருக்கட்டும், மனிதனாக இருக்கட்டும், கந்தர்வனாக இருக்கட்டும், நாகனாக இருக்கட்டும், ராட்சதனாக இருக்கட்டும், வேறு யாராகவும் இருக்கட்டும், அவனை நீ வெற்றி கொள்ள நினைத்தால், அவன் இக்கணையால் நிச்சயம் அழிவான்." என்று அவனிடம் (கர்ணனிடம்) சொன்னான்.

இந்தக் காரியம் நடப்பதற்கு முன்னர் சூரியனின் மகன் வசுசேனன் என்ற பெயரால் அறியப்பட்டான். ஆனால், தனது இயற்கை கவசத்தை அறுத்துக் கொடுத்ததனால் அது முதல், அவன் கர்ணன் (வட மொழியில் தனது உறையைத் தானே அறுப்பவன் என்று அர்த்தமாம்) என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டான்.

பாண்டுவுக்கு மாலையிட்டாள் குந்தி - ஆதிபர்வம் பகுதி 112

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அகன்ற விழிகளையுடைய குந்திபோஜனின் மகள் பிருதை, மிகுந்த அழகுடன் நல்லவைகள் அனைத்தும் கொண்டவளாக இருந்தாள். கடும் நோன்புகள் நோற்று, தன்னை அறத்திற்கு அர்ப்பணித்து எல்லா நல்ல குணங்களையும் கொண்டிருந்தாள்.

அழைத்தான்.

புத்திசாலியான குந்தி, அந்த அரங்கிற்குள் நுழைந்ததும், சிரத்தில் முடி தரித்தவர்களின் வரிசையில் நின்ற பாரதர்களில் முதன்மையானவனும் மன்னர்களில் புலியைப் போன்றவனுமான பாண்டுவைக் கண்டாள். அந்த அரச அணிவகுப்பில், சிம்மத்தைப் போன்றப் பெருமையுடன், அகலமான மார்புகளுடன், எருதைப்போன்ற விழிகளுடன் மற்றும் பெரும் பலத்துடன் அங்கிருந்த மன்னர்களிலேயே பிரகாசமானவனாக, மற்றுமொரு இந்திரனைப் போல அவன் இருந்தான். குந்திபோஜனின் களங்கமற்ற இனிமையான மகள், மனிதர்களில் சிறந்த பாண்டுவை அந்தக் கூட்டத்தில் கண்டு, இனிய அதிர்வுக்குள்ளானாள். உணர்ச்சிகளின் தாக்கத்தால் நடுக்கத்துடனும் நாணத்துடனும் முன்னேறி, மணமாலையை பாண்டுவின் கழுத்திலிட்டாள்.

குந்தி, பாண்டுவைத் தனது தலைவனாகத் தேர்ந்தெடுத்ததைக் கண்ட மற்ற ஏகாதிபதிகள் அவரவர் நாட்டிற்கு யானைகளிலும், குதிரைகளிலும், ரதங்களிலும் வந்தது போலவே திரும்பிச் சென்றனர். ஓ மன்னா, பிறகு, நடக்க வேண்டிய திருமணச் சடங்குகளை மணமகளின் தந்தை சரியாகச் செய்தான். பெரும் நற்பேறு பெற்ற அந்த குருக்களின் இளவரசனும், குந்திபோஜனின் மகளும் சேர்ந்து மகவத்தையும் பெளலமியையும் (தேவர்களின் அரசனையும் அரசியையும் போன்று) போன்று காட்சியளித்தனர்.

ஓ குரு பரம்பரை ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவனே, திருமணச் சடங்குகள் முடிந்ததும், மன்னன் குந்திபோஜன் தனது மருமகனுக்கு பெரும் செல்வத்தைக் கொடுத்து, அவனது (பாண்டுவின்) தலைநகருக்கு அனுப்பி வைத்தான். பிறகு, குருக்களின் இளவரசன் பாண்டு, பதாகைகளும், கொடிகளும் கொண்ட பெரும் சேனையுடனும், அந்தணர்கள் மற்றும் முனிவர்களின் வாழ்த்துகளுடனும் தனது தலைநகரை அடைந்தான். தனது அரண்மனையை அடைந்ததும், தனது ராணியை அங்கே அமர்த்தினான்.

ஓ ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவனே, அப்படி அவள் அழகுடனும், இளமையுடனும், பெண்மைக்கான அனைத்து குணநலன்களையும் பெற்றிருந்தாலும், எந்த மன்னனும் அவளது கரத்தைக் கேட்டு வரவில்லை. அவளது தந்தை குந்திபோஜன், இந்நிலையைக் கண்டு, தனது மகள் இளவரசர்கள் அல்லது மன்னர்களில் ஒருவரைத் தனது துணையாகத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்றெண்ணி, அனைத்து நாட்டு இளவரசர்களுக்கும் மன்னர்களுக்கும் தூதனுப்பி அவர்களை

எட்டு திக்கும் முரசு கொட்டிய பாண்டு - ஆதிபர்வம் பகுதி 113

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு, சந்தனுவின் புத்திசாலி மகன் பீஷ்மர், பாண்டுவுக்கு இரண்டாவதாக ஒரு மனைவியைப் பெற மனதில் தீர்மானித்தார்.

முதிர்ந்த ஆலோசகர்கள், அந்தணர்கள், பெரும் முனிவர்கள் மற்றும் நால்வகைப் படையினருடன் மதுரா மன்னனின் {சல்லியனின்} தலைநகருக்குச் சென்றார் பீஷ்மர். பால்ஹிகர்களில் காளைப் போன்ற மதுரா மன்னன் {சல்லியன் -Valhikas--the king of Madra}, பீஷ்மரின் வருகையைக் கேள்விப்பட்டு, அவரை {பீஷ்மரை} வரவேற்க வெளியே வந்தான். அவரை {பீஷ்மரை} மரியாதையுடன் வரவேற்று, தனது அரண்மனைக்குள் அழைத்துச் சென்றான். மதுரா மன்னன் {சல்லியன்} பீஷ்மரை உள்ளே அழைத்து, வெண்ணிற தரை விரிப்பில் அவரை {பீஷ்மரை} அமர வைத்து, அவரது கால்களைக் கழிவ நீர் கொடுத்து, சுத்திகரிப்புக்கான வழக்கமான பலதரப்பட்ட பொருட்களை மரியாதையின் நிமித்தமாகக் கொடுத்தான். அவர் {பீஷ்மர்} வசதியாக அமர்ந்த பிறகு, அவரின் {பீஷ்மரின்} வருகைக்கானக் காரணம் குறித்து மன்னன் {சல்லியன்} கேட்டான். குருக்களின் பெருமைகளைப் பேணும் பீஷ்மர், மதுரா மன்னனிடம் {சல்லியனிடம்}, "ஓ அனைத்து எதிரிகளையும் அழிப்பவனே, நான் ஒரு பெண்ணின் கரத்திற்காக வந்திருக்கிறேன் என்பதை அறிந்து கொள். பெரும் அழகுக்காகவும், அவளது அறத்திற்காகவும் கொண்டாடப்படும் மாத்ரி {Madri} என்ற பெயர் கொண்ட ஒரு தங்கை உனக்கு உண்டு என்று கேள்விப்பட்டோம். நான் அவளை {மாத்ரியை} பாண்டுவுக்காகத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறேன். ஓ மன்னா, நீ எங்களுடன் கூட்டு சேர அனைத்துத் தகுதிகளும் கொண்டவன். நாங்களும் உனது தகுதிக்குக் குறைந்தவர்கள் அல்ல. ஓ மதுராவின் மன்னா {சல்லியா}, இவையெல்லாவற்றையும் மனதில் கொண்டு, எங்களை ஏற்றுக் கொள்." என்றார். இப்படிச் சொல்லப்பட்ட மதுராவின் ஆட்சியாளன், பீஷ்மரிடம், "என் மனதைப் பொருத்தவரை, உமது குடும்பத்தைத் தவிர நான் கூட்டு சேர வேறு எந்தக் குடும்பமும் இல்லை.

ஆனால், எங்கள் குடும்பத்தில் எங்கள் மூதாதையர் ஒரு வழக்கத்தைக் கடைப்பிடித்து வந்துள்ளனர். அது நல்லதாகவும் இருக்கலாம் அல்லதாகவும் இருக்கலாம், இருப்பினும் என்னால் அந்த வரம்பை மீற முடியாது. இது எல்லோரும் அறிந்ததே. நீரும் அதை அறிந்திருப்பீர். அதில் நான் சந்தேகம் கொள்ளவில்லை. ஆகையால், என் தங்கையை {மாத்ரியை} அளிக்க வேண்டும் என்று என்னிடம் நீர் இப்படிச் கேட்பது முறையல்ல. எங்கள் குடும்ப வழக்கத்தையே நான் கடைப்பிடிப்பேன். எங்களுக்கு அறம் சார்ந்ததும், கடைப்பிடிக்கத் தகுந்ததும் அதுவே. ஓ எதிரிகளை அழிப்பவரே {பீஷ்மரே}, இதன் காரணமாகவே, உமது கோரிக்கைக்கு என்னால் எந்த உறுதியான பதிலும் தர முடியவில்லை", என்றான். இதைக்கேட்ட பீஷ்மர், மதுரா மன்னனிடம் {சல்லியனிடம்}, "ஓ மன்னா {சல்லியா}, சந்தேகமற உங்கள் வழக்கம் அறமே. சுயம்புவே {பிரம்மாவே} இதைச் சொல்லியிருக்கிறார். உமது மூதாதையர்கள் இந்த வழக்கத்தையே கடைப்பிடித்தனர். இதில் குற்றங்காண ஒன்றும் இல்லை. ஓ சல்லியா, குடும்பப் பெருமைக்கான இவ்வழக்கம் ஞானம் கொண்டவர்களாலும், நல்லவர்களாலும் ஏற்கப்பட்டு நன்கறியப்பட்டதே." என்று சொல்லி, நாணயமாகவும், நாணயமல்லாதவையாகவும் நிறைய தங்கத்தையும், பல நிறங்களில் ஆயிரக்கணக்கான விலையுயர்ந்த கற்களையும், யானைகளையும், குதிரைகளையும், ரதங்களையும், ஆடை ஆபரணங்களையும், ரத்தினங்களையும், முத்துக்களையும், பவளங்களையும் சல்லியனிடம் கொடுத்தார்.

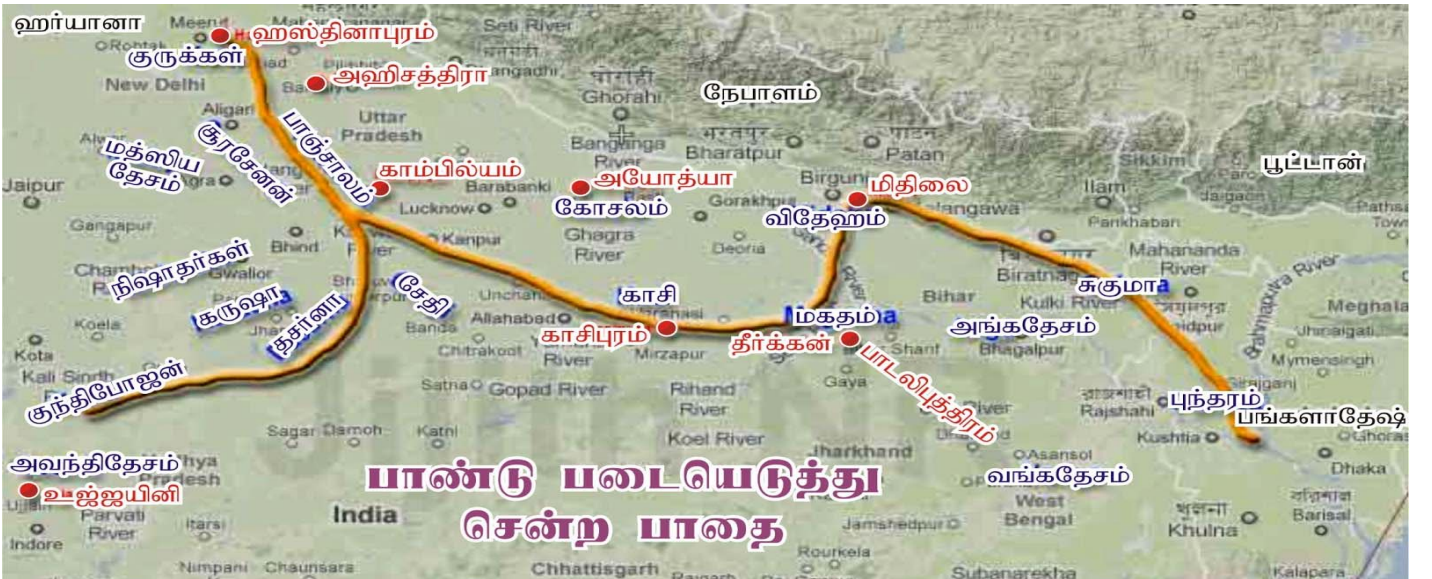
சல்லியன் அந்த விலையுயர்ந்த பரிசுகளை மகிழ்ச்சி நிறைந்த இதயத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டு, ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டத் தனது தங்கையை {மாத்ரியை} அந்தக் குருக்களில் காளைப் போன்றவரிடம் {பீஷ்மரிடம்} கொடுத்தான். சமுத்திரம் செல்லும் கங்கையின் மைந்தனான, ஞானம்

கொண்ட பீஷ்மர், தனது காரியம் ஈடேறியதில் மகிழ்ந்து, மாத்ரியை தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு, யானையின் பெயர் கொண்ட குருக்களின் தலைநகரத்திற்குச் (ஹஸ்தினாபுரம்) சென்றார்.

பின்பு ஞானிகள் குறித்துக் கொடுத்த ஒரு அதிர்ஷ்டமான நாள் மற்றும் நேரத்தில் மாத்ரியுடன் மன்னன் பாண்டு இணைத்து வைக்கப்பட்டான். திருமணச் சடங்குகள் முடிந்ததும், குருக்களின் மன்னன் (பாண்டு), அந்த அழகான மணமகளை, அழகுநி றைந்த அறையில் அமர்த்தினான். ஓ மன்னர் மன்னா (ஜனமேஜயா), அந்த ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவன் (பாண்டு), தனது இருமனைவியருடனும் (குந்தி மற்றும் மாத்ரியுடனும்) தான் விரும்பிபடி சிறந்தவாறு உல்லாசமாக இருந்தான். ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயா), முப்பது நாட்கள் கழித்து, அந்த குருக்கள் மன்னன் (பாண்டு), உலகத்தை வெல்ல எண்ணி தனது தலைநகரில் (ஹஸ்தினாபுரத்தில்) இருந்து கிளம்பினான். பீஷ்மரிடமும், மற்ற குரு பரம்பரையின் பெரியவர்களிடமும், மரியாதையுடன் தலைவணங்கி, திருதராஷ்டிரனிடமும் குடும்பத்திலுள்ள மற்றவர்களிடமும் பிரியாவிடை பெற்று, பெரும் யானைப்படையுடனும், குதிரை மற்றும் தேர்ப்படைக்களுடனும், தனது குடிமக்களின் வாழ்த்துகளுடனும் பயணத்தைத் துவக்கினான். அவ்வளவு பலம் வாய்ந்த படையுடன் பலதரப்பட்ட எதிரிகளைச் சந்தித்தான் பாண்டு. அந்த மனிதர்களின் புலி போன்றவன், குருக்களின் புகழைப் பரப்புவன், முதலில் அசர்ணாவின் திருடர்க் குழுக்களை அடக்கினான். பிறகு, கணக்கிலடங்கா யானைகள், குதிரைகள், காலாட்கள், மற்றும் ரதவீரர்களைக் கொண்ட தனது படையை, சுயபலத்தில் பெருமிதம் கொண்டு பல ஏகாதிபதிகளுக்கு எதிரான குற்றங்கள் புரிந்த மகத நாட்டு மன்னன் தீர்க்கனின்பால் (Dhirga- தீர்க்கனின் பக்கம்) திருப்பினான்.

அவனது தலைநகரில் வைத்து அவனைத் தாக்கிய பாண்டு அங்கேயே அவனைக்கொன்று, அவனது (தீர்க்கனது) கருவுலத்திலிருந்த அனைத்துச் செல்வங்களையும், மற்றும் வாகனங்களையும், கணக்கிலடங்கா மிருகங்களையும் கவர்ந்து சென்றான். பிறகு அவன் (பாண்டு) மிதிலை (Mithila) நோக்கித் திரும்பி விதேஹர்களை வீழ்த்தினான். ஓ மனிதர்களில் காளைப் போன்றவனே, பிறகு பாண்டு, தனது படையை காசி, சம்பா, புண்டரா (புந்தரம் என்றும் அழைக்கப்படும்) ஆகிய நாடுகளுக்கு வழி நடத்தி தனது பலத்தாலும் வீரத்தாலும் குருக்களின் புகழைப் பரவச் செய்தான். நீண்ட தூரம் தாக்கும் நெருப்புச் சுடர்களைப் போன்றக் கணைகளையும், பிரகாசமான ஆயுதங்களையும் கொண்ட அந்த எதிரிகளை அடக்கும் பாண்டு, தன்னை எதிர்த்து வரும் எல்லா மன்னர்களையும் வீழ்த்தினான்.

பாண்டுவைத் தலைமையாகக் கொண்ட அந்தப் படையால் வீழ்த்தப்பட்ட நாடுகள், குருக்களுக்கு

கப்பம் கட்டும் நாடுகளாயின. அவன் (பாண்டு), உலகில் உள்ள எல்லா மன்னர்களையும் வீழ்த்தி, தேவலோகத்தில் இந்திரன் மதிக்கப்படுவது போல பூமியில் ஒரே வீரனாக மதிக்கப்பட்டான். பூமியில் உள்ள மன்னர்கள் அனைவரும் அவன் (பாண்டு) முன்னால் கரங்கூப்பித் தலைவணங்கி, அவனுக்காகக் காத்திருந்து, பலதரப்பட்ட ரத்தினங்களும் செல்வங்களும், மதிப்பற்ற கற்கள், முத்துகள், பவளங்கள், பெரும் அளவில் தங்கம் மற்றும் வெள்ளி, முதல் தரம்வாய்ந்த பசுக்கள்,

அழகான குதிரைகள், அழகான ரதங்கள், யானைகள், கழுதைகள், ஓட்டகங்கள், எறுமைகள், ஆடுகள், பொன்னாடைகள், அழகான மிருகத் தோல்கள், மிருகமயிர்களாலான ஆடைகள் ஆகியனவற்றை அவனுக்குக் கொடுத்தார்கள். ஹஸ்தினாபுரத்தின் மன்னன் (பாண்டு) அவை எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக் கொண்டு தனது குடிமக்களின் பெருமகிழ்ச்சிக்கிடையே தனது தலைநகர் திரும்பினான். அவனது நாட்டின் குடிமக்களும் மற்றவர்களும் பெரும் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தனர். மன்னர்களும் அமைச்சர்களும், "மன்னர்களில் புலியைப் போன்ற சந்தனு மற்றும் ஞானியான பரதனின் சாதனைகளும் புகழும் சாகப் போகும் தருவாயில் (மங்கப் போகும் நேரத்தில்), அவை பாண்டுவால் மீட்டெடுக்கப்பட்டன", என்றனர்.

முன்பு குருக்களின் நிலத்தையும் செல்வத்தையும் திருடியவர்கள் அத்தனை பேரும் ஹஸ்தினாபுரத்தின் புலியான பாண்டுவால் வீழ்த்தப்பட்டு, கப்பம் கட்ட பணிக்கப்பட்டனர்.

எல்லா குடிமக்களும் சேர்ந்து பீஷ்மரைத் தலைமையாகக் கொண்டு வெற்றியடைந்து வந்த தங்கள் மன்னனை (பாண்டுவை) வரவேற்க வெளியே வந்தனர். அப்போது தங்கள் மன்னனின் (பாண்டுவின்) பணியாட்கள் கொண்டு வந்த செல்வத்தையும், யானைகள், குதிரைகள், ரதங்கள், பசுக்கள், ஓட்டகங்கள் மற்றும் மற்ற மிருகங்களையும் கண்டனர். அந்தப் பணியாட்கள் செல்வது ஒரு முடிவில்லாத பேரணியாக இருப்பதையும் கண்டனர். பாண்டு தனது தந்தை (விசித்திரவீரியன்) போன்ற பீஷ்மரைக் கண்டு, அவரது பாதம் பணிந்து வணங்கி, குடிமக்களை அவரவர் தகுதிகேற்ப வணங்கினான். பீஷ்மர், பல எதிரி நாடுகளை வென்று திரும்பியிருக்கும் தனது மகனான (தன் தம்பி விசித்திரவீரியனின் மகனான) பாண்டுவை ஆரத்தடிவி, மகிழ்ச்சி மிகைப்பட்டுக் கண்ணீர் சிந்தினார். பாண்டு, தனது குடிமக்களின் மகிழ்ச்சிக்கிடையேயும், குழல், சங்கு மற்றும் மேளச் சத்தங்களுக்கிடையேயும் தனது தலைநகருக்குள் (ஹஸ்தினாபுரத்திற்குள்) நுழைந்தான்.

விதுரர் திருமணம் - ஆதிபர்வம் பகுதி 114

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பிறகு, பாண்டு, திருதராஷ்டிரனின் கட்டளையின் பேரில் தன்னுடைய வீரத்தால் கைப்பற்றப்பட்டச் செல்வங்களை பீஷ்மரிடமும், தனது பாட்டியான சத்தியவதியிடமும், தனது தாய்மார்களிடமும் கொடுத்தான். தனது செல்வத்தின் ஒரு பகுதியை விதுரனுக்கும் கொடுத்தான். அந்த அறம் சார்ந்த பாண்டு, தனது உறவினர்களுக்கும் இதற்கொப்ப பரிசுகளைக் கொடுத்துத் திருப்திப் படுத்தினான். பிறகு, பாண்டு தனது வீரத்தால் அடைந்த பரிசுகளைப் பெற்ற சத்தியவதி, பீஷ்மர் மற்றும் கோசல இளவரசிகள் (அம்பிகை, அம்பாலிகை) பெரும் திருப்தியடைந்தனர்.

குறிப்பாக அம்பாலிகை, ஜெயந்தனைக் கட்டிப்பிடித்த தேவலோக அரசி போல, ஒப்புமை இல்லாத தனது மகனை (பாண்டுவை) ஆரத்தடிவி, மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்தாள். அந்த வீரன் (பாண்டு) கொண்டு வந்த செல்வங்களை வைத்து திருதராஷ்டிரன், ஆயிரம் குதிரை வேள்விகளுக்குச் (அஸ்வமேத யாகங்களுக்குச்) சமமான ஐந்து பெரும் வேள்விகளைச் செய்தான். அந்த வேள்விகளில் அந்தணர்களுக்கு நூற்றுக்கணக்கிலும், ஆயிரக்கணக்கிலும் காணிக்கைகள் செலுத்தப்பட்டன.

ஓ பரத குலத்தில் காளைப் போன்றவனே (ஜனமேஜயனே), பெரும் வெற்றி பெற்று திரும்பிய பாண்டு சிறிது காலம் கழித்து, களைப்பாலும் சோர்வாலும், தனது மனைவிகளான குந்தி மற்றும் மாத்ரியை அழைத்துக் கொண்டு ஓய்வுக்காகக் கானகத்திற்குள் புகுந்தான். தனது அரண்மனையில் இருக்கும் ஆடம்பர படுக்கையை விட்டு, கானகத்தின் நிரந்தர வசிப்பாளனாக மாறி, மான்களை விரட்டுவதிலேயே தனது காலத்தைக் கடத்தினான். பெரும் சால மரங்கள் அடர்த்தியாக பசேலென வளர்ந்திருக்கும் மலை சார்ந்த இமயப் பகுதியில் அவனது வசிப்பிடத்தை அமைத்துக் கொண்டான்.

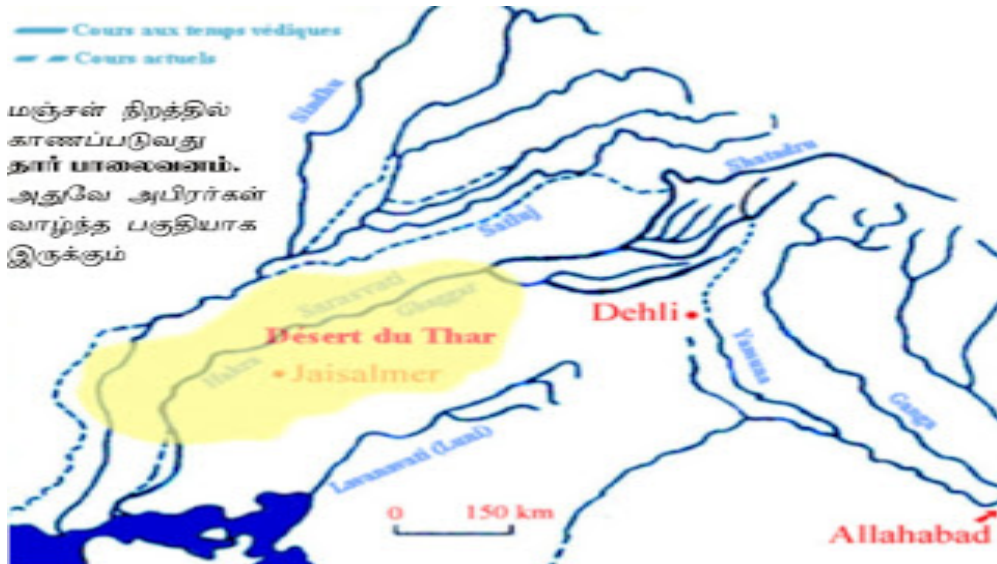
அங்கே அவன் (பாண்டு) சுதந்திரமாகச் சுற்றித் திரிந்தான். அந்த அழகான பாண்டு, இரு பெண் யானைகளுடன் சுற்றித்திரியும் ஐராவதம் போலத் தனது இரு மனைவியருடன் (குந்தி, மாத்ரியுடன்) அந்தக் கானகம் முழுவதும் சுற்றினான். மனைவியருடனும், வாள், கணை மற்றும் வில்லுடனும், அழகான கவசத்துடனும் சுற்றித்திரிந்த ஆயுதப் பயிற்சியில் நிபுணத்துவம் பெற்ற பரத குல இளவரசனை (பாண்டுவை), அந்தக் கானகத்தில் வசிப்பவர்கள் கண்டு, தேவர்களில் ஒருவன் தங்களுக்கிடையே தங்கள் கானகத்தில் சுற்றிக்கொண்டிருப்பதாகக் கருதினர்.

திருதராஷ்டிரனின் கட்டளையின் பேரில், நாட்டு மக்கள் பாண்டுவுக்கு, அவனது ஓய்வுக்காலத்தில், அவனது மகிழ்ச்சிக்குரிய எல்லா பொருட்களையும் அளித்தனர்.

அதே சமயத்தில், ஒரு சூத்திரப் பெண்ணுக்கும் மன்னன் தேவகனுக்கும் பிறந்து, அழகும் இளமையும் கொண்ட பெண்ணொருத்தி இருப்பதாக, சமுத்திரம் செல்லும் கங்கையின் மைந்தன் (பீஷ்மர்) கேள்விப்பட்டார்.

அவளது தந்தையின் (தேவகனின்) இருப்பிடத்தில் இருந்து அவளைக் கொண்டு வந்த பீஷ்மர், அவளை, ஞானியான விதுரனுக்கு மணமுடித்தார். விதுரர் அவளிடம் தன்னைப் போலவே திறமை கொண்ட பல பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்தார்.

(மேலே குறிக்கப்பட்டிருப்பது, மஹாபாரதத்தில் குறிக்கப்பட்டும் சூத்திர அரசு. அபிரர் என்ற இனம் அங்கே அரசாண்டது. அபிரர்கள் என்பவர்கள் யாதவர்களோடு தொடர்புடைய சூத்திரர்கள் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அபிரர்கள் ஆப்கானிஸ்தானிலிருந்து வந்ததாகவும் நம்பப்படுகிறது. அந்த நாடே மன்னன் தேவகனின் நாடாக இருக்கலாம்.)

அரசனே! துரியோதனனைக் கைவிடு! - ஆதிபர்வம் பகுதி 115

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "ஓ ஜனமேஜயா, அதே சமயத்தில் திருதராஷ்டிரன் காந்தாரியிடம் நூறு மகன்களையும், வைசிய மனைவியிடம் ஒரு மகனையும் பெற்றான். பாண்டு, தனது இரு மனைவிகளான குந்தி மற்றும் மாத்ரி மூலம் ஐந்து மகன்களைப் பெற்றான். பின்னாட்களில் பெரும் ரதவீரர்களாக இருந்த அந்த ஐவரும், தேவர்களால் குரு பரம்பரைத் தொடர்ச்சிக்காகப் பெறப்பட்டவர்கள்."

ஜனமேஜயன், "ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே, எப்படி காந்தாரி அந்த நூறு மகன்களையும் பெற்றாள்? எத்தனை வருடங்களில் பெற்றாள்? அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஆயுள் எவ்வளவு நிர்ணயிக்கப் பட்டிருந்தது? திருதராஷ்டிரன் எப்படி வைசிய மனைவி மூலம் ஒரு மகனைப் பெற்றார்? அவர் தன்னிடம்

கீழ்ப்படிந்து நடக்கும் தனது அறம்சார்ந்த மனைவி காந்தாரியிடம் எப்படி நடந்து கொண்டார்? பாண்டு ஒரு முனிவரைக் கொன்ற பாவத்தால் சபிக்கப்பட்டிருக்கும்போது, பெரும் ரதவீரர்களான ஐந்து மகன்களும் எப்படிப் பிறந்தனர்? இவை எல்லாவற்றையும் குறித்து முடிமையாக எனக்குச் சொல்லுங்கள். எனது மூதாதையரைப் பற்றி அனைத்தும் அறிந்து கொள்ளும் தாகம் எனக்குத் தணியவில்லை." என்று கேட்டான்.

வைசம்பாயனர், "ஒரு நாள் தனது வசிப்பிடத்திற்கு பசியுடனும் தாகத்துடனும் களைப்பாக வந்த பெரும் துவைபாயணரை (வியாசரை), மிகுந்த மரியாதையுடனும் கவனத்துடனும் காந்தாரி கவனித்துக் கொண்டாள். காந்தாரியின் விருந்தோம்பலால் மகிழ்ந்த முனிவர், அவளுக்கு ஒரு வரம் தர எண்ணினார். காந்தாரி தனது கணவரைப் போல பலமும், திறமையும் வாய்ந்த நூறு பிள்ளைகளை விரும்பினாள். சில காலம் கழித்து காந்தாரி கருவுற்று, அந்தக் கருவை இரு முடி வருடங்களுக்கு தனது கருவறையில் தாங்கினாள். ஆனால் பிள்ளை பிறக்கவில்லை. அவள் {காந்தாரி} அதனால் பெரும் துயரத்திற்கு ஆளானாள்.

அப்போது, குந்தி காலைக் கதிரவனைப் போன்ற பிரகாசத்துடன் ஒரு மகனைப் பெற்றெடுத்தாள் என்பதைக் கேள்வியுற்றாள். இவ்வளவு வருடங்கள் காத்திருந்ததால் பொறுமையிழந்தும், துயரத்தின் மிகுதியாலும், தனது கணவனை அறியாமல், தனது வயிற்றில் ஒங்கி பலமாக அடித்தாள். அதனால் இரு வருடங்கள் வளர்ச்சி கண்டிருந்த இரும்புப் பந்து போன்று ஒரு சதைப்பிண்டம் வெளியே வந்து விழுந்தது. அவள் அதை வெளியே தூக்கியெறிய முற்படும்போது, துவைபாயணர் {வியாசர்} தனது ஆன்மிக பலத்தால் நடப்பதை அறிந்து, அங்கே வந்து, சதைப்பிண்டத்தைக் கண்டு, சுபலனின் மகளிடம் (காந்தாரியிடம்) "நீ என்ன செய்துவிட்டாய்?" என்றார்.

காந்தாரி, தனது உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொண்டு, முனிவரிடம், "குந்தி துரியனைப் போன்ற பிரகாசத்துடன் மகனைப் பெற்றெடுத்தாள் என்பதைக் கேள்விப்பட்டு, துயரத்தால் எனது வயிற்றில் ஒங்கி அடித்தேன். ஓ முனிவரே, நீர் எனக்கு நூறு மகன்கள் பிறப்பார்கள் என்று வரமளித்திருக்கிறீர். ஆனால் நூறு மகன்களுக்குப் பதில் பெரும் சதைப் பிண்டமே வந்திருக்கிறது!" என்றாள். வியாசர், "சுபலனின் மகளே, நிலை அப்படித்தான் இருக்கிறது. ஆனால் எனது வார்த்தைகள் பொய்த்துப் போகாது. நான் கேலிக்காகக் கூட பொய் பேசியதில்லை. மற்ற நேரங்களிலும் அப்படிப் பேச எனக்கு அவசியமில்லை. நூறு {100} குடங்களில் சுத்திகரிக்கப்பட்ட நெய் ஊற்றி இங்கே உடனே கொண்டு வரப்பட்டும். அவை ஒரு மறைவான இடத்தில் வைக்கப்பட்டும். அதே நேரத்தில், இந்தச் சதைப் பிண்டத்தில் குளிர்ந்த நீர் தெளிக்கப்பட்டும்." என்றார்.

"வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அந்தச் சதைப் பிண்டத்தில் நீர் தெளிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு துண்டும் ஒரு கட்டைவிரலளவு இருக்கும்படி நூறு {100} கூறுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன. பிறகு அவை சுத்திகரிக்கப்பட்ட நெய் இருந்த பாணைகளில் இடப்பட்டு மறைவான இடத்தில் வைக்கப்பட்டு காத்துவரப்பட்டன. அந்த சிறப்பு மிகுந்த வியாசர் சுபலனின் மகளிடம் (காந்தாரியிடம்) இரு முடிவருடங்கள் கழிந்த பின்னர் அப்பாணைகளைத் திறந்து பார்க்கச் சொன்னார். பிறகு, ஞானியான துவைபாயனர் (வியாசர்) இந்த ஏற்பாடுகளை செய்துவிட்டு, ஆன்மிகத்திற்குத் தன்னை அர்ப்பணிக்க இமயத்திலிருக்கும் மலைகளுக்குச் சென்றுவிட்டார்.

பிறகு துண்டுகளாக்கப்பட்டு அடைத்து வைக்கப்பட்ட பாணையிலிருந்து குறித்த நேரத்தில், மன்னன் துரியோதனன் பிறந்தான். பிறப்பின் அடிப்படையில் மன்னன் யுதிஷ்டிரனே மூத்தவன். துரியோதனன் பிறந்த செய்தி பீஷ்மருக்கும், ஞானியான விதுரருக்கும் தெரிவிக்கப்பட்டது. துரியோதனன் பிறந்த அதே நாள், பெரும் கரம் கொண்ட பெரும் வீரன் பீமனுக்கும் பிறந்த நாளாக இருந்தது.

துரியோதனன் பிறந்ததும், கடிதை போல (கடிதை குரலில் கத்துவது) அழ ஆரம்பித்தான். அந்த சத்தத்தைக் கேட்ட கடிதைகளும், கடித்குகளும், ஓநாய்களும், காகங்களும் தங்கள் தங்கள் அலறல்களைத் தொடர்ச்சியாக எழுப்பின. கடும் காற்று வீசத் தொடங்கியது. பல இடங்களில் தீப்பற்றி எரிந்தன.

மன்னன் திருதராஷ்டிரன் பெரும் பயங்கொண்டு, பீஷ்மர், விதுரர் மற்றும் குருக்களின் நலனை விரும்புவவர்கள் ஆகியோரையும், கணக்கிலடங்கா அந்தணர்களையும் அழைத்து, "இந்த இளவரசர்களில் யுதிஷ்டிரனே மூத்தவனும், நமது குலத்தைத் தொடர்ச் செய்பவனும் ஆவான். தனது பிறப்புத் தகுதியின் அறத்தைக் கொண்டே அவன் இந்நாட்டை அடைந்துவிட்டான். அதில் நாம் கருத்து கூற எதுவுமில்லை ஆனால், அவனுக்குப் பிறகு, எனது இந்த மகன் மன்னனாக முடியுமா? எது சட்டப்படி சரியானதும், சூழ்நிலைக்குகந்ததும் என எனக்குச் சொல்லுங்கள்." என்றான்.

இந்த வார்த்தைகள் வெளிப்பட்டதும், ஓ பாரதா (ஐனமேஜயா), நரிகளும் ஊனுண்ணிகளும் (மாமிசம் உண்ணும் விலங்குகள்) தொடர்ந்து ஊளையிடத் தொடங்கின. அந்தத் தீய சகுணங்களைக் கண்ட அந்தணர்களும், ஞானியான விதுரரும், "ஓ மன்னா, ஓ மனிதர்களில் காளைப் போன்றவனே, உமது மூத்த மகனின் பிறப்பையொட்டி, பயமுறுத்தும் பல தீய சகுணங்களைக் காண முடிகிறது. இவன் நமது குலத்தை அழிக்கப் பிறந்தவன் என்பது இதனால் உறுதியாகிறது. அனைவரின் செழிப்பும் இவனைக் கைவிடுவதில் அடங்கியுள்ளது. இவனை வைத்துக் கொண்டால் பேராபத்து விளையும். ஓ மன்னா, நீர் இவனை மட்டும் கைவிட்டால் கூட, மீதம் தொண்ணூற்று ஒன்பது மகன்கள் இருக்கின்றனர். நீர் உமது குலத்திற்கு நன்மை செய்ய விரும்பினால் அவனைக் கைவிட்டுவிடும். ஓ பாரதா, ஓ மன்னா, இந்த உமது ஒரு குழந்தையைக் கைவிட்டு உலகத்திற்கும், உமது குலத்திற்கும் நன்மையைச் செய்யும். ஒரு தனி மனிதன் ஒரு குடும்பத்திற்காகக் கைவிடப்படலாம். ஒரு குடும்பம் ஒரு கிராமத்திற்காகக் கைவிடப்படலாம். ஒரு கிராமம் மொத்த நாட்டிற்காகவும் கைவிடப்படலாம். ஒருவன் தனது ஆன்ம நலத்திற்காக மொத்த உலகத்தையும் கைவிடலாம்." என்று சொன்னார்கள். விதுரரும், அந்தணர்களும் இப்படிச் சொல்லியும், மன்னன் திருதராஷ்டிரனின் இதயம் மகனுக்கான பாசத்தினால் அந்த அறிவுரையை ஏற்கவில்லை.

ஓ மன்னா, அதன் பிறகு, ஒரு மாத காலத்திற்குள், மொத்தம் நூறு மகன்களும், மற்றும் ஒரு மகளும் திருதராஷ்டிரனுக்குப் பிறந்தார்கள். காந்தாரியின் கற்ப காலத்தில், ஒரு வைசியப் பணிப்பெண் திருதராஷ்டிரனைக் கவனித்து வந்தாள். ஓ மன்னா, அந்த வருடத்தில், அவளிடம் (பணிப்பெண்ணிடம்) சிறப்பு மிகுந்த திருதராஷ்டிரன், பெரும் புத்தி கூர்மையுடைய மகன் ஒருவனைப் பெற்றான். அவன் பின்னாட்களில் யுயுத்சு என்று பெயரிடப்பட்டான். ஒரு கூடித்திரியனால், ஒரு வைசியப் பெண்மணிக்குப் பிறந்ததனால் அவன் கர்ணன் (குந்தியின் மகன் அல்ல) என்றும் அழைக்கப்பட்டான்.

இப்படியே அந்த ஞானி திருதராஷ்டிரனுக்கு, வீரர்களாக, பெரும் ரதப்போராளிகளாக நூறு மகன்களும், ஒரு மகளும், வைசியப் பெண்மணியிடம் பெற்ற மற்றுமொரு மகனான பெரும் சக்தியும் வீரமும் கொண்ட யுயுத்சுவம் பிறந்தனர்.

நூறில் ஒன்று கூடியது எப்படி? - ஆதிபர்வம் பகுதி 116

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

ஜனமேஜயன், "ஓ பாவங்களற்றவரே, முனிவரின் வரத்தால் திருதராஷ்டிரரின் நூறு மகன்கள் பிறந்ததைப் பற்றி முதலில் இருந்து சொன்னீர்கள். ஆனால், அவருக்குப் பிறந்த மகளைப் பற்றி எந்தக் குறிப்பும் சொல்லவில்லையே. வெறுமனே காந்தாரியிடம் நூறு மகன்களும், வைசியப் பெண்மணியிடம் ஒரு மகனும், பிறகு நூற்றொன்றாக ஒரு மகளும், என்று மட்டுமே சொல்லியிருக்கிறீர். அளவற்ற சக்தி கொண்ட வியாச முனிவர், காந்தார மன்னனின் மகளிடம் (காந்தாரி) நூறு மகன்களுக்குத் தாயாவாய் என்றுதானே சொல்லியிருந்தார்? அப்படியிருக்கும்போது, ஓ சிறப்பு வாய்ந்தவரே, எப்படி காந்தாரி அந்த நூறு மகன்களுக்கு மேல் ஒரு மகளையும் பெற்றாள் என்று சொல்கிறீர்? அந்தச் சதைப்பிண்டம் நூறு பங்காகப் பிரிக்கப்பட்டது எனும்போது, காந்தாரி மறுபடி கருவுறவில்லை எனும்போது, எப்படி துச்சலை பிறந்தாள்? ஓ முனிவரே, இதை எனக்குச் சொல்லுங்கள். எனக்கு ஆவல் மேலிடுகிறது." என்று கேட்டான்.

வைசம்பாயனர், "ஓ பாண்டவர் வழி வந்தவனே, உனது கேள்வி நியாயமானதே, என்ன நடந்தது என்பதை நான் உனக்குச் சொல்கிறேன். அந்தச் சிறப்புவாய்ந்த பெருமுனிவர், அந்த சதைப்பிண்டத்தில் நீர் தெளித்து, அதை பகுதிகளாகப் பிரித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்படிப் பிரிக்கப்படும்போது, செவிலி தெளிந்த நெய் நிரப்பப்பட்ட ஒவ்வொரு பாணையிலும் ஒரு துண்டைப் போட்டுக் கொண்டே வந்தாள். இந்தப் பணி நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும்போதே, கடும் விரதங்கள் இருக்கும் அந்த அழகு நிரம்பிய பத்தினி காந்தாரி, மகளால் கிடைக்கப்பெறும் பாசத்தை உணர்ந்து, தனக்குள், 'முனிவர் சொன்ன பிறகு, நான் நூறு மகன்களைப் பெறுவேன் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அதில் மாற்றம் இருக்க வாய்ப்பில்லை. ஆனால், அந்த நூறு மகன்களுக்கு மேலும் ஒரு மகள், அந்த மகன்களுக்கெல்லாம் இளையவளாகப் பிறந்தால் நான் மிகவும் மகிழ்வேன். அதனால், எனது கணவருக்கு, மகளின் பிள்ளைகளால் கிடைக்கும் நல்லுலகங்கள் கிடைக்கும். தனது மருமகனின் (மகளின் கணவன்) மீது ஒரு பெண் கொண்டிருக்கும் பாசமும் பெறுமைக்குரியது. ஆகையால், நான் நூறு மகன்களுக்கு மேலும் ஒரு மகளைப் பெறுவேனேயானால், மகன்களாலும், மகளின் மகன்களாலும் சூழப்பட்டு, பெரிதும் அருளப்பட்டிருப்பேனே. நான் கடும் விரதங்கள் இருப்பது உண்மையானால், நான் இரந்தோர்க்கு ஈவது உண்மையானால், ஹோமம் செய்வது உண்மையானால், பெரியோர்களை மரியாதையாகக் கவனித்து வணங்கி வருவது உண்மையானால், (அச்செயல்களின் கனியாக) எனக்கு ஒரு மகள் பிறக்க வேண்டும்.' என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

இவ்வளவு நேரமும் அந்த சிறப்புமிகுந்த முனிவர் கிருஷ்ண துவைபாயனர் (வியாசர்) அந்தச் சதைப் பிண்டங்களைப் பிரித்துக் கொண்டிருந்தார். நூறு பகுதிகளையும் எண்ணி முடித்த அவர், சுபலனின் மகளிடம் (காந்தாரியிடம்), "இதோ இருக்கிறார்கள் உனது நூறு மகன்களும். நான் உன்னிடம் பொய்யுரைக்கவில்லை. இருப்பினும், இங்கு நூறுக்கு மேல் ஒரு பகுதி மிகுந்து இருக்கிறது. உனக்கு மகளின் மூலமாக மகன் கிடைக்கவே இது மீந்திருக்கிறது. உனது ஆசைக்கிணங்க, இந்தப் பகுதி நற்பேறு பெற்ற இனிமையான மகளாக உருவாகும்." என்று சொல்லிய அந்தத் துறவி, இன்னொரு பாணையில் தெளிந்த நெய்யை நிரப்பி வர வைத்து, அந்தப் பகுதியை ஒரு மகளுக்காக இட்டு வைத்தார்.

ஓ பாரதா, துச்சலையின் பிறப்பு குறித்த அனைத்தையும் உனக்குச் சொல்லிவிட்டேன். ஓ பாவங்களற்றவனே, நான் இன்னும் என்ன உரைக்க வேண்டும் என்று கேள்." என்றார்

துரியோதனாதிகள் யார்? - ஆதிபர்வம் பகுதி 117

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

ஜனமேஜயன், "திருதராஷ்டிரரின் மகன்கள் பெயர்களை அவர்களின் பிறப்பு வரிசையில் சொல்லுங்கள்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ஓ மன்னா, பிறப்பின் வரிசையில் அவர்களது பெயர்கள், துரியோதனன், யுயுத்ஸு, துட்சாசனன், துட்சகன், துட்சலன், ஜலசந்தன், சமன், சகன், விந்தன், அனுவிந்தன், துர்தர்ஷன், சுவாகு, துஷ்பிரதர்ஷனன், துர்மர்ஷனன், துர்முகன், துஷ்கர்ணன், கர்ணன் (குந்தியின் கர்ணன் அல்ல), விவிந்சதி, விகர்ணன், சலா, சத்வன், சுலோச்சனன், சித்ரா, உபசித்ரா, சித்ராகூஷன், சாருசித்திரன், சரசனன், துர்மதன், துர்விகஹா, விவித்ஸு,

விகாடனானன், உர்னனாபன், சுனபன், நந்தகன், உபநந்தகன், சித்ரவாணன், சித்திரவர்மன், சுவர்மன், துர்விமோசனன், அயோவாகு, மஹாவாகு, சித்திராங்கதன், சித்திரகுண்டலன், பீமவேகன், பீமவளன், பலகி, பலவர்தனன், உக்கிராயுதன், பீமன் (குந்தியின் பீமன் அல்ல), கர்ணன் (2), கனகயன், திரிதயுதன், திரிதவர்மன், திரிதாசுதரன், சோமகீத்ரி, அனுதரன், திரிதசந்தன், ஜராசந்தன், சத்யசந்தன், சதன், சுவகன், உக்ரசிரவஸ், உக்ரசேனா, சேனானி, துஷ்பாராஜெயா, அபராஜிதன், குண்டசயின், விசாலாகூஷன், துரதரன், திரிதஹஸ்தன், சுஹஸ்தன், வதவேன், சுவரசன், அதியகேது, வாவஷின், நாகதத்தன், அக்ரயாயின், கவாசின், கிராதனன், குந்தன், குந்ததரன், தனுர்தரன், உக்கிரன், பீமரதன், வீரபாகு, அலுலாபன், அபயன், ரௌத்திரகர்மன், திரிதரதன், அனதிரிஷ்யா, குந்தபேதின், விரவி, திரிகலோசன பிரமாதா, பிரம்மாதி, பலம் வாய்ந்த திர்கரோமன், திர்கவாகு, மஹாவாகு, வியுதோரு, கனகத்வஜன், குண்டாசி, விராஜஸ் ஆவர்.

இந்த நூறு மகன்கள் போக, துச்சலை என்ற பெயரில் ஒரு மகனும் இருந்தான். அனைவரும் வீரர்களும் அதிரதர்களாகவும், போர்க்கலை நிபுணர்களாகவும் இருந்தார்கள். அனைவரும் வேத கல்வியும், அனைத்து ஆயுதங்களில் பயிற்சியும் பெற்றனர். ஓ ஏகாதிபதியே, மன்னன் திருதராஷ்டிரன், சரியான நேரத்தில், சரியான சடங்குகளுடன் துச்சலையை ஜெயத்ரதனுக்கு (சிந்து மன்னனுக்கு) அளித்தான்.

கிந்தமாவிடம் சாபம் பெற்ற பாண்டு! - ஆதிபர்வம் பகுதி 118

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

ஜனமேஜயன், "ஓ பிரம்மனை உச்சரிப்பவரே, முனிவரின் அருளால் மனிதர்களில் இயல்பற்ற முறையில் பிறந்த திருதராஷ்டிரன் மகன்களைப் பற்றி வரிசையாகச் சொல்லிவிட்டீர். பிறப்பின் வரிசையில் அவர்களது பெயர்களையும் சொல்லிவிட்டீர். ஓ அந்தணரே, இவை எல்லாவற்றையும் நான் உம்மிடம் இருந்து அறிந்து கொண்டேன். ஆனால் இப்போது பாண்டவர்கள் பற்றிச் சொல்லும்.

தேவர்கள், அசுரர்கள் மற்றும் மற்ற வகையினரின் அவதாரங்களைச் சொல்லும்போது, பாண்டவர்கள் அனைவரும் தேவர்களின் வீரத்துடன் அவர்களது அவதராமகவே பிறந்தனர் என்று சொன்னீர். ஆகையால், இயல்புக்குமிக்க அவர்களது சாதனைகளை அவர்களது பிறப்பு முதல் கேட்க விரும்புகிறேன். ஓ வைசம்பாயணரே, அவர்களது சாதனைகளை உரைப்பீராக." என்று கேட்டான்.

வைசம்பாயனர், "ஓ மன்னா, ஒரு நாள் பாண்டு மான்களும் காட்டு விலங்குகளும் நிறைந்த கானகத்தில் உலவிக் கொண்டிருக்கும்போது (இமயத்தின் தெற்கு இறக்கங்களில்) ஒரு மான் கூட்டத்திற்கு தலைமையான பெரிய மான் ஒன்று தனது துணைக்குச் சேவை செய்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். அந்த விலங்குங்களைக் கண்ட அந்த ஏகாதிபதி, தனது கூர்மையான வேகமான தங்க இறகுகள் கொண்டு ஐந்து கணைகளால் அவ்விரு மான்களையும் துளைத்தான். ஓ ஏகாதிபதியே, அவன் அடித்தது மானல்ல, அது ஒரு முனிவரின் மகன். மானின் உருவத்தில் தனது துணையுடன் உல்லாசமாக இருக்கும்போது பாண்டுவால் துளைக்கப்பட்டு, தரையில் விழுந்து, மனித குரலில் கதறி அழுதார் அந்த முனிவின் மகன்.

அந்த மான் பாண்டுவிடம், "ஓ மன்னா, காமத்திற்கும் கோபத்திற்கும் அடிமையாகி, காரணங்களை ஆராயாமல், எப்போதும் பாவம் செய்யும் மனிதர்கள்கூட இது போன்ற ஒரு கொடும் செயலைச் செய்ய மாட்டார்கள். தனிப்பட்ட நீதி விதிக்கு முன்னால் நிற்க முடியாது. ஆனால் விதி தனிப்பட்ட நீதிக்கு முன்னால் நிற்க முடியும். விதியுடன் முரண்பட்டு நிற்கும் எதையும் ஞானமுள்ளோர் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள். ஓ பாரதா, நீ அறம் சார்ந்த குலத்தில் பிறந்தவன். இருப்பினும், ஆசை மற்றும் கோபத்திடம் தோல்வி கண்டு உனது மதியை எப்படி நீ இழந்தாய்?" என்று கேட்டது. பாண்டு, "ஓ மானே, மன்னர்கள் எப்போதும் உன்னைப் போன்ற மிருகங்களை எதிரிகளைக் கொல்வதைப் போலவே கொன்று வருகின்றனர். அறியாமையால் நீ என்னை வசைபாடலாகாது. உனது வகை விலங்குகள் நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் கொல்லப்பட்டே வருகின்றன. இது மன்னர்களின் வழக்கமே. இருப்பினும் நீ ஏன் என்னை வசைபாடுகிறாய்? முன்பொரு காலத்தில் அகத்திய முனிவர், பெரும் வேள்வியை நடத்திக் கொண்டிருக்கும்போது, மான்களைத் துரத்தி, அந்தக் கானகத்தில் இருந்த அனைத்து மான்களையும் தேவர்களுக்கு அர்ப்பணித்தார். அதைப் போன்ற முன்னோடிக் கதைகளின் ஒப்புதல்படியே நீயும் கொல்லப்பட்டாய். அப்படியிருந்தும் நீ எங்களை வசைபாடுவாயா? அந்தக் குறிப்பிட்ட வேள்விக்கு, அகத்தியர், மான்கள் கொழுப்பை வைத்தே ஹோமத்தை நடத்தினார்." என்றான்.

அதற்கு அந்த மான், "ஓ மன்னா, தங்கள் எதிரிகள் தயாராயில்லாதபோது மனிதர்கள் கணைகளைப் பறக்க விட மாட்டார்கள். அதைச் செய்ய ஒரு நேரம் இருக்கிறது (பகை முடிவு அறிவிக்கப்பட்ட பிறகு). இந்த மாதிரி நேரத்தில் கொல்லுவது தகாது." என்றது.

பாண்டு, "ஒரு மானைக் கொல்வதற்கு முன், மனிதர்கள் அது கவனமாக இருக்கிறதா? இல்லையா என்று கருதாமல் பலதரப்பட்ட வகைகளில் அவற்றைக் கொல்வது நன்கறியப்பட்டது. ஆகையால், ஓ மானே, என்னை ஏன் நீ வசைபாடுகிறாய்?" என்றான்.

அதற்கு அந்த மான், "ஓ மன்னா, ஒரு மானைக் கொன்று விட்டாயே என்றோ அல்லது எனக்குக் காயமேற்படுத்திவிட்டாய் என்றோ நான் உன்னை பழிகூறவில்லை. ஆனால், இப்படி கொடும் செயல் செய்வதற்குப் பதில், எனது கலவி முடியும் வரை நீ காத்திருந்திருக்க வேண்டும். ஒரு மான் இதுபோன்ற காரியத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது எந்த ஞானமுள்ள அறம்சார்ந்த மனிதன்தான் அதைக் கொல்வான்? கலவியின் காலம் எல்லா உயிரனங்களுக்கும் ஏற்புடையதும், அனைவருக்கும் நன்மை செய்வதுமே ஆகும். ஓ மன்னா, இந்த எனது துணையுடன், நான் எனது காம வேட்கையைத் தணித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் எனது முயற்சி உன்னால் பலன்றதாகிவிட்டது. ஓ குருக்களின் மன்னா, அறம் சார்ந்த செயல்களுக்காக அறியப்பட்ட பெளரவர்களின் (புருவின் வம்சம்) குலத்தில் பிறந்தும் நீ இப்படிப்பட்ட ஒரு காரியத்தைச் செய்திருக்கிறாய். ஓ பாரதா, உலகளாவிய முடி வெறுப்புக்குகந்த, புகழைக்கெடுக்கக்கூடிய பெரும்பாவகரமான இச்செயல் மிகக் கொடூரமானதாகக் கருதப்பட வேண்டும். இது நிச்சயம் நரகத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் தன்மை கொண்டது. காமக்கலவியின் இன்பத்தை நீ அறிந்திருக்கிறாய். அறப்படிப்பினைகள் மற்றும் கடமைகளின் விதிகளை நீ அறிந்திருக்கிறாய். தேவர்களைப் போன்ற நீ, இப்படி நரகத்திற்கு இட்டுச்செல்லக்கூடிய செயலைச் செய்திருக்கக்கூடாது. ஓ மன்னர்களில் சிறந்தவனே, கொடூரச் செயல்கள் புரிபவர்களையும், பாவகரச் செயல்கள் புரிபவர்களையும், சாத்திரங்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிவற்றைக் காற்றில் தூக்கி வீசுபவர்களையும் தண்டிப்பதே உனது கடமை. ஓ மனிதர்களில் சிறந்தவனே, ஆனால் உனக்கு ஒரு குற்றமும் செய்யாத என்னைக் கொண்டு நீ

என்ன செயல் செய்திருக்கிறாய்? ஓ மன்னா, மானுருவில் இருந்தாலும், நான் பழங்களும்கிழங்குகளும் உண்டு வாழும் முனிவன் ஆவேன்.

நான் இந்தக் கானகத்தில் எல்லோருடனும் சமாதானமாக அமைதியுடன் வாழ்ந்து வந்தேன். இருப்பினும் நீ என்னைக் கொன்றுவிட்டாய். ஓ மன்னா, இதற்காக உன்னை நான் நிச்சயம் சபிப்பேன். ஆண், பெண் ஜோடியான எங்களிடம் கொடுமையாக நீ நடந்து கொண்டதால், உனக்கு காமவேட்கையின் பாதிப்பு ஏற்படும்போது உன்னை மரணம் கடந்து போகும். நான் கிந்தமா என்ற பெயர் கொண்ட ஆன்மிகத் தகுதியுடைய முனிவனாவேன். மனித சமூகத்தில் எனது இப்படிப்பட்ட செயலைச் செய்ய நாணியதால், நான் இந்த மானுடன் காமக்கலவியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தேன். நான் அந்தணன் என்பதை அறியாமல், நீ என்னைக் கொன்றதால், உனக்கு அந்தணனைக் கொன்ற பாவம் சேராது. ஆனால் நீ உணர்விழந்த மனிதனாக, மானுருவில் இருந்த என்னை, இப்படிப்பட்ட நேரத்தில் கொன்றதால், உனது விதி நிச்சயமாக என்னைப் போலே இருக்கும். உனது மனைவியைக் காமத்துடன் நீ அணுகும்போது, நான் எனது துணையுடன் கலந்திருந்தது போலவே, நீயும் உனது மனைவியுடன் கலப்பாய். அந்த நிலையிலேயே நீ ஆவிகளின் உலகத்தை அடைவாய். உன்னுடன் கலவியில் இருந்த அந்த உனது மனைவியும், உனது இறப்பைத் தொடர்ந்து பாசத்தாலும், மரியாதையாலும், மரணதேவனின் இடத்திற்கு உன்னைத் தொடர்ந்து வருவாள். நான் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும்போது நீ எனக்குத் துயரைக் கொண்டு வந்தாய். அதே போல, நீ மகிழும்போது துயர் உன்னை வந்தடையும்." என்று சபித்தது.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இதைச் சொல்லிவிட்டு, அந்த மான், துயரத்துடன் தனது ஆவியை விட்டது. அந்தக் காட்சியைக் கண்ட பாண்டு சோகத்தில் மூழ்கினான்.

வானப்பிரஸ்தம் ஏற்றான் பாண்டு - ஆதிபர்வம் பகுதி 119

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர், "மானின் இறப்புக்குப் பிறகு, மன்னன் பாண்டு தனது மனைவியரிடம் (குந்தி மற்றும் மாத்ரியிடம்) மிகவும் துயரப்பட்டு, பெரிதும் அழுதான். அவன் (பாண்டு), "தீயவர்கள், அறம்சார்ந்த குடும்பங்களில் தாங்கள் பிறந்தாலும், ஆசையினால் உந்தப்பட்டு, அவர்களின் செயல்களின் கனியாக அபாயத்தை வரவழைத்துக் கொள்கின்றனர். அறம் சார்ந்த சந்தனுவுக்குப் பிறந்திருந்தாலும், எனது தந்தை (விசித்திரவீரியன்) தனது இளமையில் காமத்திற்கு அடிமையானார் என்று நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அந்தக் காமாந்தக மன்னனின் நிலத்தில் (மனைவியரிடம்) (அம்பிகை, அம்பாலிகை), உண்மையைப் பேச்சாகக் கொண்ட அந்த சிறப்புவாய்ந்த முனிவர் கிருஷ்ண துவைபாணர் (வியாசர்) என்னைப் பெற்றார். அப்படிப்பட்ட ஒருவரின் மகனான நான், இதயத்தில் தீய எண்ணம் கொண்டு, கானகத்தில் மான்களைத் துரத்திக் கொண்டு வாழ்ந்து வருகிறேன். ஓ! தேவர்கள் என்னைக் கைவிட்டனர்! நான் இனி முக்திக்கு வழி தேட வேண்டும். பிள்ளைகள் பெற வேண்டும் என்ற ஆசையும், மற்றும் உலகம் சம்பந்தமான பொருட்களுமே முக்திக்கான பெரும் இடையூறு. எனது தந்தையின் அழிவற்ற எழுச்சியால் இனி நான் பிரம்மசரிய வாழ்க்கை முறையை ஏற்று வாழப்போகிறேன். நான் நிச்சயமாக எனது உணர்ச்சிகளை எனது முழுக் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்து, கடுமையான தவங்கள் இருக்கப்போகிறேன். எனது மனைவிகள் (குந்தியையும் மாத்ரியும்) மற்றும் மற்ற உறவினர்களைக் கைவிட்டு, எனது சிரத்தை மழித்து,

என்னைத் தாங்கிக் கொள்ள இங்கே நின்று கொண்டிருக்கும் மரங்களிடம் இரந்து, தனியாக உலகம் முழுவதும் சுற்றப் போகிறேன். பாசம் வெறுப்பு ஆகியவற்றைக் கைவிட்டு, புழுதியால் எனது உடலை மறைத்து, மரத்தின் கீழோ அல்லது, கைவிடப்பட்ட வீடுகளையோ எனது வசிப்பிடமாக்கிக் கொண்டு வாழப் போகிறேன். இன்பம், துன்பம் ஆகியவற்றின் விளைவுகளைப்

பற்றி கருதாமல், அவதூறையும் புகழ்ச்சியையும் ஒன்றாகக் கருதுவேன். நான் வாழ்த்து கூறவோ பெறவோ மாட்டேன்.

நான் எல்லோருடனும் அமைதியாக இருந்து, பரிசுகளை ஏற்காமல் இருப்பேன். நான் எவரையும் ஏமாற்றாமல், ஒருவரிடமும் புருவம் சுருக்காமல் இருப்பேன். ஆனால், எப்போதும் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்து, எல்லா உயிரினத்தின் நன்மைக்கும் என்னை அர்ப்பணிப்பேன். நான் நான்கு வகைப்பட்ட உயிரினங்களுக்கு (முட்டையிடும் இனம், முட்டையிடாமல் குஞ்சு ஈனும் இனம், புழுக்கள் மற்றும் தாவரங்கள்) எந்தத் தீங்கும் செய்ய மாட்டேன். மாறாக அனைத்து உயிர்களிடமும் எனது பிள்ளைகளைப் போல சமமாக நடந்து கொள்வேன். ஒரு நாளைக்கு ஒரு முறை ஐந்திலிருந்து பத்து குடும்பங்களிடம் பிச்சை கேட்பேன். அவற்றில் எனக்கு எதுவும் கிடைக்கவில்லை என்றால் அன்று முடிதும் உணவில்லாமல் இருப்பேன். ஒருமுறைக்கு மேல் ஒருவரிடமும் பிச்சை கேட்க மாட்டேன். நான் ஏழு அல்லது பத்து வீடுகள் வலம் வந்தும் எனக்கு எதுவும் கிடைக்கவில்லை என்றாலும், பேராசையினால் உந்தப்பட்டு எனது வலத்தை நீட்ட மாட்டேன். எனக்கு பிச்சை கிடைத்தாலும், கிடைக்காவிட்டாலும், சலனப்படாமல் பெருந்துறவியைப் போல இருப்பேன். ஒருவன் எனது கரத்தில் ஒன்றைக் கோடரியால் வெட்டினாலும், மற்றொருவன் எனது மற்றொரு கரத்தில் சந்தனக் குழம்பைப் பூசினாலும், நான் அவ்விருவரையும் சமமாகவே மதிப்பேன்.

நான் ஒருவருக்கு வளமையையும் மற்றவருக்குப் பெருந்துன்பத்தையும் விரும்பமாட்டேன். நான் வாழ்வில் மகிழ்வோ, மரணத்தில் துயரோ அடைய மாட்டேன். நான் வாழ்வோ, சாவோ எதையும் விரும்ப மாட்டேன். எனது இதயத்திலிருக்கும் எனது பாவங்களைக் கடிவி, மகிழ்ச்சியைத் தரவல்ல புனிதமான கடமைகளை நல்ல நேரத்தில், நாளில், காலத்தில் அளவு கடந்து செய்வேன். மேலும் நான் அறம், பொருள், மற்றும் புலனுணர்வுகள் ஆகியவற்றைத் தரும் அனைத்து செயல்களையும் துறந்திருப்பேன். உலகின் அனைத்து பாவங்கள் மற்றும் பழிகளிலிருந்து விடுபட்டு, காற்றைப் போல யாருக்கும் கட்டுப்படாமல் இருப்பேன். பயமற்ற பாதையில் பயணித்து எனது வாழ்வை முடித்துக் கொள்வேன். பிள்ளைகளைப் பெறும் சக்தியை இழந்து, கடமைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு துன்பம் நிறைந்த உலகத்தின் பாதையில் இருந்து பிறழ்ந்து மாற்றுப் பாதையில் பயணிப்பேன். பேராசை காரணமாக நாயைப் போல் மற்றவர்களைப் பிச்சைக்காரப் பார்வை பார்க்கும் உலக மக்களால் மதிக்கப்பட்டாலும், மதிக்கப்படாவிட்டாலும் எனது பயணத்தைத் தொடர்வேன்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அந்த மன்னன் {பாண்டு} தனது இரு மனைவியரான குந்தி மற்றும் மாத்ரியிடம் துயரத்துடன் அடித்து அவர்களிடம், "நம்மை நம்பி இருக்கும் கோசல தேச இளவரசி {பாண்டுவின் தாய் - அம்பாலிகை}, விதுரர், நமது நண்பர்களுடன் கூடிய மன்னர் {திருதராஷ்டிரன்}, பெரிதும் மதிக்கப்படும் சத்யவதி, பீஷ்மர், நமது குடும்ப புரோகிதர்கள், சோம பானம் குடித்து கடும் தவம் இருக்கும் சிறப்புமிகு அந்தணர்கள் மற்றும் மூத்த குடிமக்கள் ஆகியோருக்கு பாண்டு துறவு வாழ்க்கை வாழ கானகத்திற்குள் புருந்தான் என்று தெரிவிக்கப்பட்டதும்." என்றான். துறவு வாழ்க்கை வாழ எண்ணும் தங்கள் தலைவனின் {பாண்டுவின்} வார்த்தைகளைக் கேட்ட குந்தியும் மாத்ரியும் சரியான வார்த்தைகளால் அவனை {பாண்டுவை} அணுகி, "ஓ பரத குலத்தில் காளைப் போன்றவரே, நீர் துறவு வாழ்க்கை வாழ, உங்களால் மணந்து கொள்ளப்பட்ட மனைவியருடன் கைக்கொள்ளக்கூடிய பல வாழ்க்கை முறைகள் இருக்கின்றன. அதனால் நீர் நல்லுலகம் அடைவீர். நாங்களும், எங்கள் தலைவனின் {பாண்டுவின்} துணை கொண்டு, உணர்ச்சிகளை அடக்கி, ஆடம்பரத்தை விட்டு, கடும் நோன்புகள் இருந்து, அந்த நன்மையைப் பெறுவோம். ஓ மன்னா {பாண்டு}, ஓ பெரும் ஞானம் கொண்டவரே, நீர் எங்களைக் கைவிட்டிரானால், நாங்கள் இந்த நாளிலேயே இந்த உலகத்தை விட்டகல்வோம்", என்றனர்.

பாண்டு, "இந்த முடிவு உங்கள் அறத்தின் தன்மையால் ஏற்பட்டது. ஆகையால், நான் உங்கள் இருவருடனும் என் தந்தையரின் அழிவற்ற பாதையில் பயணிப்பேன். நாடு நகரங்களின் ஆடம்பரங்களைக் கைவிட்டு, மரப்பட்டைகளை ஆடைகளாக அணிந்து, பழங்களையும் கிழங்குகளையும் உண்டு, ஆழ்ந்த கானகத்திற்குள் தீவிர தவங்கள் இயற்றுவேன். காலையும் மாலையும் குளித்து ஹோமம் செய்வேன். குறைவாக உண்டு எனது உடலைக் குறைத்து, மரப்பட்டைகளையும், தோலாடைகளையும் அணிந்து, எனது தலையில் கூந்தலை முடிந்து இருப்பேன். வெப்பத்திற்கும் குளிர்ச்சிக்கும் என் உடலைக் கொடுத்து, பசியையும் தாகத்தையும்

மதிக்காமல், எனது உடலைக் குறைத்து கடும் தவம் இயற்றுவேன். தனிமையில் வாழ்ந்து, தியானத்திற்கு என்னை அர்ப்பணித்து, கனிந்த கனிகளை மட்டும் உண்டு, பித்ரிகளுக்கும், தேவர்களுக்கு வாக்காலும், நீராலும், பழங்களாலும் படையல் செய்வேன். எனது உடல் வீழும் வரை, நான் எனது உறவினர்களையோ அல்லது கானகத்தின் மனிதர்களையும், நகரங்களில் வசிப்பவர்களையோ சந்திக்க மாட்டேன். வானப்பிரஸ்த வாழ்வு முறையில் என்னவெல்லாம் விதிகள் உள்ளனவோ, அவை கடுமையாக இருப்பினும் அனைத்தையும் நான் கடைப்பிடிப்பேன்", என்றான் (பாண்டு).

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அந்த குரு மன்னன் (பாண்டு), தனது இரு மனைவியரிடமும் (குந்தி மற்றும் மாத்ரியிடம்) அப்படிச் சொல்லிவிட்டு, தனது தலையில் இருந்த பெரிய ஆபரணத்தையும், விலை மதிப்பில்லா தங்கத்திலான தனது ஆரத்தையும், கைக்காப்புகளையும், காது குண்டலங்களையும், தனது மனைவிகளின் விலைமதிப்பற்ற ஆடை ஆபரணங்களையும் அந்தணர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டான். பிறகு அவர்களை கவனித்துக் கொண்டவர்களிடம் (பணியாட்களிடம்), "நீங்கள் ஹஸ்தினாபுரம் திரும்பி, பாண்டுவும் அவனது மனைவியரும் செல்வம், ஆசை, மகிழ்ச்சி மற்றும் காம இச்சை ஆகியவற்றைத் துறந்து கானகத்திற்குள் சென்றுவிட்டனர் என்று தெரிவியுங்கள்", என்றான் (பாண்டு).

பிறகு அந்த பணியாட்கள் இதையும் மற்றும் அந்த மன்னன் பேசிய அன்பான வார்த்தைகளையும் கேட்டு "ஓ! நாங்கள் மோசம் போனோம்!" என்று சொல்லி வெப்பக்கண்ணீருடன் தங்கள் ஏகாதிபதியை (பாண்டுவை) அங்கேயே விட்டு, பாண்டு கொடுத்த செல்வங்களுடன் (அனைவருக்கும் பரிசாகப் பிரித்துக் கொடுக்க) வேகமாக ஹஸ்தினாபுரம் சென்றனர். மனிதர்களில் முதன்மையான திருதராஷ்டிரன், கானகத்தில் நடந்த அனைத்தையும் கேள்விப்பட்டு, தனது தம்பிக்காக அழிதான். தனது தம்பியிடம் உள்ள பாசத்தால், படுக்கையின் சுகத்தையும், நல்ல ஆசனத்தையும், நல்ல உணவையும் சில நாள் தவிர்த்தான்.

அதே நேரத்தில், குரு இளவரசன் பாண்டு தனது இரு மனைவியருடன் (குந்தி, மாத்ரியுடன்), பழங்களும் கிழங்குகளும் உண்டு, நாகசதா என்ற மலைக்குச் சென்றான். பின்னர் சித்ரரதா சென்று அங்கிருந்து காலகூடம் சென்று, அங்கிருந்து இமயத்தில் இருக்கும் கந்தமாதனா மலைக்குச் சென்றான். ஓ மன்னா, பாண்டு, மஹாபூதங்களாலும், சித்தர்களாலும், பெரும் முனிவர்களாலும் காக்கப்பட்டு, சில காலங்கள் சம தளத்திலும், சில காலங்களில் மலை இறக்கங்களிலும் இருந்தான். அதன்பிறகு இந்திரதியும்னா என்ற ஏரிக்கு பயணப்பட்டான். அதன்பிறகு, ஹன்சகூடம் என்ற மலையைக் கடந்து, நூறு சிகரங்களுடைய சதசிருங்கா என்ற மலைக்குச் சென்று அங்கே கடும் தவப்பயிற்சி செய்தான்.

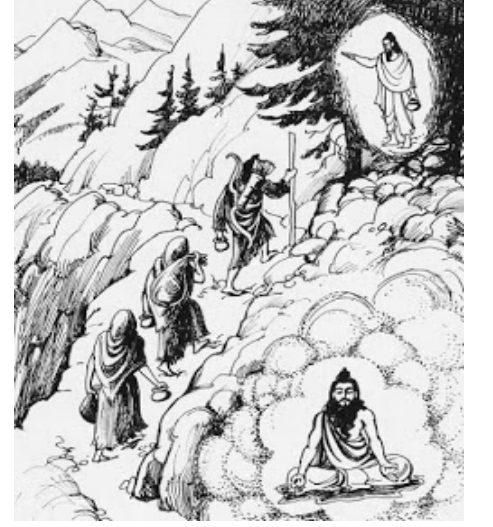
படம் 180: துறவு கோலம் ஏற்ற பாண்டு ஹஸ்தினாபுரத்திலிருந்து சதசிருங்கம் சென்ற வழித்தடம்.

பாண்டு சொன்ன கதை - ஆதிபர்வம் பகுதி 120

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

முழுமஹாபாரதம்

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பெரும் சக்தி கொண்ட பாண்டு, தன்னை துறவுக்கு அர்ப்பணித்தான். குறைந்த காலத்தில் அங்கு வசித்த சித்தர்கள் மற்றும் சரணர்களிடத்தில் அவர்களுக்கு பிடித்தமானவனாக ஆனான். ஓ பாரதா (ஜனமேஜயா), அந்த ஆன்மிகக் குருக்களுக்கு சேவை செய்து, பயனற்ற கர்வத்திலிருந்து விடுபட்டு, மனதை முடிக்கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்து, ஆசைகளை அடக்கி, தனது சக்தியாலேயே சொர்க்கத்திற்குள் நுழையும் தகுதியை அடைந்தான். சில முனிவர்கள் அவனை சோதரா (சகோதரா) என்று அழைத்தனர், சிலர் நண்பா என்று அழைத்தனர், மற்றவர்கள் அவனைத் தனது சொந்த மகனாகவே நினைத்தனர். ஓ பரத குலத்தில் காளைப் போன்றவனே (ஜனமேஜயனே), பல காலம் கழித்து, தனித்திருந்து பெரும் ஆன்மத் தகுதியடைந்து பிரம்மரிஷியைப் (அவன் கூடித்திரியனாக இருப்பினும்) போன்று ஆனான் பாண்டு.

ஒரு அமாவசை (புது நிலவு) நாளில், கடுந்தவங்கள் இயற்றும் முனிவர்கள், பிரம்மனைக் காணும் ஆவலால் உண்டான தங்கள் பயணத்தின் ஆரம்ப இடத்தில் ஒன்று கூடினர். அவர்கள் கிளம்பத் தயாராயிருப்பதைக் கண்ட பாண்டு அந்தத் துறவிகளிடம், "நா நலமிக்க மனிதர்களில் முதன்மையானவர்களே, எங்கே செல்கிறீர்கள்?" என்றான். அதற்கு முனிவர்கள், "பிரம்மனின் வசிப்பிடத்தில் இன்று தேவர்கள், முனிவர்கள், பித்ருக்கள் ஆகியோரின் சந்திப்பு நடைபெறவிருக்கிறது. அந்தச் சுயம்புவைக் காண இன்று நாங்கள் எல்லோரும் அங்கு செல்கிறோம்", என்றனர்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இதைக் கேட்ட பாண்டு, முனிவர்களுடன் சொர்க்கத்தைக் காண விருப்பம் கொண்டு உடனே எழுந்தான். தனது இரு மனைவியரையும் (குந்தி மற்றும் மாத்ரியையும்) அழைத்துக் கொண்டு, முனிவர்களைத் தொடர்ந்து அந்த ஆயிரம் சிகரங்கள் கொண்ட மலைக்கு வடக்கு நோக்கி நடக்க முற்படும்போது, அந்தத் துறவிகள், "இந்த எங்கள் வடநோக்கு பயணத்தில், மலைகளின் அரசன் மீது மெதுவாக ஏறும்போது, தேவர்கள் செல்வதையும், கந்தர்வர்கள் மற்றும் அப்சரஸ்ககள் செல்வதையும், மரங்கள் அடர்ந்து இன்னிசை நிரம்பிய பெரும் மாளிகைகளையும், சமமும் சமமற்றதுமான தரை கொண்ட குபேரனின் நந்தவனத்தையும், பெரும் நதிகளின் கரைகளையும், ஆழமான குழிகளையும் கொண்ட, சாதாரண மனிதர்கள் செல்ல முடியாத பகுதிகளை அந்த மலையின் மார்பில் நாங்கள் கண்டிருக்கிறோம். பனியால் மூடப்பட்டு, காய்கறிகளோ, விலங்குகளோ அற்ற உயர்ந்த இடங்களும் அங்கே இருக்கின்றன. சில இடங்களில் பெரும் மழை பெய்து கொண்டே இருக்கும். அவை வசிப்பதற்கு ஏற்ற இடங்களாக இருக்காது. மற்ற விலங்குகளைப் பற்றி பேச வேண்டாம், இறகுகள் கொண்ட விலங்குகளாலும் அவற்றைக் கடக்க முடியாது. காற்று மட்டுமே அங்கு புக முடியும். அதைத் தவிர்த்து சித்தர்களும், பெரும் முனிவர்களும் மட்டுமே அங்கே நுழைய முடியும். இந்த இளவரசிகள் எப்படி அந்த மலையில் இருக்கும் உயர்ந்த இடங்களை ஏறுவார்கள்? வலியை அறியாதவர்களான இவர்கள், துயரத்தால் வீழ்ந்துவிட மாட்டார்களா? ஆகையால், ஓ பரத குலத்தில் காளைப் போன்றவனே, எங்களுடன் நீ வராதே", என்றனர்.

பாண்டு, "பேறு பெற்றவர்களே, மகனில்லாதவனுக்கு சொர்க்கத்தில் அனுமதியில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. நான் மகனற்றவன்! அந்தத் துயரத்தால் நான் உங்களிடம் பேசுகிறேன். எனது மூதாதையருக்கு நான் கொண்ட கடனை என்னால் செலுத்த முடியவில்லை என்பதால் துயருறுகிறேன். எனது உடலின் அழிவுடன் சேர்த்து எனது மூதாதையர்களின் அழிவும் நிச்சயம்! பூமியில் பிறக்கும் மனிதர்கள் நான்கு கடன்களுடன் பிறக்கின்றனர். மூதாதையர்களுக்கான கடன், தேவர்களுக்கான கடன், முனிவர்களுக்கான கடன் மற்றும் சக மனிதர்களுக்கான கடன் ஆகியவற்றுடனே மனிதர்கள் பிறக்கின்றனர். தர்மப்படி அந்த கடன்களை அவர்கள் அடைக்க வேண்டும். சரியான நேரத்தில் இக்கடன்களைத் தீர்க்காதவர்கள் நல்லுலகம் பெற மாட்டார்கள் என்று ஞானமுள்ளோர் சொல்கின்றனர். தேவர்கள் நாம் செய்யும் வேள்விகளால் கடன்

அடைபடுகின்றனர். முனிவர்கள் நாம் பெறும் கல்வி, தியானம் மற்றும் ஆன்மிக அறிவு ஆகையால் கடன் அடைபடுகின்றனர். முன்னோர்கள், நாம் பிள்ளைகள் பெறுவதாலும், ஈமக்கடன்கள் செய்வதாலும் கடன் அடைபடுகின்றனர். மனிதத்தன்மையுடன், யாருக்கும் எக்குற்றமும் செய்யாமல் வாழ்ந்தால் மற்ற மனிதர்களின் கடன் அடைபடுகிறது. நான், தேவர்கள், முனிவர்கள் மற்றும் சக மனிதர்களின் கடனை அடைத்துவிட்டேன். இந்த மூன்றைத் தவிர மற்றதெல்லாம் எனது உடலுடன் அழியப்போகின்றன. துறவிகளே, நான் எனது முன்னோர்களுக்கான கடனில் இருந்து இன்னும் விடுபடவில்லை. பிள்ளைகளைப் பெற்று கடன்களை அடைக்கவே மனிதர்களில் சிறந்தவர்கள் இந்த உலகத்தில் பிறக்கின்றனர். நான் உங்களிடம் ஒன்று கேட்கிறேன். நான் எனது தந்தையின் (விசித்திரவீரியனின்) நிலத்தில் பெறப்பட்டது போல, தகுதிவாய்ந்த முனிவரால் எனது நிலத்தில் பிள்ளைகள் பெறப்பட வேண்டுமா?" என்று கேட்டான்.

அதற்கு முனிவர்கள், "ஓ அற ஆன்மா கொண்ட மன்னா, பாவமற்ற, நற்பேறு பெற்ற, தேவர்களைப் போன்ற சந்ததி உனக்கு இருக்கிறது. நாங்கள் எங்கள் ஞானப் பார்வையால் அதைக் காண்கிறோம். ஓ மனிதர்களில் புலி போன்றவனே (பாண்டுவே), ஆகையால், உனது சொந்தச் செயல்களால் பெறும் முடிவை நோக்கி இரு. புத்திசாலி மக்கள், தாங்கள் அறிந்து செய்யும் செயல்களின் கனியை அடைகின்றனர். ஆகையால், ஓ மன்னா (பாண்டு), ஆன்ம விடுதலை பெற நீயே முயற்சி செய். நீ அடையப்போகும் கனி தெளிவாகத் தெரிகிறது. திறமைவாய்ந்த, ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் சந்ததியை நீ நிச்சயம் அடைவாய்", என்றனர்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "துறவிகளின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட பாண்டு, மானின் சாபத்தால் உற்பத்தி சக்தியைத் தான் இழந்ததை நினைத்துப் பார்த்து ஆழ்ந்த வருத்தம் கொண்டான். தான் மணந்த மனைவியான சிறந்த குந்தியை தன்னிடம் தனிமையில் அழைத்து, "இந்த இக்கட்டான நிலையைக் கருத்தில் கொண்டு வாரிசுகளை உருவாக்க முயற்சி செய். ஓ குந்தி, ஒரு மகனே மூவலகத்திலும் அறம் சார்ந்த புகழை விளைவிப்பவன் என்று நித்திய தர்மத்தைப் போதிக்கும் ஞானமுள்ளோர் சொல்கின்றனர். வேள்விகள், கொடைகள், ஆன்மிகத் தவங்கள் மற்றும் கவனமாக மேற்கொள்ளப்பட்ட நோன்புகள் ஆகியவற்றால் மகனற்ற மனிதனுக்கு எந்த அறத்தகுதியையும் ஏற்பட்டுவிடாது என்று சொல்லப்படுகிறது. ஓ இனிமையான புன்னகையுடையவனே (குந்தியே), இதை எல்லாம் அறிந்த நான், நான் மகனற்றவன் என்பதில் நிச்சயமடைகிறேன். நித்திய மகிழ்ச்சி கொண்ட பகுதிகளை நான் அடைய முடியாது. ஓ மருட்சியுடையவனே, பாவியான நான் தீய காரியங்களில் ஈடுபட்டு, நான் வாழ்ந்த வாழ்வைக் கெடுத்துக் கொண்டேன். எனது உற்பத்தித் திறனை அந்த மானின் சாபம் அழித்தது.

தர்மத்தின் விதிகள் முதல் ஆறு {6} வகை மகன்களை வாரிசுகளாகவும் குடும்ப உறுப்பினர்களாகவும் ஒப்புக் கொள்கின்றன. அடுத்த ஆறு {6} வகை மகன்கள் குடும்ப உறுப்பினர்களாக ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டாலும் வாரிசாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதில்லை. தற்போதுள்ள வழக்கத்தின்படி நான் அதைச் சொல்கிறேன். ஓ பிருதா (குந்தி), நான் சொல்வதைக் கேள்.

- {1} அவை, தானே, தான் மணந்து கொள்ளும் மனைவியிடம் பெறும் மகன் முதல் வகை,
- {2} அன்பு நிமித்தமாக திறமைமிகுந்த மனிதர் மூலம் தன் மனைவியிடம் உண்டாகும் மகன் இரண்டாம் வகை,
- {3} பணத்தின் நிமித்தமாக ஒருவர் மூலம் தன் மனைவியிடம் உண்டாகும் மகன் மூன்றாம் வகை,
- {4} கணவன் இறந்தபிறகு மனைவியால் பெறப்படும் மகன் நான்காவது வகை,
- {5} திருமணம் ஆகும் முன்பு மனைவி பெறும் மகன் ஐந்தாவது வகை,
- {6} கற்பற்ற மனைவியிடம் பெறும் மகன் ஆறாவது வகை,
- {7} சுவீகாரமாகப் பெறப்படும் மகன் ஏழாவது வகை,
- {8} சில காரணத்திற்காக பொருள் கொடுத்து வாங்கப்படும் மகன் எட்டாவது வகை,
- {9} தானே முன்வந்து மகனாகுபவன் ஒன்பதாம் வகை,

{10} கற்பிணி மணமகளுடன் பெறப்பட்ட மகன் பத்தாவது வகை,

{11} சகோதரன் மகன் பதினோராவது வகை,

{12} தாழ்ந்த சாதி மனைவியிடம் பெறப்படும் மகன் பனிரெண்டாவது வகை.

ஒரு குலத்தில் பிள்ளைப் பெறுவதில் தோல்வியுற்றால், ஒரு தாய் அதற்கடுத்த உயர்ந்த குலத்தில் பிள்ளைகளை உருவாக்க விரும்ப வேண்டும். சில இக்கட்டான சூழ்நிலைகளில், மனிதர்கள் திறமைவாய்ந்த தங்கள் தம்பிகள் மூலம் பிள்ளைகளைப் பெறுகின்றனர். சுயம்புவான மனு, தன்னால் சுயமாக பிள்ளை பெற முடியாவிட்டால், பிறர் மூலம் அப்பிள்ளைகளைப் பெறலாம் என்றும் மகன்களே உயர்ந்த அறத்தகுதி என்றும் சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால், ஓ குந்தி, நான் எனது உற்பத்தித் திறனை இழந்துவிட்டதால், நீ எனக்கு சமமான அல்லது என்னைவிட உயர்ந்த வேறு நபர் மூலம் பிள்ளை பெற நான் கட்டளையிடுகிறேன்.

ஓ குந்தி, தனது தலைவனால் பிள்ளைப்பேறு பெறப் பணிக்கப்பட்ட சரதன்தயனர் மகளின் வரலாற்றைக் கேள். அந்த வீரமங்கை, தனது மாதவிடாய் முடிந்ததும், முறையாகக் குளித்து, நான்கு சாலைகள் சங்கமிக்கும் இடத்திற்கு இரவில் சென்று காத்திருந்தாள். அவள் நீண்ட நேரம் அங்கு காத்திருக்கவில்லை. அதற்குள் துறவில் வென்ற அந்தணர் அங்கேவந்தார். சரதன்தயனரின் மகள் அவரிடம் பிள்ளை கோரினாள். நெருப்பில் தெளிந்த நெய்யை விட்ட பிறகு (புன்குவனா என்ற வேள்வி செய்து) அவள் துர்ஜெயனை மூத்தவனாகக் கொண்ட மூன்று மகன்களை அந்த அந்தணர் மூலம் பெற்றெடுத்தாள். ஓ நற்பேறு பெற்றவளே (குந்தியே), நீயும் அந்த வீரமங்கையை உதாரணமாகக் கொண்டு எனது கட்டளையை ஏற்று, உயர்ந்த அறத்தகுதி வாய்ந்த அந்தணரின் விதை கொண்டு விரைவாகப் பிள்ளையைப் பெறு", என்றான்.

குந்தி சொன்ன பத்ரா கதை - ஆதிபர்வம் பகுதி 121

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "இப்படிச் சொல்லப்பட்ட குந்தி தனது நாயகனான மன்னன் பாண்டுவிடம், அந்த குருக்களில் காளைப் போன்றவனிடம், "ஓ அறம்சார்ந்தவரே, நீர் என்னிடம் இப்படிச் சொல்லுதல் தகாது. ஓ தாமரைக் கண் கொண்டவரே, நான் உமக்கே என்னை

அர்ப்பணித்திருக்கிறேன். ஓ பெரும் கரம் கொண்ட பரதரே, பெரும் சக்தி கொண்ட நீரே என்னிடம் பிள்ளை பெற முடியும். அதன் பிறகு நான் சொர்க்கத்திற்கு உம்முடனே சேர்ந்தே வருகிறேன். ஓ குருகுல இளவரசரே, உம் அணைப்பில் என்னை ஏற்று பிள்ளைகளைப் பெறுவீராக. உமது அணைப்பைத் தவிர வேறு எந்த மனிதனின் அணைப்பையும் நான் கற்பனையில் கூட கருதமாட்டேன். உம்மைவிட உயர்ந்தவனாக எந்த மனிதன் உலகத்தில் இருக்கிறான்? ஓ அறம் சார்ந்தவரே, தாமரைக் கண் கொண்டவரே, நான் கேள்விப்பட்ட ஒரு புராண விவரிப்பை கேளும். நான் அதைச் சொல்கிறேன்.

பழங்காலத்தில் புருவின் குலத்தில் வியுஷிதஸ்வா என்ற பெயருடன் ஒரு மன்னன் இருந்தான். அவன் உண்மைக்கும் அறத்திற்கும் தன்னை அர்ப்பணித்திருந்தான். அறம்சார்ந்த ஆன்மாவாக பெரும் கரம் கொண்டிருந்த அவன் ஒரு

சந்தர்ப்பத்தில், ஒரு வேள்வியைச் செய்து கொண்டிருக்கும்போது, அங்கே இந்திரனுடன் பெரும் முனிவர்களும் வந்தனர். இந்திரன் சோமச்சாற்றாலும், அந்தணர்கள் அவர்கள் பெற்ற பரிசுகளாலும் போதையுண்டிருந்தனர். ஆகையால், அந்த அரசமுனி அவ்வேள்வியில் செய்ய வேண்டிய அனைத்துக் காரியங்களையும் அவர்களே செய்ய ஆரம்பித்தனர். ஆகையால், வியுஷிதஸ்வா மற்ற மனிதர்களுடன் அதிகமாக பிரகாசித்தான். அவன் குளிக்காலத்திற்குப் பிறகு வரும் சூரியனைப் போல இருமடங்காகப் பிரகாசித்தான். அந்த பலம் வாய்ந்த வியுஷிதஸ்வா, பத்து யானைகளின்

பலத்தைக் கொண்டு பெரும் குதிரை வேள்வி ஒன்றைச் செய்து கிழக்கு, வடக்கு, மேற்கு மற்றும் தெற்கிலிருந்த அனைத்து ஏகாதிபதிகளையும் வீழ்த்தி அவர்களைக் கப்பம் கட்ட வைத்தான். ஓ குருக்களில் சிறந்தவரே இந்த மன்னைக் குறித்து புராணங்களை உரைப்பவர்கள் ஒரு பாடலைப் பாடுவார்கள். அந்தப் பாடலில் அவன் கடல்தழ்ந்த அனைத்து உலகத்தையும் வென்று, அனைத்து சாதிகளையும், ஒரு தகப்பன் பிள்ளைகளைப் பாதுகாப்பதுபோலக் காத்தான் என்று சொல்லப்படுகிறது. அவன் பல பெரும் வேள்விகளைச் செய்து பெரும் செல்வத்தை அந்தணர்களுக்குக் கொடுத்தான். கணக்கிலடங்கா நகைகளையும், விலைமதிப்பில்லா கற்களையும் சேகரித்தபிறகு அடுத்த பெரும் வேள்விகளைத் துவங்குகினான்.

அவன் {வியுஷிதஸ்வா} அக்னிஸ்தோமா என்ற வேள்வியையும் மற்றும் சிறப்பான வேத வேள்விகளையும் செய்து, பெரும் சோம சாறுகளை இறைத்தான். ஓ மன்னரே, வியுஷிதஸ்வாவுக்கு ஒரு அன்பான மனைவி இருந்தாள். அவள் காசுதிவத்தின் மகள் பத்ரா ஆவாள். அவள் பூலோகத்திலேயே மிகுந்த அழகு வாய்ந்தவளாக இருந்தாள். அந்த ஜோடி ஆழமான காதல் கொண்டதாக இருந்தது என்று நாம் கேள்விப்படுகிறோம். மன்னன் வியுஷிதஸ்வா தனது மனைவியுடனேயே எப்போதும் பிரியாமல் இருந்தான். காமத்தின் மிகை, அவனுக்கு மூச்சு சம்பந்தமான நோயைக் கொண்டு வந்தது. மன்னன் சில தினங்களுக்குள் தான் புகழோடிருக்கும்போதே, மூழ்கும் கதிர்வனைப் போல இறந்து போனான். பிறகு பத்ரா என்ற அந்த அழகிய அரசி, மகனில்லாத காரணத்தால் மிகுந்த துயர் கொண்டாள். அவள் கொண்ட பெரும் துயரால் மிகவும் அழுதாள்.

ஓ அறம் சார்ந்த மன்னரே, நான் சொல்வதைக் கேளும். பத்ரா கன்னத்தில் கண்ணீர் வழிந்தோட, "ஓ அறம் சார்ந்தவரே, கணவன் இறந்த பிறகு பெண்களால் ஆகப்போவது ஒன்றுமில்லை. கணவன் இறந்த பிறகு வாழ்பவள், துயர் நிறைந்த இருப்பையே வாழ்க்கை என்று பெறுகிறாள். ஓ கூடித்திரிய குலத்தில் காளைப் போன்றவரே, கணவன் இல்லாத பெண்களுக்கு இறப்பே வரம். நான் உமது பாதையிலேயே தொடர விரும்புகிறேன். என்னிடம் அன்புகூர்ந்து என்னையும் அழைத்துச் செல்லும். நீர் இல்லாத உலகத்தில் என்னால் ஒரு நொடியும் வாழ முடியாது. ஓ மன்னரே, என்னிடம் அன்பு கொண்டு, விரைவாக என்னை அழைத்துக் கொள்ளும். ஓ மனிதர்களில் புலி போன்றவரே, நான் சமமான மற்றும் சமமற்ற தரைகளிலும் உம்மைத் தொடர்வேன்.

நீர் சென்றுவிட்டீரே. ஓ தலைவா, நீர் திரும்ப மாட்டீரே. தான் உம்மைத் தொடர்ந்து வருவேன். ஓ மன்னா, உமது நிழலைப் போல வருவேன். ஓ தாமரை இதழ் போன்ற கண்களை உடையவரே, நீரில்லையாகையால், இன்றிலிருந்து மனத்துயர் என்னை மீறி, எனது இதயத்தை உண்ணப் போகிறது. சென்ற பிறவியில் ஏதோ அன்பான காதல் ஜோடியைப் பிரித்ததாலேயே இன்று நான் இந்தப் பாவகர வாழ்க்கை வாழ நேர்ந்தது. நான் உமது பிரிவால் துயருறவே படைக்கப்பட்டிருக்கிறேன். ஓ மன்னா, தன் தலைவனிடம் இருந்து ஒரு நொடி பிரிந்து வாழும் பாவியான அந்தப் பெண், துயர்வாழ்வு வாழ்ந்து, நரகத்தை இங்கேயே அனுபவிப்பாள். ஓ மன்னா, நான் இந்த நாளிலிருந்து, ஆடம்பரத்தை விடுத்து, உம்மை மறுபடியும் காணுவேன் என்ற நம்பிக்கையில் தரையில் குசப்புற்களை விரித்து, படுக்கப் போகிறேன். ஓ மனிதர்களில் புலி போன்றவரே, உம்மை என்னிடம் காட்டும். ஓ மன்னரே, ஓ தலைவரே, துயரால் அழுது கொண்டிருக்கும் உமது பாவியான மனைவிக்கு மறுபடியும் உத்தரவிடும்." என்றாள் (பத்ரா).

குந்தி தொடர்ந்தாள், "ஓ மன்னரே, இப்படியே அந்த அழகான பத்ரா தனது நாயகனின் மரணத்தால் துயருண்டு அழுதாள். இதயத்தின் துயரத்தால் அழுதுகொண்டிருந்த பத்ரா தனது கரத்தால் சடலத்தை அணைத்துக் கொண்டாள். அப்போது ஒரு உருவமில்லாத குரல், "ஓ பத்ரா எழுந்து இந்த இடத்தை விட்டு அகன்று போ. ஓ இனிய புன்னகையுடையவளே, நான் உனக்கு இந்த வரத்தை அளிக்கிறேன். நான் உன்னிடம் பிள்ளை பெறுவேன். எட்டாவது அல்லது பதினாலாவது பிறை கொண்ட நாளில் குளித்துவிட்டு, உனது படுக்கையில் என்னுடன் படு." என்றது. பத்ரா அந்தக் குரல் சொன்னது போலவே நடந்து கொண்டு அவள் பிள்ளையைப் பெற்றாள். ஓ பரதர்களில் காளைப் போன்றவரே (பாண்டு மன்னனே), அவளது (பத்ராவின்) கணவனின் (வியுஷிதஸ்வாவின்) சடலம் மூன்று சால்வர்கள் மற்றும் நான்கு மதுரர்களைக் கொண்ட ஏழு பிள்ளைகளைப் அவளிடம் பெற்றது.

ஓ பரதர்களில் காளைப்போன்றவரே, நீரும் என்னிடம் அந்த சிறப்பு மிகுந்த வியுஷிதஸ்வா போல, நீர் அடைந்திருக்கும் உமது ஆன்ம பலத்தால் பிள்ளைகளைப் பெறும்." என்றான் (குந்தி).

குந்தியிடம் கைக்கூப்பிய பாண்டு - ஆதிபர்வம் பகுதி 122

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "தனது அன்பான மனைவியால் (குந்தியால்) இப்படிச் சொல்லப்பட்ட மன்னன் பாண்டு, ஒழுக்கவிதிகளை நன்கறிந்து, அறம் சார்ந்த வார்த்தைகளில், "ஓ குந்தி, நீ என்ன சொன்னாயோ அது உண்மைதான். பழங்காலத்தின் வியுஷிதஸ்வா நீ சொன்னதைப் போலத்தான் செய்தார். அவர் நிச்சயமாக தேவர்களுக்குச் சமமாக இருந்தார். ஆனால், நான் இப்போது ஒழுக்கம் சார்ந்த அனைத்து விதிகளையும் அறிந்த சிறப்பு மிகுந்த முனிவர்களால் சொல்லப்பட்ட சில நடைமுறைகளைச் சொல்கிறேன். ஓ அழகான முகமும், இனிய புன்னகையும் கொண்டவளே, முன்பெல்லாம் பெண்கள் வீட்டுக்குள் அடைத்து வைக்கப்படவில்லை. அவர்கள் கணவர்களையோ அல்லது மற்ற உறவினர்களையோ நம்பி இருக்கவில்லை.

அவர்கள் சுதந்திரமாகச் சுற்றித் திரிந்து, தாங்கள் விரும்பியவாறெல்லாம் இன்புற்றிருந்தனர். ஓ சிறந்த குணங்களைக் கொண்டவளே, அவர்கள் தங்கள் கணவர்களைப் பின்பற்றாமல் இருந்து, அவர்களுக்கு நம்பிக்கைக்குரியவர்களாக இல்லாதிருந்தனர். இருப்பினும், ஓ அழகானவளே, அது பாவம் என்று அப்போது கருதப்படவில்லை. அது அந்த காலத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட நடத்தையாகும். இன்றும் அந்த நடைமுறை எந்தப் பொறாமையுமின்றி பறவைகளாலும், விலங்குகளாலும் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றன.

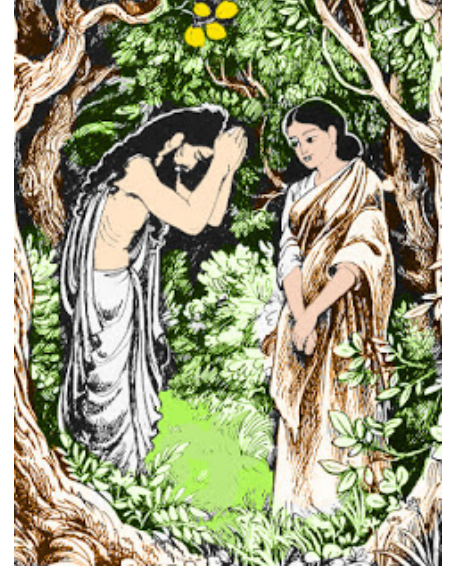
அந்நடத்தை மேற்கோளாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு பெரும் முனிவர்களால் மெச்சப்படுகிறது. ஓ ஒடுங்கிய தொடை கொண்டவளே, அந்நடத்தை இன்னும் வடக்கு குருக்களுக்குள் நடைமுறையில் இருக்கிறது. பெண்களின் மீது கடுமையில்லாத அந்நடத்தை, நிச்சயமாக பழங்காலத்தில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தது. இன்று வழக்கிலிருக்கும் நடைமுறை, பல காலம் கடந்தே நிறுவப்பட்டது. இப்போதிருக்கும் நடத்தையை யார் நிறுவியது என்றும், அது எதற்காக நிறுவப்பட்டது என்பதையும் உனக்குச் சொல்கிறேன்.

உத்தாலகர் என்ற பெயரில் ஒரு பெரு முனிவர் இருந்தார் என்றும், அவருக்கு சுவேதகேது என்ற ஆன்மத் தகுதிவாய்ந்த மகன் ஒருவர் இருந்தார் என்றும் நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம்.

ஓ தாமரை இதழ்களைப் போன்ற கண்களையுடையவளே (குந்தியே), இன்றைய அறம் சார்ந்த நடத்தை அந்த ஸ்வேதகேதுவின் கோபத்தாலேயே நிறுவப்பட்டது. அதன் காரணத்தைக் கேள். ஒரு நாள், ஸ்வேதகேதுவின் முன்னிலையிலேயே ஒரு அந்தணர், ஸ்வேதகேதுவின் தாயின் கைகளைப் பற்றி, "நாம் செல்லலாம்" என்றார். தனது தாயின் கரம்பற்றி வெளிப்படையாக அழைத்துச் செல்வதைக் கண்டு பெரிதும் கோபத்தால் தூண்டப்பட்டார் ஸ்வேதகேது. கோபத்திலிருக்கும் தனது மகனைக் கண்ட உத்தாலகர், அவனிடம் (ஸ்வேதகேதுவிடம்), "ஓ மகனே! கோபமடையாதே. இந்த நடைமுறை பழங்காலத்தில் இருந்தே நடைமுறையில் உள்ளது. எல்லா வகை சார்ந்த பெண்களும் இந்த உலகத்தில் சுதந்திரமானவர்களே. ஓ மகனே, ஆண்கள் இவ்விஷயத்தில் தத்தம் வகைப்படி, மாடுகளைப் போல நடந்து கொள்வார்கள்." என்றார். இருப்பினும் அந்த முனிவரின் (உத்தாலகரின்) மகன் ஸ்வேதகேது, இவ்வகை நடத்தையை அங்கீகரிக்க மறுத்து, இன்று நடைமுறையில் இருக்கும் ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்குமான நடத்தை விதியை இந்த உலகத்தில் நிறுவினார். ஓ பேரமுடையவளே, தற்போது நிலவும் நடைமுறை, மனித உயிர்களின் காலத்திலிருந்து நடைமுறையிலிருக்கிறதேயன்றி மற்ற உயிர்வகைகளில் இல்லை (O son; men in this matter, as regards their respective orders, act as kine.' என்று ஆங்கிலத்தில் இருக்கிறது). தற்போதைய நடைமுறை நிறுவப்பட்ட பின்பு, பெண்கள் தங்கள் கணவர்களைப் பின்பற்றாதிருப்பது பாவம் என்றானது. அதன்படி, முனிவர் (ஸ்வேதகேது) கொண்டு வந்த வரைமுறையை மீறும் பெண்டிர், கருவைக் கொன்ற குற்றவாளியாகின்றனர். கன்னிப் பருவத்திலிருந்தே புனிதமாக இருக்கும் அன்பான கற்புடைய மனைவியை களங்கப்படுத்துவதால் ஆண்களும் அதே குற்றவாளியாகின்றனர். ஒரு

பெண், தன் கணவனால் பிள்ளை பெற பணிக்கப்பட்டு, அவள் அதை மறுத்தால், அவளும் அதே போன்ற குற்றவாளியாகிறாள்.

ஆகையால், ஓ மருட்சியுடையவளே, பழங்காலத்தில், அதற்கு பழங்கால நடத்தையை மீறி, உத்தாலகரின் மகன் ஸ்வேதகேதுவால் நிறுவப்பட்டதுதான் இந்த நடைமுறை. ஓ ஒடுங்கும் தொடைகள் கொண்டவளே, சௌதசனின் மனைவி மடயந்தி, தனது கணவனால் பிள்ளை பெறப் பணிக்கப்பட்டு விசஷ்ட முனிவரிடம் சென்றாள் என்று நாம் கேள்விப்படுகிறோம். அவரிடம் சென்ற அந்த அழகான மடயந்தி அஸ்மகன் என்ற மகனைப் பெற்றாள். அவள் (மடயந்தி) தனது கணவனுக்கு நன்மை செய்யும் விருப்பத்தாலேயே அப்படிச் செய்தாள். ஓ தாமரைக் கண்களுடையவளே (குந்தியே), ஓ மருண்ட மங்கையே, குரு பரம்பரையின் நீட்சிக்காக கிருஷ்ண துவைபாயணரால் (வியாசரால்) நாங்கள் எப்படி பெறப்பட்டோம் என்பதை நீ அறிவாய். ஓ குற்றமில்லாதவளே, இந்த மேற்கோள்களைக் கண்டு, அறத்துடன் முரண்படாத எனது கட்டளையை நீ நிறைவேற்ற வேண்டும். ஓ கணவனுக்கு அர்ப்பணிப்புடன் இருக்கும் இளவரசியே, ஒரு மனைவி, மற்ற நேரங்களில் அவளுக்குச் சுதந்திரம் தேவைப்பட்டாலும், தனது மாதவிடாய் முடிந்ததும், எப்போதும் தனது கணவனை நாட வேண்டும் என்று ஒழுக்க விதிகளை அறிந்தவர்களால் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இக்காரியத்தை ஞானமுள்ளோர் தொன்மையான நடத்தை என்கின்றனர். ஆனால், ஒரு காரியம் பாவமானதோ, பாவமற்றதோ, கணவன் பணிப்பதை மனைவியர் செய்வது அவர்களது கடமை என்று வேதங்கள் தீர்மானிக்கின்றன. குறிப்பாக, ஓ களங்கமில்லாதவளே, உற்பத்தி திறனை இழந்த நான், பிள்ளைப்பேறைக் காண விரும்புவதால், நீ எனக்கு மேலும் அதிகமாகக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டும். ஓ இனிமையானவளே, உன்னை இக்காரியத்தை ஏற்க வைக்க, சிவந்த விரல்களுடைய எனது கரங்களை தாமரையாலான குவளையாய்க் குவித்து, அவற்றை எனது தலைக்கு மேல் வைத்துக் கேட்கிறேன். ஓ ஆழ்ந்த பார்வை கொண்டவளே (குந்தியே), எனது கட்டளையின் பேரில் நீ, உயர்ந்த ஆன்மத் தகுதியுடைய அந்தணர் மூலம் பிள்ளை பெற வேண்டும். ஓ அழகிய இடையுடையவளே, நீ செய்யும் அந்தக் காரியத்தால், நான், பிள்ளைகளால் அருளப்பட்டவர்கள் செல்லும் இடத்திற்குச் செல்வேன்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "எதிரி நகரங்களை வென்ற பாண்டு இப்படிச் சொன்னதும், ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய, தனது கணவனுக்கு நன்மை பயக்கக்கூடிய எந்தச் செயலையும் கவனத்துடன் செய்யும் அவ்வழகிய குந்தி, "ஓ தலைவா, எனது மங்கைப்பருவத்தில், எனது தந்தையின் (வளர்ப்புத் தந்தை குந்திபோஜனின்) வசிப்பிடத்தில் விருந்தினர்களை கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். நான் கடும் விரதமிருக்கும் பெரும் ஆன்மத் தகுதியுடைய அந்தணர்களையும் மரியாதையுடன் கவனித்து வந்தேன். ஒருநாள்... மனதைத் தனது முழுக்கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்கும் தர்மத்தின் புதிர்களில் ஞானம் கொண்ட துர்வாசர் என்று மக்களால் அழைக்கப்படும் அந்தணரை, பணிவுடன் கவனித்து அவரது அருளைப் பெற்றேன். எனது சேவையால் திருப்தி கொண்ட அந்த அந்தணர் (துர்வாசர்), தேவர்களில் எவரையும் எனது இருப்புக்கு அழைக்கும் ஒரு மந்திரத்தை எனக்கு வரமாகத் தந்தார். அந்த முனிவர், "இந்த மந்திரத்தைக் கொண்டு தேவர்களில் எவனை நீ அழைக்கிறாயோ, அவன் உன்னை அணுகி, அவன் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும், உனது விருப்பத்திற்கு கீழ்ப்படிவான். ஓ இளவரசி, நீ அவனது அருளால் பிள்ளை பெறுவாய்." என்றார். ஓ பரதரே, நான் எனது தந்தையின் இல்லத்தில் வாழ்ந்த போது, அந்த அந்தணர் என்னிடம் இப்படிச் சொன்னார். அந்தணரால் உச்சரிக்கப்பட்ட வார்த்தைகள் பொய்யாக முடியாது. அந்த வரத்தின் கனியை அடையத் தகுந்த காலமும் வந்துவிட்டது.

ஓ அரச முனிவரே (பாண்டுவே), நன்மக்களைப் பெற உம்மால் பணிக்கப்பட்ட நான் தேவர்களில் எவரையும் அழைக்க முடியும். ஓ உண்மை பேசும் மனிதர்களில் முதன்மையானவரே, நான்

தேவர்களில் யாரை அழைப்பது என்று எனக்குச் சொல்லும். இதனிமித்தமாக, நான் உமது கட்டளைகளுக்காக காத்திருக்கிறேன் என்பதையும் அறிந்து கொள்ளும்." என்றான்.

இதைக் கேட்ட பாண்டு, "ஓ அழகானவளே (குந்தியே), நற்பேறுபெற்றவளே, நமது விருப்பத்தை இன்றே ஈடேற்றிக் கொள்ள, தர்மதேவனை அழைப்பாயாக. அவனே தேவர்களில் அறம் மிகுந்தவன். தர்மதேவனும் அறமும் நம்மைப் பாவத்தால் களங்கப்படுத்த முடியாது. ஓ அழகிய இளவரசி, அதனால், புனிதமற்ற எந்தக் காரியத்தையும் நாம் செய்யவில்லை என்று உலகமும் நினைக்கும். அவன் (தர்மதேவன்) மூலமாக நாம் பெறும் மகன், அறம்சார்ந்து குருக்களில் முதன்மையானவனாக இருப்பான் என்பது நிச்சயம். நீதி மற்றும் ஒழுக்கத்திற்கு அதிபதியான (தர்ம) தேவனால் பெறப்படுபவன், தனது இதயத்தை பாவகாரியத்திலும், புனிதமற்ற காரியத்திலும் ஈடுபடுத்த மாட்டான். ஆகையால், ஓ இனிய புன்னகையுடையவளே, அறத்தை உன் கண்முன் நிலையாக வைத்து, புனிதமான நோன்புகளைக் கடைப்பிடித்து, நீதி மற்றும் அற தேவனை உனது மந்திரங்களின் உதவியுடன் அழைப்பாயாக" என்றான் (பாண்டு).

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பிறகு, பெண்களில் சிறந்த குந்தி, தனது தலைவனால் இப்படிச் சொல்லப்பட்டு, "அப்படியே ஆகட்டும்." என்றாள். அவனுக்குத் தலைவணங்கி, மரியாதையுடன் அவனை (பாண்டுவை) வலம் வந்து, அவன் குறித்த காரியத்தை ஏற்றுக் கொண்டாள்" என்றார்.

யுதிஷ்டிரன், பீமன், அர்ஜுனன் பிறப்பு - ஆதிபர்வம் பகுதி 123

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "ஓ ஜனமேஜயா, காந்தாரி கருவுற்று ஒரு முடி வருடம் முடிந்த பிறகுதான், குந்தி தர்மதேவனை பிள்ளைவரத்திற்காக அழைத்தாள். அவள் நேரத்தைக் கடத்தாமல், தேவர்களுக்குத் தகுந்த வேள்வி நடத்தி, சிறிது காலத்திற்கு முன் துர்வாசர்அவளுக்கு கொடுத்திருந்த மந்திரத்தைத் திரும்பச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள். தர்ம தேவன், அவளது மந்திரத்தால் கட்டுண்டு, குந்தி இருக்கும் இடத்திற்கு சூரியனைப் போன்ற தனது தேரில் வந்து, புன்னகைத்து, "ஓ குந்தி, நான் உனக்கு என்ன கொடுக்க வேண்டும்?" என்று கேட்டான். குந்தி பதிலுக்குப் புன்னகைத்து, "நீர் எனக்கு பிள்ளைப்பேறு தர வேண்டும்" என்றாள். அதன் பிறகு அந்த அழகான குந்தி, அந்த நீதி தேவனுடன் ஆன்ம வடிவில் கலந்து, அனைத்து உயிர்களின் நன்மைக்குத் தன்னை அர்ப்பணிக்கும் மகனைப் பெற்றாள். பிற்காலத்தில் பெரும் புகழ் அடையப்போகும் அந்த அற்புதமான குழந்தை அபிஜித் என்று அழைக்கப்படும் எட்டாவது முகூர்த்தத்தில், நடு மதிய வேளையில் (Noon) ஏழாவது (ஐப்பசி) மாதத்தின் மிகுந்த அதிர்ஷ்டமான நாளான, ஐந்தாவது வளர்பிறையில் (பஞ்சமி திதியில்), ஜேஷ்ட (கேட்டை) நட்சத்திரம் சந்திர லக்னத்தில் கலந்திருந்தபோது (விருச்சிக ராசி). (மேலும் சிம்ம லக்னம் என்று பிற்பகுதியில் பார்த்ததாக நினைவு) பெற்றெடுத்தாள். அக்குழந்தை பிறந்தவுடன், ஒரு அசுரீரி, "இக்குழந்தை மனிதர்களில் சிறந்தவனாகவும், அறம்சார்ந்தவர்களில் முதன்மையானவனுமாவான். பெரும் வீரமும், பேச்சில் உண்மையும் கொண்டு, நிச்சயமாக இவன் இந்தப் பூமியை ஆள்வான். பாண்டுவின் இந்த முதல் குழந்தை யுதிஷ்டிரன் என்ற பெயரால் அறியப்படுவான். இவன், வீரமும் நேர்மையும் கொண்டு, மூவுலகத்தாலும் அறியப்பட்ட, புகழ் நிறைந்த மன்னனாவான்." என்றது.

அறம்சார்ந்த மகனை (யுதிஷ்டிரனை) அடைந்த பாண்டு, மறுபடியும் தனது மனைவியிடம், "கூடித்திரியர்கள் உடல் வலிமையுடன் இருக்க வேண்டும். அப்படியில்லையெனின் அவன் கூடித்திரியன் இல்லை என்பது ஞானமுள்ளோர் தீர்மானம். ஆகையால், ஒரு பெரும் பலம் நிறைந்த குழந்தையைக் கேட்பாயாக." என்றான். இப்படி தனது தலைவனால் (பாண்டுவால்) பணிக்கப்பட்ட குந்தி வாயு தேவனை அழைத்தாள். இப்படி அழைக்கப்பட்ட அந்த பெரும் வலிமை கொண்ட காற்று தேவன் (வாயு) மானை வாகனமாகக் கொண்டு அவளிடம் வந்து, "ஓ குந்தி, நான் உனக்கு என்ன கொடுக்க

வேண்டும்? உனது இதயத்தில் என்ன இருக்கிறது என்று சொல்" என்று கேட்டான். அவள் அடக்கத்துடன் புன்னகைத்து, "ஓ தேவர்களில் சிறந்தவரே, எனக்கு பெரிய உடலுறுப்புகளும் பெரும் பலமும் கொண்டு, அனைவரின் கர்வத்தையும் சிறுமைப்படுத்தக்கூடிய ஒரு பிள்ளை வேண்டும்." என்று கேட்டாள். பிற்காலத்தில் பீமன் என்று அழைக்கப்பட்ட வலிமையான கரங்களும், முரட்டுத்தனமான வீரமும் கொண்ட குழந்தையை அந்த வாயுத்தேவன் அவளிடம் பெற்றான்.

ஓ பாரதா! அந்தக் குழந்தை பிறந்ததும், முன்பைப் போலவே ஒரு அசரீரி, "இந்தக் குழந்தை பலம் நிறைந்தவர்களில் முதன்மையானவனாக இயல்புக்குமிக்க (அசாதாரண) பலம் கொண்டவனாக இருப்பான்." என்றது. ஓ பாரதா, உனக்கு நான் விரிகோதரனின் (பீமனின்) பிறப்பை ஒட்டிய ஒரு அற்புதமான நிகழ்ச்சியை நிச்சயம் சொல்ல வேண்டும். அவன் பிறந்ததும் தனது தாயின் மடியில் இருந்து மலையின் மார்பில் விழுந்தான். அவன் விழுந்த வேகத்தில் கீழே இருந்த பெரும்கல் சுக்குநூறாக உடைந்து சிதறியது. ஆனால், அவனுக்கு உடலில் சிறு காயமும் ஏற்படவில்லை. ஒரு புலியைக் கண்டு பயம் கொண்ட குந்தி, தனது மடியில் குழந்தை தூங்கிக் கொண்டிருப்பதை மறந்து எழுந்ததாலேயே அவன் கீழே விழ நேர்ந்தது. அவள் அப்படி எழுகையில், இடியைப் போன்ற உறுதியுடன் இருந்த அக்குழந்தை, மலையின் மார்பில் விழுந்து, அங்கே இருந்த கற்பரப்பை சுக்குநூறாக்கியது. இதைக் கண்ட பாண்டு மிகவும் அதிசயித்தான். ஓ பரதர்களில் சிறந்தவனே, முடி பூமியையும் ஆண்ட துரியோதனுக்கும், விரிகோதரன் (பீமன்) பிறந்த அந்த நாளே, பிறந்த நாளாக அமைந்தது.

விரிகோதரன் பிறந்த பிறகு, பாண்டு மறுபடியும் சிந்திக்க ஆரம்பித்தான், 'உலகப் புகழ் பெறும் மிகச் சிறந்த மகனை நான் எப்படி அடையப் போகிறேன்? உலகின் எல்லா பொருட்களும் விதியையும் முயற்சியையும் நம்பி இருக்கின்றன. ஆனால் காலத்திற்கேற்ற முயற்சியில்லாமல் விதியால் வெற்றியடைய முடியாது. இந்திரனே தேவர்களுக்குத் தலைவன் என்பதைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். நிச்சயமாக, அவனே அளவிடமுடியாத பலமும், சக்தியும், வீரமும், புகழும் கொண்டவன். எனது துறவால் அவனைத் திருப்திப்படுத்தி, அவனைப் போன்ற பெரும் பலம் கொண்ட மகனை நான் பெறுவேன். நிச்சயமாக அவன் தரும் மகன், எல்லோரினும் சிறந்தவனாக, எல்லா மனிதரையும், மனிதரல்லாதவரையும் போர்க்களத்தில் வெல்பவனாக இருப்பான். ஆகையால், நான் எனது இதயத்தாலும், செயலாலும், பேச்சாலும் கடும் துறவை மேற்கொள்ளப் போகிறேன்.' என்ற மனதிற்குள் தீர்மானித்தான்.

அதன்பின்பு, குருக்கள் மன்னன் பாண்டு, பெரும் முனிவர்களுடன் ஆலோசனை செய்து, குந்தியை ஒரு முடி வருடத்திற்கு நோன்பிருக்கக் கட்டளையிட்டான். ஓ பாரதா, அதே நேரத்தில் அவனும் காலை முதல் மாலை வரை ஒற்றைக் காலில் நின்று, மனதை ஒருமுகப் படுத்தி, தேவர்களின் தலைவனைத் திருப்திப்படுத்தினான்.

நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு இந்திரன் பாண்டுவை அணுகி, அவனிடம், "ஓ மன்னா, முவுலகத்தாலும் கொண்டாடப்படும் மகனை நான் உனக்குத் தருவேன். அவன் அந்தணர்கள், பசுக்கள் மற்றும் நேர்மையான மனிதர்களின் நலனைக் காப்பான். நான் உனக்குக் கொடுக்கும் மகன், தீயவர்களை அழித்து, நண்பர்களுக்கும் உறவினர்களுக்கும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுப்பான். அனைத்து மனிதர்களிலும் முதன்மையானவனாக இருந்து, எந்த எதிரிகளாலும் வென்றிட இயலாதவனாக இருப்பான்." என்றான். வாசவனால் (தேவர்கள் தலைவனால்) இப்படிச் சொல்லப்பட்ட குரு பரம்பரையின் அறம்சார்ந்த மன்னன், அந்த வார்த்தைகளை நினைவுகூர்ந்து, குந்தியிடம், "ஓ நற்பேறு பெற்றவனே, உனது நோன்பு வென்றது. தேவர்களின் தலைவன் திருப்தியடைந்து, உனது விருப்பத்தைப்போலவே, தெய்வீக சாதனைகளையும் பெரும் புகழையும் அடையப் போகும் மகனை உனக்குக் கொடுக்க விரும்புகிறான். அந்த மகன் அனைத்து எதிரிகளையும் ஒடுக்குபவனாகவும், பெரும் ஞானமுள்ளவனாகவும் இருப்பான். பெரும் ஆன்மாவைக் கொண்டு, கதிரவனுக்கு நிகரான பிரகாசத்துடன், போர்க்களத்தில் நிகரற்றிருந்து, பெரும் சாதனைகளைச் செய்பவனாக இருப்பான். அவன் பேரழகனாகவும் இருப்பான். ஓ அழகிய இடையும் இனிய புன்னகையும் கொண்டவனே, தேவர்களின் தலைவன் உன்னிடம் கருணை கொண்டிருக்கிறான். அவனை அழைத்து, கூடித்திரிய அறங்களுக்கு இருப்பிடமான மகனைப் பெறுவாயாக." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், அந்தக் கொண்டாடப்படும் குந்தி, தனது தலைவனால் இப்படிக்கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டதும், சக்ரணை (தேவர்களின் மன்னன்) அழைத்தான். அப்படி அழைத்ததால், அவன் அவளிடம் வந்து, அர்ஜுனன் என்று பின்பு அழைக்கப்பட்டவனை அவளிடம் பெற்றான். அக்குழந்தை பிறந்தவுடன், வானத்தை அடைத்து நிற்கும் மேகங்களின் ஆழத்துடனும் பெரும் சத்தத்துடனும் ஒரு அசரீரி குந்தியிடம் பேசியது. அது அந்த ஆசிரமத்தில் வசிக்கும் எல்லா உயிருக்கும் கேட்டது, "ஓ குந்தி, இந்த உனது குழந்தை, சக்தியால் கார்த்தவீரியனுக்கும், வீரத்தால் சிவனுக்கும் சமமானவன்.

அவன் ஒப்பற்ற சக்ரணைப் போல நீளமாகவும் அகமாகவும் உனது புகழை பரப்புவான். அதிதியின் மகிழ்ச்சியைக் கூட்டிய விஷ்ணுவைப் (அதிதியின் இளைய மகன்) போல, இந்தக் குழந்தை உனது மகிழ்ச்சியைக் கூட்டுவான். மதுரர்களையும், குருக்களையும், சோமகர்களையும், சேதி, காசி, கருஷ நாட்டு மக்களையும் அடக்கி, குருக்களின் வளமையை இவன் பாதுகாப்பான். (மன்னன் ஸ்வேதகேது நடத்தும் வேள்வியின் தெய்வீக பானம் அக்னிக்குத் தெவிட்டியதால் {செரிக்காமல் இருந்ததால், அஜீரணத்தைப் போக்க). காண்டவ வனத்தில் வசிக்கும் விலங்குகளின் கொழுப்பை, இவனுடைய கரத்தின் பலத்தால் பெற்ற அக்னி பெரும் மனநிறைவு அடைவான் இந்த பலம்வாய்ந்த வீரன், இந்த உலகத்தின் ஆண்மையற்ற ஏகாதிபதிகளை அழித்து, தன் சகோதரர்களுடன் முன்று பெரும் வேள்விகளைச் செய்வான். ஓ குந்தி, வீரத்தால் இவன் ஜமதக்னேயா அல்லது விஷ்ணுவைப் போல இருப்பான். வீரமனிதர்களில் முதன்மையான இவன், பெரும் புகழை அடைவான். போர்க்களத்தில் இவன் தனது வீரத்தால் தேவர்களுக்குத் தேவன் சங்கரணை (மகாதேவனை) திருப்திப்படுத்தி அவரிடம் இருந்து பாசுபதம் எனும் ஆயுதத்தைப் பெறுவான். இந்த பலம்வாய்ந்த கரமுடையவன் இந்திரனின் கட்டளையால் நிவாடகவசர்கள் என்ற தேவர்களுக்கு எதிரிகளான தைத்தியர்களைக் கொல்வான். இவன் எல்லா வகையான தெய்வீக ஆயுதங்களையும் பெற்று, தனது குலத்தின் நற்பேறுகளை மீட்டெடுப்பான்." என்றது அந்த அசரீரி.

குந்தி, தனது அறையில் படுத்திருக்கும்போது, இந்த அசாதாரண வார்த்தைகளைக் கேட்டாள். அந்த நூறு சிகரங்கள் கொண்ட மலையில் வசித்த துறவிகளும், தத்தம் ரதங்களில் அமர்ந்திருந்த இந்திரனுடன் கூடிய தேவர்களும் இவ்வளவு சத்தமாக உச்சரிக்கப்பட்ட வார்த்தைகளைக் கேட்டு மிகவும் மகிழ்ந்தனர். (அருபமான) மேள முழக்கங்கள் முடி ஆகாயத்தையும் நிறைத்தது. அங்கே கண்ணுக்குத் தெரியாத தூதுவர்கள் மகிழ்ச்சிக் கதறல்களுடன் அந்தப் பகுதி முழுவதும் மலர்கள் தூவினார்கள். பலதரப்பட்ட தேவர்க் குழுக்களும் அங்கே கூடி, தங்கள் மரியாதையை பிருதையின் மைந்தனுக்குச் செலுத்தினர். கத்ருவின் மைந்தர்களும் (நாகர்களும்), வினதையின் மைந்தனும், கந்தர்வர்களும், படைப்பு தேவர்களும், பரத்வாஜர், காசியபர், கௌதமர், விஸ்வாமித்திரர், ஜமதக்னி, வசிஷ்டர் மற்றும் சூரியன் தொலைந்த போது உலகத்துக்கு ஒளியூட்டிய அத்ரி முனிவருடன் அடங்கிய ஏழு பெருமுனிவர்களும் (சப்த ரிஷிகளும்) அங்கே வந்தனர். மரிச்சி, அங்கிரஸ், புலஸ்தியர், புலாஹர், கிராது, படைப்புத் தலைவன் தக்ஷன் மற்றும் கந்தர்வர்களும் அப்சரஸ்களும் அங்கே வந்தனர். தெய்வீக மாலைகளுடனும், அனைத்து ஆபரணங்களுடனும், அழகிய ஆடைகளுடனும் வந்த அப்சரஸ்க்களின் பல குழுக்கள் அங்கே வந்து மகிழ்ச்சியுடன் ஆடி, விபட்சுவின் (அர்ஜுனன்) புகழைப் பாடினர்.

பெரும் முனிவர்கள் வாழ்த்து மந்திரங்களை உச்சரித்தனர். கந்தர்வர்களுடன் கூடிய தும்புரு (தும்புரு) அழகிய அடிகளுடன் பாடினான். ஓ மன்னா, பீமசேனன், உக்ரசேனன், உர்நயுஸ், அநாகா, கோபடி, திருதராஷ்டிரன், சூர்யவசஸ், எட்டாவதாக யுகபா, திரிநபா, கர்ஷினி, நந்தி, சித்ரரதன், பதிமூன்றாவதாக சலிசிரா, பதினான்காவதாக பரஜன்யா, பதினைந்தாவதாக கலி, பட்டியலில் பதினாறாவதாக நாரதர், விரிஹதன், விரிஹகன், பேரான்மா கரளன், பிரம்மச்சரின், வாஹுகுணா, பெரும் புகழுடைய சுவர்ணா, விஸ்வவசு, பூமன்யு, சுசந்திரா, சாம் மற்றும் அற்புதமான குரல் வளமிக்க ஹாஹா மற்றும் ஹூஹூவின் கொண்டாடப்பட்ட குழுக்களடங்கிய தெய்வீக கந்தர்வர்கள் ஆகியோர் எல்லாம் அங்கே வந்தனர். பெரிய கண்களையுடைய பல சிறப்பான அப்சரஸ்களும், அனைத்து ஆபரணங்களுடன் வந்து அங்கே ஆடிப் பாடினர். அனுசனா, அனவத்யா, குணமுக்யா, குணவரா, அத்ரிகா, சோமா, மிசரகேசி, ஆலம்புஷா, மரிச்சி, சுசிகா, வித்யுபர்ணா, திலோத்தமா, அம்பிகா, லக்ஷ்மணா, சேஷமதேவி, ரம்பா, மனோரமா, அசிதா, சுவாஹூ, சுப்ரியா,

சுவபு, புண்டரிகா, சுகந்தா, சுரசா, பிரமாதினி, கம்யா, சரத்வதி ஆகிய எல்லா அப்சரஸ்களும் சேர்ந்து ஆடினர்.

மேனகை, சஹஜன்யா, கார்னிகா, புஞ்சிகஸ்தலா, ரிதுஸ்தலா, கிரிட்டச்சி, விஸ்வச்சி, புர்வசித்தி, கொண்டாடப்படும் உம்லோச்சா, பத்தாவதாக பிரம்லோச்சா, பதினோராவதாக ஊர்வசி ஆகிய பெரிய கண்களையுடைய தேவலோக மங்கையர் அங்கே வந்து கூட்டமாகப் பாடினர். தர்த்தி, ஆர்யமான், மித்ரா, வருணா, பாகா, இந்திரா, விஸ்வஸ்வத், புஷன், திவஸ்த்ரி, பர்ஜன்யா அல்லது விஷ்ணு, ஆகிய பனிரெண்டு ஆதித்யர்களும் பாண்டுவின் மகனைப் பெருமைப்படுத்த அங்கே வந்தனர். ஓ மன்னா, மிரிகவியாதா, சர்பா, கொண்டாடப்படும் நிரிதி, அஜய்கபாதா, அஹிவிரதனா, பினாகின், தாஹனா, ஈஸ்வரா, காபாலின், ஸ்தானு மற்றும் சிறப்பு மிகுந்த பகா ஆகிய பதினோரு ருத்ரர்களும் அங்கே வந்தனர். அஸ்வினி இரட்டையர்களும், எட்டு வசுக்களும், பெரும்பலம் வாய்ந்த மருதர்களும், விஸ்வ தேவர்களும், சதயர்களும் அங்கே வந்தனர்.

கார்கோடகன், வாசுகி, கச்சப்பா, குண்டா, மற்றும் பெரும் நாகனான தக்ஷகன் ஆகிய பெரும் பலம்வாய்ந்த உயர்ந்த அறத்தகுதி கொண்ட கோபக்காரப் பாம்புகளும் அங்கே வந்தனர். தார்க்ஷ்யா, அரிஷ்டநேமி, கருடன், அசிதத்வஜாவும் மற்றும் பல நாகர்களும் அங்கே வந்தனர். வினதையின் குலத்தில் வந்த அருணனும் அருணியும் அங்கே வந்தனர். தத்தம் ரதங்களிலோ அல்லது மலைச்சிகரங்களிலோ அமர்ந்திருந்த தேவர்களையும் மற்றும் மற்றவர்களையும் ஆன்ம வெற்றி கொண்ட பெரும் முனிவர்கள் மட்டுமே கண்டனர். இந்த அற்புதக் காட்சியைக் கண்ட அந்த சிறந்த முனிவர்கள் ஆச்சரியமடைந்து, பாண்டுவின் புதல்வர்களிடம் மேலும் அன்பும் பாசமும் கொண்டனர்.

அந்தக் கொண்டாடப்பட்ட பாண்டு, மேலும் பிள்ளைகள் பெற எண்ணங்கொண்டு தான் மணந்து வந்த மனைவியிடம் பேச விரும்பினான். (வேறு தேவர்களை அழைக்க) ஆனால் குந்தி அவனிடம், "துயர் நிறைந்த காலத்தில்கூட, நான்காவது பிரசவத்தை ஞானமுள்ளோர் அனுமதிக்கவில்லை. நான்கு மனிதர்களுடன் உறவு வைத்துக் கொள்ளும் பெண் ஸ்வாரிணி (Heanton {hean - தாழ்வு, Heantor - தாழ்ந்தவள் என்று நினைக்கிறேன்)) என்று அழைக்கப்படுகிறாள். அதே சமயம் ஐவருடன் உறவு வைத்தால் அவள் விலைமகளாகிறாள் (Harlot). ஆகையால், ஓ கற்றவரே, இது சம்பந்தமான சாத்திரங்களை நீர் அறிந்தும், ஏன் பிள்ளை பெறும் விருப்பத்தால், என்னிடம் நீதியை மறந்து பேசுகிறீர்?" என்று கேட்டாள்.

"நான் முட்டாளா?" என்றாள் குந்தி - ஆதிபர்வம் பகுதி 124

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "குந்தியின் மகன்களும், திருதராஷ்டிரனின் நூறு மகன்களும் பிறந்த பிறகு, மதுரா மன்னனின் மகள் (மாத்ரி) பாண்டுவிடம், "ஓ எதிரிகளை அழிப்பவரே, நீர் எனக்கு நன்மை செய்யவில்லையென்று உம்மை குறைசொல்லவில்லை. ஓ பாவங்களற்றவரே, பிறப்பால் நான் குந்தியைவிட உயர்ந்தவளாக இருப்பினும், இருப்பு நிலவரத்தில் நான் தாழ்ந்தவளாகவே இருக்கிறேன்.

ஓ குரு பரம்பரையில் வந்தவரே, காந்தாரி நூறு மகன்களைப் பெற்றுவிட்டாள் என்றும் நான்

கவலை கொள்ளவில்லை. குந்தியும் நானும் சமமானவர்களாக இருக்கையில், குந்தியிடம் மட்டும் நீர் பிள்ளை பெறவேண்டும் என்று விதிக்கப்பட்டது போல, நான் மட்டும் பிள்ளையில்லாமல் இருப்பது தான் எனக்கு மிகுந்த கவலையை அளிக்கிறது. குந்திபோஜனின் மகள் நான் பிள்ளைப்பேறடைய விட்டாள் என்றால், அவள், எனக்கு நன்மை செய்ததோடு மட்டும்ல்லாமல் உமக்கும் நன்மை செய்ததாகவே இருக்கும். அவள் எனது எதிரியாக இருப்பதால், அவளிடம் எனது நன்மையைக் கருதச் சொல்ல என்னால் முடியவில்லை. ஓ மன்னரே, நீர் என்னிடம் அன்பாக இருப்பது உண்மையென்றால், அவளிடம் எனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றச் சொல்லும்." என்றாள்.

இதைக் கேட்ட பாண்டு, "ஓ மாத்ரி, இந்த எண்ணம் எனது மனதிலும் ஓடிக் கொண்டதான் இருந்தது. ஆனால், நீ அதை எப்படி எடுத்துக் கொள்வாய் என்று நினைத்தே, நான் அதை உன்னிடம் சொல்லவில்லை. இப்போது நான் உனது விருப்பத்தை அறிந்து கொண்டதால், நான் நிச்சயம் முயற்சி செய்வேன். நான் கேட்டு குந்தி மறுக்க மாட்டாள் என்றே நினைக்கிறேன்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், அதன்பிறகு பாண்டு குந்தியிடம் தனிமையில், "ஓ குந்தி, எனது குல வளர்ச்சிக்காகவும், அடுத்த உலகத்தில் எனக்குக் கிடைக்க வேண்டிய நன்மைக்காகவும் மேலும் சில பிள்ளைகளைக் கொடு. ஓ அருளப்பட்டவளே, எனக்கும், எனது மூதாதையர்களுக்கும், ஏன் உனக்கும் கூட எப்போதும் அவிர்ப்பாகம் (ஈமக்கடன் செய்யும் போது வழங்கப்படும் பிண்டம்) கிடைக்க அது வழிவகுக்கும். ஓ குந்தி, எனக்கு நன்மை எதுவோ அதைச் செய். எனக்கும் உலகத்திற்கும் சிறப்பான நன்மைகளை வழங்கு. நிச்சயம் அது உனக்கு சிரமமாக இருக்கும். இருப்பினும், சாகாப்புக்கழடைய விரும்பி அதைச் செய்.

இந்திரனைப் பார், அவன் தேவர்களின் ஆட்சி உரிமையைக் கைப்பற்றியிருப்பினும், புகழிக்காக மட்டுமே வேள்விகளை நடத்துகிறான். ஓ அழகானவளே, வேதங்களில் தெளிந்த ஞானம் உள்ள அந்தணர்கள், பெரும் ஆன்மத் தகுதிகளை அடைந்த பிறகும், வேள்விகளை நடத்துவதற்காக தங்கள் ஆன்மிக குருக்கள் நாடுவது, புகழிக்காக மட்டுமே. அப்படியே, அரசமுனிகளும், அந்தணர்களும் ஆன்மிகத்தைச் செல்வமாக அடைந்த பிறகும், கடுமையான ஆன்மிக சாதனைகளைச் செய்வது புகழிக்காக மட்டுமே. ஆகையால், பழியற்றவளே, ஒரு படகைக் கொடுத்து (பிள்ளைப்பேறு பெறுவதற்கான வழியைக் காண்பித்து) மாத்ரியைக் காப்பாற்றி, அவளை பிள்ளைகளுக்குத் தாயாக்கி அழியாப் புகழை நீ அடைவாயாக." என்றான்.

தனது தலைவனால் இப்படிக் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்ட குந்தி, மாத்ரியிடம், "நேரத்தை விரயமாக்காமல், தேவர்களில் எவரையாவது நினை, அவர் மூலமாக, அந்த தேவனைப் போன்ற பிள்ளையை நீ பெறுவாய்." என்றாள். மாத்ரி சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு, அசுவினி இரட்டையர்களை நினைத்தாள். அந்த அசுவினிகள் வேகமாக அவளிடம் வந்து, பூலோகத்தின் ஒப்பற்ற அழகர்களான நகுலன், சகாதேவன் என்ற இரட்டையர்களைப் பெற்றனர். அவர்கள் பிறந்த

போது ஒரு அசரீரி, "சக்தியிலும், அழகிலும் இந்த இரட்டையர்கள், அசுவினி இரட்டையர்களையும் மிஞ்சுவார்கள்." என்றது. அக்குழந்தைகள் பெரும் சக்தியும், அழகும் கொண்டு, அந்த மொத்த பகுதியையும் பிரகாசிக்கச் செய்தனர்.

ஓ மன்னா, எல்லா பிள்ளைகளும் பிறந்த பிறகு, அந்த நூறு சிகரம் கொண்ட மலையில் வசித்த முனிவர்கள் அவர்களை வாழ்த்தி, அவர்களது பிறப்பிற்கான முதல் சடங்கைச் செய்து, அவர்களுக்கு பெயரிட்டனர். குந்தியின் மக்களில் முத்தவன் யுதிஷ்டிரன் என்றும், இரண்டாமவன் பீமசேனன் என்றும், மூன்றாமவன் அர்ஜுனன் என்றும், மாத்ரியின் மக்களில் முதலில் பிறந்தவன் நகுலன் என்றும் அடுத்தவன் சகாதேவன் என்று அழைக்கப்பட்டனர். அந்த மைந்தர்களின் முதன்மையானவர்கள், ஒருவருக்கொருவர் ஒரு வருட இடைவெளியில் பிறந்து ஐந்து வருடங்களின் முடி உருவமாகத் திகழ்ந்தனர். தேவர்களைப் போன்ற அழகும், அபரிமிதமான சக்தியும், பெரும் பலமும் வீரமும் கொண்டு ஆன்மாவில் பெரியவர்களாகவும் இருந்த தன் பிள்ளைகளைக் கண்டு மன்னன் பாண்டு மிகவும் மகிழ்ந்தான். நூறு சிகரம் கொண்ட அந்த மலையில் வசித்த முனிவர்களுக்கு அந்தப் பிள்ளைகள் பிடித்தமானவர்களாகினர்.

சில காலம் கழித்து பாண்டு மறுபடியும் குந்தியிடம் மாத்ரிக்காகப் பேசினான். ஓ மன்னா, தனிமையில் தனது தலைவனால் கேட்கப்பட்ட குந்தி, "ஓ மன்னரே, ஒரு முறை அந்த மந்திரத்தைச் சொன்னதற்கே, அவள் இரு பிள்ளைகளைப் பெற்றுவிட்டாள். நான் அவளால் ஏமாற்றப்படவில்லையா? அவள் என்னைவிட அதிகம் பிள்ளைகளைப் பெற்றுவிடுவாள் என்று நான் அஞ்சுகிறேன். நிச்சயமாக இதுவே தீய பெண்களின் வழி. ஒரு முறை இரட்டை தேவர்களை அழைத்தால் ஒரே பிரசவத்தில் இரு பிள்ளைகளைப் பெற்றுவிடலாம் என்பதை நான் அறியவில்லை. அந்த அளவு நான் முட்டாளாயிருந்திருக்கிறேன்.

ஓ மன்னா, நான் உம்மை வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். எனக்கு மேலும் கட்டளையிடாதீர். இதுவே நீர் எனக்குத் தரும் வரமாக இருக்கட்டும்." என்றாள். ஓ மன்னா, இப்படியே பாண்டுவுக்கு, பெரும் பலமுடைய ஐந்து பிள்ளைகள் தேவர்களால் பெறப்பட்டனர். அவர்கள் அனைவரும் பெரும் புகழை அடையவும், குரு பரம்பரையை விரிவாக்கவும் வாழ்ந்தனர்.

அனைவரும் தங்கள் மேனியில் அதிர்ஷ்டக்குறிகளைக் கொண்டு, சோமனைப் (சந்திரனைப்) போன்ற அழகுடனும், சிங்கத்தைப் போன்ற பெருமையுடனும், சிங்கத்தைப் போன்ற நடை, மார்பு, கண்கள், கடித்து மற்றும் வீரமும் பெற்று, வில்லைப் பயன்படுத்துவதில் நிபுணத்துவம் பெற்று, மனிதர்களில் முதன்மையானவர்களாக இருந்து, பலத்தில் தேவர்களைப் பிரதிபலித்து வளர்ந்தனர்.

அந்தப் பனி முடிய புனிதமான மலையில் வசிக்கும் பெரும் முனிவர்கள், அக்குழந்தைகள் வளர்வது போலவே, அவர்களது அறங்களும் வளர்வதைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தனர். குரு பரம்பரையை விரிவாக்கப் பிறந்த ஐந்து பாண்டவர்களும், திருதராஷ்டிரனின் நூறு மகன்களும், ஏரியில் தாமரைகள் கொத்துக்கொத்தாக வளர்வதைப் போல வேகமாக வளர்ந்தனர்.

பாண்டு மாத்ரி காமம் - ஆதிபர்வம் பகுதி 125

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "மலைச்சரிவில் இருந்த கானகத்தில் தன் முன் வளர்ந்து வரும் தன் மகன்களைக் கண்ட பாண்டு, தனது பலம் மீட்டெடுக்கப்பட்டது போல உணர்ந்தான். ஒரு நாள், அனைத்து உயிர்களையும் கிளர்ந்தெழச் செய்யும் ஒரு வசந்த காலத்தில், ஒவ்வொரு மரமும் புதிய இலைகளால் மலர்ந்திருக்கும் அந்த வனத்தில், அந்த மன்னன் தனது மனைவி மாத்ரியுடன் உலவிக் கொண்டிருந்தான்.

அந்தக் கானகத்தில் பலாசம், திலகம், மா, சம்பகம், பரிஹத்திரகம், கர்ணிகரம், அசோகம், கேசரம், அதிமுகம், கருவாகம் ஆகிய மரங்களில்

பித்தம்பிடித்த வண்டுகளின் கூட்டம் ரீங்காரமிட்டபடி இருந்தன. அங்கே மலர்ந்திருந்த பாரிஜாதம், கோகிலம் ஆகிய மலர்களில் வண்டுகள் அமர்ந்து இனிமையாக ரீங்காரம் இசைத்தன. அங்கே பலதரப்பட்ட மரங்கள், தங்கள் பூக்கள் மற்றும் கனிகளின் பாரத்தால் தாழ்ந்து இருந்ததைக் கண்டான். அங்கே நூற்றுக்கணக்கான தாமரைகளுடன் பல குளங்களும் இருந்தன. இதையெல்லாம் கண்ட பாண்டு, காமத்தின் சிறு ஆதிக்கத்தை அவனுள் உணர்ந்தான்.

அந்த அற்புதக் காட்சிகளின் மத்தியில், தேவர்களில் ஒருவனைப் போல, பாரமற்ற இதயத்துடன் உலவிக் கொண்டிருந்த பாண்டு, அரை வெளிப்படையான ஆடையை (ஒளி ஊடுருவும் ஆடை) அணிந்திருந்த தனது மனைவி மாத்ரியுடன் தனிமையில் இருந்தான். இளமையான மாத்ரியின் உடுப்பைக் கண்ட மன்னனின் ஆசை காட்டுத்தீயைப் போல பற்றிக் கொண்டது. தாமரை இதழ்களைப் போன்ற கண்களையுடைய தனது மனைவியைக் கண்டு ஆசையை அடக்க இயலாமல், அவன் காமத்தால் வெற்றிகொள்ளப் பட்டான். அந்த மன்னன் அவளது விருப்பத்திற்கு எதிராக அவளைப் பற்றி இடித்தான். ஆனால், மாத்ரி பயத்தால் நடுங்கி, அவளால் முடிந்த வரை பலத்துடன் தடுத்துப் பார்த்தாள். காமத்தால் உண்ணப்பட்ட பாண்டு, தனது துரதிர்ஷ்டத்தால் அனைத்தையும் மறந்தான்.

ஓ குரு பரம்பரையில் வந்தவனே, அந்த ஏகாதிபதி, விதிவசத்தால் முனிவரின் சாபத்தில் பயமற்று, ஆசையால் வெல்லப்பட்டு, தானே தன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள நினைத்தவன் போல, வலுக்கட்டாயமாக மாத்ரியின் அணைப்பைப் பெற முற்பட்டான். புலன்களின் உணர்வில் மயங்கி, உணர்வை இழந்து, மரண தேவனிடம் தானே அகப்பட்டுக் கொண்டான். அந்த அற ஆன்மா குருக்களின் மன்னன் பாண்டு, தனது மனைவியுடன் உறவு கொண்டவாறே, தவிர்க்க முடியாத காலத்தின் செல்வாக்கால் மாண்டு போனான்.

பிறகு மாத்ரி தனது தலைவனின் சடலத்தை அணைத்தவாறே சத்தமாகக் கதறி அழுதாள். அந்தத் துயரக் கதறலைக் கேட்ட குந்தி, தனது மகன்களுடனும் மாத்ரியின் மகன்களுடனும், மன்னன் அப்படிக்கிடந்த பகுதிக்கு வந்தாள். பிறகு ஓ மன்னா, மாத்ரி குந்தியிடம் பரிதாபகரமான குரலில், "ஓ குந்தி, இங்கே தனியாக வா, பிள்ளைகள் அங்கேயே இருக்கட்டும்." என்றாள். இதைக் கேட்ட குந்தி, பிள்ளைகளை அங்கேயே இருக்கச் சொல்லிவிட்டு "எனக்குக் கேடு வந்தது" என்று சொல்லி, வேகமாக ஓடினாள். பாண்டுவும் மாத்ரியும் தரையில் கிடந்த கோலத்தைக் கண்ட அவள், துயரத்தாலும் வருத்தத்தாலும், "ஓ மாத்ரி, ஆசையை முழுமையாக அடக்கி, இந்த நாயகனைப் பாதுகாப்பாகக் காத்து வந்தேனே.

முனிவரின் சாபத்தை மறந்து, காமத்துடன் உன்னை அவர் எப்படி அணுகினார்? ஓ மாத்ரி, இந்த மனிதர்களின் முதன்மையானவர் உன்னால் காக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். தனிமையில் ஏன் அவரை

மயக்கினாய்? முனிவரின் சாபத்தால் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்த அவருக்கு உன்னிடம் தனிமையில் மகிழ்வாக இருக்க எப்படி முடிந்தது? ஓ பால்ஹிக இளவரசி, நமது தலைவனின் முகம் மகிழ்ச்சியால் நிறைந்திருந்ததை நீ கண்டாய், நீ என்னைவிட நற்பேறு பெற்றவள். இதற்காகவே நீ என்னால் எதிரியாகக் கருதப்பட வேண்டியவள்." என்றாள். மாத்ரி, "மரியாதைக்குரிய சோதரி, எனது கண்கள் கண்ணீரால் நிரம்ப, நான் மன்னரைத் தடுத்துப் பார்த்தேன். ஆனால் அவரால் தன்னை அடக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. முனிவரின் சாபத்தை மெய்யாக்க முற்படுவது போலவே அவரது செயல்பாடு இருந்தது." என்றாள்.

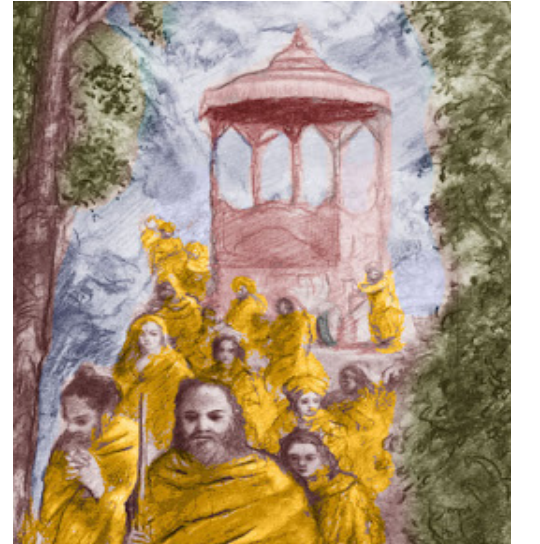
குந்தி, "அவர் மணந்த மனைவியருள் நானே மூத்தவள், தலைமைத் தகுதி என்னுடையதே. ஆகையால், ஓ மாத்ரி, நான் அடைய வேண்டியதை அடைய விடாமல் தடுக்காதே. நான் நமது தலைவரை மரண தேவன் பகுதிக்குத் தொடர வேண்டும். ஓ மாத்ரி, எழுந்து, அவரது உடலை எனக்குக் கொடு. இந்தக் குழந்தைகளை நீ வளர்த்து வா." என்றாள். அதற்கு மாத்ரி, "நான் இன்னும் நமது தலைவனின் கட்டுக்குள் இருந்தும், அவரிடம் இருந்தும் பிரியாமல் இணைந்திருக்கிறேன். ஆகையால், நானே அவரைத் தொடர்வேன். எனது பசி இன்னும் தீரவில்லை. நீ எனக்கு மூத்த சகோதரி, ஆகையால், உனது ஏற்பை எனக்குக் கொடு. இந்த பரத குல இளவரசர்களின் முதன்மையானவர் உறவுக்காக என்னை அணுகினார். அவரது பசி தீரவில்லை. நான் யமனின் உலகத்திற்குச் சென்றாவது அவரது பசியைத் தீர்க்க வேண்டாமா? ஓ மரியாதைக்கு உரியவளே, உனக்கு பதில் நான் பிழைத்து இருந்தால், நிச்சயமாக உனது பிள்ளைகளை எனது பிள்ளைகள் போல் கருதி வளர்க்க முடியாது. அதனால் எனக்குப் பாவம் சம்பவிக்காதா? ஓ குந்தி, ஆனால் நீயோ, எனது பிள்ளைகளையும் உனது பிள்ளைகள் போல் வளர்ப்பாய். மன்னர், என்னை விரும்பி, ஆவிகளின் உலகத்தை அடைந்தார். ஆகையால், எனது உடலும் அவருடன் எரிக்கப்பட வேண்டும். ஓ மரியாதைக்குரிய சோதரி, எனக்கு ஏற்பான இந்த விஷயத்தை மறுக்காதே. நீ இந்தப் பிள்ளைகளை நிச்சயமாக கவனத்துடன் வளர்ப்பாய். அதை நானே ஏற்றுக் கொள்வேன். இதற்கு வேறு வழி இல்லை." என்றாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "மதுரா மன்னனின் மகளான பாண்டுவின் மனைவி இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லிவிட்டு, மனிதர்களில் எருதைப் போன்றத் தனது தலைவனின் ஈமச்சிதையில் ஏறினாள்.

மரியாதையுடன் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் - ஆதிபர்வம் பகுதி 126

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பாண்டுவின் இறப்பைக் கண்ட தேவர்களைப் போன்ற ஞானமுள்ள முனிவர்கள், ஒருவரிடம் ஒருவர் ஆலோசனை செய்து, "நன்கறியப்பட்ட அறம்சார்ந்த மன்னன் பாண்டு, ஆட்சி உரிமையையும், அரசாங்கத்தையும் துறந்து வந்து, இங்கே ஆன்மிக தவங்கள் செய்து, இந்த மலைவாழ் துறவிகளிடம் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டான். அவன் இப்போது தனது மனைவியையும், மகன்களையும் நம்பிக்கையுடன் நம் கைகளில் ஒப்படைத்துவிட்டு சொர்க்கத்திற்கு உயர்ந்திருக்கிறான். இப்போதே அவனது பிள்ளைகளையும் மனைவியையும் அவனது நாட்டிற்குச் சென்று ஒப்படைப்பது வருவது நமது கடமையாகும்." என்றனர்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பின்பு ஆன்ம வெற்றிகளடைந்த பரந்த இதயம் கொண்ட அந்த தெய்வீக முனிவர்கள், ஒருவரை ஒருவர் அழைத்து ஆலோசித்து, ஹஸ்தினாபுரம் செல்வதற்கு முடிவெடுத்தனர். பாண்டுவின் பிள்ளைகளை முன்னணியில் கொண்டு, பீஷ்மர் மற்றும் திருதராஷ்டிரன் கைகளில் அவர்களை ஒப்படைக்க விரும்பினர். உடனே அந்த நொடியிலேயே

அந்தத் துறவிகள் தங்களுடன் பிள்ளைகளையும் குந்தியையும் அழைத்துக் கொண்டு, இரண்டு பிரேதங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு பயணத்தைத் தொடங்கினர். இதுவரை வாழ்வின் கஷ்டங்களை அனுபவித்திராதவள் என்றாலும், அன்பு மிகுந்த குந்தி, தான் மேற்கொண்டிருந்த அந்த நெடும் பயணத்தை மிகக் குறைந்ததாகவே மதித்தாள்.

குறைந்த காலத்திற்குள் குருஜங்காலத்தை (குருஜங்கால நாட்டிற்கு ஹஸ்தினாபுரம் தலைநகரம்) அடைந்த, அந்த சிறப்பு மிகுந்த குந்தி, பிரதான வாயிலில் தன்னை

அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டாள். துறவிகள் அங்கே இருந்த பணியாளர்களிடம், தங்கள் வருகையை மன்னருக்குத் தெரியப்படுத்தச் சொன்னார்கள். அந்த மனிதர்கள் செய்தியை மிக விரைவாக அவைக்கு எடுத்துச் சென்றனர். சாரணர்களும், முனிவர்களும் ஆயிரக்கணக்கில் வந்திருப்பதைக் கேள்விப்பட்ட ஹஸ்தினாபுரவாசிகள் ஆச்சரியமடைந்தனர். சூரியன் உதித்த சிறிது நேரத்திற்குள் அவர்கள் தங்கள் மனைவியருடனும், பிள்ளைகளுடன் கணக்கிலடங்காத எண்ணிக்கையில் துறவிகளைக் காண வந்தனர்.

எண்ணிக்கையில் அதிகமான கூடித்திரியர்கள் எல்லாவகையான ரதங்களிலும், வாகனங்களிலும் அமர்ந்து கொண்டு, தங்கள் மனைவியருடனும், அந்தணர்களுடனும் வந்தனர். இந்நிகழ்ச்சியின் போது, வைசியர்கள் மற்றும் சூத்திரர்களின் வருகையும் மிக அதிக அளவில் இருந்தன. அங்கிருந்த ஒவ்வொரு இதயமும் பக்தியில் முன்னேறியிருந்ததால் அந்தப் பெரும் கூட்டம் அமைதியாக இருந்தது. சந்தனுவின் மைந்தன் பீஷ்மர், சோமதத்தன் அல்லது பால்ஹிகா, ஞானப் பார்வை கொண்ட அரசமுனி (திருதராஷ்டிரன்). விதுரன், பெருமைக்குரிய சத்தியவதி, சிறப்பு மிகுந்த கோசல இளவரசி. காந்தாரி மற்றும் அந்த அரச குடும்பங்களைச் சார்ந்த பல பெண்கள் அக்கூட்டத்தில் இருந்தனர். பலதரப்பட்ட ஆபரணங்களைப் பூண்டிருந்த திருதராஷ்டிரனின் நூறு மைந்தர்களும் வெளியே வந்தனர்.

தங்கள் புரோகிதர்களுடன் வந்த கௌரவர்கள், தங்கள் சிரமதாழ்த்தி முனிவர்களை வணங்கி, அவர்கள் முன்னிலையில் தங்கள் ஆசனங்களில் அமர்ந்தனர். குடிமக்களும் அந்த துறவிகளுக்கு பூமியைத் தொட்டு சிரமதாழ்த்தி வணங்கி தங்கள் ஆசனத்தில் அமர்ந்தனர். ஓ மன்னா, பீஷ்மர் அந்தப் பெரும் கூட்டத்தை அசையாமல் வைத்து, சம்பிரதாயச் சடங்காக அத்துறவிகளுக்கு கால்களைக் கழுவ நீர் கொடுத்தார். பிறகு, அவர்களிடம் ஆட்சி குறித்தும், அரசு குறித்தும் பேசினார். தலையில் முடியை கட்டிமுடித்து, உடலை விலங்கின் தோலால் முடியிருந்த அத்துறவிகளில் மூத்தவர் ஒருவர் மற்ற முனிவர்களின் முன்னிலையில் எழுந்து நின்று, "குருக்களின் அரசரிமை பெற்றிருந்தும், உலக இன்பங்களைத் துறந்து, நூறு சிகரங்கள் கொண்ட மலையில் வாழ முடிவு செய்தான் மன்னன் பாண்டு என்பதை நீங்கள் அனைவரும் அறிவீர்கள்.

அங்கே அவன் பிரம்மச்சரிய வாழ்வு முறையை ஏற்றான். ஆனால் கடவுளின் அறிவுக்கெட்டாத சில நோக்கங்களினால், அவனது மூத்த மகனான இந்த யுதிஷ்டிரன் தர்மதேவன் மூலம் அங்கே பிறந்தான். பிறகு அந்த சிறப்புமிகுந்த மன்னன், வாயுவிடம் இருந்து இந்த அடுத்த மகனைப் பெற்றான். பலம் பொருந்திய மனிதர்களின் முதன்மையான இவன் பீமசேனன் என்று அழைக்கப்படுகிறான். இந்திரனால் குந்தியிடம் பெறப்பட்ட அடுத்த மகனான இந்த தனஞ்சயன், தனது சாதனைகளால் உலகின் வில்லாளிகளையெல்லாம் அடக்கிவிடக் கூடியவன். மறுபடியும் இவர்களை இங்கே பாருங்கள், வில்லைப் பயன்படுத்துவதில் பெரும் பலம் வாய்ந்த இந்த இரட்டையர்கள் மாத்ரியிடம் அசுவினி இரட்டையர்களால் பெறப்பட்டவர்கள். வானப் பிரஸ்த வாழ்க்கை முறையைக் கானகத்தில் நேர்மையாக வாழ்ந்த சிறப்பு மிகுந்த பாண்டு, தனது

பாட்டனின் அருகிப் போன பரம்பரையை இவ்வாறு மீட்டெடுத்தான். பாண்டு மைந்தர்களின் பிறப்பு, வளர்ப்பு மற்றும் வேத கல்வி ஆகியவை சந்தேகமற உங்களுக்கு பெரும் மகிழ்வைத் தரும். அறம் மற்றும் ஞானமுள்ளோரின் பாதையை உறுதியாகப் பற்றி, பிள்ளைகளை விட்டுவிட்டு, பதினேழு நாட்களுக்கு முன்பு பாண்டு பிரிந்துவிட்டான். அவனை எரியப்போகும் ஈமச்சிதையில் கண்ட அவனது மனைவி மாத்ரி, அச்சிதையில் தானே ஏறி உயிரைத் துறந்து, தனது தலைவனுடன், பத்தினிகள் வாழும் வானுலகப் பகுதிக்குச் சென்றுவிட்டாள்.

அவர்களின் நன்மைக்காகச் செய்ய வேண்டிய அனைத்து சடங்குகளையும் நிறைவேற்றுங்கள். இவையே அவர்களது உடல்கள் (எரிக்கப்படாத பகுதிகள்). இதோ எதிரிகளை ஒடுக்கும் அவர்களது பிள்ளைகள் தங்கள் தாயுடன் இருக்கின்றனர். இப்போது இவர்கள் அனைவரும் தக்க மரியாதையுடன் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டும், நீத்தார் கடனின் முதல் சடங்கு முடிந்ததும், குருக்களின் மதிப்பை என்றும் பேணிக்காத்த அறம்சார்ந்த பாண்டுவை பித்ருக்களின் வரிசையில் நிறுவ ஆண்டு சிரதம் (சபிந்தகரணா) நடைபெறட்டும்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார். "குஹயர்களுடன் இருந்த அந்தத் துறவிகள், குருக்களிடம் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, மக்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்நொடியே, அவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போதே மறைந்து போனார்கள். முனிவர்களும், சித்தர்களும் இப்படித் தங்கள் பார்வையிலேயே திடீரென ஆவியாகி வானத்தில் மறைந்து போனதைக் கண்ட குடிமக்கள் அதிசயம் அடைந்து தங்கள் இல்லங்களுக்குத் திரும்பிச் சென்றனர்.

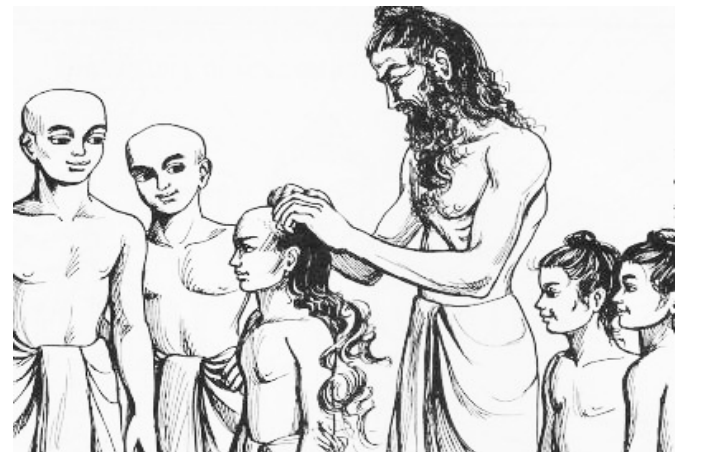
பாண்டுவின் இறுதிச்சடங்கு - ஆதிபர்வம் பகுதி 127

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "திருதராஷ்டிரன் விதுரரிடம், "ஓ விதுரா, மன்னர்களில் சிங்கத்தைப் போன்றவனுக்கும் (பாண்டு) மாத்ரிக்கும் ஈமக்கடன்கள் அரசமுறையில் நடைபெறட்டும். அவர்களின் ஆன்ம நன்மைக்காக பசுக்களையும், ஆடைகளையும், ரத்தினங்களையும், பலதரப்பட்ட செல்வங்களையும் கேட்பவர்களுக்கு வேண்டிய அளவு கொடு. மாத்ரியின் இறுதிச் சடங்குகளை குந்தி விரும்பும்படி செய்ய வை. மாத்ரியின் உடலை தூரியனோ, வாயுவோ காணமுடியாதபடி கவனமாக மூட ஏற்பாடு செய். பாவமற்ற பாண்டுவுக்காக வருந்தாதே. அவன் மதிப்புமிக்க மன்னனாக இருந்து, தேவர்களுக்குச் சமமான ஐந்து வீரமகன்களைவிட்டுச் சென்றிருக்கிறான்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ஓ பரதா, பிறகு விதுரர் "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொல்லி பீஷ்மருடன் ஆலோசனை செய்து, பாண்டுவின் ஈமச்சடங்கைச் செய்ய புனிதமான ஒரு இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தார். அந்தக் குடும்பத்தின் புரோகிதர்கள் நேரவிரயம் செய்யாமல், தெளிந்த நெய்யால் மணத்துடன் சுடர் விட்டெரியும் புனிதமான நெருப்பை எடுத்துக் கொண்டு நகரத்தைவிட்டு வெளியே வந்தனர்.

பிறகு நண்பர்களும், உறவினர்களும், ஆதரவாளர்களும் சேர்ந்து, அந்த ஏகாதிபதியின் உடலை துணியால் நன்றாக மூடி, அந்தக் காலத்திற்குரிய பூக்களாலும், பலதரப்பட்ட சிறந்த வாசனை திரவியங்களாலும் அதை அலங்கரித்தனர். பிறகு அதை எடுத்துச் செல்லும் பல்லக்கில் பூமாலைகளையும், ஆடம்பரத் துணிகளாலும் அலங்கரித்தனர். பிறகு அந்த மன்னனின் மூடிய உடலை அரசியுடன் சேர்த்து பல்லக்கில் வைத்து, தங்கள் தோள்களில் சுமந்து சென்றனர். அந்தப் பல்லக்குக்கு மேலே வெண்குடையைப் பிடித்துக் கொண்டு சாமரம் வீசி, பலதரப்பட்ட வாத்தியங்களால் இன்னிசை எழுப்பினர். அந்தக் காட்சி தகைமையுடனும் சிறப்புடனும் பிரகாசமாக

இருந்தது. அந்த மன்னனின் ஈமச்சடங்கில் கலந்து கொண்ட கூட்டத்திற்கு நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் ரத்தினங்களைக் கொடுத்தனர்.

பிறகு அந்த பெரும் விழாவுக்கு நீண்ட அழகான ஆடைகளையும், வெண்குடைகளையும், சாமரங்களையும் கொண்டு வந்தனர். புரோகிதர்கள் வெள்ளுடை தரித்து அந்த பல்லக்கைச் சுற்றிவந்து தெளிந்த நெய்யை பாத்திரத்தில் இருந்த புனிதமான நெருப்பில் விட்டனர். அந்தணர்களும், கூத்திரியர்களும், வைசியர்களும், சூத்திரர்களும் ஆயிரக்கணக்கில் வந்து தங்கள் மன்னனுக்காக சத்தமாக அழுதனர். "ஓ இளவரசரே, எங்கள் மீது நம்பிக்கையில்லாமல் பாவிளான எங்களை விட்டுவிட்டு நிரந்தரமாக நீர் எங்கு சென்றுவிட்டீர்?" என்று கதறி அழுதனர். பீஷ்மர், விதுரர் மற்றும் பாண்டவர்களும் கதறி அழுதனர்.

பிறகு கங்கைக்கரையில் இருக்கும் ஒரு அழகான வனப்பகுதிக்கு வந்தனர். சிம்ம இதயம் கொண்டு உண்மையுடன் இருந்த இளவரசன் மற்றும் அவனது துணையைச் சுமந்து வந்த அந்த பல்லக்கை அங்கே வைத்தனர். பிறகு பல தங்கப் பாத்திரங்களில் நீர் கொண்டு வந்து, பல வகை மணம் உள்ள குழம்புகளை அந்த இளவரசன் உடலில் பூசி, பிறகு சந்தனக்குழம்பை மறுபடியும் பூசினர். பிறகு அவர்கள் அதற்கு வெள்ளுடை தரித்துவிட்டனர். அந்தப் புது உடையுடன் காணப்பட்ட மன்னன், உயிருடன் இருந்து விலையுயர்ந்த படுக்கையில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது போல் இருந்தான்.

புரோகிதர்களின் வழிகாட்டுதலுக்கிணங்கி ஈமச் சடங்குகள் நிறைவடைந்ததும், கௌரவர்கள், அரசன் மற்றும் அரசியின் இறந்த உடல்களில் தாமரைகளையும், சந்தனக்குழம்பையும், மற்றும் வாசனாதி திரவியங்களையும் வைத்து தீயிட்டனர். உடல்கள் தீப்பற்றிக் கொண்டதும், கௌசல்யா (அம்பாலிகை), "ஓ எனது மகனே, எனது மகனே!" என்று வெடித்துக் கதறி உணர்வற்று தரையில் விழுந்தாள்.

அவள் அப்படி விழுவதைக் கண்டு அந்நாட்டுக் குடிமக்களும், குடியேறிகளும் மன்னன் மீதிருந்த பாசத்தால் துயருண்டு கதறி அழுதனர். காற்றில் இருந்த பறவைகளும், தரையில் இருந்த விலங்குகளும் கூட குந்தியின் ஒப்பாரியால் துக்கமடைந்தன. அங்கே இருந்த சந்தனுவின் மைந்தனான பீஷ்மரும், ஞானமுள்ள விதுரரும், மற்றவர்களும் தேற்ற முடியாதபடி துக்கத்திலிருந்தனர்.

அழுது கொண்டிருந்த பீஷ்மர், விதுரர், திருதராஷ்டிரன், பாண்டவர்கள் மற்றும் குரு பரம்பரையில் வந்த மகளிர் ஆகியோர் பாண்டுவுக்கு நீர் தர்ப்பணம் கொடுத்தனர். இவையெல்லாம் முடிந்த பிறகு, அவர்களே துக்கத்திலிருந்தாலும், வருந்திக்கொண்டிருந்த பாண்டுவின் மகன்களை மக்கள் தேற்றவிழைந்தனர். அந்தப் பாண்டவர்கள் தங்கள் நண்பர்களுடன் தரையில் படுத்துத் தூங்கினர்.

இதைக்கண்ட அந்தணர்களும் மற்றும் குடிமக்களும் அவர்களது படுக்கைகளையும் துறந்தனர். குடிமக்களில் இளமையானவர்கள் முதிர்ந்தவர்கள் என்ற வித்தியாசமில்லாமல் மன்னன் பாண்டுவின் மகன்களுக்காக வருந்தி பனிரெண்டு நாட்களுக்கு பாண்டவர்களோடு சேர்ந்து அழுது துக்கம் அனுஷ்டித்தனர்.

பீமன் குடித்த ரசகுண்ட ரசம் - ஆதிபர்வம் பகுதி 128

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பிறகு பீஷ்மரும், குந்தியும் தங்கள் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து, இறந்து போன ஏகாதிபதிக்கான சிரதத்தைச் (சிரார்த்தம்) செய்து பிண்டம் வழங்கினர். கௌரவர்களுக்கும், ஆயிரக்கணக்கான அந்தணர்களுக்கும் விருந்து (உணவு) படைத்து, ரத்தினங்களையும் நிலங்களையும் வழங்கினர். தங்களது தந்தையின் இறப்பினால் உண்டான அசுத்தங்களை பாண்டுவின் மைந்தர்கள் அகற்றிவிட்டமையால், அவர்களை அந்நாட்டு குடிமக்கள் ஹஸ்தினாபுரத்துக்கு அழைத்துச் சென்றனர். ஏதோ தங்கள் பிள்ளைகளில் ஒருவர் இறந்ததைப் போல பிரிந்த மன்னனுக்காக அனைவரும் அழுதனர்.

அந்த சிரார்த்தம் மேற்கண்ட முறையில் முடிந்த பிறகு, பெருமைக்குரிய வியாசர், குடிமக்கள் துயரத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதைக் கண்டு, ஒரு நாள், தனது தாய் சத்தியவதியிடம் சென்று, "தாயே, மகிழ்ச்சியான நமது காலங்கள் முடிந்துவிட்டன. பேரிடர் காலம் அந்த காலத்தை வென்றுவிட்டது. நாளுக்கு நாள் பாவம் அதிகரித்துக் கொண்டே இருக்கிறது.

உலகத்திற்கு வயதாகிவிட்டது. கௌரவர்களின் நாடு, குற்றங்களாலும், விதிமீறல்களாலும் நெடுநாளைக்கு நீடித்திருக்காது. இனி, நீ கானகத்திற்குச் சென்று, ஆழ்ந்த விழிப்புணர்வுக்கு யோகத்தின் மூலம் உன்னை அர்ப்பணித்துக் கொள். இதுமுதல் இந்தச் சமூகம் ஏமாற்று வேலைகளாலும் குற்றங்களாலும் நிரம்பியிருக்கும். நன்மைகள் நடைபெறாது. இந்த வயதான காலத்தில் நீ உனது குலத்தின் அழிவை கண்ணுறாதே." என்றார்.

வியாசரின் வார்த்தைகளை மறுப்பின்றி ஏற்றுக் கொண்ட சத்தியவதி உள் அறைக்குச் சென்று, தனது மருமகளிடம், "ஓ அம்பிகா, உனது பேரப்பிள்ளைகளின் செயல்களால் நமது பாரத அரச மரபும், அதன் குடிமக்களும் அழிந்து போவார்கள் என்று நான் கேள்விப்படுகிறேன். நீ அனுமதித்தால், மகனது இழப்பால் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் கொசல்யாவுடன் (அம்பாலிகையுடன்) நான் கானகத்திற்குச் செல்கிறேன்." என்றாள். ஓ மன்னா, இதைச் சொன்ன அந்த அரசி, பீஷ்மரின் அனுமதியைப் பெற்று கானகத்திற்குச் சென்றாள். அங்கே தனது இரு

மருமகன்களுடனும் வந்து, ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குள் ஐக்கியமாகி, ஒரு நல்ல நேரத்தில், தனது பூத உடலை விட்டு மேலுலகத்திற்கு ஏறினாள்."

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பிறகு பாண்டுவின் மைந்தர்கள், வேதங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளபடி சுத்திகரிக்கும் சடங்குகளைச் செய்து, தங்கள் தந்தையின் இல்லத்தில் இளவரசர்களின் பாணியில் வளரத்தொடங்கினர். எப்போதும் திருதராஷ்டிரனின் மகன்களுடன் விளையாடும்போது, தங்கள் பலத்தின் மிகையால் அவர்கள் தனியாகத் தெரிந்தனர். வேகத்திலும், குறித்த பொருளை அடிப்பதிலும், உணவு சம்பந்தமான பொருட்களை உண்பதிலும், புழுதியை வாரி இரைப்பதிலும் பீமசேனன், திருதராஷ்டிரனின் அனைத்து மகன்களையும் வென்றான். அந்த வாயுத் தேவனின் மைந்தன், அவர்களின் முடியைப் பற்றி இடித்து அவர்களுக்குள்ளேயே சண்டையிட வைத்து. எந்நேரமும் சிரித்து மகிழ்ந்தான். அந்த நூற்றொரு

பிள்ளைகளையும் ஒருவராக பாவித்த பெரும் சக்தி படைத்த விருகோதரன் (பீமன்) தான் ஒருவனாகவே அவர்களை வென்றான். அந்த பாண்டவர்களில் இரண்டாமவன் (பீமன்) அவர்களை (கௌரவர்களை) முடியைப் பிடித்து இழுத்து தூக்கி கீழேப் போட்டு, பூமியில் இழுத்துச் சென்றான்.

இதனால் சிலர் தங்களது முட்டியை உடைத்துக் கொண்டனர், சிலர் தங்கள் தலைகளையும், சிலர் தங்கள் தோள்களையும் உடைத்துக் கொண்டனர். சில சமயங்களில் அந்த இளைஞன் (பீமன்)

அவர்களில் பத்துபேரை ஒரு பிடியில் பற்றி, அவர்கள் இறப்புக்கு அருகே செல்லும் வரை நீரில் அமிழ்த்தினான். திருதராஷ்டிரனின் மகன்கள் பழங்களைப் பறிக்க மரங்களில் ஏறினால், பீமன் அந்த மரத்தைத் தனது காலால் எட்டி உதைப்பான். மரத்திலிருந்த அனைவரும், பழங்களுடன் சேர்ந்து கீழே விழுந்தனர். குத்துச்சண்டையிலும், வேகத்திலும், நிபுணத்துவத்திலும் நிச்சயம் அந்த இளவரசர்களில் யாரும் பீமனுக்கு சமமாக இல்லை. பீமன், குழந்தைத்தனத்தால் அவனது பலத்தைக் காட்ட அவர்களை இம்சித்தானே ஒழிய விரோத மனப்பான்மையால் அல்ல.

பீமனின் இந்த அற்புதமான கண்காட்சியைக் கண்ட பலம் வாய்ந்த திருதராஷ்டிரனின் மகன்களில் மூத்த துரியோதனன், அவர்களிடம் பகை வளர்க்க ஆரம்பித்தான். அந்தத் தீய நேர்மையற்ற துரியோதனன் தனது அறியாமையாலும் ஆவலாலும், ஒரு பாவகர காரியத்திற்குத் திட்டமிட்டான். "வீரத்தால் பாண்டுவின் இரண்டாவது மகனான பீமனுக்கு ஒப்பாக எந்த மனிதனும் இல்லை. சூழ்ச்சியின் மூலமே நான் அவனை அழிக்க வேண்டும். பீமன் தனியாகவே நம் நூற்றொருவரையும் போருக்கு அழைக்கும் வல்லமையுள்ளவன். ஆகையால், அவன் தோட்டத்தில் துயிலும்போது, அவனை கங்கையின் நீரோட்டத்தில் நான் தூக்கி எறியவேண்டும்.

அதன் பிறகு அவனது மூத்த சகோதரனான யுதிஷ்டிரனையும், இளையவனான அர்ஜுனனையும் சிறையில் அடைத்து, எந்தத் தொல்லையும் இல்லாமல் நான் தனியாளாக அரசாளலாம்." என்று மனதில் திட்டமிட்டுக் கொண்ட அந்தத் தீய துரியோதனன், எப்போதும் பீமனைத் தாக்கவல்ல ஒரு வாய்ப்புக்காகப் நேரம் பார்த்துக் காத்துக் கொண்டிருந்தான். ஒ பாரதா, தூரத்தில் கங்கையின் நதிக்கரையில் அமைந்துள்ள பிரமாணகோடி என்ற பெயர் கொண்ட இடத்தில் ஒரு அழகான மாளிகையை எழுப்பி, அதில் அகலமான துணிகளையும், ஆடம்பரப் பொருட்களையும் தொங்கவிட்டான். அவன் அந்த மாளிகையில், நீர் விளையாட்டை நடத்த வேண்டி, எல்லாவகை உற்சாகமூட்டும் பொருட்களையும், உணவுப் பொருட்களையும் நிரப்பி வைத்தான். உற்சாகமூட்டும் கொடிகள் அந்த மாளிகையின் மீது பறந்தன. அந்த மாளிகையின் பெயர் நீர்விளையாட்டு (water sport house) மாளிகை என்பதாகும்.

அங்கே சமையற்கலை நிபுணர்கள் பலதரப்பட்ட உணவுப்பொருட்களைத் தயாரித்தனர். எல்லாம் தயாரான நிலையில் அதிகாரிகள் துரியோதனனுக்குச் சொல்லியனுப்பினர். அதன்பிறகு அந்த தீய மனதுடைய இளவரசன் (துரியோதனன்) பாண்டவர்களிடம், "வாருங்கள், நாம் பூக்கள் நிறைந்து மரங்கள் அடர்ந்த கங்கையின் கரைக்குச் சென்று நீர் விளையாடலாம்." என்று அழைத்தான். அதனைக் கேட்ட யுதிஷ்டிரன் அதற்குச் சம்மதித்ததால், திருதராஷ்டிரன் மைந்தர்கள், பாண்டவர்களை அழைத்துக் கொண்டு, பெரும் உருவத்திலான நாட்டு யானைகளின் மேலும், நகரத்தை பிரதிபலிக்கும் ரதங்களின் மேலும் பயணித்து அந்த நகரத்தை விட்டகன்றனர்.

குறிப்பிட்ட அந்த இடத்திற்கு வந்த இளவரசர்கள், பணியாட்களை அனுப்பிவிட்டு, அங்கே இருந்த நந்தவனம் மற்றும் சோலைகளின் அழகை ரசித்துக் கொண்டே குகைக்குள் நுழையும் சிங்கங்கள் போல அரண்மனைக்குள் நுழைந்தனர். உள்ளே நுழைந்ததும், கட்டுமானக்கலைஞர்களின் நிபுணத்துவத்தை, அந்த மாளிகையின் அழகான சுவர்களிலும், உத்தரத்திலும் கண்டனர். அந்த மாளிகை அழகாக வண்ணம் பூசப்பட்டிருந்தது. அதில் இருந்த ஜன்னல்களும், செயற்கை நீருற்றுகளும் அருமையாக இருந்தன. அந்த மாளிகைக்கருகில் தெளிந்த நீருடன், அடர்த்தியான தாமரைகளைக் கொண்ட குளங்களும் இருந்தன. அதன் கரைகள் பலதரப்பட்ட மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. பிறகு அவர்கள் விளையாடத் தொடங்கினர். பிறகு ஒருவருக்கொருவர் உணவுகளைப் பரிமாரிக்கொண்டனர். அதே நேரத்தில் அந்தத் தீய துரியோதனன், பீமனை ஒழிக்க எண்ணி, உணவில் கடும் நஞ்சைக் கலந்தான். நாவில் தேனையும், இதயத்தில் கத்தியையும் வைத்திருந்த அந்தத் தீய இளைஞன், வேகமாக எழுந்து, பீமனிடம் நட்பு பாராட்டி, நஞ்சு கலந்த உணவைக் கொடுத்தான். உணவைக் கொடுத்தவிட்டு, தான் தனது காரியத்தை ஈடேற்றிவிட்ட மகிழ்ச்சியில் இதயத்தால் மகிழ்ந்தான். பிறகு திருதராஷ்டிரன் மைந்தர்களும், பாண்டு மைந்தர்களும் மகிழ்வாக நீரில் விளையாடினர். விளையாட்டு முடிந்தது, அவர்கள் அனைவரும் வெள்ளுடை தரித்து, பலதரப்பட்ட ஆபரணங்களை அணிந்து கொண்டனர். விளையாட்டால் களைப்படைந்து, அவர்கள் அந்த நதிக்கரையை ஒட்டியிருந்த இன்பமாளிகையில் மாலையில் ஓய்வு எடுக்க நினைத்தனர். மற்ற இளைஞர்களை நீரில் விளையாடவிட்ட இரண்டாவது

பாண்டவன் (பீமன்) பெரிதும் களைப்படைந்திருந்தான். அதனால் அவன் நீரிலிருந்து எழுந்து, தரையில் வந்து படுத்துக் கொண்டான். அவன் அந்தக் கடும் நஞ்சின் ஆதிக்கத்தால் மிகவும் களைப்புற்றிருந்தான். அங்கே வீசிய குளிர்ந்த காற்று, அந்தக் கடும் நஞ்சை வேகமாக உடலெங்கும் பரவச் செய்தது. அதனால் உடனே அவன் (பீமன்) தனது உணர்வை இழந்தான். இதைக் கண்ட துரியோதனன், அங்கே கிடந்த கொடிகளைக் கயிறுகளாக்கி அவனைக் கட்டி நீருக்குள் தூக்கி எறிந்தான்.

இப்படி உணர்வை இழந்த பாண்டுவின் மைந்தன், நாகலோகம் வரை மூழ்கிப் போனான். கடும் விஷப் பற்களைக் கொண்ட நாகங்கள் அவனை ஆயிரக்கணக்கில் கடித்தன. வாயுத்தேவனின் மைந்தன் உடலில் கலந்திருந்த காய்கறி விஷம், இந்த பாம்பு விஷத்தால் முறிந்தது. பாம்புகள் அவன் உடலெங்கும் கடித்திருந்தன. ஆனால் அவனது மார்பை மட்டும் அவற்றால் கடிக்க முடியவில்லை. அவை பாம்பின் பற்கள் ஊடுருவ முடியாத வண்ணம் கடினமாக இருந்ததால் பாம்புகளால் அவனது மார்பைக் கடிக்க முடியவில்லை.

தனது உணர்வுகளை மறுபடியும் பெற்ற குந்தி மைந்தன், தனது கட்டுகளை அவிழ்த்தெறிந்து, பாம்புகளைப் பிடித்து தரையில் அழுத்தினான். மீதம் இருந்த பாம்புகள் தங்களது உயிருக்கு அஞ்சின ஓடி, மன்னன் வாசுகியிடம் சென்று, "ஓ பாம்புகளின் மன்னா, விஷம் உண்டு, கொடிகளால் கட்டப்பட்ட மனிதன் ஒருவன் நீரில் மூழ்கி வந்தான்.

உணர்வற்ற அவன், நாங்கள் இருக்கும் பகுதியில் விழுந்தான். ஆனால், நாங்கள் அவனைக் கடித்தபோது, அவன் தனது உணர்வுகளை மீண்டும் பெற்று, தனது கட்டுக்களை அறுத்தெறிந்து, எங்களைத் துன்புறுத்த தொடங்கிவிட்டான். அவன் யார் என்பதை நீங்கள் தான் விசாரிக்க வேண்டும் மாட்சிமையுடையவரே." என்றன.

தாழ்ந்த ரக பாம்புகளின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க, வாசுகி, பீமசேனன் இருந்த இடத்திற்குச் சென்று பார்த்தான். பாம்புகளில் ஆர்யகன் என்ற பெயர் கொண்ட ஒருவன் இருந்தான். அவன் குந்தியின் பாட்டனாவான் (தூரன், ஆர்யகனின் பெண் வயிற்று பிள்ளையாவான். குந்தி தூரனின் மகளாவாள்). பாம்புகளின் தலைவன் (வாசுகி) தனது உறவினனைக் (பீமனைக்) கண்டு மகிழ்ந்து, ஆரத்தமிழிக் கொண்டான். யாவையும் கேட்டறிந்த வாசுகி, பீமனிடம் திருப்தி கொண்டு, ஆர்யகனிடம் பெருந்திருப்தியுடன், "நாம் இவனை எவ்வாறு திருப்தி செய்வது? அவன் பணத்தையும் ரத்தினங்களையும் தாராளமாக எடுத்துக் கொள்ளட்டும்." என்றான்.

வாசுகியின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட ஆர்யகன், "ஓ பாம்புகளின் மன்னா, மாட்சிமையுடையவனான நீயே அவனிடம் திருப்தி கொண்டிருக்கும்போது, அவனுக்குச் செல்வத்தின் தேவையில்லை. அவன் ரசகுண்டத்தில் இருக்கும் பானத்தைப் பருகி, அதன் காரணமாக அளவிடமுடியா பலத்தை அடையட்டும். அந்த ரசகுண்டத்தின் ஒவ்வொரு பாத்திரத்திலும் ஆயிரம் யானைகளின் பலம் அடங்கியிருக்கிறது. இந்த இளவரசனால் எவ்வளவு குடிக்க முடியுமோ அவ்வளவு குடித்துக் கொள்ளட்டும்." என்றான்.

பாம்புகளின் மன்னன் அதற்கு அனுமதி கொடுத்தான். மற்ற பாம்புகள், நன்நிமித்தத்திற்கானச் சடங்குகளைச் செய்ய ஆரம்பித்தன. பீமசேனன் தன்னைச் சுத்திகரித்துக் கொண்டு, கிழக்கு முகமாக இருந்து அந்த அமுதத்தைப் பருகினான். அவன் ஒரு முடி பாத்திரத்தையும் ஒரே மூச்சில் விரைவாகக் குடித்து முடித்தான். இதைப் போன்று எட்டு பாத்திர ரசத்தை அவன் நிறைவடையும்வரை முடிமையாகக் குடித்தான். பாம்புகள் அவனுக்கு அற்புதமான படுக்கையை ஏற்பாடு செய்தன. அதில் அவன் வசதியாகப் படுத்துக் கொண்டான்.

இளவரசர்களின் குருவானார் கிருபர் - ஆதிபர்வம் பகுதி 129

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அதே நேரத்தில் கௌரவர்களும் பாண்டவர்களும் விளையாடி முடித்துவிட்டு, பீமன் இல்லாமலேயே நகரம் திரும்பினர். சிலர் குதிரைகளிலும், சிலர் யானைகளிலும், சிலர் ரதங்களிலும் மற்ற வாகனங்களிலும் ஹஸ்தினாபுரம் சென்றடைந்தனர். வழியிலேயே ஒருவருக்கொருவர், "பீமன் நமக்குமுன் போயிருப்பான்" என்று சொல்லிக் கொண்டனர். தீய துரியோதனன் பீமன் தொலைந்ததால் இதயத்தில் மகிழ்ந்து, தனது தம்பிகளுடன் நகரத்துக்குள் நுழைந்தான்.

தீயவை அறியாத அறம்சார்ந்த யுதிஷ்டிரன், மற்றவர்களையும் தன்னைப் போல் நேர்மையாக நினைத்துக் கொண்டான். அந்த பிருதையின் மூத்த மகன், தனது தம்பியின் மீதுள்ள அன்பால், தனது தாயிடம் சென்று, அவளை வணங்கி, "ஓ தாயே, பீமன் வந்துவிட்டானா? ஓ நற்றாயே, அவனை எங்கேயும் நான் காணவில்லை. அவன் எங்கே சென்றிருப்பான்? அவனை நந்தவனத்திலும் அந்த அழகான சோலையிலும் நீண்ட நேரமாக நாங்கள் தேடினோம். ஆனால் அவனை எங்கும் காணவில்லை.

கடைசியில் நாங்கள் அந்த வீரன் பீமன் எங்களுக்கு முன்பே சென்றிருப்பான் என்று நினைத்தோம். ஓ சிறப்பான இல்லத்தரசியே, நாங்கள் இங்கே பெரும் கவலையுடன் வந்தோம். அவன் இங்கு வந்திருந்தால், இப்போது எங்கு சென்றுவிட்டான்? அவனை நீ எங்கேயும் அனுப்பியிருக்கிறாயா? அந்த பலசாலியான பீமனைக் குறித்து எந்தத் தெளிவும் எனக்கு இல்லை. அவன் தூங்கிக்கொண்டிருப்பான் என்றே நினைத்தேன். ஆனால் அவன் வரவில்லை. அதனால் அவன் (உயிருடன்) இல்லை என்றே நான் முடிவு செய்ய வேண்டியுள்ளது." என்றான்.

பெரும் புத்திசாலியான யுதிஷ்டிரனின் இந்தச் சொற்களைக் கேட்ட குந்தி அதிர்ச்சியால் கீச்சிட்டு, "அன்பு மகனே, நானும் பீமனைக் காணவில்லை. அவன் என்னிடம் வரவில்லை. ஓ... விரைவாக உனது தம்பிகளுடன் சென்று அவனைத் தேடு." என்றாள்.

துயரத்தால் குந்தி தனது மூத்த மகனிடம் இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, விதுரரை அழைத்து, "ஓ சிறப்புமிக்க கூத்திரி (விதுரா), பீமசேனைக் காணவில்லை. அவன் எங்கு சென்றுவிட்டான்? அவனது மற்ற சகோதரர்கள் அனைவரும் நந்தவனத்திலிருந்து திரும்பிவிட்டனர். பெரும் கரம் கொண்ட பீமன் மட்டும் இன்னும் வீடு வரவில்லை. துரியோதனன் அவனை விரும்பவில்லை. அவன் கபடக்காரன், வீண் வழக்காடுபவன், தாழ்ந்த மனதுடையவன் மற்றும் அந்தக் கௌரவன் ஒரு விவேகமற்றவன். அரியணையின் மீது வெளிப்படையான துராசையை அவன் கொண்டுள்ளான். அவன் கோபத்தால் எனது அன்புக்குரியவனைக் கொன்றுவிட்டானோ என்று அஞ்சுகிறேன். இது எனக்குக் கடும் துன்பத்தை விளைவிக்கிறது. நிச்சயமாக இது எனது இதயத்தை எரிக்கிறது." என்றாள்.

விதுரர், "அருளப்பட்ட இல்லத்தரசியே, அப்படிச் சொல்லாதே. உனது மற்ற மகன்களை கவனத்துடன் காத்துக் கொள். அந்தத் தீய துரியோதனனை குற்றஞ்சாட்டினால், அவன் உனது மற்ற மகன்களையும் கொன்று விடுவான். அந்தப் பெரும் முனிவர் (வியாசர்) உனது மகன்கள் எல்லோரும் நீண்ட நாட்களுக்கு வாழ்வார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால், பீமன் கண்டிப்பாகத் திரும்பி வந்து உனது இதயத்துக்கு மகிழ்வூட்டுவான்." என்று மறுமொழி கூறினார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அந்த ஞானமுள்ள விதுரர் குந்தியிடம் இப்படிச் சொல்லிவிட்டு தனது வசிப்பிடத்திற்குத் திரும்பினார். குந்தி பெரும் துயரத்துடன் தனது இல்லத்திலேயே தங்கியிருந்தாள்.

அதேநேரத்தில், அன்றிலிருந்து எட்டாவது நாள், பீமன் தனது தூக்கத்திலிருந்து எழுந்தான். அவன் அருந்திய ரசம் முடிவதும் செரித்திருந்ததால், அவன் பெரும் பலவானாகத் தன்னை உணர்ந்தான். அவன் விழித்ததைக் கண்ட நாகர்கள் அவனைச் சமாதானப்படுத்தி மகிழ்ச்சியூட்டி, "ஓ பலம்வாய்ந்த கரங்களைக் கொண்டவனே, பலத்தைக் கொடுக்கும் இந்த ரசத்தை நீ குடித்ததனால், அது உனக்கு பத்தாயிரம் யானைகளின் பலத்தை கொடுத்திருக்கிறது. இப்போது உன்னை யாராலும் போரில் வெல்லமுடியாது. ஓ குரு பரம்பரையில் வந்த காளையே, நன்னிமித்தத்தைத் தரும் இந்தப் புனிதமான நீரில் நீராடி வீடு திரும்பு. உன்னால் உனது சகோதரர்கள் சமாதானம் இழந்திருக்கின்றனர்." என்றனர்.

அதன்பிறகு பீமன் அந்த நீரில் நீராடி தன்னை சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு, வெள்ளுடை தரித்துக் கொண்டான். வெண்மலர்களாலான பூமாலைகளைச் சூடிக் கொண்டு, நாகர்களால் கொடுக்கப்பட்ட பரமான்னத்தை (அரிசியும் சர்க்கரையும் கலந்த கூழ்) உண்டான். பிறகு அந்த எதிரிகளை அடக்குபவன், பலதரப்பட்ட தெய்வீக ஆபரணங்களையும் பூண்டு கொண்டு, பாம்புகளின் வாழ்த்துகளையும் துதிகளையும் பெற்றுக் கொண்டு, பதிலுக்குத் தனது மரியாதையையும் செலுத்தி, பாதாள லோகத்திலிருந்து எழுந்தான். நாகர்கள் அந்த தாமரைக் கண் கொண்ட பாண்டவனை நீரிலிருந்து தூக்கி, அவன் விளையாடிக் கொண்டிருந்த அதே நந்தவனத்தில் இறக்கிவிட்டு, அவன் கண் எதிரிலேயே மறைந்தனர்.

பூமியின் பரப்புக்குத் திரும்பிய பலசாலியான பீமன், தனது தாயிடம் வேகமாக ஓடினான். அவளுக்கும்கூட, தனது மூத்த சகோதரனுக்கும் தலைவணங்கி, தனது இளைய சகோதரர்களின் உச்சியை முகர்ந்து பார்த்த (தலையை மனத்திப் பார்த்து) அந்த எதிரிகளை ஒடுக்குபவன், அவனது தாய் மற்றும் மனிதர்களில் எருதுகளைப் போன்ற தனது சகோதரர்களின் அனைப்புக்குள் சென்றான். அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் பாசத்துடன், திரும்பத் திரும்ப, "இன்று என்ன மகிழ்ச்சி! என்ன மகிழ்ச்சி!" என்று சொல்லி ஆனந்த ஆச்சரியம் அடைந்தனர். பிறகு, பெரும் பலமும் வீரமும் கொண்ட பீமன் நடந்தது அத்தனையும் தனது சகோதரர்களிடம் தெரிவித்தான். துரியோதனின் தீச்செயல், நாகர்களின் உலகத்தில் நடந்த அதிர்ஷ்டம் மற்றும் அதிர்ஷ்டமற்ற நிகழ்வுகள் எல்லாவற்றையும் விவரித்தான்.

அத்தனையும் கேட்ட யுதிஷ்டிரன், "இந்த விஷயத்தில் எல்லோரும் மௌனமாக இருங்கள். இதைப் பற்றி யாரிடமும் பேசாதீர்கள். இன்றிலிருந்து, ஒருவருக்கொருவர் உங்களைப் கவனத்துடன் பாதுகாத்துக் கொள்ளுங்கள்." என்று சொன்னான். நேர்மையான யுதிஷ்டிரனால் இப்படி எச்சரிக்கப்பட்ட அவர்கள் அனைவரும் யுதிஷ்டிரனுடன் சேர்த்து மிகுந்த விழிப்புணர்வு கொண்டனர். குந்தியின் மகன்களுக்கு அப்படி எந்தக் கவனக்குறைவும் ஏற்படாதவண்ணம், விதுரர் நல்ல ஆலோசனைகள் வழங்கினார்.

சில காலம் கழித்து, மறுபடியும் துரியோதனன் பீமனின் உணவில் புத்தம் புதிய கடும் விஷத்தைக் கலந்தான். ஆனால், பாண்டவர்கள் மீது யுயுத்சு (திருதராஷ்டிரனுக்கு வைசிய மனைவியின் மூலம் பிறந்தவன்) கொண்ட நட்பினால், அந்தக் காரியத்தை அவர்களுக்குத் தெரிவித்துவிட்டான். இருப்பினும் விரிகோதரன் அதற்கு எந்த மறுப்பும் தெரிவிக்காமல் அதை விடிங்கி, முடிவதுமாகச் செரித்தும் விட்டான். அந்தக் கடும் விஷத்தால் பீமனின் மீது எந்த பாதிப்பையும் ஏற்படுத்த முடியவில்லை.

பீமனின் அழிவுக்காகக் கலக்கப்பட்ட நஞ்சு வேலை செய்யாததால், துரியோதனன், கர்ணன் மற்றும் சகுனி ஆகியோர் கூடி பாண்டவர்களின் மரணத்திற்காக இன்னும் பல தீய திட்டங்களை வகுத்தனர். அந்தத் திட்டங்கள் அனைத்தையும் பாண்டவர்கள் அறிந்தாலும், விதுரரின் ஆலோசனைப்படி அவர்கள் தங்கள் கடுஞ்சீற்றத்தை அடக்கிக் கொண்டனர்.

அதே நேரத்தில் மன்னன் (திருதராஷ்டிரன்), குரு இளவரசர்கள் சோம்பலுடன், குறும்புத்தனங்கள் நிரம்பி வளர்வதைக் கண்டு, கௌதமரை அவர்களுக்கு குருவாக நியமித்தான். அவர்களை (இளவரசர்கள்) அவரிடம் கல்வி கற்க அனுப்பினான். அடர்த்தியான புதரில் பிறந்த கௌதமர் (கிருபர் என்றும் அழைக்கப்பட்டவர்), வேதங்களில் நிபுணத்துவம் பெற்றிருந்தார். குரு இளவரசர்கள் அவரிடம் ஆயுத கல்விக் கற்கத் துவங்கினர்.

கௌதமரை மயக்கிய ஜனபதி - ஆதிபர்வம் பகுதி 130

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

ஜனமேஜயன், "ஓ அந்தணரே, கிருபரின் பிறப்பு குறித்து எல்லாவற்றையும் எனக்குச் சொல்லுங்கள். நாணல் கற்றையிலிருந்து அவர் எப்படி உண்டானார்? ஆயுதங்களை எவ்வாறு அவர் அடைந்தார்?" என்று கேட்டான்.

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "ஓ மன்னா, பெரும் முனிவர் கௌதமருக்கு சரத்வத் (சரத்வன் என்றும் கௌதமர் என்றும் சொல்லப்பட்டவர்) என்ற பெயரில் ஒரு மகன் இருந்தார். அந்த சரத்வத் பிறக்கும்போதே (கைகளில்) கணைகளுடன் பிறந்தார். ஓ எதிரிகளை அழிப்பவனே, கௌதமரின் மகன் மற்ற அறிவியல்களில் (வேத கல்வியில்) நாட்டம் கொள்ளாமல் அஸ்திர அறிவியலில் மிகுந்த நாட்டம் கொண்டிருந்தார். கடும் நோன்புகளால் மாணவ பருவத்தில் வேத ஞானத்தை அடையும் அந்தணர்களைப் போல சரத்வத் ஆயுதங்களை அடைந்தார். கௌதமர் (கோதமரின் மகன்) ஆயுத அறிவியலில் நாட்டம் கொண்டு கடும் நோன்புகளால் இந்திரனைப் பெரிதும் அச்சமுட்டினார்.

ஓ குரு பரம்பரையில் வந்தவனே, பிறகு தேவர்கள் தலைவன், ஜனபதி என்ற தேவலோக மங்கையை அழைத்து, "கௌதமரின் தவத்தை கலைக்க உன்னால் இயன்றதில் சிறந்ததைச் செய்." என்று சொல்லி கௌதமரிடம் அனுப்பினான்.

அவள் அந்த சரத்வத்தின் அழகான ஆசிரமத்திற்குச் சென்று, வில் மற்றும் அம்புகளுடன் இருந்த அந்தத் துறவியை மயக்கினாள். உலகில் ஈடு இணை சொல்லமுடியாத வடிவழகுடன் கானகத்தில் தனிமையில் ஒற்றை ஆடையுடன் இருந்த அந்த அப்சரசைக் கண்ட சரத்வத்தின் கண்கள் பெரு மகிழ்ச்சியால் அகல விரிந்தன. அந்த மங்கையைக் கண்டதால், அவரது கைகளில் இருந்த வில்லும் கணைகளும் நழுவின, அவரது உடல் முழுவதும் உணர்ச்சியால் ஆட்டம் கண்டது.

இருப்பினும், அவரது உயர்ந்த ஆன்மிகத் திறனாலும், ஆன்ம பலத்தாலும், அத்துறவி உணர்வுகளை எதிர்த்து பொறுமை காத்தார். இருப்பினும் விரைவாக அவர் அடைந்த மாற்றங்களால், அவரை

அறியாமல் அவரது உயிர் நீர் வெளியேறியது. அவர் தனது வில்லையும் கணைகளையும், மான் தோலையும் அங்கேயே விட்டுவிட்டு, அந்த அப்சரசை விட்டு அகன்று ஓடினார். இருப்பினும், அவரது உயிர் நீர் நாணற் கற்றையில் வீழ்ந்து, இருகூறாகப் பிரிந்து, இரட்டைப் பிள்ளைகள் அதிலிருந்து உற்பத்தியாயின.

அப்போது, சந்தனுவின் படையில் பணியாற்றுபவர்களில் ஒருவன் தற்செயலாக அந்த இரட்டையர்களைக் கண்டான். தரையில் வில்லும் அம்புகளும் மான் தோலும் இருப்பதைக் கண்டு, அவர்கள் யாரோ போர்க்கலையில் திறன்வாய்ந்த அந்தணரின் பிள்ளைகள் என்று நினைத்தான்.

இப்படித் தீர்மானித்து, அந்தப் பிள்ளைகளை வில் அம்புடன் எடுத்துக் கொண்டு சென்று காட்டில் வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்த மன்னனிடம் காட்டினான். இதைக் கண்ட மன்னன் இரக்கங்கொண்டு, "இவர்கள் எனது பிள்ளைகளாகட்டும்" என்று சொல்லி, அரண்மனைக்குக் கொண்டுவந்தான். மனிதர்களில் முதன்மையான பிரதீபனின் மகன் சந்தனு, கௌதமரின் இரட்டையர்களை தனது வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்து, அறம் சார்ந்த சடங்குகளைச் செய்வித்தான். அவன் அவர்களை வளர்க்க ஆரம்பித்து, கிருபன் என்றும் கிருபி என்று அவர்களை அழைத்தான். தனது இரக்கத்தினால் (கிருபை) அவர்களை வளர்த்ததால் அவர்களுக்கு அப்பெயர்களை வைத்தான்.

கோதமரின் மகன் தனது ஆசிரமத்தை விட்டகன்று, தொடர்ந்து ஆயுத அறிவியலை உறுதியுடன் பயின்றார். பிறகு தனது தெய்வீகப் பார்வையால் தனது மகனும் மகளும் சந்தனுவின் அரண்மனையில் வளர்வதைக் கண்டார். இதன்காரணமாக அவர் அந்த ஏகாதிபதியிடம் சென்று, தனது குலம் முதல் எல்லாவற்றையும் சொன்னார். அதன்பிறகு கிருபருக்கு ஆயுத அறிவியலின் நான்கு* கிளைகளையும், ஞானத்தின் பல கிளைகளையும் அதன் புதிர்களையும் விவரமாக எடுத்துரைத்தார்.

குறுகி காலத்திற்குள் கிருபர் அந்த அறிவியலில் நிபுணத்துவம் பெற்றார். திருதராஷ்டிரனின் நாறு மகன்களும், பாண்டவர்களும் யாதவர்களும், விருஷணிகளும் மற்றும் பல நாடுகளில் இருந்து பல இளவரசர்களும் அவரிடம் இருந்து ஆயுத அறிவியலில் பாடங்கள் கற்க வந்தனர்.

கிரிடச்சியிடம் {கிருதாசியிடம்} மயங்கிய பரத்வாஜர் ஆதிபர்வம் பகுதி 131

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர், "மேன்மையான கல்வியைத் தனது பேரப்பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்க நினைத்த பீஷ்மர், பெரும் சக்தியும், போர் அறிவியலில் நிபுணத்துவம் வாய்ந்தவருமான ஒரு ஆசிரியரைத் தேடிக் கொண்டிருந்தார். ஓ பாரதர்களின் தலைவனே, பெரும் புத்திசாலித்தனம் இல்லாத எவரும், ஆயுத அறிவியலின் நுட்பம் அறியாத எவரும், தேவர்களைப் போன்ற பலம் இல்லாத எவரும், குரு குலத்தவருக்கு குருவாக இருக்கக்கூடாது என்றெண்ணிய கங்கையின் மைந்தன் {பீஷ்மர்}, ஓ மனிதர்களில் புலி போன்றவனே, பரத்வாஜரின் மகனும், வேதங்களில் நிபுணத்துவம் வாய்ந்தவருமான துரோணரின் கீழ் கல்வி பயில பாண்டவர்களையும், கௌரவர்களையும் அனுப்பினர். பீஷ்மரால் கொடுக்கப்பட்ட வரவேற்பினால் பெரிதும் மகிழ்ந்த உலகப்புகழ்பெற்ற சிறப்பு வாய்ந்த துரோணர் அந்த இளவரசர்களைத் தனது சீடர்களாக ஏற்றுக் கொண்டார். துரோணர் அவர்களுக்கு ஆயுத அறிவியலையும் அதன் எல்லா கிளைகளையும் பயிற்றுவித்தார். ஓ ஏகாதிபதி, பெரும் பலம் வாய்ந்த கௌரவர்களும் பாண்டவர்களும் குறுகிய காலத்திற்குள் அனைத்து ஆயுதங்களிலும் நிபுணத்துவம் பெற்றனர்." என்று சொன்னார்.

ஜனமேஜயன், "ஓ அந்தணரே, துரோணர் எப்படி பிறந்தார்? அவர் ஆயுதங்களை எங்கே, எப்படி அடைந்தார்? அவர் குரு குலத்தவரிடம் எப்படி வந்தார்? ஏன் வந்தார்? ஆயுதங்களில் நிபுணத்துவம் வாய்ந்தவர்களின் முதன்மையான அவரது மைந்தன் அஸ்வத்தாமன் எப்படிப் பிறந்தான்? இவை எல்லாவற்றையும் நான் கேட்க விரும்புகிறேன்! அவற்றை விவரமாகச் சொல்லும்." என்று கேட்டான்.

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "கங்கை உற்பத்தியாகும் இடத்திற்கருகே பரத்வாஜர் என்ற பெயர் கொண்ட கடும் நோன்புகள் நோற்கும் ஒரு பெரும் முனிவர் இருந்தார். அவர், பழங்காலத்தில் ஒரு நாள், பல பெருமுனிகளுடன் சேர்ந்து, அக்னி ஹோத்ர வேள்வி செய்வதற்காக, தன்னைச் சுத்தப்படுத்திக் கொள்ள கங்கையில் நீராடச் சென்றார்.

* நான்கு வகை போர் = 1. ப்ரயோகம் - பயன்படுத்துவது, 2. சம்ஹாரம் - அழிப்பது, 3. கல்பம் - ஆயுதத்துக்கு மந்திர பலம் கொடுப்பது, 4. ரஹஸ்யம் - மறைமுக வித்தை (இது திரு.ம.வீ.ராமானுஜசாரியார் அவர்களின் புத்தகத்திலுள்ள மேற்கோள். அவர் இன்னும் அதிகமாக கொடுத்திருக்கிறார். நாம் சுருக்கிக் கொடுத்திருக்கிறோம்)

அந்த நதிக்கரைக்கு வந்ததும், சற்று நேரத்திற்கு முன் அங்கு வந்திருந்த, அழகும் இளமையும் கொண்ட கிரிட்ச்சி {கிருதாசி} எனும் அப்சரரசைக் கண்டார். அவள், தனது முகபாவத்தில் பெருமையும் கவர்ச்சிகரமான சோர்வும் கொண்டு, தன்னைச் சுத்திப்படுத்திக் கொண்டு நீரிலிருந்து எழுந்தாள். அவள் அந்த கரையில் நடந்து வந்த போது, அவளது ஆடை மெல்ல நடிவியது. அவளது ஆடை கலைந்ததைக் கண்ட அந்த முனிவர், எரியும் காமத்தீயால் தாக்குண்டார். அடுத்த நொடியே உணர்வுகளின் வேகத்தால் அவரது உயிர் நீர் வெளியேறியது.

அந்த முனிவர் அதை உடனடியாக துரோணம் (குடம்) என்ற ஒரு பாத்திரத்தில் பிடித்தார். ஓ மன்னா, பரத்வாஜரால் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்த அந்தப் பாத்திரத்திலிருந்த உயிர்நீர் மூலம் துரோணர் உதித்தார். இப்படிப் பிறந்த அந்தப் பிள்ளை வேதங்களை அதன் அதன் கிளைகளுடன் படித்தார். அதற்கு சில காலத்திற்கு முன்பு, ஆயுத ஞானம் கொண்டவர்களில் முதன்மையான பெரும் சக்தி கொண்ட பரத்வாஜர், சிறப்பு வாய்ந்த அக்னிவேசருக்கு ஆயுத ஞானமான அக்னேயத்தைப் போதித்தார். ஓ பரதகுலத்தில் முதன்மையானவனே, நெருப்பில் இருந்து பிறந்த அந்த முனிவர் (அக்னிவேசர்), தனது குருவின் பிள்ளையான துரோணருக்கு அந்த பெரும் ஆயுத ஞானத்தைக் கொடுத்தார்.

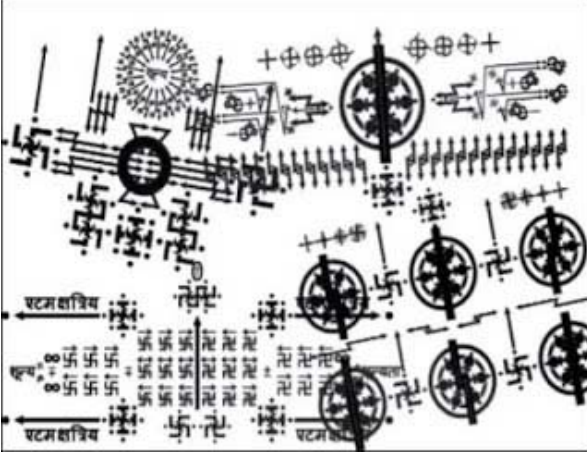
பரத்வாஜருக்கு நல்ல நண்பராக, பிரிஷதன் என்றொரு மன்னன் இருந்தான். அந்த நேரத்தில் பிரிஷதனுக்கு துருபதன் என்றொரு மகன் பிறந்தான். பிரிஷதனின் மகனான கூஷத்திரியர்களில் எருதைப் போன்ற அந்த துருபதன், துரோணருடன் விளையாடுவதற்காகவும், அவருடன் கல்வி பயிற்சிவதற்காகவும் தினசரி பரத்வாஜரின் ஆசிரமத்திற்கு வந்தான். ஓ ஏகாதிபதி, பிரிஷதன் இறந்த போது, பலம்வாய்ந்த கரங்கள் கொண்ட துருபதன் வடக்கு பாஞ்சாலத்திற்கு மன்னனானான். அந்த நேரத்தில் பரத்வாஜரும் சொர்க்கத்திற்கு உயர்ந்தார். அதைத் தொடர்ந்து, துரோணர் தனது தந்தையின் ஆசிரமத்திலேயே தங்கிக் கட்டும் நோன்புகளை மேற்கொண்டிருந்தார்.

வேதங்களையும் அதன் கிளைகளையும் நன்கறிந்து, தனது துறவின் மூலம் தனது பாவங்களை எரித்த, கொண்டாடப்படும் துரோணர், பிள்ளை பெரும் விருப்பத்தாலும் தனது தந்தையின் விருப்பத்திற்கு அடிபணிந்தும், சரத்வத்தின் மகள் கிருபியை மணந்து கொண்டார். அந்தப் பெண்மணி, எப்போதும் அறம் சார்ந்த செயல்களும், அக்னி ஹோத்ரம் செய்வதிலும் ஈடுபட்டு, கட்டும் தவங்களை மேற்கொண்டு, அஸ்வத்தாமன் என்ற பெயர் கொண்ட மகனைப் பெற்றாள். அஸ்வத்தாமன் பிறந்ததும், (தெய்வீக) குதிரை உச்சைஸ்ரவசைப் போல் கனைத்தான்.

அந்தக் கனைப்பைக் கேட்டு, வானத்திலிருந்து ஒரு அசரீரி, "இந்தக் குழந்தையின் குரல், கனைக்கும் குதிரையைப் போல எங்கும் எதிரொலித்தது. ஆகையால், இக்குழந்தை அஸ்வத்தாமன் (குதிரைக் குரலோன்) என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டும்." என்றது. குழந்தையைப் பெற்றதால் பரத்வாஜரின் மைந்தன் (துரோணர்) பெரும் மகிழ்வு கொண்டார். ஆசிரமத்திலேயே தொடர்ந்து வசித்து, தன்னை ஆயுத அறிவியல் ஆராய்ச்சிக்கு அர்ப்பணித்தார்.

"ஓ மன்னா, இந்த நேரத்தில்தான், ஆயுதம் தாங்கியவர்களில் முதன்மையான, எதிரிகளை அழிக்கும், சிறப்பு மிகுந்த, அந்தணர் ஜமதக்னேயர் {பரசுராமர்} தன்னிடம் உள்ள எல்லா செல்வங்களையும் அந்தணர்களுக்கு கொடுத்துவிட விரும்புகிறார் என்று கேள்விப்பட்டார் துரோணர். ராமரின் {பரசுராமரின்} ஆயுத ஞானத்தையும், அவரது தெய்வீக ஆயுதங்களைப் பற்றியும் கேள்விப்பட்ட துரோணர் தனது இதயத்தில் அவற்றையும், ராமரிடம் இருந்த நீதிகள் சார்ந்த ஞானத்தையும் பெற நினைத்தார்.

பெரும் அறத்தகுதிகளைக் கொண்ட, பெரும் பலம்வாய்ந்த கரங்கள் கொண்ட துரோணர், கட்டும் நோன்புகள் நோற்கும் தனது சீடர்களுடன் மகேந்திர மலைக்குப் பயணப்பட்டார். அங்கே மகேந்திர மலையை அடைந்த உயர்ந்த அறத்தகுதிகள் கொண்ட பரத்வாஜரின் மைந்தன், எதிரிகளைத் துடைத்தெறிந்தவரான, பிருகுவின் மைந்தன் {பரசுராமர்} தனது மனதை முடி கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்து, பெரும் அமைதியுடன் இருப்பதைக் கண்டார். பிருகுவின் குலக்கொடிந்தை {பரசுராமரை} தனது சீடர்களுடன் அணுகி, தனது பெயரையும், அங்கிரசு முனிவர் வழியில் வந்த தன் கோத்திரத்தையும் சொன்னார்.

தனது தலையால் தரையைத் தொட்டு, ராமரின் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினார். செல்வங்களைக் கொடுத்துவிட்டு, ஆழ்ந்த கானகத்திற்குள் செல்லத் திட்டமிட்டுள்ள ஜமதக்னியின் சிறப்புவாய்ந்த மகனைக் (பரசுராமரைக்) கண்ட துரோணர், "பெண்ணின் கருவிலில்லாமல், பரத்வாஜர் மூலம் உதித்தவன் நான் என்பதை அறிந்து கொள்ளும்! நான் உயர்ந்த பிறப்பில் வந்த அந்தணனாவேன். எனது பெயர் துரோணன். நான் உம்மிடம் இருந்து செல்வத்தைப் பெற விரும்பி வந்திருக்கிறேன்." என்றார்.

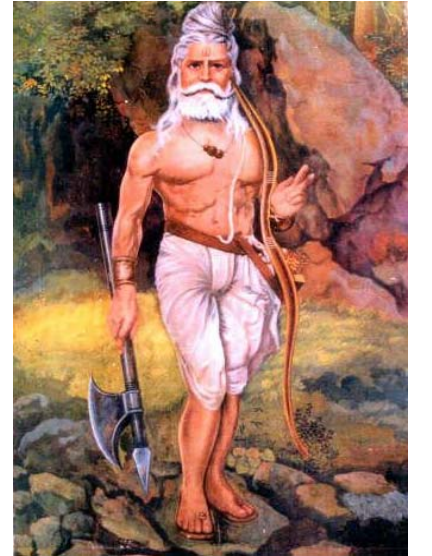
இதைக்கேட்ட, கூடித்திரிய குலத்தை அழித்தவர், "நீ வரவேற்கப்படுகிறாய், ஓ மறுபிறப்பாளர்களில் சிறந்தவனே! நீ என்ன விரும்புகிறாய் என்பதைச் சொல்." என்று கேட்டார்.

பரத்வாஜரின் மைந்தன் (துரோணர்), எல்லா செல்வங்களையும் கொடுத்துவிட எண்ணியிருந்த அழிப்பவர்களில் முதன்மையானவரிடம் (பரசுராமரிடம்), "ஓ பல்வேறு வகைப்பட்ட நோன்புகள் நோற்றவரே, நான் நித்தியமான (அழிவற்ற, அளவற்ற) செல்வத்தை விரும்புகிறேன்." என்றார்.

அதற்கு ராமர், "ஓ துறவைச் செல்வமாகக் கொண்டவனே, என்னிடம் இருந்த தங்கத்தையும், மற்றும் நான் என்ன செல்வமெல்லாம் வைத்திருந்தேனோ அவை அனைத்தையும் அந்தணர்களுக்குக் கொடுத்து விட்டேன். நகரங்கள் பல கொண்ட இந்த ஆழிதழ் (கடல் தழ்ந்து) உலகையும் காசியபருக்குக் கொடுத்துவிட்டேன். இப்போது என்னிடம் எனது இந்த உடலும், பல மதிப்புமிக்க ஆயுதங்களும் மட்டுமே மீந்திருக்கின்றன. இரண்டில் எதை வேண்டுமானாலும் நான் உனக்குக் கொடுக்க சித்தமாயிருக்கிறேன். உனக்கு என்ன வேண்டும் என்பதைக் கேள். அதை உனக்கு நிச்சயம் தருவேன். விரைவாகச் சொல்!" என்றார்.

துரோணர், "ஓ பிருகு மைந்தரே, உமது எல்லா ஆயுதங்களையும் அவற்றை ஏவும், முற்றும் திரும்ப அழைக்கும் உகந்த புதிர்களுடன் (மந்திரங்கள்) எனக்குத் தாரும்." என்று கேட்டார். "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொன்ன பிருகுவின் மைந்தர் (பரசுராமர்) தனது அனைத்து ஆயுதங்களையும் துரோணரிடம் கொடுத்தார். நிச்சயமாக, அந்த மொத்த ஆயுதங்களின் அறிவியலையும் அதன் விதிகளுடனும் புதிர்களுடனும் சேர்த்து போதித்துக் கொடுத்தார்.

அவை எல்லாவற்றையும் ஏற்று, போதுமான அளவு அடைந்ததாக திருப்தி கொண்ட அந்த அந்தணர்களில் சிறந்தவர், இதயத்தால் மகிழ்ந்து, தனது நண்பன் துருபதனின் நகரத்திற்குப் பயணப்பட்டார்.

துரோணரை அவமதித்த பாஞ்சாலன் - ஆதிபர்வம் பகுதி 132

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

படம் 196: துரோணரை அவமதித்த துருபதன்

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "ஓ மன்னா, பிறகு, பரத்வாஜரின் பலம் வாய்ந்த மகன் (துரோணர்), துருபதனின் முன்பு சென்று, அந்த ஏகாதிபதியிடம், "என்னை உனது நண்பனாக அறிந்துகொள்." என்றார். தனது நண்பனான பரத்வாஜர் மகனின் (துரோணரின்) மகிழ்ச்சியான இதயத்துடன் கூடிய பேச்சை, பாஞ்சாலர்களின் தலைவனால் (துருபதன்) தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

அந்த மன்னன், செல்வத்தின் பெருமை கொடுத்த போதையால் கோபம் கொண்டு, புருவங்களைச் சுருக்கி, கண்கள் சிவக்க துரோணரிடம், "ஓ அந்தணரே, திடீரென உம்மை எனது நண்பர் என்று அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளும் உமது இந்த பேச்சு சற்றும் புத்திக்குப் பொருத்தமானதாக உயர்ந்த வகையில் இல்லையே. ஓ உணர்வு மங்கியவரே, பெரும் மன்னர்களுக்கு, உம்மைப்போன்ற அதிர்ஷ்டமும் பொருளும் அற்ற நண்பர்கள் இருக்க முடியாது. முன்பு ஒரு சமயம் உமக்கும் எனக்கும் நட்பிருந்தது உண்மைதான், ஆனால் அப்போது நாம் சமமாக இருந்தோம். ஆனால் காலத்தின் மாற்றம் நட்பையும் பலவீனமாக்கும். இவ்வுலகத்தில் எந்த இதயத்திலும் நட்பென்பது எப்போதும் நிலைத்திருப்பதில்லை. காலம் அதை அரித்து விடுகிறது. கோபம் அதை அழித்துவிடுகிறது. ஆகையால், அந்த தேய்ந்து போன நட்பைச் சொல்லி திரும்ப என்னிடம் ஒட்டாதீர். அதைப்பற்றி இனி நினைக்காதீர். ஓ அந்தணர்களில் முதன்மையானவரே, நான் உம்மிடம் ஒரு குறிப்பிட்ட காரணத்திற்காகவே நட்பு கொண்டிருந்தேன். ஏழ்மையானவனுக்கும் செல்வந்தனுக்கும் இடையிலும், கற்றவனுக்கும் கல்லாதவனுக்கும் இடையிலும், வீரனுக்கும் கோழைக்கும் இடையிலும் நட்பு இருக்கவே முடியாது. நமது முந்தைய நட்பை நீர் ஏன் தொடர நினைக்கிறீர்? நட்பும், பகைமையும் செல்வத்தாலும், பலத்தாலும் சமமான இருவருக்குள்ளேயே இருக்க முடியும். வறுமையானவனும், செழிமையானவனும் நண்பர்களாக இருக்கவும் முடியாது, சண்டையிட்டுக் கொள்ளவும் முடியாது. அசுத்த பிறவியும், சுத்தமான பிறவியும் நண்பர்களாக இருக்கவே முடியாது. ரதவீரனாக இல்லாத ஒருவன், அப்படியிருப்பவனிடம் நட்புடன் இருக்க முடியாது. அப்படியே மன்னனாக இல்லாத ஒருவன், மன்னனுக்கு நண்பனாக இருக்க முடியாது.

ஆகையால், நீர் ஏன் இன்னும் நமது பழைய நட்பு தொடர வேண்டும் என்று நினைக்கிறீர்?" என்று கேட்டான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "துருபதனால் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட, பெரும் பலம் வாய்ந்த பரத்வாஜரின் மகன் கோபத்தால் நிறைந்தார். இருப்பினும் சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு, மனதில் அது குறித்து ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தார். பாஞ்சால மன்னனின் ஆணவத்தைக் கண்டு, அதற்கு

ஒரு சரியான பதிலடி கொடுக்க விரும்பினார். பாஞ்சாலத் தலைநகரைவிட்டு அவசரமாக அகன்ற துரோணர், தனது பாத அடிகளை யானையின் பெயர் கொண்ட குருக்களின் தலைநகர் (ஹஸ்தினாபுரம்) நோக்கி வைத்தார்.

படம் 197: பாஞ்சாலம்

துரோணரின் திறமை - ஆதிபர்வம் பகுதி 133

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "ஹஸ்தினாபுரத்துக்கு வந்த அந்த அந்தணர்களில் சிறந்த பரத்வாஜரின் மகன் (துரோணர்), கௌதமரின் (கிருபரின்) இல்லத்தில் தலைமறைவு வாழ்க்கை வாழ்ந்தார். அவரது பலம் பொருந்திய மகன் (அஸ்வத்தாமன்), கிருபர் எடுக்கும் வகுப்புகளுக்கு இடைவெளிகளில், குந்தியின் மகன்களுக்கு ஆயுதப் பயிற்சியைப் போதித்தான். இருப்பினும் அஸ்வத்தாமனின் வீரத்தை யாரும் அறிந்திலர். துரோணர் இப்படியே தனிமையில் தலைமறைவாக கிருபரின் இல்லத்தில் வசித்து வரும் போது, ஒரு நாள், அந்த வீர இளவரசர்கள் ஒன்று சேர்ந்து, ஹஸ்தினாபுரத்தை விட்டு வெளியே வந்தனர்.

நகரத்தைவிட்டு வெளியே வந்து, ஒரு பந்தை வைத்து விளையாடிக் கொண்டும், மகிழ்ச்சியான இதயத்துடன் உலவிக் கொண்டும் இருந்தனர். அப்போது ஒரு சம்பவம் நடந்தது. அந்த இளவரசர்கள் வைத்து விளையாடிக் கொண்டிருந்த பந்து, ஒரு கிணற்றுக்குள் விழுந்தது. அந்த இளவரசர்கள் தங்களால் இயன்றவரை பந்தை அந்தக் கிணற்றிலிருந்து இருந்து மீட்க முயற்சித்தனர். ஆனால் அந்த இளவரசர்களின் முயற்சிகளெல்லாம் பலனற்றுப் போயின. அவர்கள் பந்தை எப்படி மீட்பது என்பதை அறியாமல் ஒருவரின் கண்ணை மற்றவர் வெட்கத்துடன் பார்த்து கவலையோடிருந்தனர். சரியாக அத்தருணத்தில் அவர்களின் அருகே, வறுமையால் முதுமையான தளர்ச்சியுற்று, மெலிந்து, அக்னிஹோத்ரம் செய்வதால் மேனி காய்ந்து, தனது அன்றாட சடங்குகளையும் வழிபாடுகளையும் முடித்து வந்திருந்த, கறுத்த நிறம் கொண்ட ஒரு அந்தணரைக் கண்டனர். வெற்றியில் நம்பிக்கையிழந்திருந்த அந்த இளவரசர்கள், அந்தச் சிறப்புமிகூந்த அந்தணரைக் கண்டதும், உடனடியாக அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

நம்பிக்கையிழந்த அந்த இளவரசர்களைக் கண்ட துரோணர் (அவரே அந்த அந்தணர் வேறு யாரும் அல்லர்), தனது திறமையை நினைத்துப் பார்த்து புன்னகைத்து அவர்களிடம், "உங்கள் கூத்திரிய பலத்திற்கு இது வெட்கக்கேடு. உங்கள் ஆயுத நிபணத்துவத்திற்கு இது வெட்கக்கேடு! நீங்கள் பாரத குலத்தில் பிறந்தவர்களாயிற்றே! உங்களால் ஏன் அந்தப் பந்தை மீட்க முடியவில்லை? இன்று எனக்கு இரவு உணவு தர நீங்கள் வாக்கு தந்தால், நான் இந்த புற்குச்சிகளினால் {Blades of grass என்கிறார் கங்குலி} பந்தையும், இப்போது நான் தூக்கிக் கீழே எறிந்து தொலையப்போகும் இந்த மோதிரத்தையும் வெளியே எடுக்கிறேன்." என்றார். இப்படிச் சொல்லிய எதிரிகளை ஒடுக்கும் அந்தத் துரோணர், தனது மோதிரத்தை எடுத்து அந்தக் காய்ந்த (நீரில்லாத) கிணற்றுக்குள் தூக்கி எறிந்தார்.

குந்தியின் மகனான யுதிஷ்டிரன் துரோணரிடம், "ஓ அந்தணரே (நீர் அற்பப் பொருளைக் கேட்கிறீர்) கிருபரின் அனுமதியுடன், எங்களிடம் இருந்து உமது காலத்திற்கும் நீர் கேட்பதை {உணவை} அடைவீர்." என்றான். இதைக்கேட்ட துரோணர் பாரத இளவரசர்களைக் கண்டு புன்னகைத்து, "இந்த எனது கை நிறைந்த புற்களை {ஈக்குகளை}, எனது ஆயுத அறம் கொண்ட மந்திரங்களின் மூலம் மூலதனமாக்குகிறேன். மற்ற எந்த ஆயுதங்களுக்கும் இல்லாத தகுதியை இந்தப் புற்கள் பெறுவதைக் காணுங்கள்! நான் இந்த புற்குச்சிகளில் ஒன்றைக் கொண்டு பந்தைத் துளைக்கப் போகிறேன். அதன்பின் அந்தக் குச்சியை மற்றொரு குச்சியால் துளைத்து, மூன்றாவது குச்சியால் இரண்டாம் குச்சியைத் துளைப்பேன். இப்படியே அதை ஒரு சங்கிலியாக்கி, பந்தை வெளிக் கொண்டு வரப் போகிறேன்." என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "துரோணர் தான் எதைச் சொன்னாரோ அதை அப்படியே செய்து காட்டினார். இதனால், அந்த இளவரசர்கள் ஆச்சரியமடைந்தனர். மகிழ்ச்சியால் அவர்களது விழிகள் அகன்றன. தாங்கள் கண்ட காட்சியை இயல்புக்குமிக்கதாகக் கருதிய அவர்கள், அந்தக் கற்ற அந்தணரிடம், காலங்கடத்தாமல் அந்த மோதிரத்தையும் வெளியே கொண்டு வாருங்கள் என்று சொன்னார்கள்.

அந்தச் சிறப்பு மிகுந்த துரோணர், ஒரு வில்லையும் அம்பையும் எடுத்து, அம்பால் மோதிரத்தைத் துளைத்து, அதை உடனே வெளியே எடுத்தார். அவர், அம்பால் துளைத்த மோதிரத்தை எடுத்து, ஆச்சரியத்தில் மூழ்கியிருந்த இளவரசர்களிடம் கொடுத்தார். அவரால் மோதிரம் மீட்கப்பட்ட விதத்தைப் பார்த்த இளவரசர்கள், "ஓ அந்தணரே, நாங்கள் உம்மை வணங்குகிறோம். இப்படிப்பட்ட திறமை யாருக்கும் கிடையாது. நீர் யார், யாருடைய மகன் என்பதை அறிய ஆவலாக இருக்கிறோம். நாங்கள் உமக்கு என்ன செய்ய வேண்டும்?" என்று கேட்டார்கள்.

இப்படி இளவரசர்களால் கேட்கப்பட்ட துரோணர், "நீங்கள் பீஷ்மரிடம் சென்று என்னைப் பற்றியும் {எனது உருவத்தைப் பற்றியும்}, எனது திறமை பற்றியும் விவரியுங்கள். அந்தப் பெரும் பலம் வாய்ந்தவர் என்னை அடையாளம் தெரிந்து கொள்வார்." என்றார். அதற்கு அந்த இளவரசர்கள், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொல்லி பீஷ்மரிடம் சென்று அந்த அந்தணருடைய பேச்சின் கருப்பொருளையும், அவரது இயல்புக்குமிக்க நடத்தையையும் விவரித்தனர். இளவரசர்களிடம் இருந்து அனைத்தையும் கேட்டறிந்த பீஷ்மர், அந்த அந்தணர் துரோணரைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை என்பதை அறிந்து, இந்த இளவரசர்களுக்கு அவரே சிறந்த ஆசானாக இருக்க முடியும் என்பதையும் நினைத்து, நேரடியாகச் சென்று வரவேற்று, அவரை அரண்மனைக்கு அழைத்து வந்தார். ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்துபவர்களில் முதன்மையான அந்தப் பீஷ்மர், அவர் ஹஸ்தினாபுரத்திற்கு வந்த காரணத்தை சாதுர்யமாகக் கேட்டார். துரோணர் அனைத்தையும் நடந்தது நடந்தபடியே சொன்னார், "ஐயா, கடந்த காலத்தில் நான் பெரும் முனிவர் அக்னிவேசரிடம் ஆயுதங்களைப் பெறவும், ஆயுத அறிவியலைக் கற்கவும் விரும்பி சென்றேன். எனது குருவுக்கான

சேவைக்காக என்னை அர்ப்பணித்து, அவருடன் பல வருடங்கள், தலையில் முடிந்த கூந்தலுடன் (ஐடா முடியுடன்) பிரம்மச்சாரியாக வாழ்ந்தேன்.

அந்த நேரத்தில், அதே காரணத்திற்காக பாஞ்சால இளவரசனான, பலம்வாய்ந்த யக்ஞசேனனும் (துருபதனும்) வந்து, அந்த ஆசிரமத்திலேயே தங்கினான். அவன் எனது நன்மையில் எப்போதும் விருப்பம் கொண்டு எனக்கு நண்பனானான். எனக்கு அவனை மிகவும் பிடித்திருந்தது. நாங்கள் இருவரும் பல பல வருடங்களுக்கு ஒன்றாக வாழ்ந்தோம். ஓ குரு குலத்தவரே, நாங்கள் சிறுவயது முதல் ஒன்றாகவே கல்வி பயின்று வந்தோம். அந்த காலத்தில் அவன் எப்போதும் என்னிடம் இனிமையாகவே பேசுவான். ஓ பீஷ்மரே, அவன் என்னைத் திருப்திசெய்வதற்காக, "ஓ துரோணா, எனது சிறப்புமிக்க தந்தைக்கு நானே விருப்பமான மகன். அந்த மன்னர் என்னை பாஞ்சாலர்களின் ஏகாதிபதியாக நியமிக்கும்போது, அந்த நாடு உனதாகும். ஓ நண்பா, இது சத்தியம். எனது நிலப்பகுதி, செல்வம், மகிழ்ச்சி எல்லாமே உன்னை நம்பி இருக்கும்." என்று சொன்னான். கடைசியல் நாங்கள் பிரிய வேண்டிய காலமும் வந்தது. கல்வி நிறைவு பெற்று, அவன் அவனது நாட்டுக்குத் திரும்ப அடியெடுத்து வைத்தான். அப்போது நான் அவனுக்கு எனது வாழ்த்துகளைச் சொன்னேன். நிச்சயமாக, அவன் சொன்ன வார்த்தைகளையும் நான் எப்போதும் நினைவில் வைத்திருந்தேன்.

சில காலத்திற்குப் பிறகு, எனது தந்தையின் உத்தரவின் பேரிலும், பிள்ளைப்பேறில் எனக்கிருந்த விருப்பம் கொடுத்த மயக்கத்தாலும், கடும் நோன்புகள் நோற்று பெரும் புத்திகூர்மையைக் கொண்டதாகக் கொண்டு, எந்நேரமும் அக்னிஹோத்ரமும் மற்ற வேள்விகளும் செய்து கடும் தவமிருக்கும் சிறு கூந்தல் கொண்ட கிருபியை மணந்தேன். கௌதமி (கிருபி), குறித்த காலத்தில், சூரியனைப் போன்ற பிரகாசத்துடன் இருந்த, பெரும் வீரனான அஸ்வத்தாமன் என்ற மகனைப் பெற்றாள். என்னைப் பெற்ற போது எனது தந்தை எப்படி மகிழ்ந்தாரோ அப்படியே நான் அஸ்வத்தாமனைப் பெற்ற போது மகிழ்ந்தேன்.

ஒரு நாள், ஒரு செல்வந்தனின் மகன் பால் குடிப்பதைக் கண்ட அஸ்வத்தாமன் அழ ஆரம்பித்தான். அதைக் கண்ட எனக்கு திசை குறித்த அறிவு மங்கிப் போனது. திசை மறந்து நின்றேன். சில பசுக்களை வைத்திருப்பவரிடம் ஒரு பசுவைக் கேட்கத் துணியாமல், பல பசுக்களை வைத்திருப்பவரிடம் ஒரு பசுவைப் பெற எண்ணி, நாடு விட்டு நாடு திரிந்தேன். ஆனால் நான் ஒரு கறவைப் பசுவை அடையாததால் எனது அலைச்சல் பலன்றறதானது. நான் எனது காரியத்தில் தோற்றுப் போய்த் திரும்பி வந்தேன். அப்போது எனது மகனின் நண்பர்கள் அவனுக்கு நீரில் அரிசி மாவைக் கலந்து கொடுத்தனர். அதைக் குடித்த எனது அப்பாவி மகன், தான் பால் குடித்துவிட்டதாக ஏமாந்து, "நான் பால் குடித்துவிட்டேன், நான் பால் குடித்துவிட்டேன்!" என்று சந்தோஷக் கூத்தாடினான்.

நான் அருகிலேயே அமைதியாக இருந்தேன். என்னைக் கடிந்து கொண்ட நான், முடிவில் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்து, என்னால் எனது வாழ்க்கையைக் கூட நடத்த முடியவில்லை என்று அந்தணர்களால் கைவிடப்பட்டு நிந்தனை செய்யப்பட்டாலும், பொருள் விருப்பத்தால் யாருக்கும் அடிமையாக மாட்டேன் என்று தீர்மானித்தேன். நிச்சயமாக அந்நிலை வெறுக்கத்தக்கது. ஓ பீஷ்மரே, இதைத் தீர்மானமாகக் கொண்டு, நான் எனது பழைய நண்பனிடம் சென்றேன். அந்த சோமகர்களின் மன்னனிடம் (துருபதனிடம்), எனது அன்பு மகனையும் மனைவியையும் அழைத்துச் சென்றேன். அவன் ஆட்சியில் அமர்த்தப்பட்டான் என்பதையறிந்தேன். அப்போது நான், என்னை நற்பேறு பெற்றவனாக எண்ணி மகிழ்ந்தேன். அதே மகிழ்ச்சியுடன், அரியணையில் அமர்ந்திருந்த எனது நண்பனிடம் சென்று, "ஓ மனிதர்களில் புலி போன்றவனே, என்னை உனது நண்பனாக அறிந்து கொள்!" என்று சொல்லி, அவனை ஒரு நண்பன் எப்படி நம்பிக்கையுடன் அணுகுவானோ அப்படி அணுகினேன். ஆனால் துருபதன், என்னை காட்டுமிராண்டியாக நினைத்து கைவிட்டு, எள்ளி நகையாடினான்.

அவன் என்னிடம், "என்னை இப்படி திடீரென்றென்று நீர் அணுகுவதால், உமது புத்திகூர்மை உயர்ந்த வகையாக எனக்குச் சிறிதும் தோன்றவில்லை. நீர் உம்மை எனது நண்பன் என்று சொல்கிறீர்! அனைத்தையும் வலுவழிக்கச் செய்யும் காலம், நட்பையும் வலுவழிக்கச் செய்யும் என்பதை அறிந்து கொள்ளும். உம்முடனான எனது நட்பு ஒரு குறிப்பிட்ட காரியத்திற்காக ஆனது.

அசுத்தமான பிறவிகள் சுத்தமான பிறவிகளுக்கு நண்பனாக இருக்க முடியாது. ரதவீரனாக இல்லாதவன், அப்படி இருப்பவனுக்கு நண்பனாக முடியாது. சம தகுதி வாய்ந்த இருவருக்குள் மட்டுமே நட்பிருக்க முடியும். ஆனால் சம தகுதி இல்லாதவர்களிடம் அது இருக்க முடியாது. ஆகையால், தேய்ந்து போன நமது முந்தைய நட்பைச் சொல்லி ஒட்டாதீர். இனியும் அது குறித்து நினைவாதீர். ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே, உம்முடனான எனது நட்பு ஒரு குறிப்பிட்ட காரியத்திற்காக ஏற்பட்டது. ஏழைக்கும் செல்வந்தனுக்குமிடையில் நட்பிருக்க முடியாது. கல்லாதவனுக்கும் கற்றவனுக்கும் இடையிலும், கோழைக்கும் வீரனுக்கும் இடையிலும் நட்பிருக்க முடியாது. ஆகையால், ஏன் நமது பழைய நட்பைப் புதுப்பிக்க நினைக்கிறீர்? ஓ தாழ்ந்த புரிதல் உள்ளவரே, பெரும் மன்னர்கள், உம்மைப் போன்ற ஏழ்மையான, அதிர்ஷ்டமற்றவருடன் நட்புடன் இருக்க முடியாது. மன்னனாக இல்லாத ஒருவன் மன்னனுக்கு நண்பனாக இருக்க முடியாது. நான் உமக்கு நாட்டைக் கொடுக்கிறேன் என்று எப்போதாவது கூட சொன்னதாக எனக்கு நினைவில்லை. ஆனால், ஓ அந்தணரே, இப்போது என்னால் ஒரு இரவுக்கான உணவும், தங்கும் இடத்தையும் மட்டுமே உமக்குத் தர முடியும்." என்றான். இப்படி அவனால் சொல்லப்பட்ட பிறகு, விரைவாகச் செய்யக்கூடிய ஒரு காரியத்தை என் மனதில் நிச்சயித்துக் கொண்டு, நான் எனது மனைவியுடன் அவனருகில் இருந்து வேகமாக வந்துவிட்டேன். ஓ பீஷ்மரே, இப்படி துருபதனால் அவமதிக்கப்பட்ட நான், மிகுந்த கோபம் கொண்டேன். இப்போது நான் குரு குலத்தவரிடம், புத்திகூர்மையுள்ள, எளிதாகக் கற்றுக்கொள்ளக்கூடிய திறன்கொண்டச் சீடர்களை விரும்பி எதிர்பார்த்து வந்திருக்கிறேன். உமது விருப்பங்களை நிறைவேற்ற ஹஸ்தினாபுரம் வந்திருக்கிறேன். இப்போது, நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைச் சொல்லும்." என்று கேட்டார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பரத்வாஜரின் மகனால் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட பீஷ்மர் அவரிடம், "உமது வில்லில் நாணை ஏற்றும். ஓ அந்தணரே, குரு இளவரசர்களை ஆயுத சாதனை செய்ய கற்பியும். குரு குலத்தவரால் கொண்டாடப்பட்டு, இதயத்தில் மகிழ்ச்சியை நிறைத்து, உமது வசிப்பிடத்தை எல்லா வசதிகளாலும் நிரப்பும். ஓ அந்தணரே, நீரே உண்மையான தலைவன். குரு குலத்தவர் கொண்டிருக்கும் அனைத்து செல்வமும், ஆட்சி உரிமையும், நாடும் உமதே! இன்றிலிருந்து குரு குலத்தவர் உமதே. இது ஏற்கனவே சாதிக்கப்பட்டுவிட்டதாக உமது இதயத்தில் குறித்துக் கொள்ளும். ஓ அந்தணரே, எங்கள் நற்பேறின் கனியாக உம்மை இப்போது பெறுகிறோம். நிச்சயமாக, நீர் எங்கள் மீது வைத்திருக்கும் கருணையே இங்கு உமது வரவாகும்." என்றார்.

ஏகலவ்யன், துரோணர், அர்ஜுனன் - ஆதிபர்வம் பகுதி 134

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "இப்படி பீஷ்மரால் கொண்டாடப்பட்ட மனிதர்களில் முதன்மையான பெரும் சக்தியைக் கொண்ட துரோணர், குரு குலத்தவரின் வசிப்பிடத்திலேயே தங்கி, அங்கேயே புகழ்முடன் வாழ ஆரம்பித்தார். அவர் சிறிது காலத்திற்கு ஓய்வெடுத்த பின், பீஷ்மர் தனது பேரப்பிள்ளைகளான கௌரவர்களை அழைத்து, அவருக்கு சீடர்களாகக் கொடுத்தார். துரோணருக்கு பல மதிப்புமிக்க பொருட்களையும் பரிசாகக் கொடுத்தார் பீஷ்மர். அந்தப் பெரும்பலசாலி (பீஷ்மர்) பரத்வாஜரின் மகனுக்கு (துரோணருக்கு) நெல்லும், பலவித செல்வங்களும் நிறைந்த அழகான சுத்தமான வீடு ஒன்றையும் கொடுத்தார். அதன்பின், வில்லாளிகளில் சிறந்த துரோணர் மகிழ்ச்சியுடன் கௌரவர்களைத் (பாண்டு மற்றும் திருதராஷ்டிரரின் மைந்தர்களை) தனது சீடர்களாக ஏற்றுக் கொண்டார். அப்படி அவர்கள் அனைவரையும் சீடர்களாக ஏற்றுக் கொண்ட துரோணர், ஒரு நாள் அவர்களைக் (பாண்டவ மற்றும் கௌரவர்களைக்) கூப்பிட்டு, தனது காலில் விழுந்து வணங்க வைத்து, கனத்த இதயத்துடன், "நான் எனது இதயத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட காரியத்தை வைத்திருக்கிறேன். ஓ பாவங்களற்றவர்களே, நீங்கள் ஆயுதங்களில் நிபுணத்துவம் பெற்றதும், அந்த காரியத்தை நிறைவேற்றித் தருவதாக எனக்கு உண்மையுடன் உறுதி கூறுங்கள்." என்று சொன்னார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட குரு இளவரசர்கள் அமைதியாக இருந்தனர். ஆனால் அர்ஜுனன், ஓ மன்னா, அந்தக் காரியம் எதுவாக இருந்தாலும் நிறைவேற்றித் தருவதாக சத்தியம் செய்தான். மகிழ்ச்சியடைந்த துரோணர் அர்ஜுனனை மார்புறத் தழுவி, அவன் தலையின் நறுமணத்தை மறுபடி மறுபடி முகர்ந்து, அந்தப் பொழுது முழுவதும் ஆனந்த கண்ணீர் விட்டார். பிறகு பெரும் வீரம் கொண்ட துரோணர், பாண்டுவின் மகன்களுக்கு தெய்வீக மற்றும் மனித ஆயுதங்களில் பயிற்சி கொடுத்தார். ஓ பாரத குலத்தில் காளையே, அந்த அந்தணர்களில் சிறந்தவரிடம் ஆயுதப் பயிற்சி பெற மற்ற நாட்டு இளவரசர்களும் அந்த இடத்தில் குழுமினர்.

விரிஷணிகள், அந்தகர்கள், மற்றும் பல்வேறு நிலங்களில் உள்ள இளவரசர்கள், தூத சாதியில் வந்த ராதையின் மகன் (கர்ணன் (தூரியமைந்தன்)) ஆகியோர் துரோணருக்குச் சீடர்களானார்கள். ஆனால் அவர்கள் எல்லோரிலும், தூதப் பிள்ளையான கர்ணன் மட்டும் அர்ஜுனன் மேல் பொறாமை கொண்டு, அவனை அடிக்கடி எதிர்த்தான். துரியோதனனின் துணை கொண்டு பாண்டவர்களை எப்போதும் அவன் அவமதித்தான். இருப்பினும், ஆயுத அறிவியலில் தனக்கிருக்கும் அர்ப்பணிப்பாலும், நிபுணத்துவத்தாலும், கரங்களின் பலத்தாலும், விடாமுயற்சியாலும் எப்போதும் குருவின் அருகே இருந்து, அனைவரைக் காட்டிலும் (சக மாணவர்களுடன் ஒப்பிடுகையில்) அர்ஜுனன் மேம்பட்டு இருந்தான். குரு எடுக்கும் பாடம் எல்லோருக்கும் ஒன்றாக இருப்பினும், அர்ஜுனன், தனது

கரங்களின் லாவகத்தாலும், நிபுணத்துவத்தாலும் சக மாணாக்கரில் முதன்மையானவனாகத் திகழ்ந்தான்.

துரோணர் தனது மாணாக்கர்களில் எவரும் இந்திரனின் மகனுக்கு நிகராக (எக்காலத்திலும்) வர முடியாது என்ற நம்பிக்கைக்கு வந்தார்.

இப்படியே துரோணர், ஆயுத அறிவியல் குறித்த தனது பாடங்களை இளவரசர்களுக்குப் போதித்தார். மாணவர்கள் நீர் நிரப்பும் போது, அனைவருக்கும் நேரம் அதிகமாக வேண்டும் என்று எண்ணி அவர்களுக்கு குறுகிய வாய் கொண்ட பாத்திரத்தைக் (கமண்டலம்) கொடுப்பார் துரோணர். ஆனால், தனது மகனான அஸ்வத்தாமனுக்கு மட்டும், வேகமாக நீர் நிரப்பி, விரைவாகத் தன்னிடம் அவன் வர வேண்டும் என்று எண்ணி, அகன்ற வாய் கொண்ட பாத்திரத்தைக் கொடுத்து அனுப்புவார். அஸ்வத்தாமன் விரைவாக வந்து விட்டால், மற்றவர்கள் வருவதற்குள் இருக்கும் இடைவேளையில், ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்துவதில் மேன்மையான நுட்பமான முறைகளை தனது மகனுக்கு கற்பித்தார். ஜிஷ்ணு (அர்ஜுனன்) இதை அறியவந்தான். ஆகையால், வருணாயுதத்தைக் (வருணாஸ்திரம்) கொண்டு அந்தக் குறுகிய வாய் கொண்ட பாத்திரத்தில் வேகமாக நீர் நிரப்பி, தனது குருவின் மைந்தன் செல்லும் அதே நேரத்திற்கு குருவிடம் அவனும் சென்றான். ஆயுதங்களில் ஞானம் கொண்ட அனைத்து மனிதர்களிலும் முதன்மையான பிருதையின் அந்தப் புத்திசாலி மைந்தன் (அர்ஜுனன்), தனது குருவின் மைந்தனை விட சிறப்பில் எந்த வகையிலும் தாழ்வடையவில்லை.

அர்ஜுனன், தான் மேற்கொண்ட ஆயுதப் பயிற்சிக்கு ஒப்பாக தனது குருவுக்கு செய்த சேவையால், விரைவிலேயே அவன் குருவுக்குப் பிடித்தமான மாணவனானான். துரோணர், தனது மாணவனுக்கு ஆயுதப் பயிற்சியில் இருக்கும் அர்ப்பணிப்பைக் கண்டு, தனது சமையற்காரனை அழைத்து ரகசியமாக, "ஒருபோதும் அர்ஜுனனுக்கு இருளில் உணவிடாதே. இதை நானே சொன்னேன் என்றும் அவனிடம் சொல்லாதே." என்றார். சில நாள் கழித்து, அர்ஜுனன் விளக்கொளியில் உணவு அருந்திக்கொண்டிருக்கும்போது, காற்றால் விளக்கு அணைந்தது. ஆனால், சக்தி கொண்ட அர்ஜுனன், உணவருந்துவதைத் தொடர்ந்தான். வழக்கமான பழக்கத்தால் அவனது கை, வாய்க்கு செல்வதைக் கண்டான். பழக்கவழக்கத்தின் சக்தியை உணர்ந்த பலம் வாய்ந்த கரங்களுக்குச் சொந்தக்காரனான பாண்டு மைந்தன் (அர்ஜுனன்), இரவில் விற்பயிற்சி செய்யத் தீர்மானித்தான். ஒபாரதனே, இரவில் வில்லிலிருந்து புறப்படும் நானொலியைக் கேட்ட துரோணர், அவனிடம் வந்து அவனைக் கட்டியணைத்துக் கொண்டு, "நான் உண்மையில் சொல்கிறேன். நான் உனக்கு கற்பிக்கும் வித்தையால் உனக்கு நிகரான வில்லாளி ஒருவனும் இவ்வுலகத்தில் இருக்க மாட்டான்." என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அதன்பிறகு துரோணர் அர்ஜுனனுக்கு குதிரை, யானை, ரதம் போன்றவற்றில் அமர்ந்தும், தரையிலும் போர் செய்யும் பயிற்சியைப் போதித்தார். பெரும்பலம் கொண்ட துரோணர், அர்ஜுனனுக்கு கதை (கதாயுத்தம்), வாள், வேல், ஈட்டிகள், கணைகள் கொண்டு போரிடும் பயிற்சிகளையும் போதித்தார். அவர், அவனுக்கு பல ஆயுதங்களில் பயிற்சியும், ஒரே நேரத்தில் பல மனிதர்களிடம் போரிடும் பயிற்சியும் கொடுத்தார். அவரது நிபுணத்துவத்தைக் கேள்விப்பட்ட பல நாட்டு மன்னர்களும் இளவரசர்களும், ஆயுத அறிவியல் படிக்கும் ஆர்வத்தில், துரோணரிடம் ஆயிரக்கணக்கில் வந்து குடிமினர். ஒரே ஏகாதிபதியே, அப்படி வந்தவர்களில், ஏகலவ்யன் என்ற இளவரசனும் இருந்தான். அவன் நிஷாதர்களின் (நிஷாதர்கள் - வேடுவ மீனவத் தொழில் செய்யும் சாதியினர்) (கலப்பின வகையில் தாழ்ந்தவர்கள் என்று கங்குலி சொல்கிறார்) மன்னன் ஹிரண்யதனுசின் மகனாவான். இருப்பினும், தர்ம நீதிகள் அனைத்தையும் அறிந்த துரோணர், தனது உயர்குடி மாணவர்களை விட இந்த நிஷாதனானவன், திறமையில் விஞ்சிவிடப் போகிறான் என்று எண்ணி (தாழ்ந்த குடி மாணவன், உயர்குடி மாணவனை விஞ்சிவிடப்போகிறான் என்றெண்ணி), அவனை மாணவனாக ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

ஆனால், ஒரே எதிரிகளை ஒடுக்குபவனே, அந்த நிஷாத இளவரசன், துரோணரின் பாதத்தைத் தனது தலையால் தொட்டு வணங்கி, வந்த வழியே கானகத்திற்குள் சென்றான். அங்கே கனிமண்ணால் துரோணர் உருவத்தைப் பதுமை செய்து, அதை உண்மையான குருவாக ஏற்று வணங்கி, அப்பதுமைக்கு முன் தினசரி ஆயுதப் பயிற்சிகளைச் செய்து வந்தான். தனது குருவின் மேல் வைத்திருந்த அளவற்ற மதிப்பினாலும், விற்பயிற்சியில் அவன் கொண்டிருந்த அர்ப்பணிப்பினாலும், அவனுக்கு, நாணில் கணை பொருத்துவது, இலக்கு நோக்குவது, விடுப்பது ஆகிய மூன்றும் மிக எளிதானது.

ஒரு நாள், ஓ எதிரிகளை அழிப்பவனே, துரோணருடன் கௌரவ மற்றும் பாண்டவ இளவரசர்கள், தங்கள் ரதங்களில் ஏறி வேட்டைக்குச் சென்றனர். ஓ மன்னா, அந்தக் குடிவினருடன் ஒரு வேலைக்காரன் சில வழக்கமான பொருட்களுடன் தனது நாயையும் அழைத்து வந்தான்.

கானகத்திற்கு வந்த அவர்கள், தங்கள் வேட்டையைத் தேடி உலவிக் கொண்டிருந்தனர். அதே வேளையில், கூட வந்த நாயும் தனியாக கானகத்தில் உலவி, நிஷாத இளவரசன் (ஏகலவ்யன்) இருக்குமிடத்திற்கு வந்தது. கறுப்பு உடையுடனும், உச்சந்தலையில் குடுமியுடனும், அழிக்கேறிய உடலுடனும் கறுத்த நிறத்துடனும் இருந்த நிஷாதனைக் கண்ட அந்த நாய், சத்தமாகக் குரைத்தது.

அதனால் அந்த நிஷாத இளவரசன், தனது கரத்தின் லாவகத்தை வெளிக்காட்ட, (நாய் வாயை மூடும் முன்பே) அதன் வாய்க்குள் ஏழு கணைகளை அடித்தான். ஏழு கணைகளால் துளைக்கப்பட்ட அந்நாய், பாண்டவர்களிடம் திரும்ப வந்தது. இக்காட்சியைக் கண்ட அந்த வீரர்கள், ஆச்சரியத்தில் மூழ்கினர். தங்கள் திறனில் வெட்கமடைந்து, அவர்கள் அறியாத மனிதனின் லாவகம் கொண்ட கரத்தையும், செவித்திறன் கொண்டு தவறாது குறியைச் சரியாக அடிக்கும் திறனையும் புகழ் ஆரம்பித்தனர். பிறகு, இப்படிப்பட்டத் திறமையைக் காட்டியிருக்கும், அவர்களால் அறியப்படாத அந்தக் கானகவாசியைத் தேடிச் சென்றனர். ஓ மன்னா, பாண்டவர்கள் விரைவிலேயே அவர்கள் தேடிப் போன இலக்கை அடைந்தனர். வில்லிலிருந்து நிறுத்தாமல் தொடர்ச்சியாகக் கணைகளைச் சரமாக அடித்துக் கொண்டிருந்த ஏகலவ்யனைக் கண்டனர். முழுதும் அந்நியமானவனாக இருந்த, அந்தக் கடும் முகம் கொண்டவனிடம், "நீ யார்? யாருடைய மகன் நீ?" என்று கேட்டனர். இப்படி கேட்கப்பட்ட அம்மனிதன், "வீரர்களே, நான் நிஷாத மன்னன் ஹிரண்யதனுசின் மைந்தன். ஆயுதக் கலையில் நிபுணத்துவம் பெற்ற ஆசான் துரோணரின் மாணக்கனாக என்னை அறிந்து கொள்ளுங்கள்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அதன்பிறகு, அந்த நிஷாதன் தொடர்பாக அனைத்தையும் அறிந்து கொண்ட பாண்டவர்கள், நகரத்திற்குத் திரும்பி, துரோணரிடம் சென்று, கானகத்தில் அவர்கள் கண்ட அதிசயமான வில்வித்தைச் சாதனையைப் பற்றி அவரிடம் சொன்னார்கள். குறிப்பாக அர்ஜுனன், ஓ மன்னா, அவ்வளவு நேரமும் ஏகலவ்யனைச் சிந்தனை செய்து கொண்டு, பிறகு துரோணரைத் தனிமையில் சந்தித்து, தனது குரு தன் மீது வைத்திருக்கும் அன்பில் நம்பிக்கை கொண்டு, "நீர் என்னை அன்புடன் உமது மார்போடு அனைத்து, எனக்குச் சமமாக உமது மாணவர்கள் யாரும் இருக்க மாட்டார்கள் என்று சொன்னீர்.

இப்போது உமது மாணவனான நிஷாத மன்னனின் மைந்தன் என்னைவிடச் மேம்பட்டவனாக இருப்பது எவ்வாறு?" என்று கேட்டான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட துரோணர் சிறிது நேரம் சிந்தித்து ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்து, அர்ஜுனனை அழைத்துக் கொண்டு நிஷாத இளவரசனிடம் சென்றார். அங்கே, உடலெங்கும் அழிக்கு பூசி, தலையில் குடுமியுடன், கந்தலாடையுடன், கையில் வில்லேந்தி, தொடர்ச்சியாக சரம்போல கணையடித்துக் கொண்டிருக்கும் ஏகலவ்யனைக் கண்டார். ஏகலவ்யன் துரோணரைக் கண்டு, சில எட்டுகள் முன் வந்து, அவரது பாதத்தைத் தொட்டு, நெடுஞ்சாண் கிடையாக தரையில் விழுந்தான். இப்படி துரோணரை வணங்கிய நிஷாத மன்னனின் மைந்தன், தன்னை அவரது சீடனாகத் தெரிவித்து, மரியாதையாகக் கரங்குவித்து அவர் முன் நின்றான். பிறகு துரோணர், ஓ மன்னா, ஏகலவ்யனிடம், "ஓ வீரனே, நீ எனது சீடனாக இருப்பின், எனக்குரிய கூலியைக் (துட்சணையைக்) கொடு" என்றார். இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட ஏகலவ்யன் மிகவும் திருப்திகொண்டு, "ஓ குருவே, நான் உமக்கு என்ன தரட்டும்? எனக்கு கட்டளையிடுங்கள். வேதமறிந்த அனைத்து மனிதர்களைக் காட்டிலும் முதன்மையானவரே, எனது குருவுக்கு நான் தரமாட்டேன் என்று சொல்வதற்கு உலகில் எந்தப் பொருளும் இல்லை." என்றான். அதற்கு துரோணர், "ஓ ஏகலவ்யா, உண்மையில் எனக்கு பரிசு கொடுக்கும் நோக்கம் உனக்கு இருக்குமானால், உனது வலக்கைக் கட்டை விரலை நான் உன்னிடம் வேண்டுகிறேன்." என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "உண்மைக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்து, தான் கொண்ட உறுதியை காக்க விரும்பிய ஏகலவ்யன், கூலியாகக் கட்டைவிரலைக் கேட்ட துரோணரின் கொடும் வார்த்தைகளைக் கேட்டும் கூட, மகிழ்ந்த முகத்துடன், இதயம் பாதிக்காமல், ஆரவாரமில்லாமல் தனது கட்டைவிரலை வெட்டியெடுத்து, துரோணரிடம் கொடுத்தான். அதன்பிறகு, மீதம் இருந்த விரல்களுடன் கணையடித்த அந்த நிஷாத இளவரசன், ஓ மன்னா, தனது லாவகம் கெட்டிருந்ததை அறிந்தான். இதனால் அர்ஜுனன், அவனிடம் இருந்த (பொறாமை எனும்) நோய் அகன்று மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

துரோணரின் சீடர்களில் இருவர் கதையைப் பயன்படுத்துவதில் திறன்வாய்ந்தவர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் துருவோதனனும் (கங்குலி இங்கே துரியோதனனை Druvodhana என்றே குறிப்பிடுகிறார்) பீமனும் ஆவர். அவர்களிருவரும் ஒருவர் மேல் ஒருவர் பொறாமை கொண்டிருந்தனர். அசுவத்தாமா ஆயுத அறிவியலின் புதிர்களில் (மந்திர ஆயுதங்களில்) (in the mysteries of the science of arms) அனைவரையும் விஞ்சி நின்றான். இரட்டையர்கள் (நகுலனும் சகாதேவனும்) வாட்போரில் அனைவரையும் விஞ்சி நின்றார்கள். யுதிஷ்டிரன் ரதப்போரில் அனைவரையும் விஞ்சி நின்றான். ஆனால் அர்ஜுனன், எல்லாவகையிலும் அனைவரையும் விஞ்சி நின்றான். புத்திகூர்மையில், இருப்பனவற்றைச் சரியாகப் பயன்படுத்துவதில், பலத்தில், விடாமுயற்சியில் என அனைத்திலும் அனைவரையும் விஞ்சி நின்றான் அர்ஜுனன். அனைத்து ஆயுதங்களிலும் தேர்ந்த அவன், ரதவீரர்களில் முதன்மையானவர்களுக்கு முதன்மையானவனாக இருந்தான். அவனது புகழ் கடல் நுனி வரை உலகெங்கும் பரவியது. அனைவருக்கும் ஒரே மாதிரியான கல்வியாக இருப்பினும், அர்ஜுனன் (லாவகமான கரம் கொண்ட இளவரசன்) அனைவரையும் மிஞ்சினான். குருவுக்கு அர்ப்பணிப்புடன் இருப்பதில், அனைவரிலும் முன்னவனாக இருந்தான். எல்லா இளவரசர்களிலும், அர்ஜுனன் மட்டுமே அதிரதனானான் (அதிரதன்- தன்னந்தனி ரதவீரனாக இருந்து, ஒரே நேரத்தில் அறுபதாயிரம் எதிரிகளுடன் போர் புரிபவன்). பீமசேனனின் பெரும்பலத்தையும், அர்ஜுனன் அனைத்து ஆயுதங்களிலும் தேர்ந்ததையும் கண்ட திருதராஷ்டிரனின் தீய மகன்கள், அவர்களிடம் பொறாமை கொண்டனர்.

ஓ மனிதர்களில் காளையே, அவர்களது பயிற்சி முடிந்ததும், ஒருநாள், துரோணர் தனது சீடர்களின் ஆயுதப் பயன்களைச் சோதித்துப் பார்க்க விரும்பி, அவர்கள் அனைவரையும் ஒருங்கே கூட்டினார். அவர், ஒரு மரத்தின் மீது ஒரு செயற்கை பறவையை இலக்காக வைத்தார். பிறகு துரோணர் அவர்களிடம், "உங்கள் விற்களை விரைவாக எடுத்துக் கொண்டு இங்கே வந்து நின்று, விற்களில் கணையைப் பொருத்தி, அந்த மரத்தில் இருக்கும் பறவைக்கு குறி வையுங்கள். நான் உத்தரவிட்டதும், அந்தப் பறவையின் தலையைக் கொய்யுங்கள். குழந்தைகளே, நான் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு வாய்ப்பைத் தருவேன், ஒருவர் ஒருவராக வாருங்கள்." என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அங்கிரஸ் மைந்தர்களில் முதன்மையான துரோணர் முதலில் யுதிஷ்டிரனிடம், "ஓ கட்டுக்கடங்காதவனே, உனது கணையால் குறி வைத்து, நான் உத்தரவிட்டதும் அடி." என்றார். ஓ மன்னா, யுதிஷ்டிரன் தனது குரு விரும்பியபடியே முதலில் வில்லை எடுத்து, பறவையைக் குறிபார்த்தபடி நின்றான். ஆனால், ஓ பாரத குலத்தவரில் காளையே, துரோணர், குறி பார்த்து நிற்கும் குரு இளவரசனிடம், "ஓ இளவரசனே, அந்த மரத்தின் மேல் இருக்கும் பறவையைப் பார்." என்றார். யுதிஷ்டிரன் தனது குருவிடம், "பார்க்கிறேன்" என்றான். அடுத்த நொடியில் துரோணர், "ஓ இளவரசனே, நீ என்ன பார்க்கிறாய்? மரத்தைப் பார்க்கிறாயா, என்னைப் பார்க்கிறாயா? அல்லது உனது சகோதரர்களைப் பார்க்கிறாயா?" என்று கேட்டார். அதற்கு யுதிஷ்டிரன், "நான் மரத்தைப் பார்க்கிறேன், என்னைப் பார்க்கிறேன், எனது சகோதரர்களைப் பார்க்கிறேன். அந்தப் பறவையையும் பார்க்கிறேன்." என்றான். துரோணர் மறுபடியும் அதே கேள்வியை அவனிடம் கேட்டார், மறுபடியும் அதே பதிலே வந்தது.

துரோணர் யுதிஷ்டிரனிடம் எரிச்சலடைந்து, "நீ தனியாகப் பிரிந்து நில். அந்தக் குறியை அடிக்கப்போவது நீயல்ல." என்று கடிந்து கொண்டார். துரோணர் அதே தேர்வை துரியோதனனுக்கும், திருதராஷ்டிரனின் மற்ற மைந்தர்களுக்கு ஒருவர் பின் ஒருவராக வைத்தார். மற்ற சீடர்களான பீமன் மற்றும் பல நாடுகளில் இருந்து வந்திருந்த ஏனையோருக்கும் அதே தேர்வையே வைத்தார். ஆனால் யுதிஷ்டிரன் சொன்னது போலவே "மரம், தாங்கள், சக மாணவர்கள், பறவை ஆகியவற்றைக் காண்கிறேன்." என்றே அனைவரும் சொல்லினர். குருவால் கடிந்து கொள்ளப்பட்ட அவர்கள் தனியாக நிற்க வைக்கப்பட்டனர்.

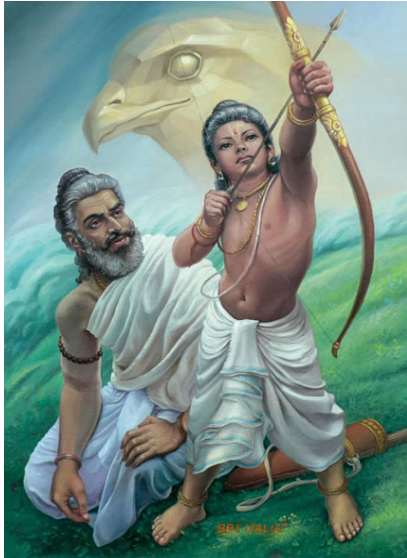

பிரம்மாயுதத்தைப் பெற்ற அர்ஜுனன் - ஆதிபர்வம் பகுதி 135

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அனைவரும் தோற்றதும், துரோணர் புன்னகையுடன் அர்ஜுனனை அழைத்து, "உன்னால் அக்குறி அடிக்கப்பட வேண்டும்; ஆகையால், உனது பார்வையை அதில் செலுத்து. நான் உத்தரவிட்டதும் நீ உனது கணையைப் பறக்க விட வேண்டும்.

ஆகையால், ஓ மகனே, வில் மற்றும் கணையுடன் சிறிது நேரம் இங்கே நில்" என்றார். இப்படிக்கேட்டுக் கொள்ளப்பட்ட அர்ஜுனன், குருவின் விருப்பப்படி தனது வில்லை வளைத்து அப்பறவைக்கு குறி வைத்து நின்றான். ஒரு நொடிக்குப் பிறகு துரோணர் மற்றவர்களிடம் கேட்டது போல, "ஓ அர்ஜுனா, அங்கே இருக்கும் பறவையையும், அம்மரத்தையும் என்னையும் பார்க்கிறாயா?" என்று கேட்டார். அதற்கு அர்ஜுனன், "நான் அப்பறவையை மட்டுமே காண்கிறேன். உம்மையோ அல்லது அம்மரத்தையோ காணவில்லை." என்றான். கட்டுக்கடங்காத துரோணர் அர்ஜுனனிடம் மிகுந்த திருப்தி கொண்டு, அடுத்த நொடியில், பாண்டவர்களின் பலம் வாய்ந்த

ரதவீரனிடம் {அர்ஜுனனிடம்} "நீ அக்கடிகைக் காண்கிறாயென்றால், அதைப் பற்றி விவரி." என்று கேட்டார். அர்ஜுனன், "நான் அக்கடிகின் தலையை மட்டுமே காண்கிறேன், அதன் உடலைக் காணவில்லை." என்றான். அர்ஜுனனின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட துரோணருக்கு மகிழ்ச்சியால் உடலெங்கும் முடிகள் சிலிர்த்துக் கொண்டன. பிறகு அவர் பார்த்தனிடம் {அர்ஜுனனிடம்}, "அடி {shoot}" என்றார். இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட அர்ஜுனன், உடனே தனது கணையை பறக்க விட்டான். அந்தக் கூர்மையான கணை வேகமாக சென்று மரத்திலிருந்த கடிகின் தலையை அடித்து, அதை தரையில் வீழ்த்தியது. அந்தக் காரியம் முடிந்ததும், துரோணர் ஓடி வந்து பல்குணனைத் {அர்ஜுனனைத்} தனது மார்புறக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு, துருபதனும் அவனது நண்பர்களும் ஏற்கனவே போரில் வீழ்ந்து விட்டதாக நினைத்துக் கொண்டார்.

சில காலம் கழித்து, ஓ பாரத குலத்தவரில் காளையே, துரோணர் தனது சீடர்களை அழைத்துக் கொண்டு கங்கைக் கரைக்கு, அதன் புனிதமான நீரோட்டத்தில் நீராடச் சென்றார். துரோணர் அந்த நீரோட்டத்தில் இறங்கியதும், மரணத்தால் அனுப்பப்பட்டது போன்ற ஒரு பெரும் பலம் வாய்ந்த முதலை அவரது தொடையைப் பற்றியது. அந்த இக்கட்டிலிருந்து தன்பலத்தாலேயே அவர் மீளமுடியும் என்றாலும், அவசரத்துடன் துரோணர், சீடர்களைத் தன்னைக் காக்கும்படி கேட்டார்.

அவர், "ஓ, இந்த மிருகத்தைக் கொன்று, என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்" என்றார். அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டதும், மற்ற சீடர்கள் திகைத்துப் போய் அவரவர் இடத்திலேயே நின்றாலும், விபத்சு (அர்ஜுனன்), கட்டுக்கடங்காத தனது ஐந்து கூர்மையான கணைகளால் அந்த மிருகத்தை நீரிலேயே அடித்து வீழ்த்தினான். அர்ஜுனனின் தயார் நிலையைக் கண்ட துரோணர், அவனை அவரது சீடர்களிலேயே முதன்மையானவனாகக் கருதி அவனிடம் பெரும் திருப்தி கொண்டார். அந்த மிருகம், அர்ஜுனனின் கணைகளால் இரு கூறுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டதால், அந்தச் சிறப்புமிக்க துரோணர் ஆவியை விட்டிருந்த அம்முதலையிடமிருந்து விடுபட்டார்.

பிறகு பரத்வாஜரின் மகன் (துரோணர்) அந்த ரதவீரனான அர்ஜுனனை அழைத்து, "ஓ பெரும் பலம் வாய்ந்தவனே, இந்த மேன்மையான கட்டுக்கடங்காத ஆயுதமான பிரம்மாயுதத்தை (பிரம்மாஸ்திரத்தை) அதை ஏவும் மற்றும் திரும்பப் பெறும் முறைகளுடன் பெற்றுக் கொள். இருப்பினும், நீ எப்போதும் இதை மனித எதிரியின் மீது பயன்படுத்தக் கூடாது. தாழ்ந்த சக்தி கொண்ட எந்த எதிரியின் மீது இது ஏவப் பட்டாலும், இந்த முடி பிரபஞ்சத்தையே அது எரித்துவிடும். ஓ குழந்தாய், மூவுலகத்திலும் இதற்கு ஒப்பான ஆயுதம் இல்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் நான் சொல்வதைக் கேட்டு, நீ இதை கவனத்துடன் வைத்துக்கொள். ஓ வீரனே, எப்போதாவது மனிதனல்லாத எதிரி உன்னுடன் போர் புரியும் போது, அவனது மரணத்திற்காக நீ இதை பயன்படுத்தலாம்." என்றார். தனக்குச் சொல்லப்பட்டதை ஏற்று, உறுதிகூறி, குவிந்த கரங்களுடன் அந்த பெரும் ஆயுதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டான் விபத்சு (அர்ஜுனன்).

குரு அவனிடம் மறுபடியும், "இவ்வுலகத்தில் உனக்கு மிஞ்சிய வில்லாளி இருக்க மாட்டான். நீ எந்த எதிரியாலும் வீழ்த்தப்பட மாட்டாய். நீ பெரும் சாதனைகளைச் செய்வாய்." என்று சொன்னார்.

அரங்கேற்றக் களம் - ஆதிபர்வம் பகுதி 136

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "ஓ பாரதகுலத்தில் வந்தவனே, திருதராஷ்டிரன் மற்றும் பாண்டுவின் மகன்கள் ஆயுதத் திறமையை அடைந்து விட்டதைக் கண்ட துரோணர், ஓ ஏகாதிபதியே, கிருபர், சோமதத்தன், பால்ஹிகா, மற்றும் கங்கையின் ஞானமுள்ள மகன் (பீஷ்மர்), வியாசர், விதுரர் ஆகியோரது முன்னிலையில் மன்னன் திருதராஷ்டிரனிடம், "ஓ குரு மன்னர்களில் சிறந்தவரே, உமது மகன்கள் தங்கள் கல்வியை முடித்து விட்டனர். ஓ மன்னா, உமது அனுமதியுடன் அவர்களது நிபுணத்துவத்தை காட்டட்டும்." என்றார். இதைக்கேட்ட மன்னன் இதயம்நிறைந்த மகிழ்ச்சியுடன், "ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே, நீர் பெரும் செயலைச் சாதித்திருக்கிறீர். அரங்கேற்றம் நிகழும் இடத்தையும் நேரத்தையும், அது எப்படி நடக்க வேண்டும் என்பதையும் எனக்குக் கட்டளையிடுங்கள்.

எனது குருட்டுத் தன்மை, எனக்கு ஏற்படுத்தியிருக்கும் துயர், எனது பிள்ளைகளின் ஆயுத வீரத்தைக் காணும் பாக்கியமுள்ளோரிடம் பகை கொள்ள வைக்கிறது. ஓ கூடத்ரி (விதுரா) துரோணர் சொல்வதையெல்லாம் செய்து கொடு. ஓ அறத்துக்கு தன்னை அர்ப்பணித்திருப்பவனே, இதைவிட ஏற்புடையது எனக்கு வேறெதுவும் இல்லை என்று நினைக்கிறேன்." என்றான். மன்னனுக்குத் தேவையான உறுதிகளைக் கொடுத்துவிட்டு, விதுரர் தனது பணியைச் செய்யப் புறப்பட்டார். பெரும் ஞானம் கொண்ட துரோணர், கிணறுகளும், நீருற்றுகளும் கொண்ட, மரங்கள் மற்றும் அடர்த்தியான புதர்களற்ற ஒரு நிலத்தை அளந்தார். அப்படி நிலத்தை அளந்த துரோணர், நல்ல நட்சத்திரம் கொண்ட சந்திர நாளில், நடக்கும் காரியத்திற்கு சாட்சியாக அங்கே கூடி நிற்கும் குடிமக்களுக்கு மத்தியில் தேவர்களுக்குப் பலி கொடுத்தார். அதன்பிறகு, ஓ மனிதர்களில் காளையே, மன்னனின் சிற்பிகள், அந்த இடத்தில், பலதரப்பட்ட ஆயுதங்களுடன் ஒரு பெரிய தரமான அரங்கத்தைச் சாத்திரங்களில் சொல்லியுள்ளபடி அமைத்தனர். மேலும் அவர்கள்

மற்றுமொரு பெரிய அரங்கத்தை பெண் பார்வையாளர்களுக்காக அமைத்தனர். குடிமக்களும் அவர்களுக்குத் தகுந்தது போல மேடைகளைத் தங்களுக்கு அமைத்துக் கொண்டனர். செல்வந்தர்கள் அகலமாகவும் விசாலமாகவும் குடில்களைத் தங்களுக்கு அமைத்துக் கொண்டனர்.

நிச்சயிக்கப்பட்ட அரங்கேற்ற நாள் வந்ததும், தெய்வீக அழகுடன் சுத்தமான தங்கத்தால் கட்டப்பட்டு, முத்துச் சரங்களாலும், விலைமதிப்பில்லா வைபுரியம் போன்ற கற்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த அரங்கத்தினுள், பீஷ்மர், கிருபர், குருக்களில் முன்னவர்கள் ஆகியோரை முன் நடக்க விட்டு, மன்னன் (திருதராஷ்டிரன்) தனது அமைச்சர்களுடன் நுழைந்தான்.

ஓ வெற்றிபெற்ற மனிதர்களில் முதன்மையானவனே, நற்பேறு அருளப்பட்ட காந்தாரி, குந்தி மற்றும் அரச குடும்பத்தின் மற்ற மகளிர் ஆகியோர் பகட்டான ஆடையுடுத்தி, தெய்வீக மங்கையர் சுமேரு (மேரு) மலைமீது ஏறுவது போல பணிப்பெண்களுடன் இன்பமாக அம்மேடையில் ஏறினர். அந்தணர்கள், கூத்திரியர்களுடன் கூடிய நால்வகை மக்களும், இளவரசர்களின் ஆயுதத் திறனைக் காணும் ஆவலில், நகரத்தை விட்டகன்று, அந்த இடத்திற்கு ஓடி வந்தனர். அந்தக் காணற்கரிய காட்சியைக் காண அனைவரும் அமைதியற்றுக் காத்திருந்தனர். ஒரு நொடிப் பொழுதில் அங்கே பெரும் கூட்டம் கூடியது. தாரை (ஊதுகுழல்) மற்றும் மேளங்களின் (பறை) ஒலியும், பல குரலொலிகளும் சேர்ந்த ஒலி, கலங்கும் சமுத்திர ஒலியைப் போலிருந்தது.

கடைசியாக, துரோணர் வெண்ணிற ஆடையுடன், பூணூல் பூட்டி, வெண்ணிற தாடியுடன், வெள்ளை மாலை அணிந்து, வெண்ணிற சந்தனக் குழம்பை மேனியில் பூசிக் கொண்டு தனது மகனுடன் அரங்கத்தினுள் நுழைந்தார். அக் காட்சியானது, சந்திரன் செவ்வாய்க்கிரகத்துடன் மேகமற்ற வானில் காட்சியளிப்பது போல இருந்தது. அந்த பரத்வாஜர் (துரோணர்) உள்ளே நுழைந்ததும், நேரத்தில் பூஜை செய்து, மந்திரங்கள் நன்கறிந்த அந்தணர்களை மங்கள காரியங்கள் செய்ய வைத்தார். இனிமையான இசையுடன் சடங்குகள் செய்து திருப்தியடைந்த பிறகு, பல தரப்பட்ட ஆயுதங்களுடன் சிலர் உள்ளே நுழைந்தனர்.

இடுப்புக் கச்சையை வாரினால் வாரிக் கட்டிக் கொண்ட அந்தப் பெரும் வீரர்களான பாரத குலத்தவர் (இளவரசர்கள்), தங்கள் கைகளில் கவசக் கையுறைகளை அணிந்து, விற்களுடனும் அம்பறாத் தூணிகளுடனும் உள்ளே நுழைந்தனர். யுதிஷ்டிரனைத் தலைமையாகக் கொண்ட அந்தத் துணிவுமிக்க இளவரசர்கள், தங்கள் வயதுக்குத் தகுந்த வரிசையில் உள்ளே நுழைந்து, ஆயுதங்களில் தங்கள் அற்புதமான திறன்களைக் காட்சிப்படுத்தினர். அப்போது, சில பார்வையாளர்கள் கீழே இறங்கும் அம்புகளுக்கேற்ப அச்சத்தால் தங்கள் தலையைக் கீழே சாய்த்தனர். சிலர் அச்சமில்லாமல் அக்காட்சியை அதிசயத்துடன் பார்த்தனர். இளவரசர்கள் குதிரையை லாவகமாக ஓட்டி, தங்கள் பெயர் பொறித்த குறித்த இடங்களில் தங்கள் கணைகளால் அடித்தனர். விற்கணையில் (வில் + கணை) தங்கள் இளவரசர்களின் வீரத்தைக் கண்ட பார்வையாளர்கள், தாங்கள் கந்தர்வர்களின் நகரத்தைக் காண்கிறோமோ என்று நினைத்து வியப்பில் ஆழ்ந்தனர்.

ஓ பாரதனே, திடீரென சில நூற்றுக்கணக்கான ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் ஒரே நேரத்தில் "சரியாகச் செய்தீர்! சரியாகச் செய்தீர்!" எனத் தங்கள் கண்களை அகலவிரித்து ஆச்சரியக் கூக்குரலிட்டனர். தங்கள் திறமைகளையும், விற்கணையில் தங்கள் கைத்திறனையும், ரதங்களைக் கட்டுப்படுத்தும் திறனையும் தொடர்ச்சியாகச் செய்து காட்டிய அந்தப் பெரும் பலம் கொண்ட வீரர்கள், தங்கள் வாட்களையும் கேடயங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு அந்த ஆயுதங்களுடன் விளையாட ஆரம்பித்தனர். பார்வையாளர்கள் இளவரசர்களின் சுறுசுறுப்பையும், கட்டுடலையும், கருணையையும், அமைதியையும், வலுவான பிடியையும், வாள் மற்றும் கேடயத்தில் அவர்கள் கொண்ட திறனையும் கண்டு அதிசயித்தனர். பிறகு, விரிகோதரனும் (பீமனும்), சுயோதனனும் (துரியோதனனும்), கையில் கதைகளுடன் தங்களுக்குள் போர்புரிய செல்லும் இரண்டு ஒற்றைச் சிகர மலைகள் போல அரங்கத்தினுள் நுழைந்தனர். அந்தப் பெரும் பலம் கொண்ட வீரர்கள் தங்கள் இடுப்பு கச்சைகளை இறுகக் கட்டிக் கொண்டு, தங்கள் சக்தி அத்தனையையும் வரவழைத்து, இரண்டு சினம் கொண்ட யானைகள் ஒரு பெண் யானைக்காக போட்டியிட்டு உறுமுவது போல உறுமினர். சினம் கொண்ட யானைகளைப் போல இருந்த அந்த பலம் வாய்ந்த வீரர்கள் இருவரும்,

அரங்கத்தை வலமாகவும் இடமாகவும் சுற்றினர். விதுரர் இளவரசர்களின் சாதனைகளையெல்லாம் திருதராஷ்டிரனுக்கும், பாண்டவர்களின் தாய்க்கும் (குந்தி), காந்தாரிக்கும் விவரித்தார்.

அர்ஜுனன் மாயாஜாலம் - ஆதிபர்வம் பகுதி 137

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பலம் பொருந்திய குரு மன்னனும் பீமனும் அரங்கத்தினுள் நுழைந்ததும், பார்வையாளர்கள் தங்கள் மனக்கோட்டத்தினால் {மனவேற்றுமையால்} ஏற்பட்ட ஈர்ப்பு காரணமாக இருபிரிவாகப் பிரிந்தனர். சிலர், "குருக்களின் வீர மன்னனைப் பாருங்கள்" , சிலர், "பீமனைப் பாருங்கள்!" என்றும் கூவினர். இப்படிப்பட்ட கூவல்களின் காரணமாக அங்கே திடீரென பெருங்கூச்சல் எழுந்தது. அந்த இடம் ஒரு கலங்கியக் கடலைப் போலக் காட்சி அளித்ததைக் கண்ட புத்திசாலியான பரத்வாஜர் {துரோணர்}, தனது மகன் அஸ்வத்தாமனை அழைத்து, "பயிற்சியில் தேர்ந்த பெரும்பலம் கொண்ட இந்த இரு வீரர்களையும் தடுத்து நிறுத்து.

பீமனுக்கும் துரியோதனனுக்குமான இந்த மோதலால் கூட்டத்தின் கோபம் தூண்டப்படக் கூடாது." என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பிரளயகாலத்தில் உருவாகும் காற்றினால் கொந்தளிக்கிற இரு கடல்களைப் போல தங்கள் கதைகளை உயர ஒங்கியபடி இருவரும் நிற்கையில், குரு மைந்தன் {அஸ்வத்தாமன்} அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தினான். துரோணர் அரங்கத்தினுள் நுழைந்து இசைக்கலைஞர்களைத் தங்கள் இசையை நிறுத்தச் சொல்லி, மேகங்களைப் போன்ற ஆழ்ந்த குரலில் இந்த வார்த்தைகளைச் சொன்னார், "என் மகனிடம் போன்றே நான் அன்பு வைத்திருக்கும், அனைத்து ஆயுத நிபுணன், இந்திரனின் மைந்தன், இந்திரனின் தம்பிக்கு (விஷ்ணு) ஒப்பான பார்த்தனைப் {அர்ஜுனன்} பாருங்கள்." என்றார். சடங்குகளைத் திருப்திகரமாகச் செய்த இளைஞன் பல்குணன் {அர்ஜுனன்}, தனது கையுறை கவசத்தையும், தங்கத்தாலான உடல் கவசத்தையும் தரித்து, அம்பறாத்தூணியில் கணைகளை நிறைத்து, கைகளில் வில்லேந்தி, அரங்கிலிருந்த கூட்டத்தின் முன்பு, மாலை நேர சூரியனின் கதிர்களால் வானவில்லின் நிறம்பெற்ற, மின்னலுடன் கூடிய மேகம் போல {மின்னலோடு கூடிய சந்தியா காலச் சிவப்பு மேகம் போல என்று கூறுகிறார் ம.வீ.ரா} காட்சியளித்தான்.

மொத்தக் கூட்டமும் அர்ஜுனனைக் கண்டதும் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்து, தங்கள் சங்கங்களை {சங்குகளை} எடுத்து ஒலியெழுப்பினர். இன்னிசை வாத்தியங்களும் இசைக்கப்பட்டன. "குந்தியின்

நேர்த்தியான மகன் இவன்" "இவனே பாண்டவர்களில் நடுவன் (மூன்றாமவன்)", "இவனே பெரும்பலம்வாய்ந்த இந்திரனின் மகன்.", "இவனே குரு குலத்தைக் காக்கப் போகிறவன்.", "இவனே ஆயுதந்தரித்தவர்களில் முதன்மையானவன்", "இவனே அறத்தைக் கடைப்பிடிப்பவர்களில் முதன்மையானவன்", "இவனே சரியான நடத்தையுள்ளவர்களில் முதன்மையானவன்", "இவனே ஞான காரியங்களின் பெரும் கொள்கலன்" என்று கூட்டத்தில் இருந்து ஆச்சரியக் கூச்சல்கள் எழுந்தன. இந்தப் பாராட்டுகளைக் கேட்டதால், குந்தி ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தாள், அவள் மார்பில் சுரந்த பாலுடன் அக்கண்ணீர் சேர்ந்து, அவளது மார்பை

நனைத்தது. மனிதர்களில் முதல்வனான திருதராஷ்டிரன் இந்தக் கூச்சல்களால் காதடைத்து, மகிழ்ச்சியுடன் விதுரனிடம், "ஓ கூதிரி {விதுரா}, கலங்கியப் பெருங்கடல் போல, வானுலகிற்கே கேட்குமளவு ஏன் இப்படி தீரெனக் கூச்சல் எழுகிறது?" என்று கேட்டான். விதுரர், "ஓ பெரும்பலம்வாய்ந்த ஏகாதிபதியே, பாண்டு மற்றும் பிருதையின் மகனான பல்குணன் {அர்ஜுனன்}, தனது கவசங்களை அணிந்து கொண்டு அரங்கத்தினுள் நுழைந்திருக்கிறான். அதனால்தான் இந்த

கூச்சல் எழுகிறது." என்றார். திருதராஷ்டிரன், "ஓ பெரும் ஆன்மா கொண்டவனே, பிருதையிடம் உதித்த புனிதமான நெய்யைப் போன்ற மூன்று நெருப்புகளால், நிச்சயம் நான் அருளப்பட்டவனாக, கருணையை அடைந்தவனாக, காக்கப்பட்டவனுமாக உணர்கிறேன்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருந்த பார்வையாளர்கள் தங்கள் சுய உணர்வு பெற்றனர். விபத்ச ஆயுதங்களில் தனது லாவகத்தைக் காரங்கத்திலுள்ளோருக்குக் காட்சிப்படுத்தினான். அவன், அக்னேய ஆயுதத்தால் நெருப்பை உண்டாக்கினான், வருண ஆயுதத்தால் நீரை உண்டாக்கினான், வயவ்யா ஆயுதத்தால் (வாயு அஸ்திரம்) காற்றை உண்டாக்கினான். பரஜன்யா ஆயுதத்தால் (மேகாஸ்திரம்) மேகங்களை உண்டாக்கினான். மேலும் பெளமா ஆயுதத்தால் நிலத்தை உண்டாக்கினான், பர்வத்ய ஆயுதத்தால் (பர்வதாஸ்திரம்) மலைகளை உருவாக்கினான். பிறகு அந்தர்தான ஆயுதத்தால் முன்பு உண்டாக்கிய அனைத்தையும் மறையவைத்தான். பிறகு, அந்த குருவுக்கு விருப்பமானவன் (அர்ஜுனன்) ஒரு நொடியில் உயர்ந்து காணப்பட்டான், மறுநொடியில் தாழ்ந்து (குள்ளமாகக்) காணப்பட்டான். ஒரு நொடியில் தேர்த்தட்டிலும், மறுநொடியில் தேர் நடுவிலும், அதற்கடுத்த நொடியில் தரையிலும் காணப்பட்டான். கரங்களைத் திறமையாகப் பயன்படுத்த பயிற்சி பெற்ற அந்த வீரன், பல கணைகளைக் கொண்டு சில மென்மையான, சில கடுமையான, சில அடர்த்தியான குறிகளை அடித்துக் காட்டினான். நகர்ந்து கொண்டே இருக்கும் இரும்புப் பன்றியின் வாயில் ஐந்த கணைகளை ஒரே கணை போல தடையில்லாமல் தனது வில் நாணிலிருந்து அடித்தான். கயிற்றில் தொங்கியபடி அங்குமிங்கும் ஆடிக்கொண்டிருக்கும் துளையிடப்பட்ட மாட்டின் கொம்பில் இருபத்தியொரு கணைகளை அடித்தான். ஓ பாவங்களற்றவனே, இப்படி அர்ஜுனன், வாள், வில், கதை ஆகிய ஆயுதங்களில் தனக்கு உண்டான ஆழமான நிபுணத்துவத்தைக் காட்டி அந்த அரங்கத்தைச் சுற்றி வந்தான்.

ஓ பாரதனே, அந்தக் கண்காட்சி நல்லபடியாக முடிந்ததும், அரங்கத்திலிருந்த பார்வையாளர்களின் குதூகலம் அடங்கியது. இசைவாத்தியங்களின் ஒலி நின்றது, அப்போது, வாயிலருகே கைதட்டும் ஓசை கேட்டது. அச்சத்தம், தட்டுபவரின் பலத்தையும் சக்தியையும் முன்னறிவிக்கும் வகையில் இடிச்சத்தம் போலக் கேட்டது. ஓ மன்னா, அந்நொடியில் இந்தச் சத்தத்தைக் கேட்ட கூடியிருந்த கூட்டம், "பூமியின் மலைகள் பிளந்தனவா? அல்லது பூமியே பிளந்துவிட்டதா? அல்லது வானத்தில் மேகங்கள் கூடி கர்ஜிக்கின்றனவா?" என்று நினைத்தனர். பிறகு பார்வையாளர்கள் அனைவரும் வாயிலை நோக்கினர். துரோணர், ஐந்து நட்சத்திரங்களின் கூட்டமான ஹஸ்த நட்சத்திரத்துடன் கூடிய சந்திரன் போல ஐந்து சகோதரர்களான குந்தியின் மைந்தர்களுடன் சேர்ந்து நின்றிருந்தார். எதிரிகளை அழிக்கும் துரியோதனன், செருக்குள்ள தனது நூறு சகோதரர்களுடனும் அஸ்வத்தாமனுடனும் பரபரப்புடன் எழுந்து நின்றான். ஒங்கிய ஆயுதங்களுடன் நின்ற தனது நூறு சகோதரர்கள் சூழ, கையில் கதையுடன் நின்ற அந்த இளவரசன், தானவர்களை எதிர்த்து போரிடச் செல்கையில் தேவர்களால் சூழப்பட்ட புரந்தரன் (இந்திரன்) போல இருந்தான்.

அங்க மன்னனானான் கர்ணன் - ஆதிபர்வம் பகுதி 138

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பார்வையாளர்கள் கண்கள் விரிய ஆச்சரியத்தில் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, எதிரிகளின் நகரை அடக்கும் கர்ணன், இயற்கைக் கவசத்தாலும் காதுகுண்டலங்களாலும் முகம் பிரகாசித்து, தனது வில்லை எடுத்து, வாளைச் சுற்றிக் கட்டிக் கொண்டு, மலைப்பாறை நடந்து வருவது போல அந்த அகன்ற அரங்கத்திற்கு வந்தான். வெகு தூரத்திற்குப் புகழ் கொண்டு எதிரிகளை அழிக்கும், அகன்ற கண் கொண்ட அந்தக் கர்ணன், பிருதைக்கு அவளது கன்னிப்பருவத்தில் பிறந்தவனாவான். சிங்கம், எருது அல்லது யானைக்கூட்டத்தின் தலைமை யானையைப் போன்ற வீரம் கொண்ட அவன், வெப்பக்கதிர் உமிழும் சூரியனின் ஒரு பகுதியுமாவான். அவன் பிரகாசத்தில் சூரியனையும், அழகில் சந்திரனையும், சக்தியில் நெருப்பையும் போல இருந்தான்.

சூரியனால் பெறப்பட்ட அவன், தங்கப் பனை மரம் போல் நெடிதுயர்ந்து இருந்தான். சிங்கத்தை கொல்லும் இளமை வலிவைப் பெற்றிருந்த அவன், எண்ணிலடங்கா சாதனைகளைச் செய்து, அழகான குண நலன்களுடன் இருந்தான். பெரும்பலம் வாய்ந்த கரம் கொண்ட அந்த வீரன், அரங்கத்தைச் சுற்றி நோட்டம் விட்டு, துரோணருக்கும் கிருபருக்கும் அலட்சியமாக வணக்கம் செலுத்தினான். அந்த மொத்தக் கூட்டத்தினரும் நடப்பதை அசைவில்லாமல் பார்த்து, "யார் இவன்?" என்று நினைத்து, அந்த வீரனைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள பேராவல் கொண்டனர். நாவன்மை மிக்க மனிதர்களில் முதன்மையான அந்த சூரிய மைந்தன், மேகங்களைப் போன்ற ஆழ்ந்த குரலில், அசுரரை அழிக்கும் பகனின் (இந்திரனின்) மகனான, தன்னால் அறியப்படாத தம்பியிடம், "ஓ பார்த்தா, நான் நீ செய்து காட்டியதை மிஞ்சும் வகையில் இந்தச் சபையின் முன் வீரச்செயல்கள் செய்வேன். அதை நீ கண்டால் வியப்பில் மலைத்துவிடுவாய்." என்றான். ஓ பேச்சு அருளப்பட்டவர்களில் சிறந்தவனே, அவன் அப்படிப் பேசி முடிப்பதற்குள், பார்வையாளர்கள் அனைவரும் ஏதோ ஒரு கருவியின் துணை கொண்டு மொத்தமாக எழுப்பப்பட்டவர்கள் போல எழுந்து நின்றனர். ஓ மனிதர்களில் புலி போன்றவனே, அக்கணத்தில் விபத்சு (அர்ஜுனன்) கோபமடைந்து வெட்கித் தலைகுனிந்த போது, துரியோதனன் மகிழ்ச்சியால் நிறைந்தான். பிறகு கர்ணன், துரோணரின் அனுமதியுடன், பார்த்தன் முன்பு செய்து காட்டிய அனைத்து அதிசயங்களையும் செய்து காட்டினான்.

ஓ பாரதனே, துரியோதனன் தனது தம்பிகளுடன் சென்று கர்ணனை மகிழ்ச்சியுடன் கட்டித் தழுவித் கொண்டு அவனிடம், "ஓ பெரும்பலம் வாய்ந்த வீரனே, நீ வரவேற்கப்படுகின்றாய். நான் என் நற்பேறின் நிமித்தமாகவே உன்னை அடைந்திருக்கிறேன். ஓ பண்பட்டவனே, நீ விருப்பப்பட்ட படி வாழ்ந்து, எனக்கும் எனது அரசுக்கும் கட்டளை கொடு." என்றான். அதற்கு கர்ணன், "நீ இப்படிச் சொன்னதே போதும், நீ கூறியவற்றை அடைந்தவனாகவே நான் என்னைக் கருதுகிறேன். நான் உனது நட்பையே விரும்புகிறேன். ஓ தலைவா, அர்ஜுனனுடன் நேருக்கு நேர் போட்டியிடுவதே எனது விருப்பம்." என்றான். துரியோதனன், "என்னுடன் சேர்ந்து வாழ்வின் நன்மைகளை மகிழ்ச்சியுடன் அனுபவி! உனது நண்பனுக்கு நன்மை செய், ஓ எதிரிகளை அடக்கி ஒடுக்குபவனே, அனைத்து எதிரிகளின் தலையிலும் உனது பாதத்தை வை." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இதன்பிறகு, அர்ஜுனன், தான் அவமதிக்கப்பட்டதாகக் கருதி, தன் சகோதரர்களுக்கு (துரியோதனாதிகளுக்கு) மத்தியில் மலையென நின்ற கர்ணனிடம், "அழைக்கப்படாமல் வருபவர்களும், கேட்கப்படாமல் பேசுபவர்களும் செல்லும் பாதை (உலகம்) உன்னுடையதே. என்னால் கொல்லப்பட்ட பிறகு நீ அங்கேதான் போகப் போகிறாய்." என்றான். கர்ணன், "இந்த அரங்கம் எல்லோருக்கும் பொதுவானது, ஓ பல்குணா, இது உனக்கு மட்டும் சொந்தமல்ல. சக்தியில் மேன்மையானவர்களே மன்னர்கள். கூடித்திரியர்கள் பலத்தை மதிப்பார்கள். பலத்தை மட்டுமே மதிப்பார்கள். வாய்ச்சண்டை எதற்கு? அது பலவீனமானவர்களின் வழி. ஓ பாரதா, குருவின் முன்னிலையில் நான் இன்று உனது தலையைக் கொய்யும் வரை உனது கண்களால் என்னிடம் பேசு." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "சகோதரர்களால் விரைவாகத் தழிவி அனுப்பப்பட்ட, எதிரிகளின் நகரங்களை அடக்கும் பார்த்தன், துரோணரின் அனுமதியுடன் போருக்கு முன்னேறினான். மறுபுறத்தில், கர்ணன், துரியோதனனை அவன் சகோதரர்களுடன் கட்டித் தழிவி தனது வில்லையும் அம்புகளையும் எடுத்துக் கொண்டு போருக்குத் தயாராக நின்றான். பிறகு வானம், மின்னலுடன் கூடிய மேகங்களால் மூடப்பட்டது. இந்திரனின் வண்ணமயமான வில் (இந்திர தனுசு), பிரகாசமான ஒளிக் கதிர்களை உதிர்த்தது. அப்போது வரிசையாகச் சிறகு விரித்து பறந்து சென்ற வெண்ணாரைகளைப் பார்த்து, வானத்தை மறைத்துக் கொண்டிருந்த மேகங்கள் சிரிப்பது போல் இருந்தது. இந்திரன் தனது மகன் மீதிருந்த பாசத்தினால் அந்த அரங்கத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். துரியனும் மேகங்களைக் கலைத்துவிட்டு, தனது வாரிசையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பல்குணன் மேகங்களின் ஆழத்தில் மறைந்திருந்தான். கர்ணன் துரியக் கதிர்களால் சூழப்பட்டு பார்வையில் தெரிந்தான். திருதராஷ்டிரனின் மகன் கர்ணனுக்கு அருகில் நின்றான். பரத்வாஜர், கிருபர் மற்றும் பீஷ்மர் ஆகியோர் பார்த்தனுக்கு அருகில் நின்றனர். கூடியிருந்த கூட்டம் இரு பிரிவுகளாகப் பிரிந்திருந்தன. பெண் பார்வையாளர்களும் அப்படியே பிரிந்திருந்தனர். அப்போது, நடக்கும் காரியங்களின் நிலை தெரிந்த குந்திபோஜனின் மகள் குந்தி இதைக் கண்டு மூர்ச்சையடைந்தாள்.

அனைத்துக் கடமைகளிலும் அறிவுடைய விதுரர், பெண் பணியாட்களின் துணையுடன் அவள் மீது சந்தனத்தையும் நீரையும் தெளித்து மூர்ச்சை தெளிவித்தார். சுயநினைவு மீட்கப்பட்ட குந்தி, கவசம் அணிந்த தனது இரு மகன்களையும் கண்டு, அவளால் செய்யக்கூடியது எதுவுமில்லையாகையால் (அவர்கள் இருவரையும் காக்க வழியில்லாததால்) பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தாள். இரு வீரர்களும் கரங்களில் வில் வைத்திருப்பதைக் கண்ட அனைத்துக் கடமைகளையும், நேருக்கு நேராக இருவர் போரிடும் முறைகளையும் நன்கறிந்த சரத்வத்தின் மகன் (கிருபர்), கர்ணனிடம், "குந்தியின் இளைய மகனான இந்தப் பாண்டவன், கௌரவக் குலத்தைச் சார்ந்தவன். அவன் உன்னுடன் போர் புரிவான். ஆனால், ஓ பெரும்பலம்வாய்ந்த கரம் கொண்டவனே, நீயும் உனது குலத்தைக் கூற வேண்டும். உனது தந்தை, தாய் மற்றும் நீ எந்த அரசு வழியை அலங்கரிக்கிறாய் என்பது போன்றவற்றை கூற வேண்டும்.

இதையெல்லாம் அறிந்த பிறகே, பார்த்தன் உன்னுடன் போரிடுவான், இல்லையென்றால் போரிடமாட்டான். மன்னர்களின் மைந்தர்கள், புகழ்ற்ற குலத்தில் பிறந்த மனிதர்களுடன் போரிட மாட்டார்கள்." என்றார். வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இப்படி கிருபரால் சொல்லப்பட்டதும், கர்ணனின் முகம், மழைக்காலத்தின், மழைநீரால் தைக்கப்பட்டு கசக்கிக் கிழித்தெறியப்பட்ட தாமரை போல் ஆனது. துரியோதனன், "ஓ குருவே, அரசகுல ரத்தம் கொண்டவர்கள், வீரர்கள் மற்றும் படைகளைத் தலைமை தாங்குபவர்கள் ஆகிய மூன்று வகை மனிதர்கள் அரசரிமை கோரலாம் என்று சாத்திரங்கள் சொல்கின்றன. பல்குணன் அரசனாக இல்லாத ஒருவனிடம் போர் புரிய விரும்பவில்லை என்றால், நான் கர்ணனை அங்க தேசத்தின் மன்னனாக்குகிறேன்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அந்நொடியிலேயே, தங்க ஆசனத்தில் அமர்த்தப்பட்டு, உலர்ந்த நெல், மலர்கள், நீர், தங்கம் ஆகியவற்றைக் குடங்களில் கொண்டு, மந்திரங்கள் அறிந்த அந்தணர்களால் கர்ணன் மன்னனாக நிறுவப்பட்டான். அவன் தலைக்கு மேல் அரச குடை பிடிக்கப்பட்டது. அந்த சந்தேகமில்லாத வீரனுக்கு சுற்றி நின்று சாமரம் வீசப்பட்டது. மகிழ்ச்சி நிறைந்த அந்த மன்னன் {கர்ணன்} கௌரவ துரியோதனனிடம், "ஓ ஏகாதிபதிகளில் புலியைப் போன்றவனே, நாட்டைப் பரிசாகக் கொடுக்கும் உனக்கு, அதற்குச் சமமாக நான் என்ன கொடுக்கப் போகிறேன்? ஓ மன்னா, நீ சொல்வது அனைத்தையும் நான் செய்வேன்." என்றான். சுயோதனன் அவனிடம், "நான் உனது நட்பையே விரும்புகிறேன்." என்றான். அதற்கு கர்ணன், "அப்படியே ஆகட்டும்." என்றான். அவ்விருவரும் மகிழ்ச்சியால் ஒருவரை ஒருவர் கட்டியணைத்துக் கொண்டு பெரு மகிழ்ச்சி கொண்டனர்.

பீமனின் ஏளனமும் துரியோதனனின் கோபமும் ஆதிபர்வம் பகுதி 139

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அதன்பிறகு, மேலாடை நடிவிய நிலையில், வேர்த்து விறுவிறுத்து நடுக்கத்துடன் ஒரு கோலை ஊன்றித் தன்னைத் தாங்கிக் கொண்டு ஒரு அதிரதன் {தேரோட்டி} அந்த அரங்கத்தினுள் வந்தான்.

அவனைக் கண்டதும், பட்டமேற்பினால் நனைந்திருந்த தலையுடன் இருந்த கர்ணன், தனது வில்லைவிட்டு, மகனுக்குரிய மரியாதையுடன் தலைவணங்கினான்.

அந்தத் தேரோட்டி பரபரப்புடன் தனது பாதங்களை ஆடையால் மூடி, வெற்றி மகுடம் சூடிய கர்ணனை மகனே என்று அழைத்தான். மேலும் பாசமிகுதியால் அவன் கர்ணனை ஆரத்தடிவி, அங்கதேசத்தின் மன்னனாக முடிசூட்டப்பட்டு

நனைந்திருந்த அவன் தலையில், தனது கண்ணீரைப் பனித்துளியாக்கி மேலும் நனைத்தான். அந்த தேரோட்டியைக் கண்ட பாண்டவ பீமன், கர்ணனை தேரோட்டியின் மகனாகக் கருதி, ஏளனமாக, "ஓ தேரோட்டி மகனே, பார்த்தனின் கைகளால் மரணத்தைப் பெறும் தகுதி உனக்கில்லை. உனது குலத்துக்கு ஏற்ற வகையில் சவுக்கை உடனே எடுத்துக் கொள். ஓ மனிதர்களில் தாழ்ந்தவனே, எப்படி வேள்வி நெருப்பினருகில் இருக்கும் நெய்யைப் பெற ஒரு நாய்க்குத் தகுதியில்லையோ அப்படியே அங்கதேசத்தை ஆட்சி செய்ய உனக்கும் தகுதியில்லை." என்றான்.

இப்படிச் சொல்லப்பட்ட கர்ணன், நடுங்கும் உதடுகளுடன், பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, வானிலிருக்கும் பகலவனைக் {சூரியனைக்} கண்டான். தாமரைக்கூட்டத்திற்கு இடையிலிருந்து மதம்பிடித்த யானை எழுவது போல, துரியோதனன் தனது சகோதரர்களுக்கு மத்தியில் இருந்து கோபத்துடன் எழுந்து, அங்கிருந்த பயங்கரமான செயல்கள் புரியும் பீமசேனனிடம், "ஓ விரிகோதரா, இது போன்ற வார்த்தைகளைப் பேசுவது உனக்குத் தகாது. பலமே கூடித்திரியனுக்கு இதயப்புர்வமான அறமாகும். பிறப்பால் தாழ்மையுற்றிருப்பினும், ஒரு கூடித்திரியன் போர்புரியத் தகுதி வாய்ந்தவனே.

தெய்வீக நதிகளின் மூலமும் {பிறப்பிடமும்}, பெரும் வீரர்களின் மூலமும் {பிறப்பிடமும்}, எப்போதும் அறியப்படுவதில்லை. உலகத்தையே சுட்டெரிக்கும் நெருப்பு, நீரிலிருந்தே எழுகிறது. தானவர்களைக் கொல்லும் இடி {வஜ்ரம்} ததீச முனிவரின் எலும்பால் ஆனது. சிறப்பு மிகுந்த குஹதேவன் {முருகன்}, பல தேவர்களின் பகுதிகளைக் கொண்டு பிறந்ததால், அவனது மூலம் யாருக்கும் தெரியாது. சிலர் அவனை அக்னியின் மகன் என்றும், சிலர் கிருத்திகையின் மகனென்றும், சிலர் ருத்திரனின் மகன் என்றும், சிலர் கங்கையின் மகனென்றும் சொல்கின்றனர்.

கூடித்திரியர்களாகப் பிறந்தவர்கள் அந்தணர்களாக ஆனதைப் பற்றி நாம் கேள்விப்படுகிறோம். விஸ்வாமித்திரரும் மற்றவர்களும் (மற்ற கூடித்திரியர்களும்) நித்தியமான பிரம்மத்தை அடைந்துள்ளனர். ஆயுதம் தாங்கியவர்களில் முதன்மையான நமது குரு துரோணர் நீர்க்குடத்தில் பிறந்தவர், கோதம குலத்தில் பிறந்த கிருபர் நாணற்கட்டிலிருந்து வெளிவந்தவர். பாண்டவர்களே, உங்கள் பிறப்பைக் குறித்தும் நான் அறிவேன். சூரியனைப் போன்ற பிரகாசத்துடன் அனைத்து அதிர்ஷ்டக்குறிகளையும் கொண்டு, இயற்கைக் கவசமும் காதுகுண்டலங்களும் கொண்ட {கர்ணனைப் போன்ற} ஒரு புலியை ஒரு பெண்மானால் பெற முடியுமா? இந்த இளவரசன், தனது கரத்தின் பலத்தாலும், அவன் செய்யும் அனைத்து செயல்களிலும் அவன் உத்தரவுக்கு, கீழ்ப்படிய நான் ஏற்றிருக்கும் உறுதியாலும், அவன் அங்கதேசத்தை மட்டுமல்ல, முழு உலகத்தின் மனிதர்களையும் ஆளும் தகுதி உடையவன். நான் கர்ணனுக்குச் செய்திருக்கும் இந்தக்

காரியத்தைப் பொறுக்காத எவரும் இங்கே இருந்தால், அப்படிப்பட்டவன் தனது காலின் உதவியால் ரதத்தில் ஏறி, வில்லை வளைக்கட்டும்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "துரியோதனனின் பேச்சை அங்கீகரிப்பது போல பார்வையாளர்கள் மத்தியில் குழப்பமான முணுமுணுப்பு எழுந்தது. கதிரவன் கீழிறங்கியதும், துரியோதனன் கர்ணனின் கரங்களைப் பற்றி, எண்ணற்ற விளக்குகளின் வெளிச்சத்தில் வெளியே அழைத்துச் சென்றான். ஓ மன்னா, துரோணர், கிருபர், பீஷ்மர் ஆகியோர் புடைதழ பாண்டவர்களும் தங்கள் வசிப்பிடம் திரும்பினர். அங்கிருந்த மக்களில் சிலர் அர்ஜுனனே வெற்றியாளன் என்றும், சிலர் கர்ணனே வெற்றியாளன் என்றும், சிலர் துரியோதனனே வெற்றியாளன் என்றும் பேசிக்கொண்டு திரும்பினர். குந்தி, கர்ணனிடம் சில அதிர்ஷ்டக்குறிகளைக் கண்டு, அவனைத் தனது மகனாக அடையாளம் கண்டுகொண்டாள். அங்கதேசத்தின் அரசரிமையைத் தன் மகன் அடைந்ததைக் கண்டு, தாய்ப்பாசத்தால் மிகவும் மகிழ்ந்து போனாள். ஓ ஏகாதிபதியே, கர்ணனை இவ்வழியில் அடைந்த துரியோதனன், அர்ஜுனனின் ஆயுதத்திறமை மீது கொண்டிருந்த பயத்திலிருந்து விடுபட்டான். ஆயுதத் திறமை கொண்ட அந்த வீரன் கர்ணன், தனது இனிமையான பேச்சால் துரியோதனனைத் திருப்திப்படுத்தினான். அதே வேளையில் யுதிஷ்டிரன், கர்ணனுக்கு நிகரான போராளி இந்த உலகத்திலேயே இல்லை என்று நம்பத் தொடங்கினான்.

துருபதன் சிறை பிடிக்கப்பட்டான் - ஆதிபர்வம் பகுதி 140

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

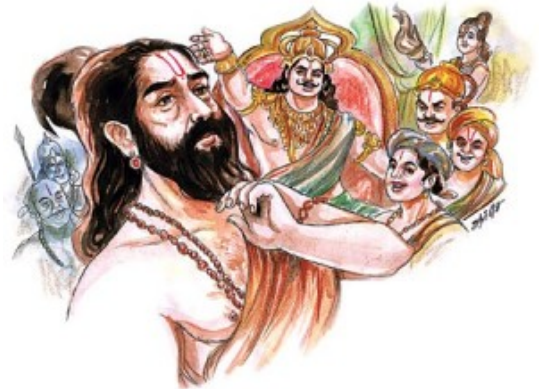
வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பாண்டவர்கள் மற்றும் திருதராஷ்டிரன் மகனின் ஆயுதத் தேர்ச்சியைக் கண்ட துரோணர், தனது கூலியைக் (துட்சணையைக்) கேட்கும் தருணம் வந்ததெனக் கருதினார். ஓ மன்னா, குரு துரோணர், ஒரு நாள், தனது சீடர்களை அழைத்து, "பாஞ்சால மன்னன் துருபதனிடம் போரிட்டு அவனைப் பிடித்து என்னிடம் கொண்டு வாருங்கள்.

அதுவே உங்களிடம் நான் ஏற்றுக் கொள்ளும் கூலியாக (துட்சணையாக) இருக்கும்" என்று கூறினார். அந்த வீரர்களும், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொல்லி, குருவுக்குத் தங்கள் காணிக்கையைக் கொடுக்க எண்ணி, அவரையும் அழைத்துக் கொண்டு வேகமாகத் தங்கள் ரதங்களில் ஏறிக் கிளம்பினர்.

அந்த மனிதர்களில் எருதைப் போன்றவர்கள், போகும் வழியெங்கும் பாஞ்சாலர்களை அடித்துக்கொண்டே சென்று, பெரும் பலம்வாய்ந்த துருபதனின் நகரத்தை முற்றுகையிட்டனர். துரியோதனன், கர்ணன், பலம்வாய்ந்த யுய்த்சு, துட்சாதனன், விகர்ணன், ஜலசந்தன், சுலோசனன் ஆகியோரும், பெரும் வீரம் கொண்ட கூடித்திரிய இளவரசர்கள் பலரும் சேர்ந்து தாக்குதலில் முன்னணி பெற ஒருவருக்கொருவர் போட்டியிட்டுச் சென்றனர். முதல் தரமான ரதங்களில் சென்ற அந்த இளவரசர்கள், தங்கள் குதிரைப்படையைத் தொடர்ந்து எதிரியின் தலைநகருக்குள் (காம்பில்யத்திற்குள்) நுழைந்து, அந்த நகரின் தெருக்களில் முன்னேறினர்.

அதே நேரத்தில், பாஞ்சால மன்னன், பெரும் படையைக் கண்டும், பலத்த ஆரவாரத்தைக் கேட்டும், தனது சகோதரர்களுடன் அரண்மனையைவிட்டு வெளியே வந்தான். மன்னன் யக்ஞசேனன் (துருபதன்) நல்ல படைபலத்துடன் இருந்தாலும், குரு குலத்தவரின் படையினர் கணைகளை மழையெனப் பொழிந்து கடுந்தாக்குதல் தொடுத்துப் போர்க்குரல் எழுப்பினர். எனினும், எளிதாகப் போரில் அடக்க முடியாத யக்ஞசேனன், குரு குலத்தவரைத் தனது வெண்ணிற ரதத்தில் அணுகி, களத்தைச் சுற்றிலும் தனது கடும்கணைகளை மழையெனப் பொழிய ஆரம்பித்தான்.

அந்தப் போர் தொடங்குவதற்கு முன்னரே, கௌரவ இளவரசர்கள் தங்கள் வீரத்தில் தற்பெருமை காட்டியதைக் கண்ட அர்ஜுனன், தனது குருவான அந்தணர்களில் சிறந்த துரோணரிடம், "இவர்கள்

தங்கள் வீரத்தைக் காட்டியபிறகு, நாங்கள் இம்முயற்சியில் இறங்குகிறோம். பாஞ்சால மன்னனை இவர்களில் எவரும் போரில் அணுக முடியாது." என்றான். தனது சகோதரர்களால் சூழப்பட்டிருந்த பாவங்களற்ற குந்தியின் மகன், இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, நகரத்திற்கு வெளியே ஒரு மைல் தொலைவில் காத்திருந்தான். அதே நேரத்தில் துருபதன் கௌரவ முற்றுகையாளர்களைக் கண்டு, அவர்களிடம் விரைந்து, சுற்றிலும் கொடும் கணைகளை மழையெனப் பொழிந்து, கௌரவர்களின் தளபதிகளைக் கடும் துன்பத்துக்கு உள்ளாக்கினான். போர்க்களத்தில் அவன் நகர்வது அவ்வளவு லகுவாக இருந்தது. எந்த ஆதரவுமின்றித் தனி ரதத்தில் அவன் போரிட்டாலும், கௌரவர்களுக்குப் பல துருபதர்கள் அவர்களை எதிர்த்து நிற்பது போலத் தோன்றிற்று.

பாஞ்சாலர்களின் வீடுகளிலிருந்து சங்கு, பேரிகை, பறைகளின் பயமுறுத்தும் சத்தம் கேட்கும் வரை, அந்த ஏகாதிபதியின் கடுமையான கணைகள் எல்லாபுறங்களிலும் விழுந்தன. அந்தப் பெரும்பலம் வாய்ந்த பாஞ்சாலன் சிம்ம கர்ஜனை செய்தான். அவனது வில்லின் நாணொலி வானுலகையே அடைவது போலக் கேட்டது. பிறகு துரியோதனன், விகர்ணன், சுவாஹு, தீர்கலோசனன், துட்சாதனன் ஆகியோர் கடும் கோபம் கொண்டு, தங்கள் கணைகளை எதிரியின் மீது மழையெனப் பொழிந்தனர். ஆனால், போரில் வெல்லப்பட முடியாத அந்த பெரும் வில்லாளியான பிரிஷ்டனின் மகன் (துருபதன்), எதிரிகளின் கணைகளால் துளைக்கப்பட்டாலும், ஓ பாரதா, எதிர்ப்படைத் தளபதிகளைப் பெரும் வலிமையுடன் துன்புறுத்தினான். நெருப்புச் சக்கரம் போல அந்தக் களத்தில் சுழன்ற துருபதன், தனது கணைகளால் துரியோதனன், விகர்ணன் மற்றும் பலம்வாய்ந்த கர்ணனையும் மற்றும் பல வீர இளவரசர்களையும், எண்ணற்ற வீரர்களையும், அடித்து, அவர்களின் போர்த் தாகத்தைத் தணித்தான். பிறகு அந்நாட்டு குடிமக்கள் அனைவரும், மேகம் பூமியின் மீது தனது மழைத்துளிகளைப் பொழிவது போல, கௌரவர்கள் மீது பலதரப்பட்ட ஏவுகணைகளைப் (அம்புகள் என்றே நினைக்கிறேன். கங்குலி Missiles என்கிறார்), பொழிந்தனர். இளைஞர்களும் முதியவர்களும் களத்திற்குள் நுழைந்து கௌரவர்களைப் பெரும்பலத்துடன் தாக்கினர். ஓ பாரதா, பிறகு, கௌரவர்கள், போர் தங்களுக்கெதிராக உக்கிரமடைவதைக் கண்டு, போர் செய்வதை விடுத்து, பாண்டவர்களை நோக்கி ஓடினர்.

பாண்டவர்கள், தோற்றவர்களின் பயங்கரமான கதறல்களைக் கேட்டு, துரோணரை வணங்கி, தங்கள் ரதங்களில் ஏறினர். அர்ஜுனன் அவசரமாய் யுதிஷ்டிரனை அழைத்து போரில் அவன் ஈடுபட வேண்டாம் என்று சொல்லித் தடுத்துவிட்டு, விரைவாக முன்னேறினான். அவன் தனது ரதச்சக்கரங்களுக்கு காவலாய் மாத்திரியின் மகன்களை நகுலன், சகாதேவன் ஆகியோரை நியமித்தான். ரதத்தில் நின்று போரிடும் பீமசேனன் அன்று படைகளுக்கு முன்னணியில் கையில் கதையுடன் ஓடினான். தனது சகோதரர்களுடன் சென்ற அந்தப் பாவங்களற்ற அர்ஜுனன், எதிரிகளின் கர்ஜனையைக் கண்டு, அவர்களை நோக்கி முன்னேறி, அந்த முடிக்களத்தையே தன் தேர்ச்சக்கரங்களின் ஒலியால் நிரப்பினான். பெரும் கரம் கொண்ட பீமன், மகரம் கடலுக்குள் நுழைவதைப் போல, பாஞ்சாலர்களின் படைக்குள் புகுந்து, புயலால் கலங்கிய சமுத்திரமென கூச்சலிட்டு, இரண்டாவது எமனாகக் காட்சியளித்தான்.

கையில் கதையுடனிருந்த பீமன், எதிரிகளின் யானைப்படையை நோக்கி முன்னேறினான். போர்த்திறன் வாய்ந்த அர்ஜுனன், தனது கரத்தின் பலத்தால் அந்த எதிரிப் படையைத் தீவிரமாகத் தாக்கிய அதே நேரத்தில், பீமன், பெரும் எமனைப் போல கதையைக் கொண்டு யானைகளைக் கொல்ல ஆரம்பித்தான். பீமன், மலையை நிகர்த்த அந்தப் பெரும் மிருகங்களைக் கதையால் அடித்து, அவற்றின் தலைகளைச் சிதறடித்தான். இரத்த ஊற்றில் நனைந்த அவை, இடியால் தகர்ந்த மலைப்பாறைகள் போலத் தரையில் விழுந்தன. பாண்டவர்கள், ஆயிரக்கணக்கான யானைகளையும், குதிரைகளையும், ரதங்களையும் தரையில் விழ வைத்தனர். பல காலாட்படை வீரர்களையும், பல ரத வீரர்களையும் கொன்றனர். உண்மையாக, கானகத்தில் ஒரு மேய்ப்பன் தடியை வைத்துக் கொண்டு எண்ணிலடங்கா மாடுகளை எளிதாக ஒட்டுவது போல, விரிகோதரனும் (பீமனும்), எதிரிகளின் பல ரதங்களையும், யானைகளையும் ஒட்டிச்சென்றான்.

அதேநேரத்தில் பரத்வாஜரின் மகனுக்கு (துரோணருக்கு) நன்மையை விரும்பிய பல்குணன் (அர்ஜுனன்), பிரிஷ்டனின் மகனை (துருபதனை) கணை மழையால் தீவிரமாகத் தாக்கி, அவன் அமர்ந்திருந்த யானையிலிருந்து விழவைத்தான். ஓ ஏகாதிபதியே, யுகத்தின் முடிவில்

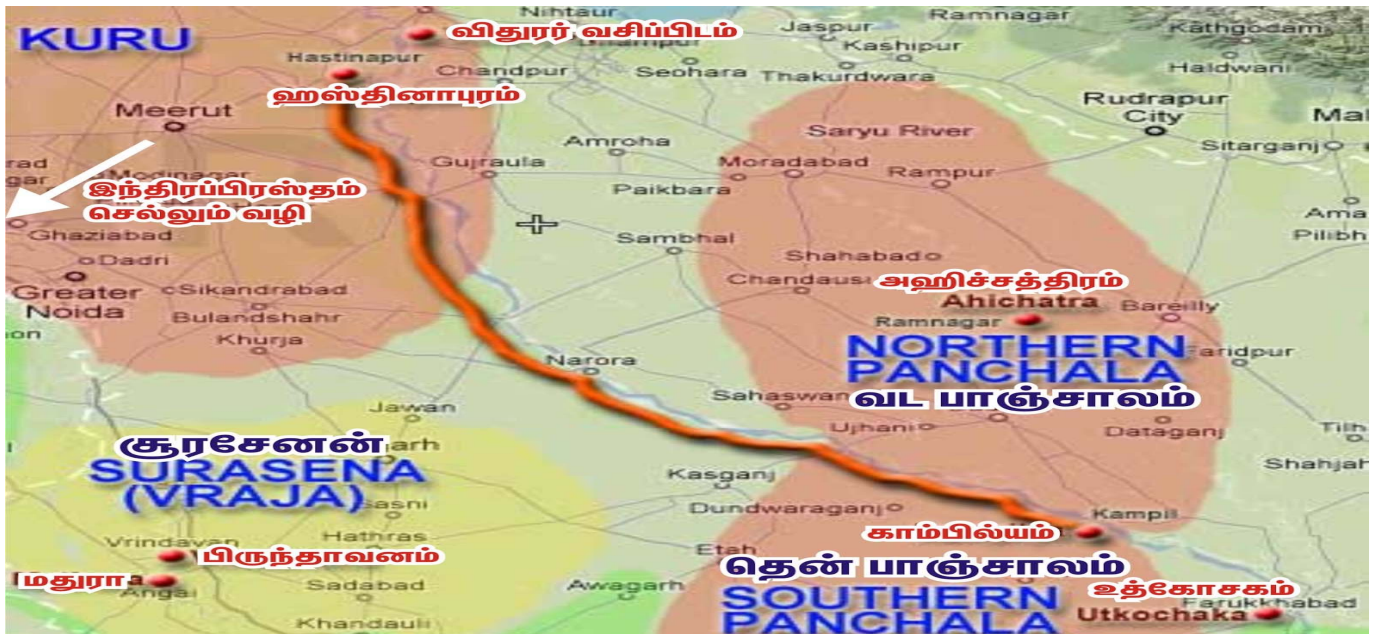
அனைத்தையும் உட்கொள்ளும் கடும் நெருப்பைப் போல இருந்த அர்ஜுனன், குதிரைகளையும், ரதங்களையும், யானைகளையும் ஆயிரக்கணக்கில் தரையில் வீழ்த்தினான். பாண்டவர்களால் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்ட பாஞ்சாலர்களும், சிருஞ்சயர்களும், பலதரப்பட்ட ஆயுத மழையால் அவனை எதிர்கொண்டனர். அவர்கள் பெருங்குரலெழுப்பி அர்ஜுனனுடன் மூர்க்கமாகப் போரிட்டனர். பார்வைக்கு அந்தப் போர் கடுமையானதாகவும் பயங்கரமானதாகவும் தெரிந்தது. எதிரிகளின் குரலைக்கேட்ட இந்திரனின் மகன் {அர்ஜுனன்} பெரும் கோபம் கொண்டு, எதிரிகள் மீது தனது அடர்த்தியான கணைகளை மழையெனப் பொழிந்து, புத்துயிருட்டப்பட்ட பலத்துடன் கடுமையாகப் போரிட்டான். அவன் கணைகளைத் தொடர்ந்து அடித்துக் கொண்டே இருந்ததால், அந்த நேரத்தில் அர்ஜுனனைக் கண்டவர்கள், கணையை அவன் நாணில் பூட்டுவதற்கும், அதைத் தொடுப்பதற்கும் உள்ள இடைவெளியைக் காணவில்லை. அங்கே எழுந்த குரல்கள் சத்தமானதாக இருந்தன. சில குரல்கள் உற்சாக அங்கீகரிப்பாகவும் இருந்தன. பிறகு, பாஞ்சால மன்னன் தனது தளபதி சத்தியஜித்துடன், அர்ஜுனனை நோக்கி, சம்பராசுரன் {சம்பரன்} தேவர்த்தலைவனை நோக்கி வருவது போல வந்தான். அர்ஜுனன் அந்தப் பாஞ்சால மன்னனைத் தனது கணை மழையால் மறைத்தான். அப்போது பாஞ்சாலர்களின் அணியில், தலைமை யானையை எதிர்த்து வரும் சிம்மத்தைக் கண்ட மற்ற யானைகளின் பிளிறல் போல ஒரு பயம் கலந்த கூச்சல் எழுந்தது. பாஞ்சால மன்னனைச் சிறைப்பிடிக்க வரும் அர்ஜுனனைக்கண்ட பெரும் வீரம் கொண்ட சத்யஜித், அவனை நெருங்கினான். இந்திரனையும், அசுரன் விரோசனனின் மகனையும் {பலிச் சக்கரவர்த்தியையும்} ஒத்திருந்த அந்த இரு வீரர்களும் போருக்காக ஒருவரையொருவர் விரைவாக அணுகி ஒருவர் மற்றவர் படையைக் கலங்கடித்தனர். பிறகு அர்ஜுனன் பெரும் பலத்துடன் ஆற்றல்வாய்ந்த பத்து கணைகளால் சத்தியஜித்தைத் துளைத்தான். இதைக்கண்ட பார்வையாளர்கள் அதிசயித்தனர். ஆனால் சத்தியஜித் நேரத்தை வீணடிக்காமல் நூறு கணைகளால் அர்ஜுனனைக் கடுமையாகத் தாக்கினான்.

பிறகு நகர்வதில் லாவகம் கொண்ட, அந்த பெரும் ரதவீரனான அர்ஜுனன், இப்படிக் கணைகளை மழையால் மறைக்கப்பட்ட போது, தனது கணைகளின் பலமும் வேகமும் கூடுவதற்காகத் தனது வில்லின் நாணை உருவித் தேய்த்தான். பிறகு எதிரியின் வில்லை இரண்டாகப் பிளந்த அர்ஜுனன், பாஞ்சால மன்னனை நோக்கி விரைந்தான். ஆனால் சத்தியஜித் இன்னும் விரைவாக மேலும் கடுமையான வில்லை எடுத்து, பார்த்தனையும், அவனது ரதத்தையும், அவனது தேரோட்டியையும், குதிரைகளையும் தனது கணைகளால் துளைத்தான். இப்படி பாஞ்சால வீரனால் போரில் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்ட எதிரிகளை மன்னிக்காத அர்ஜுனன், அவனை{சத்தியஜித்தை} விரைவாகக் கொல்ல விரும்பி, எண்ணற்ற கணைகளால் எதிரியின் குதிரையையும், கொடியையும், வில்லையும், வில்லைப் பிடித்த (இடது) கையையும், தேரோட்டியையும், தேரின் பின் இருந்த பணியாளையும் துளைத்தான்.

பிறகு, சத்தியஜித் தனது விற்கள் தொடர்ந்து இரண்டாகப் பிளப்படுவதையும், குதிரைகள் கொல்லப்படுவதையும் கண்டு, போரை நிறுத்தித் திரும்பினான். தனது தளபதி தாக்குதலில் இருந்து பின்வாங்கியதைக் கண்ட பாஞ்சால மன்னன், அந்தப் பாண்டவ இளவரசன் மீது, தானே கணைகளின் மழையைப் பொழிய ஆரம்பித்தான். பிறகு, வெற்றியால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வீரர்களில் முதன்மையான அந்த அர்ஜுனன், கடுமையாகப் போரிட ஆரம்பித்து, எதிரியின் வில்லை இரண்டாகப் பிளந்து, அவனது கொடிக்கம்பத்தை வீழ்த்தி, எதிரியின் குதிரைகளையும் தேரோட்டியையும் ஐந்து கணைகளால் துளைத்தான். பிறகு தனது வில்லைத் ஒரு புறமாகத் தூக்கியெறிந்த அர்ஜுனன், அம்பறாத்தூணியை எடுத்து, அதிலிருந்த முனை அகன்ற கொடுவாளை எடுத்து, பெருத்த குரல் எழுப்பி, தனது ரதத்தில் இருந்து எதிரியின் ரதத்திற்குக் குதித்தான். அங்கே அச்சமற்று நின்று, கடலின் நீரைக் கலங்கடித்து, பெரும்பாம்பைப் பிடிக்கும் கருடனைப் போல, துருபதனைச் சிறைப் பிடித்தான். இந்தக் காட்சியைக் கண்ட பாஞ்சாலப் படையினர் பல திசைகளில் ஓடினர்.

பிறகு இருதரப்பு படைகளுக்கெதிரேயும் தனது கரத்தின் பெரும்பலத்தைக் காட்சிப்படுத்திய தனஞ்சயன், பெரும் குரலெழுப்பி, பாஞ்சாலர்களிடமிருந்து வெளியே வந்தான். அவன் (சிறைபிடிக்கப்படவனுடன்) திரும்பி வருவதைக் கண்ட இளவரசர்கள் துருபதனின் தலைநகரை

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அதன்பிறகு, ஓ பாரதா, துரோணர் பாஞ்சால மன்னனை சில

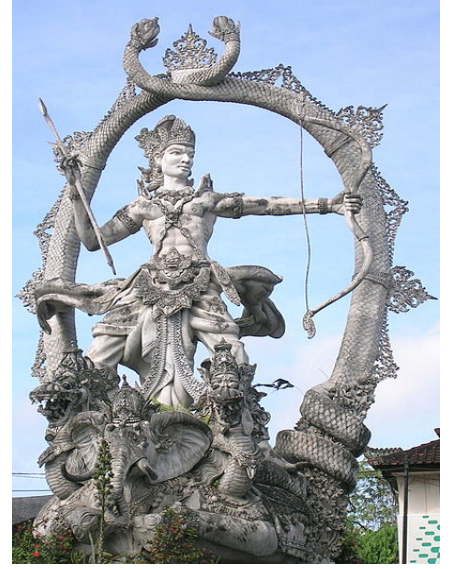
வழக்கமான மரியாதைகளுடன் மகிழ்ச்சியாக விடுவித்து, பாதி நாட்டையும் அவனுக்கு அளித்தார். அன்றிலிருந்து துருபதன், கங்கைக் கரையில் பல நகரங்களுடன் கூடிய மகந்தி மாகாணத்தில் உள்ள காம்பில்யத்தில் கவலையுடனே வசித்து வந்தான். துரோணரிடம் பெற்ற தோல்விக்குப் பிறகு, துருபதன், சர்மண்வதி ஆற்றின் கரை வரை இருந்த தென் பாஞ்சால நாட்டை ஆட்சி செய்தான். பிரம்மசக்தியில் (ஆன்ம பலத்தில்) தாழ்ந்தவனாக இருக்கையில், வெறும் கூடித்திரிய

பலத்தால் மட்டுமே துரோணரை வெல்லமுடியாது என்று நினைத்த துருபதன், (தனது அந்தண எதிரியை அடக்க) ஒரு மகனைப் பெறுவதற்காக உலகம் முழுவதும் சுற்றினான். அதே நேரத்தில், துரோணர் அஹிச்சத்திராபுரியிலேயே தொடர்ந்து வசிக்கலானார். ஓ மன்னா, இப்படியே நகரங்களும் பட்டணங்களும் அடங்கிய அஹிச்சத்திராபுரி அர்ஜுனனால் அடையப்பட்டு, துரோணருக்கு அளிக்கப்பட்டது.

தூக்கமிழந்த திருதராஷ்டிரன் - ஆதிபர்வம் பகுதி 141

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

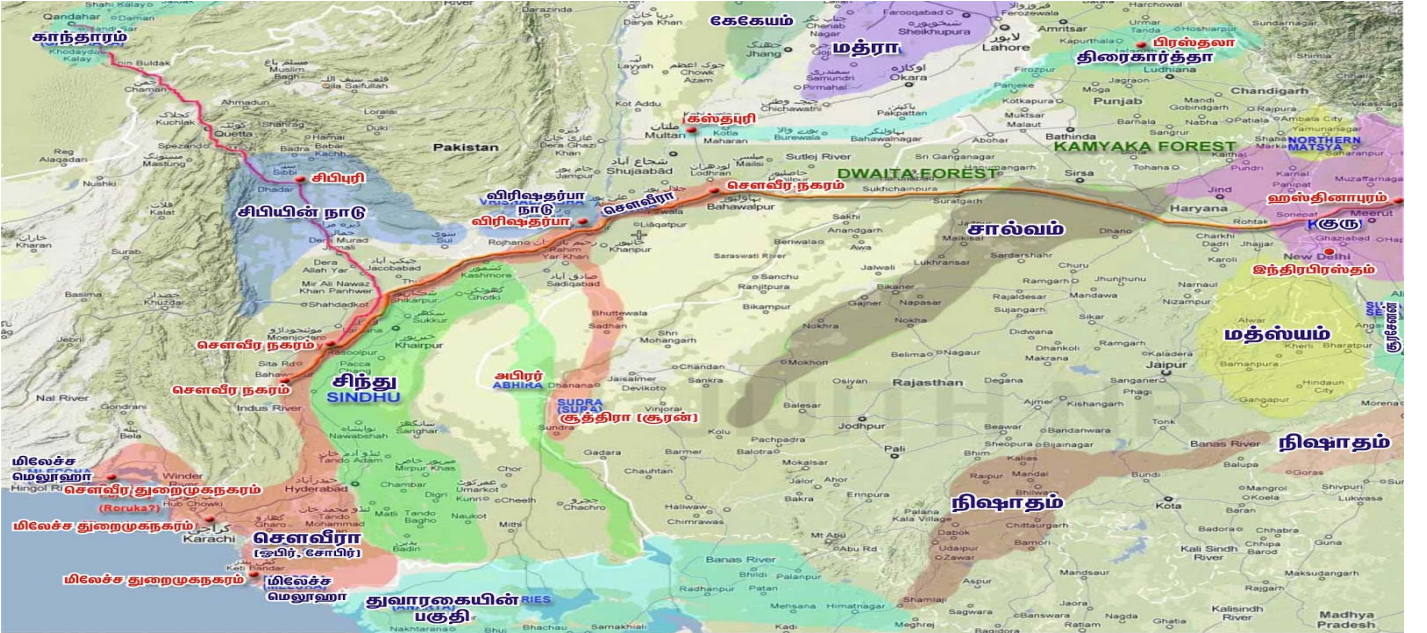
வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ஓ மன்னா, ஒரு வருடம் சென்றதும், திருதராஷ்டிரன், மக்கள் மீது அன்பு கொண்டு, பாண்டுவின் மகன் யுதிஷ்டிரனை, அவனது உறுதிக்காகவும், மனோபலம், பொறுமை, கருணை, வெளிப்படைத்தன்மை, மற்றும் நேர்மையான இதயத்துக்காகவும் தன் அரசின் இளவரசனாக நிறுவினான். குறுகிய காலத்திற்குள், அந்த குந்தி மைந்தன் யுதிஷ்டிரன் தனது நன்னடத்தையாலும், நல்ல குணங்களாலும், கடமையில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்ததாலும், பாண்டுவின் செயற்கரிய செயல்களை மறைய வைத்தான். இரண்டாவது பாண்டவனான விரிகோதரன், சங்கர்ஷ்ணரிடம் (பலராமனிடம்) வாட்போரிலும், கதாயுத்தத்திலும், ரதப்போரிலும் தொடர்ந்து பாடங்களைக் கற்றுக் கொண்டிருந்தான். பீமனின் பயிற்சி காலம் முடிந்ததும், தியுமத்சேனனைப் போன்ற பலம் பெற்று, தொடர்ந்து தனது சகோதரர்களுடன் ஒற்றுமையாகத் வாழ்ந்து, தனது வீரத்தைப் பெருக்கத் தொடங்கினான்.

அர்ஜுனன், தனது (ஆயுதங்களின் மீதான) உறுதியான பிடியாலும், நகர்வதில் உள்ள லாவகத்தாலும், குறியில் கச்சித்தாலும், கூலரா, நாராசா, பலா, விபதா போன்ற நேரான, வளைந்த மற்றும் கனமான ஆயுதங்களில் திறமை பெற்றிருந்ததாலும், பெரிதும் கொண்டாடப்பட்டான். துரோணர், அர்ஜுனனுக்கு நிகராக கரங்களின் லாவகமும், நிபுணத்துவம் கொண்ட ஒருவன் உலகத்தில் இல்லை என்று உறுதிபூறினார். ஒரு நாள், துரோணர் கூடியிருந்த கௌரவ இளவரசர்களின் முன்னிலையில் அர்ஜுனனிடம், "அகஸ்தியருக்கு, அக்னிவேசன் என்ற பெயரில் ஆயுத அறிவியல் பயிலும் சீடர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் எனக்கு குருவாகவும், நான் அவருக்கு சீடனாகவும் இருந்தோம். எனது ஆன்மத் தகுதியால், நான் அவரிடமிருந்து, இடியைப் போன்ற, முடி உலகத்தையும் உட்கொள்ளும் சக்தி கொண்ட, பொய்க்காத ஆயுதமான பிரம்மசிரஸ் என்ற ஆயுதத்தை அடைந்தேன். அந்த ஆயுதம், ஓ பாரதா, எனது இந்த செயலால், இப்போதிருந்து, சீடனுக்கு சீடன் பெயர்ந்து கொண்டே இருக்கும். அதை எனக்குக் கொடுக்கும்போது எனது குரு என்னிடம், "ஓ பரத்வாஜரின் மகனே, இந்த ஆயுதத்தை எப்போதுமே நீ மனிதர்கள் மீது ஏவக்கூடாது. குறிப்பாக சக்தி குறைந்தவர்கள் மீது ஏவவே கூடாது." என்று சொன்னார். ஓ வீரனே, நீ யாரும் பெறமுடியாத இந்தத் தெய்வீக ஆயுதத்தை இப்போது அடைந்திருக்கிறாய். ஆனால் முனிவரின் (அக்னிவேசரின்) கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நட. இங்கே பார் அர்ஜுனா, இப்போது உனது சகோதரர்கள் மற்றும் உறவினர்கள் முன்னிலையில் நீ உனது ஆசாரியனுக்கு கூலியைக் (துட்சணையைக்) கொடு." என்றார். இதைக்கேட்ட அர்ஜுனன், தனது குரு என்ன கேட்டாலும் தருவதாக வாக்களித்தான். அதற்கு குரு, "ஓ பாவங்களற்றவனே, நான் உன்னுடன் போரிடும் போது, நீயும் என்னுடன் போரிட வேண்டும்." என்று கேட்டார். அந்த குரு இளவரசர்களின் எருதைப் போன்றவன் தனது வார்த்தைகளால் அதற்கு உறுதி கூறி, துரோணரின் பாதத்தைத் தொட்டு, வடக்கு நோக்கி சென்றான்.

ஆழி சூழ் உலகத்தில் அர்ஜுனனுக்கு நிகரான வில்லாளி இல்லை என்ற வார்த்தை உலகமெங்கும் எதிரொலித்தது (பரவியது). நிச்சயமாக தனஞ்சயன் கதாயுத்தமாகட்டும், வாட்போராகட்டும், ரதத்திலிருந்து வில் பயன்படுத்துவதாகட்டும் எல்லாவற்றிலும் அற்புதமான திறமைபெற்றிருந்தான்.

சகாதேவன், கடமைகள் மற்றும் நீதிகளின் அறிவியலை தேவர்களின் ஆன்மீகத் தலைவனிடமிருந்து (பிரகஸ்பதி) பெற்று, தொடர்ந்து தனது சகோதரர்களின் கட்டுப்பாட்டுகள் வாழ்ந்தான். தனது சகோதரர்களுக்கு அன்பான நகுலன், துரோணரால் பயிற்சி கொடுக்கப்பட்டு, சிறந்த வீரனாகவும், பெரும் ரதப் போராளியாகவும் (அதிரதனாகவும்) இருந்தான். கந்தர்வர்களால் படையெடுக்கப்பட்டும், தொடர்ந்து மூன்று வருடங்கள் வேள்வி செய்த பெரும் சௌவீரனைக் கொல்லும் அளவுக்கு, அர்ஜுனனும் மற்றவர்களும் பெரும் பலசாலிகளாகினர். பாண்டுவாலேயே அடக்கமுடியாத அந்த யவனர்களின் {சௌவீர்} அரசனை, அர்ஜுனன் கட்டுப்படுத்தினான். மறுபடியும், எப்போதும் குரு குலத்தவரை அவமதித்தே வந்த *சௌவீர்களின் மன்னனான பெரும் வீரம் கொண்ட விபுலனை, புத்திசாலி அர்ஜுனன் ஆட்சி அதிகாரத்தின் எல்லையை உணர வைத்தான். அர்ஜுனன், திடமாகப் போரிட்ட தத்தாமித்ரா என்று அழைக்கப்பட்ட சௌவீர் மன்னன் சுமித்திரனை (அவனது தற்பெருமையை) தனது கணைகளால் நசுக்கினான். பீமனின் துணை கொண்டு, தனி ரதத்தில் சென்ற மூன்றாவது பாண்டவன் {அர்ஜுனன்}, பத்தாயிரம் ரதங்களுடன் இருந்த கிழக்கு நாடுகளின் மன்னர்களை அடக்கினான். தனஞ்சயன், அதே போலவே தனி ரதத்தில் சென்று தெற்கு நாடுகளையும் குரு குலத்தவரின் அரசுக்கு பெரும் கப்பம் கட்ட வைத்தான். இப்படியே அந்த மனிதர்களில் முதன்மையான சிறப்புமிக்க பாண்டவர்கள், மற்ற மன்னர்களின் பகுதிகளை வெற்றி கொண்டு, தங்கள் நாட்டின் எல்லைகளை விரிவுபடுத்தினர். அந்த பெரும்பலம்வாய்ந்த வில்லாளிகளின் பெரும் வீரத்தையும் பலத்தையும் கண்ட மன்னன் திருதராஷ்டிரனுக்கு பாண்டவர்கள் மீது வைத்திருந்த நல்லெண்ணம் விஷமாகி, அன்றிலிருந்து அவர்களைக் குறித்து கவலை கொண்டு, தூக்கமின்றி இருந்தான்.

• சௌவீரம் என்ற பெயரில் 12 இளவரசர்களால் ஆளப்பட்ட 12 நாடுகள் சிந்து நதிக்கரையோரம் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. சௌவீரம் என்றால் நூறு வீரர்களின் அரசு என்று பொருள். ஜெயத்ரதன் அவர்களுக்கெல்லாம் தலைவனாக இருந்தான். மஹாபாரதம் 3.263ல் ஜெயத்ரதன் பாஞ்சாலியிடம் அந்த மனிதர்களின் பெயர்களை வரிசையாகக் கூறுகிறான்.

கணிகர் நீதி - ஆதிபர்வம் பகுதி 142அ (நரிக் கதை)

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பாண்டுவின் வீர மைந்தர்கள், பெரும் சக்தி கொண்டு பலத்தை பெருக்கி வருவதைக் கேள்விப்பட்ட மன்னன் திருதராஷ்டிரன் கவலையில் மூழ்கி மிகவும் பரிதாபமாக இருந்தான். பிறகு, அவன், அரசியலின் அறிவியலை நன்கு அறிந்தவரும், மன்னனுக்கு ஆலோசனை வழங்குவதில் நிபுணருமான, அமைச்சர்களில் முதன்மையான கணிகரை அழைத்து,

"ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே, பாண்டவர்கள் தினமும் பூமியைத் தங்களது நிழலால் அதிகமாக மறைத்து வருகின்றனர். நான் அவர்களிடம் மிகுந்த பொறாமை கொண்டுள்ளேன். நான் அவர்களுடன் அமைதி காக்கவா? அல்லது போர் தொடுக்கவா? ஓ கணிகரே, இது தொடர்பாக உமது அறிவுரை நிச்சயமாக எனக்குத் தேவை. நான் நீர் சொல்வது போல நடந்து கொள்வேன்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அந்த அந்தணர்களில் சிறந்தவர், மன்னனால் இப்படிக்கேட்கப்பட்டதும், கூர்மையான வார்த்தைகளால், அரசியலின் அறிவியல் ஏற்றுக்கொள்ளும் வகையில் பேசினார்.

ஓ பாவமற்ற மன்னா, உனக்கு விடையாக நான் சொல்லப் போவதைக் கேள். ஓ குரு மன்னர்களில் சிறந்தவனே, நான் சொல்வதையெல்லாம் கேட்ட பிறகு என்னிடம் கோபம் கொள்ளாதே. மன்னர்கள், உயர்த்திப்பிடித்த கதைகளுடனேயே {கதாயுதங்களுடனேயே} {தேவைப்படும்போது தாக்குவதற்கு} எப்போதும் {தண்டனை கொடுப்பதற்குத்} தயாராக இருக்க வேண்டும். அவர்கள் எப்போதும் தங்கள் வீரத்தை அதிகரித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். எப்போதும் தாக்கத் தயாராக இருக்கும் மன்னனைக் கண்டு அனைவரும் அஞ்சுவர். ஆகையால் ஒரு மன்னன் எப்போதும், அவன் செய்யும் அனைத்தையும் விட தண்டனைக்கு தஞ்சமளிக்க வேண்டும் {தண்டனை கொடுக்க தயாராக இருக்க வேண்டும்}. தனது எந்த பலவீனத்தையும் எதிரி அறிந்து கொள்ளாத வகையில் அவன் தன்னை தகவமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால், தான் தனது எதிரியிடம் கண்டுபிடிக்கும் பலவீனத்தைக் கொண்டு (அவனது அழிவிற்காக) அவனைத் தொடந்து கொண்டேயிருக்க வேண்டும். அவன் {மன்னன்} எப்போதும், ஒரு ஆமை தனது உடலை மறைத்துக் கொள்வது போல, தனது செயல்களையும், அதன் முடிவுகளையும், தனது சொந்த பலவீனத்தையும் மற்றவர்கள் பார்வையிலிருந்து மறைத்து வைக்க வேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட செயலைத் தொடங்கி விட்டால், அதை அவன் முடிமையாக முடிக்க வேண்டும். ஒரு முள்ளைப் பார், அதை முடிமையாக எடுக்காவிட்டால், அது வளரும் புண்ணை {புண்} உற்பத்தி செய்யும். உனக்குத் தீங்கு செய்யும் எதிரியைக் கொல்வது எப்போதும் பாராட்டுக்குரியதே. எதிரி பெரும் வீரனாக இருந்தால், அவனது ஆபத்து {அழிவு} காலத்தை {கெட்ட நேரத்தை} எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்க வேண்டும். பிறகு, எந்த மன உறுத்தலும் இல்லாமல் அவனைக் கொல்ல வேண்டும். அவன் {எதிரி} பெரும் போர்வீரனாக இருந்தால், அவனது ஆபத்துக் காலத்தை {கெட்ட நேரத்தை} எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்து, அவனை வானுலகிற்கு பறக்க வைக்க வேண்டும். ஓ தகப்பனே {மன்னா}, எவ்வளவு வெறுப்புட்டும் வகையில் எதிரி இருந்தாலும் அவனை வசைபாடக் கூடாது. அருகருகே இருக்கும் பொருட்கள் ஒன்றின்மேல் ஒன்றுவிழுவதால் எளிதாகத் தீயைப் பரவ வைத்து ஒரு கானகத்தையே எரித்துவிடும் சக்தி ஒரு தீப்பொறிக்கு உண்டு. மன்னர்கள் சில நேரங்களில் குருடர்களாகவும், செவிடர்களாகவும் நடிக்க வேண்டும். தங்களால் தண்டிக்க இயலாவிட்டால் {தண்டிக்க முடியாத காரணம் இருக்கும்போது}, தண்டனைக்குரிய குற்றம் எதையும் தான் காணாதது போல நடிக்க வேண்டும். இது போன்ற நேரங்களில், அவர்கள் தங்கள் விற்களை {வில்} புல்லால் ஆனதாக மதிக்க வேண்டும். ஆனால், அவர்கள் எப்போதும் கானகத்தில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் மான்கூட்டம் போல விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும். உனது பகைவன் உனது ஆட்சிக்குள்ளிருக்கையில், அவனை வெளிப்படையாகவோ அல்லது ரகசியமாகவோ எந்தவகையிலாவது கொன்றுவிடு. அவன் உன்னிடம் பாதுகாப்புக் கோரினாலும், அவனிடம் நீ கருணையே காட்டாதே. உனது எதிரியையோ அல்லது உன்னை ஒருமுறை காயப்படுத்தியவனையோ, {தேவைப்பட்டால்} ஏராளமாகப் பணத்தை இறைத்தாவது கொன்றுவிடு. அப்படி அவனைக் கொல்வதால் நீ நிம்மதியாக இருக்கலாம். இறந்தவர்களால் பயமுறுத்தவே முடியாது. நீ உனது மூன்று, ஐந்து மற்றும் ஏழு (ஆதாரங்களை) பகைவர்களை {மூன்று: பிரபுசக்தி, மந்திர சக்தி, உற்சாக சக்தி - ஐந்து: மந்திரி, தேசம், அகழ், பொக்கிஷம், ஸேனை - ஏழு: ராஜா, மந்திரி, ஸ்நேகன், பொக்கிஷம், தேசம், அகழ், ஸேனை} அழிக்க வேண்டும். நீ உனது எதிரியை வேரோடும் கிளைகளோடும் {வேரோடும் வேரடி மண்ணோடும் என்றே தமிழில் சொல்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன்} அழிக்க வேண்டும். அதன்பிறகு, நீ அவர்களின் கூட்டாளிகளையும் நம்பிக்கைக்குரியவர்களையும் அழிக்க வேண்டும். கருப்பொருள் அழிந்துவிட்டால், கூட்டாளிகளாலும், நம்பிக்கைக்குரியவர்களாலும் நிலைத்திருக்க முடியாது. ஒரு மரத்தின் வேர்

கிழிக்கப்பட்டால் (அறுக்கப்பட்டால்), அதன் கிளைகளாலும், குச்சிகளாலும் {twig} முன்பு போல நிலைத்திருக்க முடியாது.

உனது சொந்த செயல்களையும், அதன் முடிவுகளையும் கவனமாக மறைத்து, உனது எதிரிகளின் குறைகளையும் பலவீனத்தையும் கண்காணித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். ஓ மன்னா, உனது எதிரிகளை ஆவலுடன் கவனித்துக் கொண்டே உனது நாட்டை நீ ஆள வேண்டும். வேள்வி நெருப்பைத் தொடர்ந்து எரியவிட்டும், படிப்பு நிற ஆடை அணிந்தும், ஐடா முடி தரித்தும், மிருகங்களின் தோலை உனது படுக்கையாகக் கொண்டும், நல்லவன் போல் வேடமிட்டு உனது எதிரியின் நம்பிக்கையை முதலில் நீ பெற வேண்டும். அவன் நம்பிக்கையை நீ பெற்றதும், உடனே ஓநாயாக எழுந்து அவன் மேல் விழ வேண்டும். கனிந்த பழங்களைப் பறிப்பதற்காக, மரத்தின் கிளைகளை வளைக்க, கொக்கி மாட்டப்பட்ட தடியைப் பயன்படுத்துவது போல, செல்வத்தை அடைய தெய்வீக {காவி} உடையும் அணியலாம் என்று சொல்லப்படுகிறது. எப்படியும் தேர்வுக் கொள்கையையே (பறிக்கப் போகும் கனிகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் உள்ள கொள்கை) நீ பின்பற்ற வேண்டும் ஆகையால் கனியை அடைய பின்பற்றப்படும் நடைமுறையே, உனது எதிரிகளை அழிப்பதிலும் பின்பற்றப்பட வேண்டும்.

காலம் வரும் வரை உனது எதிரியைத் தோளில் தாங்கிக் கொள், அப்போதுதான், நேரம் வந்ததும், மண்பானையை கடும் தரையில் வேகமாக தூக்கி வீசுவது போல, அவனை கீழே தூக்கி வீசி துண்டுகளாக உடைக்க முடியும். ஒரு எதிரி உன்னிடம் பரிதாபகரமாகப் பேசினால், அவனை விட்டுவிடக் கூடாது. அவனிடம் எந்த கருணையும் காட்டாமல் அவனைக் கொன்றுவிட வேண்டும். அமைதியின் கலைகளாலோ, பணம் செலவழித்தோ ஒரு எதிரி அழிக்கப்பட வேண்டும். எதிரியின் கூட்டாளிகளிடம் ஒற்றுமையின்மையை வளர்த்தோ அல்லது படைபலத்தாலோ, உனது பலத்துக்கு உகந்த செயலைச் செய்து நிச்சயமாக உனது எதிரியை அழிக்க வேண்டும்," என்றார்.

திருதராஷ்டிரன், "அமைதியின் கலைகளாலோ அல்லது பணம் செலவழித்தோ அல்லது ஒற்றுமையின்மையை ஏற்படுத்தியோ அல்லது படைபலத்தைப் பயன்படுத்தியோ ஒரு எதிரியை எப்படி அழிக்கலாம் என்பதை எனக்கு உண்மையாகச் சொல்வீராக," என்று கேட்டான். கணிகர், "ஓ ஏகாதிபதியே கேள், கானகத்தில் வசித்து வந்த, அரசியலின் அறிவியல் அறிந்த ஒரு நரியின் வரலாற்றைக் கேள். தனது நலனின் மட்டுமே அக்கறைகொண்ட ஒரு ஞானமுள்ள நரியானது, புலி, எலி, ஓநாய் மற்றும் கீரிப்பிள்ளை ஆகிய நான்கு சகாக்களுடன் வாழ்ந்து வந்தது. ஒரு நாள், கானகத்தில் ஒரு மான்கூட்டத்திற்கு தலைமையான வலுவான மான் ஒன்றை அந்த நண்பர்கள் கண்டனர். அந்த மானின் வேகத்தாலும், பலத்தாலும் அதை அவர்களால் அடிக்க முடியவில்லை.

அதனால் அவர்கள் அனைவரும் கலந்து யோசிக்க ஒரு கூட்டம் போட்டனர். நரி பேச்சைத் துவங்கி, "ஓ புலியே, நீயும் இந்த மாணை அடிப்பதற்குப் பெரும் முயற்சி செய்தாய். ஆனால் இளமையான இந்த மானின் வேகத்தாலும், புத்திசாலித்தனத்தாலும் அது உன்னால் முடியவில்லை. இப்போது இந்த எலி சென்று, தாங்கிக் கொண்டிருக்கும் அந்த மானின் காலைக் கடிக்கட்டும். அந்த வேலை முடிந்ததும், நீ அதை அணுகி, அதை அடி. அதன்பிறகு, நாம் அனைவரும் பெரும் மகிழ்வோடு அந்த விருந்தை உண்போம்." என்றது. நரியின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட அனைவரும், அந்த நரி சொன்னது போலவே விழிப்புடன் வேலை செய்தனர். எலி சென்று அந்த மானின் காலைக் கடித்தது. எதிர்பார்த்தது போலவே புலி அந்த மாணைக் கொன்றது. மானின் உடல் அசைவற்று தரையில் கிடப்பதைக் கண்ட நரி தனது சகாக்களிடம், "அருளப்பட்டவர்களே,

உங்களைச் சுத்திகரித்துக் கொண்டு வாருங்கள். அதே வேளையில் நான் இந்த மாணைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன்," என்றது.

நரி சொன்னதைக் கேட்டு அனைவரும் நீருற்றுக்குச் சென்றனர். நரி அங்கேயே காத்திருந்து தான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை ஆழ்ந்து தியானித்தது. பெரும் சக்தி கொண்ட புலி, தன்னைச் சுத்திகரித்துக் கொண்டு அந்த இடத்திற்கு முதலில் திரும்பியது. அங்கே நரி தியானத்தில் மூழ்கி இருப்பதைக் கண்ட புலி, நரியிடம், "நீ ஏன் வருத்தத்தில் இருக்கிறாய்? ஓ ஞானமுள்ளவனே, புத்திசாலி உயிரினங்களில் நீயே முதன்மையானவன். நாம் அனைவரும் இந்த விலங்கின் உடலை உண்டு மகிழ்வோம்." என்றது. அதற்கு அந்த நரி, "ஓ பெரும் பலம் கொண்ட கரமுடையவனே, எலி என்ன சொன்னான் தெரியுமா? விலங்குகளின் மன்னன் (புலியின்) பலம் கேவலமானது. இந்த மான் என்னால் கொல்லப்பட்டது. எனது கரத்தின் பலத்தால், அவன் (புலி) இன்று தன் பசியைப் போக்கிக் கொள்ளப்போகிறான் என்று அந்த எலி சொன்னான். அவன் (எலி) இப்படித் தற்பெருமையாகப் பேசியதால், நான் இந்த உணவைத் தொட விரும்பவில்லை." என்றது. அதற்கு அந்த புலி, "எலி அப்படிச் சொன்னது உண்மையானால், எனது உணர்வுகள் விழித்துக் கொள்ளட்டும். நான் இன்று முதல், இந்தக் கானகத்தில் உலவும் உயிரினங்களை எனது கரத்தின் பலத்தால் கொன்று, அதன் சதையை மட்டுமே உண்பேன்," என்று சொல்லி சென்றுவிட்டது.

புலி சென்றதும் அந்த இடத்தில் எலி வந்தது. எலி வருவதைக் கண்ட நரி, "ஓ எலியே, அருளப்பட்டிரு. ஆனால் கீரிப்பிள்ளை என்ன சொன்னான் என்பதைக் கேள். இந்த மானின் உடல் (புலியின் நகங்கள் பட்டதால்) விஷத்தன்மையுள்ளது. நான் இதை உண்ண மாட்டேன். ஆனால் மறுபுறம், ஓ நரியே நீ அனுமதித்தால், அந்த எலியைக் கொன்று, அவனை உணவாகக் கொள்கிறேன் என்றான்," என்றது. இதைக் கேட்ட எலி அஞ்சி, விரைவாகத் தனது பொந்துக்குள் நுழைந்தது. எலி சென்றதும் அந்த இடத்திற்கு, ஓ மன்னா, தன்னைச் சுத்திகரித்துக் கொண்டு ஓநாய் வந்தது. ஓநாய் வந்ததைக் கண்ட நரி அதனிடம், "விலங்குகளின் மன்னன் (புலி) உன்னிடம் கோபமாக இருக்கிறான். உனக்கு நிச்சயமாகத் தீங்கு நேரப்போகிறது. அவன் தனது மனைவியுடன் இங்கு வருவான் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். நீ உனக்கு விருப்பப்பட்ட படி செய்து கொள்." என்றது. மிருகத்தின் சதையை விரும்பும் ஓநாயும், (பந்தியிலிருந்து) நரியால் இப்படி விலக்கப்பட்டது. அந்த ஓநாய் தனது உடலை மிகவும் சுருக்கிக் கொண்டு வேகமாக ஓடிப் போனது. அதன்பிறகுதான் கீரிப்பிள்ளை வந்தது. ஓ மன்னா, அது வருவதைக் கண்ட நரி, "எனது கரத்தின் பலத்தால், நான் மற்றவர்களைத் தோற்கடித்தேன். அவர்கள் ஏற்கனவே ஓடிவிட்டார்கள். முதலில் நீ என்னிடம் சண்டையிடு, அதன்பிறகு நீ விருப்பப்பட்டபடி இந்த (மானின்) சதையைச் சாப்பிடு" என்றது. அதற்கு கீரிப்பிள்ளை, "வீரர்களான புலியும், ஓநாயும், மற்றும் புத்திசாலியான எலியும் உன்னால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர் என்றால், நிச்சயமாக நீ அவர்களைவிட பெரிய வீரனாகத்தான் இருப்பாய். நான் உன்னுடன் சண்டையிட விரும்பவில்லை." என்று சொல்லி கீரிப்பிள்ளை சென்றுவிட்டது.

கணிகர் தொடர்ந்தார், "அவைகள் எல்லாம் அந்த இடத்தைவிட்டு அகன்றதும், நரி தனது கொள்கை முடிவுகளின் வெற்றியால் (success of his policy என்கிறார் கங்குலி) மிகவும் மகிழ்ந்து, தனியாக அந்த மானின் சதையை உண்டது. மன்னர்கள் எப்போதும் இதே போல (இந்த நரியைப் போல) நடந்து கொண்டால், அவர்கள் எப்போதும் மகிழ்வுடன் இருப்பர். தைரியமில்லாதவர்களை அவர்களின் பயத்தைத் தூண்டியும், வீரமானவர்களை அமைதியின் கலைகளைக் கொண்டும், பேராசைக்காரர்களுக்கு செல்வங்களைப் பரிசளிப்பதாலும், தாழ்ந்தவர்களிடம் வீரத்தைக் காட்டியும், அவர்களை நமது ஆளுகைக்குள் கொண்டு வர வேண்டும். நான் சொன்ன இதையெல்லாம் ஒருபுறம் வைத்துவிட்டு, ஓ மன்னா, நான் சொல்லப்போகும் வேறு ஒன்றைக் கேள்."

கணிகர் நீதி - ஆதிபர்வம் பகுதி 142 ஆ

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

முழுமஹாபாரதம்

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "உனது மகனோ, நண்பனோ, சகோதரனோ, தந்தையோ அல்லது ஆன்மிக குருவாகவே இருந்தாலும் அவர்கள் எதிரியானால், வளமையை விரும்பி எந்த மனவறுத்தலும் இல்லாமல், அவர்களை நீ கொன்றுவிட வேண்டும். சாபங்கள் மற்றும் மந்திரம் மூலமோ, செல்வத்தைக் கொடையாகக் கொடுத்தோ, விஷமிட்டோ, அல்லது ஏமாற்றியோ, ஒரு எதிரி கொல்லப்பட வேண்டும். அவனை எக்காரணம் கொண்டும் அலட்சியத்தால் புறக்கணித்து விடக்கூடாது. இரு தரப்பும் சமமாக இருந்து, வெற்றியை நிர்ணயிக்க முடியா சமயத்தில், அக்கறையுடன் விடாமுயற்சியில் ஈடுபடுபவன் வளமை பெறுவான்.

எது செய்யப்பட வேண்டும் எதை செய்யாமல் விட வேண்டும் என்பதை அறியாமல், தீய வழிகளில் செல்வது ஒரு ஆன்மிக குருவே ஆனாலும், அவரும் தண்டிக்கப்பட வேண்டும். நீ கோபத்துடன் இருந்தால், அப்போதும் உனது உதட்டில் புன்னகையுடன் பேசி, நீ கோபமில்லாமல் இருப்பதைப் போல காண்பிக்க வேண்டும். வசை மொழி பேசி உனது கோபத்திற்கான குறிப்பைக் காட்டக்கூடாது. பாரதனே, நீ தாக்குவதற்கு முன்னும், தாக்கும்போதும் கூட மென்மையாகவே பேச வேண்டும்! தாக்குதல் முடிந்ததும், பாதிக்கப்பட்டவனிடம் கருணை காட்டி வருந்து, ஏன் கண்ணீர் விடு. பொருளைக் கொடையாகக் கொடுத்தோ, மென்மையான உனது நடத்தையாலோ எதிரி அமைதியாக இருக்கவைத்து, அவன் நிலை சரியில்லாத போது அவனை அடிக்க வேண்டும். பெரிதும் வெறுக்கத்தக்க குற்றவாளி, அறம்சார்ந்து வாழ்வதைக்கண்டு நீ சிரிக்கலாம், அவன் அணிந்திருக்கும் வேடம் கரு மேகங்கள் மலைகளை மறைப்பதைப் போல அவனது குற்றங்களை மறைத்துவிடும்.

உன்னால் மரணதண்டனை கொடுக்கப்பட்ட மனிதனின் வீட்டை நீ கொளுத்த வேண்டும். பிச்சைக்காரர்கள், நாத்திகர்கள் மற்றும் கள்ளர்களை உனது நாட்டில் வசிக்க அனுமதிக்கவே கூடாது. கேலிப் பேச்சாலோ, விஷத்தாலோ, உணர்ச்சிமிக்கப் போராலோ, கூட்டாளிகளை விலைபேசியோ, செல்வத்தைப் பரிசாகக் கொடுத்தோ, அல்லது உனது பலத்துக்குகந்த எந்த வழியிலாவது உனது எதிரியை அழிக்க வேண்டும். இந்த விஷயத்தில் நீ பெரும் கொடூரனாக செயல்படலாம். மரண கடி கடிக்க, நீ உனது பற்களைக் கூர்மையாக்க வேண்டும். நீ உனது எதிரியை அடிப்பதால் உண்டாகும் விளைவு, அந்த எதிரி மறுபடி தனது தலையைத் தூக்காதவாறு இருக்க வேண்டும். ஒருவனிடம் பயமே இல்லாவிட்டாலும், நீ எப்போதும் அவனிடமும் பயத்துடன் தான் இருக்க வேண்டும். பயமில்லாதவனிடமே பயம் வேண்டும் என்றால், ஒருவனிடம் பயம் இருந்தால் அதைப்பற்றிச் சொல்லவே வேண்டியதில்லை.

முதலாமவன் பலசாலியாக இருப்பின் அவன் உன்னை வேர் வரை அழித்துவிடுவான் (நீ தயார் நிலையில் இல்லாததால்). நன்றியுடன் இல்லாதவர்களை நீ நம்பவே கூடாது. நன்றியுள்ளவர்களையும் நீ நம்பக் கூடாது. உனது நம்பிக்கைக்குரியவர்கள் உனக்கு எதிரியாக மாறினால், நீ நிச்சயமாக அழிந்துவிடுவாய். நன்றி மற்றும் நம்பகத்தன்மையை சோதித்துப் பார்த்த பிறகே, அவர்களை உனது நாட்டிலும் மற்றவர்கள் நாட்டிலும் ஒற்றர்களாக நியமிக்க வேண்டும். அன்னிய தேசங்களில் இருக்கும் ஒற்றர்கள் சரியான ஏமாற்றுக்காரர்களாகவும், துறவு கோலம் பூண்டவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும். நந்தவனங்களில், கேளிக்கை நடக்கும் இடங்களில், கோவில்கள் மற்றும் மற்ற புனிதமான இடங்களில், தலைமை நீதிபதி இருக்கும் இடத்தில், வாரிசாகும் தகுதி உள்ளவர்கள் இடத்தில், தலைமைத் தளபதி இருக்கும் இடத்தில், குடிக்கும் அரங்கினில் (Drinking Halls என்கிறார் கங்குலி), தெருக்களில், மற்றும் (பதினெட்டு) தீர்த்தங்களில் (அமைச்சர், தலைமை குரு, வாரிசாகும் தகுதி உள்ளவன், தலைமைத் தளபதி, அரசவை வாயில் காப்போர், உள் அறைகளில் இருக்கும் மனிதர்கள், சிறைக் காவலர், தலைமை நிலமளப்பவர், பொக்கிஷ அதிகாரி, கட்டளைகளை ஏற்று நடத்துபவர், நகர காவல்துறை அதிகாரி, தலைமை கட்டிட வல்லுனர், நீதிபதி, சபை தலைவர், முதன்மை ஆபத்துதவிகள், கானகங்களைக் காப்பவர் ஆகிய பதினெட்டு தீர்த்தர்கள்) வேள்வி நடக்கும் இடங்களில், கிணறுகளின் அருகில், மலைகள் மற்றும் நதிகளில், கானகங்களில் மற்றும் மக்கள் கூடும் அனைத்து இடங்களிலும் ஒற்றர்கள் இருக்க வேண்டும். பேச்சில் தாழ்ச்சியுடனும், இதயம் கத்தியைப் போல் கூர்மையுடனும் இருக்க வேண்டும். கொடுமையான பயங்கரமான செயலைச் செய்து கொண்டிருக்கும்போதும் உதட்டில் புன்னகையோடு இனிமையாகவே பேச வேண்டும். வளமையில் விருப்பம் இருந்தால், நீ பணிவு,

உறுதி, அமைதி ஆகியவற்றின் எல்லா கலைகளையும் ஏற்று அனுசரிக்க வேண்டும். உனது தலையை தாழ்த்தி மற்றவர்களின் கால்களை நீ வணங்கினாலும், நம்பிக்கையுடனும் விருப்பத்துடனும் இருக்க வேண்டும்.

கொள்கைகளின் விதிகளை நன்கு அறிந்த மனிதன், மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கனியில்லா மரமாகவே இருப்பான். அப்படியே கனி கொடுத்தாலும் அது தரையில் இருந்து பறிக்க முடியாத உயரத்தில் இருக்கும். அந்தப் பழம் பழுத்திருந்தால் அது பதனிடப்படாததாக {raw} காட்சியளிக்க முயல வேண்டும். இவ்வழியில் தன்னை தகவமைத்துக் கொள்பவன் எக்காலத்திலும் புகழால் மங்கமாட்டான். அறம், பொருள் மற்றும் இன்பம் ஆகியன நன்மையும் தீமையும் கலந்து ஒருங்கே பின்னப்பட்டவையாகும். அதில் நன்மைகளை மற்றும் ஏற்று, தீமை தவிர்க்கப்பட வேண்டும். அறத்தைப் பயில்பவர்கள் பொருளின்மையால் வருத்ததுடன் இருந்து, இன்பத்தை ஏற்க மாட்டார்கள். செல்வத்தை அடைபவர்கள் மற்ற இரண்டையும் ஏற்காமல் மகிழ்ச்சியற்று இருப்பார்கள். இன்பத்தை மட்டுமே அனுபவிப்பவர்கள் அறம் பயிலாததாலும், செல்வம் சம்பாதிக்காததாலும் துன்பப்படுவார்கள். ஆகையால், அறம், பொருள், இன்பம் ஆகியவற்றை நீ துன்பப் படாதவாறு பயில வேண்டும். பொறாமலையற்றிருந்து, அக்கரையுடன் உனது காரியத்தை நிறவேற்ற, நீ அடக்கத்துடனும், கவனத்துடனும், முனைப்புடனும் பிராமரணர்களை கலந்தாலோசிக்க வேண்டும்.

வீழ்ந்துவிட்டபின், மென்மையாகவும் வலுவாகவோ எவ்வகையிலாவது எழுந்துவிட வேண்டும். அப்படி எழுந்த பின்னர் அறம் பயில வேண்டும். பேரிடர்களால் பாதிக்கப்படாதவர்கள் வளமையாக முடியாது. பேரிடர்களிலிருந்து மீளும் மனிதனின் வாழ்க்கையில் இதை நாம் காணலாம். கவலையால் பாதிக்கப்பட்டவன், பழங்கால மனிதர்களின் (நள தமயந்தி வரலாற்றைப் போன்ற) {மேலும் அரிச்சந்திரன் சந்திரமதி, ராமன் சீதை வரலாறு போன்ற} வரலாறுகளைக் கேட்க வேண்டும். துன்பத்தால் பாதிக்கப்பட்ட இதயம் கொண்டவன், எதிர்கால வளமையை நம்பி சமாதானம் கொள்ள வேண்டும். கல்விகற்ற ஞானமுள்ளவன் இதுவரை அடைந்த நன்மைகளை நினைத்துப் பார்த்து ஆறுதலடைவான். ஒரு எதிரியிடம் ஒப்பந்தமிட்டபின், இனி செய்ய எதுவும் இல்லை என்று நினைத்து வசதியாக இளைப்பாறுபவன், எழுப்பப்படும்போது, மரத்தில் உச்சியில் படுத்துறங்கியவன் விழுவதைப் போல வீழ்வான்.

கணிகர் நீதி - ஆதிபர்வம் 142 இ

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

ஒரு மன்னன், அனைத்தையும் தனது ஒற்றர்களின் கண்களால் கண்டு, வசை சொல்லுக்கு அஞ்சாமல் தனது அலோசகர்களை அருகிலேயே வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அவன், தனது எதிரியின் ஒற்றர்கள் முன்பு, தனது உணர்வுகளை மறைக்க வேண்டும். ஒரு மீனவன் மீன்களைப் பிடித்து கொண்டு வளமையடைவதைப் போல, ஒரு மன்னன் தனது எதிரியின் உயிர் போன்ற முக்கியமானவற்றைக் கிழிக்காமலும், கொடூர செய்கைகள் செய்யாமலும் இருந்தால் வளமை பெற முடியாது. உனது எதிரியின் பலம், அவனது படைபலத்தில் உள்ளது. அது முற்றிலும் நிர்மூலமாகப்பட்ட வேண்டும். அவற்றை உழுது மேலேயெடுத்து, கத்தரித்துத் தள்ளாவிட்டால், நோயால் தாக்கப்பட்டு, பசியால் துன்பப்பட்டு, குடியை எதிர்பார்க்க வேண்டியதிருக்கும் (and want of drink என்கிறார் கங்குலி). தேவையிருக்கும் ஒருவன் ஒருபோதும் (விருப்பத்தால்) வளமானவனை நாடமாட்டான்.

ஒருவனின் தேவை பூர்த்தியான பிறகு, அவன் எதையும் பெறுவதற்காக யாரையும் அணுகத் தேவையில்லை. ஆகையால், நீ ஒருவனுக்கு எதையும் செய்தால், அதை முடிமையாகச் செய்யாதே. ஆனால், மற்றவர்கள் (அவர்களின் தேவை உனக்கிருப்பின், அவர்கள்) விரும்பிக் கேட்கும்படி ஏதையாவது மிச்சம் வை. வளமையில் விருப்பமுள்ள ஒருவன், எப்போதும் அக்கறையுடன் கூட்டாளிகளையும், ஆதாரங்களையும் தேடிக் கொண்டு, கவனமாகத் தனது போரைத் தொடுக்க வேண்டும். இக்காரியங்களில் அவனது உழைப்பு, மதிநுட்பத்தால் வழிநடத்தப்பட வேண்டும்.

ஒரு மதிநுட்பம் வாய்ந்த மன்னன் எப்போதும், தான் செய்யப்போகும் காரியங்களின் நோக்கத்தை, நண்பர்களும் எதிரிகளும் அறியா வண்ணம் வைத்திருக்க வேண்டும். பிறகு, அந்தச் செயல் செய்யப்படும்போதோ அல்லது முடியும்போதோ, அதை அவர்கள் உணர்ந்து கொள்ளட்டும். ஆபத்து நேராத வரை மட்டுமே நீ அஞ்சுவது போல நடக்க வேண்டும். ஆனால் ஆபத்து நெருங்கிவிட்டால், நீ தைரியமாக அதைப் பற்றிப் பிடிக்க வேண்டும். பலத்தால் தனது கட்டுக்குள் கொண்டுவரப்பட்ட எதிரியை நம்புவன், தனது கருத்துருவில் செயல்படும் நன்மைப் போலத் தனது மரணத்தைத் தானே வரவழைத்துக் கொள்கிறான்.

எதிர்காலத்தில் நீ செய்ய வேண்டிய காரியத்திற்கு (ஆபத்து கருதி) இப்போதே அவசியம் வந்துவிட்டதாக நீ உணர வேண்டும் (அதைச் சந்திக்க ஒரு ஒத்திகை பார்க்க வேண்டும்). இல்லாவிட்டால், ஆபத்து வரும்போது, அவசரத்தால் ஏற்படும் அமைதியின்மையால், முக்கியமான நிகழ்வுகளை நீ கவனிக்கத் தவறிவிடுவாய். வளமையை விரும்பும் ஒருவன், இடம் மற்றும் நேரமறிந்து எப்போதும் மதிநுட்பத்துடன் செயல்புரிய வேண்டும். அவன் விதியைக் கட்டுப்படுத்தும் மந்திரங்கள் மீதும், வேள்விகள் மீதும், அறம், பொருள் இன்பத்தின் மீதும் எப்போதும் ஒரு கண் வைத்திருக்க வேண்டும். இடமும், நேரமும் (கருத்தில் கொள்ளப்பட்டால்) பெரும் நன்மையை விளைவிக்கும் என்பது நன்கு அறியப்பட்ட ஒன்றாகும். எதிரியானவன் முக்கியமற்றவனாக இருப்பினும், அவன் வெறுக்கப்படவே வேண்டும். விரைவில் அவன் தனது வேர்களை அகலமாக விரிக்கும் பனை மரமாகவோ, அல்லது ஆழ்ந்த கானகத்தில் எழும்பும் தீப்பொறியாகி பெரும் நெருப்பை மூட்டுபவனாகவோ மாறலாம்.

சிறு நெருப்பு தொடர்ந்து விறகிடப்படுவதால் பெரும் பகுதிகளை எரிக்கும் சக்தி பெறுகிறது, அதே போல ஒரு மனிதன் கூட்டாளிகளையும் நண்பர்களையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டால், விரைவில் வல்லமைமிக்க எதிரியைக் கூட அடக்கும் வலிவு பெறுவான். உனது எதிரிக்கு நீ கொடுக்கும் நம்பிக்கை, அது நிறைவேறுவதற்கு வெகு முன்னரே மாறிவிட வேண்டும். காரியத்தை முடிக்க நேரம் வரும்போது, அவனிடம் பிணக்கு வர ஏதாவது சாக்கை (சாக்கு, காரணம்) நீ உற்பத்தி செய்ய வேண்டும். ஏதாவது ஒரு காரணத்தைக் கண்டுபிடித்து சாக்கு கூற வேண்டும். அந்தக் காரணம், மற்றொரு காரணத்தில் இருந்து வந்ததாகவும் காட்டிக் கொள்ள வேண்டும். எதிரிகளை அழிக்கும்

காரியத்தில் மன்னர்கள் அனைத்துத் தகுதியிலும் கூர்மையான கத்தியைப் போல இருக்க வேண்டும். கருணையற்று கூர்மையாக, தோலுறைக்குள் மறைத்து வைக்கப்பட்டு, தேவைப்படும்போது சிரத்தை மழிக்கவோ அல்லது தாடையில் ஒரு முடியில்லாமல் (தாடை மழித்தல்) எடுக்கவோ வெகு கூர்மையான ஒரு கத்தியைப் போல் அவன் இருக்க வேண்டும். ஒரு குரு குலத்தவரின் பெருமைகளைத் தாங்குபவனே, பாண்டவர்களையும் மற்றவர்களையும் கவனித்து, ஒரு கொள்கையை உருவாக்கிக் கொள்.

பின்னர் நீ துன்பத்துக்குள்ளாகாதவாறு இப்போதே செயல்படு. நீ அனைத்தும் அருளப்பட்டவன் என்பதையும், அனைத்து அதிர்ஷ்டக் குறிகளையும் பெற்றவன் என்பதையும் நான் அறிவேன். ஆகையால், ஓ மன்னா, பாண்டுவின் மைந்தர்களிடம் இருந்து உன்னைக் காத்துக் கொள்! ஓ மன்னா, பாண்டுவின் மைந்தர்கள், அவர்களது சகோதரர்களை விட (உன் மகன்களை விட) பலசாலிகள்; ஆகையால், ஓ எதிரிகளை தண்டிப்பவனே, நீ என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை உனக்குத் தெளிவாகச் சொல்கிறேன்.

ஓ மன்னா, அதை உனது மைந்தர்களுடன் கேள். அப்படிக் கேட்டுவிட்டு, செயல்படு (தேவையானதை செய்து கொள்). ஓ மன்னா, பாண்டவர்களால் எந்த அச்சமும் ஏற்படாதவாறு நடந்து கொள். நிச்சயமாக, பின்னர் நீ துன்பத்திற்கு ஆளாகாதவாறு, கொள்கைகளின் அறிவியல் {Science of Policy} ஏற்றுக் கொள்ளும் வகையில், செயல்களைச் செய்." என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "குரு குல மன்னன் திருதராஷ்டிரன் சிந்தனையிலாழ்ந்து துக்கத்திலிருக்கும் போது, தன்னாலான அனைத்தையும் சொல்லிவிட்டு கணிகர் தனது வசிப்பிடத்திற்குத் திரும்பினார்.

சம்பவ பர்வம் முற்றிற்று

துரியோதனன் அடைந்த அசூயை - ஆதிபர்வம் பகுதி 143

(ஐதுக்கிரக பர்வம்)

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "சுபலனின் மகனும் (சகுனியும்), மன்னன் துரியோதனனும், துட்சாதனனும், கர்ணனும் ஒருவருக்கு ஒருவர் ஆலோசனை செய்து ஒரு தீய திட்டத்தை வகுத்தனர். குரு குல மன்னன் திருதராஷ்டிரனின் சம்மதத்தைப் பெற்று, குந்தியையும், அவளது மைந்தர்களையும் எரித்துவிட அவர்கள் தீர்மானித்தனர். ஆனால், மேலோட்டமான குறிப்புகளைக் கொண்டே இதயத்தைப் படிக்கும் வல்லமைபெற்ற ஞானமுள்ள விதுரர், இந்தத் தீயவர்களின் வதனத்தைக் கவனித்தே அவர்களது நோக்கத்தைப் புரிந்து கொண்டார்.

பாண்டவர்களின் நன்மைக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்து, உண்மை அறிவால் ஞானம் கொண்ட ஆன்மாவான அந்த பாவங்களற்ற விதுரர், குந்தியும் அவளது மைந்தர்களும் எதிரிகளிடம் இருந்து தப்பிச் செல்ல வேண்டும் என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்தார். அதன் பொருட்டு, பெரும் காற்றையும், அலைகளையும் சமாளிக்கும் ஒரு படகைக் கொணர்ந்த விதுரர், குந்தியிடம், "இந்த திருதராஷ்டிரன் (குரு) குலத்தின் பெருமைகளையும் வாரிசுகளையும் அழிக்கப் பிறந்திருக்கிறான். தனது தீய ஆன்மாவால், நித்தியமான அறத்தை அவன் கைவிடப்போகிறான். ஓ அருளப்பட்டவனே, காற்றிலும், அலைகளிலும் நிலைத்து நிற்கும் ஒரு படகை இந்த நீரோட்டத்தில் தயாராக வைத்திருக்கிறேன். உங்களைச் சுற்றி மரணம் விரித்திருக்கும் வலையிலிருந்து, அப்படகில் ஏறி உனது மைந்தர்களுடன் தப்பித்துவிடு," என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ஓ! பாரத குலத்தில் காளையே(ஜனமேஜயனே), இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட சிறப்பு வாய்ந்த குந்தி, பெரிதும் துயரடைந்தாள். தனது மைந்தர்களுடன்,

அந்தப் படகில் அடியெடுத்து வைத்து, கங்கையில் சென்றாள். பிறகு பாண்டவர்கள், விதுரரின் ஆலோசனைப்படி, அந்தப் படகைக் கைவிட்டு, தங்கள் எதிரிகள் (தாங்கள் வாரணாவதத்தில் இருந்த போது) கொடுத்த செல்வத்தை எடுத்துக் கொண்டு அடர்ந்த கானகத்திற்குள் பாதுகாப்பாக நுழைந்தனர். இருப்பினும், பாண்டவர்களின் அழிவுக்காகத் கட்டப்பட்டிருந்த அரக்கு வீட்டில், ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காக அங்கு வந்திருந்த ஒரு அப்பாவி நிஷாதப் (வேடுவப்) பெண்மணி, தனது மைந்தர்களுடன் எரிந்து போனாள். மிலேச்சர்களில் இழிந்தவனான பாவி புரோச்சனனும் (அந்த அரக்கு வீட்டைக் கட்டியவன்) அந்த நெருப்பில் எரிந்து போனான். இப்படியே திருதராஷ்டிரனின் மைந்தர்கள் தங்கள் ஆலோசகர்களுடன், அவர்களது எதிர்பார்ப்புகளில் ஏமாற்றப்பட்டனர் (பாண்டவர்கள் எரிந்தார்கள் என்று நம்பி அவர்கள் ஏமாந்தனர்). இப்படியேதான் விதுரரின் ஆலோசனையால், சிறப்பு வாய்ந்த பாண்டவர்கள் தங்கள் தாயுடன் காக்கப்பட்டனர்.

ஆனால், (வாரணாவது) மக்கள் அவர்கள் பாதுகாப்பாக இருப்பதை அறியவில்லை. அரக்குவீடு எரிவதைக் கண்ட வாரணாவது மக்கள் (பாண்டவர்கள் எரிந்து இறந்துவிட்டதாகக் கருதி) பெரிதும் வருத்தப்பட்டனர். அவர்கள் மன்னன் திருதராஷ்டிரனிடம் நடந்தது அத்தனையும் தெரியப்படுத்த தங்கள் தூதர்களை அனுப்பினர். அவர்கள் அந்த ஏகாதிபதியிடம் சென்று, "உனது இலக்கை நீ அடைந்துவிட்டாய். இறுதியாக, நீ பாண்டவர்களை எரித்துக் கொன்றுவிட்டாய்! ஓ குரு குல மன்னா, உனது விருப்பங்களை நிறைவேற்றி, உனது பிள்ளைகளுடன் இந்த நாட்டை மகிழ்ச்சியாக அனுபவி" என்றனர்.

இதைக் கேட்ட திருதராஷ்டிரனும் அவனது பிள்ளைகளும், தங்கள் உறவினர்களையும், கூத்திரியையும் (விதுரரையும்), குரு குலத்தவர்களின் முதன்மையான பீஷ்மரையும் சேர்த்துக் கொண்டு, தாங்கள் துக்கமாக இருப்பது போலக் காட்டிக் கொண்டு, பாண்டவர்களுக்கு இறுதி மரியாதைகளைச் செய்தனர்", என்றார்.

ஜனமேஜயன், "ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே, அரக்கு வீடு எரிந்த வரலாற்றையும், அதிலிருந்து பாண்டவர்கள் தப்பித்த வரலாற்றையும் நான் முடிவதுமாகக் கேட்க விரும்புகிறேன். தீயவரின் (கணிகரின்) ஆலோசனைகளைக் கேட்டு, செயல்பட்ட அவர்கள் செய்த (கௌரவர்கள்) செயல் கொடுஞ்செயலாகும். நடந்த வரலாறு அத்தனையும் எனக்குச் சொல்லும். நான் அதைக் கேட்கும் ஆர்வத்தால் கொதித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்", என்று கேட்டான்.

வைசம்பாயனர், "ஓ எதிரிகளைத் தண்டிப்பவனே, அரக்கு வீடு எரிந்ததையும், ஓ ஏகாதிபதியே, பாண்டவர்கள் தப்பியதையும் பற்றி நான் இப்போது உரைக்கும்போது கேட்டுக்கொள். பீமசேனன் பலத்தாலும், அர்ஜுனன் ஆயுத சாதனைகளாலும் விஞ்சியிருப்பதைக் கண்ட தீய துரியோதனன் வருத்தத்துடன் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். பிறகு, துரியனின் பிள்ளையான கர்ணனும், சுபலனின் மகனான சகுனியும் பல வழிகளில் பாண்டவர்களின் மரணத்திற்காக முயன்றனர். பாண்டவர்களும், ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அவற்றைத் தடுத்துவிட்டு, அதன்பிறகு, விதுரரின் ஆலோசனைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவற்றைப் பற்றி எப்போதுமே பேசாமலிருந்தனர். ஓ பாரதனே, பாண்டு மைந்தர்களின் சாதனைகளைக் கண்ட குடிமக்கள், பொது இடங்கள் அனைத்திலும் அவர்களைப் பற்றியே பேச ஆரம்பித்தனர். மாளிகை முற்றத்திலும், மற்ற இடங்களிலும் கூடி, பாண்டுவின் மூத்த மகனே (யுதிஷ்டிரன்), நாட்டை ஆளும் தகுதியைப் பெற்றவன் என்று பேசினர். அவர்கள், "திருதராஷ்டிரன், ஞானக்கண் கொண்டவனாக இருந்தாலும் (பிறவிக்) குருடாயிருப்பதால், முன்பே அவனால் நாட்டை அடைய முடியவில்லை. ஆகையால், இப்போது அவனால் எப்படி அடைய முடியும்? கடும் நோன்புகள் நோற்று, உண்மைக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்திருக்கும் சந்தனுவின் மைந்தன், பீஷ்மர் முன்பே ஆட்சி உரிமையை நிராகரித்துவிட்டார். அவர் இப்போதும் அதை ஏற்கமாட்டார்.

ஆகையால், நாம் இப்போது, பாண்டவர்களில் மூத்தவனை (அரியணையில்) அமர்த்தலாம். அவன் வேதமறிந்தவனாகவும், உண்மையானவனாகவும் அன்பானவனாகவும் இருக்கிறான். சந்தனுவின் மகன் பீஷ்மரையும், நீதிகள் அறிந்த திருதராஷ்டிரனையும் அவன் வழிபட்டு நிற்கிறான். அவன் முன்னவரையும் பின்னவரையும் தங்கள் பிள்ளைக்குட்டிகளுடன் மகிழ்ச்சியாக வைத்திருப்பான்", என்றனர்.

யுதிஷ்டிரன் மீது அன்பு கொண்டவர்கள் இப்படிப் பேசிச் செல்வதைக் கேட்ட பாவியான துரியோதனன், மிகுந்த துன்பம் அடைந்தான். பெருந்துயர் கொண்ட அந்தத் தீய இளவரசனால் அப்பேச்சுகளை நிறுத்த முடியவில்லை. பொறாமையால் கொதிப்படைந்து, திருதராஷ்டிரனிடம் சென்று, அவன் தனிமையாக இருப்பதைக் கண்டு, மரியாதையுடன் வணங்கி, யுதிஷ்டிரனை ஆதரிக்கும் குடிமக்களால் வெறுப்புண்டு, அந்த ஏகாதிபதியிடம், "ஓ தந்தையே, கலைந்து செல்லும் குடிமக்கள் தீய சகுனத்தைக் காட்டும் வார்த்தைகளை உச்சரிப்பதைக் கேட்டேன். உம்மையும், பீஷ்மரையும் கூட கடந்து, அவர்கள் பாண்டுவின் மகனை மன்னனாக்க விரும்புகின்றனர். பீஷ்மர் இந்த நாட்டை ஆளமாட்டார்.

ஆகையால் அவர் இதை ஏற்றுக் கொள்வார். குடிமக்கள் நமக்குப் பெருந்தீங்கு செய்ய முனைகின்றனர் என்பது போலவே தெரிகிறது. பாண்டு, தனது மூதாதையர் நாட்டை தனது அறத்தின் சாதனைகளால் அடைந்தான். ஆனால் நீரோ, நாட்டைப் பெற முடிந்த தகுதி இருந்தும், உமது குருட்டுத்தன்மையால், அதை அடைய முடியவில்லை. பாண்டுவின் வாரிசு என்ற முறையில் பாண்டுவின் மகன் இந்நாட்டை அடைந்தால், அவனுக்குப் பிறகு அவனது மகனும், அதற்குப் பிறகு அவனது மகனின் மகனுமே அதைப் பாண்டுவின் வழியில் பெறுவர். அவ்வழக்கத்தின் பயனாக, ஓ உலகத்தின் மன்னா, நாமும் நமது சந்ததியும் அரச குலத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டு, நிச்சயமாக எல்லா மனிதர்களாலும் அவமதிக்கப்படுவோம்.

ஆகையால், ஓ ஏகாதிபதி, நிலைத்த துயரத்திற்கு நாம் ஆளாகாதவாறும், உணவுக்காக மற்றவர்களை நம்பியிருக்கும் நிலை நமக்கு ஏற்படாதவாறும், தகுந்த ஆலோசனைகளைப் பெறுங்கள். ஓ மன்னா, நீர் ஏற்கனவே அரசரிமையைப் பெற்றுவிட்டீர், ஆகையால் எவ்வளவுதான் மக்கள் நமக்குச் சாதகமாக இல்லையெனினும் நாமே அரசாட்சியைத் தொடர வேண்டும்." என்றான்.

பாண்டவர்களை வாரணாவதம் அனுப்புங்கள் - ஆதிபர்வம்

பகுதி 144

(ஐதுக்கிரக பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "தனது கண்களைப் போன்ற ஞானம் கொண்ட மன்னன் திருதராஷ்டிரன், தனது மகனின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டும், கணிகர் சொன்னதை நினைத்துப் பார்த்தும், துயரடைந்ததால், அவனது மனம் நுண்மைக்கும் தீமைக்குமாக ஆட்டம் கண்டது. பிறகு துரியோதனன், கர்ணன், சுபலனின் மகனான சகுனி மற்றும் நான்காவதாக துட்சாதனனும் சேர்ந்து ஆலோசனை நடத்தினர். இளவரசன் துரியோதனன், திருதராஷ்டிரனிடம்,

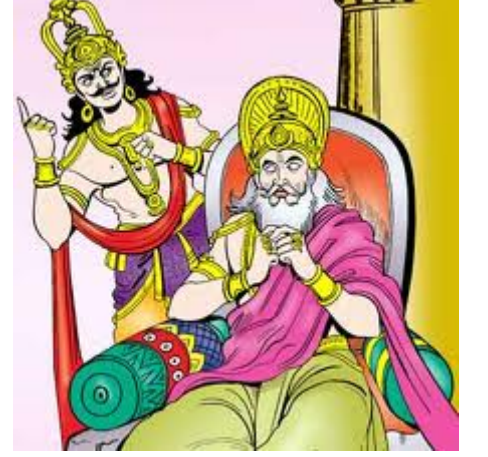
"ஓ தந்தையே, புத்திசாலித்தனமான சூழ்ச்சியால், பாண்டவர்களை வாரணாவதம் எனும் நகரத்திற்கு அனுப்புங்கள். அதன் பிறகு நாம் அவர்களைக் குறித்து அஞ்சத் தேவையில்லை" என்றான். தனது மகனால் உச்சரிக்கப்பட்ட வார்த்தைகளைக் கேட்ட திருதராஷ்டிரன், சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு, துரியோதனனிடம், "பாண்டு எப்போதும் அறத்திற்கு தன்னை அர்ப்பணித்திருந்தான். அவன் எப்போதும் தனது உறவினர்களிடம் கடமையுணர்வுடனேயே இருந்தான். குறிப்பாக என்னிடம் மிகுந்த கடமை உணர்ச்சியுடன் இருந்தான். அவன் உலக இன்பங்களைப் பெரிதாக மதிக்காமல், நாடு உட்பட அனைத்தையும் எனக்குத் தந்துவிட்டான். அவனது மகனும், அவனைப் போலவே அறத்திற்குத் தன்னை அர்ப்பணித்து, எல்லா நற்செயல்களும் புரிகிறான். அவன் உலகப்புகழ் அடைந்து, மக்களின் அபிமானத்துக்குரியவனாக இருந்து, பல கூட்டாளிகளையும் கொண்டிருக்கிறான்; அப்படியிருக்கையில் அவனது தந்தை வழியில் அவனுக்கு வந்த நாட்டிலிருந்து, அவனை எப்படி விரட்ட முடியும்? ஆலோசகர்களும், (நாட்டின்) படை வீரர்களும், அவர்களது பேரன்களும் பாண்டுவால் நன்கு பேணிப் பராமரிக்கப்பட்டவர்கள்.

வாரணாவதம் கிளம்பினர் பாண்டவர்கள் - ஆதிபர்வம் பகுதி 145

(ஐதுக்கிரக பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பிறகு இளவரசன் துரியோதனன், தனது தம்பிகளுடன் சேர்ந்து, மக்களுக்கு செல்வங்களும் மரியாதைகளும் கொடுத்து அவன் பக்கத்திற்கு இழுத்துக் கொண்டிருந்தான். அதே நேரத்தில், திருதராஷ்டிரனால் உத்தரவுகள் கொடுக்கப்பட்ட சில புத்திசாலி சபை அங்கத்தினர்கள், ஒரு நாள், வாரணாவதம் என்ற நகரத்தின் அழகைப்பற்றி வர்ணிக்கத் துவங்கினர். அவர்கள், வாரணாவதத்தில் வரவிருக்கும் பசுபதி (சிவன்) திருவிழாவைப் பற்றிக் கூறினர். அங்கு வரும் மக்கள் கூட்டம் அதிகமாக இருக்கிறது என்றும் உலகத்திலேயே அத்திருவிழா உற்சாகமானதும் மகிழ்ச்சிகரமானதும் ஆகும் என்றும் அந்த அனைத்து ஆபரணங்களையும் பூண்டவர்கள் கூறினார்கள்.

இது அங்கிருந்த அனைத்துப் பார்வையாளர்களின் இதயங்களையும் வசீகரித்தது. இப்படி, திருதராஷ்டிரனின் உத்தரவுப்படி வாரணாவதத்தைக் குறித்து அந்த சபை உறுப்பினர்கள் பேசியதும், ஓ மன்னா, பாண்டவர்களுக்கு, அங்கு சென்று அந்த மகிழ்ச்சிகரமான நகரத்தைக் காணும் ஆவல் உண்டானது. பாண்டவர்களின் ஆவல் தூண்டப்பட்டதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்ட அம்பிகையின் மைந்தன் (திருதராஷ்டிரன்) அவர்களிடம், "இந்த மனிதர்கள் என்னிடம் எப்போதும் வாரணாவதம் தான் உலகத்திலேயே மிக மகிழ்ச்சிகரமான நகரம் என்று சொல்கிறார்கள். ஆகையால், குழந்தைகளே, வாரணாவதத்தில் நடக்கும் திருவிழாவைக் காணும் ஆவல் உங்களுக்கு இருந்தால், உங்கள் நண்பர்களுடனும் விசுவாசிகளுடனும் அங்கு சென்று தேவர்களைப் போல மகிழ்ச்சியாக இருங்கள். அங்கே அந்தணர்களுக்கும், (அங்கே கூடியிருக்கும்) இசைக் கலைஞர்களுக்கும் முத்துக்களையும் ரத்தினங்களையும் கொடுங்கள். நீங்கள் விரும்புவரை அங்கே சிறிது காலம் தேவர்களைப் போல மகிழ்ச்சியாக விளையாடிக் கொண்டிருந்து, பிறகு ஹஸ்தினாபுரம் திரும்புங்கள்" என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "யுதிஷ்டிரன், திருதராஷ்டிரனின் நோக்கங்களைப் புரிந்து கொண்டாலும், தான் பலவீனமாக இருப்பதைக் கருதி, மன்னனிடம், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்றான். பிறகு, சந்தனுவின் மைந்தன் பீஷ்மர், ஞானமுள்ள விதுரர், துரோணர், பால்ஹிகா, கௌரவா, சோமதத்தன், கிருபர், அஸ்வத்தாமன், பூரிஸ்ரவஸ், மற்ற சபை உறுப்பினர்கள், அந்தணர்கள் மற்றும் துறவிகள், புரோகிதர்கள் மற்றும் குடிமக்கள், சிறப்புமிருந்த காந்தாரி ஆகியோரிடம் மெதுவாகவும், எளிமையாகவும், "திருதராஷ்டிரர் உத்தரவின் பேரில் நாங்கள், எங்கள் நண்பர்கள் மற்றும் விசுவாசிகளுடன், மக்கள் கூட்டம் நிறைந்த, அந்த மகிழ்ச்சிகரமான, வாரணாவதத்திற்கு செல்கிறோம். நாங்கள் வளமை அடையவும், பாவங்கள் எங்களை அணுகாதிருக்கவும் எங்களுக்கு வாழ்த்து கூறுங்கள்." என்றான். பாண்டுவின் முத்த மகன் இப்படிக்கேட்டுக் கொண்டதும், கௌரவத் தலைவர்கள் அனைவரும் மகிழ்ச்சிகரமாக அவர்களை வாழ்த்தி, "பாண்டுவின் மைந்தர்களே, அனைத்து கூறுகளும் (ஐம்பூதங்களும்) உங்களை உங்கள் வழியெங்கும் ஆசீர்வதிக்கட்டும். சிறு தீமையும் உங்களை அணுகாதிருக்கட்டும்" என்றனர்.

பாண்டவர்கள், (தங்கள் பங்கு) நாட்டை அடைய சில நல்லெண்ணம் உண்டுபண்ணும் சடங்குகளைச் செய்துவிட்டு, தங்கள் தயாரிப்புகளை முடித்து, வாரணாவதத்திற்குக் கிளம்பினர்.

புரோசனனிடம் பேசிய துரியோதனன் - ஆதிபர்வம் பகுதி 146

(ஐதுக்கிரக பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ஓ பாரதனே, மன்னன், பாண்டவர்களிடம் இப்படிக்கேட்டுக் கொண்டதைக் கேட்ட தீய துரியோதனன், மிகவும் திருப்தி கொண்டான். ஓ பாரத குலத்தில் காளையே, அதன் பிறகு அவன் தனது ஆலோசகரான புரோசனைத் தனிமையில் அழைத்து, அவனது வலக்கரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு, "ஓ புரோசனா, செல்வம் நிரம்பிய இந்த முடி உலகும் எனதே. ஆனால் அது எனக்குச் சமமாக உனக்கும் சொந்தம். ஆகையால்,

அதைக் காப்பது உனது கடமையாகும். உன்னை விட நம்பிக்கைக்குரிய ஆலோசகர் எனக்கு வேறு யாரும் இல்லை. ஆகையால், ஓ தந்தையே, எனக்கு ஆலோசனைகள் கூறி, எனது எதிரிகளை உமது புத்திசாலித்தனமான உபாயங்களால் நீர் அழிக்க வேண்டும். நான் சொல்வதைப் போல செய்யும். பாண்டவர்களை, திருதராஷ்டிரர் வாரணாவதத்திற்கு அனுப்பியிருக்கிறார். அவர்கள் அங்கே திருதராஷ்டிரர் உத்தரவின் பேரில் விழாக்களில் கலந்து கொண்டு மகிழ்ச்சியாக விளையாடிக் கொண்டிருப்பர். வேகமாக செல்லக்கூடிய கோவேறு கழுதைகள் பூட்டப்பட்ட இரதத்தில் ஏறி, நீர் இன்றே அங்கு செல்ல வேண்டும். அங்கு சென்று, ஒரு நாற்கோண அரண்மனையை ஆயுதக் கிடங்கின் அருகில் கட்டி விலை உயர்ந்த பொருட்களாலும் ஆசனங்களாலும் நிரப்பி, அந்த மாளிகையைக் (துருவியறியும் கண்களுடன்) காத்து வாரும். கிடைக்கும் சணல், பிசின் மற்றும் எளிதாக எரியும் மற்ற பொருட்களைப் (அவ்விட்டைக் கட்டுவதில்) பயன்படுத்தவும். சிறிது மண்ணும், நெய்யும், எண்ணெயும், கொழுப்பும் சேர்த்து, அதிக அளவில் அரக்கையும் சேர்த்து சுவர்களில் பூசச் செய்யும். வீடு முழுவதும் சணலையும், எண்ணெயையும், சுத்திகரிக்கப்பட்ட நெய்யையும், அரக்கையும், மரங்களையும் பரப்பி வைத்து பாண்டவர்களோ மற்றவர்களோ அந்த வீடு எளிதாக எரிந்து விடும் என்று முடிவு செய்யாதவாறு அதை அமைக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஒரு மாளிகையை அமைத்து, பாண்டவர்களைப் பெரும் மரியாதையுடன் அழைத்து வந்து அம்மாளிகையில் குந்தியுடனும் அவர்களது நண்பர்களுடனும் வசிக்க வையும். திருதராஷ்டிரர் குறை சொல்லாதவாறு தொழில்திறமைவாய்ந்த தொழிலாளர்களால் மேலான ஆசனங்களையும், வாகனங்களையும், படுக்கைகளையும் அவர்களுக்கு அமைத்துக் கொடும். காரியம் முடியும் வரை வாரணாவதத்தில் உள்ள எவரும் எதையும் அறியாத வண்ணம் அதைச் செய்ய வேண்டும். பாண்டவர்கள் நன்றாக உறங்குவதை உறுதி செய்து கொண்டு, அச்சமில்லாமல், நீர் அந்த மாளிகையில் வெளிப்புற வாயிலில் தீ வைக்க வேண்டும். அதன்காரணமாக பாண்டவர்கள் எரிந்து சாக வேண்டும். மாளிகை எரிந்ததால் பாண்டவர்கள் இறந்தார்கள் (அது ஒரு விபத்து) என்று மட்டுமே மக்கள் சொல்ல வேண்டும்." என்றான்.

குரு இளவரசனிடம், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொல்லிய புரோசனன், வேகமான கோவேறு கழுதைகள் பூட்டப்பட்ட ரதத்தில் வாரணாவதம் சென்றான். ஓ மன்னா, அங்கே சென்று நேரங்கடத்தாமல், துரியோதனனின் ஆணைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, அவன் சொன்ன எல்லாவற்றையும் செய்தான்.

விதுரரின் பிதற்றல் மொழி - ஆதிபர்வம் பகுதி 147

(ஐதுக்கிரக பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அதேவேளையில் பாண்டவர்கள் காற்று வேகத்தில் செல்லக்கூடிய நல்ல குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட ரதத்தில் ஏறினர். அவர்கள் ரதங்களில் ஏறுவதற்கு முன்னர், பெரும் துயரத்துடன் பீஷ்மர், மன்னன் திருதராஷ்டிரன், சிறப்புமிகூந்த துரோணர், கிருபர், விதுரர் மற்றும் குரு குல மூத்தவர்களின் பாதங்களைத் தொட்டனர். மூத்தவர்களை மரியாதையுடன் வணங்கி, சிறுவர்களையும் தங்களுக்குச் சமமாக வாரியணைத்து, அரசகுல மகளிர் எல்லோரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு, அவர்களை மரியாதையுடன் வலம் வந்து, நாட்டின் குடிமக்களிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு, தங்கள் நோன்புகளின் மீது முடி மனம் வைத்து வாரணாவதம் சென்றனர். பெரும் ஞானமுள்ள விதுரரும், குரு குலத்தவரில் எருதைப் போன்ற மற்றவர்களும் மற்றும் குடிமக்கள் அனைவரும் பெரும் துயர் கொண்டு, குரு குலத்தவரில் புலிகளைப் போன்ற அவர்களைக் சிறிது தூரத்திற்குப் பின் தொடர்ந்து சென்றனர்.

பாண்டவர்களைத் தொடர்ந்த குடிமக்களில் சிலர் துன்பத்துடன் செல்லும் பாண்டுவின் மகன்களைக் கண்டு மிகவும் வருத்தத்துடன் சத்தமாக, "தீய ஆன்மா கொண்ட மன்னன் திருதராஷ்டிரன் ஒரே கண்ணுடன் எந்தப் பொருளையும் பார்ப்பதில்லை. அந்த குரு குல ஏகாதிபதி அறத்தின் பக்கம் தனது பார்வையை செலுத்த மறுக்கிறான். பாவங்களற்ற யுதிஷ்டிரனோ, பலம்வாய்ந்த மனிதர்களின் முதன்மையான பீமனோ, அல்லது குந்தியின் (இளைய) மகனான தனஞ்செயனோ (அர்ஜுனனோ) இனி எப்போதும் குற்ற உணர்ச்சி (புரட்சிப் போர் தொடுக்கும் பாவத்தினால் உண்டாகும் குற்ற உணர்ச்சி) கொள்ளத் தேவையில்லை. இவர்களே அமைதியுடன் இருக்கும்போது, மாத்ரியின் சிறப்புமிகூந்த மகன் என்ன செய்ய முடியும்? தங்கள் தந்தையின் மூலம் இவர்கள் நாட்டையடைந்ததை திருதராஷ்டிரனால் பொறுக்க முடியவில்லை. பாண்டவர்கள் அந்த பாவகர பூமிக்கு நாடு கடத்தப்படுவதில் துயருறு வேண்டிய பீஷ்மர், எப்படி இந்தப் பெரும் அநீதியை அனுமதித்தார்? குரு குலத்தைச் சார்ந்த சந்தனுவின் மைந்தன் விசித்திரவீரியனும், அரசு முனியான பாண்டுவும் நம்மைத் தந்தையைப் போல கவனித்துக் கொண்டனர்.

ஆனால் இப்போதோ, அந்த மனிதர்களில் புலி போன்ற பாண்டு தேவலோகம் உயர்ந்துவிட்டான். பாண்டுவின் மைந்தர்களான இந்த இளைவர்களை திருதராஷ்டிரனால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. இந்த நாடு கடத்தலை ஏற்காத நாமும், இந்த அற்புதமான நகரத்தையும் நமது இல்லங்களையும் துறந்து, யுதிஷ்டிரன் செல்லுமிடத்திற்கே செல்வோம்." என்றனர்.

தானே துக்கத்துடன் வந்து கொண்டிருந்தாலும், வழியில் துயருற்ற குடிமக்களின் சொற்களைக் கேட்டு சிறிது நேரம் சிந்தித்த யுதிஷ்டிரன், அவர்களிடம் "மன்னன் நமக்குத் தகப்பனைப் போன்றவர், மதிப்புக்குரியவர், ஆன்ம குரு, நமக்கு முதன்மையானவர். எப்போதுமே அவர் சொல்வதை சந்தேகம் இல்லாத இதயத்துடன் ஏற்று, செயல்படுத்துவதே நமது கடமையாகும். நீங்கள் எங்களது நண்பர்கள். எங்களைச் சுற்றி நடந்து, உங்கள் ஆசீர்வாதங்களால் எங்களை மகிழ்வித்து, உங்கள் வசிப்பிடங்களுக்குத் திரும்புங்கள். உங்களால் எங்களுக்குக் காரியமாக வேண்டிய காலம் வரும்போது, எங்களுக்கு நன்மை செய்யக்கூடிய காரியங்களை நாங்களே ஏற்றுக் கொள்ளும் வகையில் நிச்சயமாக நீங்கள் சாதிப்பீர்கள்," என்றான். இப்படி கேட்டுக்

கொள்ளப்பட்டதும், அக்குடிமக்கள் பாண்டவர்களை வலம் வந்து, தங்கள் ஆசிகளைக் கூறி, தத்தமது வசிப்பிடங்களுக்குத் திரும்பினர்.

பாண்டவர்களைக் குடிமக்கள் பின்தொடர்வது நின்றதும், நீதிகளனைத்தும் அறிந்த விதுரர், பாண்டவர்களில் மூத்தவனை விழிப்படையச் செய்யப் பேசினார். பிதற்றல் மொழியை

(மிலேச்சர்களின் மொழி) நன்கறிந்த கற்றறிந்த விதுரர், அதே மொழியை நன்கறிந்த யுதிஷ்டிரனிடம் மிலேச்ச நாவு உச்சரிக்கும் வார்த்தைகளை மற்றவர் அறியாவண்ணம் யுதிஷ்டிரனுக்கு மட்டுமே புரியும் வண்ணம், "அரசியல் அறிவியலுக்கு ஏற்ப எதிரியின் திட்டங்களை கண்டறிந்த ஒருவன், அவற்றை அறிந்து கொண்டு, ஆபத்தை விலக்கும் முறையில் நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

உடலை வெட்டுவதற்கு, இரும்பால் செய்யப்படாத கூரிய ஆயுதங்களும் இருக்கின்றன என்பதை அறிந்த ஒருவன், அதைத் தடுக்கும் முறைகளையும் அறிந்திருந்தால், அவனை பகைவரால் காயப்படுத்த முடியாது. வைக்கோலையும் மரத்தையும் உண்பவனோ {நெருப்போ} பனியை உலர்த்துபவனோ {சூரியனோ} ஆழ்ந்த கானகத்தின் துளையில் வசிப்பவர்களை {எலி, முயல் போன்றவைகளை} எரிக்க முடியாது என்பதை அறிந்த ஞானமுள்ளவன் பாதுகாப்பாக வாழ்ந்திருப்பான். குருடன் வழியைப் பார்ப்பதில்லை. குருடனுக்கு திசைகளின் ஞானமும் கிடையாது. உறுதியற்ற ஒருவன் வளத்தை அடைவதில்லை.

இதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டு, உங்களைக் காத்துக் கொள். எதிரிகளால் கொடுக்கப்படும் இரும்பாலாகாத ஆயுதத்தை (எரியக்கூடிய வீடு) எடுக்கும் மனிதன், தனது வசிப்பிடத்தை நரியின் வசிப்பிடம் போல ஆக்கினால் (வெளியே செல்லும் வழி பல வைத்தால்) நெருப்பிலிருந்து தப்பிக்கலாம். ஒரு மனிதன் ஊர் சுற்றினால் வழிகள் பற்றிய ஞானத்தை அடையலாம். நட்சத்திரங்களின் துணை கொண்டு திசையை அறியலாம். தன்னிடம் உள்ள ஐந்தைக் (ஐம்புலன்களைக்) கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்கும் ஒருவனை, அவனது எதிரிகளால் அடக்க முடியாது.

இப்படிச் சொல்லப்பட்ட பாண்டுவின் மகன் யுதிஷ்டிரன், கற்ற மனிதர்களில் முதன்மையான விதுரரிடம், "உம்மை நான் புரிந்து கொண்டேன்" என்றான். பிறகு விதுரர், பாண்டவர்களுக்கு சில அறிவுரைகள் சொல்லி சிறிது தூரம் அவர்களைத் தொடர்ந்து, பின்பு அவர்களை வலம் வந்து, அவர்களிடம் விடைபெற்று தனது வசிப்பிடம் திரும்பினார்.

குடிமக்களும், பீஷ்மரும், விதுரரும் சென்ற பிறகு, குந்தி யுதிஷ்டிரரிடம், "மக்கள் முன்னிலையில் கூத்திரி(விதுரர்) சொன்னது எதுவுமே விளங்கவில்லை. அவர் எதுவுமே சொல்லாதது போலவே இருந்தது. ஆனால் நீயும் அதே போன்ற வார்த்தைகளால், அதே குரலில், பதிலுரைத்தாய். எங்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. நாங்கள் அறிந்து கொள்வது தவறல்ல என்றால், நீயும் அவரும் பேசிக் கொண்ட அனைத்தையும் நான் கேட்க விரும்புகிறேன்," என்று கேட்டாள்.

யுதிஷ்டிரன், "அறம் சார்ந்த விதுரர் என்னிடம், நமக்காகக் கட்டப்பட்டிருக்கும் மானிகை எளிதில் எரியத்தக்கப் பொருட்களால் ஆனது என்று சொன்னார். தப்பிக்கும் வழியை நீ அறியாமல் இருக்கக்கூடாது என்றும் தனது புலன்களைக் கட்டுக்குள் வைத்திருக்கும் ஒருவன் முடி உலகத்தின் அரசாட்சியையும் அடைவான் என்றும் சொன்னார். அதற்கு நான் விதுரரிடம் நான் புரிந்து கொண்டேன் என்று சொன்னேன்," என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பாண்டவர்கள் பங்குனி மாதத்தின் எட்டாவது நாளில் ரோகிணி நட்சத்திரத்தில் வாரணாவதம் வந்து சேர்ந்து, அந்த நகரத்தையும் நகர மக்களையும் கண்டனர்."

யுதிஷ்டிரன் சொன்ன உபாயம் - ஆதிபர்வம் பகுதி 148

(ஐதுக்கிரக பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பாண்டவர்கள் வருகையைக் கேள்விப்பட்ட (வாரணாவதத்தின்) குடிமக்கள் அனைவரும் மிகுந்த மகிழ்ச்சி கொண்டு, வேகமாக ஆயிரக்கணக்கான வாகனங்களில் வாரணாவதத்தை விட்டு வெளியே வந்தனர். அந்த மனிதர்களில் சிறந்தவர்களுக்குக் (பாண்டவர்களுக்குக்) கொடுப்பதற்காக, சாத்திரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள பலவகைப் பரிசுப் பொருட்களுடன் அவர்கள் வந்தனர்.

வாரணாவதத்தின் மக்கள், குந்தி மைந்தர்களை அணுகி, ஜெயம் என்ற வார்த்தையை உச்சரித்து, அவர்களைச் சூழ்ந்து நின்றனர். இப்படி மக்களால் சூழப்பட்ட மனிதர்களில் புலி போன்ற யுதிஷ்டிரன், தேவர்களுக்கு மத்தியில் இருக்கும் இடியைக் கைகளில் தாங்கியிருப்பவன் (இந்திரன்) போலப் பிரகாசமாக இருந்தான்.

அனைத்து ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்தப் பாவமற்றவர்கள், குடிமக்களால் நன்கு வரவேற்கப்பட்டு, மக்கள் தொகை நிறைந்த அந்த வாரணாவதத்துக்குள் நுழைந்தனர். ஓ ஏகாதிபதியே, அந்த நகருக்குள் நுழைந்த அவ்வீரர்கள், தங்கள் கடமைகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் அந்தணர்களின் வசிப்பிடத்துக்குச் சென்றனர். பிறகு நகர அதிகாரிகளின் வசிப்பிடங்களுக்கும், பின்பு சூதர்கள், மற்றும் வைசியர்கள் வசிப்பிடங்களுக்கும், ஏன் சூத்திரர்களின் வசிப்பிடங்களுக்கும் கூட சென்றனர்.

ஓ பரத குலத்தில் காளையே, குடிமக்களால் பெரிதும் கொண்டாடப்பட்ட பாண்டவர்கள், புரோசனனை தங்கள் முன்பு விட்டு, அவனைத் தொடர்ந்து சென்றனர். பின்பு அவர்களுக்காக கட்டி வைக்கப்பட்ட அரண்மனைக்குச் சென்றனர். புரோசனன் அவர்களுக்கு முன்பு உணவையும், நீரையும், படுக்கைகளையும், தரைவி ரிப்புகளையும், எல்லாவகை பொருட்களையும் வைத்தான். விலையுயர்ந்த ஆடைகளைப் பூண்டு கொண்ட பாண்டவர்கள், புரோசனனாலும், மக்களாலும் கொண்டாடப்பட்டு, வாரணாவதத்திலேயே தொடர்ந்து வாழ ஆரம்பித்தனர்.

பாண்டவர்கள் அப்படி பத்து இரவுகள் அங்கு தங்கினார்கள். அவ்விட சபிக்கப்பட்ட வீடாயிருப்பினும், புரோசனன் அவர்களிடம் இது "அருளப்பட்ட வீடு" என்று அழைக்கப்படுகிறது, என்று சொன்னான். அதன்பிறகு அந்த மனிதர்களில் புலி போன்றவர்கள் விலையுயர்ந்த ஆடைகள் பூண்டு, அந்த மாளிகைக்குள் புரோசனனுடன், கயிலையினுள் குஹ்யகர்கள் (யக்ஷர்கள்) நுழைவது போல நுழைந்தனர். அறம்சார்ந்த மனிதர்களில் முதன்மையான யுதிஷ்டிரன் அந்த வீட்டை ஆய்வு செய்து, பீமனிடம் அது எரியத்தக்கப் பொருட்களால்தான் கட்டப்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்தான்.

அரக்கைத் (அரக்கு) தயார் செய்யும்போது அதனுடன் கலக்கும் நெய் மற்றும் கொழுப்பின் வாசத்தை நுகர்ந்து கண்ட யுதிஷ்டிரன் பீமனிடம், "ஓ எதிரிகளைத் தண்டிப்பவனே, இவ்விட உண்மையிலேயே எரியத்தக்க பொருட்களாலேயே கட்டப்பட்டிருக்கிறது. நிச்சயமாக இது தெளிவாகத் தெரிகிறது. நமது எதிரி, நம்பத்தகுந்த கட்டுமானக் கலைஞர்களைக் கொண்டு, சணல், குங்கிலியம், காய்ந்த புல், வைக்கோல், மூங்கில் ஆகியவற்றை தெளிந்த நெய்யில் ஊறவைத்து இந்த வீட்டை அழகாகக் கட்டியிருக்கிறான். துரியோதனனின் உத்தரவுக்கிணங்கி, இந்தத் தீய பாவி புரோசனன், அவனை நம்பிய நம்மை எரிப்பதற்காகவே இங்கு தங்கியிருக்கிறான். ஆனால், ஓ பிருதையின் மகனே (பீமனே), பெரும் புத்திகூர்மை கொண்ட விதுரர், இந்த ஆபத்தை உணர்ந்தே என்னை முன்கூட்டியே எச்சரித்திருக்கிறார். நம் மீது கொண்ட பாசத்தால் எப்போதும் நமது நன்மையையே விரும்பும் நமது சிறிய தகப்பனார், அனைத்தையும் அறிந்து கொண்டு, துரியோதனனின் கட்டளையால்

இந்தப்பாவிகளால் ரகசியமாகக் கட்டப்பட்ட இந்த ஆபத்தான வீட்டைப் பற்றி நமக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்." என்றான்.

இதைக் கேட்ட பீமன், "ஐயா, இது எரியத்தக்கப் பொருட்களால் கட்டப்பட்ட வீடு என்பதை நீர் அறிந்தால், உடனே நாம் இந்த இடத்தைவிட்டு அகன்று நாம் முதலில் தங்கியிருந்த இடத்திற்கே திரும்புவது நமக்கு நன்மையைத் தரும்." என்றான். யுதிஷ்டிரன், "நாம் இங்கேயே வாழ வேண்டும் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. சந்தேகத்திற்கிடமில்லாமல் எச்சரிக்கையுடனும் உணர்வுகள் விழிப்பான நிலையிலும் நாம் அப்படி வாழும்போது, ஏதாவது செய்து இங்கிருந்து தப்பிப்பதற்கான வாய்ப்பை உருவாக்க வேண்டும்.

நிச்சயமாக புரோசனன் அவதூறையும் பழிபாவத்தையும் சிறிதும் மதிக்காதவன். துரியோதனனின் உத்தரவுக்கிணங்கியே அந்தப் பாவி இங்கு தங்கியிருக்கிறான். நாம் இங்கு எரித்துக் கொல்லப்பட்ட பிறகு பீஷ்மர் கோபம் கொள்வாரா? அப்படிக் கோபப்பட்டு கௌரவர்களின் கோபத்திற்கு அவர் ஏன் ஆளாகப் போகிறார்? அல்லது நமது பாட்டனான பீஷ்மரும், மற்ற குரு குலத்தின் எருதைப் போன்றவர்களும், தீய காரியங்களுக்கு எதிராகச் சீறும் அறச்சீற்றம் கொண்டு கோபமடையவும் வாய்ப்பிருக்கிறது.

எவ்வாறிருப்பினும், எரிக்கப்படுவதற்கு அஞ்சி, நாம் இங்கிருந்து தப்பித்தோமென்றால், ஆட்சியை விரும்பும் துரியோதனன், நாம் இருக்கும் இடத்தைத் தேடி தனது ஒற்றர்களைக் கொண்டு நமக்கு மரணத்தை ஏற்படுத்துவான். நமக்கு அதிகாரமும் இல்லை பலமும் இல்லை. ஆனால், துரியோதனன் இரண்டையும் கொண்டிருக்கிறான். நமக்கு நண்பர்களோ கூட்டாளிகளோ இல்லை. ஆனால் துரியோதனன் இரண்டையும் கொண்டிருக்கிறான். நாம் செல்வமற்றிருக்கிறோம். துரியோதனனுக்கோ முடி பொக்கிஷமும் அவனது கட்டுக்குள் இருக்கிறது. எந்த உபாயத்தை மேற்கொண்டாவது நம்மை அவனால் கொல்ல முடியும் என்பது நமக்குத் தெளிவாகவில்லையா? ஆகையால், நாம் இந்தப் பாவியை (புரோசனனை) ஏமாற்றி, நாட்களைக் கடத்தி, சில நேரங்களில் நம்மை மறைத்துக் கொள்வோம்.

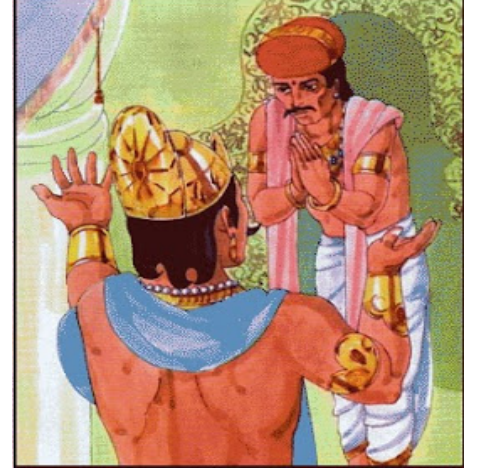
வேட்டையில் காலம் கடத்தி, நாம் இந்தப் பூமியில் சுற்றுவோம். அப்படித் திரிவதால், இந்த இடத்திற்கான அனைத்து பாதைகள் குறித்தும் நமக்குத் தெளிவு ஏற்படும். அதனால் நாம் எதிரியிடமிருந்து தப்பிக்கும்போது, அப்படித் தப்பிப்பது சுலபமாக இருக்கும். மேலும், இந்த நாளே, மிக ரகசியமாக நமது அறைக்குள் ஒரு சுரங்கப் பாதையை உண்டாக்குவோம். இவ்வழியில் செயல்பட்டு நாம் செய்வதனைத்தையும் மறைத்து செய்து வந்தால், நெருப்பால் நம்மை உட்கொள்ள முடியாது.

நாம் இங்கேயே தங்கி, நமது பாதுகாப்புக்கான அனைத்தையும் புரோசனனோ அல்லது வாரணாவத குடிமக்களோ அறியாத வண்ணம் செய்ய வேண்டும், நாம் தப்பிப்பதையும் அவர்களில் ஒருவரும் அறியக்கூடாது," என்றான்.

சுரங்கப்பணி தொடங்கியது - ஆதிபர்வம் பகுதி 149

(ஐதுக்கிரக பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "சுரங்கம் தோண்டுவதில் நிபுணரான விதுரரின் நண்பர் {கனகன்} ஒருவர் பாண்டவர்களை ரகசியமாகச் சந்தித்து "நான் விதுரரால் அனுப்பப்பட்டவன். நான் சுரங்கம் தோண்டுவதில் நிபுணன். நான் பாண்டவர்களுக்கு சேவை செய்ய வந்திருக்கிறேன். நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைச் சொல்லுங்கள். என்னிடம் இருக்கும் நம்பிக்கையால் விதுரர் என்னிடம் "நீ பாண்டவர்களிடம் சென்று அவர்களுக்கு நன்மை செய்" என்றார். நான் உங்களுக்கு என்ன செய்ய வேண்டும்? தேய்பிறையின் பதினான்காவது நாள் இரவில் {சதுர்த்தசி} புரோசனன் இந்த வீட்டின் கதவுகளுக்கு தீ வைப்பான். மனிதர்களில் புலி போன்ற பாண்டவர்களை அவர்களது தாயுடன் எரித்துக் கொல்லும் வகையில் திருதராஷ்டிரனின் மகன், அந்தத் தீய பாவி முடிவு செய்து வைத்திருக்கிறான். ஓ பாண்டுவின் மகனே, விதுரர் மிலேச்ச மொழியில் உம்மிடம் ஏதோ சொல்ல, நீரும் அதே மொழியில் மறுமொழி கூறியிருக்கிறீர். இக்குறிப்புகளை நீர் என்னை நம்புவதற்காகவே தெரிவிக்கிறேன்." என்றார்.

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட உண்மையைப் பேசும் குந்தியின் மகன் அவரிடம், "ஓ இனிமையானவரே, நான் உம்மை விதுரரின் நம்பிக்கைக்குரிய நண்பராகவும், அவரின் அன்புக்குரியவருமாக அறிந்திருக்கிறேன். நீர் அவருக்கு உண்மையாகவும் அர்ப்பணிப்புடனும் இருப்பவர். கற்ற விதுரர் அறியாத யாதொன்றும் இல்லை. அவருக்கு நீர் எப்படி வேண்டியவரோ, அதே போலத்தான் எங்களுக்கும் வேண்டியவர். அவரிடமும் எங்களிடமும் வித்தியாசம் காணாதீர். நாங்கள் அவருக்கு எப்படியோ அப்படியே உங்களுக்கும். கற்ற விதுரர் எங்களைக் காப்பது போல, நீரும் எங்களை காப்பாற்றும். எரியத்தக்க இந்த வீட்டை, திருதராஷ்டிரன் மகனின் உத்தரவாலேயே புரோசனன் கண்டுபிடித்தான்.

அந்த இழிந்த துன்மார்க்கன் செல்வம் மற்றும் கூட்டாளிகளின் துணை கொண்டு எங்களை இடைவெளியின்றி தொடர்கிறான். உமது சிறு உழைப்பைக் கொடுத்து வரவிருக்கும் பெருந்தீயிலிருந்து எங்களைக் காப்பாற்றும். நாங்கள் இங்கே எரித்துக் கொல்லப்பட்டால், துரியோதனனின் விருப்பம் ஈடேரும். இங்கேதான் அந்தப் பாவியின் ஆயுதம் நிறைந்த ஆயுத சாலை இருக்கிறது. இந்தப் பெரிய மாளிகையையொட்டி உயர்ந்த மதில்கள் எழுப்பி, தப்பிக்க எந்த வழியும் இல்லாமல் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் துரியோதனனின் இந்தப் புனிதமற்ற திட்டத்தை விதுரர் ஆரம்பத்திலிருந்தே அறிந்திருக்கிறார். அவரே எங்களை முன்கூட்டி எச்சரித்தார். கூடித்திரி முன்கூட்டியே அறிந்திருந்த அந்த ஆபத்து, இப்போது நமது வாயிலருகே இருக்கிறது. இவை குறித்து புரோசனன் அறியாவண்ணம் எங்களைக் காப்பாற்றும்." என்றான்.

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட அந்த சுரங்க நிபுணர், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொல்லி சுரங்கம் தோண்டும் பணியை கவனத்துடன் தொடங்கி, பெரிய சுரங்க வழியை உண்டாக்கினார். அச்சுரங்கத்தின் வாய் நடு வீட்டில் இருந்தது. அது தரைக்கு சமமாக மரப்பலகையால் மூடப்பட்டு இருந்தது. அவ்வீட்டின் வாயிலை கவனமாக பார்த்துவந்த அந்தப் பாவி புரோசனன் இதைக் கவனித்துவிடப் போகிறான் என்ற பயத்தில் அவ்வாய் அப்படி மூடப்பட்டிருந்தது. பாண்டவர்கள் ஆயுதங்களைத் தயார் நிலையில் வைத்துக் கொண்டு {ஆயுதம் தரித்துக் கொண்டே} தங்கள் அறையில் உறங்கினர்.

பகலெல்லாம் கானகத்தில் வேட்டையாடினர். ஓ மன்னா, இப்படி, புரோசனனை அவர்கள் நம்பவில்லை என்றாலும், நம்புவது போல பாசாங்கு செய்து அங்கு பாதுகாப்புடன் வாழ்ந்தனர்.

பாண்டவர்களின் திட்டம் குறித்து வாரணாவத குடிமக்களும் அறிந்திருக்கவில்லை. உண்மையில், சுரங்க நிபுணரான விதுரரின் நண்பரைத் தவிர வேறு யாரும் இத்திட்டத்தை அறியவில்லை.

மாளிகைக்கு தீயிட்டான் பீமன் - ஆதிபர்வம் பகுதி 150

(ஐதுக்கிரக பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பாண்டவர்கள் மகிழ்ச்சியுடனும் சந்தேகத்திற்கிடமில்லாமலும் முழுமையாக ஒரு வருடம் வாழ்ந்ததைக் கண்ட புரோசனன் மிகுந்த மகிழ்ச்சி கொண்டான். புரோசனன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடிருப்பதைக் கண்ட குந்தியின் அறம்சார்ந்த மைந்தன் யுதிஷ்டிரன் "கொடும் இதயம் கொண்ட அந்தப் பாவி நன்றாக ஏமாற்றப்பட்டிருக்கிறான். நாம் தப்பிச் செல்வதற்குத் தகுந்த காலம் வந்ததென நான் நினைக்கிறேன். ஆயுத சாலைக்கு நெருப்பு மூட்டி, புரோசனனை எரித்துக் கொண்டு, அவனது உடலை அங்கே விட்டு, நாம் ஆறு பேரும் யாரும் அறியாமல் தப்பிச் சென்று விடலாம்," என்று பீமன், அர்ஜுனன், மற்றும் இரட்டையர்களிடம் (நகுலன் மற்றும் சகாதேவனிடம்) சொன்னான்,

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ஓ மன்னா, பிறகு தானம் செய்யும் நிகழ்ச்சி ஒன்று நடந்த போது, குந்தி ஒரு குறிப்பிட்ட நாள் இரவில் பெரும் எண்ணிக்கையிலான அந்தணர்களுக்கு உணவு கொடுத்தாள். அங்கே பல பெண்களும் வந்து உண்டும், குடித்தும், அவர்கள் விருப்பப்பட்டவாறு மகிழ்ந்திருந்தனர். பிறகு அவர்கள் குந்தியிடம் அனுமதி பெற்று தங்கள் வீடுகளுக்குத் திரும்பினர்.

யாத்திரை செய்து கொண்டிருந்த, ஐந்து மகன்களுக்குத் தாயான ஒரு வேடுவப் பெண்மணி, உணவு பெற விரும்பியும், விதியால் இழுக்கப்பட்டும், தனது மகன்கள் அனைவரையும் அந்த விருந்துக்கு அழைத்து வந்தாள். ஓ மன்னா, அவளும் அவளது மகன்களும் அவர்கள் உண்டிருந்த மதுவினால் போதை கொண்டு நிலை தடுமாறி இருந்தனர்.

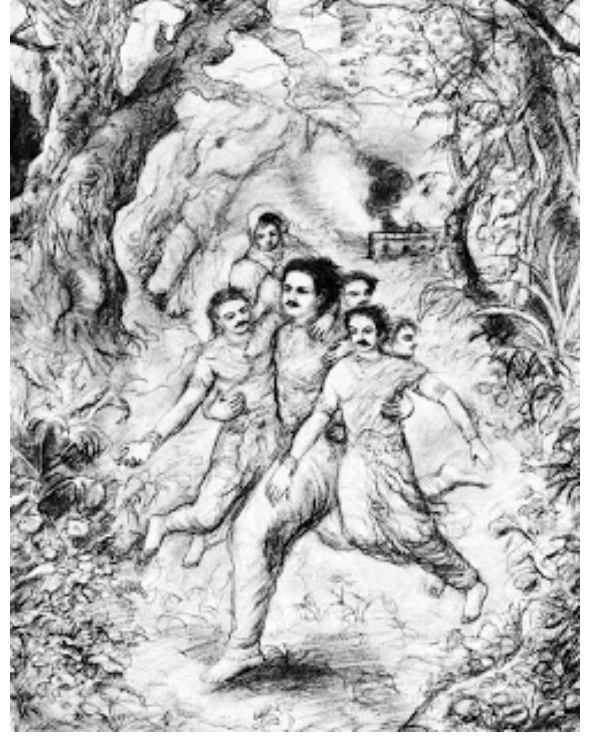
அந்த மாளிகையில் அந்தப் பெண் தனது மகன்களுடன் உணர்விழந்து பிணம் போல் உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அந்த மாளிகையில் வசித்தவர்கள் அனைவரும் உறங்கப் படுத்தவுடன், அங்கே அந்த இரவில் பெரும் பலத்துடன் கூடிய காற்று வீசியது. அப்போது பீமன், புரோசனன் உறங்கிக் கொண்டிருந்த பகுதியில் அந்த வீட்டுக்கு தீ மூட்டினான். அதன்பிறகு அந்த பாண்டுவின் மைந்தன், அந்த அரக்கு வீட்டின் கதவுகளுக்கு தீ மூட்டினான். பிறகு அவன் அந்த மாளிகையைச் சுற்றிலும் பல இடங்களில் தீ மூட்டினான்.

அந்த வீடு பல இடங்களில் தீப்பற்றிக் கொண்டதைக் கண்டு திருப்தி கொண்ட பிறகு, அந்த எதிரிகளைத் தண்டிக்கும் பாண்டுவின் மைந்தர்கள் தங்கள் நேரத்தை விரயமாக்காமல் சுரங்கப் பாதைக்குள் நுழைந்தனர். பிறகு அந்த நெருப்பின்

வெப்பமும் உறுமலும் உக்கிரமடைந்து அந்நகர மக்களை எடிப்பியது. வீடு தீப்பற்றிக் கொண்டதைக் கண்ட அந்த நகரத்து குடிமக்கள் கவலை நிறைந்த முகங்களுடன் "அந்தத் தீய ஆன்மா கொண்ட பாவி (புரோசனன்) அவனது முதலாளியின் உறவினர்கள் அழிவுக்காக துரியோதனனின் கட்டளையின் பேரில், இவ்வீட்டைக் கட்டினான்.

நிச்சயமாக அவனே இதற்கு தீ மூட்டியிருக்கிறான். ச்சீ... ச்சீ.. எவ்வளவு ஓரவஞ்சனை கொண்ட இதயத்தைப் பெற்றிருக்கிறான் திருதராஷ்டிரன். பாவங்களற்ற பாண்டுவின் வாரிசுகளை எதிரிகளாகக் கருதி, அவன்தான் அவர்களை எரித்துவிட்டான்! மனிதர்களில் சிறந்தவர்களான சந்தேகமற்ற அந்த அப்பாவி இளவரசர்களை, எரித்த தீய ஆன்மா கொண்ட அந்தப் பாவியையும் (புரோசனனையும்), விதி எரித்து கொன்றுவிட்டது." என்றனர்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "வாரணாவதத்தின் குடிமக்கள் இப்படி (பாண்டவர்களின் விதியை நினைத்து) ஒப்பாரி வைத்த(டிது, அன்று இரவு முடிவதும் அவ்வீட்டைச் சூழ்ந்து கொண்டு காத்திருந்தனர். இருப்பினும், பாண்டவர்கள் தங்கள் தாயை அழைத்துக் கொண்டு அந்தச் சுரங்க வழியிலிருந்து வெளிவந்து, யாரும் அறியாத வண்ணம் விரைவாக ஓடினர்.

ஆனால், தூக்கக் கலக்கத்தாலும், பயத்தாலும் தங்கள் தாயுடனிருந்த அந்த எதிரிகளைத் தண்டிப்பவர்களால் விரைவாக முன்னேற முடியவில்லை. ஆனால், ஒரகாதிபதியே, பயங்கரமான வீரமும், துரிதமான இயக்கமும் கொண்ட பீமசேனன், அந்த இருளில் தனது சகோதரர்கள் அனைவரையும், தனது தாயையும் தூக்கிக் கொண்டு ஓடத் தொடங்கினான்.

அவன், தனது தாயைத் தோளிலும், இரட்டையர்களைத் தனது பக்கங்களிலும் (இடுப்பிலும்), யுதிஷ்டிரனையும், அர்ஜுனனையும் தனது இரு கரங்களிலும் தூக்கிக் கொண்டான். பெரும் சக்தியும், பலமும், காற்றைப் போன்ற வேகமும் கொண்ட விரிகோதரன், எதிர்பட்ட மரங்களைத் தனது மார்பால் ஒடித்துக் கொண்டும், பூமியைத் தனது பாதச்சுவடுகளால் ஆழமாகத் துளைத்துக் கொண்டும் சென்றான்.

கங்கையைக் கடந்த பாண்டவர்கள் - ஆதிபர்வம் பகுதி 151

(ஐதுக்கிரக பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அதே நேரத்தில் விதுரர் தனது நம்பிக்கைக்குரிய ஒரு நல்ல குணம் படைத்த மனிதனை அந்த கானகத்திற்குள் அனுப்பினார். அந்த மனிதன், கானகத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியில், கங்கையின் ஆழத்தை அளந்து கொண்டிருந்த பாண்டவர்களை அவர்களது தாயாருடன் கண்டான். துன்மார்க்கனான துரியோதனனின் தீய திட்டங்களைத் தனது ஒற்றர்கள் மூலம் அறிந்த புத்திகூர்மையுள்ள விதுரர், அதன் காரணமாகவே அந்த விவேகமுள்ள மனிதனை பாண்டவர்களிடம் அனுப்பினார். விதுரரால் அனுப்பப்பட்ட அந்த மனிதன் புனிதமான கங்கையின் கரையில் இயந்திரங்களுடனும் கொடிகளுடனும் கூடிய படகொன்றை பாண்டவர்களுக்குக் காட்டினான்.

அப்படி, கடும் காற்றையும் அலைகளின் வேகத்தையும் புயல்காலத்திலும் சமாளிக்கும் வண்ணம் நம்பிக்கைக்குரிய கைவினைஞர்களால் கட்டப்பட்டிருந்தது. அம்மனிதன், தான் விதுரரால்தான் அனுப்பப்பட்டவன் என்பதை நிரூபிக்க பாண்டவர்களிடம், "ஓ யுதிஷ்டிரா, கற்றறிந்த விதுரர், நான் அவரிடம் இருந்துதான் வருகிறேன் என்பதை நிரூபிக்க ஒரு சம்பவத்தைச் சொல்லியனுப்பினார். 'வைக்கோலை உண்பவனோ (அக்னி), பனியைக் காய வைப்பவனோ (சூரியன்) கானகத்தில் பொந்தினுள் வசிப்பவனை எரிக்க முடியாது. இதை அறிந்தவன் தன்னை மரணத்தில் இருந்து காத்துக் கொள்வான்.' என்ற வார்த்தைகளைச் சொல்லச் சொன்னார். இதன் மூலம் நான் விதுரரால் அனுப்பப்பட்டவன்தான் என்பதையும், நான் நம்பிக்கைக்குரியவன் என்பதையும் அறிந்து கொள்ளும். அனைத்தையும் அறிந்த விதுரர், 'ஓ குந்தியின் மகனே, நீ நிச்சயமாக கர்ணன், துரியோதனன், அவனது சகோதரர்கள், மற்றும் சகுனியை போரில் தோற்கடிப்பாய்' என்று நான் சொன்னதாகச் சொல்.' என்றார். இப்போது நீரில் இருக்கும் இந்தப் படகு, புறப்படுவதற்குத் தயாராக இருக்கிறது. இது நிச்சயம் உங்கள் அனைவரையும் இந்தப் பகுதிகளிலிருந்து தாங்கிச் செல்லும்." என்றான்.

அந்த மனிதர்களில் சிறந்தவர்கள் தங்கள் தாயுடன் சோகமாக இருப்பதைக் கண்ட அம்மனிதன், அவர்களை கங்கையின் மீதிருந்த படகில் ஏற்றி, அவர்களுடன் தானும் ஏறிக் கொண்டான். பிறகு மறுபடியும் அவர்களிடம், "விதுரர் உங்களை (மானசீகமாக) உச்சிமோந்து(தலையை முகர்ந்து) அணைத்து, 'உங்களுக்கு நன்மை தரும் இந்தப் பயணத்தைத் தனியாக மேற்கொள்ளும்போது, எக்காரணம் கொண்டும் கவனக்குறைவுடன் இருந்துவிடக்கூடாது' என்றும் சொன்னார்," என்றான்.

இவ்வார்த்தைகளை அந்த இளவரசர்களுக்குச் சொன்ன விதுரரால் அனுப்பப்பட்ட அந்த மனிதர், அந்த மனிதர்களில் எருதைப் போன்றவர்களை தனது படகில் கங்கையின் அக்கரைக்கு அழைத்துச் சென்றான். அப்படி நீரின் மேல் அவர்களை அழைத்துச் சென்று, அவர்கள் பாதுகாப்பாக அக்கரையில் இறங்கியதைக் கண்ட அம்மனிதன் "ஜெயம்" (வெற்றி) என்ற வார்த்தைச் சொன்னான். அதன்பிறகு அவர்களை விட்டகன்று, அவன் எங்கிருந்து வந்தானோ அங்கேயே திரும்பிச் சென்றான்.

அச்சிறப்பு வாய்ந்த பாண்டவர்கள், அவனிடம் விதுரருக்கான செய்தியைச் சொல்லிவிட்டு, கங்கையைக் கடந்து, ரகசியமாகவும் வேகமாகவும் முன்னேறினர்.

யுதிஷ்டிரன் துயரம் - ஆதிபர்வம் பகுதி 152

(ஐதுக்கிரக பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பிறகு இரவு கழிந்ததும், நகரத்து மக்கள் பெருமளவில் கூடி பாண்டுவின் மைந்தர்களைக் காண வந்தனர். எரிந்து போன அவ்விடு அரக்கைக் கொண்டு கட்டப்பட்டது என்பதையும், அதைக் கட்டிய (துரியோதனனின்) ஆலோசகர் புரோசனனும் எரிந்து இறந்தான் என்பதையும் நெருப்பை அணைத்த பிறகு அம்மக்கள் அறிந்தனர். அவர்கள், "நிச்சயம் இது பாண்டவர்களின் அழிவுக்காக பாவியான துரியோதனன் ஏற்படுத்திய திட்டம். துரியோதனன் திருதராஷ்டிரனுக்குத் தெரிந்தே பாண்டுவின் வாரிசுகளைக் கொன்றிருக்கிறான் என்ற சிறு சந்தேகமும் எழுபடுகிறது. இல்லையென்றால் அவ்விளவரசன் தனது தந்தையால் தடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

சந்தனுவின் மைந்தன் பீஷ்மர், துரோணர், விதுரர், கிருபர் மற்றும் மற்ற கௌரவர்கள் ஆகியோர், தங்கள் கடமைகளைச் சரிவரச் செய்ய வில்லை என்ற சிறு சந்தேகமும் எழுகிறது. சரி இனி, "உனது பெரும் விருப்பம் ஈடேறியது! நீ பாண்டவர்களை எரித்துவிட்டாய்" என்று திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லி அனுப்புவோம்." என்று அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டனர்.

பிறகு, பாண்டவர்களை அடையாளம் காண சிலரை அனுப்பினர். அவர்கள் அந்த அப்பாவி நிஷாதப் பெண்மணியும், அவளது ஐந்து மகன்களும் எரிந்து கிடப்பதைக் கண்டனர். பிறகு, விதுரரால் அனுப்பப்பட்ட சுரங்க நிபுணர், யாரும் அறியாவண்ணம், சாம்பலை அகற்றி, அவர் தோண்டியிருந்த சுரங்கக் குழியில் அவற்றைப் போட்டு அதை மறைத்தார்.

பிறகு, அந்நகர குடிமக்கள், பாண்டவர்களும், (துரியோதனனின்) ஆலோசகர் புரோசனனும் எரிந்து போய் இறந்ததாக திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லியனுப்பினர்.

பாண்டவர்கள் இறந்த தீயச் செய்தியைக் கேட்ட மன்னன் திருதராஷ்டிரன் பெரும் துயர் கொண்டு அழுதான். அவன், "இந்த வீர மைந்தர்கள் தங்கள் தாயுடன் எரிந்து போனதால், பெரும் புகழ் கொண்ட எனது தம்பியான மன்னன் பாண்டு, நிச்சயமாக இன்றுதான் இறந்து போனான். மக்களே வேகமாக வாரணாவதம் சென்று அவ்வீரர்களுக்கும், குந்திராஜனின் மகளுக்கும் ஈமச்சடங்குகளைச் செய்யுங்கள். அவர்களது எலும்புகளைக் கொணர்ந்து அதற்குத் தகுந்த சடங்குகளைச் செய்யுங்கள். அவர்களது நன்மைக்கான எல்லா செயல்களையும் செய்யுங்கள். எரிந்து போனவர்களின் நண்பர்களும் உறவினர்களும் அங்கே செல்லட்டும். பாண்டவர்களுக்காகவும், குந்திக்காகவும் இச்சூழலில் செய்ய வேண்டிய நற்கருமங்கள் அனைத்தும் தொடங்கட்டும்." என்றான்.

உறவினர்களால் சூழப்பட்ட அம்பிகையின் மைந்தன் திருதராஷ்டிரன், இதைச் சொல்லிவிட்டு, பாண்டுவின் மகன்களுக்கு நீர்க்கடன் செலுத்தினான். அனைவரும் சோகத்தால் தாக்குண்டு சத்தமாக "ஓ யுதிஷ்டிரா, ஓ குரு குலத்தின் இளவரசனே!" என்று கதறி அழுதனர். அதே வேளையில் மற்றவர்கள், "ஓ பீமா!, ஓ பல்குணா!" என்றும், வேறு சிலர், "ஓ இரட்டையர்களே!, ஓ குந்தி!" என்றும் கதறி அழுது தங்கள் நீர்க்கடன்களைச் செலுத்தினர். பாண்டவர்களுக்காக அந்நாட்டு குடிமக்கள் அழுதனர், ஆனால், உண்மையை அறிந்ததால், விதுரர் அதிகமாக அழவில்லை.

அதேவேளையில், பெரும் பலம் வாய்ந்த பாண்டவர்கள் தங்கள் தாயுடன் சேர்ந்து ஆறு பேராக வாரணாவத நகரத்தை விட்டு அகன்று கங்கைக் கரைக்கு வந்தனர். படகோட்டியின் கரபலத்தாலும், நதியின் வேகமான ஓட்டத்தாலும், சாதகமாக வீசிய காற்றாலும் வேகமாக கங்கையின் மறுகரையை அடைந்தனர். அவர்கள் அப்படகை விடுத்து, இருட்டில் நட்சத்திரங்களின் வெளிச்சத்தில் தங்கள் வழியைக் கண்டுபிடித்து தென்திசையில் முன்னேறினர். ஓ மன்னா, பெரும் துன்பத்திற்கிடையில் கடைசியாக அவர்கள் அடர்ந்த காணகத்தை அடைந்தனர்.

அவர்கள் களைத்துப் போய், தாகத்தால் நாவறண்டு இருந்தனர். உறக்கம் அவர்களது கண்களை ஒவ்வொரு நொடியும் முடியது. பின்பு யுதிஷ்டிரன், பெரும்பலம் வாய்ந்த பீமனிடம் "இதைவிட வலிநிறைந்தது என்ன இருக்க முடியும்? நாம் இப்போது ஆழ்ந்த காணகத்திற்குள் இருக்கிறோம். நமக்குத் திசைகள் தெரியவில்லை. மேற்கொண்டு நகரவும் முடியவில்லை. பாவி புரோசனன் இறந்துவிட்டானா இல்லையா என்பதும் நமக்குத் தெரியவில்லை. நாம் மற்றவர்களுக்குத் தெரியாமல் எப்படி இவ்வாபத்துகளிலிருந்து தப்பப் போகிறோம்? ஓ பாரதனே, முன்பு போலவே

எங்களைச் சுமந்து கொண்டு முன்னேறு. நம்மில் நீயே பலவானும், காற்றைப் போல் வேகமாக நகர்பவனும் ஆவாய்." என்றான்.

யுதிஷ்டிரனால் இப்படிக்கேட்டுக் கொள்ளப்பட்ட பெரும் பலம் வாய்ந்த பீமசேனன், குந்தியையும், அவனது சகோதரர்களையும் தூக்கிக் கொண்டு, வேகமாக நடந்து முன்னேறினான்.

அழ ஆரம்பித்த பீமன் - ஆதிபர்வம் பகுதி 153

(ஐதுக்கிரக பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "இப்படி அந்தப் பெரும் பலம்வாய்ந்த பீமன் முன்னேறிச் செல்கையில், அவனது மார்பின் மோதலால் அந்த முடி கானகமே அதன் மரங்களுடனும், கிளைகளுடனும் நடுங்குவது போலத் தெரிந்தது. அவனது தொடைகளின் அசைவு உண்டாக்கிய காற்று, ஆனி, ஆடி மாதக் (மே, ஜூன் மாதக்) காற்று போல வீசியது. அந்தப் பெரும் பலம்வாய்ந்த பீமன் மரங்களையும், கொடிகளையும் சாய்த்து தனக்கு வழியை உண்டாக்கி முன்னேறிச் சென்றான். உண்மையில் அவன், தன் வழியில் நின்ற பெரும் மரங்களையும், செடிகளையும், அதன் பூக்கள் மற்றும் கனிகளுடன் ஒடித்துப் போட்டான். யானை மந்தையின் அறுபது வயதான தலைமை யானை குறிப்பிட்ட காலத்தில் தனது உடலின் மூன்று பகுதிகளில் நீர் வழிய, பெரும் மரங்களை ஒடித்துப் போட்டு கடந்து செல்வதைப் போல அந்தக் கானகத்தை பீமன் கடந்து சென்றான்.

பீமனின் சக்தி, கருடன் மற்றும் மருதனின் (வாயுத்தேவன்) வேகத்திற்கு இணையாக இருந்தது. அதனால் பாண்டவர்கள் (அப்படிச் செல்லும் பீமன் மீது அமர்ந்து இருந்ததால்) மயக்கமடையும் சூழல் ஏற்பட்டது. பாண்டவர்கள், கடக்கக் கடினமான நீரோட்டங்களை நீந்தி, திருதராஷ்டிரனின் மகன்களுக்குப் பயந்து, வழியில் மாறுவேடம் பூண்டு கொண்டு சென்றனர். சமமற்ற நதிகளின் கரைகளில், பீமன், நுட்பமான உணர்வுகள் கொண்ட தனது தாயை, தோளில் சுமந்து கொண்டு சென்றான். ஓ பாரதகுலத்தில் காளையே, மாலை நெருங்கும் போது பீமன் (தனது சகோதரர்களையும் தாயையும் முதுகில் சுமந்து கொண்டே), பழங்களும், கிழங்குகளும் நீரும் அரிதாகவே கிடைக்கும் ஒரு பயங்கரமான கானகத்தை அடைந்தான். அந்தக் கானகத்தைச் சுற்றிலும் பறவைகள் மற்றும் மிருகங்களின் பயங்கரமான அலறல்கள் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தன. அந்தி சாய்ந்ததும், அவற்றின் அலறல்கள் கடுமையாகின. இருட்டு, அனைத்தையும் பார்வையில் இருந்து மறைத்தது. அகாலமான நேரத்தில் கடும் காற்று வீசி, பெரிதும் சிறிதுமான பல மரங்களையும், கொடிகளையும், இலைகளையும், பழங்களையும் தரையில் சாய்த்தது.

களைப்பாலும் தாகத்தாலும் அவதிப்பட்ட கௌரவ இளவரசர்கள் (பாண்டவர்கள்) தூக்கத்தால் கனத்து மேலும் முன்னேற முடியாமல் தவித்தனர். அவர்கள் அனைவரும் உணவும், நீரும் இன்றி அந்தக் கானகத்தில் அமர்ந்தனர். தாகத்தால் அவதிப்பட்ட குந்தி, தனது மகன்களிடம், "நான் ஐந்து பாண்டவர்களின் தாய். இப்போது நான் அவர்கள் மத்தியில் இருக்கிறேன். இருப்பினும் நான் தாகத்தால் அவதிப்படுகிறேன்," என்றாள். குந்தி இதைத் திரும்பத் திரும்ப தனது மகன்களிடம் சொன்னாள். இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட பீமனின் இதயம், தாய் மீது கொண்ட பாசத்தால் இரக்கப்பட்டு வெந்தது. உடனே அவன் (முன்பு போலவே) (அனைவரையும் தூக்கிக் கொண்டு) கிளம்பத் தீர்மானித்தான். வாழும் ஆன்மா ஒன்றும் இல்லாத அந்த பயங்கரமான பெரிய கானகத்தில், பீமன் முன்னேறி நடந்து, அகலமாக கிளைகள் பரவிய ஒரு அழகான ஆல மரத்தைக் கண்டான். ஓ பாரத குலத்தில் காளையே, அங்கே தனது சகோதரர்களையும் தாயையும் இறக்கிவிட்டு, அவர்களிடம், "இங்கே ஓய்வெடுங்கள், அதே வேளை நான் நீர் தேடிச் செல்கிறேன். நீர் வாழ் பறவைகளின் இனிய ஒலிகளை நான் கேட்கிறேன். இங்கே ஒரு பெரிய குளம் இருக்க வேண்டும் என்று நான் நினைக்கிறேன்." என்றான்.

ஓ பாரதா, "போ" என்று தனது மூத்த சகோதரனால் கட்டளையிடப்பட்ட பீமன், அந்த நீர்வாழ் பறவைகளின் ஒலி வந்த திக்கில் முன்னேறினான். ஓ பாரத குலத்தில் காளையே, அவன் விரைவில் ஒரு ஏரியை வந்தடைந்தான். அங்கே குளித்து முடித்து, தனது தாகத்தைத் தணித்துக் கொண்டான். தனது சகோதரர்கள் மீது கொண்ட பாசத்தால் தனது மேலாடையை நீரில் முக்கி, அதை அவர்களுக்குக் கொண்டு வந்தான். தான் சென்ற நான்கு மைல் வழியைத் தொடர்ந்து தனது தாய் இருக்கும் இடத்திற்கு வேகமாக வந்து, அவளைக் கண்டு பெரும் துன்பமடைந்து, பாம்பைப் போலப் பெருமூச்சு விட்டான். விரிகோதரன் (பீமன்), தனது தாயும் சகோதரர்களும் வெறும் தரையில் படுத்துறங்குவதைக் கண்டு, துக்கத்தால் மன உளைச்சலடைந்து அழ ஆரம்பித்தான்.

"ஓ, சகோதரர்கள் வெறுந்தரையில் தூங்குவதைக் காணும் பாவியானேனே, இதைவிட பெரிய வலிதர வேறு என்ன நிகழ வேண்டும்? அந்தோ, வாரணவதத்தின் விலையுயர்ந்த மென்மையான படுக்கையில் தூங்க முடியாதவர்கள், இப்போது வெறுந்தரையில் தூங்குகிறார்களே! ஓ, தாமரை இதழ்களைப் போன்ற மென்மை கொண்ட குந்தி, எதிரிப் படைகளைத் துவம்சம் செய்யும் வாசுதேவனின் தங்கையான குந்தி, குந்திராஜனின் மகளான குந்தி, அதிர்ஷ்டக் குறிகள் நிறைந்த குந்தி, விசித்திரவீரியனின் மருமகளும், சிறப்புமிக்க பாண்டுவின் மனைவியுமான குந்தி, எங்களின் (ஐந்து சகோதரர்கள்) தாயான குந்தி, விலையுயர்ந்த படுக்கையில் படுக்கத் தகுதி வாய்ந்த இந்த குந்தி, வெறும் தரையில் தூங்குவதைக் காணும் காட்சியை விட, வலி நிறைந்த காட்சி எது இருக்க முடியும்! ஓ, தர்மன், இந்திரன், மருதன் ஆகியோரின் பிள்ளைகளை ஈன்றெடுத்து, அரண்மனையில் மட்டுமே உறங்கியவள், களைப்படைந்து வெறும் தரையில் உறங்குகிறாளே! ஓ, மனிதர்களில் புலி போன்றவர்கள் (எனது சகோதரர்கள்) வெறும் தரையில் தூங்குவதைக் காணும் காட்சியை விட வலி நிறைந்த காட்சி எது இருக்க முடியும்? ஓ, மூவுலகத்தையும் ஆளும் தகுதி கொண்ட அறம்சார்ந்த யுதிஷ்டிரன், சாதாரண மனிதனைப் போலக் களைப்படைந்து தரையில் தூங்குகிறானே! மனிதர்களில் ஒப்பில்லாத, நீல மேகங்களைப் போல கருநிறம் கொண்ட அர்ஜுனன், வெறுந்தரையில் சாதாரண மனிதனைப் போலத் தூங்குகிறானே! ஓ, இதைவிட வலிநிறைந்தது எது இருக்க முடியும்? ஓ அஸ்வினி இரட்டையர்களைப் போன்ற அழகுடன் தேவர்களைப் போல இருக்கும் இந்த இரட்டையர்கள் சாதாரணமானவர்கள் போல வெறும் தரையில் தூங்குகிறார்களே! பொறாமையும் தீய எண்ணமும் கொண்ட உறவினர்களும் இல்லாதவன், கிராமத்தில் இருக்கும் ஒற்றை மரம் போல இவ்வுலகத்தில் மகிழ்ச்சியாக வாழ்வான். அதே வகை மரங்கள் வேறு இல்லாமல், தனியாக இலைகளுடனும் கனிகளுடனும் கிராமத்தில் நிற்கும் மரம் புனிதமடைந்து, அனைவராலும் வழிபடப்பட்டு கொண்டாடப்பட்டு இருக்கும். நிறைய உறவினர்களுடையவர்களும், வீரத்துடனும், அறத்துடனும் இருப்பவர்களும் மகிழ்ச்சியாகவே இருப்பார்கள். பலத்துடனும், வளமையில் வளர்ந்தும், எப்போதும் நண்பர்களையும் உறவினர்களையும் மகிழ்வுட்டுபவர்கள், ஒரே கானகத்தில் வளரும் நெடும் மரங்களைப் போல ஒருவரை ஒருவர் நம்பியே வாழ்கின்றனர். நாம் தீய திருதராஷ்டிரனாலும் அவனது மகன்களாலும் நாடுகடத்தப்பட்டு, மரணத்திலிருந்து பெரும் சிரமத்திற்கிடையில் தப்பித்து வந்திருக்கிறோம். அந்த நெருப்பிலிருந்து தப்பித்து, இந்த மரத்தின் நிழலின் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஏற்கனவே இவ்வளவு துன்பப்பட்ட பிறகு, இனி நாம் எங்கே செல்வது? தொலைநோக்குப் பார்வை சிறிதும் அற்ற திருதராஷ்டிரன் மைந்தர்களே, நீங்கள் தீயவர்கள், உங்கள் தற்காலிக வெற்றியில் மகிழ்ச்சி கொள்ளுங்கள். தேவர்கள் உங்களுக்கு அதிர்ஷ்டத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் தீய பாவிகளே, நீங்கள் இன்னும் உயிரோடிருப்பது, யுதிஷ்டிரன் உங்களைக் கொல்ல எனக்குக் கட்டளையிடாமல் இருப்பதால்தான். இல்லையேல் கோபத்தால் நிறைந்திருக்கும் நான், இந்நாளிலேயே (ஓ துரியோதனா) உன்னை உனது பிள்ளைகள், நண்பர்கள், சகோதரர்கள், கர்ணன் மற்றும் (சகுனியுடன்) சுபலனின் மகனோடு சேர்த்து யமனின் உலகத்திற்கு (புளுட்டோ கிரகம் என்கிறார் கங்குலி) அனுப்பியிருப்பேன். ஆனால், இழிந்த பாவிகளே, நான் என்ன செய்ய? பாண்டவர்களில் மூத்த அறம்சார்ந்த மன்னன் யுதிஷ்டிரன், இன்னும் உங்களிடம் கோபம் கொள்ளவில்லையே?" என்று சொல்லி அழுதான்.

இப்படிச் சொல்லிய பலம்வாய்ந்த கரம் கொண்ட பீமன், கோபத்தால் எரிந்து, தனது உள்ளங்கைகளைப் பிசைந்து கொண்டு, துக்கத்தால் ஆழ்ந்த பெருமூச்சு விட்டான். தனது சகோதரர்கள் வெறும் தரையில் நம்பிக்கையுடன் சாதாரண மனிதர்களைப் போலத் துயில்வதைக்

கண்டே விரிகோதரன் (பீமன்), திடீரென்று கோபமடைந்தான். பீமன் தனக்குள், "இந்த கானகத்திற்கு அருகில் ஏதோ நகரம் இருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். இவர்கள் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் நான் விழிப்புடன் அமர்ந்து கொள்வேன். அவர்கள் உறக்கத்திலிருந்து எழுந்ததும், இது நான் கொண்டு வந்த நனைந்த ஆடை" இவர்களது தாகத்தைத் தணிக்கும்" என்று சொல்லிக் கொண்டான். இப்படிச் சொல்லிக் கொண்ட, பீமன் விழிப்புடன் அமர்ந்து, தனது தாயையும், சகோதரர்களையும் பார்த்துக் கொண்டான்.

பீமனிடம் பேசிய ராட்சசி - ஆதிபர்வம் பகுதி 154

(ஹிடம்ப வத பர்வம்)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பாண்டவர்கள் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் இடத்திற்கு அருகில் ஒரு சால மரத்தில் (ஆச்சா மரம்) ஹிடம்பன் என்ற பெயர் கொண்ட ராட்சசன் ஒருவன் இருந்தான். பெரும் ஆற்றலும் வலிமையும் கொண்ட அவன், மனித மாமிசம் உண்ணும் கொடியவனாவான். அவனது முகம் கடுமையுடனும், அவனது பற்கள் நீண்டு கூர்மையாகவும் இருந்தன. இப்போது அவன் பசியோடும் மனித சதையை உண்பதற்கு ஏங்கிக் கொண்டும் இருந்தான். நீண்ட கால்களும், பெருத்த வயிறும் கொண்ட அவனது கேசமும், தாடியும் சிவப்பு நிறத்திலிருந்தன. அவனது தோள்கள் அகலமாக, மரத்தின் கடித்து போல இருந்தன; அவனது காதுகள் கணைகளின் முனைகளைப் (அம்பு முனை) போன்று இருந்தன.

அவனது தோற்றம் பயப்படும் வகையில் இருந்தது. கடும் முகமும், சிவந்த கண்களும் உடைய அந்த மிருகம் சுற்றிலும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது, தற்செயலாகப் பாண்டுவின் மகன்கள் அக்கானகத்தில் உறங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். அவன் பசியுடனும், மனித மாமிசத்துக்காக ஏங்கிக் கொண்டும் இருந்தான். அவனது காய்ந்த கோரை மயிரை ஆட்டி, தனது விரல்களால் அதை மேல்நோக்கிக் கோதிவிட்டுக் கொண்ட அந்த பெரும் வாய் படைத்த மனித மாமிசம் உண்பவன், ஆவலுடன் அடிக்கடி கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டே திரும்பத் திரும்ப தூங்கிக் கொண்டிருந்த பாண்டுவின் மகன்களைப் பார்த்தான். பெரும் உடலும், பெரும் பலமும், பெருமேகத்தின் நிறமும், கூர்மையான நீண்ட பற்களும், ஒருவிதமான பளபளப்புடன் கூடிய முகங்களும் கொண்ட அவன் எப்போதும் மனித மாமிசத்தை விரும்புவன் ஆவான். அவன், மனித வாடையை முகர்ந்து கொண்டே, தனது தங்கையிடம், "ஓ தங்காய், வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு எனக்கு ஏற்ற உணவு என்னை அணுகியிருக்கிறது! இப்படிப்பட்ட உணவின் சுவையை நினைத்தாலே, எனது வாயில் நீருறுகிறது. எந்த பொருளும் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத எனது கூர்மையான எட்டு பற்களுக்கு, வெகு நாளைக்குப் பிறகு, சுவையான சதையைக் கொடுக்கப் போகிறேன். மனிதத் தொண்டையைத் தாக்கி, நரம்புகளை அறுத்து, நான் புத்தம் புதிய தூடான மனித இரத்தத்தை (இன்று) அதிகமாகக் குடிக்கப் போகிறேன். இக்கானகத்தில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் அவர்கள் யார் என்பதை அறிந்து வா. பிடித்தமான கடும் மனித வாடை எனது மூக்கைத் துளைக்கிறது. அந்த மனிதர்களைக் கொன்று, அவர்களை என்னிடம் கொண்டு வா. அவர்கள் என் எல்லைக்குள் தூங்குகிறார்கள். நீ அவர்களைக் கண்டு அஞ்சத் தேவையில்லை. மனித சதையை திருப்தியாக உண்ட பிறகு, நாம் சேர்ந்து பல வகைகளில் நடனமாடலாம்."

என்றான்.

அந்த வனத்தில் ஹிடம்பனால் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட ஹிடம்பை என்ற நர மாமிசம் உண்பவன், தனது தமையனின் கட்டளைக்கிணங்கி, ஓ பாரத குலத்தில் வந்தவனே, பாண்டவர்கள் இருந்த இடத்திற்குச் சென்றான். அங்கே சென்றதும், அவள் தங்கள் தாயுடன் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும்

பாண்டவர்களையும், விழிப்புடன் அமர்ந்திருந்த, வெல்லமுடியாத பீமசேனனையும் கண்டாள். பலம் வாய்ந்த சால மரத்தைப் போன்ற பீமசேனனின் பூமியில் ஒப்பிடமுடியாத அழகைக் கண்ட அந்த ராட்சசி, உடனே அவனிடம் காதலில் விழுந்து, தனக்குத் தானே, "சுடப்பட்ட தங்கம் போன்ற நிறத்துடன், பெரும் கரங்களுடன், சிங்கம்போன்ற அகலமான தோள்களுடன், சங்கு போல கழுத்தில் மூன்று கோடுகளுடன், தாமரை இதழ்களைப் போன்ற கண்களுடன் இருக்கும் இந்த மனிதன் எனக்குக் கணவனாக இருக்கத் தகுந்தவன். எனது தமையனின் கொடுமையான ஆணைக்கு நான் கீழ்ப்படிய மாட்டேன். ஒரு பெண் தனது சகோதரனிடம் கொண்டிருக்கும் பாசத்தைவிட, அவளது கணவனின் மீது கொண்டிருக்கும் காதல் வலுவானது. இவரைக் கொல்வதால், எனது தமையனுக்கும் எனக்கும் கிடைக்கும் திருப்தி சில நொடிகளுக்கானது. நான் இவரைக் கொல்லாதிருந்தால், இவருடன் எப்போதும் இன்பமாக இருக்க முடியும்." என்று சொல்லிக் கொண்டாள்.

நினைத்த உருவை அடையும் சக்தி கொண்ட அந்த ராட்சசி, அழகான பெண்ணின் உருவம் கொண்டு மெதுவாக பெரும் கரம் கொண்ட பீமனை நோக்கி முன்னேறினாள். தெய்வீக ஆபரணங்கள் பூண்டு, இதழ்களில் புன்னகையுடன் எளிமையாக நடந்து சென்று, பீமனிடம், "ஓ மனிதர்களில் காளையே, எங்கிருந்து நீர் இங்கு வந்தீர்? நீர் யார்? தெய்வீக அழகுடன் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் இவர்கள் யார்? ஓ பாவங்களற்றவரே, தனது அறையில் கிடப்பதைப் போல நம்பிக்கையாக இந்தக் கானகத்தில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் இந்த மேம்பட்ட அழகுடைய பெண்மணி யார்? இக்கானகம் ஒரு ராட்சசனின் உறைவிடம் என்பதை நீர் அறியீரா? உண்மையாகச் சொல்கிறேன். இங்கு ஹிடம்பன் என்ற தீய ராட்சசன் வாழ்ந்து வருகிறான். தெய்வீக அழகுடையவர்களே, நான் எனது தமையனான அந்த ராட்சசனால், உங்களைக் கொன்று அவனது உணவாக்க அனுப்பப்பட்டேன். ஆனால் உண்மையைச் சொல்கிறேன். தெய்வீக பிரகாசத்துடன் இருக்கும் உம்மைக் கண்டதும், உம்மைத் தவிர வேறு எவரையும் கணவராக ஏற்க முடியாது என்று கருதி உம்மை காக்க நினைத்தேன். கடமைகளையும் நீதிகளையும் அறிந்த நீர், இவற்றையும் அறிந்து, எனக்கு எது சரியோ அதைச் செய்யும். எனது இதயமும் எனது உடலும் காமனால் (மன்மதனால், அவனது கணையால்) துளைக்கப்பட்டது. ஓ, நான் உம்மை அடைய விருப்பத்தோடு இருப்பதால், என்னை உமதாக்கிக் கொள்ளும். ஓ பெரும் கரங்கள் கொண்டவரே, மனித சதை உண்ணும் ராட்சசனிடம் இருந்து நான் உம்மை காக்கிறேன். சாதாரண மனிதர்கள் நுழைய முடியாத மலைகளின் மார்பில் நாம் வாழலாம். என்னால் காற்றில் பறக்க முடியும். நான் அதை என் மகிழ்வுக்காக செய்வேன். நீர் என்னுடன் அப்பகுதிகளில் மிகுந்த இன்பத்துடன் இருக்கலாம்." என்றாள்.

அவளது இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட பீமன், "ஓ ராட்சசப் பெண்ணே, ஒரு முனிவனைப் போல தனது உணர்ச்சிகளைக் கட்டுக்குள் வைத்திருக்கும் ஒருவனால், தனது தாயையும் மூத்த மற்றும் இளைய சகோதரர்களை எப்படி கைவிட்டுவிட்டு வர முடியும்? தூங்கும் தாயையும், சகோதரர்களையும் ராட்சசனுக்கு உணவாகப் போகும்படி விட்டு, என்னைப் போன்ற எந்த மனிதன், தனது காமத்தைத் தணித்துக் கொள்ளச் செல்வான்?" என்றான்.

அதற்கு அந்த ராட்சசப் பெண், "ஓ, இவர்களை விழிக்க வையும், நான் உமக்கு ஏற்புடைய அனைத்தையும் செய்வேன்! நான் நிச்சயம் உங்கள் அனைவரையும் எனது நர மாமிசம் உண்ணும் தமையனிடம் இருந்து காப்பேன்!" என்றாள்.

பிறகு பீமன், "ஓ ராட்சசப் பெண்ணே, "உனது தீய தமையனிடம் இருக்கும் பயத்தால், இக்கானகத்தில் சுகமாக உறங்கும் எனது சகோதரர்களையும், எனது தாயையும் எழுப்ப மாட்டேன்.

ஓ மருட்சியுடையவளே, ராட்சசர்களால் எனது கரத்தின் பலத்தைத் தாங்க முடியாது. ஓ அழகான கண்களுடையவளே, மனிதர்களாலோ, கந்தர்வர்களாலோ, யக்ஷர்களாலோ எனது பலத்தைத் தாங்க முடியாது. ஓ இனிமையானவளே, நீ இங்கே இருப்பதும் செல்வதும் உனது விருப்பம். அல்லது நீ சென்று உனது தமையனையே கூட இங்கு அனுப்பு. ஓ கட்டுடல் கொண்டவளே நான் அதுபற்றியெல்லாம் கிஞ்சிற்றும் கவலை கொள்ளவில்லை." என்றான்.

பீமன் ஹிடம்பன் மோதல் - ஆதிபர்வம் பகுதி 155

(ஹிடம்ப வத பர்வம்)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "ராட்சசத் தலைவன் ஹிடம்பன், தனது தங்கை வெகு நேரமாகியும் திரும்பாதது கண்டு, மரத்திலிருந்து கீழிறங்கி, பாண்டவர்களிருக்கும் இடத்திற்கு விரைவாக முன்னேறினான். சிவந்த கண்களுடன், பலம்வாய்ந்த கரங்களுடன், கரங்களும் தலைமயிரும் நட்டுக் கொண்டு நிற்க, திறந்த பெரிய வாயுடனும், கருமேகக் கூட்டங்கள் போன்ற உடலுடனும், கூரிய மற்றும் நீண்ட பற்களுடனும் காண்பதற்கு அவன் மிகப் பயங்கரமாக இருந்தான். கடும் முகம் கொண்ட தனது தமையன் மரத்திலிருந்து இறங்கியதைக் கண்ட ஹிடம்பை மிகுந்த அச்சம் கொண்டு, பீமனிடம், "அந்த நரமாமிசம் உண்ணும் தீயவன், இங்கே கோபத்தோடு வருகிறேன். நான் உம்மை வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். நீரும் உமது சகோதரர்களும் நான் சொல்வதைக் கேட்டு நடந்து கொள்ளுங்கள். ஓ பெரும் வீரம் கொண்டவரே, ராட்சச சக்திகளைக் கொண்ட நான், விரும்பிய இடங்களுக்கு செல்லக்கூடிய சக்தி படைத்தவன். நீர் எனது இடுப்பில் ஏறிக்கொள்ளும். நான் உம்மை வானத்தினூடே தூக்கிச் செல்கிறேன். ஓ எதிரிகளைத் தண்டிப்பவரே, சுகமாகத் தூங்கும் இவர்களையும் {உமது சகோதரர்களையும்} உமது தாயையும் விழிக்கச் செய்யும். நான் அனைவரையும் தூக்கிக் கொண்டு வானத்தில் பறந்து செல்கிறேன்." என்றான்.

பீமன், "ஓ அழகான இடையுடையவளே, எதற்கும் அஞ்சாதே. நான் இங்கிருக்கும் வரை, எந்த ராட்சசனாலும் இவர்களைக் காயப்படுத்திவிட முடியாது என்பதில் உறுதியுடன் இருக்கிறேன். ஓ கொடியிடையாளே. நான் இவனை உன் கண்ணெதிரிலேயேக் கொல்வேன். ஓ மருட்சியுடையவளே, ராட்சசர்களில் இழிந்த இவன், எனக்கு எதிரியாக இருக்க தகுதியற்றவன். ஏன் எல்லா ராட்சசர்களும் ஒன்று சேர்ந்து வந்தாலும் அவர்களாலும் எனது கரங்களின் பலத்தைத் தாங்க முடியாது.

எனது பலம் நிறைந்த கரங்களைப் பார், ஒவ்வொன்றும் யானையின் துதிக்கையைப் போல இருக்கின்றன. இரும்பு கதையைப் போன்ற இந்த எனது தொடைகளையும், அகலமான வைரம் பாய்ந்த மார்புகளையும் பார். ஓ அழகானவளே, நீ இன்று இந்திரனுக்கு ஒப்பான எனது வீரத்தைக் காண்பாய். ஓ அழகான இடை கொண்டவளே, என்னை மனிதன் என்று நினைத்து வெறுக்காதே." என்றான்.

ஹிடம்பை, "ஓ மனிதர்களில் புலி போன்றவரே, ஓ தெய்வீக அழகு வாய்ந்தவரே, நிச்சயமாக நான் உம்மை அவமதிக்க வில்லை. ஆனால் மனிதர்களிடம் அந்த ராட்சசன் காட்டிய வீரத்தை நான் கண்டிருக்கிறேன்." என்று பதிலுரைத்தான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ஓ பாரதா {ஜனமேஜயா}, பிறகு, மனித மாமிசம் உண்ணும் அந்தக் கோபம் மிகுந்த ராட்சசன் வரும் வழியிலேயே பீமனின் வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கொண்டே வந்தான்.

முகம் முடி மதியைப் போன்றும், தலையில் பூச்தடி, புருவங்களும், நாசியும், கண்களும், மயிர்களுடனும் உள்ள அழகான பெண் போல, தனது தங்கை மானுட உரு கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். அவளது நகங்களும், மேனியும் நுண்மையான நிறத்துடன் இருந்தது. அனைத்து வகை ஆபரணங்களும் பூண்டு நன்றாக ஒளி ஊடுருவும்

ஆடை {Fine Transparent robe} அணிந்திருந்தான். அவள் அழகான பெண்ணுரு கொண்டிருப்பதைக் கண்ட அந்த மனித மாமிசம் உண்பவன், அவள் உடலுறவு கொள்ள விரும்புவதாக சந்தேகித்து, மிகுந்த கோபத்துக்குள்ளானான். ஓ குரு குலத்தவரில் சிறந்தவனே {ஜனமேஜயா}, தனது தங்கையிடம் கோபம் கொண்டு, கண்களை அகல விரித்து அவளிடம், "நான் பசியோடிருக்கும்போது, எனது பாதையில் தடையை ஏற்படுத்திய உணர்வற்ற ஜென்மம் எது? சச்சீ... சச்சீ... கற்பற்ற பெண்ணே! நீ இப்போது உடலுறவில் விருப்பம் கொண்டு எனக்குத் தீங்கிழைக்க

நினைக்கிறாய். நீ நமது முன்னோர்கள் மற்றும் அனைத்து ராட்சசர்களின் நற்பெயரையும் மரியாதையையும் துறக்கத் தயாராயிருக்கிறாய். நீ யாருடன் சேர்ந்து எனக்குத் தீங்கிழைக்க நினைக்கிறாயோ, அவனுடன் சேர்த்து உன்னையும் இப்போதே கொல்கிறேன்." என்று தனது தங்கையிடம் இப்படிச் சொல்லிய ஹிடம்பன், கோபத்தால் கண்கள் சிவக்க, பற்களுடன் பற்கள் அடித்தி, அவளை அங்கேயே கொல்ல அவளிடம் ஓடினான். இப்படி அவனது தங்கையிடம் அவன் விரைவதைக் கண்ட தாக்குபவர்களின் முதன்மையான பெரும் சக்தி படைத்த பீமன், "நில். நில்." என்று சொல்லிக் கண்டித்தான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "தனது தங்கையிடம் கோபமாக உள்ள ராட்சசனைக் கண்ட பீமன், (ஏளனமாகச்) சிரித்து, அவனிடம், "ஓ ஹிடம்பா, சுகமாகத் தூங்கும் இவர்களை எழுப்ப உனக்கு என்ன தேவையிருக்கிறது? ஓ மனித மாமிசம் உண்ணும் தீயவனே, நேரந்தாழ்த்தாமல் முதலில் நீ என்னை அணுகு. என்னை முதலில் தாக்கு, பெண்ணைக் கொல்வது உனக்குத் தகாது. குறிப்பாக அவள் பாவம் செய்யாமல், பாவத்திற்கு ஆளாகியிருக்கும்போது தகவே தகாது. என்னுடன் உறவு கொள்ள விரும்பிய அவளது செயலுக்கு அவள் பொறுப்பில்லை. எல்லா உயிரினுள்ளும் உறைந்திருக்கும் காமதேவனால் அவள் உந்தப்பட்டாள்.

நீ தீய பாவி, ராட்சசர்களில் மிக மோசமானவன். உனது தங்கை உனது உத்தரவின் பேரிலேயே இங்கு வந்தாள். அவள் என்னைக் கண்டு, என்னை விரும்பினாள். அதனால் இந்த மருட்சியுடையவள் உனக்கு என்ன தீங்கு செய்தாள். இங்கு காமதேவனே குற்றம் புரிந்திருக்கிறான். இக்குற்றத்திற்கு நீ அவளைத் தாக்குவது உனக்குத் தகாது. ஓ தீய பாவியே, நான் இங்கிருக்கும் போது ஒரு பெண்ணை உன்னால் கொல்ல முடியாது. ஓ நரமாமிசம் உண்பவனே, என்னிடம் வந்து நேருக்கு நேர் மோது. தனி ஆளாக நான் உன்னை யமனுலகு அனுப்புகிறேன். ஓ ராட்சசா, இன்று உனது தலை, யானையினால் மிதிக்கப்பட்டு நசுங்குவது போல எனது பலத்தால் நசுங்கி சுக்குநூறாகப் போகிறது. இப்போரில் இன்று என்னால் நீ கொல்லப்பட்ட பிறகு, தரையில் கிடக்கும் உனது உறுப்புகளை மீனுண்ணும் நாரைகளும் {Heron என்கிறார் கங்குலி}, பருந்துகளும், நரிகளும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் பிய்த்துத் திண்ணட்டும். ஒரு நொடியில் இன்று நான் இந்தக் கானகத்தை ராட்சசர்கள் அற்ற கானகமாக மாற்றுகிறேன். மனிதர்களை உண்டு நீ வெகுகாலமாக இக்கானகத்தை ஆண்டுவருகிறாய்! நீ பெரும் மலையைப் போல இருந்தாலும், பெரும் யானையைத் தொடர்ந்து இடிக்கும் சிம்மம் அதைக் கொல்வதைப் போல, ஓ ராட்சசர்களில் இழிந்தவனே, உன்னை நான் கொல்வதை இன்று உனது தங்கை காணப் போகிறாள். இக்கானகத்தை மனிதர்கள் அச்சமற்று உலவ ஏற்றதாக மாற்றப்போகிறேன்." என்றான்.

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட ஹிடம்பன், "ஓ மனிதா, இந்த உனது வீண் இரைச்சலுக்கும், தற்பெருமைக்கும் என்ன அவசியம் இருக்கிறது? முதலில் நீ சொன்னதைச் செய், அதன்பிறகு தற்பெருமை பேசு. ஆகையால், தாமதிக்காதே. நீ வீரம் நிரம்பிய பலவான் என்று உன்னை நினைக்கிறாய். ஆகையால், என்னுடன் மோதி உனது பலத்தைப் பற்றி அறிந்து கொள். அதுவரை, நான் இவர்களைக் (உனது சகோதரர்களைக்) கொல்ல மாட்டேன். அவர்கள் சுகமாக உறங்கட்டும். ஆனால் முதலில், தீய பேச்சு பேசும் முட்டாளான உன்னை நான் கொல்வேன். உனது ரத்தத்தைக் குடித்த பிறகு, இவர்கள் அனைவரையும் கொல்வேன். கடைசியாக எனக்குத் தீங்கிழைத்த இவளையும் (எனது தங்கையைக்) கொல்வேன்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இப்படிச் சொல்லிய அந்த நரமாமிசம் உண்பவன், தனது கரங்களை, எதிரிகளைத் தண்டிக்கும் பீமனை நோக்கி கோபமாக நீட்டினான். பிறகு, பயங்கர வீரம் கொண்ட பீமன், தன்னை நோக்கி ஓடி வந்த ராட்சசனின் கரங்களைப் பெரும்பலத்துடன் விளையாட்டாகப் பற்றினான். பிறகு, பெரும் வன்முறையுடன் அந்த ராட்சசனையும் பற்றி, அவனை முப்பத்திரண்டு முழம் நீளத்திற்கு ஒரு சிம்மம் சிறிய மிருகத்தை இடித்துச் செல்வதைப் போல இடித்துச் சென்றான். பீமனுடைய பலத்தின் நிறையை உணர்ந்த அந்த ராட்சசன், பெரும் கோபம் கொண்டு, அந்தப் பாண்டவனை அணைத்துக் கட்டிக் கொண்டு, பெரும் கூச்சல் போட்டான். இக்கூச்சலால், சுகமாக உறங்கும் தனது சகோதரர்கள் எழுந்துவிடாமல் இருக்க, பீமன் அந்த ராட்சசனை இன்னும் அதிக தூரத்திற்கு இடித்துச் சென்றான். கட்டியணைத்துக் கொண்டும் ஒருவரையொருவர் இழுத்துக் கொண்டும் பெரும் பலத்துடன் ஹிடம்பனும், பீமசேனனும் தங்கள் வீரத்தைக்

காண்பித்தனர். கோபத்தால் மதம்பிடித்த முடிதும் வளர்ந்த இரு பெரும் யானைகள் மோதிக் கொள்வதைப் போல, அவர்கள் மரங்களை ஒடித்தும், தரையில் முளைத்திருந்த கொடிகளைப் பிடுங்கியும் சண்டையிட்டனர். இவ்வொலியால் அந்த மனிதர்களில் புலி போன்றவர்கள் (உறங்கிக் கொண்டிருந்த பாண்டவர்கள்) தங்கள் தாயுடன் எழுந்திருந்து, ஹிடும்பை தங்களெதிரில் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டனர்.

ஹிடும்பனைக் கொன்றான் பீமன் - ஆதிபர்வம் பகுதி 156

(ஹிடும்ப வத பர்வம்)

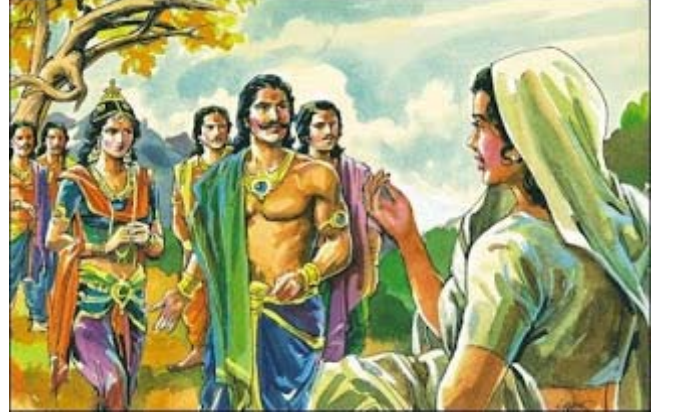
வைசம்பாயனர் சொன்னார், "தங்கள் தாயுடன் உறக்கத்திலிருந்து எழும்பிய அந்த மனிதர்களில் புலி போன்றவர்கள், ஹிடும்பையின் அசாதாரண அழகைக் கண்டு வியந்தனர். குந்தி, அவளது அழகைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு, அவளிடம் இனிமையாக, "ஓ தேவர்களின் மகளைப் போல இருப்பவளே, நீ யாருடையவள்? யார் நீ? ஓ அழகான நிறம் கொண்டவளே, என்ன காரியமாக நீ இங்கே வந்திருக்கிறாய்? எங்கிருந்து வந்திருக்கிறாய்? நீ கானக தேவதையாகவோ அல்லது அப்சரஸாகவோ இருப்பின், உன்னைப் பற்றி முடிமையாக சொல்லி, நீ ஏன் இங்கிருக்கிறாய் என்பதையும் சொல்." என்று கேட்டாள். அதற்கு ஹிடும்பை, "நீ பார்த்துக் கொண்டிருக்கும், நீல மேக நிறம் கொண்ட (இருண்ட) இந்த விரிந்த கானகம், ஹிடும்பன் என்ற ராட்சசனின் வசிப்பிடமாகும். ஓ அழகான பெண்மணியே, என்னை அந்த ராட்சசத் தலைவனுடைய தங்கையாக அறிந்து கொள்.

மதிப்புக்குரிய பெண்மணியே, நான் எனது சகோதரனால் ஏவப்பட்டு, உன்னையும் உனது பிள்ளைகளையும் கொல்ல வந்தேன். கொடூரமான எனது சகோதரனின் கட்டளையால் இங்கு வந்த நான், உனது பலம் வாய்ந்த மகனைக் கண்டேன். ஓ அருளப்பட்ட மங்கையே, பிறகு, எல்லா உயிரினுள்ளும் உறையும் காதல் தேவன் என்னை, உனது மகனின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்தான். பிறகு, உனது பலம் வாய்ந்த மகனை எனது கணவராக நான் (மனதால்) தேர்ந்தெடுத்தேன். உங்களுடையெல்லாம் வெளியேற்ற என்னால் முடிந்த வரை முயன்றேன். ஆனால் (உனது மகனின் எதிர்ப்பால்) முடியவில்லை. பிறகு, அந்த நரமாமிசம் உண்பவன், எனது தாமதத்தைக் கண்டு, இந்த உனது பிள்ளைகளைக் கொல்ல இங்கே வந்தான். ஆனால் அவன், உனது பெரும் பலம் வாய்ந்த மகனான, எனது கணவரால் (பீமனால்) வலுக்கட்டாயமாக இடித்துச் செல்லப்பட்டுள்ளான். நரனும் ராட்சசனும் ஆன அந்த இரும் பெரும் பலசாலிகளும் தங்கள் வீரத்தைக் காண்பித்து, சண்டையிட்டுக் கொண்டு, ஒருவரை ஒருவர் நசுக்கி, இந்த முழு பகுதியையும் தங்கள் சத்தத்தால் நிரப்பிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அவளது வார்த்தைகளைக் கேட்டயுதிஷ்டிரன், அர்ஜுனன், நகுலன் மற்றும் பெரும் சக்தி படைத்த சகாதேவன் ஆகியோர் வேகமாக எழுந்து, பீமனும், ராட்சசனும் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டனர். ஒருவரை ஒருவர் முந்திக்கொண்டும், ஒருவரையொருவர் பெரும் பலத்துடன் இடித்துக் கொண்டும் இரு சிங்கங்கள் மோதிக் கொள்வதைப் போல மோதிக் கொண்டனர். அவர்களது சண்டையால் எழுந்த தூசிப்படலத்தால், அந்தக் காடே பற்றி எரிவதுபோலத் தெரிந்தது. அவர்களது உடல்கள் தூசியால் மூடி, பார்ப்பதற்கு அவர்கள் பனியால் மூடப்பட்ட இரண்டு பெரும் மலைகளைப் போலிருந்தனர். பிறகு, பீமன் ராட்சசனால் ஒடுக்கப்படுவதைக் கண்ட அர்ஜுனன் மெதுவாக, உதடுகளில் புன்னகையுடன், "ஓ பெரும் கரம் கொண்ட பீமா, அஞ்சாதே! நீ இந்தப் பயங்கரமான ராட்சசனோடு சண்டையிட்டு களைத்துப் போவதை நாங்கள் (உறங்கிக் கொண்டிருந்ததால்), அறியாமல் இருந்தோம். உனக்கு உதவி செய்ய நான் இப்போது இங்கே நிற்கிறேன். நான் இந்த ராட்சசனைக் கொல்ல, நீ வழிவிடு. நகுலனும் சகாதேவனும் நமது தாயைக் காக்கட்டும்." என்றான். இதைக் கேட்ட பீமன், "ஓ சகோதரா, 'அந்நியனைப் போல் நின்று சண்டையை மட்டும் பார் சகோதரா! முடிவை எண்ணி அஞ்சாதே. எனது கரங்கள் எட்டும் தூரத்திற்கு வந்த பிறகு, இவன் உயிருடன் தப்பமாட்டான்." என்றான். அர்ஜுனன், "ஓ பீமா, இந்த ராட்சசனை இவ்வளவு நேரம் உயிருடன் வைத்திருப்பதன் அவசியம் என்ன? ஓ எதிரிகளை ஒடுக்குபவனே, நாம் செல்ல வேண்டும். இன்னும் இங்கேயே தங்க முடியாது. கிழக்கு சிவக்கிறது, காலை சந்தி வரப்போகிறது. அக்காலத்தில் ராட்சசர்களின் பலம்

கூடும். ஆகையால், ஓ பீமா, விளையாடாமல் துரிதமாக செயல்பட்டு இந்த பயங்கரமான ராட்சசனை உடனே கொல். நாளின் இரு சந்தி காலங்களில் ராட்சசர்கள் தங்கள் மாய சக்திகளைப் பயன்படுத்தி ஏமாற்றுவார்கள். உனது கரங்களில் பலம் அத்தனையையும் பயன்படுத்து." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அர்ஜுனனின் இந்தப் பேச்சால் கோபம் மூண்ட பீமன், பிரளய காலத்தில் பயன்படும் வாயுவின் (தனது தந்தையின்) பலத்தைக் கொண்டு, பெரும் கோபம் கொண்டு அந்த நீல மேகம் போன்ற ராட்சசனின் உடலைத் தூக்கி, நூறு முறை சுழற்றினான். பிறகு பீமன், அந்த நரமாமிசம் உண்பவனிடம், "ஓ ராட்சசா, உனது புத்திகூர்மை வீண். வீணாக இந்த பெருத்த புனிதமற்ற சதைகளை நீ வளர்த்திருக்கிறாய். ஆகையால் நீ புனிதமற்ற இறப்புக்கு தகுதியுள்ளவனே. நான் இன்று உன்னை ஒன்றுமில்லாமல் ஆக்கிவிடுகிறேன். நான் இன்று இந்தக் கானகத்தை முட்செடிகள் இல்லாத அருளப்பட்ட கானகமாக்குகிறேன். ஓ ராட்சசா, நீ மனிதர்களை உனது உணவாக இனி கொள்ள முடியாது." என்றான். அப்போது அர்ஜுனன், "ஓ பீமா, இந்த ராட்சசனைக் கொல்வது கடினமாக இருப்பின், நான் உனக்கு உதவி செய்து, நேரத்தைக் கடத்தாமல் உன்னுடன் சேர்ந்து அவனைக் கொல்கிறேன். அல்லது ஓ விரிகோதரா (பீமா), நான் தனியாக இந்த ராட்சசனைக் கொல்கிறேன். அதற்காவது வழிவிடு. நீ களைத்திருக்கிறாய். கிட்டத்தட்ட வேலையை முடித்துவிட்டாய். உனக்கு ஓய்வு தேவைப்படுகிறது." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அர்ஜுனனின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட பீமன், நெருப்பெனக் கோபம் கொண்டு ராட்சசனைத் தரையில் தேய்த்து, அவனை மிருகத்தைக் கொல்வதைப் போலக் கொன்றான். அந்த ராட்சசன் கொல்லப்படும்போது, பயங்கரமான சத்தத்தை எழுப்பினான். அச்சத்தம் அக்கானகம் முழுதும் நிறைந்து, ஈரமான பேரிகை (நனைந்த மேளம்) போல ஆழமான சத்தமாக இருந்தது. பிறகு அந்த பலம்வாய்ந்த பீமன், அவ்வுடலை தனது கைகளில் பிடித்து, இரண்டாக மடித்து, நடுவில் உடைத்து அவனது சகோதரர்களைத் திருப்திப்படுத்தினான்.

ஹிடம்பன் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டதும், அவர்கள் பெரிதும் மகிழ்ந்து, நேரங்கடத்தாமல் எதிரிகளைத் தண்டிக்கும் பீமனை வாழ்த்தினர். பெரும் வீரம் கொண்ட அந்த சிறப்பு மிக்க பீமனை, பெரிதும் கொண்டாடிய அர்ஜுனன், அவனிடம், "மரியாதைக்குரிய அண்ணா, இக்கானகத்திற்கு அருகிலேயே ஒரு நகரமிருப்பதாக நான் நினைக்கிறேன். நீ அருளப்பட்டிருப்பாய். உடனே நாம் அங்கு சென்றால், துரியோதனனால் நமது சுவடுகளை அறிய முடியாது." என்றான்.

பிறகு, அந்த பலம்வாய்ந்த ரத வீரர்கள், அந்த மனிதர்களில் புலிகள், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொல்லி, தங்கள் தாயுடன் தொடர்ந்தனர். அவர்களை ராட்சசப் பெண் ஹிடும்பையும் பின் தொடர்ந்தாள்.

கடோத்கசன் பிறப்பு - ஆதிபர்வம்

பகுதி 157

(ஹிடம்ப வத பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "ஹிடம்பை அவர்களை (பாண்டவர்களைத்) தொடர்ந்து வருவதைக் கண்ட பீமன், அவனிடம் (ஹிடம்பையிடம்), "ராட்சசர்கள் தங்கள் பகைமையை மனதிலேயே வைத்துக் கொண்டு, எதிரிகளை ஏமாற்றிப் பழி தீர்ப்பார்கள். ஆகையால், ஓ ஹிடம்பையே, நீ உன் சகோதரன் (ஹிடம்பன்) போன வழியே போ." என்றான். கோபப்பட்ட பீமனைக் கண்ட யுதிஷ்டிரன், "ஓ பீமா, மனிதர்களில் புலி போன்றவனே, கோபவசப்பட்டு ஒரு பெண்ணைக் கொல்லாதே. ஓ

பாண்டவனே (பீமனே), அறத்தைக் கடைப்பிடிப்பது என்பது உயிரைக் காப்பதைவிட உயர்ந்த கடமையாகும். நம்மைக் கொல்லும் நோக்கத்தில் வந்த ஹிடம்பனை ஏற்கனவே நீ கொன்றுவிட்டாய். இந்தப் பெண் (ஹிடம்பை) அந்த ராட்சசனின் (ஹிடம்பனின்) தங்கையாவாள். இவள் கோபப்பட்டால் கூட, இவளால் நம்மை என்ன செய்துவிட முடியும்?" என்றான்.

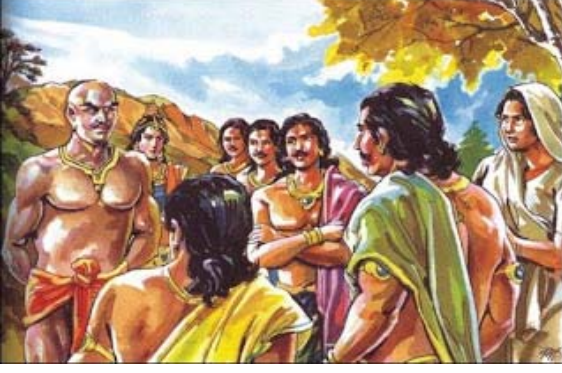
வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பிறகு ஹிடம்பை, குந்தியையும் அவளது மகன் யுதிஷ்டிரனையும் மரியாதையாக கரங்கூப்பி வணங்கி, "ஓ மரியாதைக்குரியவளே (குந்தியே), காம தேவன் கைகளில் அகப்பட்ட பெண்ணின் வேதனை என்ன என்பது உனக்குத் தெரியும். ஓ அருளப்பட்ட மங்கையே (குந்தியே), பீமசேனனால் உண்டான அந்த வேதனை என்னை சித்திரவதை செய்கிறது. நான் இதுவரை தக்க நேரத்திற்காகக் காத்திருந்து, தாங்கமுடியாத வேதனையைத் தாங்கி வந்தேன். நான் மகிழ்ச்சியடையத்தக்க அந்த நேரம் இப்போது வந்திருக்கிறது. என் நண்பர்கள், உறவினர்கள் மற்றும் எனது குல வழக்கங்கள் ஆகியவற்றைக் கைவிட்டு, ஓ அருளப்பட்ட மங்கையே (குந்தியே), நான் இந்த உனது மகனை (பீமனை), இந்த மனிதர்களில் புலி போன்றவரை எனது கணவராகத் தேர்ந்தெடுத்தேன். ஓ சிறப்பு வாய்ந்த மங்கையே! நான் உண்மையைச் சொல்கிறேன். இந்த வீரராலோ அல்லது உன்னாலோ நான் கைவிடப்பட்டால், நான் இந்த உயிரை இனியும் தாங்கிக் கொள்ள மாட்டேன். ஆகையால், ஓ அழகான நிறம் கொண்டவளே (குந்தியே), ஒரு அறிவற்ற அல்லது உனக்குக் கீழ்ப்படிந்த அடிமையாக என்னை நினைத்துக் கொண்டு, எனக்கு கருணை காட்டு. ஓ சிறப்புமிக்க மங்கையே (குந்தியே), என்னை உனது மகனோடு (பீமனோடு) சேர்த்து, அவரை எனது கணவராக்கு. இந்த தெய்வீக அழகுடையவரை, நான் விருப்பப்படும் இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல அனுமதி கொடு.

ஓ அருளப்பட்டவளே என்னை நம்பு. நான் அவரை மீண்டும் உங்களிடமே கொண்டு வந்துவிடுவேன். நீ எப்போது என்னை நினைக்கிறாயோ அப்போதே நான் உன்னிடம் வந்து, நீ சொல்வதையெல்லாம் செய்வேன். நான் உங்களை ஆபத்துகளிலிருந்தும் காப்பேன். நுழையமுடியாத சமமற்ற பகுதிகளுக்கெல்லாம் உங்களைச் சுமந்து செல்வேன். நீங்கள் வேகமாக செல்ல நினைக்கும்போதெல்லாம் நான் உங்களை என் முதுகில் வைத்து சுமந்து செல்வேன். ஓ, என்னிடம் கருணை கொண்டு, பீமனை என்னை ஏற்க வையுங்கள். ஒருவன் துன்பத்திலிருக்கும் போது, அவனை எவ்வழியை மேற்கொண்டாவது காக்க வேண்டும் என்று சொல்லப் படுகிறது. துன்பகாலத்திலும் அறவழியில் நடப்பவன், அறம் சார்ந்த மனிதர்களில் முதன்மையானவனாவான். துன்பமே அறத்திற்கும், அறம் சார்ந்த மனிதர்களுக்கும் பெரும் அபாயமாகும். அறமே வாழ்வைக் காக்கிறது. ஆகையால் அதுவே (அறமே) வாழ்வைக் கொடுக்கிறது. ஆகவே, அறத்தின் அல்லது கடமையின் பாதுகாப்பை நாம் நாடினால் அழிவைக் கொடுக்காது." என்றான்.

ஹிடம்பையின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட யுதிஷ்டிரன், "ஓ ஹிடம்பையே, நீ சொல்வது போலத்தான் உள்ளது. அதில் சந்தேகம் இல்லை. ஆனால், ஓ கொடியிடையாளே (ஹிடம்பையே), நீயும் நீ சொல்வது போல நடந்து கொள்ள வேண்டும். பீமன், தன் குளியலை முடித்து, தனது தினசரி வேண்டுதல்களையும் சடங்குகளையும் (பூஜைகளை) முடித்து, சூரியன் மறையும் வரை உன்னைக் கவனிப்பான். நீ விரும்பியவாறு அவனுடன் பகலெல்லாம் விளையாடு, ஓ மனோவேகம் கொண்டவளே! ஆனால் நீ தினமும் பீமசேனை இரவுக்கு முன்னர் இங்கு திரும்பக் கொண்டு வந்துவிட வேண்டும்", என்றான் (யுதிஷ்டிரன்).

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பீமன், தனது சம்மதத்தை யுதிஷ்டிரனுக்கு உணர்ந்தி ஹிடம்பையிடம், "ஓ ராட்சசி, நான் சொல்வதைக் கேள்! உண்மையில் உன்னிடம் நான் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்கிறேன். ஓ கொடியிடையாளே, உனக்கு ஒரு மகன் பிறக்கும் வரை நான் உன்னுடன் இருப்பேன்." என்றான். அதற்கு ஹிடம்பை, "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொல்லி பீமனைத் தனது உடலில் தாங்கி வேகமாகச் சென்றாள்.

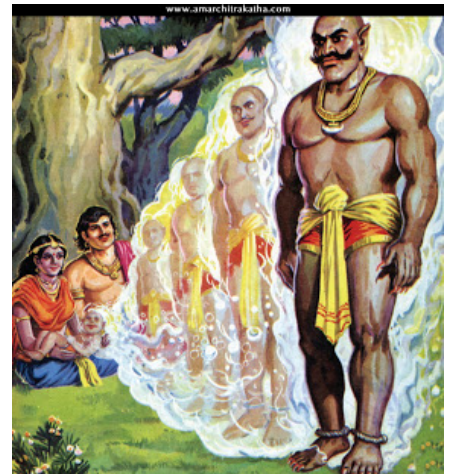

அழகாக காட்சி கொடுக்கும் மலை முகடுகளிலும், தேவர்களுக்கும் புனிதமான பகுதிகளிலும், மான்கள் நிறைந்த, இனிய கானம் பாடும் பறவைகள் நிறைந்த இடங்களிலும், தன்னை அழகாக அலங்கரித்துக் கொண்டு, சில சமயங்களில் வழவழப்பானவற்றை வந்து கொட்டிய அந்த ஹரிடம்பை அந்தப் பாண்டவனுடன் (பீமனுடன்) விளையாடி அவனை மகிழ்வித்தாள். அக்கானகத்தில் யாரும் நுழைய முடியாத பகுதிகளிலும், பெரிய அளவுக்கு வளர்ந்த பூத்து குலுங்கிய மரங்களும், தாமரைகளும், அல்லி

மலர்களும் நிறைந்த மலையின் மார்பிலும், நதிகள் அமைத்த தீவுகளிலும், அதன் கரைகளிலும், ஓடைகளிலும், அதன் கரைகளிலும், மலை நீருற்றுகளிலும், அடர்ந்த மரங்கள் நிறைந்த கானகத்திலும், கொடிகள் நிறைந்த இமயத்திலும், பலவிதமான குகைகளிலும், தேவர்களுக்கும் புனிதமான கானகங்களிலும், மலைச்சரிவுகளிலும், குஹ்யர்கள் மற்றும் துறவிகள் வாழும் பகுதிகளிலும், எல்லா காலத்திற்கும் ஏற்ற வகையில் பழங்களும் மலர்களும் நிறைந்த மானசரோவரின் (ஏரி) கரைகளிலும் ஹரிடம்பை அழகான பெண்ணுரு கொண்டு பீமனுடன் விளையாடி அவனை மகிழ்வித்தாள். மனோவேகம் கொண்ட அவள் (ஹரிடம்பை) இந்த பகுதிகளிலெல்லாம் அந்தப் பாண்டவன் (பீமன்) மூலம் ஒரு பிள்ளை பெறும் வரை அவனுடன் விளையாடினாள். சில காலத்தில், கண்கள் பயங்கரமாகவும், பெரிய வாயுடனும், அம்பு போன்ற நீண்ட காதுகளுடனும் பார்ப்பதற்கு பயங்கரமாகவும் ஒரு மகனை அவள் பெற்றெடுத்தாள். உதடுகள் தாமிரத்தைப் போன்று சிவப்பாகவும், பற்கள் கூர்மையாகவும், சத்தம் உறுமலாகவும், பெரும் கரங்களுடனும், பெரும் பலத்துடனும், கட்டுக்கடங்காத வீரத்துடனும் வளர்ந்த அந்த பிள்ளை, பெரும் பலம் வாய்ந்த வில்லாளி ஆனான். நீண்ட நாசிகளும், அகலமான மார்பும், பயமுறுத்தும் வகையில் வீங்கிய கால் ஆடுதசைகளும், வேகமான இயக்கமும் கொண்ட அவன் மனிதனுக்குப் பிறந்திருந்தாலும், மனிதனுக்குரிய எந்த அம்சமும் இல்லாதிருந்தான். பிசாசங்கள் மற்றும் அனைத்து ராட்சசர்களையும் பலத்தால் விஞ்சியிருந்தான்.

ஓ ஏகாதிபதி (ஜனமேஜயா), அவன் குழந்தையாக இருந்தாலும், பிறந்த அந்த மணிநேரத்திலேயே ஒரு இளைஞனுக்கு உரிய வளர்ச்சியை அடைந்தான். அந்தப் பலம் வாய்ந்த வீரன் உடனே அனைத்து ஆயுதங்களிலும் நிபுணத்துவமும் அடைந்தான். ராட்சசப் பெண்கள், தாங்கள் கருத்தரித்த உடனேயே விரும்பிய உருவை அடையும் சக்திவாய்ந்த பிள்ளையைப் பெற்றெடுப்பார்கள். அவர்கள் எப்போதும் தங்கள் உருவை மாற்றிக் கொள்வார்கள். அந்த வழுக்கைத் தலையுடைய பிள்ளை, அந்த பெரும் வில்லாளி, தான் பிறந்தவுடனேயே, கீழே குனிந்து தனது தாய் (ஹரிடம்பை) மற்றும் தந்தையின் (பீமனின்) பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கினான். அவனது பெற்றோர்கள் (பீமனும் ஹரிடம்பையும்) அவனுக்கு ஒரு பெயர் வைத்தனர். அவனது தாய், அவனது தலை கடத்தைப் (பாணையைப்) போல (வழுக்கையாக) இருப்பதைக் குறிப்பிட்டாள். பெற்றோர் இருவரும் சேர்ந்து அவனை கடோத்கசன் (பாணைத்தலையன்) (Ghatotkacha (the pot-headed)) என்று அழைத்தனர். கடோத்கசன் பாண்டவர்களுக்கு பெரும் அர்ப்பணிப்புடன் இருந்து, அவர்களுக்கு விருப்பமானவனாகி, அவர்களில் ஒருவனானான்.

பிறகு ஹரிடம்பை, தனது (கணவனுடன் பீமனுடன்) தங்கும் காலம் முடிவுக்கு வந்ததை உணர்ந்து, பாண்டவர்களை வணங்கி அவள் விரும்பிய இடத்திற்குச் சென்றாள். ராட்சசர்களில் முதன்மையான கடோத்கசன் விரும்பிய நேரம் வருவதாக தனது தந்தையிடம் உறுதியளித்து, அவர்களனைவரையும் வணங்கிவிட்டு, வடதிசை நோக்கிச் சென்றான். நிச்சயமாக, சிறப்பு வாய்ந்த இந்திரன், கர்ணனுக்கு கணையொன்றைக் (அது யார் மீது தொடுக்கப்படுகிறதோ, அவனது மரணம் நிச்சயம்) கொடுத்ததன் நிமித்தமாக, பெரும் ரத

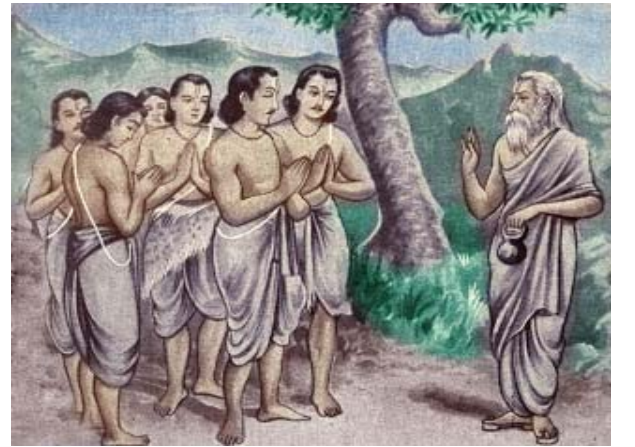
வீரனான கடோதகசனை (தனது ஒரு பகுதியைக் கொடுத்து), நிகரற்ற சக்தி கொண்ட அந்தக் கர்ணனுக்கு தகுதிவாய்ந்த பகைவன் ஆனான்.

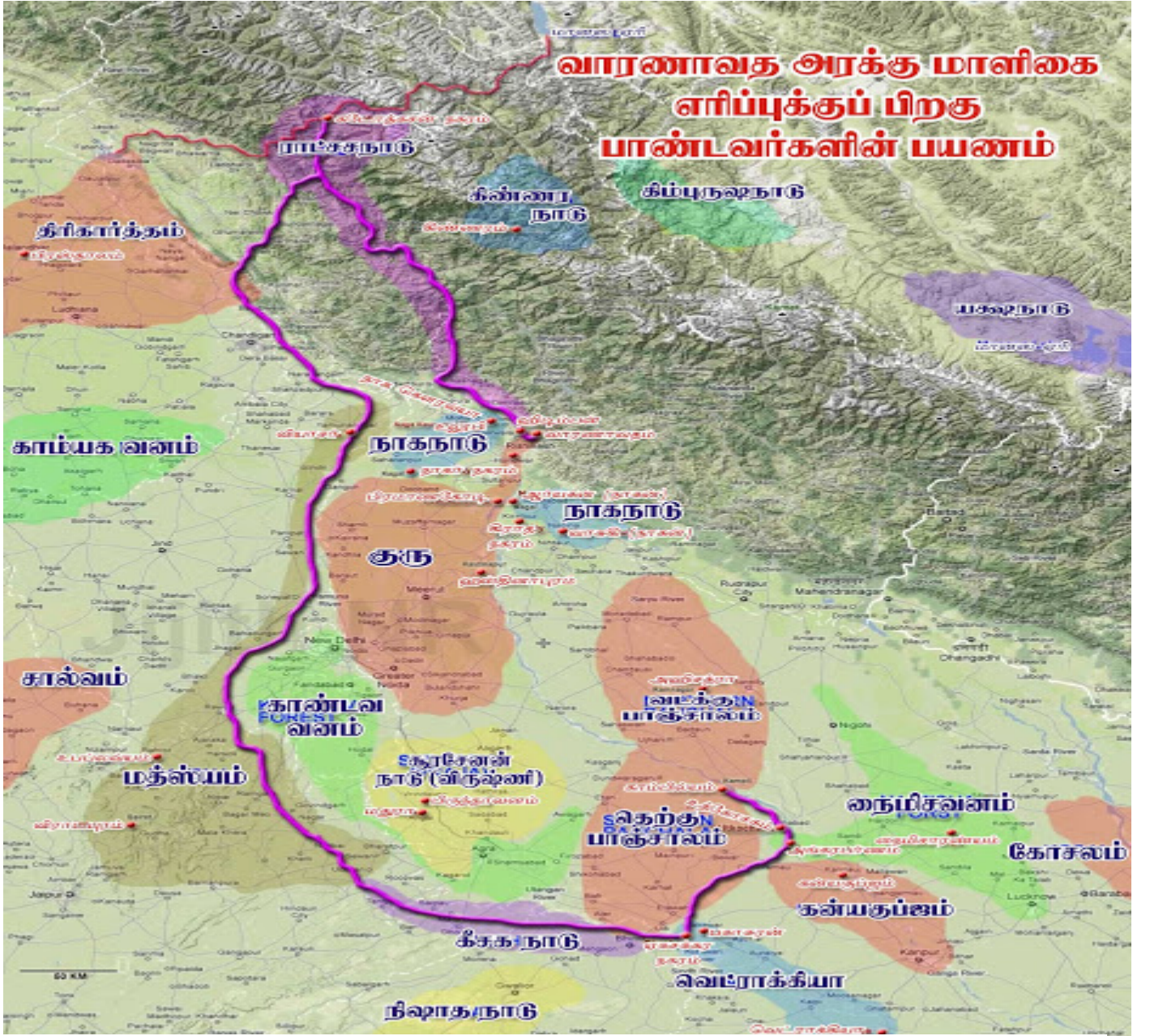
வியாசரைச் சந்தித்த பாண்டவர்கள் - ஆதிபர்வம் பகுதி 158

(ஹிடிம்ப வத பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "ஓ மன்னா, அந்த பலம் வாய்ந்த ரதவீரர்களான பாண்டவர்கள், (தங்கள் உணவுக்காக) மான்களையும் மற்றும் பல மிருகங்களையும் கொண்டு, கானகம் விட்டுக் கானகம் சென்று கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் அப்படிச் சுற்றித் திரிகையில் மத்ஸ்யம், திரிகார்த்தம், பாஞ்சாலம், கீச்சகம் ஆகிய நாடுகளையும் மற்றும் அவற்றிலிருந்த அழகிய கானகங்களையும், ஏரிகளையும் கண்டனர். அவர்கள் அனைவரும் தலையில் சடாமுடி தரித்து, மரப்பட்டைகளையும் மிருகத் தோல்களையும் ஆடையாய்டுத்தியிருந்தனர். அவர்களுடன் இருந்த குந்தியும், துறவு ஆடைகளுடனேயே இருந்தாள். அந்தப் பெரும் ரதவீரர்கள் தங்கள் தாயை முதுகில் சுமந்தபடி வேகமாகவும் சில நேரங்களில் மறைந்தும் சென்றனர். சில நேரங்களில் பெரும் வேகத்துடனும் சென்றனர். அவர்கள் ரிக் மற்றும் மற்ற வேதங்களையும், அனைத்து வேதாங்கங்களையும், ஒடிக்கம் மற்றும் அரசியல் சார்ந்த அறிவியல்களையும் படித்தனர். அறநெறிகளை நன்குணர்ந்த பாண்டவர்கள் அப்படிச் சுற்றித் திரிகையில் தங்கள் பாட்டனைச் (வியாசரைச்) சந்தித்தனர். அந்தச் சிறப்புமிகூந்த கிருஷ்ண துவைபாயணரை வணங்கிய, அந்த எதிரிகளை தண்டிப்பவர்கள் (பாண்டவர்கள்), தங்கள் தாயுடன் சேர்ந்து அவர் முன்னிலையில் கைகூப்பி நின்றனர்.

வியாசர் அவர்களிடம், "பாரத குலத்தில் வந்த எருதுகளே, திருதராஷ்டிரன் மகன் மூலம் நீங்கள் வஞ்சகமாக ஏமாற்றப்பட்டு நாடுகடத்தப்படும் நிலையை அடைவீர்கள் என்று நான் முன்பே அறிந்திருந்தேன். அதை அறிந்ததாலேயே நான் உங்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டி இங்கு வந்திருக்கிறேன். உங்களுக்கு நடந்ததை எண்ணி துயரடையாதீர்கள். இவை எல்லாம் உங்கள் மகிழ்ச்சிக்காகவே என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள். திருதராஷ்டிரன் மகன்களும் நீங்களும் எனது பார்வையில் ஒன்றுதான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இருப்பினும், துயரத்திலிருப்பவர்களிடத்திலும், இளம் வயதில் இருப்பவர்களிடத்திலும் அவர்கள் மீது கொண்ட கருணையால் அவர்களுக்குச் சாதகமாக மனிதர்கள் ஒருதலைப்பட்சமாகவே இருப்பார்கள். ஆகையால், இப்போது எனது பாசம் உங்களிடமே அதிகமாக இருக்கிறது. அந்தப் பாசத்தால் நான் உங்களுக்கு நன்மை செய்ய விரும்புகிறேன். நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். இங்கிருந்து வெகு அருகில் ஒரு மகிழ்ச்சிகரமான நகரம் இருக்கிறது. அங்கு எந்த ஆபத்தும் உங்களை அணுகாது. அங்கே நீங்கள் மாற்றுருவில் வாழ்ந்து, எனது வரவுக்காகக் காத்திருங்கள்." என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "சத்தியவதி குமாரன் வியாசர், பாண்டவர்களுக்கு நன்மை செய்ய விரும்பி, அவர்களை ஏகசக்கர நகரத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அந்த குரு (வியாசர்) குந்தியிடம், "ஓ மகளே, மனிதர்களில் சிறப்புமிருந்த எருதைப் போன்ற இந்த உனது மகன் யுதிஷ்டிரன், உண்மைக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்து, முழு உலகத்தையும் வென்று, அனைத்து ஏகாதிபதிகளையும் இந்தப் பூமி முழுவதையும் ஆள்வான். பீமன் மற்றும் அர்ஜுனனின் வீரத்தால் கடலை கச்சையாக அணிந்திருக்கும் இந்த முழு உலகத்தையும் அடைந்து, அதன் ஆட்சி உரிமையை ஏற்று அவன் மகிழ்வான். பெரும் ரத வீரர்களான மாத்ரியின் மைந்தர்களும் தங்கள் ஆட்சிக்குரிய பகுதிகளில் அவர்கள் விரும்பியவாறு இருப்பார்கள். அந்த மனிதர்களில் புலி போன்றவர்கள் பல ராஜசயம் மற்றும் குதிரை வேள்விகள் போன்ற வேள்விகளைச் செய்து அந்தணர்களுக்கு பல பரிசுகளை அளிப்பார்கள். இந்த உனது மகன்கள் தங்கள் மூதாதையர் அரசை அடைந்து, தங்கள் நண்பர்களையும் உறவினர்களையும் ஆடம்பரமாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் வைத்திருப்பார்கள்." என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லிவட்டு, வியாசர் அவர்களை ஒரு அந்தணரின் வசிப்பிடத்தில் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். தீவில் பிறந்த அந்த முனிவர் (வியாசர்), பாண்டவர்களில் மூத்தவனிடம், "எனக்காக இங்கே காத்திருங்கள்! நான் இங்கே திரும்பி வருவேன்."

இந்த நாட்டிற்கும் இந்த சூழ்நிலைகளுக்கும் உங்களைப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டால் நீங்கள் இங்கே பெருமகிழ்ச்சியடையலாம்." என்றார்.

பிறகு, ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), பாண்டவர்கள் தங்கள் கரங்களைக் கூப்பியபடி அந்த முனிவரிடம் "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொன்னார்கள். அந்த சிறப்பு மிகுந்த குருவான முனிவர் வியாசர், எங்கிருந்து வந்தாரோ அங்கேயே திரும்பிச் சென்றார்.

அந்தணன் துயரம் - ஆதிபர்வம் பகுதி 159

(பக வத பர்வம்)

ஜனமேஜயன், "ஓ அந்தணர்களில் முதன்மையானவரே, அந்தப் பெரும் ரத வீரர்களும், குந்தி மைந்தர்களுமான பாண்டவர்கள், ஏகசக்கரத்திற்கு வந்த பிறகு என்ன செய்தார்கள்?" என்று கேட்டான்.

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அந்த பெரும் ரத வீரர்களான குந்தி மைந்தர்கள், ஏகசக்கரம் வந்ததும், ஒரு அந்தணனின் இல்லத்தில் சிறிது காலம் தங்கினர்.

இரந்துண்டு (பிச்சையெடுத்து) வாழும் வாழ்வை மேற்கொண்டு, மகிழ்ச்சிகரமான கானகங்களையும், நிலப்பகுதிகளையும், பல நதிகள் மற்றும் ஏரிகளையும் கண்டு, தங்கள் செயல்களால் அந்த நகரத்தின் விருப்பமான வசிப்பாளர்களாக மாறினர். இரவு வந்ததும், குந்தியின் முன் தாங்கள் இரந்து பெற்று வந்ததை ஒன்றாக சேர்த்து வைத்தனர். குந்தி அவற்றை முடிமையாகச் சேர்த்து ஒவ்வொருவருக்கான பகுதியாகப் பிரித்துக் கொடுப்பாள். அதையே அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் பெற்றுக் கொண்டனர்.

அந்த எதிரிகளைத் தண்டிக்கும் வீரர்கள் அனைவரும் தங்கள் தாயுடன் சேர்ந்து முடி பகுதியில் சரி பாதியை உண்டபோது, பீமன் மட்டுமே தனித்து மற்ற பாதியை உண்டான். ஓ பாரத குலத்தில் காளையே, இப்படியே பாண்டவர்கள் அங்கு சிலகாலம் வாழ்ந்தனர்.

ஒருநாள், பாரதர்களில் எருதைப் போன்றவர்கள் அனைவரும் பிச்சையெடுக்க சென்றுவிட்டார்கள். பீமன் மட்டும் (தனது தாயுடன்) பிருதையுடன் (வீட்டில்) இருந்தான். ஓ பாரதா, அந்நாளில் அந்தணரின் உள் அறையில் இருந்து இதயத்தைப் பிளக்கும் அழிகைச் சத்தம் வருவதைக் குந்தி கேட்டாள். இப்படி அந்த அந்தணரின் இல்லத்தில் அந்தப் பரிதாபகரமான அழிகையை கேட்ட குந்தியால், ஓ மன்னா, அவள் இரக்க குணமும் நன்மையை விரும்பும் இதயமும் கொண்டமையால், அவ்வழிகையைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. துயரத்தால் தாக்குண்ட அந்த இனிமையான பிருதை (குந்தி), பீமனிடம் கருணை நிறைந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லலானாள்.

"ஓ மகனே, நமது துயர் தணிந்து, இந்த அந்தணரின் இல்லத்தில், அவரால் மதிக்கப்பட்டு, திருதராஷ்டிரனின் மகனுக்குத் தெரியாமல், நாம் இங்கு மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்து வருகிறோம். ஓ மகனே, நாம் இங்கு மகிழ்ச்சியாக வசித்ததற்கு ஈடாக, இந்த அந்தணருக்கு நாம் செய்ய வேண்டிய நன்மையைக் குறித்து எப்போதும் நான் சிந்தித்தே வருகிறேன். ஓ குழந்தாய், எவன் செய்நன்றி மறவாமல் இருக்கிறானோ அவனே உண்மையான மனிதன். தான் மற்றவர்களிடம் பெறுவதைவிட அவன் அதிகமாகத் திரும்பக் கொடுப்பான். இந்த அந்தணருக்கு ஏதோ துயரேற்பட்டிருக்கிறது. அதில் சந்தேகம் இல்லை. நம்மால் அவருக்கு ஏதாவது உதவி இருக்குமானால், நாம் நிச்சயம் அதைச் செய்ய வேண்டும்." என்றாள்.

தாயின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட பீமன், "ஓ தாயே, அந்த அந்தணனின் துயரம் எப்படிப்பட்டது, அது எங்கிருந்து உருவானது என்பதை உறுதி செய்து கொள். அவற்றை அறிந்தால், அது எவ்வளவு கடினமாக இருப்பினும் நான் அதை அவர்களுக்குச் சாதித்துக் கொடுப்பேன்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ஓ மன்னா, தாயும் மகனும் இப்படி ஒருவருக்கு ஒருவர் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே, மறுபடியும் அவர்கள் அந்த அந்தணன் மற்றும் அவனது மனைவியின் அழிகையை கேட்டார்கள். பிறகு குந்தி, விரைவாக தாம்புக்கயிற்றால் கட்டப்பட்ட கன்றைக் காணச் செல்லும் பசு போல அந்த சிறப்புமிகு அந்தணன் இருந்த உள் அறைக்குள் சென்றாள். அங்கே அந்தணன், தனது மனைவி, மகன் மற்றும் மகளுடன் சோகம் நிரம்பிய முகத்துடன் உட்கார்ந்து கொண்டு இருப்பதைக் கண்டாள். "இவ்வுலக வாழ்வு நாணலைப் போன்று உள்ளீடற்றதாக இருக்கிறது. கனியற்றதாக இருக்கிறது. கடைசியில் சுதந்திரம் இல்லாமல் துயரத்துடனேயே முடிகிறது. வாழ்க்கையில் துன்பம் மட்டுமே இருக்கிறது! வாழ்வு என்றாலே அது துயரம், நோய்தான். வாழ்க்கை என்பது உண்மையில் துயரங்களின் தொகுப்பு மட்டும் தான்! ஆன்மா ஒன்று. ஆனால் அது அறத்தைச் சம்பாதிக்க வேண்டியிருக்கிறது, பொருள் மற்றும் இன்பத்தையும் சம்பாதிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இவை மூன்றையும் ஒரே நேரத்தில் செய்வதால், இவை ஒன்றுக்குள் ஒன்று அடிக்கடி முரண்பட்டு, துயரத்தைக் கொடுக்கிறது.

சிலர் நமது விருப்பங்களின் உயர்ந்த பொருள் முக்தியடைவது என்கின்றனர். ஆனால் நான் அதை அடையவே முடியாது என்று நம்புகிறேன். பொருளீட்டுவது நரகத்தைத் தருகிறது. பொருளீட்டுதலில் நாட்டம் துயரத்தைத் தருகிறது. ஒருவரின் பொருள் மீது மற்றவர் ஆசை கொள்வதால், அந்தப் பொருளை அடைந்த பிறகு பெரும் துயரம் வருகிறது. ஏதாவது ஆபத்து நேர்ந்தால், அதற்கு உடைமையாளன் துயரடைகிறான். நான் இந்த ஆபத்திலிருந்து தப்பிக்கும் வழியை அறியவில்லை. நான் எனது மனைவியுடன் இந்தப் பகுதியைவிட்டு ஆபத்திலிருந்து பறந்து செல்ல என்னால் முடியவில்லை. ஓ பெண்ணே ஞாபகப்படுத்திப் பார், நான் முன்பே வேறு இடத்திற்கு சென்று மகிழ்ச்சியாக இருக்கலாம் என்று சொன்னேன்! நீதான் என் பேச்சைக் கேட்கவில்லை. நான் பலமுறை தொடர்ந்து சொல்லியும் நீ "நான் இங்கேயே பிறந்தேன், இங்கேயே வளர்ந்தேன், இது எனது மூதாதையர் வீடு" என்றாய். ஓ பெண்ணே, உனது மதிப்புக்குரிய தந்தையும், தாயும், பல காலத்திற்கு முன்னரே சொர்க்கம் சென்றனர். உனது உறவினர்கள் எல்லோரும் இறந்துவிட்டார்கள். இருப்பினும் நீ இங்கேயே வாழ வேண்டும் என்று ஏன் விரும்பினாய்? உனது உறவினர்கள் மீது கொண்ட பாசத்தால், நான் சொன்னதை நீ கேட்கவில்லை. ஆனால் இன்று நேரம் வந்துவிட்டது, உனது உறவினர்களில் ஒருவர் இறப்பதை நீ காணப் போகிறாய். அக்காட்சி எனக்கு வருத்தத்தை அளிக்கிறதே! எனது மரணத்திற்கான நேரம் வந்ததாகவே நான் நினைக்கிறேன். நான் உயிருடன் இருக்கும் வரை, என்னைச் சார்ந்தவர்கள் யாரும் இறப்பதை நான் அனுமதியேன். எனது நற்காரியங்களில் எல்லாம் நீ துணை புரிந்திருக்கிறாய். சுய நலனைப் பார்க்காமல், என்னிடம் தாயைப் போல அன்பு பாராட்டினாய். தேவர்கள் உன்னை எனக்கு உண்மையான தோழியாக (நட்பாக) கொடுத்திருக்கிறார்கள். நீ மட்டும் எனக்கு நிரந்தர வசிப்பிடம்.

எனது பெற்றோரால், நீ எனது இல்லறத்தில் இணைந்தாய். தூய குலத்தில் பிறந்து, நல்ல நிலையில் வளர்ந்து, பிள்ளைகளைப் பெற்று, என்னிடம் அர்ப்பணிப்புடன் இருந்து அப்பாவிதாக வாழ்ந்து வந்திருக்கிறாய். உன்னை நான் தேர்ந்தெடுத்து, உரிய சடங்குகளுடன் மணந்த காரணத்தால், எனது உயிரைக் காக்க சபதமேற்றிருக்கும் உன்னை நான் கைவிட முடியாது. இளம் வயதிலிருக்கும் {மயிர் இணையுறுப்புகள் வளராத - yet without the hirsute appendages} ((முடி மனிதனாகாத) எனது மகனை நான் எப்படித் தியாகம் செய்ய முடியும். ஒ கணவனைத் தேர்ந்தெடுத்து அளிப்பதற்காக உலகம் படைத்தோனால் என்னிடம் கொடுக்கப்பட்ட எனது மகனை நான் எப்படித் தியாகம் செய்வேன். அவள் {மகள்} மூலம் பெறும் மகனால் {பேரனால்} கிடைக்கும் நல்லுலகங்களை நான் எப்படி அடைவது? சில மனிதர்கள் மகனிடமே தந்தையின் பாசம் அதிகம் இருக்கும் என்கின்றனர். சிலர் மகளிடம்தான் அதிகம் இருக்கும் என்கின்றனர். ஆனால் எனக்கு இருவரும் சமமே. எனது அப்பாவி மகனைக் கைவிட எப்படித் துணிவேன்? எனது வாழ்வை நான் துறந்து மறு உலகம் சென்றால், நிம்மதியாக இருக்க முடியுமா? இவர்கள் எப்படி தங்கள் வாழ்வை நகர்த்துவார்கள்? இங்கு இருக்கும் யாரையும் துறப்பது கொடுமையானதே. மறுபுறம், நான்

என்னைத் தியாகம் செய்தால், நானில்லாமல் இவர்கள் அழிந்து போவார்கள். நான் விழுந்திருக்கும் துயரம் பெரியது. இதிலிருந்து தப்பிக்க வழியறியாமல் இருக்கிறேனே. ஐயோ நான் என் நெருங்கியவர்களுடன் எங்கு செல்வேன். ஒன்று நான் இவர்களுடன் சேர்ந்து மொத்தமாக இறந்து போக வேண்டும். இவர்கள் இல்லாமல் நான் உயிருடன் இருக்க முடியாது!" என்றான்

"என்னைக் கைவிடு" என்றாள் மனைவி - ஆதிபர்வம் பகுதி 160

(பக வத பர்வம்)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அந்தணனின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட அவனது மனைவி, "ஓ அந்தணரே, நீர் சாதாரண மனிதரைப் போலத் துயரடையக்கூடாது. இது புலம்புவதற்கான நேரமில்லை. நீர் படித்தவர்; எல்லா மனிதர்களும் இறப்பது உறுதி என்பதை நீர் அறிவீர்; தவிர்க்க முடியாதவற்றிற்காக யாரும் வருத்தப்படக்கூடாது. மனைவி, மகன் மற்றும் மகள் ஆகியோர் ஒருவனின் சுயத்திற்கு பயன்படவே ஏற்பட்டனர்.

புரிந்து கொள்ளும் மனநிலையைக் கொண்ட நீர், உமது துயரங்களைக் கொண்டு போடும். நானே அங்கு செல்வேன். நிச்சயமாக இந்தக் காரியமே ஒரு பெண்ணின் உயர்ந்த தெய்வீக கடமையாகும். அதாவது, அவள் தனது உயிரையே தியாகம் செய்தாவது தனது கணவரின் நலத்தைப் பேண வேண்டும். அப்படிப்பட்ட எனது செயல் உம்மை மகிழ்விக்கும், இந்த உலகத்திலும், மறு உலகத்திலும் எனக்கு புகழையுண்டாக்கும். நிச்சயமாக நான் சொல்லும் இதுவே உயர்ந்த அறமாகும். அதனால் நீர் அறத்தையும் மகிழ்வையும் ஒன்றாக அடைவீர். மனைவியை ஒருவன் எக்காரணத்திற்காக விரும்புவானோ, அதை நீர் என் மூலமாக அடைந்து விட்டீர். நான் உமக்கு ஒரு மகளையும் ஒரு மகனையும் பெற்றுக் கொடுத்து எனது கடனிலிருந்து விடுபட்டுவிட்டேன். உம்மால் உமது குழந்தைகளை நன்கு பேணி பராமரித்து சந்தோஷமாக வைத்துக் கொள்ள முடியும். ஆனால் என்னாலோ, உம்மைப் போல சந்தோஷமாக வைத்துக் கொள்ள முடியாது.

நீரே எனது வாழ்வும், செல்வமும் தலைவனும் ஆவீர். உம்மை இழந்த பிறகு நானும், இந்த இளம் பிள்ளைகளும் எப்படி வாழ முடியும்? என்னை நம்பி இரு குழந்தைகளை வைத்துக் கொண்டு, தலைவனில்லாமல் விதவையாகி, இவர்களைக் காப்பாற்ற நீர் இல்லாமல், என்னால் எப்படி நேர்மையான வாழ்வு வாழ முடியும்? நம்பிக்கையற்ற மரியாதையற்ற வீணான மனிதர்கள், இந்த உமது மகளை கைப்பற்ற விரும்பினால், நான் அவர்களிடம் இருந்து இவளை எப்படிப் பாதுகாப்பேன்? தரையில் தூக்கியெறியப்பட்ட இறைச்சியை ஆவலுடன் உண்ணும் பறவைகளைப் போல கணவனை இழந்தப் பெண்ணை அடைய தீய மனிதர்கள் ஆவலுடன் இருக்கிறார்கள். நான் நிலையின்றித் தள்ளாடி, நேர்மையான மனிதர்களால் விரும்பப்படும் பாதையில் தொடர்ந்து பயணிக்க முடியாத நிலை ஏற்படலாம்.

இந்த உமது அப்பாவி மகளை, உமது முதாதையர்கள் நடந்த வழியில் என்றும் எவ்வாறு என்னால் நடத்திச் செல்ல முடியும்? நான் தலைவனில்லாதிருக்கும் காலத்தில், இந்தக் குழந்தையை உம்மைப்போன்ற அறம்சார்ந்தவனாக எப்படி நான் வளர்க்க முடியும்? தலைவனில்லாத என்னை அதிகாரம் செய்து, சூத்திரர்கள் வேதத்தைக் கேட்க விரும்புவது போல, நம்பத்தகாத மனிதர்கள் உமது மகளின் கரத்தைக் கேட்பார்கள். உமது ரத்தமும் குணமும் இல்லாதவர்களுக்கு நான் உமது மகளை அளிக்காவிட்டால், அவர்கள் காகம் வேள்வி நெய்யைத் தூக்கிச் செல்வதைப் போல அவளைத் தூக்கிச் செல்வார்கள். உமது மகன் உம்மைப் போல் இல்லாமல், உமது மகளும் நம்பத்தகாதவர்கள் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தால், இந்த உலகத்தின் நேர்மையற்ற மனிதர்களாலும் நான் நிந்திக்கப்படுவேன். அப்படி நிந்திக்கப்படும்போது நிச்சயம் சாவேன். உம்மையும் என்னையும் இழந்த இந்தப் பிள்ளைகள், நீர் வற்றும் போது அழியும் மீனைப் போல அழிந்து விடுவர். நீர் {கணவர்} இல்லாமல் மூவரும் அழிவது நிச்சயம். ஆகையால், நீர் என்னைத் தியாகம் செய்வதே தகுந்தது.

ஓ அந்தணரே, பிள்ளைகளைப் பெற்றுக் கொடுத்த பெண், தனது தலைவனுக்கு முன்பு இறந்து போனால் அதுவே உயர்ந்த தகுதி {புண்ணியம்} என்று நீதிகளை அறிந்த மனிதர்கள் கூறுகிறார்கள்.

நாம் உமக்காக, மகளையும், மகளையும், உறவினர்களையும், ஏன் உயிரைக் கூட விடத் தயாராயிருக்கிறேன். தனது தலைவனுக்குப் பிடித்தமான காரியங்களைச் செய்யும் பெண்களின் கடமை, வேள்விகள், துறவு, நோன்பு மற்றும் தானங்கள் அனைத்திலும் உயர்ந்ததாகும். ஆகையால், நான் செய்யத்துணிவது உமது குலத்துக்கும் உமக்கும் உயர்ந்த அறமாகும். ஒருவன் ஆபத்திலிருந்தும் துயரத்திலிருந்தும் விடுபடவே குழந்தைகள், உறவினர்கள், மனைவி மற்றும் விரும்பப்படும் அனைத்துப் பொருட்களும், காக்கப்படுகின்றனர் என்று ஞானமுள்ளோர் தீர்மானித்துள்ளனர்.

ஒருவன் தன்னை ஆபத்திலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ள, தனது செல்வத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டும். அந்தச் செல்வத்தைக் கொண்டுதான் தனது மனைவியை பராமரித்துப் பாதுகாக்க முடியும். எதிர்பார்த்த அல்லது எதிர்பாராத விபத்துகளுக்கு அளிக்கவே ஒருவனின் மனைவி, மகன், செல்வம், வீடு ஆகியவை அடையப்படுகின்றன என்று உண்மையைக் கற்றவர்கள் தெளிவாக விளக்குகின்றனர். ஒரு தனி மனிதனின் சுயத்துக்கு ஈடாக, அவனது உறவினர்கள் அனைவரையும் சேர்த்து நிகர்த்துப் பார்த்தாலும் (எடைபோட்டுப் பார்த்தாலும்), அது ஈடாகாது. ஆகையால், மரியாதைக்குரியவரே, என்னைக் கைவிட்டு உமது சுயத்தைக் காத்துக் கொள்ளும்.

என்னைத் தியாகம் செய்ய எனக்கு அனுமதி கொடுத்து, உமது பிள்ளைகளைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும். நீதிகளை அறிந்தவர்கள், பெண்கள் கொல்லப்படலாகாது என்று தங்கள் உடன்படிக்கைகளில் சொல்கின்றனர். அந்த நீதிகளை ராட்சசர்கள் அறியாதவர்களல்லர். ராட்சசர்கள் ஒரு ஆணைக் கொல்வது நிச்சயமாக இருந்தாலும், அவர்கள் ஒரு பெண்ணைக் கொல்வது சந்தேகத்திற்கிடமானதே. ஒழுக்க விதிகளை அறிந்த நீர், என்னை ராட்சசன் முன்பு கிடத்தும். நான் நிறைந்த மகிழ்ச்சியை அடைந்துவிட்டேன். மேலும் நிறைந்த ஆன்மத் தகுதிகளையும் அடைந்திருக்கிறேன். உம்மால் நான் எனக்கன்பான இந்தப் பிள்ளைகளையும் பெற்றேன். ஆகையால், நான் சாவதற்கு வருந்தவில்லை. நான் உமக்குப் பிள்ளைகள் பெற்றுக் கொடுத்து வயதாகிவிட்டேன். நான் எப்போதும் உமக்கு நன்மை செய்யவே விரும்புகிறேன். இவை எல்லாவற்றையும் நினைவில் நிறுத்தியே நான் இந்தத் தீர்மானத்திற்கு வந்துள்ளேன்.

ஓ மரியாதைக்குரியவரே, என்னைக் கைவிட்டு, நீர் மற்றுமொரு மனைவியை அடையலாம். அவள் மூலமாக நீர் ஆன்மத் தகுதிகளை மறுபடியும் அடையலாம். அதில் பாவமில்லை. ஒரு ஆணுக்கு மறுமணம் என்பது அறச்செயலே. ஆனால், அதுவே பெண்ணுக்கு இரண்டாம் கணவனை அடைந்தாலே பெரும்பாவம் ஆகும். இதையெல்லாம் கவனத்தில் கொண்டு, உமது தியாகம் தவிர்க்கப்பட வேண்டிய ஒன்று என்பதையும் நினைவில் கொண்டு, என்னைக் கைவிட்டு உமது சுயத்தையும், உமது குலத்தையும், உமது பிள்ளைகளையும் காத்துக் கொள்ளும்." என்றாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ஓ பாரதா, மனைவியால் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட அந்தணன், அவனைக் கட்டியணைத்துக்கொண்டான். துயரத்தால் உந்தப்பட்ட இருவரும் அமைதியாக அழுதனர்.

பாலகனின் மழலைச் சொற்கள் - ஆதிபர்வம் பகுதி 161

(பக வத பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "தனது பெற்றோரின் துயர் நிறைந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட மகள் பெரும் துயரடைந்து, அவர்களிடம், "உங்களைக் கவனித்துக் கொள்ள யாருமில்லாதது போல் (அநாதைகள் போல்) இவ்வளவு துயரடைந்து நீங்கள் ஏன் அழுது கொண்டிருக்கிறீர்கள்? நான்

சொல்வதைக் கேட்டுவிட்டு, எது சரியோ அதைச் செய்யுங்கள். குறிப்பிட்ட காலத்தில் நீங்கள் என்னைக் கைவிடுவது என்பது சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாதது. எப்படியும் என்னைக் கைவிடத்தான் போகிறீர்கள். ஆகையால், இப்போது என்னைக் கைவிட்டு, எல்லாவற்றையும் காத்துக் கொள்ளுங்கள்.

பிள்ளைகள் நம்மைக் காப்பார்கள் (இந்த உலகத்திலும், மறு உலகத்திலும்) என்று எண்ணியே ஒரு மனிதன் அவர்களைப் பெறுகிறான். என்னைப் படகாகப் பயன்படுத்தி இந்த கஷ்டகால நீரோடையைக் கடந்து செல்லுங்கள். ஒரு பிள்ளை, தனது பெற்றோரை இவ்வுலகத்திலும் மறு உலகத்திலும் காக்கிறான். ஆகையாலேயே கற்றோர்கள் அந்தப் பிள்ளையை புத்ரன் (காப்பவன்) என்று அழைக்கின்றனர். மூதாதையர்கள் என்னிடமிருந்து மகளின் பிள்ளையை எதிர்பார்ப்பார்கள் (முக்திக்காக). ஆனால், (எனது பிள்ளைகளுக்காகக் காத்திராமல்) நான் எனது தந்தையைக் காப்பதன் மூலம் அவர்களைக் காத்தவளாவேன். இந்த எனது தம்பி பாலபருவத்தில் இருக்கிறான். ஆகையால், நீங்கள் அழிந்தால் அவனும் இறப்பது சந்தேகமில்லாதது. எனது தந்தையாகி நீர் இறந்தால், எனது தம்பியும் உம்மைத் தொடர்வான். பித்ரிக்களுக்கு கொடுக்கப்படும் பிண்டம் கொடுக்கப்படாமல் அவர்கள் பெரும் துன்பத்துக்கு ஆளாவார்கள். எனது தந்தையாலும் தம்பியாலும் கைவிடப்பட்டு, ஏன் எனது தாயாலும் கைவிடப்பட்டு (கணவரும் பிள்ளையும் இறந்த பிறகு அவளும் உயிருடன் இருக்க மாட்டாளாகையால்) நான் பெரும் துயரத்திற்குள் ஆழ்ந்து முடிவதுமாக அழிந்து போவேன். நீரும், எனது தம்பியும், எனது தாயும் இந்த ஆபத்திலிருந்து தப்பித்தீர்களென்றால் நீங்கள் கொடுக்கும் பிண்டத்தால் நமது முன்னோர்கள் மகிழ்ச்சியடைவார்கள். தானே தான் தனக்கு மகன் (நாமே நமக்கு மகனாகப் பிறக்கிறோம்).

மனைவியே ஒருவனுக்கு நட்பு, ஒரு மகளோ எப்போதும் பிரச்சனையின் ஊற்றுக்கண். அந்த ஊற்றுக்கண்ணை அகற்றி உங்களைக் காத்துக் கொண்டு, எனக்கு அறவழியை அமைத்துக் கொடுங்கள். ஓ தந்தையே! நான் பெண்ணானதால், உம்மை இழந்து, உதவியற்று துயரத்தில் விழ்ந்து, எல்லா இடங்களுக்கும் செல்ல வேண்டியிருக்கும். ஆகையால் நான் எனது தந்தையின் குலத்தைக் காக்க எண்ணி, எனது அறத்தகுதியின் அடிப்படையில் அந்தச் சிரமமான காரியத்தை முடிப்பேன். என்னை விட்டுவிட்டு அந்தணர்களில் சிறந்த நீர் அங்கே (ராட்சசனிடம்) சென்றால், நான் மிகவும் வருந்துவேன். ஆகையால், ஓ தந்தையே, என்னிடம் கருணை கொள்ளுங்கள். ஓ மனிதர்களில் சிறந்தவரே, நமக்காகவும், நமது குலத்துக்காகவும், நமது அறத்தகுதிகளுக்காகவும் எப்படியும் எப்போதாவது பிரிய வேண்டிய என்னை இப்போது கைவிட்டு உங்களைக் காத்துக் கொள்ளுங்கள். ஓ தந்தையே, தவிர்க்க முடியாத இந்த விஷயத்தில் தாமதம் வேண்டாம். நீர் சொர்க்கத்திற்குச் சென்றதும் நாங்கள் எங்கள் உணவுக்காக அந்நியர்களிடம் நாய்களைப் போலப் பிச்சை எடுத்துத் திரிவதைவிட வலி நிறைந்ததாக வேறு எது இருக்க முடியும்? ஆனால் நீர் உமது உறவினர்களுடன் இந்தச் சிரமத்திலிருந்து காக்கப்பட்டாலோ, நான் சந்தோஷமாக தேவர்கள் இருக்கும் பகுதிகளில் வாழ்வேன். இப்படி மகளை அளித்துவிட்டு, தேவர்களுக்கும் தெய்வங்களுக்கும் படையல் வைத்தால் நன்மை நடக்கும் என்றே நாம் கேள்விப்படுகிறோம்." என்றாள்.

வைசம்பயாணர் தொடர்ந்தார், "அந்த அந்தணன் தனது மனைவியுடன், தனது மகளின் ஒப்பாரியைக் கேட்டு முன்னை விட அதிக துக்கம் கொண்டான். அம்மூவரும் சேர்ந்து அழ ஆரம்பித்தனர். இதைக் கண்ட பாலகனான அவர்களது மகன், இனிமையான குரலில், கண்கள் மகிழ்ச்சியில் பிரகாசிக்க, "அழாதீர்கள், ஓ தந்தையே நீரோ, ஓ தாயே நீயோ, ஓ தமக்கையே நீயோ அழாதீர்கள்" என்று புன்னகைத்துக் கொண்டே அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் அணுகினான். இறுதியில் மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்தோடு ஒரு புல்லை எடுத்து, "இதைக் கொண்டு, மனிதர்களை உண்ணும் அந்த ராட்சசனை நான் கொல்வேன்" என்றான். அவர்கள் அப்போது பெரும் துயரத்திலிருந்தாலும், குழந்தையின் இனிமையான மழலைப் பேச்சு அவர்களின் முகத்தில் ஆனந்தத்தைக் கொண்டு வந்தது. பிறகு குந்தி இது தான் தக்க சமயம் என்று நினைத்து, அவர்களை அணுகி, இறந்தவர்களை மீட்கும் அமுதம் போன்ற வார்த்தைகளை அவர்களிடம் பேசி, அவர்களை துக்கத்திலிருந்து மீட்டெடுத்தாள்.

துயர் விசாரித்தாள் குந்தி - ஆதிபர்வம் பகுதி 162

(பக வத பர்வத் தொடர்ச்சி)

குந்தி, "நான், உங்கள் துயரத்தின் காரணத்தை அறிய விரும்புகிறேன். என்னால் முடியுமென்றால் நான் அதைக் களைந்து விடுவேன்." என்றாள்.

அதற்கு அந்த அந்தணன், "ஓ துறவைச் செல்வமாகக் கொண்டவளே, நிச்சயமாக உன் பேச்சு உனக்குத் தகுதி வாய்ந்ததே! ஆனால், இந்த எங்கள் துயரம் மனிதர்களால் களையமுடியாதது. இந்த நகரத்திற்கு அருகில், பகன் என்ற பெயர் கொண்ட ராட்சசன் ஒருவன் இருக்கிறான். அந்த நரமாமிச உண்ணியான அவனே இந்நகரத்திற்கும் இந்நாட்டிற்கும் தலைவனாவான். பெரும் பலம் வாய்ந்த அந்தப் பாவி ராட்சசன், மனித சதையை உண்பதில் வெற்றிகண்டு இந்நாட்டை ஆள்கிறான். அவன் அசுரர்களுக்கும், இந்த நகரத்திற்கும், நாட்டுக்கும் தலைவனாக இருந்து, அவனது பலத்தால் அவற்றைக் காக்கிறான்.

எங்களுக்கு எந்த எதிரியிடமிருந்தும் பயம் கிடையாது. அவன் காப்பதால், நிச்சயமாக எந்த வாழும் உயிரிடமும் எங்களுக்கு பயம் கிடையாது. இவற்றிற்கெல்லாம் கூலியாக அந்த நர மாமிச உண்ணிக்கு, ஒரு வண்டி சோற்றையும், இரண்டு எருமை மாடுகளையும், மற்றும் இவற்றையெல்லாம் அவ்விடம் எடுத்து செல்ல ஒரு மனிதனையும் அனுப்புவதாக அவனிடம் ஒரு உடன்படிக்கை நிரணயிக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் நிமித்தமாக, இந்நகரத்தின் வீட்டு உரிமையாளர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக அவனுக்கு உணவு அனுப்ப வேண்டும். ஒவ்வொருவருக்கும் அந்த முறைமை பல வருடங்கள் இடைவெளியில் வரும். யாராவது இந்த முறைமையை மீறத் துணியும்போது, அந்த ராட்சசன் குழந்தைகள் மனைவிகள் உட்பட அவர்களின் குடும்பத்தில் அனைவரையும் கொன்று விடுவான். இந்நாட்டில் வேத்திரகீயா என்ற நகரத்தில், இப்பகுதியின் மன்னன் வாழ்கிறான். அவன் அரசு நடத்தும் அறிவியலை அறியாதவனாகவும், புத்திகூர்மையற்றவனாகவும் இருக்கிறான். அவன் இந்த ராட்சச தொல்லைக்கு ஒரு உபாயமும் செய்யவில்லை. பலவீனமான மன்னனான அந்தப் பாவியின் ஆளுகைக்குள் இருக்கும் எங்களுக்கு இந்த நிலை வேண்டியதுதான். அந்தணர்களை ஒரு நாட்டிற்குள் நிரந்தரமாக வசிக்க வைப்பது என்பது முடியாத காரியம். அவர்கள் யாரையும் நம்பி இராமல், பறவைகளைப் போல் நாடு விட்டு நாடு சுதந்திரத்துடன் செல்பவர்கள். ஒருவன் முதலில் (நல்ல) மன்னனை அடைய வேண்டும். பின்பு மனைவியை அடைய வேண்டும், அதன் பிறகு செல்வம் சேர்க்க வேண்டும். இந்த மூன்றையும் ஒருவன் அடைந்தால்தான், அவனால் தனது உறவினர்களையும் பிள்ளைகளையும் காக்க முடியும்.

இந்த மூன்றையும் அடைவதில் எனது செயல்கள் தலைகீழாகவே இருக்கின்றன. ஆகையால், ஆபத்தெனும் கடலில் மூழ்கி மிகவும் சிரமப்படுகிறேன். நான் சொன்ன அந்த முறைமை இப்போது என் மேல் விழுந்திருக்கிறது. முன்பு சொன்னது போல அந்த ராட்சசனுக்கான கூலியையும் ஒரு மனிதனையும் உணவாக நான் கொடுக்க வேண்டும். இதற்காக ஒரு மனிதனை விலைக்கு வாங்க என்னிடம் செல்வம் இல்லை. என்னால் எனது குடும்பத்தை விட்டு பிரியவும் முடியாது. இருப்பினும் ராட்சசனிடம் (அவனது பிடியில்) இருந்தும் தப்பிக்க முடியாது. நான் இப்போது தப்பிக்க வழியில்லாமல் துயரம் எனும் கடலில் மூழ்கப்போகிறேன். நான் இன்று எனது குடும்பம் முழுவதையும் அழைத்துக் கொண்டு அந்த ராட்சசனிடம்

செல்லப் போகிறேன். அவன் எங்கள் அனைவரையும் கொல்லட்டும்." என்றாள்.

குந்தியின் சொல்லமுதம் - ஆதிபர்வம் பகுதி 163

(பக வத பர்வத் தொடர்ச்சி)

முழுமஹாபாரதம்

"ஓ அந்தணரே, இந்த ஆபத்திற்காக அஞ்சாதீர். நீர் அந்த ராட்சசனிடம் இருந்து தப்புவதற்கு ஒரு வழியை நான் காண்கிறேன். உமக்கு ஒரு மகன் தான் இருக்கிறான், அவனும் பாலகனாக இருக்கிறான். இளமையான ஆதரவற்ற ஒரே மகளும் இருக்கிறாள். உமது மனைவி உட்பட இவர்களில் எவரும் ராட்சசனிடம் செல்வதை நான் விரும்பவில்லை. ஓ அந்தணரே, எனக்கு ஐந்து மகன்கள் இருக்கின்றனர். அவர்களில் ஒருவன் ராட்சசனுக்கான காணிக்கையை எடுத்துக் கொண்டு செல்லட்டும்." என்றாள் குந்தி.

இதைக் கேட்ட அந்தணன், "என் உயிரைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள, எப்போதும் நான் இந்தக் காரியத்தைச் செய்ய மாட்டேன். எனது வாழ்வுக்காக, ஒரு அந்தணனின் உயிரையோ அல்லது ஒரு விருந்தாளியின் உயிரையோ நான் துறக்க மாட்டேன். பாவகர காரியங்கள் செய்பவர்களும், தாழ்ந்த பிறப்பு பிறந்தவர்களும் கூட இதைச் (நீ என்னை செய்யச் சொல்வதைச்) செய்ய மறுப்பார்கள்.

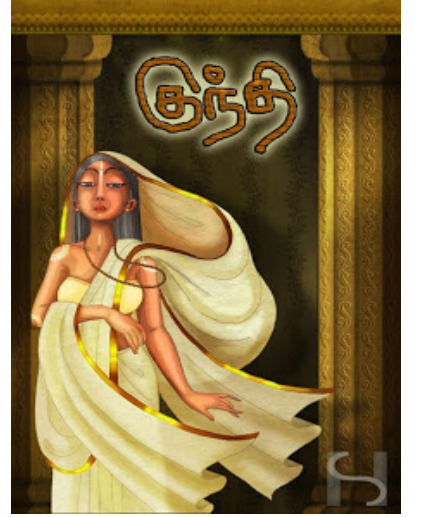
ஒரு அந்தணனின் நன்மைக்காக, ஒருவன் தன்னையோ அல்லது தனது வாரிசையோ தியாகம் செய்யலாம் என்று சொல்லப்படுகிறது. நான் அந்த அருமையான அறிவுரையை மதித்து நடக்க விரும்புகிறேன். ஒரு அந்தணனின் மரணமா? அல்லது எனது மரணமா? என்று வரும்போது நான் பின்னதையேத் தேர்ந்தெடுப்பேன். அந்தணனைக் கொல்வது என்பது பாவத்திலேயே பெரும் பாவமாகும், அதற்கு விமோசனமே இல்லை. ஒரு அந்தணனின் உயிர்த்தியாகத்தைவிட, ஒருவன் தன்னைத் தியாகம் செய்து கொள்வதே சிறந்தது என்று நான் நினைக்கிறேன். ஓ அருளப்பட்டவளே, நான் என்னைத் தியாகம் செய்வதால், தற்கொலை செய்யும் குற்றவாளி ஆக மாட்டேன். இன்னொருவன் எனது உயிரை எடுக்கும்போது, எந்தப் பாவமும் என்னுடன் இணைய முடியாது.

ஆனால் தெரிந்தே நான் ஒரு அந்தணனை மரணத்திற்கு அனுப்பினேன் என்றால், அந்தக் கொடிய பாவகரச் செயலுக்கான விமோசனமே எனக்குக் கிடைக்காது.

தனது வீடு தேடி வந்தவரையோ, தன்னிடம் தஞ்சமடைந்தவர்களையோ கைவிடுவதும், தன்னிடம் மரணம் வேண்டுபவனைக் கொல்வதும் கொடூரமான பாவகர செயல்களாகும் என்று கற்றவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். துயர் நிறைந்த காலத்தில் செய்வதற்கு அனுமதிக்கப்பட்ட செயல்களை அறிந்த சிறந்தவர்கள், இது போன்ற கொடூர காரியங்கள் செய்யக்கூடாது என்கின்றனர். நான் இன்று எனது மனைவியுடன் அழிவதே சிறந்தது. ஆனால் ஒரு அந்தணனின் மரணத்தை நான் ஒருபோதும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டேன்." என்றான்.

குந்தி, "ஓ அந்தணரே, நானும் ஒரு அந்தணன் எப்போதும் காக்கப்பட வேண்டும் என்று உறுதியான கருத்தையே வைத்திருக்கிறேன். ஐந்து மகன்களுக்குப் பதில் எனக்கு நூறு மகன்கள் இருந்தாலும், நான் எவரிடமும் குறைவான அன்பு வைக்க முடியாது. அவர்கள் எல்லோரையும் என்னைப் போலவே நினைப்பேன். ஆனால் இந்த ராட்சசனால் எனது மகனைக் கொல்ல முடியாது. ஏனென்றால் எனது மகன் பெரும் சக்தியும் வீரமும் கொண்டவன். அவனுக்கு மந்திரங்களில் நிபுணத்துவமும் உண்டு. அவன் ராட்சசனுக்கு நன்றியுடன் அவனது உணவைக் கொடுப்பான். ஆனால், அவன் தன்னைக் காத்துக் கொள்வான் என்பது எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். பெரும் உடல் கொண்ட பல ராட்சசர்கள் எனது வீர மகனிடம் மோதுவதை நான் கண்டிருக்கிறேன். இறுதியில் அவர்கள் எனது மகன் கையால் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். ஆனால், ஓ அந்தணரே, இக்காரியத்தை யாரிடமும் சொல்லிவிடாதீர். ஏனென்றால், இப்படிப்பட்ட சக்தியை அடையவிரும்பும் மனிதர்களின் ஆவலால், எனது மகன்களுக்கு பிரச்சனைகள் எழும்.

தனது குருவுக்குத் தெரியாமல் இந்த ஞானத்தை வேறு ஒருவனுக்கு என் மகன் கொடுத்தால், அவனுக்கு {என் மகனுக்கு} அந்த ஞானம் பயன்படாது என்று ஞானமுள்ளவர்கள் சொல்லியிருக்கின்றனர்." என்றாள்.

பிருதையால் இப்படிச் சொல்லப்பட்டதும், அந்த அந்தணன் தனது மனைவியுடன் மகிழ்ச்சியடைந்து, அமுதத்தைப் போன்ற குந்தியின் பேச்சை ஏற்றுக் கொண்டான். பிறகு குந்தி, அந்த அந்தணனை அழைத்துக் கொண்டு, வாயுவின் மகனிடம் (பீமனிடம்) சென்று, காரியத்தை முடித்துக் கொடுக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டாள். அதற்கு பீமன், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று மறுமொழி கூறினான்.

குந்தியைக் கடிந்து கொண்ட யுதிஷ்டிரன் - ஆதிபர்வம் பகுதி 164

(பக வத பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "காரியத்தை முடிப்பதாக பீமன் "நான் அதைச் செய்கிறேன்" என்று உறுதி கூறிய பிறகு, ஓ பாரதா (ஜனமேஜயா), அந்த நாளைக்கான தங்கள் பிச்சையைப் பெற்று பாண்டவர்கள் வீடு திரும்பி வந்தனர். பிறகு பாண்டுவின் மகனான யுதிஷ்டிரன், பீமனின் முகத்தோற்றத்தை வைத்து, அவன் சாதிக்க நினைத்திருக்கும் காரியத்தின் இயல்பை யூகித்தான். தனது தாயின் அருகில் அமர்ந்த யுதிஷ்டிரன், அவனிடம் ரகசியமாக, "ஓ தாயே, பயங்கர வீரம் கொண்ட பீமன் சாதிக்க நினைக்கும் காரியம் என்ன? அவன் உனது கட்டளையின் பேரில் அக்காரியத்தைச் செய்யப் போகிறானா? அல்லது சொந்த விருப்பத்தில் செய்யப் போகிறானா?" என்று கேட்டான். குந்தி, "எதிரிகளைத் தண்டிக்கும் பீமன், எனது கட்டளையின் பேரில், ஒரு அந்தணனுக்கு நன்மையைச் செய்து, இந்த நகரத்தை விடுவித்து செயற்கரிய காரியம் செய்யப் போகிறான்." என்றாள்.

யுதிஷ்டிரன், "ஓ தாயே, என்ன கடுங்காரியம் செய்துவிட்டாய்? இந்த செயற்கரிய கடினமான காரியம் தற்கொலைக்கு ஒப்பானதாகும். ஒருவன் தனது சொந்தக் குழந்தையைக் கைவிடுவதை கற்றோர் மெச்சுவதில்லை. ஓ தாயே, மற்றவர்களுக்காக உனது சொந்த மகனையே தியாகம் செய்ய ஏன் விரும்புகிறாய்? ஓ தாயே, உனது பிள்ளையை இப்படிக் கைவிடுவதனால், நீ மனித செயல்களுக்கு எதிராக மட்டுமல்ல, வேதங்களின் படிப்பினைகளுக்கும் எதிராகச் செயல்படுகிறாய். பீமனின் கர வலிமையை நம்பியே நாம் இரவில் மகிழ்ச்சியுடன் உறங்குகிறோம். திருதராஷ்டிரனின் தீய மகன்களிடம் இருந்து நாட்டை மீட்பதும் அவனை நம்பியே இருக்கிறது. எந்த பீமனின் வீரத்தை நினைத்து துரியோதனனும் சகுனியும் விழித்தாமை இரவு முழுவதும் உறங்குவதில்லையோ, எந்த பீமன் நம்மை அரக்கு மாளிகை அபாயத்திலிருந்து மீட்டானோ, புரோசனனின் மரணத்திற்கு காரணமான அந்த பீமனை நம்பியே, திருதராஷ்டிரனின் மகன்கள் அழிந்து விட்டதாகவும், உலகத்திலுள்ள அனைத்து செல்வங்களையும் அடைந்துவிட்டதாகவும் நாம் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஓ தாயே நீ அவனைக் கைவிடுவதாக முடிவு செய்துவிட்டாயா? நீ உன் சுய நினைவை இழந்து விட்டாயா? துயரங்கள் மேகமாகச் சூழ்ந்து உனது புத்தியைக் கெடுத்ததா?" என்றான்.

தனது மகனிடம் இருந்து இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட குந்தி, "ஓ யுதிஷ்டிரா, விரிகோதரனைக் (பீமனைக்) குறித்து நீ வருத்தப்படாதே. எனது புத்தியின் பலவீனத்தால் நான் இந்த முடிவை எடுக்கவில்லை. திருதராஷ்டிரன் மகன்களுக்குத் தெரியாமல் நாம் இந்த அந்தணரின் இல்லத்தில் கவலையில்லாமல் வாழ்ந்து வருகிறோம். அவரும் நம்மைப் பெரிதும் மதிக்கிறார். ஓ மகனே, அதற்கு பதிலுதவியாக இதைச் செய்யத் தீர்மானித்தேன். செய்நன்றியையும் நற்குணங்களையும் இழக்காதவனே மனிதன். ஒருவனுக்கு பிறர் செய்யும் காரியங்களை விட பலமடங்கு அதிகமாக அவன் அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டும். அரக்கு மாளிகை நிகழ்ச்சியிலும், ஹரிடம்பனின் அழிவிலும் பீமனின் வீரத்தை நான் கண்டிருக்கிறேன். விரிகோதரனிடம் (பீமனிடம்) எனக்கிருக்கும் நம்பிக்கை பெரியது. பீமனது கரங்களின் பலம் பத்தாயிரம் யானைகளின் பலத்திற்குச் சமமானதாகும். அதனாலேயே, அவனால்,

யானை கனம் கொண்ட உங்கள் ஒவ்வொருவரையும் வாரணாவதத்திலிருந்து தூக்கிக் கொண்டு வர முடிந்தது. பீமனின் பலத்திற்கு ஈடாக இந்த உலகத்தில் யாரும் இல்லை; இடியை கையில் தாங்கி நிற்கும் போர்வீரர்களின் முதன்மையானவனையே {இந்திரனையே} அவன் வென்றுவிடுவான். அவன் பிறந்தவுடன், எனது மடியில் இருந்து, மலையில் மார்பில் விழுந்தான். அவனது உடலின் கனத்தால் அவன் விழுந்த பாறை துண்டு துண்டாக உடைந்து போனது. ஓ பாண்டுவின் மைந்தனே, இதிலிருந்தும் நான் பீமனின் பலத்தை அறிந்து கொண்டேன். இந்தக் காரணங்களுக்காகவே, அந்தணனின் எதிரிக்கு எதிராக, நான் அவனை நிறுத்த தீர்மானித்தேன். நான் முட்டாள்தனமாகவோ, அறியாமையாலோ அல்லது ஏதேனும் லாப நோக்கத்தோடோ இப்படிச் செயல்படவில்லை. அறச்செயல் செய்வதற்காகவே இந்த முடிவை வலிந்து எடுத்தேன். ஓ யுதிஷ்டிரா, இச்செயலால் இரு காரியங்கள் சாதிக்கப்படும்; ஒன்று அந்தணனுக்கான செய்நன்றி செய்வது, மற்றொன்று உயர்ந்த அறத்தகுதியை அடைவது.

அந்தணனுக்கு உதவி செய்யும் கூடித்திரியன், அதன் பிறகு ஆனந்தமான உயர்ந்த பகுதிகளை {சொர்க்கத்தை} அடைவான் என்பது எனது நிர்ணயம். அப்படியே ஒரு கூடித்திரியனின் உயிரைக் காப்பாற்றும் மற்றொரு கூடித்திரியன் மறுவுலகில் பெறுவது போல இவ்வுலகிலும் பெரும் புகழ் பெறுவான். ஒரு வைசியனுக்கு உதவும் கூடித்திரியன் இவ்வுலகத்தில் பெரும் புகழ் பெறுவான். மன்னர் இனம் தன்னைத் தஞ்சமடையும் சூத்திரனையும் காக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்தால், அடுத்த பிறவியில் அவன் ஒரு அரசகுடும்பத்திலோ அரசவழியிலோ பிறந்து, வளமை பெற்று, மற்ற மன்னர்களின் மரியாதையை அவன் பெற்று இருப்பான். ஓ புருகுலத்தில் முளைத்த கொழுந்தே, கடந்து சென்ற நாட்களில் சிறப்புவாய்ந்த ஞானி வியாசர், கடுந்தவம் செய்து தான் கண்டதை என்னிடம் சொன்னார். ஆகையால், இந்தக் காரியத்தைச் செய்யும் தீர்மானத்துக்கு நான் வந்தேன்." என்றான்.

பீம பகாசுர மோதல் - ஆதிபர்வம் பகுதி 165

(பக வத பர்வத் தொடர்ச்சி)

"தனது தாயின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட யுதிஷ்டிரன், "ஓ தாயே, துயருற்ற அந்தணன் மீது இரக்கப்பட்டு, நீ வலிந்து செய்த காரியம் நிச்சயமாக அருமையானது. ஓ தாயே, நீ அந்தணர்களிடம் இரக்கப்பட்டு நீ அனுப்புவதால், நிச்சயமாக பீமன் அந்த நரமாமிச உண்ணியைக் கொண்டு உயிருடன் திரும்புவான். ஆனால், ஓ தாயே, இந்த நகரத்தில் வசிப்பவர்களிடத்தில் யாதொன்றையும் சொல்லாமல், தனது சத்தியத்தைக் காக்குமாறு அந்த அந்தணரிடம் சொல்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இரவு கழிந்தது, பாண்டு மைந்தன் பீமன், ராட்சசனுக்கான உணவை எடுத்துக் கொண்டு அந்த நரமாமிச உண்ணி இருக்கும் இடத்திற்குக் கிளம்பினான். பாண்டுவின் பலம் பொருந்திய மகன் (பீமன்), அந்த ராட்சசன் வசித்த கானகத்தை அணுகி, தான் கொண்டு சென்ற உணவைத் தானே உண்ண ஆரம்பித்து, அந்த ராட்சசனைப் பெயர் சொல்லி சத்தமாக அழைத்தான். பீமனின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட ராட்சசன், எரியும் கோபத்துடன் வெளியே வந்து, பீமன் இருக்கும் இடத்தை நெருங்கினான்.

பெரும் உடலும், பெரும் பலமும் கொண்டு, கண்கள் சிவக்க, சிவந்த தாடி மற்றும் தலை மயிருடன், பார்ப்பதற்கு பயங்கரமாக இருந்தான். தனது பாதச் சுவடுகளால் பூமியை ஆழமாக அழுத்தினான். அவனது வாய் ஒரு காதிலிருந்து மற்ற காது வரை விரிந்து திறந்திருந்தது. அவனது காது அம்பு முனைகளைப் போல இருந்தன. கடும் முகத்துடன், மூன்று கோடுகளுடன் பள்ளமான நெற்றியும் கொண்டிருந்தான் அந்த ராட்சசன். தனது உணவை உண்ணும் பீமனைக் கண்டு, தனது உதடுகளைக் கடித்துக் கொண்டு, கோபத்தால் கண்களை அகல விரித்து, பீமனிடம், "என் கண்ணெதிரிலேயே எனது உணவு உண்டு, எமனுலகு செல்ல விரும்பும் இந்த முட்டாள் யார்?" என்றான். ஓ பாரதா (ஜனமேஜயா) இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட பீமன், அந்த ராட்சசனை மதிக்காமல் ஏளனமாகச் சிரித்து, முகத்தைத் திருப்பாமலேயே உண்பதைத் தொடர்ந்தான். இதைக்கண்ட அந்த நரமாமிச உண்ணி, தனது இரு கரங்களையும் உயர்த்திக் கொண்டு பெரும் சத்தத்துடன் பீமனை அங்கேயே, அப்போதே கொண்டு போடுவதற்காக அவனை நோக்கி ஓடினான். ராட்சசன் மேல் சிறு பார்வையை மட்டும் வீசி, மீண்டும் அவனை மதிக்காமல், ராட்சசனின் உணவை தொடர்ந்து உண்டான் அந்த எதிரி வீரர்களை அழிக்கும் விரிகோதரன் (பீமன்).

கோபம் நிறைந்த அந்த ராட்சசன், குந்தியின் மகனான விரிகோதரனை, தனது இரு கரங்களையும் ஓங்கி பின்னாலிருந்து வலிமையாக அடித்தான். இப்படித் தாக்கப்பட்ட பீமன், அதைச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமல், ராட்சசனைத் திரும்பிக் கூடப் பார்க்காமல் தொடர்ந்து உண்டு கொண்டிருந்தான். பின்பு அந்த பலம்பொருந்திய ராட்சசன், எரியும் கோபத்துடன், ஒரு மரத்தைப் பிடுங்கி, பீமனைத் தாக்குவதற்காக அவனிடம் ஓடினான். இதே வேளையில், மனிதர்களில் காளையான பலம்பொருந்திய பீமன், ஓய்வாக மொத்த உணவையும் உண்டு. தன்னைச் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு, மோதலுக்காக மகிழ்ச்சியுடன் எழுந்து நின்றான். பிறகு, ஓ பாரதா, பெரும் சக்தி கொண்ட பீமன் ஏளனமாகச் சிரித்து, கோபம் கொண்ட ராட்சசன் வீசிய மரத்தைத் தனது இடது கையால் பிடித்தான். பிறகு அந்த பலம் பொருந்திய ராட்சசன், பல மரங்களைப் பிடுங்கி வந்து பீமன் மீது எறிந்தான். அந்தப் பாண்டவனும் அதே அளவு ராட்சசன் மீது எறிந்தான். பிறகு, ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), மனிதனுக்கும் ராட்சசனுக்கும் இடையில் மரங்களைக் கொண்டு நடக்கும் போர் உக்கிரமடைந்து, அந்தப் பகுதியே மரங்களற்றுப் போனது. பிறகு அந்த ராட்சசன், தானே பகன் என்று சொல்லிக் கொண்டு, அந்தப் பாண்டவன் மீது பாய்ந்து, பெரும் பலம் வாய்ந்த பீமனைத் தனது கரங்களால் பற்றினான்.

அந்தப் பெரும் வீரனும் பலம்பொருந்திய கரங்கள் கொண்ட ராட்சசனைக் கட்டிப் பிடித்து, உற்சாகமவும் வன்முறையுடனும் தனது சக்தியைச் செலுத்தினான்

பீமனால் இடித்துச் செல்லப்பட்டும், பீமனைத் தான் இடித்தும் பெரும் களைப்படைந்தான் அந்த ராட்சசன். இந்த இருவரின் பலத்தால் பூமி நடுங்கியது. பெரும் மரங்கள் துண்டு துண்டானது. பிறகு பீமன், ராட்சசன் களைப்படைந்ததைக் கண்டு, அவனைக் தனது கால் முட்டிகளால் பூமியில் அடித்தி, பெரும் பலத்துடன் தாக்கத்

தொடங்கினான். பிறகு பீமன், தனது கால்முட்டியை ராட்சசனின் நடு முதுகில் வைத்து, அவனது கழுத்தைத் தனது வலக்கையால் பிடித்து, அவனது {ராட்சசனின்} இடுப்பு அடையை இடது கையால் பிடித்து, பெரும் பலத்துடன் அவனை இரண்டாக மடித்துப் போட்டான். அந்த நரமாமிச உண்ணி பயங்கரமாக அலறினான்.

ஓ ஏகாதிபதியே! இப்படி பீமனின் முட்டியால் ஒடிக்கப்பட்ட அந்த ராட்சசன் இரத்த வாந்தி எடுக்க ஆரம்பித்தான்.

புதிய பண்டிகை உதயமானது - ஆதிபர்வம் பகுதி 166

(பக வத பர்வத் தொடர்ச்சி)

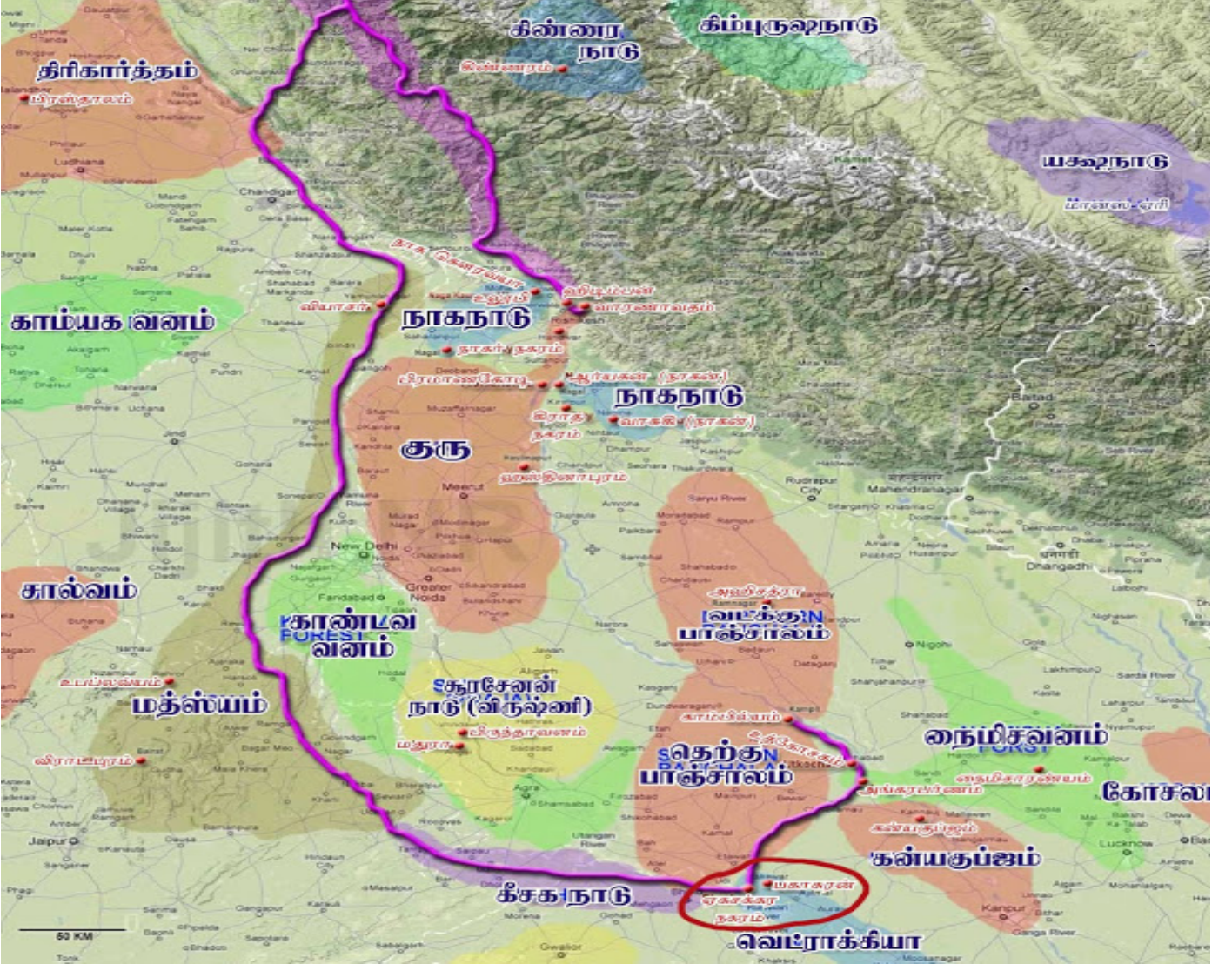
வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பெரும் மலையைப் போன்ற பகன், இப்படி (பீமனின் முட்டியால்) ஒடிக்கப்பட்டு, பயங்கரமாகக் கதறி இறந்தான். இச்சத்தங்களால் அச்சமடைந்த ராட்சசனின் உறவினர்கள் தங்கள் பணியாட்களுடன் வெளியே வந்தனர்.

உணர்வையிழந்து அச்சமடைந்திருக்கும் அவர்களைக் கண்ட, தாக்குபவர்களில் முதன்மையான பீமன், அவர்களுக்கு ஆறுதல் கூறி, அவர்களை (நரமாமிசம் உண்பதைக் கைவிடுவோம் என்று) உறுதியேற்க வைத்து, "இனி மேல் மனிதர்களைக் கொல்லாதீர்கள். அப்படி மனிதர்களைக் கொன்றீர்கள் என்றால், நீங்களும் பகனைப் போலச் சாக வேண்டியதுதான்." என்றான். ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா} பீமனின் பேச்சைக் கேட்ட ராட்சசர்கள், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொல்லி, பீமன் விரும்பிய உறுதியை ஏற்றனர். ஓ பாரதா {ஜனமேஜயா} அந்நாளிலிருந்து, (அந்தப் பகுதியைச் சேர்ந்த) ராட்சசர்கள் மனிதர்களுடன் சமாதானமாக வாழ்வதையே அந்த நகரவாசிகள் கண்டனர். பிறகு பீமன், உயிரற்ற அந்த நரமாமிச உண்ணியை இடித்துச் சென்று நகரத்தின் வாயில்கள் ஒன்றில் கிடத்தி, யாரும் கவனிக்கும் முன்பே அங்கிருந்து சென்றுவிட்டான். பகனின் ரத்த சம்பந்தமுள்ள உறவினர்கள், பீமனின் பலத்தால் அவன் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு, மிகவும் அஞ்சி, பல திசைகளில் ஓடினர்.

அதே நேரத்தில், அந்த ராட்சசனைக் கொன்ற பிறகு, பீமன் அந்தணரின் வசிப்பிடத்திற்குத் திரும்பி, யுதிஷ்டிரனிடம் நடந்தது அத்தனையையும் விபரமாகக் கூறினான். அடுத்த நாள் காலையில் வெளியே வந்த நகரவாசிகள், உடல் முடிவதும் ரத்தத்தால் நனைந்து, தரையில் பிணமாகக் கிடக்கும் ராட்சசனைக் கண்டனர். பெரும் மலையைப் போன்ற அந்த நரமாமிச உண்ணி, சின்னாபின்னமாகச் சிதைக்கப்பட்டு தரையில் கிடப்பதைக் கண்ட பார்வையாளர்களின் முடிகள் சிலிர்த்துக் கொண்டு நின்றன. அவர்கள் விரைவாக ஏகசக்கரம் திரும்பி, தாங்கள் கண்டதைத் தெரிவித்தனர். ஓ மன்னா, அதன் பிறகு, அந்நகர குடிமக்களில் இளமையானவர்களும்,

முதுமையானவர்களும் ஆயிரக்கணக்கில் தங்கள் மனைவியருடன் வந்து பகனைக் கண்டு, அதை ஒரு அமானுஷ்ய மனிதனின் சாதனை என்று கருதி மலைத்து நின்றனர். ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயா), உடனே அவர்கள் தங்கள் கடவுள்களிடம் வேண்டிக் கொள்ள ஆரம்பித்தனர்.

படம் 241: ஏகசக்கர நகரமும் பகாசுரன் காடும் வட்டத்திற்குள் காட்டப்பட்டுள்ளன

அதன்பிறகு, அந்தக் குறிப்பிட்ட நாளில் அந்த ராட்சசனுக்கு உணவு எடுத்துச் செல்லும் முறையாருக்கு வருகிறது என்று அவர்கள் அனைவரும் கணக்கிட்டனர். பிறகு சரியாக உறுதி செய்து கொண்டு, அவர்கள் அனைவரும் (தங்கள் ஆவலைத் தணித்துக் கொள்ள) அந்த அந்தணனிடம் வந்து கேட்டனர். இப்படியே தொடர்ச்சியாகக் கேட்கப்பட்ட அந்த அந்தணர்களில் காளையானவன், பாண்டவர்களை மறைக்க எண்ணி, குடிமக்களிடம், "நான் ராட்சசனின் உணவை எடுத்துச் செல்லப் பணிக்கப்பட்ட பிறகு, எனது உறவினர்களுடன் அமர்ந்து அடிது கொண்டிருந்தேன். அப்போது மந்திரங்கள் அறிந்த ஒரு உயர் ஆன்ம அந்தணர், நகரத்தின் துயரத்தை உறுதி செய்து கொண்டு, என்னிடம் வந்து நான் அடிம் காரணத்தையும் கேட்டார். அதன் பிறகு அந்த அந்தணர்களின் முதன்மையானவர், புன்னகையுடன் எனக்கு அனைத்து வாக்குறுதிகளையும் கொடுத்து, "இன்று அந்த ராட்சசப் பாவிக்கு நான் உணவு எடுத்துச் செல்கிறேன். நீ எனக்காகப் பயப்படாதே" என்று சொல்லி, உணவை எடுத்துக் கொண்டு பகனின் கானகத்திற்குச் சென்றார். நம் அனைவருக்கும் நன்மையாக அமைந்த இந்தக் காரியம் நிச்சயமாக அவராலேயே ஆனது." என்றான்.

பிறகு அந்த (நகரத்தின்) அந்தணர்களும், கூத்திரியர்களும் இதைக் கேட்டு பெரிதும் அதிசயித்தனர். வைசியர்களும், சூத்திரர்களும் இதைக் கேட்டுப் பெரிதும் மகிழ்ந்து, ஒரு பண்டிகையைக் கொண்டாட ஏற்பாடு செய்தனர். அதில் (பகன் மீதிருந்த பயத்திலிருந்து விடுவித்த அந்தணரின் நினைவாக) அந்தண வழிபாடே முக்கிய சடங்காக இருந்தது.

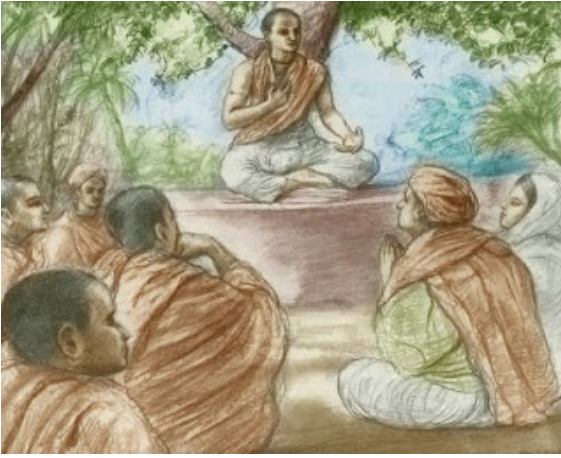
அமானுஷ்ய பிறப்புகள் - ஆதிபர்வம் பகுதி 167

(சைத்ரரத பர்வம்)

குடிமக்கள் அனைவரும் தங்கள் தங்கள் வீடுகளுக்குச் சென்ற பிறகு, பாண்டவர்கள் அந்த ஏகசக்கர நகரத்தில் முன்பு போலவே தொடர்ந்து வசித்தனர்.

ஜனமேஜயன், "ஓ அந்தணரே, ராட்சசன் பகனைக் கொன்ற பிறகு, மனிதர்களில் புலியான அந்தப் பாண்டவர்கள் என்ன செய்தார்கள்?" என்று கேட்டான்.

வைசம்பாயனர், "ஓ மன்னா, ராட்சசன் பகனைக் கொன்ற பிறகும், பாண்டவர்கள் அந்த அந்தணரின் வீட்டிலேயேத் தொடர்ந்து வசித்து, வேதம் படிக்க தங்களை நியமித்துக் கொண்டனர். சில நாட்களுக்குள், கடும் நோன்புகள் நோற்ற ஒரு அந்தணர் அந்த வீட்டிற்கு வந்து தங்கினார். அந்த அந்தணர்களில் காளையானவன் விருந்தினர்களை நன்கு உபசரித்து, புதிதாக வந்த அந்தணரையும் தகுதி வாய்ந்த வழிபாடுகள் நடத்தி வரவேற்று, தனது இல்லத்தில் தங்கிக் கொள்ள இடம் கொடுத்தான். பிறகு, மனிதர்களில் காளையானவன் அந்தப் பாண்டவர்கள், தங்கள் தாயுடன் அமர்ந்து, புதிய விருந்தினரின் சுவாரசியமான அனுபவங்களைக் கேட்டறிந்தனர். அந்த அந்தணர் அவர்களிடம் பலதரப்பட்ட நாடுகள், புண்ணியம் நிறைந்த இடங்கள், ஆறுகள், மன்னர்களின் பல அற்புதமான மாநிலங்கள் மற்றும் நகரங்களைப் பற்றியும் விவரித்தார். இந்த விவரிப்பு முடிந்ததும், ஓ ஜனமேஜயா, அந்த அந்தணர், யக்குசேனன் மகளான பாஞ்சால இளவரசியின் அற்புதமான சுயம்வரம் குறித்தும், திருஷ்டத்யும்னன் மற்றும் சிகண்டியின் பிறப்பு குறித்தும், மற்றும் எந்தவித பெண் தொடர்பு இல்லாமல் துருபதனின் வேள்வியில்

பிறந்த கிருஷ்ணையின் (திரௌபதியின்) பிறப்பைக் குறித்தும் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

பிறகு அந்த மனிதர்களில் காளையானவன் பாண்டவர்கள், அந்தச் சிறப்பு வாய்ந்த ஏகாதிபதியின் இயல்புக்குமிக்க கதைகளைக் கேட்டுக் கொண்டனர், பிறகு, அந்த அந்தணர் விவரிப்பை முடித்ததும், மேலும் விபரங்களை அறிய விரும்பி, அதைக் கேட்டுத் தங்கள் ஆவலைத் தணித்துக் கொண்டனர். பாண்டவர்கள், "ஓ அந்தணரே, துருபதனின் மகன் திருஷ்டத்யும்னனின் பிறப்பு வேள்வி நெருப்பிலா நடந்தது? வேள்வி மேடையில் கிருஷ்ணையின் இயல்புக்கு மிக்க பிறப்பு எப்படி நேர்ந்தது? துருபதனின் மகன் எப்படி எல்லா ஆயுதப் பயிற்சிகளையும் பெரும் வில்லாளியான துரோணரிடம் கற்றான்? ஓ அந்தணரே, துரோணர் மற்றும் துருபதனின் நட்பு, எப்படி? யாருக்காக? என்ன காரணத்திற்காக உடைந்தது?" என்று கேட்டனர்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இப்படிக் கேட்கப்பட்ட அந்த மனிதர்களில் காளையானவன் அந்தணர், திரௌபதியின் பிறப்பு குறித்து எல்லா விபரங்களையும் விவரித்தார்."

அந்தணர் சொன்ன துரோணர் துருபதன் கதை - ஆதிபர்வம் பகுதி 168

(சைத்ரரத பர்வத் தொடர்ச்சி)

அந்தணர், "கங்கை நதி, சமவெளியை அடையும் பகுதியின் அருகில், கடுந்தவங்களுக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்த ஒரு பெரும் முனிவர் இருந்தார். கடும் நோன்புகள் நோற்று, பெரும் ஞானம் கொண்ட அவர் பரத்வாஜர் என்ற பெயர் பெற்றிருந்தார். ஒரு நாள் தனது சுத்திகரிப்பு காரியங்களுக்காக கங்கைக்கு வந்த அவர், அப்சரஸ் கிரிட்ச்சி தனது சுத்திகரிப்பை முடித்துக் கொண்டு கரையில் நின்று கொண்டிருந்ததைக் கண்டார்.

அப்போது, காற்று எழுந்து, அங்கே நின்று கொண்டிருந்த அப்சரசின் ஆடையை விலக்கியது. ஆடை விலகிய அவளைக் கொண்ட முனிவர் காமங்கொண்டார். இளமையிலிருந்தே தன்னை அடக்கிக் கடுமையான நோன்புகள் நோற்றிருந்தும், அவர் காமனின் ஆளுகையை உணர்ந்தார். அதன்காரணமாக அவரது உயிர்நீர் வெளியே வந்தது. அப்படி அது வெளியே வரும்போதும், அவர் அதை ஒரு பாணையில் (துரோணம்) பிடித்தார். அப்படிப் பாணையில் பாதுகாக்கப்பட்ட அந்த நீரால் அவருக்கு துரோணர் என்று அழைக்கப்பட்ட ஒரு மகன் பிறந்தார். துரோணர் அனைத்து வேதங்களையும், அதன் பல கிளைகளையும் கற்றுத் தேர்ந்தார்.

பரத்வாஜருக்கு பிரிஷதன் என்ற பாஞ்சால மன்னன் நண்பனாக இருந்தான். துரோணர் பிறந்த நேரத்தில், பிரிஷதன் துருபதன் என்ற பெயர் கொண்ட மகனைப் பெற்றான். பிரிஷதனின் மகனான அந்த கூத்திரியக்காளை, தினமும் பரத்வாஜரின் ஆசிரமத்திற்கு சென்று, துரோணருடன் விளையாடவும் கல்வி கற்கவும் செய்தான்.

பிரிஷதன் இறந்த பிறகு, துருபதன் அரியணை ஏறினான். அவ்வேளையில் (பெரும் அந்தண வீரரான) ராமன் {பரசுராமன்} தனது ஓய்வை அறிவித்து கானகம் புறப்படும் மாலை வேளையில்) தனது செல்வங்களையெல்லாம் கொடுத்துவிடத் தீர்மானித்திருக்கிறார் என்பதை துரோணர் கேள்விப்பட்டார்.

இதைக் கேட்ட பரத்வாஜரின் மகன், கனாகத்திற்குள் ஓய்வுக்காகப் புகப் போகும் ராமனிடம் {பரசுராமனிடம்} சென்று, "ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே, என்னை துரோணன் என்று அறிந்து கொள்ளும். நான் உம்மிடம் செல்வத்தை அடைய வந்திருக்கிறேன்." என்றார். அதற்கு ராமன், நான் எல்லாவற்றையும் கொடுத்து விட்டேன். இப்போது என்னிடம் இருப்பதெல்லாம், எனது இந்த உடலும், எனது ஆயுதங்களும் மட்டும்தான். ஓ அந்தணா, எனது உடலோ அல்லது எனது ஆயுதங்களோ, இந்த இரண்டில் ஒன்றை நீ என்னிடம் கேட்கலாம்." என்றார். அதற்கு துரோணர், "ஐயா, உமது ஆயுதங்களை (அதன் மர்மங்களுடன்), அதைத் தொடுக்கவும், திரும்பப் பெறவும் உரிய வழிகளுடன் எனக்குத் தாரும்." என்று கேட்டார்.

அந்தணர் தொடர்ந்தார், "பிறகு பிறகு குலத்தில் வந்த ராமன், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொல்லி, தனது ஆயுதங்களையெல்லாம் துரோணருக்குக் கொடுத்தார். இதனால், துரோணர் வெற்றிமுகுடம் சூடியவராகத் தன்னை நினைத்துக் கொண்டார். பெரும் சக்தி வாய்ந்த ஆயுதங்களையெல்லாம் ராமனிடம் இருந்து பெற்ற துரோணர், பிரம்மாயுதத்தை அழைத்து மிகவும் மகிழ்ந்து, அதைப் பெற்றதால், தான் அனைத்து மனிதர்களிலும் மேன்மை அடைந்ததாகத் தன்னை நினைத்துக் கொண்டார். அந்த பெரும் சக்திவாய்ந்த பரத்வாஜரின் மகன், மன்னன் துருபதனிடம் சென்றார்.

மனிதர்களில் புலியான அந்த ஏகாதிபதியை அணுகிய அவர், "என்னை உனது நண்பனாக அறிந்து கொள்" என்றார். இதைக் கேட்ட துருபதன், "தாழ்ந்த பிறப்பு பிறந்தவன், சுத்தமான உயர்ந்த பிறப்பில் வந்தவனிடம் நண்பனாக இருக்க முடியாது, ரதவீரனல்லாதவன், ரதவீரனின் நண்பனாக முடியாது. அப்படியே மன்னனல்லாதவன், ஒரு மன்னனுக்கு நண்பனாக முடியாது. ஆகையால், (நமது) முந்தைய நட்பை ஏன் (மீட்க) விரும்புகிறீர்?

அந்தணர் தொடர்ந்தார், "பெரும் புத்திசாலித்தனத்தைக் கொடையாகக் கொண்ட துரோணர், இதனால் பெரும் துன்பத்துக்குள்ளாகி, பாஞ்சால மன்னனை அவமதிக்க சரியான சந்தர்ப்பத்தை மனதில் நிச்சயித்துக் கொண்டு, யானையின் பெயரால் அழைக்கப்படும் குருக்களின் (கௌரவர்களின்) தலைநகரத்திற்குச் சென்றார். அங்கே பீஷ்மர் தனது பேரப்பிள்ளைகளை, பரத்வாஜரின் மகனிடம் {துரோணரிடம்} கல்வி கற்க அனுப்பிவைத்தார். துரோணருக்கு அனைத்து விதமான செல்வங்களையும் பரிசளித்தார்.

மன்னன் துருபதனை அவமதிக்க விரும்பிய துரோணர், தனது சீடர்கள் அனைவரையும் கூட்டி, "பாவங்களற்றவர்களே, நீங்கள் ஆயுதகல்வி கற்ற பிறகு, நான் மனதில் நினைத்திருப்பதை எனக்குக் குரு தட்சணையாக நீங்கள் தர வேண்டும்." என்று கேட்டார். அர்ஜுனனும் மற்றவர்களும் தங்கள் குருவிடம், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்றனர். பிறகு நினைத்த குறியை அடித்து, ஆயுதங்களில் திறமையடைந்த பாண்டவர்களிடம் "பிரிஷதனின் மகன் துருபதன், சத்திரவதிக்கு {காம்பில்யம் என்று நினைக்கிறேன்} மன்னனாவான். அவனிடம் இருந்து அவனது நாட்டைப் பறித்து, என்னிடம் கொடுங்கள்." என்று தனது குருதட்சணையைக் கேட்டார்.

பிறகு பாண்டவர்கள் போரில் துருபதனை வீழ்த்தி, அவனை அவனது அமைச்சர்களுடன் கைதியாக்கி, துரோணரிடம் கொடுத்தனர். துரோணர் வீழ்ந்த ஏகாதிபதியிடம், "ஓ மன்னா, நான் உனது நட்பைக் கோருகிறேன்; மன்னனல்லாதவன் மன்னனின் நட்பை நாடத் தகுதி இல்லாதவனாகையால், ஓ யக்ஞசேனா {துருபதா}, நான் உனது நாட்டை நமக்குள் இரண்டாகப் பிரித்துக் கொள்ளத் தீர்மானிக்கிறேன். நீ பகீரதிக்கு (கங்கைக்கு) தெற்கே உள்ள நாட்டை ஆண்டு கொள். அதே வேளை வடக்கை நான் ஆண்டு கொள்கிறேன்." என்றார்.

அந்தணர் தொடர்ந்தார், "ஞானமுள்ள பரத்வாஜரின் மகனால் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட பாஞ்சால மன்னன், அந்த அந்தணர்களில் சிறந்தவரிடம், மனிதர்களில் முதன்மையானவரிடம், "ஓ பரத்வாஜரின் உயர் ஆன்ம மகனே, நீ அருளப்பட்டிரு. நான் நமக்குள் நிலைத்த தெய்வீகமான நட்பை விரும்புகிறேன்." என்றான். இப்படி ஒருவருக்கொருவர் நிரந்தர ஒப்பந்தத்தை நிறுவிக் கொண்டனர். பிறகு துரோணரும் பாஞ்சால மன்னனும் அவரவர் எங்கிருந்து வந்தனரோ அங்கேயே சென்றனர். ஆனால் இந்த அவமதிப்பு மன்னனின் மனதிலிருந்து ஒரு நொடிப்பொழுதும் அகலவில்லை. இதயத்தில் துன்பம் கொண்ட அந்த மன்னன் தனது நாட்களை அப்படியே போக்கினான்.

திருஷ்டத்யும்னன் மற்றும் திரௌபதி பிறப்பு - ஆதிபர்வம் பகுதி

169

(சைத்ரரத பர்வத் தொடர்ச்சி)

அந்தணர் தொடர்ந்தார், "அதன்பிறகு மன்னன் துருபதன் (Drupada), இதயத்தில் துயர் கொண்டு, அந்தணர்களின் ஆசிரமங்களுக்குச் சென்று, வேள்விச் சடங்குகளை நடத்துவதில் நிபுணத்துவம் வாய்ந்த அந்தணர்களைத் தேடினான். "சாதனைகளைச் செய்யக் கூடிய வாரிசு ஒருவனும் எனக்கில்லையே" என்று நினைத்து எப்போதும் துயரத்தால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு, பிள்ளைகள் பெறுவதில் ஆழ்ந்த விருப்பம் கொண்டிருந்தான்.

அந்த ஏகாதிபதி பெரும் ஏக்கத்துடன் எப்போதும், "ம்...ம்... ச்சீ... என்ன பிள்ளைகளைப் பெற்று வைத்திருக்கிறேன். என்ன உறவினர்களைக் கொண்டிருக்கிறேன்." என்று நினைத்துக் கொள்வான். எப்போதும் துரோணரைப் பழிவாங்குவதை நினைத்து, அந்த ஏகாதிபதி விடாமல் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்தான். ஓ பாரதா (யுதிஷ்டிரா), அந்த மன்னர்களில் சிறந்தவன், கடினமாக முயற்சித்தும், கூடித்திரிய பலத்தாலோ, வீரத்தாலோ, ஒழுக்கத்தாலோ, பயிற்சியாலோ, சாதனைகளாலோ, துரோணரை விஞ்ச ஒரு வழியை அடையவில்லை.

யமுனை மற்றும் கங்கைக் கரைகளில் திரிந்த அந்த ஏகாதிபதி (துருபதன்) ஒரு அந்தணரின் ஆசிரமத்தை வந்தடைந்தான். அந்த ஆசிரமத்தில் ஸ்நாதகர் அல்லாத எந்த அந்தணரும் இல்லை, கடும் நோன்புகள் நோற்காத எவரும் இல்லை, அறத்தகுதிகளில் உயர்ந்த இடத்தைப் பெறாமல் யாரும் இல்லை. மன்னன் அங்கே யாஜர் மற்றும் உபயாஜர் என்ற கடும் நோன்புகள் நோற்ற இரு அந்தண முனிவர்களைக் கண்டான். அவர்கள் தங்கள் உயிரை முடிக்கக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் நிறுத்தி, உயர்ந்த வகையைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தார்கள். காசியப் குலத்தில் உதித்து பழம்பெரும் கல்விகளைக் கற்றவர்களாக அவர்கள் இருந்தார்கள். அந்த அந்தணர்களில் சிறந்தவர்கள் அந்த மன்னனுக்கு (துருபதனுக்கு) உதவும் தகுதியுடன் இருந்தார்கள். அந்த மன்னன் (துருபதன்) பெரும் சிரத்தையுடனும், காரியத்தில் ஒருமையுடனும், அந்த அருமையான பிரமாணர்களிடம் பேசத் துவங்கினான்.

அந்த இருவரில் இளையவர் (உபயாஜர்) சாதனைகளில் முதன்மையுடனும் மேன்மையுடனும் இருப்பதை உறுதி செய்து கொண்ட அந்த மன்னன் (துருபதன்), கடும் நோன்புகள் நோற்ற உபயாஜரைத் தனிமையில் சந்தித்து, அனைத்து வகையிலும் விரும்பக்கூடிய பொருட்களைக் கொடுப்பதாகக் கூறினான். ஒரு நாள் மன்னன் (துருபதன்), உபயாஜரின் பாதங்களில் பணிந்து அவரிடம் (உபயாஜரிடம்) மனிதர் விரும்பும் அனைத்து பொருளையும் கொடுப்பதாக வாக்கு கொடுத்து, இனிமையான வார்த்தைகளில் அந்த அந்தணரை வழிபட்டு, "ஓ உபயாஜரே, ஓ அந்தணரே, நீர் ஒரு (அறம் சார்ந்த) வேள்விச் சடங்கு நடத்தி, துரோணரைக் கொல்லும் பிள்ளை எனக்குக் கிடைக்குமாறு செய்ய வேண்டும். அதற்கு நான் பத்தாயிரம் {10000} பசுகளையும், உமக்கு எவையெல்லாம் ஏற்புடையனவோ அவையெல்லாவற்றையும் தருகிறேன். ஓ அந்தணர்களில் முதன்மையானவரே, உண்மையில் நான் உமக்குப் பரிசளிக்கத் தயாராக இருக்கிறேன்." என்றான். இப்படி மன்னனால் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்ட அந்த முனிவர் (உபயாஜர்), " என்னால் (இது போன்ற சடங்குகளைச் செய்ய) முடியாது" என்றார். ஆனால், துருபதன் அந்த மறுமொழியை முடிவாக எடுத்துக் கொள்ளாமல், மறுபடியும் அந்த அந்தணரை (உபயாஜரை) சேவித்தான்.

பிறகு ஒரு வருடம் முடிந்ததும், அந்தணர்களின் முதன்மையான அந்த உபயாஜர், அந்த ஏகாதிபதி துருபதனை அழைத்து இனிய ஒலியுடன், "எனது அண்ணன் (யாஜர்), ஒரு நாள் ஆழ்ந்த கானகத்தில் உலவிக் கொண்டிருந்த போது, கீழே விழுந்து கிடந்த ஒரு கனியை எடுத்தார். அதன் சுத்தத்தைப்

பற்றி அவர் கவலை கொள்ளவில்லை. நான் அவரை யாஜரை தொடர்ந்து சென்று கொண்டிருந்தேன். அப்போது அவரது இந்த தகுதியற்ற செயலைக் கண்டேன். நிச்சயமாக அவர் சுத்தமற்ற பொருட்களை ஏற்றுக் கொள்வதில் மனவறுத்தல் அடைவதில்லை. அப்படி அந்தக் கனியில் பாவத்தைக் காணாத அவரது இயல்பு, மற்ற காரியங்களில் இவர் யாஜர் எப்படிப் பாவங்களைப் புகுத்தறிவார் என்பதில் ஐயங்கொள்ள வைத்தது. அவர் யாஜர் தனது குருவின் இல்லத்தில் வாழ்ந்த போது, கல்வி கற்றுக் கொண்டிருக்கும் போது, அவர் யாஜர் எப்போதும் மனிதர்களின் விருந்தில் (சுத்தமற்ற உணவில்) மீந்தவற்றை (பிச்சை) உண்பார். அவர் எப்போதும் உணவைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருப்பான். அவர் எதையும் விரும்பாமலில்லை. இதையெல்லாம் சொல்வதன் மூலம், நான் எனது தமையன் உலக பொருட்களை அடைவதில் நாட்டம் கொண்டிருக்கிறார் என்பதைச் சொல்ல வருகிறேன் என்பதை அறிந்து கொள். ஆகையால், ஓ மன்னா, அவரிடம் செல். அவர் உனக்கு ஆன்மிகக் காரியங்களைச் செய்து கொடுப்பார்", என்றார்.

உபயாஜரின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட மன்னன் துருபதன், யாஜர் மீது உயர்ந்த கருத்து இல்லையெனினும், அவரது இல்லத்திற்குச் சென்றான். அங்கே (இன்னும்) மரியாதைக்குரியவராக இருந்த யாஜரை வழிபட்ட துருபதன், "ஓ ஆசானே, எனக்கு ஆன்மிகக் காரியங்களைச் செய்து கொடும், உமக்கு நான் எண்பதாயிரம் பசுக்களை (பிறகு ஒரிடத்தில் பத்தாயிரம் {10000} பசுக்கள் என்று துருபதன் சொல்வதாகச் சொல்கிறார் கங்குலி) அளிக்கிறேன்! துரோணரிடம் நான் கொண்டுள்ள பசை எனது இதயத்தை எரிக்கிறது; நீர் என் இதயத்தில் எரியும் நெருப்பை அணைக்க வேண்டும். வேதங்களை அறிந்தவர்களில் முதன்மையானவராக இருக்கும் துரோணர், பிரம்ம ஆயுதத்திலும் நிபுணத்துவம் வாய்ந்தவராக இருக்கிறார். (வலிமை இழந்த) நட்பினால் உண்டான ஒரு போட்டியில் துரோணர் என்னை முந்திவிட்டார். பெரும் புத்திகூர்மையைக் கொடையாகக் கொண்ட அந்த உயர் ஆன்ம பரத்வாஜ மகன் (துருபதன்), குரு குலத்தவரின் குருவாவார். இவ்வுலகத்தில் அவரை (துரோணரை) விஞ்ச ஒரு கூத்திரியன் கிடையாது. ஆறு முடி முழம் நீளமுள்ள அவரது (துரோணரது) வில் வல்லமை மிக்கதாக இருக்கிறது. அவரது (துரோணரது) கணைகள் அனைத்து உயிரையும் கொல்லத்தக்கதாக இருக்கின்றன. இந்தப் பெரும் வில்லாளி, உயரான்ம பரத்வாஜரின் மகன் (துரோணர்), அந்தணராகப் பழக்கப்பட்டாலும், உலகம் முழுவதும் கூத்திரிய சக்தியை அழிக்கிறார். உண்மையில், அவரே (துரோணரே) கூத்திரிய குலத்தை அழிக்கப்போகும் இரண்டாவது ஜமதக்னியைப் போன்றவர். அவரது பயங்கர ஆயுதங்களின் முன்னிலையில் எந்த மனிதனும் அவரை விஞ்சமுடியாது. கூடர் விட்டெரியும் தெளிந்த நெய்யை விடுவது போல, அவர் பிரம்ம பலத்துடன் கூத்திரிய பலத்தையும் இணைத்து போர்க்களத்தில் நிற்கும் அனைத்து எதிரிகளையும் உட்கொள்கிறார். ஆனால் (உமது) பிரம்ம சக்தி, கூத்திரிய பலத்துடன் கூடிய (துரோணரின்) பிரம்ம சக்தியைவிட பெரியது. ஆகையால், நான் வெறும் கூத்திரிய சக்தியை மட்டும் வைத்திருக்கும் குறைந்தவனாக இருக்கிறேன். பிரம்மஞானத்தில் துரோணரைவிட மேன்மையான உம்மை நான் அடைந்து விட்டதால் எனக்கு பிரம்ம சக்தியும் சேர்ந்து கிடைக்கும்.

ஓ யாஜரே, போரில் வெல்லப்படமுடியாத, துரோணரைக் கொல்லக்கூடிய ஒரு மகனை எனக்கு வேள்வியின் மூலம் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும். நான் உமக்கு பத்தாயிரம் {10000} பசுக்களைக் கொடுக்கவும் தயாராக இருக்கிறேன்." என்றான். துருபதனின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட யாஜர், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொன்னார். யாஜர் ஒரு குறிப்பிட்ட வேள்வியைச் செய்வதற்காக பல சடங்குகளை மனதில் நினைத்துப் பார்த்தார். காரியத்தின் ஆபத்தையும் உணர்ந்த யாஜர், துணைக்காக எதையும் எதிர்பார்க்காத உபயாஜரையும் கேட்டார். பிறகு துரோணரின் அழிவுக்காக ஒரு வேள்வியை நடத்த யாஜர் உறுதியளித்தார். பிறகு அந்தப் பெரும் துறவி உபயாஜர் துருபதனிடம் வேள்விக்குத் தேவையான அனைத்துப் பொருட்களையும் கேட்டார். அதன் மூலமே துருபதன் வாரிசை அடைய முடியும். பிறகு அவர் யாஜர், "ஓ மன்னா (துருபதா), நீ விருப்பப்படுவது போல, பெரும் வீரத்துடனும், பெரும் சக்தியுடனும், பெரும் பலத்துடனும் உமக்கு ஒரு பிள்ளை பிறப்பான்", என்றார்.

அந்தணர் தொடர்ந்தார், "பிறகு மன்னன் துருபதன், துரோணரைக் கொல்லும் மகனை அடையும் ஆசையால் உந்தப்பட்டு, தனது வெற்றிக்கான அனைத்து பொருட்களையும் ஏற்பாடு செய்ய

ஆரம்பித்தான். (அனைத்தும் முடிந்ததும்) யாஜர், வேள்வி நெருப்பில் தெளிந்த நெய்யை விட்டதும், துருபதனின் ராணியிடம், "ஓ ராணி, ஓ பிரிஷதனின் மருமகனே! இங்கே வா, ஒரு மகனும் ஒரு மகளும் உனக்காக வந்திருக்கின்றனர்", என்று கட்டளையிட்டார். இதைக்கேட்ட ராணி, "ஓ அந்தணரே, எனது வாய், குங்குமப்பூவாலும், மற்ற வாசனைப் பொருட்களாலும் நிறைந்திருக்கிறது. எனது உடலும் நறுமணத்தைத் தாங்கி இருக்கிறது. நீர் தரும் புனித நெய்எனக்கு வாரிசைத் தரும். ஆனால்) நான் ஏற்றுக் கொள்வதற்குத் தயாராக இல்லை. எனக்காக சிறிது நேரம் காத்திரும். ஓ யாஜரே! அந்த மகிழ்ச்சியான நுகர்வுக்காகக் காத்திரும். இருப்பினும் யாஜர், "ஓ மங்கையே, நீ வந்தாலும் சரி, அல்லது காத்திருந்தாலும் சரி, என்னால் படையல் ஏற்கனவே தயாராகிவிட்ட பிறகு, உபயாஜரால் மந்திரங்கள் சொல்லி புனிதமாக்கப்பட்ட பிறகு ஏன் இந்த காரியம் நிறைவேறாமலா நிற்கப் போகிறது? " என்றார்.

அந்தணர் தொடர்ந்தார், "இதைச் சொல்லி, யாக நெருப்பில் புனிதமான நெய்யை ஊற்றினார் யாஜர், அப்போது அந்த நெருப்பின் சுடர்களிலிருந்து ஒரு தெய்வீகக் குழந்தை நெருப்பின் பிரகாசத்தோடும், பார்க்க பயங்கரமாகவும் எழுந்தது. தலையில் கிரீடத்துடனும், மார்புக் கவசத்துடனும், கையில் வாளுடனும், வில்லும் அம்பும் தாங்கி, அடிக்கடி சத்தமான உறுமல்கள் உறுமி எழுந்தது. பிறந்த உடனேயே அந்தக் குழந்தை, ஒரு அற்புதமான ரதத்தில் ஏறி, சிறிது நேரம் பயணம் செய்து வந்தது. இதைக் கண்ட பாஞ்சாலர்கள், "அற்புதம்! அற்புதம்!" என்று கத்தினர். மகிழ்ச்சியால் குதித்துக் கொண்டிருக்கும் பாஞ்சாலர்களின் பாரத்தைப் பூமி தாங்க முடியாமல் தவிப்பது போலத் தெரிந்தது. அப்போது வானத்திலிருந்து ஒரு குரல், "இந்த இளவரசன் துரோணரின் அழிவுக்காகப் பிறந்திருக்கிறான். இவன் பாஞ்சாலர்களின் பயங்களைப் போக்கி, அவர்களின் புகழைப் பரப்புவான். இவன் மன்னனின் துயரத்தையும் போக்குவான்" என்றது. அதன் பிறகு, வேள்வி மேடையின் மத்தியில், பாஞ்சாலி என்றும் அழைக்கப்பட்ட ஒரு மகள், பெரும் நற்பேறுடனும், மிகுந்த அழகுடனும் தோன்றினாள். அவளது கண்கள் கறுமையாகவும் தாமரை இதழ்களைப் போன்றும் இருந்தன. அவளது நிறம் கறுமையாக இருந்தது, கூந்தல் நீல நிறத்துடன் சுருள் முடியாக இருந்தது. நகங்கள் அழகாக மெருகிட்ட தாமிரம் போல மேடாக இருந்தது. அவளது புருவங்கள் அழகாக இருந்தன. மார்பு ஆழமானதாக இருந்தது. உண்மையில், அவள் தேவர்களின் மகளைப் போல இருந்தாள். நீலத் தாமரையைப் போல இரண்டு மைல் தூரத்தில் அவளது உடல் மணம் வீசியது. அவளது அழகு, பூமியில் ஈடு சொல்லாத அளவுக்கு இருந்தது. தேவலோக மங்கை போல இருப்பதால், தேவனாலோ, தானவனாலோ, யகூனாலோ (திருமணத்திற்காக) விரும்பப்படுவாள். அந்த அழகான இடைகொண்ட அந்தப் பெண் பிறந்த போது, ஒரு அருப ஒலி, "இந்த கறுநிற மங்கை பெண்களில் முதன்மையானவளாக இருப்பாள். பல கூடித்திரியர்கள் அழிவுக்கு இவள் காரணமாக இருப்பாள். இந்தக் கொடியிடையாள், ஒரே நேரத்தில் தேவர்களின் காரியத்தையும் சாதிப்பாள், கௌரவர்களுக்கு ஆபத்தையும் விளைவிப்பாள்." என்றது. இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட பாஞ்சாலர்கள் சிம்மகர்ஜனை புரிந்தனர். பூமியானது மகிழ்ச்சியுடன் இருந்த அவர்களின் பாரத்தைத் தாங்க முடியாததாக இருந்தது. அந்தப் பிள்ளையையும் பெண்ணையும் கண்ட பிரிஷதனின் மருமகள், அவர்களைப் பெற விரும்பி, யாஜரை அணுகி, "என்னைத் தவிர வேறு யாரையும் இவர்கள் தாயாக அறியாதிருக்கட்டும்." என்றாள். யாஜர், மன்னனுக்கு நன்மை செய்ய விரும்பி, "அப்படியே ஆகட்டும்" என்றார். பின்னர் அங்கிருந்த அந்தணர்கள் தங்கள் எதிர்பார்ப்புகள் பூர்த்தியடைந்து, புதிதாய்ப் பிறந்த இரட்டையர்களுக்கு பெயர்ச் சூட்டினர். "மன்னன் துருபதனின் இந்த மகன் அதிக தைரியத்துடனும், இயற்கை கவசத்துடனும், ஆயுதங்களுடன் தியம்னனைப் போலப் பிறந்ததால், திருஷ்டத்யுமன் என்று அழைக்கப்பட்டும் என்றனர்." பிறகு அவர்கள், "இந்தப் பெண் கறுநிறத்தில் இருப்பதால், கிருஷ்ணை (கருப்பி) என்று அழைக்கப்பட்டும்" என்றனர்.

அந்தணர் தொடர்ந்தார், "இப்படியே துருபதனுக்கு வேள்வியில் அந்த இரட்டையர்கள் பிறந்தனர். பெரும் துரோணர், துருபதனிடம் இருந்து பாதி நாட்டைத் தான் அடைந்ததற்கு ஈடாக, அந்த பாஞ்சால இளவளரசனைத் தனது வசிப்பிடத்திற்கு அழைத்து, அவனுக்கு அனைத்து ஆயுதங்களிலும் பயிற்சி கொடுத்தார். அந்த உயர் ஆன்ம பரத்வாஜரின் மகன் (துரோணர்), விதி தவிர்க்க முடியாதது என்று எண்ணி, தனது புகழ் நிலைக்க, இந்தப் பெரும் காரியத்தைச் செய்தார்.

பயணப்பட குந்தி ஆயத்தம் - ஆதிபர்வம் பகுதி 170

(சைத்ரரத பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அந்தணரின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட குந்தியின் மகன்கள் (ஆசையெனும்) கணையால் தைக்கப்பட்டவர்கள் போல் இருந்தனர். நிச்சயமாக அந்த பெரும் பலம் வாய்ந்த வீரர்கள் தங்கள் மன அமைதியை இழந்திருந்தனர். சலிப்படைந்தும், கவனக்குறைவுடனும் இருந்த தனது மகன்களைக் கண்ட உண்மையான குந்தி யுதிஷ்டிரனிடம், "இந்த அந்தணரின் இல்லத்தில் நாம் பல காலத்திற்கு வாழ்ந்துவிட்டோம். இந்த நகரத்தில், பல அழகான இடங்களைக் கண்டும், சிறப்பானவர்களிடம் பிச்சையெடுத்தும் நமது காலத்தை இனிமையாகக் கழித்துவிட்டோம். ஓ எதிரிகளைத் தண்டிப்பவர்களே, நாம் இந்த இடத்திற்கு மிகவும் பழகிவிட்டோம். புதியன எதையும் நாம் இதில் காணவில்லை. ஓ குரு பரம்பரையில் வந்த வீரர்களே, நீங்கள் இப்போது விரும்பினால் பாஞ்சாலம் செல்லலாம். நாம் அந்த நாட்டைக் கண்டதில்லை. அங்கே வாழ்வது நமக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கலாம். ஓ எதிரிகளை அழிப்பவர்களே, பாஞ்சாலனின் நாட்டில், அதாவது அந்தணர்களுக்குத் தன்னை அர்ப்பாணித்துள்ள யக்ஞசேனனின் நாடு நமக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கும் என நினைக்கிறேன். ஒரே இடத்தில் வாழ்வது நல்லதல்ல என்பது எனது கருத்து. ஆகையால், ஓ மகனே, நாம் அங்கே செல்வது நமக்கு நன்மை பயக்குமானால், நாம் அங்கு செல்லலாமே," என்றாள்.

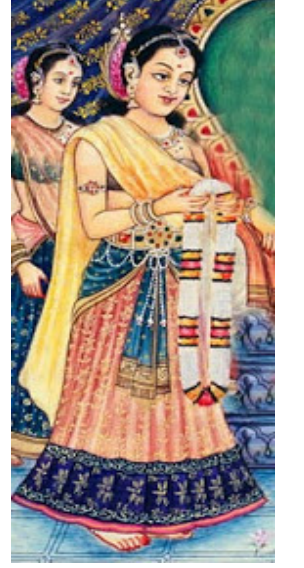
இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட யுதிஷ்டிரன், "எங்களுக்கு நன்மை பயக்குவதாக இருப்பினும், அல்லதாக இருப்பினும், உனது கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிவது எங்கள் கடமையாகும். இருப்பினும் எனக்கு இளையவர்கள் அதை விரும்புகின்றனரா என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. அதை அறிந்து கொள்ளுங்கள்," என்றான்.

எனக்குக் கணவனைக் கொடு! - ஆதிபர்வம் பகுதி 171

(சைத்ரரத பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "குந்தி பிறகு, பீமசேனன், அர்ஜுனன் மற்றும் இரட்டைர்களிடம் பாஞ்சால பயணத்தைப் பற்றிப் பேசினாள்.". அவர்களனைவரும், "அப்படியே ஆகட்டும்." என்றனர். பிறகு, ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), குந்தி தனது மகன்களுடன் அந்த (தனது வீட்டில் தங்க இடமளித்திருந்த) அந்தணரை வணங்கிவிட்டு, சிறப்பு வாய்ந்த துருபதனின் மகிழ்ச்சி நிறைந்த அந்த நகரத்தை (காம்பிலியத்தை) நோக்கி புறப்பட்டாள்.

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "சிறப்பு மிகுந்த பாண்டவர்கள் மாற்றுவரம் கொண்டு அந்தணரின் இல்லத்தில் தங்கியிருந்தபோது, ஒரு சமயம், சத்தியவதி மைந்தரான வியாசர், அவர்களைச் சந்திக்கச் சென்றிருந்தார். எதிரிகளைத் தண்டிப்பவர்களான பாண்டவர்கள், அவர் வருவதைக் கண்டு, எழுந்திருந்து, வரவேற்பதற்கு எட்டெடுத்து வைத்து, மரியாதையுடன் வணங்கி, அவரெதிரில் அமைதியாக கரங்கூப்பி நின்றனர். இப்படிப் பாண்டவர்களால் வழிபடப்பட்ட அந்த முனிவர் மிகவும் திருப்தியடைந்தார். அவர் அவர்களை அமரச் சொல்லி, அவர்களிடம் மகிழ்ச்சியாகப் பேசி, "எதிரிகளை அழிப்பவர்களே, நீங்கள் சாத்திரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளபடி அறம்சார்ந்த வாழ்வு வாழ்கிறீர்களா? நீங்கள் அந்தணர்களை வழிபடுகிறீர்களா? நீங்கள் தகுதியுடையோருக்கு மரியாதை செலுத்துவதில் பின்தங்கி இருக்க மாட்டீர்கள் என்றே நம்புகிறேன்." என்று கேட்ட அந்த முனிவர் அறம் சார்ந்த பல வார்த்தைகளையும், விரும்பத்தக்க பல தலைப்புகளிலும் பேசி, பிறகு அவர்களிடம், "ஒரு குறிப்பிட்ட ஆசிரமத்தில் வாழ்ந்த, ஒரு சிறப்பு வாய்ந்த முனிவருக்கு, ஒரு அழகான பெண் இருந்தாள். அவள் மெல்லிடையும், அழகான உதடுகளும், அழகான புருவங்களும், அழகான பெண்ணுக்கு உண்டான அனைத்து தகுதிகளும் கொண்டிருந்தாள். அவள் தனது சொந்தச் (கடந்தபிறவிச்) செயல்களின் பலனாக அதிர்ஷ்டமற்றவளாக இருந்தாள். கற்புடையவளாக, அழகானவளாக இருந்தும், அந்த மங்கை ஒரு கணவனை அடைந்தாளில்லை. துக்கமான இதயத்துடன், ஒரு கணவனை அடைய, அவள் துறவு நோன்பைப் பயில ஆரம்பித்தாள். தனது

துறவின் மூலம் சங்கரனை (மஹாதேவனை) திருப்திப்படுத்தினாள். அவர் அவளுக்கு நன்மை செய்ய விரும்பி, அந்த சிறப்புவாய்ந்த மங்கையிடம், "நீ அருளப்பட்டிரு! விரும்பிய வரத்தைக் கேள்! நீ விரும்பியதைக் கொடுக்க வந்திருக்கும் சங்கரன் நான்!" என்றார். தனக்கு நன்மையைப் பெற விரும்பிய அந்த மாது, அந்தத் தலைமை தெய்வத்திடம் திரும்பத் திரும்ப, "அனைத்து தகுதிகளையும் கொண்டவரை எனக்குக் கணவனாகக் கொடு." என்று கேட்டாள். பிறகு, பேசுபவர்கள் அனைவரிலும் முதன்மையான அந்த ஈசானன் (மஹாதேவன்), "ஓ அருளப்பட்டவளே, பாரத இளவரசர்களில் ஐவரை நீ கணவர்களாக அடைவாய்." என்றார். இப்படிச் சொல்லப்பட்ட அந்த மங்கை, வரம் கொடுத்த அந்தக் கடவுளிடம், "ஓ தலைவா {கடவுளே}, உமது கருணையால் நான் ஒரு கணவரை அடையவே விரும்புகிறேன்." என்றாள். அதற்கு அந்தத் தெய்வம் அருமையான வார்த்தைகளால், "ஓ மாதே, 'எனக்கு கணவனைக் கொடு' என்று முடிமையாக ஐந்து முறை நீ கேட்டாய். ஆகையால், வேறு பிறவியில் நீ ஐந்து கணவர்களை அடைவாய்." என்றார். பாரத குலத்தின் இளவரசர்களே! {பாண்டவர்களே} அந்த தெய்வீக அழகுடைய மங்கை துருபதனின் பரம்பரையில் பிறந்திருக்கிறாள். பிரிஷதனின் குலத்தில் வந்த அந்தக் களங்கமற்ற கிருஷ்ணை (திரௌபதி), {பாண்டவர்களாகிய} உங்கள் அனைவருக்கும் மனைவியாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறாள். ஆகையால், பலம் வாய்ந்தவர்களே, பாஞ்சாலர்களின் தலைநகர் சென்று அங்கே வாழ்ங்கள். அவளை மனைவியாக அடைந்த பிறகு நீங்கள் மகிழ்ச்சியாக இருப்பீர்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை." என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பாண்டவர்களிடம் இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, அருள்நிறைந்த அந்தச் சிறப்பு வாய்ந்த பெரும்பாட்டன். அவர்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டார். அந்தப் பெருந்துறவி அவர்களை விட்டகன்று, எங்கிருந்து அவர் வந்தாரோ அங்கேயே சென்றார்.

அங்காரபர்ணனும் {சித்திரரதனும்} அர்ஜுனனும் ஆதிபர்வம் பகுதி 172

(சைத்ரரத / சித்ரரத பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "வியாசர் சென்ற பிறகு, அந்த மனிதர்களில் காளைகளான பாண்டவர்கள், அந்த அந்தணரை {வியாசரை} வழியனுப்பிவிட்டு, மகிழ்ச்சி நிறைந்த இதயங்களுடன் தங்கள் தாயை {குந்தியை} தங்கள் முன்பு விட்டு {பாஞ்சாலம் நோக்கி} முன்னேறினர். அந்த எதிரிகளை அழிப்பவர்கள், தங்கள் இலக்கை அடைய வடக்கு நோக்கி இரவும் பகலுமாகப் பயணித்தனர். புருவத்தில் பிறை குறி தாங்கியிருக்கும் சிவனின் புனிதமான நகரத்தை அடையும்வரை பயணித்தனர். அந்த மனிதர்களில் புலிகளான பாண்டுவின் மைந்தர்கள், கங்கையின் கரையை வந்தடைந்தனர். அந்தப் பெரும் ரத வீரனான தனஞ்சயன் {அர்ஜுனன்} கையில் விளக்குடன் {எரிகொள்ளி} முன் நடந்து அவர்களுக்குப் பாதையைக் காட்டி, அவர்களைப் {காட்டு விலங்குகளிடம் இருந்து} பாதுகாத்து வந்தான். அப்போது, அந்த கங்கையின் நீரில் தனிமையான அந்த சூழ்நிலையில், தனது மனைவியருடன் ஒரு கந்தர்வன் கர்வத்துடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

அந்த நதியை அணுகும் பாண்டவர்களின் பாத அடியோசைகள் அந்தக் கந்தர்வ மன்னனுக்குக் கேட்டது. பாத அடியோசையைக் கேட்ட அந்த பெரும்பலம் வாய்ந்த கந்தர்வன் மிகுந்த சினம் கொண்டு, அந்த எதிரிகளைத் தண்டிப்பவர்களான பாண்டவர்களைக் கண்டான். அவர்கள் {பாண்டவர்கள்} தங்கள் தாயாருடன் {குந்தியுடன்} வருவதைக் கண்டு அவர்களை {பாண்டவர்களை} அணுகி, தனது பயங்கரமான வில்லை வட்டமாக வளைத்து, "முதல் நாற்பது வினாடிகளைத் தவிர்த்து மாலையும் இரவும் சந்திக்கும் சந்திப்பொழுது முடிவதும், தங்கள் விருப்பத்திற்கேற்ற வகையில் எங்கும் செல்லக்கூடிய யகூர்களும், கந்தர்வர்களும் மற்றும் ராட்சசர்களும்

உலாவுவதற்காக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மீத நேரமனைத்தும் மனிதன் வேலை செய்வதற்காக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகையால், அந்த நேரத்தில் லாபத்தின் மீதிருக்கும் பேராசையின் காரணமாக மனிதர்கள் எங்கள் அருகில் வந்தால், நாங்கள் இருவரும் (யக்ஷ, கந்தர்வர்கள்) ராட்சசர்களும் அந்த முட்டாள்களை (மனிதர்களைக்) கொன்றுவிடுவோம். ஆகையால், மன்னர்களைத் தலைமையாகக் கொண்டு இந்த நேரத்தில் குளங்களை அணுகினாலும் வேதங்களை அறிந்த மனிதர்கள் அவர்களை மெச்சுவதில்லை. தூரத்தில் நில், என்னை அணுகாதே. நாங்கள் பகீரதியின் நீரில் (கங்கையின்) குளித்துக் கொண்டிருப்பதை நீங்கள் அறியவில்லையா? சுயபலத்தில் நம்பிக்கையுள்ள கந்தர்வன் அங்காரபர்ணன் (Angaraparna) நான் என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள். நான் பெருமையும், கர்வமும் கொண்டவனும் குபேரனின் (Kuvera) நண்பனும் ஆவேன். இது எனது

புலனுணர்வுகளைத் தணித்துக் கொள்ள நான் விளையாடும் எனது கானகமாகும். கங்கைக்கரையிலுள்ள இக்கானகம் அங்காரபர்ணம் என்ற எனது பெயர் கொண்டதாகும். இங்கே தேவர்களோ, கபாலிகர்களோ, கந்தர்வர்களோ, யக்ஷர்களோ கூட வர முடியாது. குபேரனின் கிரீடத்தில் உள்ள பிரகாசமான அணிகலனான என்னை அணுகுவதற்கு எப்படி நீங்கள் துணிந்தீர்கள்?" என்று கேட்டான் (அங்காரபர்ணன்).

கந்தர்வனின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட அர்ஜுனன், "மரமண்டையே (மடையனே) பகலாகட்டும், இரவாகட்டும், சந்திப் பொழுதாகட்டும், சமுத்திரத்திலிருந்தும், இமயத்தின் பகுதிகளிலிருந்தும், இந்த நதியிலிருந்தும் மற்றவர்களைத் தடுக்க யாரால் முடியும்? ஓ விண்ணதிகாரியே, வயிறு காலியாக இருந்தாலும், நிறைந்திருந்தாலும், அது இரவானாலும் பகலானாலும், நதிகளில் முதன்மையான கங்கைக்கு வருவதற்கென்று குறிப்பிட்ட நேரமெல்லாம் கிடையாது. அதன் காரணமாக, பலம் வாய்ந்த நாங்கள், உன்னைத் தொந்தரவு செய்வதை மதிக்க மாட்டோம். தீயவனே, போரில் பலவீனமானவர்களே உன்னை வழிபடுவார்கள்.

இமயத்தின் பொன் முகடுகளிலிருந்து வெளிவரும் இந்த கங்கை, ஏழு நீரோடைகளாகப் பிரிந்து சமுத்திரத்தின் நீரில் கலக்கிறது. கங்கை, யமுனை, சரஸ்வதி, விதஷ்தா, சரயு, கோமதி மற்றும் கண்டகி ஆகிய இந்த ஏழு நீரோடைகளில் (ஆறுகளில்) நீரெடுத்து குடிப்பவர்கள், தங்களது அனைத்துப் பாவங்களையும் துடைத்தெறிகிறார்கள்.

ஓ கந்தர்வா, இந்தப் புனிதமான கங்கை, அளகநந்தை என்ற தேவலோகப் பகுதியிலிருந்து பாய்கிறது. அது பித்ரிகளின் உலகத்தில், பாவிகளால் கடக்க முடியாத வைதரணீ ஆகிறது என்று கிருஷ்ண துவைபாயணரே (வியாசரே) சொல்லியிருக்கிறார். இந்த அதிர்ஷ்டமான தேவலோக நதி (கங்கை), ஒருவனை அனைத்து ஆபத்துகளிலிருந்து காத்து அவனை சொர்க்கத்திற்கு அழைத்துச் செல்லக் கூடியது. அப்படியிருக்கும் போது எங்களைத் தடுக்க நீ ஏன் விரும்புகிறாய்? உனது இந்த செயல் நித்திய அறச்செயலுக்கு இசைவாயில்லை. அனைத்து ஆபத்துகளிலிருந்தும் விடுதலை அடைய வந்திருக்கும் எங்களை யாரும் தடுக்க முடியாது. உனது வார்த்தைகளைப் புறக்கணித்து, பகீரதியின் இந்தப் புனிதமான நீரைத் தொடாமல் இருப்போமா?" என்றான் (அர்ஜுனன்).

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அர்ஜுனனின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட அங்காரபர்ணன் பெருஞ்சினம் கொண்டு, தனது வில்லை வட்டமாக வளைத்து, கொடும்பாம்புகளைப் போன்ற அவனது அம்புகளை பாண்டவர்கள் மீது அடிக்க ஆரம்பித்தான். பிறகு பாண்டுவின் மைந்தனான தனஞ்சயன் (அர்ஜுனன்), ஒருகையில் (தோல்) கவசத்துடனும், ஒரு கையில் விளக்கு பந்தத்துடனும் அந்த அம்புகள் அனைத்தையும் விலக்கி அந்த கந்தர்வனிடம், "ஓ கந்தர்வா, ஆயுதங்களின் நிபணத்துவம் வாய்ந்தவர்களை பயமுறுத்த எண்ணாதே, அப்படி நீ வீசும் ஆயுதங்கள் நீர்க்குமிழி போல மறைந்து போகும். ஓ கந்தர்வா, நீ மனிதர்களை விட (வீரத்தில்) உயர்ந்தவன் என்று நான் கருதுகிறேன். ஆகையால் தெய்வீக ஆயுதங்களைக் கொண்டு நான் போரிடுவேன். கபடப் போர்

செய்ய மாட்டேன். (நான் உன் மீது இப்போது வீசப்போகும்) இந்த நெருப்பாலான ஆயுதத்தை, இந்திரனின் மரியாதைக்குரிய குருவான பிரகஸ்பதி பரத்வாஜருக்குக் கொடுத்தார், அவரிடம் (பரத்வாஜரிடம்) இருந்து அதை அக்னிவேஸ்யர் {Agnivesya} அடைந்தார். அக்னிவேஸ்யரிடமிருந்தும், அந்தணர்களில் முதன்மையான எனது குரு துரோணர் அடைந்தார். அவர் {துரோணர்} அதை {நெருப்பாலான ஆயுதத்தை} எனக்குக் கொடுத்தார்."

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இவ்வார்த்தைகளைச் சொன்ன அந்தப் பாண்டவன் {அர்ஜுனன்}, தனது நெருப்பாலான ஆயுதத்தை அந்த கந்தர்வன் மீது ஏவினான். அவ்வாயுதம் அந்த கந்தர்வனின் ரதத்தை ஒரு நொடிப்பொழுதில் எரித்தது. அந்த ஆயுதத்தின் வல்லமையால் உணர்விழந்த அந்தப் பெரும்பலம் வாய்ந்த கந்தர்வன், அந்த ரதத்திலிருந்து தலைகீழாக விழுந்தான். தனஞ்சயன் {அர்ஜுனன்} மலர் மாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த அவனது தலைமுடியைப் பற்றி, உணர்விழந்து கிடந்த அந்த கந்தர்வனைத் தனது சகோதரர்களிடம் இழுத்துச் சென்றான்.

இதைக்கண்ட கந்தர்வனின் மனைவியான கும்பீனசி, தனது கணவனை {அங்காரபர்ணனைக்} காக்க விரும்பி, யுதிஷ்டிரனிடம் ஓடி, அவனின் {அங்காரபர்ணனின்} பாதுகாப்பை வேண்டினாள். அந்த கந்தர்வி, "ஓ மேன்மைமிக்கவரே, உமது பாதுகாப்பை எனக்கு அருளும்! எனது கணவரை விடுவியும்! ஓ தலைவா, எனது பெயர் கும்பீனசி {Kumbhinasī}, இக்கந்தர்வரின் மனைவி, நான் உமது பாதுகாப்பைக் கோருகிறேன்!" என்று கேட்டாள். (இப்படித் துயருற்ற) அவளை {கும்பீனசியை} கண்ட யுதிஷ்டிரன் அர்ஜுனனிடம், "ஓ எதிரிகளை அழிப்பவனே, ஓ குழந்தாய், வீரமற்று, பெண்ணின் பாதுகாப்பை அடைந்து, புகழை இழந்து, போரில் தோற்றவனை யார்தான் கொல்வார்கள்?" என்று கேட்டான். அதற்கு அர்ஜுனன், "ஓ கந்தர்வா, உனது உயிரைப் பெற்றுக்கொண்டு செல். வருத்தப்படாதே. குருக்களின் மன்னர் யுதிஷ்டிரன் உனக்கு கருணை காட்டச் சொல்லி எனக்கு கட்டளையிட்டிருக்கிறார்.." என்றான்.

அதற்கு அந்த கந்தர்வன் {அங்காரபர்ணன்}, "நான் உன்னால் தோற்கடிக்கப்பட்டேன். ஆகையால், நான் எனது அங்காரபர்ணன் (ஒளிரும் வாகனம் என்ற பொருள் கொண்ட) என்ற எனது பெயரைக் கைவிடுகிறேன். ஓ நண்பா, எனது பலம் ஒடுக்கப்பட்ட பிறகு, கர்வங்கொண்ட பெயரை வைத்திருக்கக்கூடாது. தெய்வீக ஆயுதங்களைத் தாங்கியிருக்கும் ஓ அர்ஜுனா, உன்னை அடைய நான் புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டும். கந்தர்வர்கள் மட்டுமே அறிந்த மாய சக்திகளை (மாயத்தை உற்பத்தி செய்யும் நுணுக்கம்) நான் உனக்குக் கொடுக்க விரும்புகிறேன்.

தோற்றத்தில் வித்தியாசமான அற்புதமான எனது ரதம் உனது நெருப்பாயுதத்தால் எரிக்கப்பட்டது. இதற்கு முன்பு எனது அழகான தேருக்காக அந்தப் பெயரால் அழைக்கப்பட்ட நான் {சித்திர ரதன்}, இப்போது எரிந்த அந்த தேரின் பெயரைக் கொள்ள வேண்டும். மாயையை உற்பத்தி செய்யும் அறிவியலை முன்பு நான் எனது துறவு நோன்புகளால் அடைந்தேன். அந்த அறிவியலை நான் எனது உயிரைக் காப்பாற்றிய உனக்கு இன்று அளிக்கிறேன். ஒருவன் தனது எதிரியை பலத்தால் வென்ற பிறகு, அந்த எதிரி கேட்கும்போது அவனது உயிரைத் திருப்பித் தருபவன், என்ன அதிர்ஷ்டத்திற்குத்தான் தகுதியில்லாதவன்? இந்த அறிவியலுக்குப் பெயர் சாக்ஷுஷி {Chakshushi} என்பதாகும். இது மனுவால் {Manu} சோமனுக்கும் {Soma}, சோமனால் விஸ்வவசுக்கும் {Viswavasū}, கடைசியில் விஸ்வவசுவால் எனக்கும் உரைக்கப்பட்டது.

ஒரு சக்தியும் இல்லாத என்னிடம், எனது குரு {விஸ்வவசு} மூலமாக வந்தடைந்த அந்த அறிவியல், என்னிடம் வந்ததால் கனியற்றிருக்கிறது. நான் அதன் தோற்றத்தையும், மாற்றங்களையும் விவரித்தேன். இப்போது அதன் சக்தியைக் கேள்! ஒருவன், (இதன் துணை கொண்டு) அவன் விரும்பியதைப் பார்க்கலாம். அதேபோல் விரும்பியவாறும் (பொதுவாகவும், குறிப்பாகவும்) பார்க்கலாம். ஒருவன் இந்த அறிவியலை, ஆறுமாதங்கள் ஒற்றைக் காலில் நின்றால் அடையலாம். இருப்பினும் நான் உனக்கு இந்த அறிவியலை எந்த கடினமான நோன்பும் நோற்காமல் கொடுக்கிறேன். ஓ மன்னா, இந்த அறிவாலேயே {கந்தர்வர்களாகிய} நாங்கள் மனிதர்களை விட மேன்மையாக இருக்கிறோம். ஆன்ம பார்வை கொண்டு எதையும் நாங்கள் பார்க்க முடிவதால் நாங்கள் தேவர்களுக்குச் சமமானவர்களாகவும் இருக்கிறோம்.

ஓ மனிதர்களில் சிறந்தவனே {அர்ஜுனனே}, நான் உனக்கும் உனது சகோதரர்களுக்கும் கந்தர்வர்களின் நாட்டில் பிறந்த நூறு {100} குதிரைகளைக் கொடுக்க விரும்புகிறேன். தெய்வீக நிறத்துடன், மனோ வேகம் கொண்ட அக்குதிரைகள் தேவர்களையும் கந்தர்வர்களையும் சுமக்க நியமிக்கப்பட்டிருந்தன. அவை சதையற்று ஒல்லியாக இருந்தாலும் அவை களைப்படைவதில்லை, எக்காரணம் கொண்டும் துயரடைவதில்லை. பழங்காலத்தில் வஜ்ராயுதம் {இடியுடன் கூடிய மின்னலான இந்திரனின் ஆயுதம்} தேவர்கள் தலைவனால் {விரித்தாசுரனால்} விரிதனைக் கொல்ல உருவாக்கப்பட்டது. ஆனால், அது அவன் மீது ஏவப்பட்டபோது, விரிதாசுதரின் தலைபட்டு அது நூறு துண்டுகளாக உடைந்தது. அந்த துண்டுகளைத் தேவர்கள் மரியாதையுடன் வணங்குகின்றனர். அவை மூவுலகத்திலும், வஜ்ராயுதத்தின் பகுதிகளாக அதன் புகழுக்காக அறியப்படுகிறது. வேள்வித்தீயில் தெளிந்த நெய்யை விடும் அந்தணர்களின் கரங்களும், கூடித்திரியர்கள் போர் புரியும் ரதங்களும், வைசியர் செய்யும் தானமும், சூத்திரர் செய்யும் சேவையும் அந்த வஜ்ரத்தின் சிதறிய பாகங்களே. ஆகையால், கூடித்திரியர்களின் ரதத்தின் ஒரு பகுதியாக குதிரைகள் இருப்பதால், அவை அழிக்கப்பட முடியாதவை என்று நம்பப்படுகிறது. கூடித்திரியனின் தேரை அலங்கரிக்கும் குதிரை, வடவனின் வாரிசாகிறது. கந்தர்வர்களின் பகுதியில் பிறந்த இக்குதிரைகள், அதன் முதலாளிகள் விரும்புவது போல எந்நிறத்தையும் எவ்வேகத்தையும் கொள்ளும். நான் கொடுக்கும் இந்த எனது குதிரைகள், உங்கள் விருப்பங்களை எப்போதும் நிறைவேற்றும்.

கந்தர்வனின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட அர்ஜுனன், "ஓ கந்தர்வா, ஆபத்து காலத்தில் உனது உயிரை அடைந்ததால் நீ இந்த அறிவியலையும், குதிரைகளையும் கொடுப்பதாய் இருந்தால், நான் அவற்றைக் கொடையாகக் கொள்ள மாட்டேன்." என்றான். அதற்கு அந்த கந்தர்வன், "ஒரு சிறப்பு வாய்ந்த மனிதரைச் சந்திப்பது எப்போதும் திருப்தியின் ஊற்றுக்கண்ணாகும். அதுவும் தவிர்ந்து நீ எனக்கு எனது உயிரை அளித்திருக்கிறாய். உன்னால் திருப்தியடைந்து, நான் இந்த அறிவியலை உனக்குக் கொடுக்கிறேன். எனினும் அக்கடமை அனைத்தும் ஒரு புறம் மட்டும் இருக்காது. ஓ விபத்சு {அர்ஜுனா}, ஓ பரத குலத்தின் காளையே, நான் உனது அற்புதமான தெய்வீக ஆயுதமான நெருப்பாயுதத்தை {அக்னேயாவை} உன்னிடமிருந்து எடுத்துக் கொள்வேன்." என்றான்.

அர்ஜுனன், "நான் உனது குதிரைகளை எனது ஆயுதத்துக்கான பண்டமாற்றாகப் பெற்றுக் கொள்கிறேன். நமது நட்பு நிலைத்திருக்கட்டும். ஓ நண்பா, மனிதர்களாகிய நாங்கள் கந்தர்வர்கள் முன் பயந்து நிற்க வேண்டிய அவசியம் என்ன என்பதைச் சொல். எதிரிகளைத் தண்டிப்பவர்களான நாங்கள் அறம்சார்ந்தவர்கள். வேதமறிந்தவர்கள். ஓ கந்தர்வா, இரவு நேரத்தில் பயணம் செய்யும் எங்களை நீங்கள் கண்டிக்கிறீர்கள்", என்று கேட்டான்.

அதற்கு கந்தர்வன், "மனைவிகளற்றவர்கள் நீங்கள் {கல்வி காலம் நிறைந்த பிறகும்}, நீங்கள் எந்தக் குறிப்பிட்ட ஆசிரமத்தையும் {வாழ்க்கை முறையையும்} ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை {பிரம்மச்சரியம், இல்லறம், வானப்பிரஸ்தம், சந்நியாசம் ஆகிய நான்கு வாழ்க்கைமுறைகள்}. கடைசியாக, நீங்கள் அந்தணரை முன்கொண்டு நடக்கவில்லை. ஆகையால், பாண்டு மைந்தர்களே, நீங்கள் என்னால் கண்டிக்கப்பட்டீர்கள். யகூர்களும், ராட்சசர்களும், கந்தர்வர்களும், பிசாசங்களும், உரகங்களும், தானவர்களும் குரு பரம்பரையினரின் வரலாற்றை அறிந்து வைத்துள்ளனர். அதில் ஞானமும் கொண்டுள்ளனர். ஓ வீரர்களே, நாரதரிடமிருந்தும், மற்ற தெய்வீக முனிவர்களிடமிருந்தும் உங்கள் மூதாதையர்களின் நற்செயல்களை அறிந்து வைத்திருக்கிறேன். கடலைக் கச்சையாக அணிந்திருக்கும் இந்த உலகை நான் சுற்றி வரும்போது உனது குலத்தின் வீரத்தைக் கண்டிருக்கிறேன். ஓ அர்ஜுனா, முன்று உலகங்களின் அவரது ஆயுத அறிவுக்காவும், வேத அறிவுக்காகவும் புகழப்படும் பரத்வாஜரின் மகனான உனது குருவையும் {துரோணரையும்} நான் அறிவேன். ஓ குரு குலத்தின் புலியே, ஓ பிருதையின் {குந்தியின்} மைந்தனே, நான் தர்மன், வாயு, சகரன், அஸ்வினி இரட்டையர்கள், மற்றும் பாண்டுவாகிய குருகுலத்தை என்றும் நிலைக்க வைத்திருக்கும் ஆறு மூலங்களையும் அறிவேன். இவர்கள் உங்கள் குலத்தை தழைக்க வைக்கும் தேவர்களும் மனிதர்களும் ஆவர். நீங்கள் ஐந்து சகோதரர்களும், கல்வி கற்று, உயர்ந்த ஆன்மா கொண்டு, அனைத்து ஆயுதங்களிலும் முதன்மையடைந்த அறம்சார்ந்தவர்கள் என்பதையும் அறிவேன். உங்கள் நல்ல இதயங்களையும், களங்கமற்ற நடத்தைகளையும் அறிந்தே நான் உங்களைக் கண்டித்தேன்.

ஓ குரு குலத்தவரே, பலம் நிறைந்த எந்த மனிதனும் தனது மனைவின் எதிரில் தவறாக நடத்தப்பட்டால் பொறுமையாக இருக்க மாட்டான். ஓ குந்தியின் மைந்தா (அர்ஜுனா), குறிப்பாக ஒருவனுக்கு இருளின் ஆதிக்கம் அதிகரிக்கும்போது கரத்தின் பலம் அதிகரிக்கும்போது, அதுவும் அவனது மனைவி அவனுடன் இருக்கும்போது பொறுமையாக இருக்க மாட்டான். ஆகவேதான் நான் கோபம் கொண்டேன். ஓ நோன்பு நோற்பவர்களின் சிறந்தவர்களே, இருப்பினும் நான் உங்களால் போரில் வீழ்த்தப்பட்டேன். நான் ஏன் இந்த இழிந்த நிலையை அடைந்தேன் என்பதைக் குறித்து கேளுங்கள். பிரம்மச்சரியமே வாழ்க்கை முறையில் உயர்ந்தது. இப்போது நீங்கள் அந்த அந்த முறையிலேயே இருக்கிறீர்கள். அதனால்தான், ஓ பார்த்தா (அர்ஜுனா), நான் போரில் உங்களால் வீழ்த்தப்பட்டேன். ஓ எதிரிகளைத் தண்டிப்பவர்களே, மணம்புரிந்த எந்த கூடித்திரியன் எங்களுடன் இரவில் போரிட்டாலும், அவன் உயிருடன் தப்பவே முடியாது.

ஆனால், ஓ பார்த்தா (அர்ஜுனா), ஒரு அந்தணனால் சுத்திகரிக்கப்பட்ட மணம் புரிந்த கூடித்திரியன், தனது மாநிலத்தின் புரோகிதரை நன்றாக கவனித்துக் கொள்பவன் இரவில் உலவுபவர்களைத் தனது பலத்தால் அழிப்பான். ஓ தபதியின் மைந்தனே (அர்ஜுனனே), ஆகையால் மனிதர்கள், எப்போதும் கற்ற புரோகிதர்களை தாங்கள் செய்ய விரும்பும் அனைத்து நற்காரியங்களிலும் நியமித்துக்கொள்ள வேண்டும். வேதங்களை அதன் ஆறு கிளைகளுடன் அறிந்து, சுத்தமாகவும், உண்மையாகவும், அறம்சார்ந்த ஆன்மாக கொண்டு, சுயகட்டளை கொண்ட அந்தணன், ஒரு மன்னனுக்கு புரோகிதனாக இருக்கத் தகுதி வாய்ந்தவன்.

நீதிகளின் விதிகளை அறிந்த அந்தணனைப் புரோகிதனாக அடைந்த ஒரு ஏகாதிபதி என்றும் வெற்றி வாகை சூடுபவனாக இருந்து, தனது வார்த்தைகளுக்குத் தலைவனாக இருந்து, நன்னடத்தையோடு இருந்து, இறுதியில் சொர்க்கத்தை அடைவான். கிடைக்காதது கிடைக்க, தான் கொண்டதைக் காக்க ஒரு மன்னன் எப்போதும் தகுதி வாய்ந்த ஒரு புரோகிதரை அடைய வேண்டும். தனது வளமையை விரும்பும் ஒருவன் எப்போதும் புரோகிதரின் வழிநடத்துதலோடு செயல்பட்டால், அவன் கடலை கச்சையாக அணிந்திருக்கும் முடி உலகத்தையும் அடைவான். ஓ தபதியின் மைந்தனே (அர்ஜுனனே), அந்தணன் இல்லாத ஒரு மன்னன், தனது வீரத்தால் நிலத்தையோ அல்லது, பிறப்பால் மட்டுமே புகழையோ அடைய முடியாது. ஆகையால், ஓ குரு குலத்தை தழைக்க வைப்பவனே, அந்தணர்களை அதிகாரத்தில் வைத்திருக்கும் அரசாட்சி நீடித்திருக்கும் என்பதை அறிந்து கொள்", என்றான் (சித்ரரதன்).

சம்வர்ணனும் தபதியும் - ஆதிபர்வம் பகுதி 173

(சைத்ரரத பர்வத் தொடர்ச்சி)

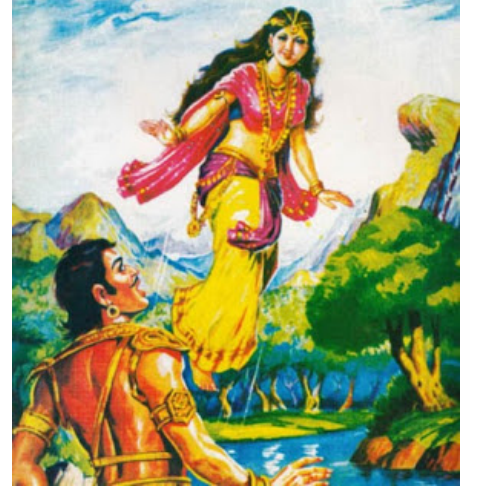
அர்ஜுனன், "நீ என்னை தபதேயா என்று (ஒரு முறைக்கும் அதிகமாக) அழைத்தாய். ஆகையால், அந்த வார்த்தையின் பொருளை அறிய நான் விரும்புகிறேன். ஓ அறம்சார்ந்த கந்தர்வா, குந்தி மைந்தர்களாகிய நாங்கள் நிச்சயமாக கௌந்தேயர்களே (குந்தி மைந்தர்களே). ஆனால் நாங்கள் தபதேயர்கள் என்று அழைக்கப்படக் காரணமான தபதி என்பது யார்?" என்று கேட்டான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இப்படி கேட்கப்பட்ட கந்தர்வன், குந்தியின் மைந்தனான தனஞ்செயனிடம் (அர்ஜுனனிடம்) மூவுலகங்களும் அறிந்த பின்வரும் கதையைச் சொன்னான்.

கந்தர்வன், "ஓ பிருதையின் (குந்தியின்) மைந்தா, புத்திசாலி மனிதர்களில் முதன்மையானவனே, அந்த அழகான கதையை நான் உங்களுக்கு முழுமையாக உரைப்பேன். தபதேயா என்று நான் உன்னை அழைத்ததற்கான காரணத்தை விரிவாக நான் சொல்லப்போகிறேன். கவனமாகக் கேள். தபதி என்பவள், தேவன் விவஸ்வத்தின் (சூரியன்) மகளாவாள். சாவித்ரிக்கு இளைய தங்கையாவாள். அவள் தனது துறவு நோன்புகளுக்காக மூவுலகங்களாலும் கொண்டாடப்பட்டாள். தேவர்களிலும், அசுரர்களிலும், யக்ஷர்களிலும், அப்சரஸ்களிலும், கந்தர்வர்களிலும் கூட அவளுக்கு இணையான அழகு கொண்ட பெண் யாரும் இல்லை. அளந்து வைத்த அளவு போலச் சரியான மற்றும் சமச்சீரான வனப்புகளுடைய உடலமைப்புடன், களங்கமற்ற குணம் கொண்டு, கறுத்த அகலமான கண்களுடன், அழகான ஆடை அணிந்த அந்தப் பெண், கற்புக்கரசியாகவும், சரியான நடத்தையுள்ளவளாகவும் இருந்தாள். ஓ பாரதா (அர்ஜுனா), அவளைக் கண்ட சூரியன், அவளுக்கு இணையான அழகுடனும், நடத்தையுடனும், கல்வியுடனும் அவளுக்குக் கணவனாகும் தகுதியுடன் மூவுலகங்களிலும் யாரும் இல்லை என்று நினைத்தான்.

அவள் வயதுக்கு வந்ததும், அவளுக்கு சரியான கணவனைக் காண முடியாமால் அவளது தந்தை மன நிம்மதி இழந்து, சரியான மனிதரை எப்படித் தேர்ந்தெடுப்பது என்றே எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த நேரத்தில், ரிக்ஷாவின் மகனும், குரு குலத்தின் காளையுமான, பெரும் பலம் வாய்ந்த மன்னன் சம்வர்ணன், அர்க்கியம், பூமாலை, நறுமணப் பொருட்கள் ஆகியவற்றை, உறுதிகளுடனும் விரதங்களுடனும், பலதரப்பட்ட துறவு நோன்புகளுடனும் சூரியனை வணங்கி வந்தான்.

உண்மையில் அந்த மகிமைவாய்ந்த சம்வர்ணன், அர்ப்பணிப்பு, பணிவு மற்றும் பக்தியுடன் சூரியனை வழிபட்டான். அறவிதிகளைக் கடைப்பிடித்து வந்த சம்வர்ணன், பூமியில் இணையில்லாத அழகுடன் திகழ்வதைக் கண்ட சூரியன், அவனே தனது மகள் தபதிக்கு சரியான இணை என்று நினைத்தான். ஓ குரு குலத்தவனே (அர்ஜுனா), தனது மகள் தபதியை அந்த மன்னர்களில் சிறந்தவனான, உலகப்புகழ் கொண்ட குலத்தின் கொடிந்தான, சம்வர்ணனுக்கு அளிக்க விவஸ்வத் முடிவு செய்தான். சூரியன் எப்படி ஆகாயத்தில் தனது பிரகாசத்தைப் பரப்பினானோ, அப்படியே மன்னன் சம்வர்ணனும், அனைத்துப் பகுதிகளையும் தனது நற்சாதனைகளின் பிரகாசத்தால் பிரகாசிக்க வைத்தான். ஓ பார்த்தா (அர்ஜுனா), அந்தணர்களைத் தவிர்த்து அனைத்து மனிதர்களும் சம்வரணனை வழிபட்டார்கள். நற்பேறு அருளப்பட்ட மன்னன் சம்வர்ணன், நண்பர்களின் இதயங்களை வெல்வதில் சோமனை (நிலவை) மிஞ்சினான். எதிரிகளின் இதயங்களை எரிப்பதில் சூரியனை மிஞ்சினான். ஓ கௌரவா (அர்ஜுனா), தபனா (சூரியன்) தனது மகள் தபதியை, அனைத்து அறங்களும் சாதனைகளும் கொண்ட மன்னன் சம்வர்ணனுக்கு அளிக்கத் தீர்மானித்தான்.

ஒரு சமயத்தில், ஓ பார்த்தா (அர்ஜுனா), அழகும், அளவிடமுடியா வீரமும் கொண்ட அந்த மன்னன் சம்வர்ணன், மலையின் மார்பில் இருக்கும் அடர்ந்த கானகத்திற்குள் வேட்டைக்காகச் சென்றான். அவன் மான்களைத் தேடி உலவிக் கொண்டிருக்கும்போது, ஓ பார்த்தா, அம்மன்னனின் அருமையான குதிரை, சோர்வலும், களைப்பாலும், தாகத்தாலும் அந்த மலையிலேயே இறந்தது. அந்தக் குதிரையைக் கைவிட்ட அம்மன்னன், ஓ அர்ஜுனா, அந்த மலையின் மார்பில் நடந்து உலாவினான். அப்படி உலாவும் போது, அந்த ஏகாதிபதி, பெரிய கண்களுடைய ஒரு அழகான மங்கையைக் கண்டான். அந்த இடத்தில் அவ்வளவு அழகோடிருந்தவளைக் கண்ட மன்னன், அவளை ஸ்ரீ (லட்சுமி) என்றே நினைத்தான். அடுத்து அவளை தூரியனின் கதிரில் உருவான உருவம் என்று நினைத்தான். அவளது பிரகாசம் நெருப்புக்கு ஒப்பாகவும், அருளைடைமையாலும், இனிமையாலும் நிலவைப் போலவும் இருந்தாள். அந்த மலையின் மார்பில் நின்று கொண்டிருந்த அந்தக் கறுத்த கண் உடைவள், பொற்சிலையெனப் பிரகாசமாக நின்றாள். கொடிகளுடனும் செடிகளுடனும் கூடிய அந்தமலையே, இந்த மங்கையின் அழகாலும், அவள் அணிந்து வந்த ஆடையாலும், பொன்மயமாக மாறியதாகத் தோன்றிற்று. அவளைக் கண்டது, தனது கண்கள் செய்த புண்ணியம் என்று நினைத்தான். அம்மன்னன், தான் பிறந்ததிலிருந்தே இப்படியொரு அழகைக் கண்டதில்லை என்றே நினைத்தான். அந்த மங்கையால், அம்மன்னனின் இதயமும் கண்களும் வெல்லப்பட்டன. கயிற்றால் கட்டப்பட்டவன் போல அவன் அந்த இடத்திலேயே உணர்வுகளற்று வேர் முளைத்து நின்றான். இவ்வழகைப் படைத்த படைப்பாளி நிச்சயம் அசுரர்கள் மற்றும் மனிதர்களின் உலகை நன்றாகக் கடைந்த பிறகே செய்திருக்க வேண்டும் என்று அந்த மன்னன் நினைத்துக் கொண்டான். இப்படி பலதரப்பட்ட சிந்தனைகளுடன் இருந்த மன்னன் சம்வர்ணன், அந்த மங்கையின் அழகு என்ற செல்வம், மூவுலகங்களிலும் இல்லாதது என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்தான்.

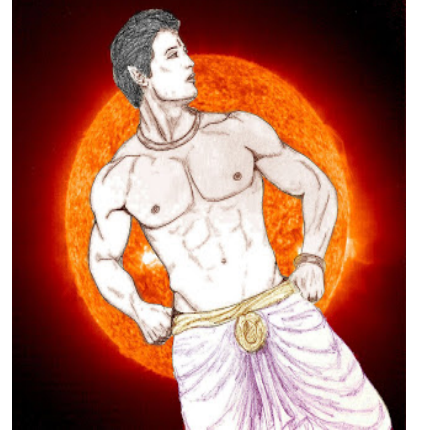
புனிதமான வழியில் வந்த அந்த ஏகாதிபதி, அந்த அழகான மங்கையைக் கண்டு, காமனின் (மன்மதனின்) கண்களால் துளைக்கப்பட்டு, தனது மன அமைதியைத் தொலைத்தான். ஆசையெனும் கடுந்தீயால் உந்தப்பட்டு அவன், தனது இளமையின் ஆரம்பத்திலிருந்த அந்த அப்பாவி பெண்ணிடம், "நீ யார், யாருடையவள்? நீ ஏன் இங்கு இருக்கிறாய்? ஓ இனிமையாகப் புன்னகைப்பவளே, இந்த ஏகாந்தமான கானகத்தில் ஏன் தனிமையில் சஞ்சரிக்கிறாய்? களங்கமற்ற சரியான அனைத்து குணங்களுடனும், ஆபரணங்கள் போன்ற உனது அங்கங்களை மறைக்க வேறு ஆபரணங்கள் கொண்டு மறைத்திருப்பவளே, உன்னைப் பார்த்தால் அசுரராகவோ, யக்ஷராகவோ, ராட்சசராகவோ, நாகராகவோ, கந்தர்வராகவோ, மனிதப் பிறப்பாகவோ தெரியவில்லை. ஓ அற்புதமானவளே, நான் இதுவரை கண்டதிலும் கேட்டதிலும் சிறந்த பெண் நீ தான். உனது அழகை யாருடனும் ஒப்பு நோக்க முடியாது! ஓ அழகான முகம் கொண்டவளே, மதியை(நிலவை) விட இனிமையான முகமும், தாமரை இதழ்களைப் போன்ற அருள் நிறைந்த கண்களுடனும் இருக்கும் உன்னைக் கண்டதால், காமதேவன் என்னைத் துளைத்தெடுக்கிறான்," என்றான்.

மன்னன் சம்வர்ணன் கானகத்திலிருந்த அந்த மங்கையிடம் இப்படிச் சொன்னதும், அம்மங்கை ஆசைத்தீயில் வெந்துகொண்டிருந்த அந்த ஏகாதிபதியிடம் ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை. அதற்குப் பதிலாக, மேகத்தினூடே இருக்கும் மின்னலைப் போல அந்த அகன்ற கண்களுடைய மங்கை, அந்த ஏகாதிபதி பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே மறைந்து போனாள். அம்மன்னன் கானகம் முழுவதும் அப்பெண்ணைத் தேடினான். ஆனால், அவளைக் கண்டுபிடிப்பதில் தோல்வியுற்ற அந்த ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவன் தனக்குள்ளேயே பெரும் புலம்பல் புலம்பி, துயரத்துடன் அங்கேயே அசைவற்று நின்றான்.

சம்வர்ணனிடம் பேசிய தபதி - ஆதிபர்வம் பகுதி 174

(சைத்ரரத பர்வத் தொடர்ச்சி)

கந்தர்வன் தொடர்ந்தான், "அந்த மங்கை மறைந்ததும், எதிரிகளின் தரத்தைக் குறைப்பவன் {சம்வர்ணன்} காமனால் தாக்குண்டு, உணர்வுகள் இழந்து தரையில் விழுந்தான். அப்படி அந்த ஏகாதிபதி மயங்கி விழும்போதே, அந்த மங்கை இனிமையான புன்னகையுடனும், அழகான உருண்டை இடுப்புடனும் அவன் முன்பு மறுபடியும் தோன்றி அந்த குரு பரம்பரையை நிலைக்க வைப்பவனிடம் மதுரமான குரலில், "எழும், ஓ எதிரிகளைத் தண்டிப்பவரே, அருளப்பட்டிரும்; ஓ மன்னர்களில் புலியே, உலகத்தால் கொண்டாடப்படும் உம்மைப் போன்றவர் உணர்வை இழக்கலாகாது," என்றான். அந்த மதுரமான வார்த்தைகளைக் கேட்ட அந்த மன்னன் தனது கண்களைத் திறந்து, சதை திரண்ட இடுப்பைக் கொண்ட அந்தப் பெண்ணைக் கண்டான். விரக தாபத்தால் எரிந்த அந்த ஏகாதிபதி அந்த கருங்கண் மங்கையிடம், தனது பலவீன உணர்ச்சியை வெளிக்கொணரும் வார்த்தைகளில், "ஓ கருங்கண் கொண்ட அற்புத மாதே! நீ அருளப்பட்டிரு! உன்னைக் கண்டு ஆசைத் தீயில் நான் எரிந்து கொண்டிருக்கிறேன். என்னை ஏற்றுக் கொள். எனது வாழ்க்கை மறைந்து கொண்டிருக்கிறது.

ஓ அகன்ற கண் கொண்டவளே, தாமரையைப் போன்ற மென்மை கொண்ட உன்னைக் கண்டதும், நான் ஒரு நிமிடமும் நிறுத்தப்படாமல், தொடர்ந்து காமனின் கணைகளால் துளைக்கப்பட்டு வருகிறேன். ஓ இனிமையானவளே, மகிழ்ச்சி ததும்பிய மாதே, நான் காமன் எனும் கொடிய விஷப் பாம்பால் கடிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். ஓ சதைப்பற்றுள்ள பெரும் இடையாளே! என்னிடம் கருணை கொள்! களங்கமற்ற குணம் கொண்ட அழகானவளே, ஓ தாமரை இதழை அல்லது நிலவைப் போன்ற முகம் கொண்டவளே, பாடும் கின்னரர்களின் குரல் போன்று இனிமையான குரல் கொண்டவளே, இப்போது எனது வாழ்வு உன்னை நம்பியே இருக்கின்றது! ஓ மருட்சியுடையவளே, நீ இல்லாமல், என்னால் வாழ முடியாது! ஓ தாமரை இதழ்களைப் போன்ற கண்களுடையவளே, காமன் தொடர்ச்சியாக என்னைத் துளைக்கிறான்! ஓ அகன்ற கண்ணுடையாளே, என்னிடம் கருணை கொள்! ஓ கருங்கண் மாதே, என்னைக் கைவிட்டுவிடாதே; ஓ அழகானவளே, உனது அன்பைக் கொடுத்து, என்னை இந்தத் துயரத்திலிருந்து மீட்டெடு. முதல் பார்வையிலேயே நீ எனது இதயத்தைக் கவர்ந்தாய். எனது மனம் ஒரு நிலையில்லாமல் தவிக்கிறது! உன்னைக் கண்ட பிறகு, நான் இன்னொரு பெண்ணின் மீது பார்வையை செலுத்த மாட்டேன்! கருணை கொள்! நான் உனது சொல்கேட்டுப் பணிந்து நடக்கும் அடிமை! உனது துதிபாடி! என்னை ஏற்றுக் கொள்! ஓ தாமரைக் கண்ணாளே, ஆசைத்தீ என்னுள் எரிந்து கொண்டிருக்கிறது! அந்த நெருப்பை உனது அன்பெனும் நீரால் அணைத்துவிடு! ஓ அழகான மங்கையே, நீ எனதாகி, கொடும் கணைகளுடன் என்னைத் துளைத்துக் கொண்டிருக்கும் அடக்க முடியாத காமதேவனை அடக்க வழி ஏற்படுத்து! ஓ அழகான நிறம் கொண்டவளே, கந்தர்வ முறைப்படி என்னை மணந்து கொள்! ஓ மெல்லிடையாளே, எல்லா வகை திருமணங்களிலும் கந்தர்வ முறையே சிறந்ததெனச் சொல்லப்படுகிறது," என்றான்.

அந்த கந்தர்வன் தொடர்ந்தான், "அந்த ஏகாதிபதியின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட தபதி, "ஓ மன்னா, நான் எனக்கு சுய எஜமானி இல்லை. நான் எனது தந்தையின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள ஒரு மங்கை. நீர் என்னிடம் அன்பு கொண்டிருந்தால், எனது தந்தையிடம் கேளும். ஓ மன்னா, என்னால் உமது இதயம் களவு போனதாகச் சொல்கிறீர். ஆனால், நீரும், முதல் பார்வையிலேயே எனது இதயத்தைக் களவாடிவிட்டீர். நான் எனக்கு முதலாளி இல்லை. பெண்கள் சுதந்திரமற்றவர்கள்; ஆகையால், ஓ மன்னர்களில் சிறந்தவரே, நான் உம்மை அணுகவில்லை. நீர் உம்மை நம்பி இருக்கும் அனைவரிடமும் அன்பாக இருக்கிறீர். புனிதமான குலத்திலும் பிறந்திருக்கிறீர். உம்மைக் கணவராக அடைய இந்த உலகத்தில் உள்ள எந்தப் பெண்தான் விரும்ப மாட்டாள்? ஆகையால், சமயம் வாய்க்கும் போது, எனது தந்தையான ஆதித்யரிடம் {சூரியனிடம்} வழிபாட்டுடனும்,

நோன்புடனும், உறுதியுடனும் சேர்த்து எனது கரத்தைக் கேளும். எனது தந்தை என்னை உமக்கு அளித்தால், பிறகு, ஓ மன்னா, நான் உமக்கு எப்போதும் கட்டுப்பட்ட (அடங்கி நடக்கும்) மனைவியாக இருப்பேன். எனது பெயர் தபதி, நான் சாவித்ரிக்கு இளைய தங்கை, ஓ கூடித்திரியர்களில் காளையானவரே, நான் உலகிற்கு ஒளியூட்டும் சூரியனின் மகளாவேன்," என்றாள்.

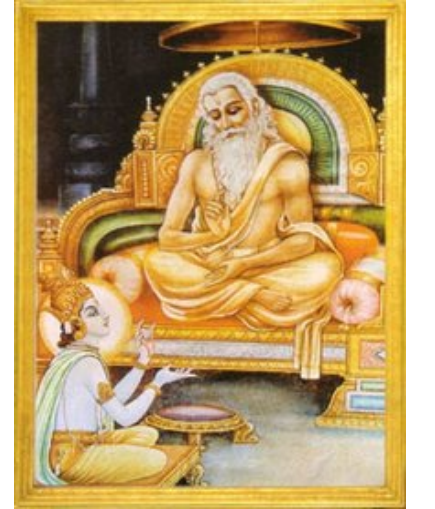
யார் அந்த வசிஷ்டர்? - ஆதிபர்வம் பகுதி 175

(சைத்ரரத பர்வத் தொடர்ச்சி)

கந்தர்வன் தொடர்ந்தான், "இதைச் சொன்ன களங்கமற்ற தபதி, வானத்தில் உயர்ந்து சென்றாள். அதன் காரணமாக அந்த ஏகாதிபதி மறுபடியும் பூமியில் விழுந்தான். அவனது அமைச்சர்களும் தொண்டர்களும் அவனைக் கானகம் முழுவதும் தேடி, கடைசியாக, அவன் விழுந்து கிடந்த இடத்திற்கு வந்தனர். அந்த தனிமையான இடத்தில் வானத்திலிருந்து விழுந்த வானவில்லைப் போல கைவிடப்பட்டு விழுந்து கிடந்த மன்னனைக் கண்ட அவனது பிரதம மந்திரி நெருப்பால் சுடப்பட்டது போல் துடித்தார். அந்த அமைச்சர், பாசத்தோடும் மரியாதையோடும், அன்பின் காரணமாக மதி மயங்கி விழுந்து கிடந்த அந்த ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவனை தூக்கினார். வயதைப் போலவே சாதனைகளிலும், ஞானத்திலும் முதிர்ந்த அந்த அமைச்சர், அந்த ஏகாதிபதியை நிமிர்த்தியவுடன் நிம்மதியடைந்து, அந்த மன்னனிடம் "ஓ பாவங்களற்றவனே! நீ அருளப்பட்டிரு! ஓ மன்னர்களில் புலியே, நீ அஞ்சாதே!" என்று சொல்லி இனிமையாகப் பேசத் துவங்கினார். பசியாலும், தாகத்தாலும், களைப்பாலேயுமே அவன் அப்படித் தரையில் விழுந்து கிடந்ததாக அந்த அமைச்சர் நினைத்தார். பிறகு அந்த வயது முதிர்ந்தவர், அந்த ஏகாதிபதியின் முடிதரித்த தலையில் குளிர்ந்த நீரைத்தெளித்து, தாமரை இதழ்களைக் கொண்டு அவனை மூர்ச்சை தெளிவித்தார்.

மெதுவாக சுயநினைவை அடைந்த அந்தப் பெரும்பலம் வாய்ந்த ஏகாதிபதி, தனது அமைச்சர் ஒருவரைத் தவிர மற்ற பணியாட்கள் அனைவரையும் அங்கிருந்து அனுப்பிவிட்டான். அப்படி அந்தப் பணியாட்கள் சென்றதும். அந்த மன்னன் மலையின் மார்பில் அமர்ந்தான். தன்னைச் சுத்திகரித்துக் கொண்ட மன்னன், மலைகளில் முதன்மையான மலையில் அமர்ந்து, கரங்களைக் குவித்து, முகத்தை உயர்த்தி சூரியனை வழிபட்டான். எதிரிகளைத் தாக்கும் அந்த மன்னன் சம்வரணன், முனிவர்களில் சிறந்த தனது தலைமைப் புரோகிதர் வசிஷ்டரையும் நினைத்தான். அந்த மன்னன் இரவும் பகலுமாக இடைவெளியில்லாமல் அங்கேயே அமர்ந்து தியானித்தான். பனிரெண்டாவது நாளில் அந்த அந்தண முனிவர் வசிஷ்டர் அங்கே வந்தார். தபதியினால் உணர்விழந்த அந்த ஏகாதிபதியின் நிலையைத் தனது ஞானப்பார்வையால் உணர்ந்தார் அந்த முனிவர். எப்போதும் நோன்பு நோற்கும் அந்த ஏகாதிபதிக்கு நன்மை செய்ய விரும்பிய முனிவர்களில் சிறந்த அந்த அறம் சார்ந்தவர் அவனிடம் அனைத்து உறுதிகளையும் அளித்துப் பேசினார்.

அச்சிறப்புமிகூந்த முனிவர், அந்த ஏகாதிபதி பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, மேலே எழும்பி வானத்தில் பிரகாசத்துடன் இருந்த சூரியனிடம் பேசினார். ஆயிரம் கதிர்கள் கொண்ட சூரியனை, அந்த அந்தணர் அணுகி, மகிழ்ச்சிகரமாக, "நான் தான் வசிஷ்டன்." என்றார். பிறகு பெரும் சக்தி கொண்ட அந்த விவஸ்வத் (சூரியன்) அந்த முனிவர்களில் சிறந்தவரிடம், "ஓ பெரு முனியே, நீர் வரவேற்கப்படுகிறீர், உமது மனதில் என்ன இருக்கிறது என்று எனக்குச் சொல்லும். ஓ பெரும் நற்பேறுபெற்றவரே, நீர் என்னிடம் இருந்து என்ன எதிர்பார்க்கிறீர், நாநலமிக்கவர்களில் முதன்மையானவரே, நீர் எவ்வளவு கடுமையான ஒன்றைக் கேட்டாலும் நான் அதை உமக்கு அளிக்கிறேன்!" என்றான். இப்படி சூரியனால் சொல்லப்பட்ட அந்த பெரும் ஆன்மத்தகுதி கொண்ட அந்தப் பெரும் முனிவர், அந்த ஒளிக்கடவுளை வணங்கி, "ஓ விபாவசு, இது உனது மகளான தபதி, இவள் சாவித்ரியின் இளைய

சகோதரி, நான் இவளை சம்வர்ணனுக்காக உன்னிடம் கேட்கிறேன்! அந்த ஏகாதிபதி பெரும் சாதனைகள் செய்தவன், அறம் தவறாத உயர்ந்த ஆன்மா கொண்டவன். ஓ விண்ணதிகாரியே, சம்வர்ணன் உனது மகளுக்குத் தகுதியுடைய கணவனாக இருப்பான்." என்றார்.

அந்த முனிவரால் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட விபாகரன் (தூரியன்), தனது மகளைச் சம்வர்ணனுக்கு அளிக்கத் தீர்மானித்து, அந்த முனிவரை வணங்கி, "சம்வர்ணன் ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவனாவான், நீர் முனிவர்களில் சிறந்தவராவீர், தபதி பெண்களில் சிறந்தவளாவாள். சம்வர்ணனுக்கு அவளை அளிப்பதைத் தவிர, இதில் நாம் செய்ய என்ன இருக்கிறது?" என்று சொன்ன தேவன் தபன் (தூரியன்), களங்கமற்ற தனது மகள் தபதியை சம்வர்ணனுக்கு அளிப்பதற்காக, சிறப்புமிகூந்த வசிஷ்டரிடம் கொடுத்தான். அந்தப் பெரும் முனிவர், அந்த மங்கை தபதியை ஏற்றுக் கொண்டு, தூரியனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, குருகுலத்தின் காளை (சம்வர்ணன்) அமர்ந்திருந்த இடத்திற்குத் திரும்பினார். காதலால் கட்டுண்டு, தபதியிடம் இதயத்தை நிலைக்கச் செய்து இருந்த அம்மன்னன் சம்வர்ணன், வசிஷ்டருடன் வந்து கொண்டிருந்த அந்த தேவ மங்கையைக் கண்டு மிகவும் மகிழ்ந்தான். அழகான புருவங்கள் கொண்ட அந்த தபதி மேகத்திலிருந்து மின்னல் இறங்குவது போல வானத்திலிருந்து சொர்க்கத்தின் பத்து புள்ளிகளையும் கிறங்கடித்து இறங்கினாள். அந்த ஏகாதிபதியின் பனிரெண்டு இரவு நோன்பு முடிந்ததும், புனிதமான ஆன்மா கொண்ட அந்த சிறப்பு மிகுந்த முனிவர் வசிஷ்டர் அவளை அணுகினார். இப்படியே மன்னன் சம்வர்ணன் முழு மதியைப் போல வணங்கிய பிறகு தனது மனைவியை அடைந்தான்." என்றான் கந்தர்வன். குரு பரம்பரையின் முதன்மையான அந்தப் பெரும் பலம் வாய்ந்த வில்லாளி (அர்ஜுனன்), கந்தர்வனிடமிருந்து வசிஷ்டரின் ஆன்ம சக்தியைக் கேட்டறிந்த பிறகு, அது குறித்து மேலும் அறிய ஆவல் கொண்டான். அந்த ஆவலால், கந்தர்வனிடம், "வசிஷ்டர் என்று நீர் சொன்ன முனிவரைப் பற்றி நான் அறிய விரும்புகிறேன். அவரைக் குறித்து முழுமையாக எனக்குச் சொல். எங்கள் மூதாதையர்களுக்கு புரோகிதராக இருந்த அந்தச் சிறப்பு மிகுந்த முனிவர் யார் என்பதையும் சொல்." என்று கேட்டான்.

அதற்கு அந்தக் கந்தர்வன், "வசிஷ்டர் பிரம்மனின் ஆன்ம மகனும் (மனதால் பிறந்தவர்) அருந்ததியின் கணவரும் ஆவார். தேவர்களாலும் கட்டுப்படுத்த முடியாத ஆசை மற்றும் கோபத்தைத் தனது ஆன்ம நோன்புகளால் வெற்றி கொண்டு, அவை (ஆசையும் கோபமும்) அவரது கால்களைப் பிடித்துவிடும்படி வாழ்வை அமைத்துக் கொண்டவர். விசுவாமித்ரர் செய்த குற்றத்தினால் அவரது கோபம் தூண்டப் பட்டாலும், அந்த உயர் ஆன்ம முனிவர் கௌசிகர்களைக் (மன்னன் விசுவாமித்ரரின் இனக்குழுவை (குலத்தை)) கொல்லாதிருந்தார். தனது மகன்களை இழந்து துயருற்ற போதும், தன்னை சக்தியற்றவராகக் கருதிக் கொண்டு, தான் அப்படியில்லையென்றாலும், விஸ்வாமித்ரருக்கு அழிவு உண்டாகும்படி எக்காரியத்தையும் செய்யாமல், சமுத்திரம் கலங்கினாலும் கண்டங்கள் கலங்காததுபோல இருந்தார். வசிஷ்டர் தனது பிள்ளைகளை மரணதேவன் பகுதியில் இருந்து மீட்டு யமனை (யம (தர்ம) நீதியை) மீறிச் செயல்படவில்லை. தன்னையே வெற்றி கொண்ட அந்தச் சிறப்பு மிகுந்தவரை அடைந்ததால்தான், இஷுவாகுவாலும் மற்ற பெரும் ஏகாதிபதிகளாலும் முழு உலகத்தையும் அடைய முடிந்தது.

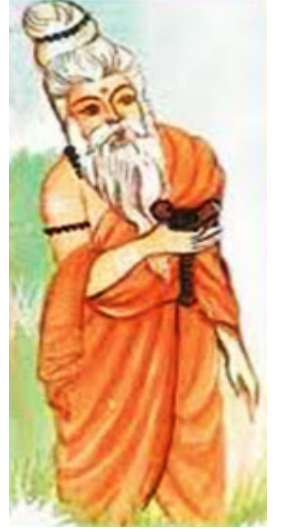
ஓ குருகுல இளவரசனே (அர்ஜுனா), முனிவர்களில் சிறந்த வசிஷ்டரை புரோகிதராக அடைந்ததால்தான், அந்த ஏகாதிபதிகளால் பெரும் வேள்விகளைச் செய்ய முடிந்தது. ஓ பாண்டவர்களில் சிறந்தவனே (அர்ஜுனா), மறுபிறப்பாளரான அந்த முனிவர், தேவர்களுக்கு பிரகஸ்பதி உதவுவது போல, அந்த ஏகாதிபதிகள் வேள்வி செய்யத் துணை புரிந்தார். ஆகையால், இதயத்தில் அறம் நிலைத்த, வேதமறிந்த நல்ல அந்தணனைப் புரோகிதனாக உங்களுக்கு நியமித்துக் கொள். ஓ பார்த்தா (அர்ஜுனா), பூமியை வெற்றி கொண்டு, தனது எல்லையை விரிவுபடுத்திக் கொள்ள விரும்பும் நல்ல குலத்தில் பிறந்த கூத்திரியன், முதலில் நல்ல புரோகிதரை நியமித்துக் கொள்ள வேண்டும். உலகத்தை வெற்றிகொள்ள நினைப்பவன் எவனோ, அவன் ஒரு பிராமணனைத் தன் முன் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆகையால், ஓ அர்ஜுனா, அறம், பொருள், இன்பம் ஆகியவற்றை அறிந்து, புலன்களைத் தனது முடிக்கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்கும் ஒரு தகுதிவாய்ந்த கற்ற பிராமணரை உங்கள் புரோகிதராக நியமித்துக் கொள்." என்று சொன்னான்.

ஒரு துளி பனி கூட வானிலிருந்து விழவில்லை! ஆதிபர்வம் பகுதி 176

(சைத்ரரத பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இதைக் கேட்ட அர்ஜுனன், "ஓ கந்தர்வா, தெய்வீக ஆசிரமங்களில் வசித்த விஸ்வாமித்திரர், வசிஷ்டர் ஆகிய இருவருக்குமிடையில் எப்போது பகை ஏற்பட்டது? இதைக்குறித்து எங்களுக்கு அனைத்தையும் சொல்." என்று கேட்டான்.

அதற்கு கந்தர்வன் மறுமொழியாக, "ஓ பார்த்தா {அர்ஜுனா}, வசிஷ்டரின் கதை மூவுலகங்களாலும் புராணமாக மதிக்கப்படுகிறது. நான் அதை முழுமையாக உரைக்கும்போது கேட்டுக் கொள். ஓ பாரத குலத்தின் காளையே, கன்யாகுப்ஜத்தில், குசிகரின் மகனாகிய உலகப் புகழ் கொண்ட பெரும் மன்னன் காதி என்று ஒருவன் இருந்தான். அந்த அறம்சார்ந்த காதிக்கு எதிரிகளை அழிக்கும் விஸ்வாமித்திரர் என்ற மகன் இருந்தார். அவர் பெரிய படையையும், பல மிருகங்களையும், பல வாகனங்களையும் வைத்திருந்தார். தனது அமைச்சர்கள் புடைசூழ அந்த விஸ்வாமித்திரர் மான்களைத் தேடி காட்டில் திரிவது வழக்கமாக இருந்தது.

பிறகு, வசிஷ்டரின் துணையுடன் அழகான இயற்கைக் காட்சிகள் அமைந்த இடத்தில் விவஸ்வத்தை {சூரியனை} வழிபட்ட மனிதர்களில் காளையான சம்வரணன், உரிய சடங்குகளுடன் தபதியின் கரத்தைப் பற்றி, தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் தங்கியிருந்த அந்த மலையின் மார்பில் தங்கியிருந்தான். அந்த அரச முனி {சம்வரணன்}, வசிஷ்டரின் அனுமதியுடன் அந்த மலையில் தனது மனைவியுடன் விளையாடிக் கொண்டிருக்க விரும்பினான். ஆகவே அம்மன்னன் அக்காட்டின் நந்தவனத்தில் இருந்தபடி, தனது தலைநகருக்கும், நாட்டுக்கும் வசிஷ்டரைத் தனது பிரதிநியாக்கினான். வசிஷ்டரும் அந்த ஏகாதிபதியிடம் விடைபெற்று அவனைவிட்டுச் சென்றுவிட்டார். சம்வரணன் அந்த மலையின் கானகத்தில் தனது மனைவியுடன் பனிரெண்டு முடி வருடங்களுக்கு தேவர்களைப் போல விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். ஓ பாரதர்களில் சிறந்தவனே, ஆயிரம் கண் கொண்ட தேவன் {இந்திரன்} அப்பனிரெண்டு வருடங்களுக்கு அந்த ஏகாதிபதியின் தலைநகருக்கோ அல்லது அவனது நாட்டிற்கோ மழையைப் பொழியவில்லை. ஓ எதிரிகளைத் தண்டிப்பவனே, பிறகு, அங்கு பெரும் பஞ்சமேற்பட்டு, அந்நாட்டின் மக்களும், ஏன் மரங்களும், சிறு மிருகங்களும் கூட பட்டினியால் இறக்க ஆரம்பித்தன. அந்தக் கடும் பஞ்சம் தொடர்ந்த போது, ஒரு துளி பனி கூட வானத்திலிருந்து விழவில்லை. அங்கே எந்த தானியமும் விளையவில்லை. இதைக் கண்டு நம்பிக்கையிழந்த குடிமக்கள், பட்டினிக்கு அஞ்சி, தங்கள் வீடுகளை விட்டு அகன்று, பல திக்குகளிலும் சிதறி ஓடினர். பஞ்சம் தாக்கிய அந்த நாட்டு மக்கள் தங்கள் மனைவியரையும், குழந்தைகளையும் கைவிட்டு, பொறுப்பற்றவர்களாக வளர்ந்தனர். ஒரு கவளம்கூட உணவின்றி பட்டினியால் துயருற்ற மக்கள், எலும்புக்கூடுகளாய்ச் சுருங்கியதால், அத் தலைநகரமே, பேய்கள் நிறைந்த, மரண தேவனின் நகரம் போலக் காட்சியளித்தது. அத்தலைநகரம் இந்நிலைக்கு வீழ்ந்ததைக் கண்ட, அறம்சார்ந்த முனிவர்களில் சிறந்த அந்த சிறப்புமிக்க வசிஷ்டர், ஒரு தீர்வைக் கொணரத் தீர்மானித்து, பல காலத்திற்கு தனிமையாயிருந்துவிட்ட மன்னர்களில் புலியான சம்வரணனை அவனது மனைவியுடன் அத்தலைநகருக்கு அழைத்துவந்தார். அம்மன்னன் அவனது தலைநகருக்குத் திரும்பியதும், நிலைமை பழைய நிலைக்கு மாறத் துவங்கியது. அந்த மன்னர்களில் புலி தனது சொந்த நகரத்திற்குத் திரும்பிய போது, அசுரர்களைக் கொல்லும் ஆயிரம் கண் கொண்ட தேவன், மழையை அபரிமிதமாகப் பொழிந்து தானியங்களை விளைய வைத்தான். அறம்சார்ந்த ஆன்மாக்களில் முதன்மையானவனால் {சம்வரணனால்} புத்துயிருட்டப்பட்ட அந்தத் தலைநகரும் நாடும் உயிர்பெற்று பெரும் மகிழ்ச்சி நிறைந்ததாயிற்று. அந்த ஏகாதிபதி, சச்சியுடன் இந்திரன் போல தனது மனைவி தபதியுடன், பனிரெண்டு வருட வேள்வியைச் செய்தான்."

கந்தர்வன் தொடர்ந்தான், "ஓ பார்த்தா, இதுவே விவஸ்வத்தின் மகளான தபதியின் வரலாறு. அவள் காரணமாகவே நீ தபதேயன் என்று அழைக்கப்படுகிறாய். மன்னன் சம்வர்ணன், தபதியிடம் குரு என்ற மகனைப் பெற்றான். அவன் துறவிகளில் முதன்மையானவனாக இருந்தான். அந்தக் குரு குலத்தில் பிறந்த நீ, ஓ அர்ஜுனா, தபதேயன் என்று அழைக்கப்படுகிறாய்." என்றான்.

விஸ்வாமித்திரர் அந்தணரா? - ஆதிபர்வம் பகுதி 177

(சைத்ரரத பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பாரதர்களில் காளையான அர்ஜுனன், கந்தர்வனின் இவ்வார்த்தைகளால் ஈர்க்கப்பட்டான். கந்தர்வன் தொடர்ந்தான், "ஒரு காலத்தில், மன்னர் விஸ்வாமித்திரர் மான்களை வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்த போது, களைப்பாலும், தாகத்தாலும் மிகவும் பலவீனமானார். களைப்படைந்த அந்த ஏகாதிபதி, வசிஷ்டரின் ஆசிரமத்தை வந்தடைந்தார். அந்த அருளப்பட்ட சிறப்பு வாய்ந்த முனிவர் மன்னர் விஸ்வாமித்திரர் வருவதைக் கண்டு, அந்த மனிதர்களில் சிறந்தவரை {விஸ்வாமித்ரரை} மரியாதையுடன் கவனித்துக் கொண்டார். ஓ பாரதா{அர்ஜுனா}, அந்த முனிவர் அந்த ஏகாதிபதிக்கு, முகத்தையும், கால்களையும் கழுவிக்கொள்ள நீரும், அர்க்கியாவும், வனத்தில் விளையும் கனிகளையும், தெளிந்த நெய்யையும் கொடுத்து வணங்கினார். அந்த சிறப்புவாய்ந்த முனிவரிடம் {வசிஷ்டரிடம்} விரும்பியதைக் கொடுக்கும் ஒரு பசு இருந்தது. அந்தப் பசுவிடம், "இதைக் கொடு" என்று கேட்டதும், அவரிடம் கேட்டதை உடனே கொடுத்துவிடுவான்.

அவள் கானகத்தில் விளையும் பல பழங்களையும், தானியங்களையும், பாலையும், ஆறு வகை {சுவைகளில்} ரசங்களையும், அமுதத்தைப் போன்ற பல பொருட்களையும் கொடுத்தாள். ஓ அர்ஜுனா, குடிக்கும் வகையிலும், சாப்பிடும் வகையிலும், நக்கிச் சாப்பிடும் வகையிலும், உறிஞ்சிச் சாப்பிடும் வகையிலும் பல பண்டங்களையும், பலதரப்பட்ட மதிப்புமிக்க ரத்தினங்களையும், பலதரப்பட்ட ஆடைகளையும் கொடுத்தாள். இந்த விரும்பத்தக்க அனைத்துப் பொருட்களும் கொடுக்கப்பட்டு, அந்த ஏகாதிபதி பெரிதும் வழிபடப்பட்டார். இதனால், தனது அமைச்சர்களுடனும், சேனைகளுடனும் கூடிய அந்த மன்னர், மிகவும் திருப்தியடைந்தார். ஆறு உயர்ந்த {மேலெழுந்த} உறுப்புகளையும், அழகான விலா மற்றும் தொடைகளையும், ஐந்து அகலமான உறுப்புகளையும், தவளையைப் போன்ற கண்களையும், அழகான உருவத்தையும், பருத்த {பால் சுரக்கும்} மடிகளையும், குற்றமற்ற நேர்த்தியான உயர்ந்த காதுகளையும், அழகான கொம்புகளையும், நன்றாக வளர்ந்த தலையையும் கழுத்தையும் கொண்டிருந்த அந்தப் பசுவைக் கண்டு அந்த ஏகாதிபதி {விஸ்வாமித்திரர்} மிகவும் வியந்தார்.

ஓ இளவரசனே {அர்ஜுனா}, அந்த காதியின் மகன் {விஸ்வாமித்திரர்}, அனைத்தையும் கண்டு திருப்தியடைந்து, நந்தினி என்ற அந்தப் பசுவை வெகுவாகப் புகழ்ந்து அந்த முனிவரிடம், "ஓ அந்தணரே, ஓ பெரும் முனிவரே, பத்தாயிரம் பசுக்களைப் பெற்றுக் கொண்டோ அல்லது எனது நாட்டைப் பெற்றுக் கொண்டோ, இந்த நந்தினியை எனக்குக் கொடும். {இப்பசுவைக் கொடுத்துவிட்டு} எனது நாட்டை அடைந்து மகிழ்ச்சி அடையும்" என்றார்.

விஸ்வாமித்ரரின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட வசிஷ்டர், "ஓ பாவங்களற்றவரே, தேவர்கள், விருந்தினர்கள், பித்ரிகள் மற்றும் எனது வேள்விகளின் காரியத்திற்காகவே நான் இந்தப் பசுவை என்னிடம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். உமது நாட்டையே நீர் கொடுத்தாலும், அதற்கு மாற்றாக நான் நந்தினியைக் கொடுக்க மாட்டேன்" என்றார். அதற்கு விஸ்வாமித்திரர், "நானோ கூடித்திரியன், நீரோ கல்விக்கு ஆன்மிகத்திற்கும் உம்மை அர்ப்பணித்திருக்கும் ஒரு அந்தணர். ஆன்மாவைத் தங்கள் முடி கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்கும் அமைதியான அந்தணர்களுக்கு பெரிதான சக்தி ஏதாவது இருக்குமா? பத்தாயிரம் பசுக்களை நான் உமக்குக் கொடுக்க முன் வரும்போதும், நான்

விரும்பியதை நீர் எனக்குக் கொடுக்காவிட்டால், நான் எனது வர்ணத்தின் பழக்கத்தைக் கைவிட்டு, இப்பசுவை பலவந்தமாக எடுத்துச் செல்வேன்" என்றார்.

அதற்கு வசிஷ்டர், "நீர் பெரும்பலம் கொண்ட கூத்திரியனும் பெரும்பலம்வாய்ந்த ஏகாதிபதியும் ஆவீர். நீர் விரும்பியதை விரைவாகச் செய்யும். அதன் உரிமை குறித்துக் கருதாதீர்" என்றார்.

கந்தர்வன் தொடர்ந்தான், "இப்படி வசிஷ்டரால் சொல்லப்பட்ட விசுவாமித்ரர், ஓ பார்த்தா, பிறகு, அன்னத்தைப் போன்றும், நிலவைப் போன்றும் வெண்ணிறம் கொண்ட அந்தப் பசுவான நந்தினியை கசையால் அடித்து, மேலும் பலவாறாகத் துன்புறுத்தி பலவந்தமாக இடிக்க முயன்றார். ஓ பார்த்தா, அந்த அப்பாவி நந்தினி, சிறப்புமிருந்த வசிஷ்டரை அணுகி தனது முகத்தை உயர்த்தி பாவமாகப் பார்த்தாள். கடுமையாகத் துன்புறுத்தப்பட்டும், அவள் அந்த முனிவரின் ஆசிரமத்தைவிட்டு அகல மறுத்தாள்."

"அவளது துன்பத்தைக் கண்ட வசிஷ்டர், "ஓ இனிமையானவளே, நீ தொடர்ந்து அடிபட்டுக் கொண்டிருக்கிறாய். நான் உனது கதறலைக் கேட்கிறேன். ஆனால், ஓ நந்தினி, விஸ்வாமித்திரர் உன்னை பலவந்தமாக இடித்துச் செல்லும்போது, சதா மன்னிக்கும் குணம் கொண்ட ஒரு அந்தணனான நான் இவ்விஷயத்தில் என்ன செய்ய முடியும்?" என்று கேட்டார்.

கந்தர்வன் தொடர்ந்தான், "பிறகு, ஓ பாரத குலத்தின் காளையே, விஸ்வாமித்ரரையும், அவரது படைகளின் காட்சியையும் கண்டு பயந்து போன நந்தினி, அந்த முனிவரை {வசிஷ்டரை} இன்னும் அருகில் சென்று அணுகி, "ஓ சிறப்பானவரே, அப்பாவிமான என்னிடம் ஏன் இவ்வாறு நடந்து கொள்கிறீர். விஸ்வாமித்ரரின் படையினரால் கடுமையாகக் கசைகளால் அடிபடும் என்னை தலைவன் இல்லாதவள் {முதலாளி இல்லாதவள்} போலப் பரிதாபகரமாக ஏன் கதறவிடுகிறீர்?" என்று கேட்டாள். அடித்து கொண்டு, துன்பத்திலிருக்கும் நந்தினியின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட அந்த முனிவர், தனது பொறுமையை இழக்காமல், தனது மன்னிக்கும் நோன்பிலிருந்தும் விலகாமல், "ஒரு கூத்திரியனின் பலம் உடலில் இருக்கிறது. ஒரு அந்தணனின் பலம் அவளது மன்னிக்கும் தன்மையிலிருக்கிறது. நான் எனது மன்னிக்கும் தன்மையை விட முடியாத காரணத்தால், ஓ நந்தினி, நீ எதைத் தேர்ந்தெடுக்கிறாயோ அங்கு செல்" என்றார். அதற்கு நந்தினி, "ஓ சிறப்பு மிகுந்தவரே, நீ என்னைக் கைவிடுகிறீரா என்ன? நீர் என்னைக் கைவிடாமல், ஓ அந்தணரே, என்னை பலவந்தத்தின் காரணமாக எங்கும் அழைத்துச் செல்ல முடியாது" என்றாள்.

வசிஷ்டர், "ஓ அருளப்பட்டவளே, நான் உன்னைக் கைவிடவில்லை! உன்னால் முடியுமென்றால், நீ இங்கேயே இரு! தடிமனான கயிறுகளால் கட்டப்பட்டு, அதனால் பெரிதும் பலவீனமடைந்து, உனது இளம் கன்று இழுத்துச் செல்லப்படுகிறது! அதோ பார்" என்றார்.

கந்தர்வன் தொடர்ந்தான், "பிறகு வசிஷ்டரின் பசு, அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு, கழுத்தை மேல்நோக்கி அசைத்து, தனது தலையை உயர்த்தி, பார்க்க பயங்கரமாக மாறியது.

தொடர்ந்து அடிக்கப்பட்ட அந்தப் பசு கோபத்தால் கண்கள் சிவக்க, விசுவாமித்ரரின் படைகளை எல்லா பக்கங்களிலும் தாக்கிற்று. கசையடியால் துன்புறுத்தப்பட்டு அங்கேயும் இங்கேயும் ஓடி, கண்கள் சிவக்க அவளுக்கு கோபம் அதிகமாகியது. கோபத்தால் எரிந்த அந்த நந்தினி, மதிய நேர சூரியன் போல உக்கிரமாகக் காணப்பட்டாள். அவள் எரியும் நிலக்கரியாலான பெரும் நெருப்பை தனது வாலிலிருந்து மழையெனப் பொழிந்தாள். சில நேரம் கழித்து, அவளது வாலிலிருந்து, பல்ஹவர்களின் படையை உற்பத்தி செய்தாள்.. அவளது {பால் கொடுக்கும்} மடியிலிருந்து திராவிடர்கள் மற்றும் சகர்கள் படையை உற்பத்தி செய்தாள். தனது கருப்பையிலிருந்து யவனர்கள் படையையும், சாணத்திலிருந்து சபரர்களையும், சிறுநீரிலிருந்து காஞ்சிப் படைகளையும் {காஞ்சிபுர அரசர்களைச் {பல்லவ அரசை} சொல்கிறார்களோ}, தனது எல்லா புறங்களிலிருந்தும் மற்ற சபரர்களையும், தனது வாயின் உமிழ் நீரிலிருந்து பௌந்தரர்களையும், கிராதர்களையும், மற்ற யவனர்களையும், சின்ஹலர்களையும் {சிங்களர்களா?}, மிலேச்ச குடிகளான, கசர்கள், சிபுகர்கள், சீனர்கள் {சீன தேசத்தவர்}, ஹூனர்கள், கேரளர்கள் {சேரர்களா?} மற்றும் பல மிலேச்ச படைகளையும் உற்பத்தி செய்தாள்.

பல தரப்பட்ட சீருடைகளில் இருந்த அந்த மிலேச்சர்களின் படைகளிடம், அவர்கள் பிறக்கும்போதே பலதரப்பட்ட ஆயுதங்களும் உண்டாயிற்று. இவை யாவும் விசுவாமித்ரரின் கண் முன்பே அரங்கேறி, அந்த ஏகாதிபதியின் படைகள் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகின. அந்த மிலேச்சர்களின் படை எவ்வளவு பெரியது என்றால், விசுவாமித்ரரின் ஒரு சிப்பாயைத் தாக்க அந்த மிலேச்ச படையிலிருந்து அறுவரோ, எழுவரோ பாய்ந்தனர். அடர்த்தியான ஆயுதங்களின் மழையால் விசுவாமித்ரரின் படை சிதுறுண்டு பல திக்குகளுக்கும் ஓடியது. இவை யாவும் விஸ்வாமித்ரரின் கண்ணெதிரிலேயே நடைபெற்றது. ஓ பாரத குலத்தின் காளையே (அர்ஜுனன்), வசிஷ்டரின் படை கோபத்தால் உந்தப்பட்டு இருந்தாலும், விஸ்வாமித்திரர் படையினரில் ஒருவரின் உயிரையும் எடுக்கவில்லை. அந்த ஏகாதிபதியின் படையை நந்தினி சாதாரணமாக ஓட விட்டாள். அந்தப் படை இப்படியே எந்தப் பாதுகாப்பையும் காணாமல் இருபத்தியேழு மைல்களுக்கு (மூன்று யோஜனை தூரம் என்று வேறு ஒரு பதிப்பு {கங்குலி அல்ல} சொல்கிறது) ஓடின. விஸ்வாமித்திரர் இந்த அற்புதக் காட்சியைக் கண்டு, அந்தணர்களின் சக்தியை உணர்ந்து, கூடித்திரிய சக்தியை வெறுத்து, "சச்சீ... சச்சீ... கூடித்திரிய சக்தி சிறுமை கொண்டது. அந்தண சக்தியே உண்மையான சக்தி! பலத்தையும், பலவீனத்தையும் ஆராய்ந்து, ஆன்மீகமே உண்மையான பலம் என்பதை உணர்ந்தேன்" என்று சொன்னார். அதன்பிறகு அந்த ஏகாதிபதி (விஸ்வாமித்திரர்), தனது பெரிய நாட்டைக் கைவிட்டு, அனைத்து இன்பங்களுக்கும் தனது முதுகைக் காட்டி (அனைத்து இன்பங்களையும் துறந்து), தனது மனதை ஆன்மிகத்தில் நிலைக்க வைத்தார். ஆன்மிகத்தில் வெற்றிமுடிசூடி, மூவுலகங்களையும் தனது ஆன்ம நோன்புகளின் வெப்பத்தால் எரித்து, அனைத்து உயிர்களையும் அதனால் துன்பத்துக்குள்ளாக்கினார். இப்படியே அந்த விஸ்வாமித்திரர் அந்தணன் ஆனார். கடைசியில், குசிகனின் மைந்தன் (விசுவாமித்ரர்), இந்திரனுடன் சேர்ந்து (தேவலோகத்தில்) சோம பானம் அருந்தினார்.

இக்கட்டத்தில் பல பதிப்புகளில் வசிஷ்டரும் விஸ்வாமித்திரரும் நேரடியாகப் போர் செய்ததாகப் படித்திருக்கிறேன். ஆனால், கங்குலியின் The Mahabharataவில் அப்படி வரவில்லை.

மன்னன் கல்மாஷபாதன்! - ஆதிபர்வம் பகுதி 178

(சைத்ரரத பர்வத் தொடர்ச்சி)

கந்தர்வன் தொடர்ந்தான், "ஓ பார்த்தா, இகூவாகு குலத்தில் பிறந்த கல்மாஷபாதன் என்றொரு மன்னன் இவ்வுலகத்தில் ஈடு இணை இல்லாத வீரத்துக்குச் சொந்தக்காரனாக இருந்தான். ஒரு நாள் அம்மன்னன், வேட்டையாட விரும்பி தனது தலைநகரைவிட்டுக் கானகத்திற்குச் சென்று பல மான்களையும், காட்டுப் பன்றிகளையும் (தனது கணைகளால்) துளைத்தான். அந்த ஆழ்ந்த கானகத்தில், அந்த மன்னன் பல காண்டா மிருகங்களையும் வீழ்த்தினான். இந்த விளையாட்டில் நெடுநேரம் ஈடுபட்டு மிகவும் களைப்படைந்த அந்த ஏகாதிபதி, கடைசியாக தனது துரத்தலைக் கைவிட்டு, சிறிது நேரம் ஓய்வெடுக்க விரும்பினான்.

சக்தி கொண்ட பெரும் விசுவாமித்ரர், சிறிது காலத்திற்கு முன் இந்த ஏகாதிபதியைத் தனது சீடனாக ஏற்க விரும்பினார். அப்படிப்பட்ட அந்த ஏகாதிபதி, பசியாலும், தாகத்தாலும் களைப்படைந்து கானகத்தில் முன்னேறி வரும்போது, சிறப்பு மிகுந்த வசிஷ்டரின் மகனான, முனிவர்களில் சிறந்தவர் ஒருவர் அதே வழியில் அவனுக்கு எதிர்பட்டார். போரில் எப்போதும் வெற்றிவாகையே சூடிவந்த அந்த மன்னன், வசிஷ்ட குலத்தை வளரச் செய்யும் சக்திரி என்ற பெயர் கொண்ட வசிஷ்டரின் நூறு மகன்களில் மூத்த மகனைக் கண்டான். அம்மன்னன் அவரைக் கண்டு, "எங்கள் வழியில் இருந்து விலகி நில்லும்" என்றான். முனிவர் அந்த ஏகாதிபதியிடம் இணக்கமான சமாதானமான முறையில் இனிமையாக, "ஓ மன்னா, இது எனது வழி. மன்னர்கள் எப்போதும் அந்தணர்களுக்கு வழி உண்டாக்க வேண்டும் என்பதே அற நெறியின் நிலைத்த விதியாகும். இதுவே தர்மம் மற்றும் கடமைக்கான அனைத்து நீதிகளிலும் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது" என்றார். இப்படி அந்த இருவரும் மாறிமாறி தங்கள் பக்கம் உள்ள நியாயத்தைச் சொல்லி, "விலகி நில்லும், விலகி நில்லும்" என்றே சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர். தர்மத்தின் வழியைத் தனது வழியாகக்

கொண்ட அந்த முனிவரும் வழிகொடுக்கவில்லை. பெருமையும் கோபமும் கொண்ட அந்த அரசனும் வழி கொடுக்க வில்லை. இதனால் அந்த முனிவரின் மீது கோபம் கொண்ட அந்த ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவன், வழியும் கொடுக்காமல், அவரை கசையால் அடித்து ராட்சசன் போல நடந்து கொண்டான். இப்படி அந்த ஏகாதிபதியால் கசையால் அடிக்கப்பட்ட அந்த வசிஷ்டரின் மகனான {சக்திரி} முனிவர்களில் சிறந்தவர், கோபத்தால் தனது உணர்வை இழந்து, விரைவாக அந்த ஏகாதிபதிகளில் முதன்மையானவனை {கல்மாஷபாதனை} "ஓ மன்னர்களில் இழிந்தவனே, நீ ஒரு துறவியிடம் ராட்சசனைப் போல நடந்து கொண்டதால், இந்நாள் முதல் நீ மனித சதையை

உண்டு வாழும் ராட்சசனாக மாறுவாய். மன்னர்களில் இழிந்தவனே, ஆகையால் நீ இந்த மனித உருவம் பாதிக்குமாறு உலகம் முழுவதும் சுற்றித் திரிவாய்" என்று சபித்தார், இப்படி சக்திரி என்ற அந்த பெரும் வீரம் கொண்ட முனிவர், மன்னன் கல்மாஷபாதனிடம் பேசினார்.

இந்நேரத்தில், அந்த ஏகாதிபதியும், வசிஷ்டரின் மகனும் இருந்த அந்த இடத்திற்கு விசுவாமித்ரர் வந்தார். ஏற்கனவே கல்மாஷபாதனைச் சீடனாக ஏற்பதில் விசுவாமித்ரருக்கும் வசிஷ்டருக்கும் இடையில் ஒரு பிணக்கு இருந்தது. ஓ பார்த்தா {அர்ஜுனா}, கடும் விரதங்கள் இருந்த, பெரும் சக்தி கொண்ட விசுவாமித்ரர் அவ்விருவரையும் {அவர்கள் இருவரும் சண்டையிட்டுக் கொள்கிறார்கள் என்பதைத் தனது ஆன்ம பார்வையால் கண்டு} அணுகினார். ஓ பாரதா {அர்ஜுனா}, விசுவாமித்ரர் தனது நன்மையை விரும்பி, அந்த இடத்தில் அவர்கள் இருவருக்கும் தெரியாமல் அருபமாக {Invisible} இருந்து நடக்கும் சம்பவங்களைக் கவனித்து வந்தார். அந்த சாபம் உச்சரிக்கப்பட்டவுடன், அந்த ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவனுக்கு இவர் வசிஷ்டரின் மகன் என்பதும், வசிஷ்டருக்கு இணையான சக்தி கொண்டவர் இவர் என்பதையும் அறிந்து கொண்டான். சக்திரியால் சபிக்கப்பட்ட அந்த ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவன், அந்த முனிவரைச் சாந்தப்படுத்த எண்ணி அவரிடம் தாழ்மையாக வேண்ட ஆரம்பித்தான்.

ஓ குருக்களின் தலைவா, விஸ்வாமித்திரர், மன்னனின் மனநிலையை அறிந்து கொண்டு (தான் நினைத்த காரியம் மாறிப் போகுமே என்றெண்ணி) அந்த மன்னனின் உடலில் புகும்படி, ஒரு ராட்சசனை ஏவினார். கிங்கரன் என்ற பெயர் கொண்ட அந்த ராட்சசன், சக்திரியின் சாபத்திற்குக் கட்டுப்பட்டும், விசுவாமித்ரரின் கட்டளைக்குக் கட்டுப்பட்டும் அந்த ஏகாதிபதியின் உடலில் இறங்கினான். ஓ எதிரிகளைத் தண்டிப்பவனே, ராட்சசனின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அந்த ஏகாதிபதி வந்துவிட்டான் என்பதை அறிந்த அந்த முனிவர்களில் சிறந்தவரான விஸ்வாமித்திரர், அந்த இடத்தை விட்டு அகன்று அங்கிருந்து சென்று விட்டார்.

"சிறிது நேரம் கழித்து, ஓ பார்த்தா, அந்த ஏகாதிபதி, அந்த ராட்சசனால் கடுமையான பாதிப்புக்குள்ளாகி, அவனது முடி கட்டுப்பாட்டிற்குள் சென்று, தனது உணர்வுகளை இழந்தான். அந்த நேரத்தில், ஒரு அந்தணன் அம்மன்னனை கானகத்தில் கண்டார். மிகுந்த பசியோடு இருந்த அந்த அந்தணர், அந்த மன்னனிடம் இறைச்சியுடன் கூடிய உணவை இரந்து கேட்டார். நண்பர்களை மகிழ்விக்கும் அந்த அரசமுனி கல்மாஷபாதன், அந்த அந்தணரிடம், "இங்கேயே இரும், ஓ அந்தணா, சிறிது நேரத்தில் வந்துவிடுகிறேன். நான் அப்படி வரும்போது நீர் விரும்பும் உணவை நான் கொடுக்கிறேன்" என்றான். இப்படிச் சொல்லிவிட்டு அந்த ஏகாதிபதி சென்றுவிட்டான். ஆனால் அந்த அந்தணர் அங்கேயே இருந்தார். அந்த உயர்ந்த எண்ணம் கொண்ட மன்னன் சில மணி நேரங்களுக்கு தன் விருப்பப்படி மகிழ்ச்சியாக உலவிவிட்டு, கடைசியாகத் தனது உள்ளறைக்குள் நுழைந்துவிட்டான். நடு இரவில் விழித்த அந்த மன்னன், தான் கொடுத்த உறுதி நினைவுக்கு வந்து, தனது சமையற்காரனை அழைத்து, கானகத்தில் தங்கியிருக்கும் அந்தணரிடம் தான் கொடுத்த உறுதியைச் சொல்லி, "அங்கே சென்று அவருக்கு உணவும் இறைச்சியும் கொடுத்து உபசரி" என்றான்.

கந்தர்வன் தொடர்ந்தான், "இப்படி கட்டளையிடப்பட்ட அந்தச் சமையற்காரன் இறைச்சி தேடி வெளியே சென்றான். இறைச்சி கிடைக்காமல் வருத்தப்பட்டு, மன்னனிடம் திரும்பி வந்து, தனது தோல்வியைச் சொன்னான். ராட்சசனின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த அந்த ஏகாதிபதி, எந்த மனவுறுத்தலும் இல்லாமல் மறுபடியும் மறுபடியும், "மனித இறைச்சியை அவருக்கு உணவாகக் கொடும்" என்றான். அதற்கு அந்த சமையற்காரனும், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொல்லி, (மன்னனுக்குக் கட்டுப்பட்ட) மரண தண்டனை கொடுப்பவர்களிடம் சென்று மனித இறைச்சியை வாங்கி, அதைக் கழுவி, முறையாகச் சமைத்து, வேக வைத்த அரிசி சோறால் அதை முடி, ஆன்ம நோன்புகளுக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்திருந்த அந்த அந்தணருக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்தான். ஆனால், அந்த அந்தணர்களில் சிறந்தவர், தனது ஞானப் பார்வையால், அந்த உணவு புனிதமற்றது என்பதைக் கண்டு, உண்ணத் தகுதியற்றது என்பதை அறிந்து, கோபத்தால் கண்கள் சிவக்க, "மன்னர்களில் இழிந்த இவன் எனக்கு புனிதமற்ற, உண்ணத் தகுதியற்ற உணவைக் கொடுத்ததால், அந்தப் பாவி, இதே போன்ற உணவை விரும்புவனாக ஆகட்டும். சக்திரி சபித்தது போல இவன் மனித இறைச்சியில் விருப்பம் கொண்டு, பாவியாக இந்த உலகம் முழுவதும் சுற்றி, அனைத்து உயிர்களையும் பயமுறுத்திக் கொண்டிருப்பான்" என்று சொன்னார். ஆகையால், அச்சாபம் இரண்டாவது முறையாக அந்த மன்னன் மீது விழுந்து, மிகவும் பலமிக்கச் சாபமாகியது. இதனால், உடனே அந்த மன்னன் ராட்சச மனநிலை கொண்டு, தனது உணர்வுகளை விரைவாக இழந்தான்.

சிறிது காலம் கழித்து, ஓ பாரதா (அர்ஜுனா), அந்த ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவன், தனக்குள் இருக்கும் ராட்சசனால் தனது மொத்த உணர்வுகளையும் இழந்து, தனக்குச் சாபமிட்ட சக்திரியைக் கண்டு, "இந்த இயல்புக்குமிக்க சாபத்தை நீர் எனக்கு உச்சரித்தமையால், உம்மைக் கொன்றே நான் மனித இறைச்சியை உண்பதை ஆரம்பிக்கிறேன்" என்று சொன்னான்.

இப்படிச் சொன்ன அந்த மன்னன், ஒரு புலி தனக்குப் பிடித்த இரையை அடித்துத் உண்பது போல உடனடியாக சக்திரியைக் கொன்று தின்றான். சக்திரி இப்படிக் கொல்லப்பட்டு உண்ணப்பட்டதைக் கண்ட விசுவாமித்திரர், வசிஷ்டரின் மற்ற மகன்களுக்கு எதிராகவும் அந்த ராட்சசனைத் தொடர்ந்து ஏவிக் கொண்டிருந்தார். கோபம் கொண்ட சிங்கம், சிறு மிருகங்களை அடித்து உண்பது போல, அந்த ராட்சசன் சக்திரிக்கு இளையவர்களான, சிறப்புவாய்ந்த வசிஷ்டரின் மற்ற மகன்களையும் விழுங்கினான். தனது மகன்கள் தொடர்ச்சியாக இறந்ததற்குக் காரணம் விசுவாமித்திரர்தான் என்பதை அறிந்த வசிஷ்டர், ஒரு பெரும் மலை பூமியைத் தாங்குவது போல, பொறுமையாக அனைத்துத் துயரத்தையும் தாங்கிக் கொண்டார். அந்த முனிவர்களில் சிறந்தவர், அந்த புத்திசாலிகளில் முதன்மையானவர், (கோபம் கொண்டு) குசிக இனத்தை (விசுவாமித்திரரின் இனம்) அழிக்க எண்ணாமல், தனது உயிரையே தியாகம் செய்யத் தீர்மானித்தார். அப்படித் தீர்மானித்த, அந்தச் சிறப்பு வாய்ந்த முனிவர், மேரு மலையின் உச்சியிலிருந்து விழுந்தார். ஆனால் அந்த கற்பாறைகள் நிறைந்த தரை, பஞ்சப் பொதி போல அவரைத் தாங்கியது. ஓ பாண்டுவின் மைந்தனே (அர்ஜுனா), தான் கீழே விழுந்ததனால் இறக்க வில்லை என்பதை அறிந்த அந்த சிறப்புமிக்குந்தவர், நெருப்பை வளர்த்து, அதற்குள் இறங்கினார். ஆனால், அந்த நெருப்பு பிரகாசமாக எரிந்ததே தவிர, அவரைப் பொசுக்கவில்லை. ஓ எதிரிகளை அழிப்பவனே, அந்தச் சுடர்விட்டெரியும் நெருப்பு அவருக்கு குளிர்ச்சியாக இருந்தது. பிறகும் துன்பத்தின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்து மீளாத அந்தப் பெரும் முனிவர், கடலைக் கண்டு, தனது கழுத்தில் கல்லைக் கட்டிக் கொண்டு, அதன் நீரில் விழுந்தார். ஆனால், அலைகள் அவரை விரைவாகக் கரையில் சேர்த்தன. கடைசியாக, கடும் நோன்புகள் நோற்ற அந்த அந்தணர் (வசிஷ்டர்) தன்னைத் தானே அழித்துக் கொள்வதில் எவ்வகையிலும் வெற்றிபெறாமல், இதயத்தில் துயர் நிறைந்து, தனது ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பினார்.

அஸ்மகன் பிறப்பு - ஆதிபர்வம் பகுதி 179

(சைத்ரரத பர்வத் தொடர்ச்சி)

கந்தர்வன் தொடர்ந்தான், "பிள்ளைகள் இல்லாத தனது ஆசிரமத்தைக் கண்ட அந்த முனிவர், மீண்டும் பெரும் துயரம் அடைந்து அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றார். அப்படி அவர் சுற்றித் திரிகையில், ஓ பார்த்தா, மழைக்காலத்தில் பெருகி ஓடிய ஒரு நதி, அதன் கரைகளில் இருந்த கணக்கிலடங்கா மரங்களையும், செடிகளையும் அடித்துச் செல்வதைக் கண்டார். ஓ குரு குலத்தவனே, இதைக் கண்ட துயரத்திலிருந்த முனிவர், தான் கண்டிப்பாக இதில் முழுகிப் போவோம் என்று எண்ணி, பல கயிறுகளால் தன்னைக் கட்டிக் கொண்டு, தனது துயரத்தை நினைத்து வருந்தி, அந்தப் பெரும் நீருற்றில் விழுந்தார். ஆனால், ஓ எதிரிகளை அழிப்பவனே (அர்ஜுனா), அந்த நீருற்று அவரது கட்டுகளை அறுத்து, அவரைக் கரை ஒதுக்கியது. அந்த முனிவர் அந்த கரையிலிருந்து எழுந்து, தான் கட்டிய கட்டுகளை முழுவதுமாக அவிழ்த்தார். ஆர்ப்பாட்டத்தோடு ஓடிய அந்த நீரோட்டம் அவரது கட்டுகளை அறுத்ததால், அந்நதியை முனிவர் (வசிஷ்டர்) விபாசா (கட்டை அறுத்தது என்று அர்த்தமாம்) என்று அழைத்தார். அந்த முனிவர் தான் கொண்ட துயரத்தால், ஒரு இடத்தில் தங்க முடியாதவரானார். அவர் மலைகளின் மேலும், நதிகளோடும், ஏரிகளோடும் சுற்ற ஆரம்பித்தார். அப்படிச் சுற்றித் திரிகையில் கொடூரமான முதலைகள் நிறைந்த (இமயத்திலிருக்கும்) பயங்கரமான ஹைமாவதி என்ற நதியைக் கண்டு, அதில் விழுந்தார். ஆனால் அந்த நதி அந்த அந்தணரை, அணையாத நெருப்புக் குவியலாக நினைத்து, நூறு வெவ்வேறு திசைகளில் பிரிந்து ஓடியது, அது முதல் அந்த நதி சதத்ரு (நூறாக ஓடிய என்ற அர்த்தமாம்) என்று அழைக்கப்படுகிறது.

காய்ந்த நிலத்தில் தன்னைக் கண்ட அந்த முனிவர், "என்னால் சுயமாக மரணிக்க முடியவில்லை" என்று சொல்லி, மீண்டும் தனது ஆசிரமத்திற்குச் சென்றார். பல கணக்கிலடங்கா மலைகளையும், நாடுகளையும் கடந்து, தனது ஆசிரமத்திற்குள் மறு பிரவேசம் செய்தார். அப்போது அவரது மருமகளான அத்ரிசியந்தியும் அவரைத் தொடர்ந்தபடி அங்கு வந்தாள். அவள் அவரை நெருங்கும்போது, அவருக்குப் பின்புறத்திலிருந்து பொருள் நிரம்பிய ஆறு அருளையும் (வேதாங்கங்கள்) (சிகை, வியாகரணம், சந்தஸ், நிருக்தம், ஜோதிடம், கல்பம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு) கொண்டு வேதம் ஒதும் அறிவார்ந்த ஒரு குரலைக் கேட்டார்.

அந்த ஒலியைக் கேட்ட அந்த முனிவர், "யார் என்னைத் தொடர்ந்து வருவது?" என்று கேட்டார். அதற்கு அவரது மருமகள், "நான் அத்ரிசியந்தி, சக்திரியின் மனைவி. நான் ஆன்மிகத்திற்கு என்னை அர்ப்பணித்திருந்தாலும், உதவியற்றவளாக இருக்கிறேன்" என்றாள். அவள் சொன்னதைக் கேட்ட வசிஷ்டர், "மகளே, வேதங்களை அதன் அங்கங்களோடு உரைக்கும் சக்திரியின் குரலைப் போன்றே, ஒரு குரலை நான் கேட்கிறேன். அந்தக் குரல் யாருடையது?" என்று கேட்டார். அதற்கு அத்ரிசியந்தி, "நான் எனது கருவறையில், உமது மகன் சக்திரியின் குழந்தையைச் சுமந்து வருகிறேன். அவன் பனிரெண்டு வருடங்களாக அங்கு இருக்கிறான். வேதங்களை உரைப்பதாக நீர் கேட்கும் அந்தக் குரல் அந்த முனிவனுடையதே (குழந்தையினுடையதே)" என்றாள்.

கந்தர்வன் தொடர்ந்தான், "அவரது மருமகளால் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட சிறப்பு மிகுந்த வசிஷ்டர், மிகவும் மகிழ்ந்து, "ஓ, (எனது குலம் தழைக்க) ஒரு குழந்தை இருக்கிறது!" என்று சொல்லி, தற்கொலை எண்ணத்திலிருந்து பின்வாங்கிக் கொண்டார். அந்தப் பாவமற்றவர், தனது மருமகளுடன் தனது ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பினார். அப்படி இருக்கையில், ஒரு நாள் ஒரு தனிமையான கானகத்தில் அந்த முனிவர் கல்மாஷபாதனைக் (ராட்சசனைக்) கண்டார்.

ஓ பாரதா, கொடிய ராட்சசனின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்த அந்த மன்னன், அம்முனிவரைக் கண்டு மிகுந்த கோபம் கொண்டு எழுந்து, அவரை விழுங்க எண்ணினான். தீய செயல் புரியும் அந்த ராட்சசனைக் கண்ட அத்ரிசியந்தி வசிஷ்டரிடம் கவலையும் பயமும் கலந்த குரலில், "ஓ சிறப்பு மிகுந்தவரே, மரணத்தைப் போன்ற அந்த கொடும் ராட்சசன், கையில் கதையுடன் நம்மை நோக்கி வருகிறான். ஓ சிறப்பு வாய்ந்தவரே, ஓ

வேதமறிந்தவரில் முதன்மையானவரே, இவ்வுலகத்தில் உம்மைத் தவிர வேறு எவராலும் இவனை அடக்க முடியாது. ஓ சிறந்தவரே, இந்தப் பயங்கரத் தோற்றம் கொண்ட கொடும்பாவியிடம் இருந்து என்னைக் காப்பாற்றும். நிச்சயமாக அந்த ராட்சசன் நம்மை விழுங்கவே இங்கு வருகிறான்" என்றான். இதைக் கேட்டவசிஷ்டர், "ஓ மகனே, அஞ்சாதே, எந்த ராட்சசனிடமும் பயம் தேவையில்லை. உடனடி ஆபத்தை நீ எதிர்பார்க்கும் அளவுக்கு இவன் ஒரு ராட்சசனே இல்லை. இவன் பெரும் சக்தி கொண்டு உலகத்தால் கொண்டாடப்பட்ட கல்மாஷபாதன் என்ற மன்னனாவான். அப்படிப்பட்டவன் இப்படிப் பயங்கரமான மனிதனாக இந்த வனத்தில் வசிக்கிறான்" என்றார்.

கந்தர்வன் தொடர்ந்தான், "அவன் முன்னேறி வருவதைக் கண்ட பெரும் சக்தி வாய்ந்த அந்தச் சிறப்பு மிகுந்த முனிவர் வசிஷ்டர், ஓ பாரதா {அர்ஜுனா} "ஹும்" என்ற தனது தொண்டை ஒலியால் அவனைத் தடுத்தார். அந்த முனிவர், அவன் மீது புனிதமான நீரைத் தெளித்து, சில மந்திரங்களைச் சொல்லி, அந்த ஏகாதிபதியை அக்கொடும் சாபத்திலிருந்து மீட்டார். வசிஷ்டர் மகனின் {சக்திரியின்} சக்தியால் அந்த ஏகாதிபதி பனிரெண்டு வருட காலமாக, கிரகணத்தின்போது ஒரு கிரகத்தால் {ராகுவால்} பீடிக்கப்படும் சூரியனைப் போல பீடிக்கப்பட்டிருந்தான். ராட்சசனின் பிடியிலிருந்து விடுபட்ட அந்த ஏகாதிபதி அந்தக் கானகத்தில், மாலைநேரத்தில் மேகங்களுக்குப் பின் இருந்து ஒளிரும் சூரியனைப் போலப் பிரகாசமாக இருந்தான்.

சுய நினைவை அடைந்த அம்மன்னன், அந்த முனிவர்களில் சிறந்தவரிடம் கூப்பிய கரங்களுடன், "ஓ சிறப்பு வாய்ந்தவரே, நான் சூதாசனின் மகன், உமது சீடன். ஓ முனிவர்களில் சிறந்தவரே, உமது விருப்பம் என்ன என்பதை எனக்குச் சொல்லும். நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?" என்று கேட்டான். வசிஷ்டர், "எனது விருப்பம் ஏற்கனவே ஈடேறிவிட்டது. நீ இப்போதே உனது நாட்டுக்குத் திரும்பி, உனது குடிமக்களை ஆட்சி செய். ஓ மனிதர்களின் தலைவனே, இனிமேல் அந்தணர்களை அவமதிக்காதே" என்று பதிலுரைத்தார். அதற்கு அந்த ஏகாதிபதி, "ஓ சிறந்தவரே, நான் இனிமேல் மேன்மையான அந்தணர்களை அவமதிக்க மாட்டேன். உமது கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து, இனி எப்போதும் நான் அந்தணர்களை வழிபடுவேன். ஆனால், ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே, இடச்சுவாகு குலத்திற்கு நான் பட்ட கடனை அடைக்க என்ன வழி? அழகும், சாதனைகளும் நன்னடத்தையும் கொண்ட ஒரு மகனை, இடச்சுவாகு குலத்தின் விருத்திக்காக எனக்குக் கொடும்" என்றான்.

கந்தர்வன் தொடர்ந்தான், "இப்படிக் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்ட, உண்மைக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்திருந்த அந்தணர்களில் சிறந்த வசிஷ்டர், "நான் உனக்குக் கொடுக்கிறேன்." என்று அந்த பெரும் வில்லாளியான ஏகாதிபதியிடம் சொன்னார். சில காலம் கழித்து, ஓ மனிதர்களின் இளவரசனே {அர்ஜுனா}, அந்த ஏகாதிபதியை அழைத்துக் கொண்டு, இவ்வுலகத்தில் அயோத்தி என்ற பெயரால் அழைக்கப்படும் அவனது தலைநகரத்திற்கு சென்றார் வசிஷ்டர். அந்நாட்டுக் குடிமக்கள் குற்றமற்ற அவர்களை வரவேற்று மகிழ்ந்து, தங்கள் தலைவனை ஏற்றுக் கொண்டனர்.

அந்த ஏகாதிபதி, வசிஷ்டருடன், அந்த அதிர்ஷ்டமான நகருக்குள் வெகு காலத்திற்குப் பிறகு நுழைந்தான். அயோத்தியின் குடிமக்கள், புரோகிதருடன் சேர்ந்து வரும் தங்கள் மன்னனை, மலைகளுக்குப் பின் உதிக்கும் உதயசூரியனைப் போலக் கண்டனர். அழகில் எல்லோரினும் மேன்மையான அந்த ஏகாதிபதி, இலையுதிர் காலச் சந்திரன் வானத்தை நிறைப்பது போல, அந்த முடி அயோத்தியையும் தனது பிரகாசத்தால் நிறைத்தான். அந்த அற்புதமான நகரம், தெருக்களெல்லாம் நன்றாக நீர் தெளிக்கப்பட்டு, கூட்டிப் பெருக்கப்பட்டு, அழகான பதாகைகள் அடுக்கப்பட்டு, சுற்றிலும் தோரணங்கள் கட்டப்பட்டு, இருந்தது. இக்காட்சியைக் கண்ட அந்த ஏகாதிபதியின் இதயம் மகிழ்ந்தது.

ஓ குரு குல இளவரசனே, அந்நகரமே மகிழ்ச்சியில் நிறைந்து, ஆரோக்கியமான குடிமக்களால் நிரம்பி, தேவர்த்தலைநகரம் அமராவதியைப் போல இருந்தது. அந்த அரசமுனி தனது தலைநகருக்குள் நுழைந்ததும், அம்மன்னனின் கட்டளையின் பேரில், அரசி வசிஷ்டரை

அணுகினாள். {பாண்டு இந்தக் கதையை முன்பே குந்தியிடம் தெரிவித்திருக்கிறான். வசிஷ்டரை அணுகினாள் என்ற லிங்கைத் தொட்டு அந்தப் செல்லுங்கள்.} அந்தப் பெரும் முனிவர் அவளிடம் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டு, உயர்ந்த விதிப்படி அவளுடன் கலந்தார். சிறிது காலத்தில், அந்த அரசி கருவுற்ற பிறகு, மன்னனின் மரியாதையான வணக்கங்களை ஏற்றுக் கொண்ட அந்த முனிவர், தனது ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பினார். அந்த அரசி அக்கருவைத் தனது கருவறையில் பல காலங்களுக்குச் சுமந்தாள். ஒன்றும் பிறக்கவில்லை என்பதை அறிந்த அவள், தனது வயிற்றை கற்றுண்டால் {துண்டு கல்லால்} கிழித்தாள். அப்போது (அவள் கருத்தரித்து) பனிரெண்டு வருடங்கள் ஆகியிருந்த போது, பௌதன்யம் என்ற நகரத்தை உருவாக்கிய மனிதர்களில் காளையான அரச முனி அஸ்மகன் அவளுக்கு மகனாகப் பிறந்தான்.

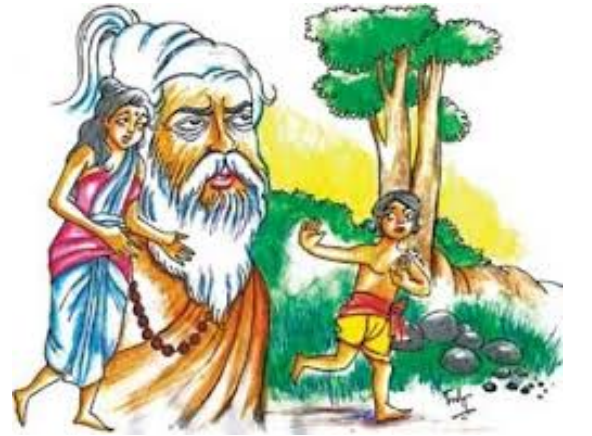
அஸ்மகன் குறித்து மேலும் அறிய <http://ancientvoice.wikidot.com/asmaka> என்ற லிங்குக்குச் சென்று பாருங்கள்.

பராசரருக்கு வசிஷ்டர் சொன்ன கதை - ஆதிபர்வம் பகுதி 180

(சைத்ரரத பர்வத் தொடர்ச்சி)

கந்தர்வன் தொடர்ந்தான், "ஓ பார்த்தா, வசிஷ்டரின் ஆசிரமத்தில் வசித்து வந்த அத்ரிசியந்தி, சக்திரியின் குலத்தைத் தழைக்க வைக்க ஒரு மகனைப் பெற்றெடுத்தாள். அந்த மகன் இரண்டாவது சக்திரியைப் போன்றே அனைத்திலும் இருந்தான். ஓ பாரதர்களில் முதன்மையானவனே, அந்த முனிவர்களில் சிறந்தவரான வசிஷ்டர், தானே தனது பேரனுக்கு பிறப்பிற்குப் பின் செய்யும் சடங்குகளை செய்வித்தார். தற்கொலை எண்ணத்திலிருந்த முனிவர் வசிஷ்டர், குழந்தை இருக்கிறது என்று அறிந்ததும் அதிலிருந்து விலகியதால், பிறந்த அந்தக் குழந்தை பராசரா (இறந்தவரை உயிர் மீட்பது என்று அர்த்தமாம்) என்று அழைக்கப்பட்டான். அந்த அறம்சார்ந்த பராசரர், தான் பிறந்த நாளிலிருந்து, வசிஷ்டரையே தனது தந்தையாக அறிந்து, அவரிடம் அப்படியே நடந்து கொண்டார். ஒரு நாள், ஓ குந்தியின் மகனே, அக்குழந்தை, தனது தாய் அத்ரிசியந்தியின் முன்னிலையில், அந்தண முனிவர்களில் முதன்மையான வசிஷ்டரை தந்தை என்று அழைத்தான்.

அத்ரிசியந்தி, 'தந்தையே' என்று தனது மகன் மிகத் தெளிவாகவும் இனிமையாகவும் உச்சரித்ததைக் கண்டு கண்களில் நீர் நிறைந்து, "ஓ குழந்தாய், இது உனது தாத்தா. இவரைத் தந்தை என்று அழைக்காதே. ஓ மகனே, ஒரு கானகத்தில் வைத்து, ராட்சசன் ஒருவனால் உனது தந்தை விழுங்கப்பட்டார். ஓ அப்பாவியே, நீ பெரும் மதிப்பு வைத்திருக்கும் இவர் உனது தந்தையில்லை. இந்த மதிப்பு மிக்கவர் உனது தந்தையின் தந்தை." என்றாள். தனது தாயால் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட அந்த உண்மை பேசும் முனிவர்களில் சிறந்தவர் (குழந்தை பராசரர் - பனிரெண்டு வருடம் கர்ப்பத்தில் இருந்தவர்), பெரும் துன்பத்தில் ஆழ்ந்து, விரைவில் கோபமும் அடைந்து, மொத்தப் படைப்புகளையே அழிக்கத் தீர்மானித்தார். ஓ அர்ஜுனா, பிறகு பிரம்மஞானிகளில் முதன்மையானவரும், மித்ரவருணனின் மகனுமான சிறப்பு வாய்ந்த பெரும் துறவியான, நிதர்சன உண்மையை அறிந்த வசிஷ்டர், உலகத்தை அழிக்க எண்ணம் கொண்டிருக்கும் தனது பேரனிடம், சில விவாதங்களை முன் வைத்து, அத்தீர்மானத்தைத் தனது பேரனின் மனதிலிருந்து நீக்கினார்."

"கந்தர்வன் தொடர்ந்தான், "பிறகு வசிஷ்டர், "கிருதவீரன் என்ற பெயரில் கொண்டாடப்பட்ட மன்னன் ஒருவன் இருந்தான். பூமியின் மன்னர்களில் காளையான அவன், வேதமறிந்த பிருகு வம்சத்தவரின் சீடனாக இருந்தான். ஓ குழந்தாய் (பராசரா) அந்த மன்னன் சோம வேள்வியை முடித்து, அந்தணர்களுக்கு அரிசி மற்றும் பெரும் செல்வங்களைப் பரிசுகளைக் கொடுத்து அவர்களைத் திருப்திப்படுத்தினான். பிறகு, அந்த ஏகாதிபதி சொர்க்கத்திற்கு உயர்ந்தான். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவனது வழித்தோன்றல்களுக்கு செல்வம் தேவைப்பட்டது. பிருகு குலத்தவர் வளமையாக இருப்பதை அறிந்த அந்த இளவரசர்கள், அந்த அந்தணர்களில் சிறந்தவர்களிடம் பிச்சைக்காரர்கள் உருவில் சென்றனர். பிருகு வம்சத்தவரில் சிலர், தங்கள் செல்வங்களை நிலத்துக்கு அடியில் புதைத்து வைத்தனர், சிலர் கூத்திரியர்கள் மீது கொண்ட பயத்தினால் அதை (மற்ற) அந்தணர்களுக்குக் கொடுத்தனர். சிலர் கூத்திரியர்களுக்கு

அவர்கள் வேண்டியதைக் கொடுத்தனர். இருப்பினும், சில கூத்திரியர்கள், ஒரு குறிப்பிட்ட பார்கவரின் இல்லத்தில் நிலத்தைத் தோண்டி, பெரும் செல்வப் புதையலை அடைந்தனர். அப்புதையல் அங்கிருந்த கூத்திரியக் காளையால் கண்டெடுக்கப்பட்டது. பிருகு குலத்தவரின் ஏமாற்றுத்தனமான இந்த நடத்தையால் கோபம் கொண்ட அந்த கூத்திரியர்கள், அந்த அந்தணர்கள் அவர்களிடம் கருணை கேட்டும் அவர்களை அவமதித்தனர்.

அந்தப் பெரும் வில்லாளிகள் அந்தப் பிருகு வம்சத்தவரைத் தங்கள் கூரியக் கணைகளால் கொல்ல ஆரம்பித்தனர். பெண்களின் கருவறையில் இருக்கும் பிருகு வம்சத்தவரின் கருவைக் கூட, உலகத்தையே சுற்றிவந்த அச்சத்திரியர்கள் கொன்றனர். பிருகு வம்சம் இப்படி அழிக்கப்பட்ட போது, அக்குலத்தின் பெண்கள் பயம் கொண்டு, யாரும் அணுக முடியாத இமயத்தின் மலைகளுக்குச் சென்றனர். அவர்களில் அழகான தொடைகளுடைய ஒருத்தி, தனது கணவனின் குலத்தைத் தழைக்க வைக்க, தனது தொடைகளில் ஒன்றில் பெரும் சக்தி கொண்ட ஒரு கருவைத் தாங்கினாள். இதை அறிந்த ஒரு குறிப்பிட்ட அந்தண மங்கை, பயத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு, கூத்திரியர்களிடம் சென்று உண்மையைச் சொன்னாள். இதையறிந்த கூத்திரியர்கள் அக்கருவைக் கொல்லச் சென்றனர். அப்பெண் இருந்த இடத்திற்கு வந்த அச்சத்திரியர்கள், பிரகாசமாக இருந்த அந்தத் தாயாகப் போகிறவளைக் கண்டார்கள்.

தொடையிலிருந்த அக்குழந்தை, அவளது தொடையைக் கிழித்துக் கொண்டு, மதிய வேளை தூரியன் போல வெளியே வந்து அச்சத்திரியர்களின் கண் பார்வையைப் பறித்து திகைப்பூட்டினான். தங்கள் பார்வையை இழந்த அச்சத்திரியர்கள் அணுக இயலாத மலைகளில் சுற்றித் திரிந்தனர். தங்கள் பார்வையை இழந்து துன்பப்பட்ட அந்த இளவரசர்கள், பெரும் துயரடைந்து, தங்கள் பார்வையை மீண்டும் பெறத் தீர்மானித்து, அந்தக் குற்றமற்ற பெண்மணியிடம் தஞ்சமடைந்தனர். தங்கள் பார்வை போன போது, தங்களை விட்டு ஒரு நெருப்பு வெளியேறியதை உணர்ந்த அச்சத்திரியர்கள், துயர் நிரம்பிய இதயங்களுடன் அந்த சிறப்பு மிகுந்த பெண்ணிடம், "ஓ பெண்ணே, கருணை கொள். நாங்கள் எங்கள் பார்வையை மீண்டும் அடைய விரும்புகிறோம். நாங்கள் இனி அப்படிப்பட்ட தீய செயலைச் செய்யாது, எங்கள் வீடுகளுக்குத் திரும்புகிறோம். ஓ அழகானவளே, நீயும் உனது குழந்தையும் எங்களிடம் கருணை காட்டுங்கள். எங்களுக்குப் பார்வையைக் கொடுத்து, மன்னர்களான எங்களுக்கு நன்மையைச் செய்யுங்கள்" என்றனர்.

அவுர்வனின் கடுந்தவம் - ஆதிபர்வம் பகுதி 181

(சைத்ரரத பர்வத் தொடர்ச்சி)

வசிஷ்டர் தொடர்ந்தார், "இப்படி அவர்களால் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்ட அந்த அந்தணப் பெண், "குழந்தைகளே, நான் உங்கள் பார்வையைப் பறிக்கவில்லை. நான் உங்களிடம் கோபம் கொள்ளவும் இல்லை. இருப்பினும், பிருகு வம்சத்தைச் சேர்ந்த இந்தக் குழந்தை உங்களிடம் கோபமாக இருக்கிறான். தன் குலம் உங்களால் அழிந்ததை அறிந்த இந்தக் குழந்தையின் கோபத்தினால்தான் உங்கள் பார்வையைப் பறிபோனது என்று சிறு சந்தேகம் உள்ளது. குழந்தைகளே, நீங்கள் பிருகு குலத்தின் கருக்களை அழித்துக் கொண்டிருந்த அந்த நேரத்தில் இந்தக் குழந்தை எனது தொடைக்குள் நூறு வருடங்கள் இருந்தான். பிருகு குலத்திற்கு வளமை உண்டாக, ஆறு அங்கங்களுடன் கூடிய வேதம் எனது கருவில் இருந்த இவனுக்கு அருளப்பட்டது. தனது மூதாதையர்களின் மரணத்திற்குப் பழிவாங்கவே பிருகு குலத்தின் இந்தக் கொடிந்து உங்களைக் கொல்ல விரும்புகிறது! இவனது தெய்வீக சக்தியால் தான் உங்கள் கண்கள் பறிக்கப்பட்டன. ஆகையால், ஓ குழந்தைகளே, எனது தொடையிலிருந்து பிறந்த இந்த அற்புதமான குழந்தையிடம் நீங்கள் வேண்டிக் கொள்ளுங்கள். உங்கள் அஞ்சலியின் மூலம் திருப்தியடைந்த இவன் உங்களுக்குப் பார்வையை அருளலாம்." என்றான்.

வசிஷ்டர் தொடர்ந்தார், "அந்த அந்தணப் பெண்ணின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட அந்த இளவரசர்கள், அந்த தொடையில் பிறந்த குழந்தையிடம், "அனுகூலம் செய்" என்று வேண்டினர். அக்குழந்தையும் அவர்களுக்கு நன்மை செய்ய விரும்பினான். அந்த அந்தண முனிவர்களில் சிறந்தவன், தனது தாயின் தொடையைக் கிழித்துப் பிறந்ததால், இந்த உலகத்தில் அவர்வா {ஔர்வா} தொடையில் பிறந்தவன் என்று அழைக்கப்பட்டான். அந்த இளவரசர்கள் தங்கள் பார்வையைப் பெற்றுச் சென்றுவிட்டனர். ஆனால் அந்த பிருகு குலத்தைச் சேர்ந்த முனிவர் அவர்வா இவ்வுலகத்தை வெல்ல முடிவு செய்தார். அந்த பிருகு குலத்தின் கொடிந்து, இறந்த தனது மூதாதையர்களுக்கு அஞ்சலி செலுத்தும் வகையில், இந்த முடி உலகத்தையே அழிப்பதற்காக் கடும் தவம் இருந்தார். தனது மூதாதையர்களைத் திருப்திப்படுத்த எண்ணிய அந்த முனிவர், தனது கடும் தவத்தால், தேவர்களையும், அசுரர்களையும், மனிதர்களையும் பாதிப்படையச் செய்தார். தங்கள் குலத்தில் வந்த பிள்ளை என்ன செய்கிறான் என்பதை அறிந்த பித்ரிக்கள் {அவுர்வனின் மூதாதையர்கள்} அனைவரும் தங்கள் உலகத்தை விட்டு அந்த முனிவரிடம் வந்து,

"அவுர்வா, ஓ மகனே, உனது தவம் கடுமையானதாக இருக்கிறது. உனது சக்தியை நாங்கள் கண்டோம். ஓ மகனே, மூன்று உலகங்களுக்கும் நன்மையைச் செய்யக் கருதி உனது கோபத்தை அடக்கு. ஓ குழந்தாய், பிருகு வம்சத்தவர் அனைவரும் தங்கள் ஆன்மாவைத் தங்கள் கட்டுக்குள் வைத்திருந்து அழிவடையாமல் இருந்ததால், நாங்களே துன்பப்பட்டு கூடித்திரியர்களின் கையால் மரணத்தை விரும்பினோம். ஓ குழந்தாய், நாங்கள் நீண்ட நெடிய வாழ்வு வாழ்ந்து மிகவும் தேய்ந்து போய் எங்கள் அழிவை நாங்களே விரும்பினோம். அதற்கு இந்த கூடித்திரியர்களைக் கருவியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டோம். பிருகு வம்சத்தவர் நிலத்துக்கடியில் பதுக்கிய செல்வம் என்பது, கூடித்திரியர்களின் கோபத்தைத் தூண்ட ஒரு காரணமே. ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவனே, எங்களுக்கு தேவலோகத்தில் விருப்பம் உண்டானதால், அந்தச் செல்வங்களால் எங்களுக்கு என்ன பயன் ஏற்பட முடியும்? தேவலோகத்தின் பொருளாளர் {Treasurer} (குபேரன்) எங்களுக்காகப் பெரும் செல்வத்தை வைத்திருக்கிறான். எங்களை மரணம் வெல்ல முடியாது என்பதை நாங்கள் எப்போது அறிந்தோமோ, அப்போதுதான், ஓ குழந்தாய், நாங்கள் இந்தச் சிறந்த வழியைத் தேர்ந்தெடுத்தோம். தற்கொலை செய்பவர்கள் அருளப்பட்டவர்களின் உலகத்தை அடையவே முடியாது. இதை உணர்ந்த நாங்கள் தற்கொலை எண்ணம் கொள்ளவில்லை. ஆகவே, எங்களுக்கு ஏற்புடைய வழியை நாங்கள் தேர்ந்தெடுத்தோம். ஆகையால், உலகத்தை அழிக்கும் இந்தப் பாவகர காரியத்திலிருந்து விடுபடு. ஓ குழந்தாய், கூடித்திரியர்களையோ அல்லது ஏழு உலகங்களையோ அழிக்காதே. உனது ஆன்ம சக்திக்கு பங்கமுண்டாக்கும் உனக்குள் இருக்கும் கோபத்தைக் கொல்" என்றனர்.

கோபத்தால் உண்டான வடவாமுகாக்கனி - ஆதிபர்வம் பகுதி 182

(சைத்ரரத பர்வத் தொடர்ச்சி)

கந்தர்வன் சொன்னான், "வசிஷ்டர் பராசரரிடம் தனது விவரிப்பைத் தொடர்ந்தார், "பித்ரிக்களின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட அவர்வா, ஒ குழந்தாய் {பராசரரா} அவர்களுக்கு இப்படி மறு மொழி கூறினான்."பித்ரிக்களே, கோபம் கொண்ட நான் உலகத்தின் அழிவுக்காக உண்டாக்கிய தவம் வீணாகப் போகக்கூடாது. யாருடைய கோபமும், சபதமும் வீணாகப் போவதை நான் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. காய்ந்த மரத்தை உட்கொள்ளும் நெருப்பைப் போல, நான் எனது தவத்தை சாதிக்கவில்லை என்றால் எனது கோபம், என்னை உட்கொண்டுவிடும். தகுந்த காரணத்திற்காக ஏற்படும் சீற்றத்தை நசுக்கும் மனிதன், வாழ்வின் மூன்று முனைகளை (அறம், பொருள், இன்பம்) சமமாக அடைய முடியாதவன் ஆகிவிடுவான். முடி பூமியையும் தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வர எண்ணும் மன்னனின் கோபத்திற்குத் தகுந்த காரணம் இல்லாமல் இருக்காது. அந்தக் கோபம் தீயவர்களை அடக்கி, நேர்மையானவர்களைக் காக்கப்பயன்படும். நான் பிறப்பதற்கு முன், எனது தாயின் தொடைக்குள் இருக்கும்போது, எங்கள் குலத்தவர் கூத்திரியர்களால் அழிக்கப்படும்போது, எனது தாய் மற்றும் எங்கள் குல பெண்களின் துக்கம் நிறைந்த அழகைச் சத்தத்தை நான் கேட்டேன்.

பித்ரிக்களே, அந்தச் சத்திரியப் பாவிகள் பிருகு குலத்தவரை கூட்டமாக பிறக்காத குழந்தைகளுடன் சேர்த்து கொண்டு ஒழித்தபோது, கோபமே எனது ஆன்மா முடிவதும் நிறைந்திருந்தது. பிரசவிக்கும் நேரத்தின் அருகிலிருந்த எங்கள் குல கர்ப்பிணித் தாய்மார்களும், எனது தாயும், எனது தந்தையும் மிகவும் பயந்து போய், தங்களைக் காக்க ஒருவரும் இல்லாமல் இருந்தனர். பிருகு குலத்தின் பெண்கள் ஒரு காப்பாளனையும் காணாத போது, எனது தாய் என்னைத் தனது தொடைகளில் பிடித்து வைத்தாள். தான் செய்யும் குற்றங்களுக்காகத் தன்னைத் தண்டிப்பவன் ஒருவன் இருக்கிறான் என்பதை அறிந்தால், உலகத்தில் யாரும் குற்றம் புரியமாட்டார்கள். ஆனால் அவர்கள்(குற்றம் புரிபவர்கள்) ஒரு தண்டிப்பவனையும் காணவில்லையென்றால், பாவம் புரிபவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாகும். காக்கும் சக்தியும், பாவங்களைத் தண்டிக்கும் சக்தியையும் உடைய ஒருவன், பாவம் நடப்பதைக் கண்டும் அதைத் தண்டிக்கவில்லை என்றால், அவனே ஒரு பாவியாவான். மன்னர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் எனது குலத்தவரைக் காக்கும் சக்தி இருந்தும், அவர்களைக் {பிருகு குலத்தவரைக்} காக்கவில்லை. வாழ்க்கையின் இன்பங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, கடமைகளைத் தள்ளிப் போடுபவர்களால் யாரையும் காக்க முடியாது. நான் அவர்களிடம் கோபம் கொண்டவனாகவே இருப்பேன். நானே படைக்கும் கடவுள். எனக்கு அநீதியைத் தண்டிக்கும் சக்தி இருக்கிறது. நான் உங்களது ஆணைக்குக் கீழ்ப்படியும் சக்தியற்றிருக்கிறேன். நான் இக்குற்றங்களைத் தண்டிக்கும் சக்தி கொண்டிருந்தும், அதைச் செய்யாமலிருந்தால், மனிதர்கள் மீண்டும் இதே வகையான அழித்து ஒழிப்பதைச் செய்வார்கள்.

எனது கோபத்தீ இவ்வுலகை உட்கொள்ளத் தயாராயிருக்கிறது. அதைத் தடுத்தால், அது எனது சக்தியையும் என்னையும் சேர்த்து உட்கொண்டுவிடும். ஆசான்களே, நீங்கள் எப்போதும் உலகத்தின் நன்மையைக் கருதுபவர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆகையால், எனக்கும் உலகத்துக்கும் நன்மை உண்டாகும்படி ஒரு வழியை எனக்குக் காட்டுங்கள்" என்றான் {அவர்வா}.

வசிஷ்டர் தொடர்ந்தார், "அதற்கு அந்தப் பித்ரிக்கள், "உலகங்களை எரிக்கக் காத்திருக்கும் உனது கோப நெருப்பை, நீருக்குள் தூக்கி ஏறி. அது உனக்கு நன்மையைத் தரும். நிச்சயமாக, உலகங்கள் (அதன் அடிப்படைத் தேவையாக) நீரை நம்பியே இருக்கின்றன. நீர்மை கொண்ட அனைத்து பொருளிலும் நீர் இருக்கிறது. உண்மையில் இந்த முடிப் பிரபஞ்சமே நீரால் ஆனதுதான். ஆகையால், ஒ அந்தணர்களில் சிறந்தவனே, உனது கோபத்தின் நெருப்பை நீரில் விடு. ஒ அந்தணா, நீ விரும்பினால், அந்த கோபத்தின் நெருப்பைப் பெருங்கடலில் விடு, அங்கிருக்கும் நீரை

அது உட்கொண்டு கொண்டு இருக்கட்டும். ஓ பாவங்களற்றவனே, உனது வார்த்தையும் மெய்யாகும், உலகங்களும் தேவர்களும் அழிய மாட்டார்கள்" என்றனர் (பித்ரிக்கள்).

வசிஷ்டர் தொடர்ந்தார், "ஓ குழந்தாய் (பராசரா), அதன் பிறகு அவர்வா தனது கோபத்தின் நெருப்பை, வருணனின் வசிப்பிடத்தில் (மேகத்தின் வசிப்பிடமான கடலில்) விட்டான். பெருங்கடலுக்குள் விடப்பட்ட அந்த நெருப்பு அதன் நீரை உட்கொண்டு, பெரும் குதிரையின் தலை போல இருந்தது. அதனால் அதை வடவாமுக அக்னி என்று வேதம் அறிந்தவர்கள் அழைத்தனர். அதன் வாயிலிருந்து பெரும் நெருப்பு கிளம்பி அந்தப் பெரும் கடலின் நீரை உட்கொண்டது. ஓ பராசரா, நீ உயர்ந்த உலகங்களில் உள்ள ஞானமுள்ள மனிதர்களில் முதன்மையானவர்களை அறிந்தவன். ஆகையால் அருளப்பட்டவனே, நீ உலகங்களை அழிக்கக்கூடாது" என்றார் (வசிஷ்டர்).

பராசரரின் ராட்சச வேள்வி - ஆதிபர்வம் பகுதி 183

(சைத்ரரத பர்வத் தொடர்ச்சி)

வசிஷ்டரின் சொல் மதித்து உலகத்தை அழிப்பதைக் கைவிட்ட பராசரர், ராட்சசர் அழிவுக்கான வேள்வியைச் செய்து பல ராட்சசர்களை அழிப்பதும், பிறகு அத்ரி, புலஸ்தியர், புலஹர் கிரது ஆகியோரின் சொல் கேட்டு அவ்வேள்வியை நிறுத்தியதும்.

கந்தர்வன் தொடர்ந்தான், "சிறப்புமிருந்த வசிஷ்டரால் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட அந்த அந்தண முனிவர் (பராசரர்) உலகத்தை அழிக்கத் தன்னைத் தூண்டிய கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டார். ஆனால், வேதமறிந்தவர்களில் முதன்மையான சக்திரியின் மகனும், பெரும் சக்தி கொண்ட முனிவருமான பராசரர், ஒரு பெரும் ராட்சச வேள்வியை நடத்தினார். (தனது தந்தையான) சக்திரியின் படுகொலையை நினைத்துப் பார்த்த அந்த முனிவர் முதிர்ந்த மற்றும் இளமையான ராட்சசர்களை தான் நடத்திய வேள்வியின் மூலமாக எரித்தார். (தனது பேரனின்) இரண்டாவது சபதத்தில் குறிக்கிடக்கூடாது என்று உறுதியேற்ற வசிஷ்டர், ராட்சசர்களின் படுகொலையைத் தடுத்து நிறுத்தவில்லை. பராசர முனிவர் அவ்வேள்வியில் சுடர்விட்டெரியும் மூன்று நெருப்புகளுக்கு எதிரில் நான்காவது நெருப்பாக அமர்ந்திருந்தார்.

அந்த சக்திரியின் மைந்தன் (பராசரர்) மேகத்தை விட்டு வெளியே வரும் சூரியனைப் போல, பெருமளவு சுத்திகரிக்கப்பட்ட நெய் ஊற்றப்பட்ட கறையற்ற தனது வேள்வியின் மூலம் முடிவானமண்டலத்தையும் ஒளிமயமாக்கினார். பிறகு வசிஷ்டரும் மற்ற முனிவர்களும், தன் சக்தியின் மூலமே ஒளிரும் இந்த முனிவரை (பராசரரை) இரண்டாவது சூரியன் போல மதித்தனர். பிறகு சுதந்திர ஆன்மா கொண்ட அத்ரி முனிவர், மற்றவர்களால் செய்ய முடியாத மிகக்கடுமையான

சாதனையான அவ்வேள்வியை முடித்து வைக்க எண்ணி, அவ்விடத்திற்கு வந்தார். ஓ எதிரிகளை அழிப்பவனே (அர்ஜுனனே), மேலும் ராட்சசர்களைக் காக்க விரும்பிய புலஸ்தியர், புலஹர், பல பெரும் வேள்விகளை நடத்திய கிரது ஆகியோரும் அங்கே வந்தனர். ஏற்கனவே பல ராட்சசர்கள் கொல்லப்பட்டதைக் கண்ட அவர்கள், எதிரிகளை ஒடுக்கும் பராசரரிடம் இவ்வார்த்தைகளை சொல்லினர்.

"ஓ குழந்தாய், இந்த உனது வேள்விக்கு எந்தத் தடையும் இல்லை என்று நம்புகிறோம். உனது தந்தையின் மரணத்தைப் பற்றி அறியாத அப்பாவி ராட்சசர்களையும்

கொன்ற இந்தப் படுகொலையை நினைத்து நீ மகிழ்ச்சி கொள்கிறாய். ஓ குழந்தாய், ஆன்மிகத்துக்குத் தன்னை அர்ப்பணிக்கும் அந்தணனின் தொழில் இது இல்லை. அமைதியே உயர்ந்த அறம். ஆகையால், ஓ பராசரா, நீ அமைதியை நிலைநிறுத்து. ஓ பராசரா, இவ்வளவு உயர்ந்தவனாக இருந்தும், நீ இப்படிப்பட்ட பாவகர காரியத்தை எப்படிச் செய்தாய்? அறநெறிகளின் விதிகள் அனைத்தையும் அறிந்த சக்திரியை (பராசரரின் தந்தை; வசிஷ்டரின் மூத்த மகன்) மீறி

நடப்பது, உனக்குத் தகாது. எந்த உயிரினத்தையும் வேறோடு அழிப்பது உனக்குத் தகாது. ஓ வசிஷ்ட குலத்தில் வந்தவனே, உனது தந்தை முன்னர் தான் பெற்ற சாபத்தாலேயே அப்படி இறந்தான். சக்திரியின் சொந்த தவறின் காரணமாகவே அவன் வானுலகம் சென்றான். ஓ முனியே, சக்திரியை விடிங்கும் அளவுக்கு எந்த ராட்சசனுக்கும் சக்தி கிடையாது; அவனே தனது மரணத்தை வரவழைத்துக் கொண்டான். ஓ பராசரா, விசுவாமிதரரும் இவ்விஷயத்தில் ஒரு குருட்டுத்தனமான கருவியே. சக்திரி, கல்மாஷபாதன் ஆகிய இருவரும் வானுலகத்திற்கு உயர்ந்து, அங்கே பெரும் மகிழ்ச்சியோடு இருக்கின்றனர். சக்திரிக்கு இளையவர்களான, வசிஷ்டரின் மற்ற மகன்களுடன் தேவர்களுடன் மகிழ்ச்சியாக இருக்கின்றனர். ஓ குழந்தாய், வசிஷ்ட மைந்தனின் வாரிசே, அப்பாவி ராட்சசர்களுக்கு அழிவை உண்டாக்கிய வேள்வியை நடத்திய நீயும் இது விஷயத்தில் வெறும் கருவியே. குழந்தாய் நீ அருளப்பட்டிரு! இவ்வேள்வியைக் கைவிடு. அது ஒரு முடிவுக்கு வரட்டும்."

கந்தர்வன் {அர்ஜுனனிடம்} தொடர்ந்தான், "புலஸ்தியராலும் புத்திசாலியான வசிஷ்டராலும் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட சக்திரியின் மைந்தனான பெரும் பலம்வாய்ந்த முனிவர் {பராசரர்}, அவ்வேள்வியை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தார். ராட்சசர்கள் அழிவுக்கான வேள்வியில் மூட்டப்பட்ட அந்த நெருப்பை, அம்முனிவர் இமயத்துக்கு வடக்கில் ஆழ்ந்த கானகத்தில் விட்டார். அந்த நெருப்பு ராட்சசர்களையும், மரங்களையும், கற்களையும் அனைத்து காலங்களிலும் அழித்து வருவதை இன்றும் காணலாம்.

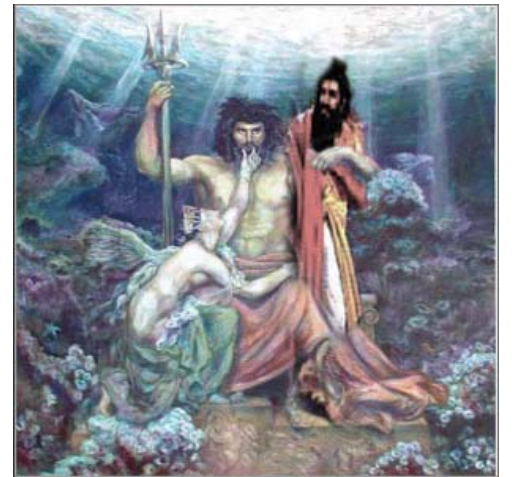
பிராமணத்தியின் சாபம் - ஆதிபர்வம் பகுதி 184

(சைத்ரரத பர்வத் தொடர்ச்சி)

கல்மாஷபாதனின் மனைவியிடம் வசிஷ்டர் ஏன் சேர்ந்தார் என்று கேட்ட அர்ஜுனனுக்கு, அந்தணத்தியின் சாபம் குறித்து கந்தர்வன் உரைத்தல்.

அர்ஜுனன், "ஓ கந்தர்வா, மன்னன் கல்மாஷபாதன், வேதங்கள் அறிந்த மனிதர்களில் முதன்மையானவரான குரு வசிஷ்டரிடம் செல்லுமாறு, தனது ராணிக்கு {மனைவிக்கு}, எதற்காகக் கட்டளையிட்டான்? அறநெறிகள் அனைத்தும் அறிந்த அந்தச் சிறப்புமிகுந்த பெரும் முனிவரான வசிஷ்டரும், தான் சேரத்தகாத ஒரு பெண்ணை ஏன் சேர்ந்தார்? ஓ நண்பா, வசிஷ்டரின் இச்செயல் பாவச்செயல் ஆகாதா? எனது சந்தேகங்களை நிவர்த்தி செய்ய நான் உன்னை ஊக்குவிக்கிறேன். பரிந்துரைக்கிறேன்" என்று கேட்டான்.

அதற்கு கந்தர்வன், "ஓ ஒடுக்கப்படமுடியாத தனஞ்செயா {அர்ஜுனா}, வசிஷ்டர் மற்றும் நண்பர்களை மகிழ்விக்கும் கல்மாஷபாதன் குறித்து நீ கேட்ட கேள்விகளுக்கு நான் பதிலுரைக்கும் போது கவனமாகக் கேள். ஓ பாரதர்களில் சிறந்தவனே, மன்னர் கல்மாஷபாதனுக்கு வசிஷ்டரின் சிறப்புமிக்க மைந்தரான சக்திரி இட்ட சாபம் குறித்து நான் ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறேன். அச்சாபத்தின் ஆளுகையால், அந்த எதிரிகளை அழிக்கும் மன்னன் கல்மாஷபாதன், கோபத்தில் கண்கள் சுழல, தனது மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு தலைநகரை விட்டு வெளியே சென்றுவிட்டான். தனிமையான கானகத்தில் தனது மனைவியுடன் நுழைந்து அங்கே உலவிக் கொண்டிருந்தான். ஒரு நாள், சாபத்தின் ஆளுகையில் இருந்த அம்மன்னன் பலவகைப்பட்ட மான்களும், பல மிருகங்களும் பெரும் மரங்களும், செடிகளும், கொடிகளும், நிறைந்த அக்கானகத்தில் அவன் உலவிக் கொண்டிருந்தபோது, அவன் மிகவும் பசித்துப் போனானான். அந்த ஏகாதிபதி உணவைத் தேடத் துவங்கினான்.

பசி வயிற்றைக் கிள்ள, கடைசியில் அம்மன்னன், அக்கானகத்தின் ஒரு தனிமையான இடத்தில் ஒரு அந்தணனும் அவனது மனைவியும் மகிழ்சியாக இருப்பதைக் கண்டான். அந்த ஏகாதிபதியைக்

கண்ட அந்த ஜோடி பயத்தால் தங்கள் ஆசை நிறைவேறாமலேயே ஓடிச் சென்றனர். ஓடும் அந்த ஜோடியைக் கண்ட அம்மன்னன், அந்த அந்தணனை பலவந்தமாகப் பற்றினான். அப்போது அந்த அந்தணத்தி (அந்தணப் பெண்) அகப்பட்ட தனது கணவனைக் கண்டு அந்த ஏகாதிபதியிடம், "அற்புதமான விரதங்கள் கொண்ட ஓ ஏகாதிபதி, நான் சொல்வதைக் கேள்! நீ சூரிய குலத்தில் பிறந்தவன் என்பதும், அறநெறிகளைக் காப்பவன் என்பதும், பெரியோரின் சேவைக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்தவன் என்பதும் உலகம் அறிந்த ஒன்று. நீ பாவம் இழைப்பது உனக்குத் தகாது. ஒ ஓடுக்கப்பட முடியாதவனே, (முனிவர்களின்) சாபத்தால் நீ உனது உணர்வுகளை இழந்திருக்கிறாய். இப்போது எனது காலம் கனிந்திருக்கிறது, ஆகையால், நான் எனது கணவரோடு இணைந்திருந்தேன். எங்கள் உறவில் நான் இன்னும் திருப்தியடையவில்லை. எங்களிடம் கருணை கொள். ஓ மன்னர்களில் சிறந்தவனே, எனது கணவரை விடுவித்துவிடு." என்று கேட்டாள்.

இருப்பினும் அந்த ஏகாதிபதி (கல்மாஷபாதன்) அவ்வார்த்தைகளைக் கேளாமல், விருப்பப்பட்ட உணவை உண்ணும் புலி போல அந்த அந்தணனை விழுங்கினான். இக்காட்சியால் கோபமடைந்த அந்தப் பெண்ணின் கண்ணீர் தரையில் விழுந்து நெருப்பெனத் தகித்து அந்த இடத்தையே எரித்தது. தனது கணவனுக்கு நேர்ந்த பேரிடரால் பெரும் துன்பமடைந்த அந்த அந்தணத்தி கல்மாஷபாதனிடம் கோபத்துடன், "கொடும் பாவியே, எனது ஆசை நிறைவேறாத சூழ்நிலையில், எனது மூக்கின் அருகிலேயே அன்பான எனது சிறப்புமிக்க கணவரை நீ விழுங்கியதால், ஒ தீயவனே, உனது மனைவிக்கான காலத்தில் நீ அவளுடன் இணைந்தால், எனது சாபத்தின் சக்தியால் உடனே நீ மரணிப்பாய். ஒ பாவியே, மேலும், உனது மனைவி நீ யாருடைய பிள்ளைகளைத் தின்றாயோ, அந்த முனிவர் வசிஷ்டருடன் கூடி ஒரு மகனைப் பெற்றெடுப்பாள். ஒ மன்னர்களில் இழந்தவனே, அவனே உனது குலத்தைத் தழைக்க வைப்பான்" என்று சபித்தாள்.

ஓ அனைத்து எதிரிகளையும் ஒடுக்குபவனே, சிறப்புமிகுந்த அந்த மேன்மையான வசிஷ்டர் தனது ஆன்ம சக்தியாலும், தெய்வீகப் பார்வையாலும் இவையாவையும் அறிந்தார். பிறகு வெகு காலம் கழித்து, சாபத்திலிருந்து மன்னன் (கல்மாஷபாதன்) விடுபட்டதும், தனது மனைவி மதயந்தியிடம் அவளது காலத்தில் அணுகினான். ஆனால், மதயந்தி அவனை மென்மையாகப் பேசி அனுப்பிவிட்டாள். ஆசையின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்த மன்னன், பழைய சாபத்தை நினைத்துப் பார்த்தான். இருப்பினும், தனது மனைவியின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட அந்த மன்னர்களில் சிறந்தவன், கடும் அச்சத்துக்குள்ளானான். பழைய சாபத்தை நினைத்துப் பார்த்து, நடந்த காரியத்திற்காக மிகவும் வருந்தினான். இந்தக் காரணத்திற்காகவே, ஒ மனிதர்களில் சிறந்தவனே, அந்த அந்தணத்தியின் சாபத்தால் பாதிப்படைந்த அந்த ஏகாதிபதி, தனது ராணியிடம் ஒரு மகனைப் பெற வசிஷ்டரை நியமித்தான்.

பாண்டவர்களின் புரோகிதரானார் தெளமியர் - ஆதிபர்வம் பகுதி

185

(சைத்ரரத பர்வத் தொடர்ச்சி)

தகுந்த புரோகிதரை அர்ஜுனன் கேட்க, கந்தர்வன் தெளமியரை நியமிக்கச் சொன்னதும், பாண்டவர்கள் உத்கோச்சம் சென்று தெளமியரைத் தங்கள் புரோகிதராக நியமித்ததும். பாண்டவர்கள் பாஞ்சால இளவரசியின் சுயம்வரத்திற்குச் செல்ல உத்தேசித்ததும்...

அர்ஜுனன், "ஓ கந்தர்வா, நீ அனைத்தையும் அறிந்து வைத்திருக்கிறாய். ஆகையால், வேதமறிந்த எந்த அந்தணர் எங்களது புரோகிதராக நியமிக்கப்படத் தகுதி வாய்ந்தவர்" என்று கேட்டான்.

அதற்கு கந்தர்வன், "இக்கானகத்தில் உத்கோச்சம் எனும் புண்ணியத்தலம் இருக்கிறது. தேவலனின் இளைய தம்பியான தெளமியர் அங்கே ஆன்மிகத் தவத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். நீங்கள் விருப்பப்பட்டால் அவரை உங்கள் புரோகிதராக நியமித்துக் கொள்ளுங்கள்" என்றான்.

வைசம்பாயனர் சொன்னார் (ஜனமேஜயனிடம்), "நடந்த காரியம் அத்தனையிலும் திருப்தி கொண்ட அர்ஜுனன் பிறகு, தனது அக்னேய அஸ்திரத்தை முறையான சடங்குகளுடன் அந்தக் கந்தர்வனுக்குக் கொடுத்தான். பிறகு அவனிடம் அந்தப் பாண்டவன், "ஓ கந்தர்வர்களில் சிறந்தவனே, நீ கொடுக்கும் புரவிகள் (குதிரைகள்) தற்சமயத்திற்கு உன்னிடமே இருக்கட்டும். நேரம் வரும்போது, நாங்கள் உன்னிடம் இருந்து எடுத்துக் கொள்கிறோம். நீ அருளப்பட்டிரு." என்றான்.

பிறகு அந்த கந்தர்வனும், பாண்டவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் தங்கள் மரியாதையை செலுத்தி வணங்கி, அந்த பகீரதியின் கரையை விட்டு அகன்று, தாங்கள் விரும்பிய இடங்களுக்குச் சென்றனர். பிறகு, ஓ பாரதா (ஜனமேஜயா), பாண்டவர்கள் உத்கோச்சத்திற்குச் சென்று, அந்தப் புனிதமான ஆசிரமத்திலிருந்த தெளமியரைத் தங்கள் புரோகிதராக நியமித்துக் கொண்டனர். வேதமறிந்தவர்களில் முதன்மையான தெளமியர், அவர்களுக்கு காட்டுப் பழங்களையும், கிழங்குகளையும் கொடுத்து வரவேற்று, அவர்களின் புரோகிதராகச் சம்மதித்தார். பாண்டவர்கள்

தங்கள் தாயுடன் சேர்ந்து அறுவராக சேர்ந்து அந்த அந்தணரைத் தங்கள் புரோகிதராக அடைந்து, தங்கள் ஆட்சியுரிமையையும், தங்கள் நாட்டையும், பாஞ்சால மன்னனின் மகளையும் ஏற்கனவே அடைந்துவிட்டதாக நினைத்தனர். அந்த பாரத குலத்தின் காளைகள், குரு தெளமியரைத் தங்கள் புரோகிதராக அடைந்து, தாங்கள் பலம்பொருந்திய காப்பாளரின் கீழ் இருப்பதாக உணர்ந்தனர். வேதங்களின் உண்மைப் பொருளையும் அறநெறிகளின் விதிகளையும் அறிந்த அந்த உயர்ந்த ஆன்மா கொண்ட தெளமியர், அறம்சார்ந்த பாண்டவர்களுக்கு ஆன்மிக குருவாகி, அவர்களை தனது எஜமானர்கள் (எஜமானர்கள் என்றால் வடமொழியில் ஆன்மிக சீடர்கள் என்று அர்த்தமாம்) {எஜமானர் என்பது தமிழ் அல்ல. ஆனால் தமிழில் பொருளே திரிந்து வழங்கப்படுகிறதோ?} ஆக்கினார். புத்திகூர்மையுள்ள, பலம்பொருந்திய, தேவர்களைப் போன்ற விடாமுயற்சியுடன்

கூடிய வீரர்களான அறம் சார்ந்த பாண்டவர்களைக் கண்ட தெளமியர் அவர்கள் தங்கள் அரசரிமையையும், நாட்டையும் தங்கள் அறத் தகுதிகளினாலே ஏற்கனவே அடைந்துவிட்டதாகக் கருதினார். அந்த மனிதர்களின் மன்னர்கள், அந்த அந்தணரிடம் வாழ்த்து உச்சரிக்கப்பட்டு, அவரையும் அழைத்துக் கொண்டு, பாஞ்சால இளவரசியின் சுயம்வரத்திற்குச் செல்லத் தீர்மானித்தனர்.

பாஞ்சாலம் செல்கையில் - ஆதிபர்வம் பகுதி 186

(சுயம்வர பர்வம்)

பாஞ்சால நாட்டிற்குச் செல்லும் வழியில் பாண்டவர்கள் அந்தணர்களைச் சந்திப்பதும், அவர்களுடன் சேர்ந்த செல்ல உடன்படுவதும்.....

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அந்த ஐந்து சகோதரர்கள், அந்த மனிதப் புலிகளான ஐந்து பாண்டவர்கள், பாஞ்சால நாட்டையும், திரௌபதியையும், (அவளது திருமணத்தை ஒட்டி) அங்கு நடக்கப் போகும் விழாக்களையும் காண அந் நாட்டுக்குக் கிளம்பினர். அந்த மனிதப்புலிகள், அந்த எதிரிகளை ஒடுக்குபவர்கள் தங்கள் தாயுடன் செல்லும்போது, வழியில் எண்ணற்ற அந்தணர்கள் சேர்ந்து முன்னேறுவதைக் கண்டனர். ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), பிரம்மச்சாரிகளான அந்த அந்தணர்கள் பாண்டவர்களைக் கண்டு, "நீங்கள் எங்கே செல்கிறீர்கள்? எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?" என்று கேட்டனர். அதற்கு யுதிஷ்டிரன், "அந்தணக் காளைகளே, நாங்கள் எங்கள் தாயுடன் செல்லும் ஒருவயிற்றில் பிறந்த பிள்ளைகள் என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள். நாங்கள் ஏகசக்கர நகரத்தில் இருந்து வருகிறோம்." என்றான்.

அதற்கு அந்த அந்தணர்கள், "துருபதனின் வசிப்பிடமான பாஞ்சால நாட்டுக்குச் செல்லுங்கள். அங்கே பெரும் சுயம்வரம் நடக்கிறது. அச்சுயம்வரத்திற்காகப் பெரும் செல்வம் செலவழிக்கப்படுகிறது. நாங்கள் அங்குதான் செல்கிறோம். நாமனைவரும் ஒன்றாகச் செல்லலாம். இயல்புக்குமிக்க விழாக்கள் அங்கு (துருபதனின் வசிப்பிடத்தில்) நடைபெறும். துருபதன் என்று அழைக்கப்படும் அந்த சிறப்புமிருந்த யக்ஞசேனன், வேள்வி நெருப்பில் இருந்து ஒரு மகளை எழுப்பினான். (திரௌபதி) உங்களைக் கண்டு, உங்களில் மேன்மையான ஒருவரை வரிக்கலாம். பல போர்களில் ஈடுபட்டு, பெரும்பலம் வாய்ந்த கரங்களுடன் அழகாக இருக்கும் இந்த உனது தம்பிக்கு ஒருவேளை பெருஞ்செல்வம் கிடைக்கலாம்," என்றனர்.

தாமரை இதழ்களைப் போன்றக் கண்களும், குறையற்ற குணங்களும் கொண்ட அந்த இளமையும், புத்திசாலித்தனமும் கொண்ட மங்கை மிகுந்த அழகுடையவள் ஆவாள். களங்கமற்ற அந்தக் கொடியிடை திரௌபதியின் மேனியில் எழும் நீலத்தாமரையின் நறுமணம் இரண்டு மைல்களுக்கு வீசும். அவள், துரோணரை அழிக்கப் பிறந்தவனும், பலம்பொருந்திய கரங்களுக்குச் சொந்தக்காரனும், பெரும் வீரமும் கொண்ட திருஷ்டத்யும்னனின் தங்கையாவாள்.

திருஷ்டத்யும்னன் இயற்கைக் கவசத்துடனும், மற்றும் வாள், வில் அம்புகளுடன் நெருப்பிலிருந்து இரண்டாவது நெருப்பாகப் பிறந்தவனாவான். யக்ஞசேனனின் மகள், அங்கு அழைக்கப்பட்ட இளவரசர்களிலிருந்து தனது கணவனைத் தேர்ந்தெடுப்பாள். அவளைக் காணவும், அங்கு நடக்கும் வானுலகில் நடக்கும் திருவிழாவைப் போன்ற விழாக்களைக் காணவும் நாங்கள் அங்கு செல்கிறோம். அச்சுயம்வரத்திற்கு பல நிலங்களிலிருந்து மன்னர்களும், இளவரசர்களும் வருவார்கள். அவர்களனைவரும் பெரும் வேள்விகளை நடத்தி அந்தணர்களுக்கு பெரும் செல்வத்தைப் பரிசாக அளித்தவர்களாக, கல்விக்குத் தங்களை அர்ப்பணித்தவர்களாக, சிறப்பு வாய்ந்தவர்களாக, கடும் தவம்

கொண்டவர்களாக, இளமையும் அழகும் கொண்டவர்களாக, பெரும் ரத வீரர்களாக, கரங்களின் சாதனைக்குச் சொந்தக்காரர்களாகவும் இருப்பார்கள். அந்த மங்கையை வெல்ல விரும்பி வந்திருக்கும் அந்த ஏகாதிபதிகள், அங்கே பெரும் செல்வத்தையும், பசுக்களையும், உணவையும் பல மகிழ்ச்சியுட்டும் பொருட்களையும் தானமாகத் தருவார்கள். அவர்கள் கொடுப்பதைப் பெற்றுக் கொண்டும், சுயம்வரத்திற்கு சாட்சியாக இருந்தும், விழாக்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து, அதன்பிறகு

நாம் எங்கு செல்ல நினைக்கிறோமோ அங்கு செல்லலாம். அந்தச் சுயம்வரத்திற்குப் பல நடிகர்களும், பாடகர்களும், ஆடற்கலைஞர்களும், புராணங்களையும் பழங்கதைகளையும் உரைப்பவர்களும், பெரும் விளையாட்டு வீரர்களும் பல நாடுகளிலிருந்து வருவார்கள். இவை அனைத்தையும் கண்டு, அங்கு நமக்குத் தரப்படும் பொருட்களைப் பெற்று, எங்களுடனே நீங்களும் திரும்பி வாருங்கள். நீங்கள் அனைவரும் தேவர்களைப் போல அழகாக இருக்கிறீர்கள். ஒருவேளை, கிருஷ்ணை (திரௌபதி) உங்களைக் கண்டு, உங்களில் மேன்மையான ஒருவரை வரிக்கலாம். பல போர்களில் ஈடுபட்டு, பெரும்பலம் வாய்ந்த கரங்களுடன் அழகாக இருக்கும் இந்த உனது தம்பிக்கு ஒருவேளை பெருஞ்செல்வம் கிடைக்கலாம்." என்றனர்.

"அந்தணர்களின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட யுதிஷ்டிரர், "அந்தணர்களே, நாங்களும் உங்களுடன் வருகிறோம். நாம் அனைவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து அம்மங்கையின் சுயம்வரத்தையும், அந்த அற்புதமான விழாவையும் காணலாம்" என்றான்.

சுயம்வர அரங்கிற்கு வந்தாள் திரௌபதி! - ஆதிபர்வம் பகுதி 187

(சுயம்வர பர்வ தொடர்ச்சி)

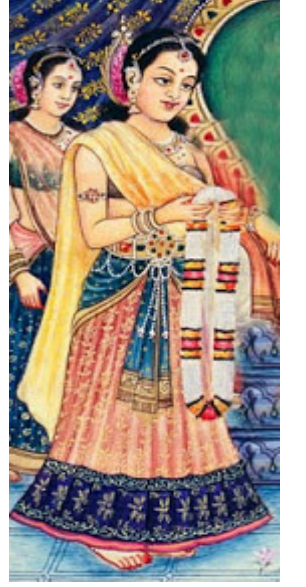
பாண்டவர்கள் பாஞ்சாலம் செல்கையில் நடுவில் வியாசரைச்சந்திப்பதும், பாஞ்சாலம் சென்று இரந்துண்டு வாழ்ந்து ஒரு குயவன் வீட்டில் வசித்தலும், திரௌபதியின் சுயம்வரத்தை துருபதன் அறிவிப்பதும், திரௌபதி மங்கள நீராடி சுயம்வர மண்டபத்திற்கு வருவதும், குறியை அடிப்பவர்கள் திரௌபதியின் கரம் பற்றலாம் என்று திருஷ்டத்யும்னன் அறிவிப்பதும்.

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "ஓ ஜனமேஜயா, அந்தணர்களால் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட பாண்டவர்கள், மன்னன் துருபதனால் ஆளப்படும் தென்பாஞ்சாலத்தை நோக்கி முன்னேறினர். அப்படி அவர்கள் (பாண்டவர்கள்) செல்லும் வழியில் பாவங்களற்ற, சுத்தமான ஆன்மாவைக் கொண்ட சிறப்பு மிகுந்த துவைபாயண முனிவரைக் (வியாசரைக்) கண்டனர்.

முனிவரை (வியாசரை) முறையாக வணங்கி, அவரால் (வியாசரால்) கவுரவிக்கப்பட்டு, அவரது உத்தரவின் பேரில் துருபதனின் வசிப்பிடத்திற்கு முன்னேறினர். அந்தப் பலம் வாய்ந்த ரத வீரர்கள் வழியில் அழகான வணங்களையும், தடாகங்களையும் கண்டு அங்கே சிறிது காலம் தங்கி மெது மெதுவாக முன்னேறினர். கல்விக்குத் தங்களை அர்ப்பணித்து, செயல்களில் சுத்தமாக, இனிமையாக, இன்சொல் பேசுகிறவர்களான பாண்டவர்கள், கடைசியாக பாஞ்சாலர்களின் நாட்டில் நுழைந்தனர். தலைநகரையும் (தலைநகர் காம்பில்யத்தையும்) கோட்டையையும் கண்டு, ஒரு குயவனின் (பாணை செய்பவர்) வீட்டில் வசித்தனர். இரந்துண்டு வாழும் வாழ்க்கை முறையை அனுசரித்து அந்தணத் தொழிலைக் கைக்கொண்டனர். அந்த துருபதனின் தலைநகரில் (காம்பில்யத்தில்) யாரும் அந்த வீரர்களை அடையாளம் காணவில்லை.

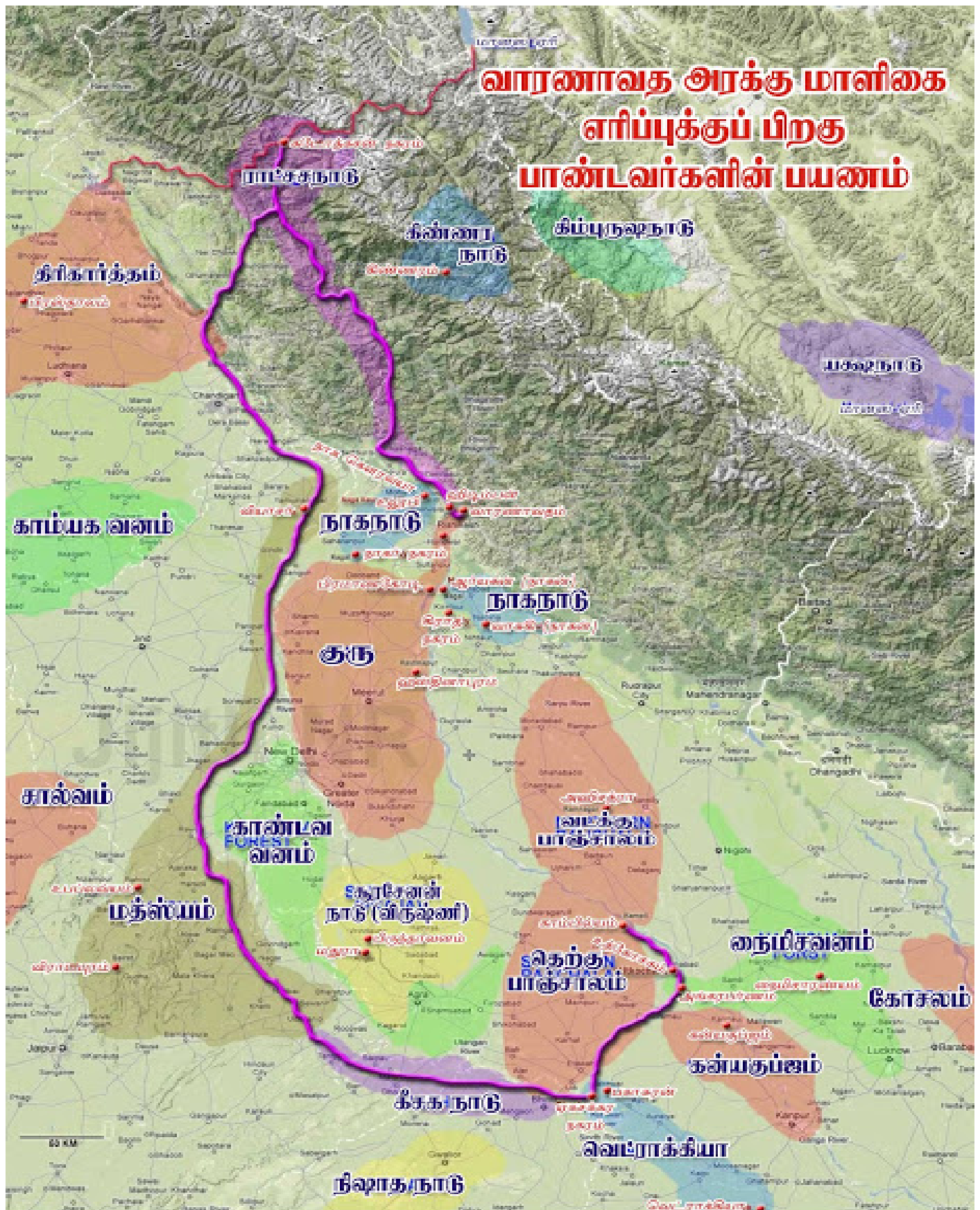
யக்ஞசேனன் (துருபதன்), தனது மகளை (திரௌபதியை) பாண்டுவின் மகனான கிரீடிக்குக் (அர்ஜுனுக்கு) கொடுப்பதென்ற ஆசையை மனதில் வைத்திருந்தான். ஆனால் இதுகுறித்து அவன் (துருபதன்) யாரிடமும் பேசவில்லை.

ஓ ஜனமேஜயா, பாஞ்சால மன்னன் (துருபதன்), அர்ஜுனனை மனதில் கொண்டு, அர்ஜுனனைத் தவிர வேறு யாராலும் நாணேற்ற முடியாத ஒரு உறுதியான வில்லைத் தயாரித்தான். அந்தமன்னன் (துருபதன்) வானத்தில் ஒரு இயந்திரத்தைச் செய்து, அதில் ஒரு குறியையும் அந்த இயந்திரத்தில் இணைத்தான். பிறகு துருபதன், "இந்த வில்லில் நாணேற்றி, நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட இந்தக் கணைகளைக் கொண்டு மேலே இந்த இயந்திரத்தில் இருக்கும் குறியை அடிப்பவன் எனது மகளை (திரௌபதியை) பெறுவான்" என்று சொன்னான் (துருபதன்).

வைசம்பாயனர், "இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லி, துருபதன் சுயம்வரத்தை அறிவித்தான். ஓ பாரதா (ஜனமேஜயா), இதைக்கேட்ட மற்ற நாடுகளின் மன்னர்கள் அவனது (துருபதனது) தலைநகரத்திற்கு (காம்பில்யத்திற்கு) வந்தனர். அங்கே பல சிறப்பு மிகுந்த முனிவர்களும் அந்த சுயம்வரத்தைக் காண வந்தனர். ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), அங்கே, துரியோதனனும், கௌரவர்களும் கர்ணனை அழைத்துக் கொண்டு வந்தனர். அங்கே பல மேன்மைமிகு அந்தணர்கள் பலநாடுகளில் இருந்தும் வந்திருந்தனர். அங்கு வந்திருந்த ஏகாதிபதிகள் அனைவரும் சிறப்பு மிகுந்த துருபதனால் நன்கு மதித்து வரவேற்கப்பட்டனர். சுயம்வரத்தைக் காண விரும்பிய குடிமக்கள், கடல் என ஆர்ப்பரித்து, அந்த அரைவட்ட அரங்கத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த மேடைகளில் அமர்ந்தனர். அந்த ஏகாதிபதி (துருபதன்) அந்தப் பெரிய அரங்கினுள் வடகிழக்கு வாயில் வழியாக வந்தான். பல அழகிய அறைகளுடன் இருந்த அந்த அரங்கமே துருபதன் தலைநகரத்திற்கு (காம்பில்யத்திற்கு) வடகிழக்கில் சமதளமான தரை கொண்ட ஒரு அதிர்ஷ்டமான இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து அதில் அமைக்கப்பட்டது. அந்த அரங்கம் எல்லா புறமும் உயர்ந்த சுவர்களுடன், சுற்றிலும் அகழியுடன், ஆங்காங்கே அலங்கார வளைவுகள் கொண்ட வாயில்களுடனும் இருந்தது. பலநிற துணிகள் ஆங்காங்கே அலங்காரமாக சுவர்களில் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. எக்காளத்தின் (ஊதுகுழல், trumpet) ஒசையும், கருப்பு கற்றாழையின் (black aloes) நறுமணமும், அந்த அரங்கத்தை நிரப்பியது. ஆங்காங்கே சந்தனம் தெளிக்கப்பட்டு, மலர் அலங்காரங்கள் செய்யப்பட்டிருந்தன. அந்த அரங்கம் உயர்ந்த அறைகள் சூழ்ந்து முடிதும் வெண்மையாக கைலாச மலையை முட்டி நிற்கும் மேகத்தின் நிறம் கொண்டிருந்தது. அந்த அரங்கத்தின் ஜன்னல்கள் தங்க இழைகள் கொண்டு வலை பிண்ணப்பட்டிருந்தன; சுவர்களில் வைரமும், விலை மதிப்பில்லா கம்பளங்களும், துணிகளும் பதிக்கப்பட்டிருந்தன. அதிலிருந்த அனைத்து அறைகளும் மலர் வளையங்களுடனும், மலர் மாலைகளுடனும், அற்புதமான கற்றாழைகளின் நறுமணத்துடன் முடிதும் வெண்ணிறமாக ஒருகறையும் இல்லாமல் அன்னத்தின் கடித்தைப் போல இருந்தன. அங்கே வீசிய நறுமணம் ஒரு யோஜனை (எட்டு மைல்கள்) தூரத்திற்கு நுகர முடிந்தது. அந்த அறைகள் ஒவ்வொன்றும் நூறு {100} கதவுகளுடன் பெரும் கூட்டத்தை உள்ளே அனுமதிக்கும் வகையில் இருந்தது. அவை விலைமதிப்பில்லா படுக்கைகளுடனும், கம்பளங்களுடனும், பல உலோகங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, இமயத்தின் முகடுகளைப் போல இருந்தன. அங்கே இருந்த ஏழு அடுக்கு வீடுகளில் துருபதனால் அழைக்கப்பட்டிருந்த பல ஏகாதிபதிகள் தங்கள் மேனியில் பலதரப்பட்ட ஆபரணங்களை அணிந்து கொண்டு ஒருவரை ஒருவர் அழகில் விஞ்சி அங்கே தங்கினர். "கிருஷ்ணை"யை ("திரௌபதி"யைக்) காண அந்த அரங்கத்தில் இருந்த மேடையில் அமர்ந்த அந்த நகரத்திலும் நாட்டிலும் வசிக்கும் குடிமக்கள், அங்கே குடிமிய மன்னர்கள் சிங்கங்கள் போன்று பெரும் சக்தி கொண்டு பெரும் ஆன்மாவாக அந்த அறைகளில் இருப்பதைக் கண்டனர். அந்த ஆட்சி உரிமை பெற்ற உயர்ந்தவர்கள் அனைவரும் கருங்கற்றாழையின் நறுமணக் குழம்பைப் பூசி மணத்துடன் இருந்தனர். பெரும் சுதந்திரத்துடன் அவர்கள் அனைவரும் பிரம்மனை வழிபட்டு, தங்கள் நாடுகளை அனைத்து எதிரிகளிடம் இருந்தும் காத்தனர். தங்கள் தங்கள் நற்செயல்களின் மூலம் அவர்கள் முழு உலகத்தாலும் விரும்பப்பட்டார்கள்.

அந்த அரைவட்ட அரங்கினுள் பாண்டவர்களும் நுழைந்தனர். அவர்கள் அந்தணர்களுடன் அமர்ந்து பாஞ்சால மன்னனின் (துருபதனின்) ஒப்பற்ற செழுமையைக் கண்டனர். அங்கே கூடியிருந்த இளவரசர்கள், அந்தணர்கள் மற்றும் மற்ற மனிதர்களின் கூட்டம் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன், நாடக நடிகர்கள் மற்றும் ஆடல் கலைஞர்களின் திறமைகளைக் காட்டும் நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு (தொடர்ச்சியாக அனைத்து வகை செல்வங்களையும் பெரும் பரிசாகப் பெற்றதால்) நாளுக்கு நாள் குண்டாகத் தொடங்கினர். ஓ மன்னா

{ஜனமேஜயா}, அது பல நாட்களுக்குத் தொடர்ந்தது. பதினாறாவது {16} நாளில் அது நிறைந்தது. ஓ பாரதகுலத்தின் காளையே {ஜனமேஜயா}, துருபதனின் மகள் {திரௌபதி}, தன்னை சுத்திகரித்துக் கொண்டு, அந்த அரைவட்ட அரங்கினுள் நுழைந்தாள். அவள் விலைமதிப்பற்ற ஆடைகளும், அனைத்து ஆபரணங்களும் பூண்டிருந்தாள். தனது கரங்களில் ஒரு தங்கத் தட்டையும் மலர் மாலையையும் வைத்திருந்தாள். பிறகு அந்த சந்திர குலத்தின் புரோகிதரான மந்திரங்கள் அறிந்த

ஒரு புனிதமான அந்தணர், வேள்வி நெருப்பை மூட்டி, சுத்திகரிக்கப்பட்ட நெய்யை ஊற்றினார். அப்படி நெய்யை ஊற்றி அக்னியைத் திருப்திப்படுத்தி, மற்ற அந்தணர்களை அதிர்ஷ்ட துத்திரங்களை உச்சரிக்க வைத்து, சுற்றிலும் இசைக்கப்பட்ட இசை வாத்தியங்களை நிறுத்தினார். ஓ ஏகாதிபதியே {ஜனமேஜயனே}, அந்த அரங்கமே அசைவற்று அமைதியானது. மேகத்தைப் போன்ற ஆழ்ந்த குரலுடைய திருஷ்டத்யும்னன் தனது தங்கையின் {திரௌபதியின்} கரம் பற்றி அந்தக் கூட்டத்திற்கு நடுவில் நின்றான். அப்படி நின்று சத்தமான குரலில், மேகத்தின் கர்ஜனைப் போல, அழகான வார்த்தைகளில் சிறந்த முறையில் பேசினான். அவன் {திருஷ்டத்யும்னன்}, "கூடியிருக்கும் மன்னர்களே கேளுங்கள். இதுதான் வில், இதுதான் குறி, இவைதான் கணைகள். இந்த ஐந்து கணைகளால், அதோ அந்த இயந்திரத்தில் இருக்கும் துளையின் வழியாக, அதற்கு அப்பால் இருக்கும் குறியை அடிக்க வேண்டும். உண்மையாகச் சொல்கிறேன் நல்ல குலத்தில் பிறந்து, அழகுடன் கூடி பலம் கொண்ட எவரும், இன்று இந்த அருஞ்செயலைச் சாதித்து, எனது தங்கை கிருஷ்ணையை {திரௌபதியை} தனது மனைவியாக அடையலாம்," என்றான். கூடியிருந்த ஏகாதிபதிகளிடம் இப்படிச் சொன்ன துருபதனின் மகன் {திருஷ்டத்யும்னன்}, தனது தங்கையிடம் {திரௌபதியிடம்}, அங்கே கூடியிருந்த பூமியின் {நாடுகளின்} தலைவர்களின் பெயர், குலம் மற்றும் சாதனைகளைச் சொன்னான்" {திருஷ்டத்யும்னன்}.

சுயம்வரத்திற்கு வந்த மன்னர்கள் யார்? - ஆதிபர்வம் பகுதி 188

(சுயம்வர பர்வத் தொடர்ச்சி)

சுயம்வரத்திற்கு வந்த மன்னர்களின் பெயர்களை திரௌபதிக்கு திருஷ்டத்யும்னன் விளக்குவது!

திருஷ்டத்யும்னன் சொன்னான், "துரியோதனன், துர்விசகன், துர்முகன், துஷ்பிரதர்ஷனன், விவின்சதி, விகர்ணன், ஸஹன், துட்சாசனன், யுயுத்சு, வாயுவேகன், பீமவேகரவன், உக்ராயுதன், பலாகி, கனகாயு, விரோசனன், சுகுந்தலன், சித்ரசேனன், சுவர்சன், கனகத்வஜன், நந்தகன், வாஹுசலி, துஹுந்தன், விகடன் ஆகிய இவர்களும், ஓ தங்கையே, மேலும் கர்ணனுடன் கூடிய திருதராஷ்டிரனின் பல பலம்பொருந்திய மகன்களும் உனது கரங்களுக்காக இங்கே வந்திருக்கின்றனர்.

கூத்திரியர்களில் காளையான கணக்கிலடங்கா மற்ற சிறப்பு மிகுந்த ஏகாதிபதிகளும் உனக்காக வந்திருக்கின்றனர். சகுனி, சுபலன், விரிசகன், பிரிகஹத்பலன் ஆகிய காந்தார மன்னரின் மகன்களும் வந்திருக்கிறார்கள். ஆயுதம் தாங்கியவர்களில் முதன்மையான சிறப்பு மிகுந்த அஸ்வத்தாமன், போஜன், ஆகியோர் தங்களை நன்கு அலங்கரித்துக் கொண்டு இங்கு வந்திருக்கின்றனர். பிருஹந்தன், மணிமானன், தண்டதாரன், சுகதேவன், ஜெயத்சேனன், மேகசந்தி, சங்கன் மற்றும் உத்தரன் ஆகிய தனது இரு மகன்களுடன் விராடன், வர்தட்சேமி, சுசர்மன், சேனவிந்து, சுனாமா மற்றும் சுவர்சா ஆகிய தனது இரு மகன்களுடன் சுகேது, சுசித்ரன், சுகுமாரன், விரிகன், சத்யதிரிதி, தூர்யத்வஜன், ரோசமானன், நீலன், சித்ராயுதன், அங்குமான், சேகிதனன், பெரும் பலம் வாய்ந்த ஸ்ரேணிமான், சமுத்ரசேனனின் பெரும் பலம் பொருந்திய மகன் சந்திரசேனன், ஜராசந்தன், தந்தையும் மகனுமான விதண்டனும் தண்டனும், பெளந்தரகன், வாசுதேவன், பெரும் சக்தி வாய்ந்த பகதத்தன், காளிங்கன், தம்ரலிப்தன், பட்னாவின் மன்னன், வீரனான ருக்மாங்கதன் என்ற தனது மகனுடன் வந்திருக்கும் மத்ர மன்னனான பெரும் ரத வீரன் சல்லியன், ருக்மரதன், பெரும் ரத வீரர்களான பூரி, பூரிஸ்ரவஸ் மற்றும் சாலன் என்ற தனது மகன்களுடன் குரு வம்சத்தில் வந்த சோமதத்தன், சுதகேஷனன், புரு குலத்தைச் சேர்ந்த கம்போஜன், பிரிகத்வலன், சுஷேனன், உசீநராவின் மகனான சிபி, கருஷ மன்னன் பத்சரனிஹந்தன், சங்கர்ஷணன் (பலதேவன்)

(பலராமன்), வாசுதேவன் (கிருஷ்ணன்), ருக்மியின் பலம் பொருந்திய மகன், சம்பன், பிரத்யும்னனின் மகன் சருதேஷ்ணன், கதன், அக்ருரன், சாத்யகி, உயர் ஆன்ம உத்தவ, ஹிரிதிகனின் மகன் கிருதவரமன், பிரிது, விப்ரிது, விதுரதன், கங்கன், சங்குவும் கவேஷ்ணன், அசுவாஹன், அனிருதன், அமிகன், சரிமேஜயன், வீரனான் வாதாபி ஜில்லி பிண்டரகன், பலம்வாய்ந்த உசீநரன், ஆகிய விரிஷ்ணி குலத்தைச் சேர்ந்தோர், பகீரதன், பிரிஹத்கூதரன், சிந்துவின் மகனான ஜெயத்ரதன், பிரிஹத்ரதன், பால்ஹிகன், பலம்பொருந்திய ரத வீரன் ஸ்ருதயு, உலூகன், கைதவன், சித்ராங்கதன், சுவாங்கதன், மிக புத்திசாலியான வத்சராஜன், கோசல மன்னன், சிசுபாலன் மற்றும் பலம்பொருந்திய ஜராசந்தன் ஆகியோரும், மேலும் பல பெரும் மன்னர்களும், உலகம் முழுவதும் கொண்டாடப்படும் கூத்திரியர்களும், ஓ அருளப்பட்டவளே, உனக்காக வந்திருக்கிறார்கள். பெரும் வீரம் கொண்ட இவர்கள் அந்தக் குறியை அடிப்பார்கள். இவர்களில் யாரெல்லாம் அக்குறியை அடிக்கிறார்களோ, அவர்களில் ஒருவரை நீ உனது கணவராகத் தேர்ந்தெடுக்கலாம்."

காட்சியில் வந்த நாயகன் {கிருஷ்ணன்}! - ஆதிபர்வம் பகுதி 189

(சுயம்வர பர்வத் தொடர்ச்சி)

பாண்டவர்கள், அந்தணர்களுக்கு மத்தியில் இருப்பதை அறிந்த கிருஷ்ணன், பலராமருக்கு அதைச் சுட்டிக் காட்டியதும்; வில்லைப் பார்த்து சில அரசர்களின் ஆசை ஒழிந்ததும்; பல அரசர்கள் வில்லில் நானேற்ற முடியாமல் பங்கமடைந்ததும்; அர்ஜுனன் வில்லில் நானேற்ற எழுந்ததும்.....

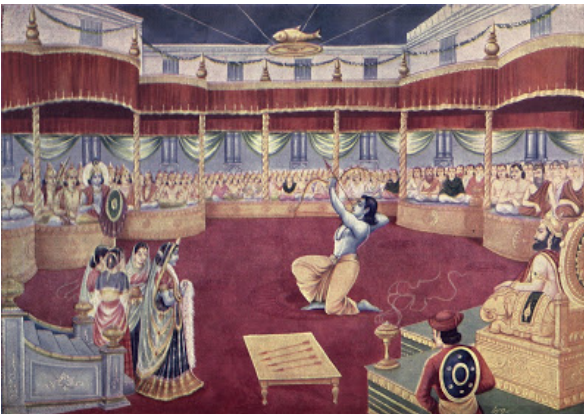
வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பிறகு காதுகளில் வளையங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த இளமையான இளவரசர்கள், ஒருவருக்கொருவர் மேலோங்கும் வகையில் தங்களை, ஆயுத சாதனை செய்தவர்களாகவும், பெரும் பலத்தைக் கொடையாகக் கொண்டிருப்பதாகவும் நினைத்துக் கொண்டு, தங்கள் ஆயுதங்களைச் சுழற்றிக் கொண்டு எழுந்தனர். அவர்கள் தங்கள் அழகிலும், வீரத்திலும், குலவழியிலும், அறிவிலும், செல்வத்திலும், இளமையிலும் கர்வம் கொண்டு, இமயத்தின் மதம் பிடித்த யானைகளைப் போல இருந்தனர். ஒருவரை ஒருவர் பொறாமையுடன் பார்த்து, காமதேவனின் வசப்பட்டு, "கிருஷ்ணை {திரௌபதி} எனதே" என்று சொல்லிக்கொண்டு தங்கள் அரச ஆசனங்களில் இருந்து திடீரென எழுந்தனர். கூத்திரியர்கள் ஒவ்வொருவரும் துருபதனின் மகளை {திரௌபதியை} வெல்லும் விருப்பத்தோடு, மலைகளின் அரசன் மகள் உமாவைச் சூழ்ந்து நிற்கும் தேவர்கள் போல அந்த அரங்கத்தில் கூடியிருந்தனர். மலர்களால் ஆன வில்லைக் கொண்டிருக்கும் தேவனின் {மன்மதனின்} கணைகளால் தாக்கப்பட்டு, கிருஷ்ணையின் நினைவால் இதயத்தைத் தொலைத்த அந்த அரங்கத்திலிருந்த இளவரசர்கள், அந்தப் பாஞ்சால மங்கையை {திரௌபதியை} வெல்வதற்காகத் தங்கள் சிறந்த நண்பர்களைக் கூட பொறாமையுடன் கண்டனர். ருத்ரர்கள், ஆதித்யர்கள், வசுக்கள், அசுவினி இரட்டையர்கள், ஸ்வதர்கள், மருதர்கள் கூடி வர, குபேரனும் யமனும் முன்னணியில் நடக்க, தேவர்கள் தங்கள் ரதங்களில் அந்த இடத்திற்கு வந்தனர். அங்கே தைத்தியர்கள், சுபர்ணர்கள், நாகர்கள், தெய்வீக முனிவர்கள், குஹ்யர்கள், சாரணர்கள், விஸ்வவசுக்கள், நாரதர், பர்வதர், அப்சரஸ்களுடன் கூடிய முக்கிய கந்தர்வர்களும் அங்கே வந்தனர்.

ஹாலாயுதன் (Valadeva_பலதேவன்) (பலராமன்), ஜனார்த்தனன் {கிருஷ்ணன்} மற்றும் மற்ற விருஷ்ணி குல {யாதவ குல} தலைவர்கள், அந்தகர்கள் மற்றும் கிருஷ்ணனின் தலைமையை ஏற்ற மற்ற யாதவ குடிகளும் அந்தக் காட்சியைக் கண்டு அங்கே இருந்தனர். திரௌபதியால் ஈர்க்கப்பட்ட ஐந்து பாண்டவர்களும் மதம் பிடித்த யானைகளைப் போல அமர்ந்திருந்தனர். தாமரைகளால் நிறைந்த தடாகம் போலவும், சாம்பலால் மூடப்பட்ட நெருப்பு போலவும் இருந்த அந்தப் பாண்டவர்களைக் கண்ட யது குல வீரர்களில் முதன்மையான கிருஷ்ணன் சிறிது நேரம் சிந்தித்தான். பிறகு ராமனிடம் (Valadeva_பலதேவனிடம்) (பலராமன்), "அது யுதிஷ்டிரன், அது பீமன், அது ஜிஷ்ணு (அர்ஜுனன்); அது அந்த இரட்டையர்கள்," என்று கிருஷ்ணன் சொன்னான். ராமன் (பலராமன்) மெதுவாக அவர்கள் அனைவரையும் ஆய்ந்து, திருப்தியான கண்ணோட்டத்துடன் கிருஷ்ணனைக் கண்டான். மற்ற மன்னர்களின் மகன்களும், பேரன்களும், கோபத்தில் தங்கள் உடுகளைக் கடித்துக் கொண்டு, கண்களும், இதயங்களும், நினைவுகளும் கிருஷ்ணையின்

{திரௌபதியின்} மேல் நிலைத்திருக்க, அங்கிருந்த பாண்டவர்களைக் கவனியாமல், தங்கள் கண்களை அகல விரித்து திரௌபதியை மட்டும் கண்டனர். பலம் பொருந்திய கரங்களுடைய பிருதையின் மகன்களும் {யுதிஷ்டிரன், பீமன், அர்ஜுனன்}, அந்த சிறப்பு மிகுந்த இரட்டை வீரர்களும் {நகுலன், சகாதேவன்}, திரௌபதியைக் கண்டு, காமனின் கணையால் அடிக்கப்பட்டிருந்தனர்.

தெய்வீக முனிவர்கள், கந்தர்வர்கள், சுபர்ணர்கள், நாகர்கள், அசுரர்கள், சித்தர்கள் கூடியிருக்க, தெய்வீக மலர்கள் தூவி, தெய்வீக நறுமணம் வீச, மேளத்தின் ஓசையும், கணக்கற்ற மனிதக் குலர்களும் ஒலிக்க, புல்லாங்குழலின் அமைதியான இசை எதிரொலிக்க, வீணை மற்றும் சிறு முரசின் இசை அந்த சுற்றுவட்டாரத்தையே நிரப்ப தேவர்களின் ரதம் உள்ளே நுழைவதற்கு இடமில்லாமல் இருந்தது. பிறகு, கர்ணன், துரியோதனன், சால்வன், சல்யன், அஸ்வத்தாமன், கிரதன், சுனிதன், வக்ரன், கலிங்க மன்னன், பங்கன், பாண்டியன் {பாண்டிய மன்னன்}, பெளந்தரன், விதேக மன்னன், யவனர்கள் தலைவன், மற்றும் மற்ற மன்னர்களின் மகன்களும் பேரண்களுமான தாமரைக் கண் கொண்ட அந்த அரசரிமை பெற்ற இளவரசர்கள், ஒருவர் பின் ஒருவராக, அந்த ஒப்பற்ற அழகுடைய மங்கையை அடைய தங்கள் வீரத்தைக் காண்பிக்கத் துவங்கினர். கிரீடங்களாலும், மாலைகளாலும், கை வளையங்களாலும், மற்ற ஆபரணங்களாலும், அலங்கரிக்கப்பட்டு, பெரும் பலத்துடனும், பெரும் வீரத்துடனும் இருந்த அந்த இளவரசர்கள், தங்கள் பலமும் சக்தியும் வெடித்துச் சிதற முயற்சித்தாலும், கற்பனையில் கூட அந்த இயல்புக்கு மிக்க உறுதியுடைய வில்லுக்கு நாணேற்ற முடியவில்லை. "அந்த மன்னர்களில் சிலர், தங்கள் பலம், கல்வி, நிபுணத்துவம், சக்தி ஆகியவற்றை உபயோகப்படுத்தி தங்கள் உதடுகள் வீங்க அந்த வில்லுக்கு நாணேற்ற முயன்றனர். ஆனால், அப்படிச் செய்த அவர்கள் தரையில் தூக்கி வீசப்பட்டு, சிறிது நேரம் அசைவற்றுக் கிடந்தனர். தங்கள் சக்தி விரையமாகியதால், தங்கள் கிரீடங்களும் மாலைகளும் நடிவ, பெரு மூச்சு வாங்கி, இனி தங்களால் அந்த அழகான மங்கையை வெல்ல முடியாது என்று சாந்தமடைந்தனர். அந்த கடினமான வில்லால் தூக்கி விசப்பட்டு, மாலைகளும், கை வளையங்களும் கலைந்து அவர்கள் பெரும் துயர் கொண்டனர். அங்கே கூடியிருந்த ஏகாதிபதிகள் கிருஷ்ணையை {திரௌபதியை} அடையும் நம்பிக்கை இல்லாமல், துக்கத்துடன் இருந்தனர்.

அந்த ஏகாதிபதிகளின் துயரைக் கண்ட வில்லைச் சுமப்பவர்களில் முதன்மையான கர்ணன், அந்த வில்லிருக்கும் இடத்திற்குச் சென்றான். அவ்வில்லை விரைவாகத் தூக்கி, நாணேற்றி, அந்த நாணில் கணைகளைப் பொருத்தினான். துரியனின் மகனும், துத குலத்தைச் சேர்ந்தவனுமான கர்ணன் நெருப்பைப் போல அல்லது சோமனைப் போல அல்லது துரியனே வந்தது போல, அந்தக் குறியை அடிக்கத் தீர்மானித்ததைக் கண்ட வில்லாளிகளில் முதன்மையானவர்களான பாண்டுவின் மகன்கள், அந்தக் குறி அடிக்கப்பட்டு, தரையில் விழுந்ததாகவே நினைத்தனர். ஆனால், கர்ணனைக்

கண்ட திரௌபதி சத்தமாக, "நான் ஒரு துதனை எனது தலைவனாகக் கொள்ள மாட்டேன்." என்றாள். இதைக்கேட்ட கர்ணன், எரிச்சலுடன் சிரித்து, மேல்நோக்கித் துரியனைப் பார்த்து, வட்டமாக வளைக்கப்பட்ட வில்லை ஒருபுறமாகத் தூக்கி ஏறிந்தான். பிறகு பல கூத்திரியர்களும் அந்த சாதனையைக் கைவிட்ட பிறகு, தமகோசனின் மகனான, யமனுக்கு ஒப்பான அந்த சிறப்பு மிகுந்த சேதி நாட்டு மன்னன் சிசுபாலன், வீரத்துடன் உறுதி பூண்டு, அந்த வில்லுக்கு நாணேற்றும் பெருமுயற்சியில், முழங்கால் மடிந்து பூமியில்

விழுந்தான்.

பெரும் பலமும் சக்தியும் கொண்ட மன்னன் ஜராசந்தன், அந்த வில்லை அணுகி அங்கே சிறிது நேரம் அசைவற்ற மலைபோல நின்றான். அவனும் அந்த வில்லால் தூக்கியெறியப்பட்டு, முழங்கால் மடிந்து தரையில் விழுந்தான். அப்படி விழுந்த அவன், விரைவாக எழுந்து அந்த அரங்கத்தை விட்டு வெளியேறி தனது நாட்டுக்கு சென்றுவிட்டான். பிறகு மத்ர மன்னனான பெரும்

வீரன் சல்யன், பெரும் பலத்தைக் கொண்டு, அந்த வில்லின் நாணையேற்ற பெரும் முயற்சி செய்து முழங்கால் மடிந்து தரையில் விழுந்தான். கடைசியாக, மதிப்பிற்குரிய பலர் கூடியிருந்த அந்த சபையில், வீரர்களில் முதன்மையான அனைத்து மன்னர்களும் ஏளனப் பேச்சுக்கு உள்ளான போது, குந்தியின் மகனான ஜிஷ்ணு {அர்ஜுனன்}, அந்த வில்லில் நாணேற்ற விரும்பி, நாணேற்றி, கணைகளை அந்த வில்லின் நாணில் பொருத்தினான்.

குறியை அடித்த அர்ஜுனன் - ஆதிபர்வம் பகுதி 190

(சுயம்வர பர்வத் தொடர்ச்சி)

வில்லில் நாண் பொருத்த அர்ஜுனன் எழுந்தது பற்றி அந்தணர்கள் விவாதித்ததும்; அர்ஜுனன் வில்லில் நாணேற்றி குறியை அடித்ததும்; திரௌபதி அர்ஜுனனுக்கு மாலையிட்டதும்.....

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "எல்லா ஏகாதிபதிகளும் நாணேற்றுவதைக் கைவிட்டதும், அந்தச் சபையில் அந்தணர்கள் கூட்டமாக அமர்ந்திருந்த இடத்திலிருந்து உயர் ஆன்ம ஜிஷ்ணு {அர்ஜுனன்} எழுந்தான். இந்திரனின் பதாகை போன்ற நிறத்தைக் கொண்ட பார்த்தன் {அர்ஜுனன்} வில்லை நோக்கி முன்னேற்றுவதைக் கண்ட முக்கியமான அந்தணர்கள், தங்கள் மான் தோல்களை உயர்த்தி ஆட்டியபடி, சத்தமாக ஆர்ப்பரித்தனர். சிலர் இதை விரும்பவில்லை எனினும், மற்றும் சிலர் மிகவும் விரும்பினார்கள்.

புத்திசாலித்தனமும், முன்யோசனையும் கொண்ட இன்னும் சிலர், ஒருவருக்கொருவர், "அந்தணர்களே, பெரும் பலசாலியும், ஆயுதங்களின் அறிவியலையும் அதில் நிபுணத்துவம் அடைந்தவனுமான, கொண்டாடப்படும் கூத்திரியன், சல்யனாலேயே முடியாத போது, ஆயுதங்களில் பயிற்சியில்லாத, பலவீனமான அந்தண வாலிபன் ஒருவனால் எப்படி அந்த வில்லில் நாண் ஏற்ற முடியும்? குழந்தைத் தனமாக அவன் மேற்கொண்டிருக்கும் முடிக்கப்படாத இப்பணியில் அவன் வெற்றியடையவில்லை என்றால், இந்த ஏகாதிபதிகளின் கண்களுக்கு மொத்த அந்தணர்களும் ஏளனமாக நகைப்பிற்கிடமாகக் காட்சியளிப்பார்கள். அவன் உறுதியற்று, குழந்தைத் தனமாக, வறட்டுப் பெருமையால் {கர்வத்தால்} இக்காரியத்தை செய்ய விரும்புகிறான். ஆகையால், இந்த அந்தணன் அந்த வில்லின் நாணை ஏற்ற முயற்சிக்காதவாறு அவனைத் தடை செய்யுங்கள்" என்றனர்.

அதற்கு மற்றவர்கள், "நாம் கேலிப் பொருளாக்கப்பட மாட்டோம். அல்லது நமக்கு எந்த மரியாதை குறைவும் ஏற்பட்டுவிடாது. அல்லது ஆட்சி உரிமையில் உள்ளவர்களின் அதிருப்திக்கும் நாம் ஆளாக மாட்டோம்" என்றனர். சிலர், "யானையின் பெரும் துதிக்கையைப் போல இந்த அழகான வாலிபன் இருக்கிறான். அவனது தோள்களும், கரங்களும், தொடைகளும் நல்ல கட்டுமஸ்துடன் இருக்கின்றன. ஆனால், அவன் அமைதியில் இமயத்தைப் போல இருக்கிறான். இருப்பினும் சிம்மத்தைப் போன்ற நடை பயில்கிறான். அவனது வீரம், மதம் பிடித்த யானைக்கு ஒப்பாயிருக்கிறது. அவன் உறுதியுடனேயே இருக்கிறான். ஆகையால், அவன் இக்காரியத்தை நிறைவேற்றக் கூடும். அவனிடம் பலமும் உறுதியும் இருக்கின்றன. அவனுக்கு இவை இல்லை என்றால், அவன் தானாக இக்காரியத்தைச் செய்யத் துணிந்திருக்க மாட்டான். அது ஒரு புறம் இருக்க, அந்தணர்களால் முடியாதது இந்த உலகத்தில் எதுவும் கிடையாது. உணவைத் துறந்து, வெறும் காற்றையோ அல்லது வெறும் பழங்களையோ உண்டு, தங்கள் தவத்தைச் செய்து, இளைத்துப் போய் பலவீனமாக இருக்கும் அந்தணர்கள், தங்கள் சக்தியைப் பொருத்தமட்டில் மிக பலவான்களே ஆவர். ஒரு அந்தணன் செய்யும் செயலை இது சரி, இது தவறு என்றும், இந்தப் பெரும் காரியத்தை இவனால் செய்ய முடியாது என்றும், இது அருளுடையது, இது அருளற்றது என்றும் ஒருவன் குறைத்து மதிக்கக் கூடாது. ஜமதக்னி முனிவரின் மகன் ராமன் {பரசுராமன்}, போரில் அனைத்து கூத்திரியர்களையும் தோல்வியுறச் செய்திருக்கிறார். அகத்தியர் தனது

பிரம்மசக்தியின் மூலம் அளவற்ற கடலை முழுவதுமாகக் குடித்திருக்கிறார். ஆகையால், 'இந்த இளைஞன் அந்த வில்லில் சுலபமாக நாண் ஏற்றட்டும்' என்று சொல்லுங்கள்" என்றனர். அதற்கு பலர், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்றனர். பிறகும் அந்த அந்தணர்கள் தொடர்ந்து ஒருவருக்கொருவர் பேசிக் கொண்டே இருந்தனர்.

பிறகு, அர்ஜுனன் அந்த வில்லை அணுகி, அந்த இடத்தில் மலையைப் போல நின்றான். அந்த வில்லை வலம் வந்து {சுற்றி நடந்து}, வரம் அருளும் ஈசானனை {the lord Isana} வணங்கி, மனதில் கிருஷ்ணனையும் நினைத்துக் கொண்டு வில்லைக் கையிலெடுத்தான். ருக்மன், சுனிதன், வக்ரன், ராதையின் மகன், துரியோதனன், சல்யன் மற்றும் ஆயுதப் பயிற்சியிலும், அதன் அறிவியலிலும் நிபுணத்துவம் வாய்ந்த மன்னர்கள் நானேற்ற முடியாத வில்லில், இந்திரனின் மகனான அனைத்து மனிதர்களிலும் முதன்மை கொண்ட அர்ஜுனன், பெரும் சக்தி கொண்டு இந்திரனின் இளைய தம்பி போல (விஷ்ணு போல), கண் இமைப்பதற்குள் நானேற்றினான். அங்கே இருந்த ஐந்து கணைகளையும் எடுத்து, குறியை அடித்து, அக்குறியை இயந்திரத்தின் துளை வழியாகத் தரையில் விழ வைத்தான்.

பிறகு அங்கே பெரும் கூச்சலும் ஆர்ப்பரிப்பும் வானை நிறைத்து, அந்த அரங்கத்தில் பெரும் இரைச்சலை ஏற்படுத்தியது. அந்த எதிரிகளை அழிப்பவனான பார்த்தனின் {அர்ஜுனனின்} தலையில் தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர். ஆயிரக்கணக்கான அந்தணர்கள் தங்கள் மேலாடையை எடுத்து மகிழ்ச்சியுடன் ஆட்டத் தொடங்கினர். வெற்றி அடையாத ஏகாதிபதிகள் துன்பத்தாலும் மனத்தளர்ச்சியாலும் சோகமான வார்த்தைகளை உச்சரித்தனர். வானிலிருந்து மலர்கள் அந்த அரைவட்ட அரங்கம் முழுவதும் மழையெனப் பொழிந்தது. இசை வல்லுனர்கள் இசைக்க ஆரம்பித்தார்கள், பாடகர்களும் அறிவிப்பாளர்களும் இனிய குரலில் (சாதனை செய்த வீரனை) வாழ்த்தினார்கள். எதிரிகளை அழிப்பவனான துருபதன், அர்ஜுனனைக் கண்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சி கொண்டான். அச்சந்தர்ப்பத்தில் அந்த ஏகாதிபதி தனது படையைக் கொண்டு அந்த வீரனுக்கு உதவ நினைத்தான். ஆரவாரம் உச்சத்தையெட்டிய போது, அறம் சார்ந்த மனிதர்களில் {தர்மவான்களில்} முதன்மையான யுதிஷ்டிரன், மனிதர்களில் முதன்மையான அந்த இரட்டையர்களுடன், விரைவாக அந்த அரங்கத்தைவிட்டு அகன்று தங்கள் தற்காலிக இல்லத்திற்குத் திரும்பினான். இந்திரனைப் போல இருந்த பார்த்தன் {அர்ஜுனன்} குறியை அடித்ததைக் கண்ட கிருஷ்ணை {திரௌபதி} மிகவும் மகிழ்ச்சியுற்று, வெள்ளடை அணிந்து, மலர் மாலையுடன் அந்தக் குந்தியின் மகனை அணுகினாள். செயற்கரிய சாதனை புரிந்து திரௌபதியை வென்று, அரங்கத்தினுள் வெற்றியுடன் இருந்த அர்ஜுனனை அனைத்து அந்தணர்களும் வாழ்த்தி வணங்கினார்கள். தனக்கு மனைவியானவள் மிக நெருக்கமாகத் தொடர், அவன் {அர்ஜுனன்} வேகமாக அந்த இடத்தைவிட்டுச் சென்றான்.

பாண்டவர்களை அடையாளம்

காட்டிய கிருஷ்ணன்

ஆதிபர்வம் பகுதி 191

(சுயம்வர பர்வத் தொடர்ச்சி)

(மன்னர்கள் கோபம் கொண்டு துருபதனைக் கொல்லத் துணிவதும்; பீமனும், அர்ஜுனனும் போருக்குத் துணிந்து நிற்பதை அறிந்து, கிருஷ்ணனும் பலராமனும் பேசிக் கொள்வதும்...)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "(குறியை அடித்த)

அந்தணனுக்குத் தனது மகளை அளிப்பதற்கு மன்னன் (துருபதன்) தனது விருப்பத்தை வெளியிட்ட போது, அந்தச் சுயம்வரத்திற்கு அழைக்கப்பட்ட ஏகாதிபதிகள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு, திரௌபதி பெரும் கோபம் கொண்டனர். அவர்கள், "நம்மைக் கடந்து, நம் கூட்டத்தைப் புல்லென மதித்து, பெண்களின் முதன்மையான அவனது மகளை {திரௌபதியை} இந்த அந்தணனுக்கு அளிக்க விரும்புகிறான் இந்தத் துருபதன்! ஒரு மரத்தை நட்டு வைத்து, அது கனி

கொடுக்கும் சமயத்தில் அதை வெட்டுகிறான். அந்தப் பாவி நம்மை மதிக்கவில்லை; ஆகையால் அவனை நாம் கொன்று விடுவோம். அவனது வயதின் காரணமாக நாம் கொடுக்கும் பெரு மதிப்பையோ, வணக்கத்தையோ பெறும் தகுதி அவனுக்கில்லை. இப்படிப்பட்ட தீய குணங்களுக்காக, அனைத்து மன்னர்களையும் அவமதித்த அந்தப் பாவியை, அவனுடைய மகனுடன் சேர்த்துக் கொல்வோம்.

அனைத்து ஏகாதிபதிகளையும் அழைத்து, அவர்களுக்கு அற்புதமான உணவு கொடுத்து உபசரித்து, கடைசியில் நம்மை மதிக்கமாட்டேன் என்கிறான். தேவ சபை போன்ற இந்த மன்னர்கள் கூட்டத்தில், தனக்கு இணையான ஒரு ஏகாதிபதியைக் கூடவா அவன் காணவில்லை? சுயம்வரம் கூத்திரியர்களுக்கானது என்ற வேதத்தின் முடிவு நன்கு அறியப்பட்டது. ஒரு கூத்திரியப் பெண்ணால் கணவனாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட ஒரு அந்தணனுக்கு எந்த உரிமையும் இல்லை. மன்னர்களே, நம்மில் ஒருவரைக் கணவனாக இந்த மாது தேர்ந்தெடுக்க விரும்பவில்லை எனில், இவளை நெருப்பில் தூக்கிப் போட்டுவிட்டு நமது தேசங்களுக்கு நாம் திரும்பலாம். இந்த அந்தணனைப் பொருத்தவரை, அவன் விரும்பப்படாமலோ, பேராசையாலோ (விரும்பியோ விரும்பாமலோ) ஏகாதிபதிகளான நமக்கு காயத்தை ஏற்படுத்திவிட்டான். இருப்பினும் அவனைக் கொல்லக்கூடாது. நமது நாட்டின் உயிர்கள், செல்வங்கள், மகன்கள், பேரன்கள் இன்னும் என்னென்ன செல்வமெல்லாம் உண்டோ அவை எல்லாம் இந்த அந்தணர்களுக்காகவே. இருப்பினும் (இவனுக்கு) ஏதாவது செய்தாக வேண்டும். பழிக்கு அஞ்சியோ, ஒவ்வொரு வர்ணத்திற்கும் சொந்தமானதை சரியாகப் பராமரிக்க எண்ணியோ, இனி நடக்கப் போகும் சுயம்வரங்களில் இது போன்ற முடிவு ஏற்பட கூடாது" என்றனர்.

ஒருவருக்கு ஒருவர் இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டு, அந்த ஏகாதிபதிகளில் புலிகள் போன்றவர்கள், இரும்பு கதைகள், போன்ற பெரும் ஆயுதங்களுடன் துருபதனைக் கொல்ல அவனை நோக்கி அங்கும் இங்குமாக விரைந்தனர். அனைத்து ஏகாதிபதிகளும் வில்லம்புகளுடன் தன்னை நோக்கிக் கோபத்துடன் வருவதைக் கண்ட துருபதன், பயம் கொண்டு அந்தணர்களிடம் பாதுகாப்பு வேண்டினான். ஆனால், எதிரிகளைத் தண்டிக்கும் தகுதி கொண்ட அந்தப் பெரும் பலம் வாய்ந்த வில்லாளிகளான பாண்டவர்கள் (பீமனும் அர்ஜுனனும்), மதம் பிடித்த மூர்க்கமான யானைகளைப் போல அந்த விரைந்து வரும் ஏகாதிபதிகளை நோக்கி முன்னேறினர். விரல்களுக்குக் கையுறை அணிந்த அந்த ஏகாதிபதிகள், அந்த குரு வம்ச இளவரசர்களிடம் பெரும் கோபம் கொண்டு, பீமனையும், அர்ஜுனனையும் கொல்ல தங்கள் ஆயுதங்களை உயர்த்தினர். செயற்கரிய சாதனைகள் புரிந்த பலம் வாய்ந்த பீமன், இடியைப் போன்ற பலத்துடன், பெரும் யானையைப் போல அருகிலிருந்த ஒரு மரத்தைப் பிடுங்கி, அதன் இலைகளை உதிர்த்தான். பிறகு பிருதையின் (குந்தியின்) மகனான அந்த பலம் வாய்ந்த கரங்களைக் கொண்ட பீமன், அந்த எதிரிகளை

அழிப்பவன், கதையுடன் நிற்கும் யமதேவன் போல அங்கே மனிதக் காளையான அர்ஜுனன் அருகில் கையில் மரத்தைக் கொண்டு நின்றான். தானே பெரும் சாதனைகளைச் செய்தவனாக இருந்தாலும் பெரும் புத்திசாலியான ஜிஷ்ணு (அர்ஜுனன்), தனது அண்ணனின் (பீமனின்) சாதனையைக் கண்டு பெரிதும் வியந்தான். சாதனைகளில் இந்திரனுக்கு நிகரான அவன், அச்சங்களை உதறித் தள்ளி, தாக்குபவர்களை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து கையில் வில்லுடன் தயாராக நின்றான்.

ஜிஷ்ணு {அர்ஜுனன்} மற்றும் அவனது அண்ணன் {பீமன்} ஆகியோரின் அருஞ்செயலைக் கண்ட தெய்வீக புத்தி கூர்மையும், புத்திக்கெட்டாத அருஞ்செயல்களையும் செய்த தாமோதரன் (கிருஷ்ணன்), தனது அண்ணனான பெரும் சக்தி கொண்ட ஹாலாயுதனிடம் (Halayudha = Valadeva = பலதேவனிடம்) {பலராமனிடம்}, "பெரும்பலம் வாய்ந்த சிங்கத்தின் நடையைக் கொண்டு, கையில் நான்கு முடி முழ {four full Cubit} நீளத்திற்கு பெரும் வில்லை வைத்திருக்கும் அந்த வீரனே அர்ஜுனன்! ஓ சங்கர்ஷணா {பலராமா} நான் வாசுதேவனாக இருந்தால் இந்த எனது கணிப்பில் சந்தேகமேமில்லை, வேகமாக மரத்தைப் பிடுங்கி ஏகாதிபதிகளைத் துரத்தத் தயாராயிருக்கும் மற்றொரு வீரனே விரிகோதரன் {பீமன்}! இன்று, இவ்வுலகில் விரிகோதரனைத் தவிர வேறு யாரும் போரில் இது போன்ற அருஞ்செயலைச் செய்ய முடியாது.

முடி நான்கு முழ உயரமும், சிங்க நடையும், அடக்கமான நடத்தையும், அழகான நிறமும், பளபளக்கும் நீண்ட மூக்கும் கொண்டு, தாமரை இதழ்களைப் போன்ற கண்களை உடைய அந்த மற்றொரு இளைஞன், சற்று நேரத்திற்கு முன் அரங்கத்தை விட்டுச் சென்றானே, அவன் தான் தர்மனின் மகன் {தர்மபுத்திரன் = அறமைந்தன் = யுதிஷ்டிரன்}. கார்த்திகேயனைப் {முருகனைப்} போன்று இருந்த மற்ற இரு இளைஞர்களும் அஸ்வினி இரட்டையர்களின் மகன்கள் என்று நினைக்கிறேன். பாண்டுவின் மகன்கள் தங்கள் தாய் பிருதையுடன் {குந்தியுடன்}, அந்த அரக்கு மாளிகையில் இருந்து தப்பி விட்டார்கள் என்று நான் கேள்விப்பட்டேன்," என்றான். பின்பு, நீரில்லா மேகம் போன்ற நிறம் கொண்ட ஹாலாயுதன் {பலராமன்}, தனது தம்பியிடம் {கிருஷ்ணனிடம்}, "இதைக் கேட்டு நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். எனக்குக் கிட்டிய நற்பேறினாலேயே, நமது தந்தையின்* {வசுதேவரின்} தங்கையான பிருதை {குந்தி}, கௌரவ இளவரசர்களில் முதன்மையானவர்களுடன் {மரணத்திலிருந்து} தப்பினாள்," என்றான்.

*ஆதிபர்வம் பகுதி 111

யாதவர்களுக்குள் அவர்களது தலைவனாக தூரன் என்று ஒருவன் இருந்தான். அவன் வசுதேவரின் (கிருஷ்ணனின் தந்தை) தந்தையாவான். அவனுக்கு பிருதை என்று அழைக்கப்பட்ட மகள் ஒருத்தியும் இருந்தாள். அவள் இந்த பூமியில் உள்ளவர்களுடன் ஒப்பிடமுடியாத அளவு அழகுடையவளாக இருந்தாள். ஒரத்தகுலத்தில் வந்தவனே, தூரன் எப்போதும் உண்மை பேசுபவனாக இருந்தான். அவன், தான் முன்பே வாக்கு கொடுத்திருந்தபடி, பிள்ளையற்றிருந்த தனது நண்பனும் மைத்துனனுமான (குந்தையின் சகோதரி பெற்ற மகன் = அத்தை மகன்) குந்திபோஜனுக்குத் தனது மகளை சுவீகாரமாகக் கொடுத்தான்.....

அர்ஜுனனுடன் போர் புரிவதிலிருந்து விலகினான் கர்ணன் ஆதிபர்வம் பகுதி 192

(சுயம்வர பர்வத் தொடர்ச்சி)

அர்ஜுனன் கர்ணனைப் பின்வாங்கச் செய்ததும்; பீமன் சல்லியனை வென்றதும்; துரியோதனாதிகளை தோற்றதும்; மீண்டும் யுத்தத்துக்குத் தயாரான ஏகாதிபதிகள் கிருஷ்ணனின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு அவரவர் இருப்பிடம் திரும்பியதும், திரௌபதியுடன் பீமனும் அர்ஜுனனும் தாங்கள் தங்கியிருந்த குயவனின் வீட்டுக்குச் சென்றதும்.

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பிறகு அந்தணக் காளையரில் சிலர் தங்கள் மான் தோலையும், தேங்காய் ஓட்டினால் ஆனா நீர் கமண்டலங்களையும் {Water pot} ஆட்டிக் கொண்டு, "அஞ்சாதீர்,

எதிரிகளிடம் நாங்கள் சண்டையிடுவோம்" என்றனர். இதைக் கேட்ட அர்ஜுனன், அப்படிச் சொன்ன அந்த அந்தணர்களைப் பார்த்துப் புன்னகைத்து, "சற்று ஓரமாக நின்று (இச்சண்டையை) பார்வையாளர்களாக இருந்து பாருங்கள். நேரான கூர்முனை கொண்ட எனது நாற்றுக்கணக்கானக் கணைகளை மழையெனப் பொழிந்து, சீறும் பாம்புகளை அடக்கும் மந்திரம் போல அந்தக் கோபக்கார ஏகாதிபதிகளை நான் தடுப்பேன்" என்றான். இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, அந்தப் பெரும் பலம்வாய்ந்த அர்ஜுனன் தான் மணக்கொடையாகப் (சீதனமாகப்) பெற்ற வில்லைத் தனது கரத்தில் ஏந்தி, தனது அண்ணன் பீமன் அருகினில் நிற்க, மலையென அசையாது இருந்தான். கர்ணனின் தலைமையில் அந்த வெறிமிக்க ஏகாதிபதிகள் போருக்காகக் கூடி நிற்பதைக் கண்ட அந்த வீரச் சகோதரர்கள், இரு யானைகள், பெண் யானைக்காக எதிரி யானையை நோக்கி விரைவாக முன்னேறுவது போல அவர்களை நோக்கி முன்னேறினர்.

போரிட விரும்பிய அந்த ஏகாதிபதிகள், "போரிட விரும்புவனைக் கொல்வது அனுமதிக்கப்பட்டதே" என்று கடுமையாகக் கூவினார்கள். இதைச் சொன்ன அந்த ஏகாதிபதிகள் திடீரென அந்தணர்களை நோக்கி முன்னேறினார்கள். பெரும் சக்தி வாய்ந்த கர்ணன் ஜிஷ்ணுவிடம் {அர்ஜுனனிடம்} போரிட விரைந்தான். பெரும் பலம் வாய்ந்த மத்ர மன்னன் சல்யன், தூடாக இருக்கும் பெண் யானைக்காக மற்றொரு யானையுடன் மோத விரையும் பெரும் யானை போல பீமனை நோக்கி விரைந்தான். துரியோதனனும் மற்றவர்களும் அந்தணர்களுடன் மெல்ல ஆரம்பித்து அதிக சிரமமின்றியும், அசட்டையாகவும் போரில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தனர். விகர்தனனின் {சூரியனின்} மகன் கர்ணன் தன்னை நோக்கி வருவதைக் கண்ட சிறப்புமிக்க அர்ஜுனன், வில்லை எடுத்து, தனது கூரிய கணைகளால் அவனைத் துளைத்தான். வேகமதிகமுள்ள அந்தக் கூரிய கணைகளின் கடும் சக்தியால் ராதேயன் {கர்ணன்} மயக்கமடைந்தான். பிறகு சுயநினைவு திரும்பிய கர்ணன், இன்னும் அதிக பாதுகாப்புடன் அர்ஜுனனைத் தாக்கினான். பிறகு, வெற்றிகரமான வீரர்களில் முதன்மையான கர்ணனும் அர்ஜுனனும் ஒருவரை ஒருவர் அழித்துக் கொள்ள நினைத்து, வெறித்தனமாகச் சண்டையிட்டார்கள். அவர்கள் இருவரின் கை லாவகத்தால் இருவரும் தாங்கள் விடுத்த கணைகளாலேயே மறைந்து போனார்கள் {விரைவாக கணைகளை அடித்துக் கொண்டிருந்ததால் பார்வையாளர்கள் கண்களுக்கு மறைந்து போனார்கள்}.

"எனது கரங்களின் பலத்தைப் பார்", "உனது அருஞ்செயலுக்கு எதிரான எனது எதிர்வினையைக் குறித்துக் கொள்." வீரர்களுக்கு மட்டும் தெரிந்த அவர்கள் பரிமாறிக் கொண்ட வார்த்தைகள் இவைதான். அர்ஜுனனின் ஆயுத வலிமையும், சக்தியும் உலகத்தில் நிகற்று இருப்பதை சூரியனின் மகனான கர்ணன் உணர்ந்து, மிகவும் சுறுசுறுப்பாகப் போரிட்டான். தன்மீது அர்ஜுனனால் வேகமாக ஏவப்பட்டக் கணைகளைத் தடுத்து, உரக்க கத்தினான். அவனது இந்த அருஞ்செயலைக் கண்ட பல வீரர்கள் பெரும் ஆரவாரம் செய்தனர். பிறகு கர்ணன் தனது எதிர்ப்பாளனிடம், "ஓ அந்தணர்களில் முதன்மையானவனே, போரில் ஓய்வறியாத உனது கரங்களின் சக்தியை மெச்சுகிறேன். நீ கொண்டிருக்கும் ஆயுதங்களே உன்னை வெற்றியடைய வைக்கும். நீ உருவம் கொண்டு வந்த ஆயுத அறிவியலா? அல்லது அந்தணர்களில் சிறந்த ராமனா {பரசுராமனா}? அல்லது இந்திரனா? அல்லது இந்திரனின் தம்பியான அச்சுதன் என்றும் அழைக்கப்படும் விஷ்ணுவா? அந்தணனாக மாற்றுவரம் கொண்டு உனது ஆயுத சக்தி அனைத்தையும் தொகுத்து என்னிடம் போர் புரியும் நீ யார்? நான் போர்க்களத்தில் கோபமாக இருக்கும்போது, சச்சியின் கணவனையோ {இந்திரனையோ}, பாண்டுவின் மகன் கிரீடியையோ {அர்ஜுனனையோ} தவிர என்னுடன் போர் செய்யத் தகுதி வாய்ந்தவர்கள் யாரும் கிடையாது." என்றான்.

இதைக்கேட்ட பஸ்குணன் {அர்ஜுனன்}, "ஓ கர்ணா, நான் ஆயுத அறிவியலும் இல்லை, ஆதீத மனித சக்தி கொண்ட ராமனும் {பரசுராமனும்} இல்லை. நான், ஆயுதம் தாங்கிய வீரர்களில் முதன்மையான சாதாரண அந்தணன் மட்டுமே. எனது குருவின் அருளால், நான் பிரம்ம மற்றும் பெளரந்தர ஆயுதங்களைப் பெற்றிருக்கிறேன். உன்னைப் போரில் வெல்லவே நான் இங்கு இருக்கிறேன். அகையால், வீரனே சற்று பொறு!" என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "(அர்ஜுனனால்) இப்படிச் சொல்லப்பட்டதை கேட்ட ராதையால் சுவீகரிக்கப் பட்ட மகன் கர்ணன், பிரம்ம சக்தி வெல்ல முடியாதது என்று கருதினான். ஆகையால் அந்தபெரும் பலம் வாய்ந்த ரத வீரன் போரிலிருந்து விலகினான்.

அதே நேரத்தில், களத்தின் வேறு பகுதியில், போரில் நிபுணத்துவமும், பெரும் பலமும், திறமையும் பெற்ற பெரும் பலம் வாய்ந்த வீரர்களான சல்யனும் விரிகோதரனும் (பீமனும்) ஒருவருக்கு ஒருவர் சவால் விட்டு, மதம் பிடித்த இரு பெரும் யானைகள் போல மோதிக் கொண்டனர். இறுகப் பற்றிய கை மற்றும் கால் முட்டிகளுடன் ஒருவரை ஒருவர் பலமாக அடித்துக் கொண்டனர். ஒருசமயம் ஒருவரை ஒருவர் தள்ளிக்கொண்டும், ஒரு சமயம் அருகில் இடித்துக் கொண்டும் இருந்தனர். அவர்களுக்குள் அடித்துக் கொள்ளும் போது கற்கள் விழும் ஒலி கேட்டது. சில நொடிகளுக்கு அப்படியே சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். பிறகு குரு குல வீரனான பீமன் சல்லியனைத் தனது கரங்களில் உயரத் தூக்கி சுற்றி தூரமாக ஏறிந்தான். அந்த மனிதக் காளையான பீமசேனன், அதிக அடி படாதவாறு அப்படி சல்லியனைத் தூக்கியெறிந்து (தனது கைலாவகத்தின் சாதனையால்) அனைவரையும் ஆச்சரியப்படுத்தினான்.

இப்படி சல்லியன் தூக்கி வீசப்பட்டும், கர்ணன் பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டதும், மற்ற ஏகாதிபதிகள் அனைவரும் அச்சத்திற்குள்ளாகினர். அவர்கள் விரைவாக பீமனைச் சூழ்ந்து கொண்டு, "நிச்சயமாக இந்த அந்தணர்கள் அபாரமானவர்கள் (வீரர்கள்). இவர்கள் என்ன குலத்தவர் என்பதையும் எங்கு வசிக்கிறார்கள் என்பதையும் கண்டறிய வேண்டும். ராமன் (பரசுராமன்), துரோணர், பாண்டுவின் மகன் கிரீடி ஆகியோரைத் தவிர, யாரால் ராதையின் மகனான கர்ணனை எதிர்கொள்ள முடியும்? தேவகியின் மகன் கிருஷ்ணன், சரத்வனின் மகன் கிருபரைத் தவிர, போரில் யாரால் துரியோதனனை எதிர்கொள்ள முடியும். வீரர்களான பலதேவன் (பலராமன்) அல்லது பாண்டுவின் மகனான விரிகோதரனைத் (பீமனைத்) தவிர யாரால் பெரும் பலம் கொண்ட சல்லியனைத் தூக்கியெறிய முடியும்? ஆகையால் இந்த அந்தணர்களுடனான போரிலிருந்து நாம் விலகுவோம். நிச்சயமாக அந்தணர்கள் குற்றம் புரிந்தவர்களாக இருப்பினும், அவர்கள் எக்காலத்திலும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். முதலில் இவர்கள் யார் என்பதை அறிவோம்; அதைக் கண்டறிந்துவிட்டால் நாம் உற்சாகமாகப் போர் புரியலாம்" என்றனர்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பீமனின் இந்த அருஞ்செயலைக் கண்ட கிருஷ்ணன், இவர்கள் இருவரும் குந்தியின் மகன்களே என்று நினைத்தான். பிறகு அங்கு கூடியிருந்த ஏகாதிபதிகளிடம், "இந்த மங்கை நியாயமான முறையிலேயே (இந்த அந்தணனால்) பெறப்பட்டிருக்கிறாள்" என்று சொல்லி, அந்த ஏகாதிபதிகளிடம் சண்டையைக் கைவிடுமாறுத் தூண்டினார். அந்த ஏகாதிபதிகள் சண்டையிலிருந்து விலகியதால் போர் நிறைவு பெற்றது. பிறகு அந்த ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவர்கள், மிகவும் அதிசயித்து, தங்கள் தங்கள் நாடுகளுக்குத் திரும்பினர். அங்கே வந்திருந்தவர்கள், "விழாவின் முடிவு அந்தணர்களுக்கு வெற்றியைத் தந்தது. பாஞ்சால இளவரசி ஒரு பிரமாணனுக்கு மணமகளானாள்" என்று சொல்லிச் சென்றனர். மான் மற்றும் மற்ற மிருகங்களின் தோலாடைகளை உடுத்தியிருந்த அந்தணர்களால் சூழப்பட்ட பீமனும், தனஞ்செயனும் (அர்ஜுனனும்) அந்தக்கூட்டத்திலிருந்து மிகவும் சிரமப்பட்டு வெளியே வந்தனர். எதிரிகளால் சின்னாபின்னமாக சிதைக்கப்பட்ட (And those heroes among men, mangled by the enemy என்கிறார் கங்குலி) அந்த வீர மனிதர்கள், அக்கூட்டத்திலிருந்து மேகத்தின் மறைவிலிருந்து வெளிப்படும் நிலவும் சூரியனும் போல வெளியே வந்து, கிருஷ்ணனால் தொடரப்பட்டார்கள்.

அதே வேளையில் குந்தி, பிச்சையெடுத்து திரும்ப வேண்டிய நேரம் கடந்தும் தனது பிள்ளைகள் வராததால் மிகவும் மனக்கலக்கம் அடைந்து இருந்தாள். தனது மகன்களுக்கு ஏதும் தீமை நேர்ந்திருக்குமோ என எண்ணத் தொடங்கினாள். ஒரு நேரம், அவள் தனது பிள்ளைகளை திருதராஷ்டிரனின் மகன்கள் அடையாளம் கண்டு கொண்டு, அவர்களைக் கொன்று போட்டனரோ என்று நினைத்தாள். அடுத்து, ஏதேனும் தீய ராட்சசர்கள் தங்கள் மாய சக்திகளைப் பயன்படுத்தி ஏமாற்றி அவர்களைக் கொன்றுவிட்டனரோ என்று நினைத்தாள். பிறகு தன் பிள்ளைகள் மீதிருந்த பாசத்தால், அவள் தனக்குத் தானே, "இப்படி வழிகாட்டிய (பாஞ்சாலத்திற்கு தனது மகன்களை வழிநடத்திய) சிறப்பு மிகுந்த வியாசர் குறைந்த புத்தியுடையவரா?" என்றெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்தாள். பின்னர் தாமதமாக, பிற்பகலின் அமைதியான வேளையில், அந்தணர்கள் சூழ வந்த ஜிஷ்ணு (அர்ஜுனன்), மேகமூட்டமான நாளில், மேக மறைவில் இருந்து வெளிவரும் சூரியனைப் போல அந்தக் குயவனின் வசிப்பிடத்தில் நுழைந்தான்.

அம்மா பிச்சை கொண்டு வந்தோம் - ஆதிபர்வம் பகுதி 193

(சுயம்வர பர்வத் தொடர்ச்சி)

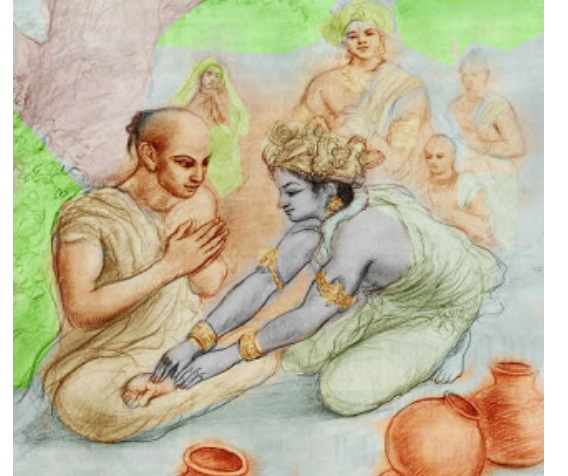
'பிச்சை கொண்டு வந்தோம்' என்று சொல்லிய பீமன் மற்றும் அர்ஜுனனின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட குந்தி 'அனைவரும் சேர்ந்து அனுபவியுங்கள்' என்று சொன்னதும்; யுதிஷ்டிரனும் அர்ஜுனனும் திரௌபதியைக் குறித்து பேசிக் கொண்டதும்; வியாசர் சொன்னதை நினைவு கூர்ந்து, சகோதரர்கள் அனைவருக்கும் திரௌபதி பொது மனைவி என்று யுதிஷ்டிரன் தீர்மானித்ததும்; கிருஷ்ணன் குயவன் வீட்டிற்கு வந்ததும்

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பிருதையின் (குந்தியின்) அந்தச் சிறப்புவாய்ந்த மகன்கள், குயவனின் வசிப்பிடத்திற்குத் திரும்பியதும், தங்கள் தாயை அணுகினர். மனிதர்களில் முதன்மையான அவர்கள், தங்கள் தாயிடம் யக்ஞசேனியை (திரௌபதியை) அன்று தாங்கள் அடைந்த பிச்சை என்று கூறினர். அறையின் உள்ளே இருந்த குந்தி, தனது மகன்களைப் பாராமல், "நீங்கள் அடைந்ததை) அனைவரும் சேர்ந்து அனுபவியுங்கள்" {enjoy ye all (what ye have obtained)} என்றாள். சிறிது நேரம் கழித்து கிருஷ்ணையைக் (திரௌபதியைக்) கண்டு, "அய்யோ, நான் என்ன சொல்லிவிட்டேன்?" என்று பாவம் குறித்த அச்சத்தால் துயர்கொண்டாள் (குந்தி).

அச்சுற்றிலையில் இருந்து ஒவ்வொருவரையும் விடுவிப்பது எப்படி என்று நினைத்து, மகிழ்ச்சியுடன் இருந்த யக்ஞசேனியின் (திரௌபதியின்) கரங்களைப் பற்றி, யுதிஷ்டிரனை அணுகி, "மன்னன் யக்ஞசேனனின் (துருபதனின்) மகளை (திரௌபதியை) உனது தம்பிகள், அறியாமையால் பிச்சை கொண்டு வந்தோம் என்று என்னிடம் சொல்லினர். ஓ மன்னா (யுதிஷ்டிரா), நான் அதற்குச் சரியாக, 'நீங்கள் கொண்டு வந்ததை அனைவரும் சேர்ந்து அனுபவியுங்கள்' என்றும் சொல்லிவிட்டேன். குருகுலத்தின் காளையே (யுதிஷ்டிரனே), எனது பேச்சு எதனாலும் பொய்யாகாது என்பதையும், (எனது சொல் பொய்யாகக்கூடாது) பாஞ்சால மன்னனின் மகள் எதைச் செய்தால் அவளைப் பாவம் அணுகாது என்பதையும், அவள் எப்படி அசௌகரியம் அடையாமல் இருப்பாள் என்பதையும் எனக்குச் சொல்" என்றாள் (குந்தி).

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், இப்படித் தனது தாயால் கேட்கப்பட்ட மனிதர்களில் வீரனும், குருகுலக் கொழுந்துகளில் முதன்மையானவனும், புத்திகூர்மை உடையவனுமான மன்னன் (யுதிஷ்டிரன்), சிறிது நேரம் சிந்தித்த பிறகு, குந்தியைத் தேற்றி, தனஞ்செயனிடம் (அர்ஜுனனிடம்), "ஓ பல்குணா (அர்ஜுனா), உன்னால் யக்ஞசேனி (திரௌபதி) வெல்லப்பட்டாள். ஆகையால், நீ அவளைத் திருமணம் செய்து கொள்வதே முறையாகும். ஓ எதிரிகளை நிலைத்து எதிர்ப்பவனே, புனித நெருப்பை மூட்டி, முறையான சடங்குகளுடன் அவளது கரத்தைப் பற்று" என்றான் (யுதிஷ்டிரன்).

இதைக் கேட்ட அர்ஜுனன், "ஓ மன்னா, பாவத்தில் என்னைப் பங்குகொள்ள வைக்காதே. உனது விருப்பம் அறத்திற்கு ஆறுதலாக இல்லை. அது பாவின்கள் பின்பற்றும் வழியாகும். முதலில் நீயும், அதன்பிறகு செயற்கரிய சாதனைகள் செய்யும் பலம் வாய்ந்த கரங்கள் கொண்ட பீமனும் திருமணம் செய்ய வேண்டும். அதன்பிறகே நான் செய்து கொள்ள வேண்டும். அதன்பிறகு, நகுலனும், கடைசியாக பெரும் செயல் புரியும் சகாதேவனும் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும். ஓ ஏகாதிபதியே (யுதிஷ்டிரனே), விரிகோதரனும் (பீமனும்) நானும், இரட்டையர்களும், ஏன் இந்த மங்கையும் கூட உனது கட்டளைக்காகக் என்றும் காத்திருப்போம். நிலைமை இப்படி இருக்கும் போது, எதையும் சிந்தித்த பிறகு செய்தல் நலம். நாங்கள் அனைவரும் உனக்குக் கீழ்ப்படிபவர்களே. நீ விரும்பியவாறு எங்களுக்குக் கட்டளையிடு" என்றான் (அர்ஜுனன்).

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "மரியாதையும் பாசமும் நிறைந்த ஜிஷ்ணுவின் (அர்ஜுனனின்) இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட பாண்டவர்கள் அனைவரும், பாஞ்சால இளவரசியை நோக்கித் தங்கள் பார்வையைச் செலுத்தினர். அந்தப் பாஞ்சால இளவரசியும் அவர்கள் அனைவரையும் கண்டாள். அந்த இளவரசர்கள் அனைவரும் அந்தச் சிறப்பு மிகுந்த கிருஷ்ணையை (திரௌபதியை) பார்த்த பிறகு, தங்கள் ஒவ்வொருவரையும் பார்த்துக் கொண்டனர். பிறகு அனைவரும் அமர்ந்து திரௌபதியை மட்டுமே நினைத்தனர். உண்மையில், அளவில்லா சக்தி கொண்ட அந்த இளவரசர்கள் அனைவரும் திரௌபதியைப் பார்த்த போது, காமதேவன் அவர்களது இதயத்தின் மேல் படையெடுத்து, அவர்களது உணர்வுகளை நொறுக்கினான். பகட்டான அழகு கொண்ட அந்தப் பாஞ்சாலியை, பூமியில் உள்ள அனைத்து பெண்களுக்கும் மேலாக படைப்புக் கடவுள் வடித்திருந்தான். அவளது அழகு அனைத்து உயிர்களையும் கொள்ளையடிக்கும். குந்தியின் மகனான யுதிஷ்டிரன், தனது தம்பிகளைக் கண்டு, அவர்களின் மனதில் என்ன ஓடுகிறது என்பதைப் புரிந்து கொண்டான். உடனே அந்த மனிதக் காளை கிருஷ்ண துவைபாயணரின் (வியாசரின்) வார்த்தைகளை நினைவுகூர்ந்தான். பிறகு அந்த மன்னன், தம்பிகளுக்கு மத்தியில் ஏற்படும் பிரிவை எண்ணி அஞ்சி, அவர்களிடம், "இந்த அதிர்ஷ்டம் கொண்ட திரௌபதி, நம் அனைவருக்கும் பொது மனைவியாக இருப்பாள்" என்றான் (யுதிஷ்டிரன்).

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பாண்டுவின் மகன்கள், தங்களில் மூத்த சகோதரன் இவ்வார்த்தைகளைச் சொன்னதைக் கேட்டு, பெரும் மகிழ்ச்சியுடன் அவ்வார்த்தைகளை மனதில் போட்டு சுழற்றிக் கொண்டனர். விருஷணி குல நாயகன் (கிருஷ்ணன், தான் சுயம்வரத்தில் கண்ட ஐவரும் குரு குல நாயகர்களாக இல்லாமல் இருக்க முடியாது என சந்தேகம் கொண்டு), ரோகினியின் மகனுடன் (பலதேவனுடன்) (பலராமனுடன்) அந்தமனிதர்களில் முதன்மையானவர்கள் தங்கியிருக்கும் குயவனின் இல்லத்திற்கு வந்தான். கிருஷ்ணனும், பலதேவனும் அங்கே வந்ததும், அந்தக் குயவனின் இல்லத்தில் நல்ல உடற்கட்டும், நீண்ட கரங்களும் கொண்ட அஜாதசத்ரு (யுதிஷ்டிரன்) அமர்ந்திருக்க, அவனைச் சுற்றி அவனது தம்பிகள் நெருப்பின் பிராகசத்தோடு அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டனர். பிறகு வாசுதேவன் அறம் சார்ந்த மனிதர்களில் முதன்மையான, அஜமீட குலத்தில் வந்த குந்தி மைந்தனின் (யுதிஷ்டிரனின்) பாதங்களைத் தொட்டு, "நான் கிருஷ்ணன்" என்றான். யுதிஷ்டிரனை அணுகிய ரோகினியின் மகனும் அதையே செய்தான் (பாதம் பணிந்தான்). கிருஷ்ணனையும், பலதேவனையும் கண்ட பாண்டவர்கள் பெரும் மகிழ்ச்சியை வெளிக்காட்டினர். ஒ பாரத குலத்தில் முதன்மையானவனே (ஜனமேஜயா), அதன்பிறகு, அந்த யது குல நாயகர்கள் தங்கள் தந்தையின் சகோதரியான குந்தியின் பாதத்தையும் தொட்டனர். குருகுலத்தின் முதன்மையான அஜாதசத்ரு (யுதிஷ்டிரன்), கிருஷ்ணனைக் கண்டு நலம் விசாரித்த பிறகு,

"ஓ வாசுதேவா, மாற்றிருவில் வாழ்ந்து வரும் எங்களை எப்படி நீ கண்டுபிடித்தாய்?" என்று கேட்டான். அதற்கு வாசுதேவன் சிரித்துக் கொண்டே, "ஓ மன்னா, நெருப்பை மறைத்தாலும், அதை அறிய முடியும். பாண்டவர்களைத் தவிர இப்படிப்பட்ட பலத்தை யாரால் பயன்படுத்த முடியும்? எதிரிகளைத் தடுப்பவர்களே, பாண்டுவின் மகன்களே, உங்களது நற்பேறால் மட்டுமே நீங்கள் அந்த கடும் நெருப்பிலிருந்து தப்பினீர்கள். உங்களது நற்பேறால் மட்டுமே திருதராஷ்டிரனின் தீய

மகனும், அவனது ஆலோசகர்களும், அக்காரியத்தில் வெற்றியடைய முடியவில்லை. அருளப்பட்டிரு! குகையில் இருக்கும் நெருப்பு படிப்படியாக வளர்ந்து, சுற்றிலும் பரவுவது போல வளமையை பெருக்கிக்கொள். எந்த ஏகாதிபதியும் உன்னை அடையாளம் காணாதபடி, நாங்கள் எங்கள் குடிலுக்குச் செல்கிறோம்," என்று சொல்லி, யுதிஷ்டிரனிடம் விடைபெற்று, குன்றாத

வளமையுள்ள கிருஷ்ணன், தன்னுடன் பலதேவனையும் அழைத்துக் கொண்டு, அந்தக் குயவனின் வசிப்பிடத்தில் இருந்து விரைவாக வெளியேறினான்.

ஒளிந்திருந்தான் திருஷ்டத்யும்னன் - ஆதிபர்வம் பகுதி 194

(சுயம்வர பர்வத் தொடர்ச்சி)

பாண்டவர்கள் வசிக்கும் குயவன் வீட்டில் திருஷ்டத்யும்னன் ஒளிந்திருந்ததும்; பாண்டவர்கள் கொண்டு வந்த பிட்சையை குந்தியின் வழிகாட்டுதல்படி திரௌபதி பிரித்துக் கொடுத்து பரிமாறியதும்; விஷயம் அறிந்து கொண்ட திருஷ்டத்யும்னன் துருபதனிடம் திரும்பியதும்; துருபதன் துயரத்துடன் பிதற்றியதும்.....

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "குருகுல இளவரசர்கள் (பீமனும் அர்ஜுனனும்) குயவனின் வசிப்பிடத்திற்கு நடந்து செல்கையில், பாஞ்சால இளவரசனான திருஷ்டத்யும்னனும் அவர்களைத் தொடர்ந்தான். தனது பணியாட்கள் அனைவரையும் அனுப்பிவிட்டு, அந்தக் குயவனின் இல்லத்தில் ஏதோ ஒரு பகுதியில் பாண்டவர்களுக்குத் தெரியாமல் ஒளிந்து கொண்டான். பிறகு, எதிரிகளை அழிக்கும் பீமனும், அர்ஜுனனும், சிறப்புமிகூந்த இரட்டையர்களும், மாலை நேர பிச்சையை முடித்துக் கொண்டு திரும்பி, அனைத்தையும் மகிழ்ச்சியுடன் யுதிஷ்டிரனிடம் கொடுத்தனர்.

பிறகு அன்பான இதயம் கொண்ட குந்தி, துருபதனின் மகளிடம் (திரௌபதியிடம்), "ஓ இனிமையானவளே, நீ ஒருபங்கை முதலில் இதிலிருந்து எடுத்து, தேவர்களுக்கு அர்ப்பணித்து, அந்தணர்களுக்குக் கொடுத்துவிடு. உண்ண விரும்புவர்களுக்கு உண்ணக் கொடு, நமது விருந்தினர்களாக வருபவர்களுக்குக் கொடு. மீதத்தை இரு பங்காகப் பிரி. ஒரு பங்கை பீமனுக்குக் கொடு. ஓ இனிமையானவளே, இந்த அழகான நிறம் கொண்ட இளைஞன் (பீமன்) யானைகளின் மன்னனுக்கு நிகராக இருந்து, பெரும் தீனி தின்பவனாவான். மறு பாதியை ஆறு பங்குகளாக இட்டு, இந்த நான்கு இளைஞர்களுக்கும், ஒன்றை எனக்கும், ஒன்றை உனக்கும் எடுத்துக் கொள்" என்றாள்.

பிறகு, தனது மாமியாரின் இந்த அறிவரை வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கொண்ட அந்த இளவரசி, அவள் வழிகாட்டியபடி அனைத்தையும் மகிழ்ச்சியுடன் செய்தாள். அந்த வீரர்கள் அனைவரும் கிருஷ்ணை (திரௌபதி) தயார் செய்த உணவை உண்டனர். பிறகு, மாத்ரியின் மகனான பெரும் செயல்புரியும் சகாதேவன், தரையில் குசப் புல்லினால் (தர்ப்பைப் புல்லினால்) படுக்கை அமைத்து, அதில் படுத்துக் கொண்டான். மற்றவீரர்கள் அங்கிருந்த மான் தோலில் தங்களைக் கிடத்திக் கொண்டு உறங்கினர். அந்தக் குரு இளவரசர்களில் முதன்மையானவர்கள் தங்கள் தலைகளைத் தெற்கே வைத்து படுத்திருந்தனர். குந்தி அவர்களின் தலைமாட்டில் படுத்துக் கொண்டாள். கிருஷ்ணை (திரௌபதி) அவர்களது கால்மாட்டில் படுத்துக் கொண்டாள். அந்தக் கிருஷ்ணை, பாண்டுவின் மகன்களுடன் குசப் புல்லில் (தர்ப்பைப் புல்லில்) அவர்களின் கால் மாட்டில் தலையணையில்லாமல் படுத்துக் கிடந்தாலும் அவளது இதயத்தில் துயர் கொள்ளவில்லை. அந்த குருகுலக் காளைகளைக் குறித்து மரியாதை குறைவாக எண்ணவில்லை. பிறகு அந்த வீரர்கள் ஒருவருக்கொருவர் பேச ஆரம்பித்தனர். ஒரு படையைத் தலைமை தாங்கும்

தகுதியுடன் இருந்த ஒவ்வொருவரும், தேவலோக ரதங்களைக் குறித்தும், ஆயுதங்களைக் குறித்தும், யானைகள், வாட்கள், கணைகள், போர்க்கோடரிகள் ஆகியவற்றைக் குறித்தும் பேசியது மிகவும் உற்சாகமாக இருந்தது. பாஞ்சால மன்னனின் மகன் (தனது மறைவிடத்திலிருந்து) அவர்கள் பேசிய எல்லாவற்றையும் கேட்டான். அவனுடன் இருந்த அனைவரும், கிருஷ்ணையை (திரௌபதியை) அந்த நிலையிலேயே கண்டனர்.

காலை வந்ததும், இளவரசன் திருஷ்டத்யும்னன் தனது மறைவிடத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு, குயவனின் வசிப்பிடத்தில் நடந்தது குறித்தும், இரவில் அந்த வீரர்கள் பேசிக் கொண்டதைக் குறித்தும் துருபதனிடம் விரிவாகத் தெரிவிக்க மிக விரைவாக சென்றான். பாண்டவர்கள்தான் தனது மகளைத் தூக்கிச் சென்றார்கள் என்பதை அறியாத பாஞ்சால மன்னன் மிகவும் துயருற்று இருந்தான். திருஷ்டத்யும்னன் திரும்பியதும் அந்த சிறப்புமிகுந்த ஏகாதிபதி (துருபதன்), "எனது கிருஷ்ணை எங்கே சென்றாள்? யார் அவளைத் தூக்கிச் சென்றது. ஒரு சூத்திரனோ அல்லது இடைநிலை வம்சாவளியைச் சேர்ந்தவனோ அல்லது கப்பம் கட்டும் வைசியனோ எனது மகளைத் தூக்கிச் சென்று, தனது அடிக்கான பாதத்தை எனது தலையில் வைக்கவில்லை அல்லவா? ஓ மகனே, சுடுகாட்டில் பூக்குவியல் இறைக்கப்படவில்லை அல்லவா? உயர்ந்த குல கூடித்திரியனோ அல்லது அதனினும் உயர்ந்த குலத்தானோ (அந்தணனோ) எனது மகளை அடைந்தானா? சாதாரண வம்சத்தைச் சேர்ந்த எவனும் கிருஷ்ணையை (திரௌபதியை) வென்று அவனது இடது காலை எனது தலையில் வைக்கவில்லை அல்லவா? ஓ மகனே, எனது மகள் மனிதர்களில் முதன்மையான பார்த்தனிடம் சேர்ந்திருந்தாள் என்றாள் நான் நிச்சயம் மகிழ்வேன், துயருற மாட்டேன். ஓ உயர்ந்தவனே, உண்மையைச் சொல், இன்று எனது மகளை வென்றவன் எவன்? குருக்களில் முதன்மையான விசித்திரவீரியனின் மகனின் (பாண்டுவின்) மகன்கள் உயிருடன் தான் இருக்கிறார்களா? வில்லை எடுத்து குறியை அடித்தவன் பார்த்தனா (அர்ஜுனனா?)" என்று கேட்டான்.

திருமண விருந்து தயார்! - ஆதிபர்வம் பகுதி 195

(வைவாஹிக பர்வம்)

திருஷ்டத்யும்னன் சொன்ன விபரங்களைக் கேட்ட துருபதன், உண்மையை உறுதி செய்ய ஒரு புரோகிதரை அனுப்பியது; யுதிஷ்டிரன் புரோகிதரைக் கடிந்து கொண்டது; துருபதன் மற்றொரு தூதுவரை அனுப்பியது...

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "தனது தந்தையால் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட சந்திரகுல இளவரசர்களில் முதன்மையான திருஷ்டத்யும்னன், மகிழ்ச்சியுடன் தனது தந்தையிடம் நடந்தது அத்தனையும் சொல்லி, யாரால் கிருஷ்ணை (திரௌபதி) வெல்லப்பட்டாள் என்பதையும் சொன்னான். அந்த இளவரசன் (திருஷ்டத்யும்னன்), "மான் தோல் உடுத்தி, பெரிய சிவந்த கண்களுடனும், தெய்வீக அழகுடனும், விற்களில் முதன்மையான வில்லுக்கு நானேற்றி, உயரத்தில் இருந்த குறியை தரையில் வீழ்த்திய இளைஞன், அவன் செய்த சாதனைக்காக அவனைக் கொண்டாடிய அந்தணர்களில் முதன்மையானவர்களால் வேகமாக தூழப்பட்டான்.

எதிரிகளைக் காணப் பொறுக்காமலும், பெரும் சக்தியுடன் கூடிய செயல்பாடுகளுடனும் அவன் தனது வீரத்தை வெளிக்காட்ட ஆரம்பித்தான். தேவர்களுக்கு மத்தியில் இருக்கும் இடியைத் தாங்கியிருக்கும் இந்திரன் போல, அந்தணர்களாலும், முனிவர்களாலும் அவன் (அர்ஜுனன்) தூழப்பட்டிருந்தான். கூட்டத்தின் தலைவனைப் பின் தொடரும் பெண் யானையென, கிருஷ்ணை (திரௌபதி), அந்த மான்தோல் உடுத்திய இளைஞனைப் பிடித்துக் கொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் பின்தொடர்ந்தாள். அக்காட்சியைக் காணப் பொறுக்காத ஏகாதிபதிகள் கோபத்துடன், போரிட முன்னேறினர். அங்கே வேறொரு வீரன் மரத்தைப் பிடுங்கி அந்த மன்னர் கூட்டத்திடம் விரைந்து, உயிரினங்களை அடிக்கும் யமனைப் போல அவர்களை (அம்மரத்தைக் கொண்டு) இடமும் வலமுமாக அடித்தான். ஓ ஏகாதிபதியே! அங்கே கூடியிருந்த மன்னர்கள் அசைவற்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே, கிருஷ்ணையை அழைத்துக் கொண்டு சூரியனையும் நிலவையும் போல அரங்கத்தைவிட்டுச் சென்ற அந்த இரு வீரர்களும் புறநகரில் (நகருக்கு வெளியே) இருக்கும் ஒரு குயவனின் இல்லத்துக்குச் சென்றனர். அங்கே அந்தக் குயவனின் இல்லத்தில் ஒரு பெண் (குந்தி) நெருப்பை மூட்டிக் கொண்டிருந்தாள். அவளை அவர்களின் தாய் என்று நினைக்கிறேன். அவளைச் சுற்றி இன்னும் மூன்று மனிதர்களில் முதன்மையானவர்கள் நெருப்பைப் போல அமர்ந்திருந்தார்கள். அந்த இரு வீரர்களும் அவளை அணுகி அவளது பாதம் பணிந்து வணங்கி, கிருஷ்ணையையும் (திரௌபதியையும்) அவ்வாறே செய்யப் பணித்தனர். பிறகு கிருஷ்ணையை அவளிடம் (குந்தியிடம்) ஒப்படைத்துவிட்டு, அந்த மனிதர்களில் முதன்மையானவர்கள், பிச்சை எடுக்க வெளியே ஒரு சுற்றுக்கு சென்றனர். சில நேரம் கழித்து அவர்கள் திரும்பினார்கள். கிருஷ்ணை அவர்களிடம் இருந்து பிட்சையைப் பெற்றுக் கொண்டு, ஒரு பகுதியை தேவர்களுக்கும், ஒரு பகுதியை அந்தணர்களுக்கும் கொடுத்தாள். மீதம் இருந்ததில் ஒரு பகுதியை அந்த மதிப்புக்குரிய பெண்ணுக்கும் (குந்திக்கும்) கொடுத்துவிட்டு, அதில் மீந்ததை மனிதர்களில் முதன்மையான மற்ற ஐவருக்கும் கொடுத்தாள். அதிலும் அவளுக்குக் கொஞ்சம் எடுத்துக் கொண்டு, எல்லோருக்கும் கடைசியாக அவள் உண்டாள். பிறகு, ஓ ஏகாதிபதியே, அவர்கள் உறங்குவதற்காகத் தங்களைக் கிடத்திக் கொண்டார்கள். கிருஷ்ணை (திரௌபதி) அவர்களின் பாத வரிசையில் அவர்களின் காலணையாகப் படுத்துக் கொண்டாள். அவர்கள் படுத்த படுக்கை குசப் புற்களால் (தூர்ப்பை புல்லால்) ஆனது. அதன் மேல் மான் தோலை விரித்து அதில் படுத்துக் கொண்டனர். அவர்கள் உறங்குவதற்கு முன் கரு மேகங்கள் போன்ற உரத்த குரலில்

பலதரப் பட்ட விஷயங்களை கலந்தாலோசித்தனர். அவர்களின் பேச்சு வைசியன் போலவோ, துத்திரன் போலவோ, அந்தணன் போலவோ இல்லை. ஓ ஏகாதிபதியே, சந்தேகமற அவர்கள் கூத்திரியக் காளைகளே! அவர்கள் பேச்சு முழுவதும் ராணுவப்படை சம்பந்தமாகவே இருந்தது. ஓ தந்தையே, நமது நம்பிக்கையான விதை கணி கொடுத்திருக்கிறது, என்றே நினைக்கிறேன். குந்தியின் மகன்கள் அனைவரும் அந்த அரக்கு மாளிகை எரிந்ததில் இருந்து தப்பியதாக கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். அந்த இளைஞனால் குறி அடிக்கப்பட்ட விதமும், வில்லில் நாண் ஏற்ற அவன் பயன்படுத்தி பலமும், அவர்கள் பேச்சின் தன்மையும், ஓ ஏகாதிபதியே, அவர்கள் மாற்றுகுவில் இருக்கும் பிருதையின் (குந்தியின்) மைந்தர்கள் என்பதையே நிரூபிக்கிறது" என்றான் (திருஷ்டத்யுமன்).

தனது மகனின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட மன்னன் துருபதன் மிகுந்த மகிழ்ச்சி கொண்டு, உண்மையில் அவர்கள் சிறப்புமிகூந்த பாண்டுவின் மகன்கள்தானா என்பதை உறுதிசெய்ய ஒரு புரோகிதரை அவர்களிடம் அனுப்பினான். இப்படி அனுப்பப்பட்ட மன்னனின் புரோகிதர், அவர்களிடம் (பாண்டவர்களிடம்) சென்று, அவர்களைப் பாராட்டி, மன்னனின் செய்தியை அவர்களுக்கு உரைத்தார், "அனைத்தையும் உரிமை கொண்டாட தகுதிவாய்ந்தவர்களே, பூமியின் மன்னனான வரம் கொடுக்கும் துருபதன் நீங்கள் யார் என்பதை உறுதிசெய்ய விரும்புகிறார். அக்குறியை அடித்த இவனைக் கண்டு, எல்லையில்லா ஆனந்தம் கொண்டிருக்கிறார். உங்கள் குடும்பம் மற்றும் குலம் (இனம்) குறித்த தகவல்களைக் கொடுத்து, எதிரிகளின் தலைகளில் உங்கள் பாதங்களை வைத்து, பாஞ்சால மன்னனின் இதயத்தையும் எனது இதயத்தையும் மகிழ்ச்சி கொள்ள வையுங்கள். மன்னன் பாண்டு துருபதனுக்கு அன்புக்குரிய நண்பராக இருந்தார். துருபதன் அவரைத் தன்னைப் போலவே கருதினார். நீண்ட காலமாக துருபதன் தனது மகளை பாண்டுவுக்கு மருமகளாக அளிக்க விரும்பம் கொண்டிருந்தார். குறையற்ற வீரர்களே, பலம்வாய்ந்த நீண்ட கரங்களை உடைய அர்ஜுனன் தனது மகளை உரிய விதிப்படி மணந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற விருப்பத்தையும் வளர்த்தார். அதுவே உண்மையானால், அதைவிடச் சிறந்ததும் நன்மையானதுமாக எதுவும் இருக்க முடியாது; துருபதனைப் பொருத்தவரை அதைவிட புகழைத்தரக்கூடிய அறம்சார்ந்த எதுவும் இருக்க முடியாது" என்றார் (புரோகிதர்).

இதைச் சொன்ன அந்தப் புரோகிதர், ஒரு பதிலுக்காக அமைதியாக காத்திருந்தார். அவர் அப்படி அமர்ந்திருப்பதைக் கண்ட மன்னன் யுதிஷ்டிரன், அருகில் அமர்ந்திருந்த பீமனை அழைத்து, "இந்த அந்தணருக்கு பாதம் கழுவி நீரும், அர்க்கியமும் கொடுங்கள். இவர் மன்னர் துருபதனின் புரோகிதர், ஆகையால் நமது மரியாதைக்கு உகந்தவர். நாம் இவரை சாதாரணமாக அல்லாமல் உயர்வாக மதித்து வழிபட வேண்டும்" என்றான். பிறகு ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயா), கேட்டுக்கொண்டபடி பீமன் செய்தான். அவர்களின் வழிபாடுகளை ஏற்றுக் கொண்ட அந்தணர் இதயத்தால் மகிழ்ந்து வசதியாக அமர்ந்தார்.

பிறகு யுதிஷ்டிரன், "மன்னன் பாஞ்சாலன் (துருபதன்), சிறந்த வகையிலான ஒரு சீதனத்தை (பந்தையத்தை) நிச்சயம் செய்து, தனது மகளை தன் குல வழக்கப்படி கொடுத்திருக்கிறாரே அன்றி, சாதாரணமாகக் கொடுத்துவிடவில்லை. இந்த வீரன் அந்தக் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றியே இளவரசியை வென்றான். ஆகையால் மன்னன் துருபதனுக்கு, வெற்றி கொண்டவனின் வம்சம், குலம், குடும்பம், மனநிலை ஆகியவற்றைச் சொல்வதற்கு ஒன்றுமில்லை. உண்மையில், அந்த வில்லில் நாணேற்றி, அக்குறியைத் தரையில் வீழ்த்தி இந்தக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதில் அளித்தாகிவிட்டது.

அவர் சொன்னதை (துருபதன் சொன்னதை) நிறைவேற்றியே இந்த சிறப்புமிகூந்த வீரன், அங்கு கூடியிருந்த மன்னர்களிடம் இருந்து கிருஷ்ணையைக் (திரௌபதியைக்) கொண்டு வந்திருக்கிறான். இச்சூழ்நிலையில், வருத்தமளிக்கக்கூடிய காரியங்களில் சந்திர குல மன்னன் (துருபதன்) ஈடுபடக்கூடாது. கடைசியில் அவருக்குப் பொருந்தாத இவ்விஷயத்தில் அது மகிழ்ச்சி குறைவை மட்டுமே ஏற்படுத்தும். மன்னன் துருபதன் நீண்டகாலமாக அனைத்து அதிர்ஷ்டக் குறிகளையும் கொண்ட இந்த இளவரசியைக் (திரௌபதியைக்) குறித்து மனதில் விரும்பியது ஈடேறும். பலவீனமான ஒருவனால் அந்த வில்லில் நாண் பொருத்த முடியாது. சாதாரண பிறப்பு பிறந்தவர்களாலும், ஆயுதத் தேர்ச்சி இல்லாதவர்களாலும் அக்குறியை கீழே வீழ்த்தியிருக்க

முடியாது. ஆகையால், பாஞ்சால மன்னன் அவரது மகளைக் குறித்து இன்று வருந்தத் தேவையில்லை. இனி இவ்வுலகில் யாரும், குறியை கீழே வீழ்த்தி அச்செயலை மாற்ற முடியாது. ஆகையால், மன்னன் {துருபதன்} இக்காரியத்தில் துயர் கொள்ளாமல், காரியம் நடக்கும் போக்கிலேயே விட்டுவிட வேண்டும்" என்றான் {யுதிஷ்டிரன்}.

யுதிஷ்டிரன் இவையெல்லாவற்றையும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே பாஞ்சால மன்னனிடம் {துருபதனிடம்} இருந்து மற்றுமொரு தூதுவன் விரைவாக வந்து, "(திருமண) விருந்து தயாராக இருக்கிறது" என்றான்.

விருந்தும் கண்காட்சியும் - ஆதிபர்வம் பகுதி 196

(வைவாஹிக பர்வத் தொடர்ச்சி)

பாண்டவர்கள் குந்தியுடன் துருபதன் வசிப்பிடம் சென்றதும்; பாண்டவர்களைச் சோதிப்பதற்காக துருபதன் பல பொருட்களைக் கொண்டு வந்ததும்; திரௌபதியும் குந்தியும் அந்தப்புரம் சென்றதும்; உணவுக்குப் பிறகு பாண்டவர்கள் ஆயுத வரிசையைப் பார்வையிட்டதும்... துருபதன் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்ததும்...

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "தூதுவன், "மன்னன் துருபதன், தனது மகளின் திருமணத்தை முன்னிட்டு மணமகனுக்கு அருமையான விருந்தை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். உங்கள் தினசரி கடமைகளை முடித்துவிட்டு அங்கே வரவும். கிருஷ்ணையின் {திரௌபதியின்} திருமணம் அங்கே நடைபெறும். தாமதிக்காதீர். அற்புதமான குதிரைகள் பூட்டி தங்கத்தாமரைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இந்த ரதம் மன்னர்களுக்குத் தகுதியுடையது. அவறில் ஏறி பயணித்து பாஞ்சால மன்னனின் வசிப்பிடத்திற்கு வாருங்கள்," என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பிறகு அந்த குரு குல காளைகள், புரோகிதரை அனுப்பிவிட்டு, குந்தியையும் கிருஷ்ணையையும் {திரௌபதியையும்} அந்த ரதங்களில் ஒன்றில் ஏற்றி, அந்த அற்புதமான வாகனங்களில் தாங்களும் ஏறி துருபதனின் இடத்தை நோக்கி முன்னேறினர். அதே வேளையில், ஓ பாரதா {ஜனமேஜயா}, தனது புரோகிதர் மூலமாக யுதிஷ்டிரனின் வார்த்தைகளை அறிந்த துருபதன், அந்த வீரர்களின் குலத்தை அறிய எண்ணி, பலதரப்பட்ட பொருட்களின் பெரும் தொகுப்பைத் (நான்கு வகை வர்ணங்களின் படி திருமணத்திற்குத் தேவையான பொருட்களைத்) தயாராக வைத்திருந்தான்.

பழங்களையும், புனிதமான மாலைகளையும், கவசங்களையும், கேடங்களையும், தரைவிரிப்புகளையும், பசுக்களையும், விதைகளையும், பலதரப்பட்ட பொருட்களையும், விவசாயத்திற்குத் தேவையான அனைத்துப் பொருட்களையும் தயாராக வைத்திருந்தான். ஒ ஏகாதிபதியே {ஜனமேஜயா}, அந்த மன்னன், பல கலைப்பொருட்களையும், பலதரப்பட்ட விளையாட்டுக் கருவிகளையும் சேகரித்து வைத்தான். பலதரப் பட்ட அற்புதமான கவசங்களையும், பளபளக்கும் கேடயங்களையும், வாட்களையும், உறுதியான கூர் வாள்களையும் {scimitar}, குதிரைகளுடன் கூடிய அழகான ரதங்களையும், முதல்தரமான விற்களையும், அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்ட அம்புகளையும், தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஏகப்பட்ட கணைகளையும் சேகரித்து வைத்தான். அம்புகளையும், கணைகளையும், போர்க்கோடாரிகளையும், போர்த்

தளவாடங்களையும் கூட அவன் {துருபதன்} தயாராக வைத்திருந்தான். பலதரப்பட்ட படுக்கைகள், தரைவிரிப்புகள், பல அற்புதமான பொருட்கள், பலவகை ஆடைகள் ஆகியன அந்தத் தொகுப்பில் இருந்தன. அந்தக் குடி துருபதனின் வசிப்பிடத்திற்குச் சென்றதும், குந்தி, அறம்சார்ந்த கிருஷ்ணையை மன்னனின் {துருபதனின்} உள் அறைக்குள் அழைத்துச் சென்றாள். மன்னனின் குடும்பத்தைச் சார்ந்த பெண்கள், மகழ்ச்சிகரமான இதயத்துடன் குருக்களின் ராணியை {குந்தியை}

வழிபட்டனர். ஓ ஏகாதிபதி (ஜனமேஜயா), சிங்கத்தின் நடை கொண்டு, மான் தோலால் ஆன மேலாடை அணிந்து பார்ப்பதற்கு பெரும்பலம்வாய்ந்த காளைகளைப் போல பாண்டவர்கள் இருந்தனர். அகன்ற தோள்களுடனும், பெரும் பாம்புகளைப் போன்று நீண்டு தொங்கும் கரங்களுடன் இருந்த அந்த மனிதர்களில் முதன்மையான (பாண்டவர்களில்) ஒவ்வொருவரையும் கண்ட மன்னனும் (துருபதனும்), மன்னனின் அமைச்சர்களும், மன்னனின் மகனும் (திருஷ்டத்யும்னனும்), மன்னின் நண்பர்களும் பணியாட்களும், மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தனர். அந்த வீரர்கள், பாதத்தைத் தாங்கும் மனை பலகையுடன் கூடிய அற்புதமான இருக்கைகளில், எந்தத் தடுமாற்றமும், தயக்கமும் இல்லாமல் அமர்ந்தனர்.

அந்த மனிதர்களில் முதன்மையானவர்கள், ஒருவர் பின் ஒருவராக, அவரவர் வயதுக்குத் தக்க வரிசையாக, அந்த விலையுயர்ந்த இருக்கைகளில் சிறிதும் அச்சமற்று அமர்ந்தனர். அந்த வீரர்கள் அமர்ந்ததும், நன்கு உடுத்திய ஆண் மற்றும் பெண் பணியாட்களும், நிபுணத்துவம் வாய்ந்த சமையற்காரர்களும் மன்னர்களுக்குத் தகுந்த பண்டங்களை தங்கம் மற்றும் வெள்ளி வட்டில்களில் (துட்டுகளில்) கொண்டு வந்தனர். அந்த மனிதர்களில் முதன்மையானவர்கள் அந்த உணவுகளை உண்டு, மிகவும் திருப்தி கொண்டனர். பிறகு அந்த இரவு உணவு முடிந்ததும், அந்த வீர மனிதர்கள், அங்கிருந்த பொருட்களை எல்லாம் கடந்து, போர்க்கருவிகளைப் பார்வையிட்டனர். இதைக் கண்ட துருபதனின் மகனும், துருபதனும், தங்கள் நாட்டின் தலைமை அமைச்சர்களுடன் கூடி, குந்தியின் மகன்களை அரச ரத்தம் உடையவர்கள் என்பதை அறிந்து மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தனர்.

உமது மகள் எங்களுக்கு பொது மனைவியாவாள் ஆதிபர்வம் பகுதி 197

(வைவாஹிக பர்வத் தொடர்ச்சி)

துருபதன் விசாரிக்கும்போது தாங்கள் பாண்டவர்கள்தான் என்று யுதிஷ்டிரன் சொன்னது; திரௌபதி ஐவருக்கும் மனைவியாக துருபதன் எதிர்ப்பு தெரிவிப்பது; வியாசர் வருகை.....

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பாண்டவர்கள் ஆயுதங்களைப் பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்த போது, சிறப்புமிகூந்த பாஞ்சால மன்னன் (துருபதன்), குந்தியின் சிறப்புமிக்க மகனான, அந்த அந்தண உருவில் இருக்கும் யுதிஷ்டிரனிடம் மகிழ்ச்சியாக, "நாங்கள் உங்களை கூடித்திரியர்கள் என்று அறிவதா? அல்லது அந்தணர்கள் என்று அறிவதா? அல்லது திரௌபதியின் கைப்பிடிக்க அந்தண உருவில் பூமியில் உலவும் தேவர்கள் என்று அறிவதா? உண்மையைச் சொல்லுங்கள். எங்களுக்கு பெரும் சந்தேகங்கள் இருக்கின்றன! எங்கள் சந்தேகங்கள் களையப்பட்டால் நாங்கள் மகிழ்ச்சியாக இருக்க மாட்டோமா? ஓ எதிரிகளைத் தண்டிப்பவர்களே, எங்கள் விதி எங்களுக்கு நன்மையைச் செய்யுமா? விருப்பத்துடன் உண்மையைச் சொல்லுங்கள். கிணறுகளை அர்ப்பணம் (உபயம்) செய்வதை விடவும், வேள்விகளை செய்வதை விடவும், ஒரு ஏகாதிபதிக்கு உண்மை பேசுவதே சிறந்தது. ஆகையால், எங்களிடம் பொய்யுரைக்க வேண்டாம். ஓ தெய்வீக அழகுடையவர்களே, ஓ எதிரிகளைத் தண்டிப்பவர்களே, உங்கள் மறுமொழியைக் கேட்ட பிறகே, நான் எனது மகளின் திருமணத்தை உங்கள் முறையில் செய்ய ஏற்பாடு செய்ய முடியும்" என்றான்.

துருபதனின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட யுதிஷ்டிரன், "ஓ மன்னா, மகிழ்வற்றவராக இருக்காதீர். உமது இதயத்தை மகிழ்ச்சியால் நிறைத்துக் கொள்ளும். நீர் உமது மனதில் வளர்த்து வந்த விருப்பம் ஈடேறியது. நாங்கள் கூடித்திரியர்களே, ஓ மன்னா, நாங்கள் சிறப்பு மிகுந்த பாண்டுவின் மகன்கள். குந்தியின் மகன்களில் என்னை மூத்தவனாக அறிந்து கொள்ளும். இவர்கள் பீமனும், அர்ஜுனனும். ஓ மன்னா இவர்களாலேயே, உமது மகள் (திரௌபதி), அந்த மன்னர்கள் கூட்டத்தின் முன்னிலையில் வெல்லப்பட்டாள். இரட்டையர்களும் (நகுலனும் சகாதேவனும்) குந்தியும் கிருஷ்ணை (திரௌபதி) இருக்கும் இடத்தில் காத்திருக்கிறார்கள். ஓ மனிதர்களில் காளையே, நாங்கள் கூடித்திரியர்களே, ஆதலால் துயரத்தை உமது இதயத்தில் இருந்து ஒட்டிவிடும். ஓ ஏகாதிபதி, தாமரையைப் போன்ற உமது மகள் ஒரு குளத்தில் இருந்து இன்னொரு குளத்திற்கு மாற்றப்படுகிறாள். அவ்வளவுதான். ஓ மன்னா, நீர் மரியாதைக்குரிய பெரியவர், எங்கள் முக்கிய

புகலிடமும் ஆவீர். நான் உம்மிடம் முழு உண்மையையும் சொல்லிவிட்டேன்" என்றான் (யுதிஷ்டிரன்).

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட மன்னன் துருபதன் பரவசத்தால் மெய்மறந்து கண்களை உருட்டினான். மகிழ்ச்சி நிறைந்த அம்மன்னன் சில நேரத்திற்கு யுதிஷ்டிரனுக்குப் பதில் அளிக்கவில்லை. பெருமுயற்சியுடன் தனது உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொண்டு அதன்பிறகு சரியான வார்த்தைகளால் யுதிஷ்டிரனுக்கு பதில் கூறினான். அந்த அறம் சார்ந்த ஏகாதிபதி (துருபதன்) வாரணாவத நகரத்திலிருந்து பாண்டவர்கள் எப்படித் தப்பினார்கள் என்பதைக் கேட்டான். பாண்டுவின் மகன் அந்த ஏகாதிபதியிடம் அரக்கு மாளிகை எரியூட்டல் சம்பந்தமான அனைத்து தகவல்களையும் தெரிவித்தான். குந்தியின் மகன் (யுதிஷ்டிரன்) சொன்னதைக் கேட்ட மன்னன் துருபதன், மனிதர்களை ஆளும் திருதராஷ்டிரனைப் பழித்தான். பிறகு அந்த ஏகாதிபதி, குந்தியின் மகனான யுதிஷ்டிரனுக்கு அனைத்து உறுதிகளையும் கொடுத்தான். பிறகு அந்த சொல்திறன் வாய்ந்தவர்களில் முதன்மையான (துருபதன்), யுதிஷ்டிரனிடம் அவனது தந்தைவழி அரியணையை மீட்டுத் தருவதாக சபதமேற்றான்.

பிறகு குந்தி, கிருஷ்ணை (திரௌபதி), பீமன், அர்ஜுனன், இரட்டையர் ஆகியோர் மன்னனின் உத்தரவின் பேரில் அங்கே தங்கி, யக்குசேனனால் (துருபதனால்) உரிய மரியாதையுடன் நடத்தப் பட்டனர். பிறகு மன்னன் துருபதன் தனது மகன்களுடன் நடந்தது அத்தனையும் உறுதி செய்து கொண்டு, யுதிஷ்டிரனை அணுகி, "ஓ பெரும் பலம் வாய்ந்த கரங்கள் கொண்டவனே, குரு இளவரசனான அர்ஜுனன் உரிய சடங்குகளுடன் எனது மகளின் (திரௌபதியின்) கரத்தை நன்னாளான இன்றே பற்றட்டும். ஆகையால், அவன் திருமணத்திற்கான ஆரம்பச் சடங்குகளைச் செய்யட்டும்" என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "துருபதனின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட அற மன்னன் யுதிஷ்டிரன், "ஓ பெரும் மன்னா, நானும் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும்" என்றான். இதைக் கேட்ட துருபதன், "உமக்கு விருப்பம் இருந்தால், நீரே எனது மகளின் (திரௌபதியின்) கரத்தை உரிய சடங்குகளுடன் பெற்றுக் கொள்ளும். அல்லது கிருஷ்ணையை (திரௌபதியை) நீர் விரும்பிய சகோதரனுக்குக் கூட திருமணம் செய்து கொடுக்கலாம்" என்றான். யுதிஷ்டிரன், "ஓ மன்னா, உமது மகள் எங்களுக்குப் பொது மனைவியாக இருப்பாள்! ஓ ஏகாதிபதியே, இப்படி எங்கள் அன்னை உத்தரவு இட்டிருக்கிறாள். எனக்கு இன்னும் திருமணம் ஆகவில்லை, பாண்டுவின் மகன்களில் பீமனும் அப்படியே (திருமணம் ஆகாமல்) இருக்கிறான். இந்த ரத்தினம் போன்ற உமது மகள் அர்ஜுனனால் வெல்லப்பட்டாள். ஓ மன்னா, எந்த ரத்தினத்தை நாங்கள் அடைந்தாலும், அதைச் சமமாக அனுபவித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற இந்த விதி எங்களுக்குள் இருக்கிறது. ஓ ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவரே, அந்த நடத்தை விதியை எங்களால் கைவிட முடியாது. ஆகையால், கிருஷ்ணை, எங்கள் அனைவராலும் மணந்து கொள்ளப்படும் மனைவியாக இருப்பாள். நெருப்பின் முன்னிலையில் ஒவ்வொருவராக எங்கள் கரங்களைப் பற்றட்டும்" என்றான்.

அதற்கு துருபதன், "ஓ குரு குலத்தின் கொழுந்தே, ஒரு மனிதன் பல மனைவிகளைக் கொள்ள வழிகாட்டப் பட்டிருக்கிறது. ஆனால், ஒரு பெண்மணி பல கணவர்களைக் கொண்டதை நாம் கேள்விப்பட்டதே இல்லை! ஓ குந்தியின் மகனே, நீர் சுத்தமானவராகவும், அறவிதிகளைக் கடைப்பிடிப்பவராகவும் இருப்பதால், நீர் இத்தகு பாவகர காரியத்தைச் செய்யக்கூடாது. இப்படிப்பட்ட பழக்கம் நடைமுறையிலும் இல்லை, வேதங்களிலும் இல்லை. ஓ இளவரசே, ஏன் உமது புரிதல் இப்படி ஆனது? (ஏன் உமது புத்தி இப்படி செல்கிறது?)" என்று கேட்டான். அதற்கு யுதிஷ்டிரன், "ஓ ஏகாதிபதி, அறநெறி நுட்பமானது, நாம் அதன் போக்கை அறிவதில்லை. பழங்காலத்தில் சிறப்பு வாய்ந்தவர்கள் சென்ற வழியில் நாம் செல்லலாம். எனது நாக்கு பொய்யை உச்சரிக்காது. எனது இதயமும் பாவத்தின் பக்கம் திரும்பாது. எனது தாய் அப்படிச்

கட்டளையிட்டாள்; எனது இதயமும் அதை அங்கீகரிக்கிறது. ஆகையால், ஓ மன்னா, இது அறத்தின் நியமங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டதே. எந்தப் பழிக்கும் அஞ்சாமல் அதன்படி நடந்து கொள்ள வேண்டியதுதான். ஓ மன்னா, இக்காரியத்தில் அச்சத்தை ஊக்கப்படுத்தாதீர்" என்றான்.

துருபதன், "ஓ குந்தியின் மகனே, என்ன செய்யப்பட வேண்டும் என்பதை உமது தாயும், எனது மகன் திருஷ்டத்யும்னனும், நீரும் கலந்து பேசி தீர்த்துக் கொள்ளுங்கள். ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து எடுத்த உங்கள் முடிவை, நாளை என்னிடம் சொல்லுங்கள். நான் எது சரியோ அதைச் செய்கிறேன்" என்றான்.

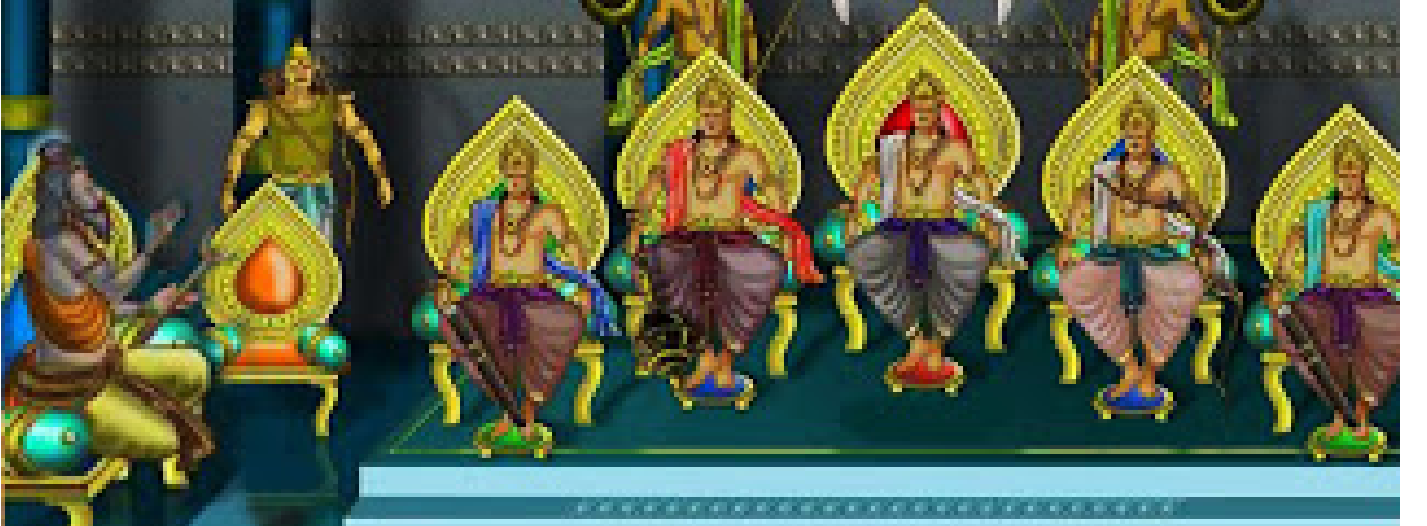
வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ஓ பாரதா (ஜனமேஜயா), அதன்பிறகு, யுதிஷ்டிரனும், குந்தியும், திருஷ்டத்யும்னனும் இக்காரியம் குறித்து கலந்து பேசினர். இருப்பினும், சரியாக அதே நேரத்தில், ஓ ஏகாதிபதி, தீவில் பிறந்தவர் (வியாசர்), ஊர்கறறிக் கொண்டிருக்கும் (யாத்திரை செய்யும்) வழியில் அங்கே வந்தார்.

ஒரு பெண்ணுக்குப் பல கணவர்களா? - ஆதிபர்வம் பகுதி 198

(வைவாஹிக பர்வத் தொடர்ச்சி)

ஒருத்திக்கு பலர் கணவராக இருப்பதில் துருபதன் போன்றோருக்கு உள்ள ஆட்சேபனைகளை வியாசர் கேட்டதும்; பிறகு, திரௌபதி ஐவருக்கு மனைவியாவதை (வியாசர்) அறம் எனச் சொன்னதும்.....

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பாண்டவர்கள் அனைவரும், பாஞ்சாலர்களின் சிறப்பு வாய்ந்த மன்னனும், மற்றும் ஏனையோரும் எழுந்திருந்து அந்தச் சிறப்பு வாய்ந்த முனிவர் கிருஷ்ணருக்கு (துவைபாயணருக்கு) (வியாசருக்கு) மரியாதையுடன் வணக்கம் தெரிவித்தனர். அந்த உயர் ஆன்ம முனி, அவர்கள் அனைவருக்கும் பதில் வணக்கம் தெரிவித்து, அனைவரின் நலனையும் விசாரித்தபடி தங்கத் தரைவிரிப்பில் கீழே அமர்ந்தார். அளவிடமுடியா சக்தி கொண்ட கிருஷ்ணரால் (துவைபாயணரால்) (வியாசரால்) கட்டளையிடப்பட்ட அந்த மனிதர்களில் முதன்மையானவர்கள் தங்கள் விலையுயர்ந்த ஆசனங்களில் அமர்ந்தனர்.

படம் 279: வியாசர் பேச்சுவார்த்தை

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு, ஓ ஏகாதிபதி (ஜனமேஜயா), அந்த பிரிஷதனின் மகன் (துருபதன்) இனிமையான குரலில் அந்த சிறப்பு மிகுந்த முனிவரிடம் தனது மகளின் (திரௌபதியின்) திருமணம் குறித்துப் பேசினான். "ஓ சிறந்தவரே, பாவத்தின் கறை படியாமல் ஒரு பெண் எப்படி பல மனிதர்களுக்கு மனைவியாக முடியும்? இது குறித்து எனக்கு உண்மையைச் சொல்லுங்கள்" என்று கேட்டான். இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட வியாசர், "ஓ மன்னா, இந்த நடைமுறை பயன்பாட்டுக்கும் வேதங்களுக்கும் எதிராக இருப்பதால் வழக்கற்றுப் போயிற்று. இருப்பினும் நான், இவ்விஷயத்தில் உங்கள் ஒவ்வொருவர் கருத்தையும் கேட்க விரும்புகிறேன்" என்று சொன்னார்.

முனிவரின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு, முதலில் துருபதன் பேசினான், "பயன்பாட்டிலும் வேதங்களாலும் எதிர்க்கப்பட்டிருக்கும்போது, இந்த நடைமுறை பாவகரமானது என்பது எனது கருத்து, ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே, பலர் கூடி ஒரு மனைவியை வைத்திருப்பதை நான் எங்கும் கண்டிலேன். பழங்காலத்தில் இருந்த சிறப்பு வாய்ந்தவர்கள் கூட இது போன்ற பயன்பாட்டை வைத்திருக்கவில்லை. ஞானமுள்ளவன் பாவம் செய்யக்கூடாது. ஆகையால், நான் இவ்வழியில் செயல்பட எனது மனதைத் தயார் செய்ய முடியாது. இந்த நடைமுறை எனக்கு சந்தேகத்திற்கிடமான அறமாகவே எனக்குப் படுகிறது" என்றான் (துருபதன்).

துருபதன் சொல்லி முடித்ததும், திருஷ்டத்யும்னன், "அந்தணர்களில் காளையே, ஆன்மிகத்தைச் செல்வமாகக் கொண்டவரே, ஓ அந்தணரே, நல்ல மனநிலையில் உள்ள ஒரு அண்ணன், தனது தம்பியின் மனைவியை எப்படி அணுக முடியும்? அறவழிகள் நுட்பமானவை (தர்மத்தின் பாதைகள் புதிரானவை), ஆகையால், அதுகுறித்து நாம் அறிவதில்லை. ஆகையால், நாம் அறத்திற்கு உகந்தது எது, எது இல்லை என்பதைச் சொல்ல முடியாது. ஆகையால், மனசாட்சியுடன் நாம் அத்தகு செயலைச் செய்ய முடியாது. உண்மையில், ஓ அந்தணரே, என்னால், 'திரௌபதி, ஐந்து சகோதரர்களுக்கு பொது மனைவியாக இருக்கட்டும்' என்று சொல்ல முடியவில்லை" என்று பேசினான் (திருஷ்டத்யும்னன்).

பிறகு யுதிஷ்டிரன், "எனது நாக்கு பொய்மையைப் பேசுவதில்லை. எனது இதயம் பாவமெனப்பட்டதை நோக்கி உயராது. ஒன்றை எனது இதயம் அங்கீகரிக்கும் போது, அது பாவகரமாக இருக்க முடியாது. புராணங்களில் நான் ஜடிலை (Jatila) என்ற பெண்ணைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். கோதம குலத்தைச் (race of Gotama) சார்ந்த அந்த அறம்சார்ந்த மங்கையரில் முதன்மையானவள் (ஜடிலை), ஏழு முனிவர்களைத் திருமணம் செய்தாள். அதே போல ஒரு துறவியின் மகள், மரத்தில் பிறந்தவ அவள், முன்பொரு காலத்தில் பிரசேதர்கள் என்ற ஒரே பெயரையுடைய பத்து சகோதரர்களைத் திருமணம் செய்தாள். அவர்கள் அனைவரும் ஆன்மிகத்தின் உச்சத்தை அறிந்த ஆன்மாக்களாவர். ஓ அறவிதிகள் அனைத்தையும் அறிந்தவர்களில் முதன்மையானவரே, பெரியோருக்குக் கீழ்ப்படிதல் நன்மை பயக்கத்தக்கது என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படிச் சொல்லப்படும் பெரியோர்களில் தாயே முதன்மையானவள் என்பது நன்கு அறியப்பட்டது. அவளே பிச்சையாக அடைந்த திரௌபதியை அனைவரும் அனுபவிக்குமாறு கட்டளையிட்டாள். இதன் காரணமாகவே, ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே, இச்செயலை நான் அறம் சார்ந்ததாகக் கருதுகிறேன்" என்று பேசினான் (யுதிஷ்டிரன்).

பிறகு குந்தி, "யுதிஷ்டிரன் சொன்னது போலவே இச்செயல் அறம்சார்ந்ததுதான். ஓ அந்தணரே, எனது வார்த்தை பொய்த்துவிடுமோ என நான் அஞ்சுகிறேன். பொய்மையிலிருந்து நான் எவ்வாறு தப்பிப்பேன்?" என்று சொன்னாள்.

அனைவரும் பேசி முடித்த பிறகு, வியாசர், "ஓ இனிமையானவளே, இதுவே நிலைத்த அறமாக இருக்கும் போது, நீ பொய்மையின் விளைவுகளிலிருந்து எப்படித் தப்பிப்பாய்? ஓ பாஞ்சாலர்களின் மன்னா (துருபதா), உங்களுக்கு அனைவரின் முன்னிலையிலும் நான் இந்தப் பேச்சுவார்த்தையை (discourse = பிரசங்கத்தை) நடத்த மாட்டேன். ஆனால், நீ மட்டும் தனியாக அமர்ந்து, இந்த நடைமுறை எப்படி நிறுவப்பட்டது? இதுவே பழமையானதும் நிலைத்ததுமாக ஏன் மதிக்கப்படுகிறது? என்பதைப் பற்றி நான் சொல்லப் போவதைக் கேள். யுதிஷ்டிரன் சொன்னது அறத்திற்கு கட்டுப்பட்டது என்பதில் யாதொரு சந்தேகமும் இல்லை" என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பிறகு அந்த சிறப்பு வாய்ந்த வியாசர் - குரு துவைபாயணர் - எழுந்து, துருபதனின் கையைப் பற்றி ஒரு தனி அறைக்கு அழைத்துச் சென்றார். பாண்டவர்களும், குந்தியும் பிரிஷ்நனின் குலத்தில் வந்த திருஷ்டத்யும்னனும் அங்கேயே அமர்ந்து கொண்டு, வியாசர் மற்றும் துருபதனின் வரவுக்காகக் காத்திருந்தனர். அதே வேளையில் துவைபாயணர் (வியாசர்) அந்தச் சிறப்பு வாய்ந்த ஏகாதிபதியிடம் (துருபதனிடம்), எப்படி பலபதியுடைமை (Polyandry) என்ற நடைமுறை பாவகரமாகக் கருதப்பட முடியாது என்பது குறித்து பேச்சுவார்த்தை (discourse = பிரசங்கம்) நடத்தினார்.

பல கணவர்களுக்கு பொது மனைவி - ஆதிபர்வம் பகுதி 199

(வைவாஹிக பர்வத் தொடர்ச்சி)

இந்திரன் சிவனிடம் பெற்ற சாபத்தையும், பழைய காலத்தில் திரௌபதி சிவனிடம் ஐந்து கணவர்களை வரமாகப் பெற்ற கதையையும் வியாசர் துருபதனிடம் சொன்னது.....

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "வியாசர் தொடர்ந்தார், "பழங்காலத்தில், தேவர்கள் நைமிச வனத்தில் ஒரு பெரும் வேள்வியை ஏற்பாடு செய்தனர். ஓ மன்னா, விவஸ்வத்தின் மகன் யமன், அந்த வேள்வியில் அர்ப்பணிக்கப்பட்ட விலங்குகளைக் கொல்பவன் ஆனான். அந்த வேள்வியில் இப்படி நியமிக்கப்பட்ட எமன் (அவ்வேளையில்) ஒரு மனிதனையும் கொல்லவில்லை. உலகத்தில் மரணம் தவிர்க்கப்பட்டு, மனிதர்களின் எண்ணிக்கை பெரும் அளவில் அதிகமானது. பிறகு, சோமன், சக்ரன், வருணன், குபேரன், சத்யர்கள், ருத்ரர்கள், வசுக்கள், அசுவினி இரட்டையர்கள் - ஆகிய தேவர்கள் பிரபஞ்சத்தைப் படைப்பவனான பிரஜாபதியிடம் (பிரம்மனிடம்) சென்றனர். மக்கள் தொகை அதிகமானதைக் கண்டு அஞ்சி அவர்கள் அந்தப் பிரபஞ்சப் படைப்பாளனிடம், "ஓ தலைவா, பூமியில் மக்கள் தொகை அதிகமானதால் அஞ்சி, உங்களிடம் நிவாரணம் பெற வந்திருக்கிறோம். உண்மையில் நீங்கள் தரும் பாதுகாப்புக்காக நாங்கள் ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம்" என்றனர். இதைக்கேட்ட பெருந்தகப்பன், "மக்கள் தொகைப் பெருகுவதால் நீங்கள் அஞ்சத் தேவையில்லை. நீங்கள் சாகாதவர்கள். நீங்கள் மனிதர்களைப் பார்த்து அஞ்சுவது தகாது" என்றான்.

அதற்கு தேவர்கள், "மரணிப்பவர்கள் (மனிதர்கள்) இப்போது சாவதில்லை. இப்போது எங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. இந்த வித்தியாசங்கள் மறைந்ததால் வெறுத்துப் போய், எங்களுக்கும் அவர்களுக்குமான வித்தியாசத்தை நீங்கள் அருள்வீர்கள், என்றே உங்களிடம் வந்திருக்கிறோம்" என்றனர். அதற்கு அந்தப் படைப்பாளி (பிரம்மன்), "விவஸ்வத்தின் மகன் (எமன்) இன்னும் அந்தப் பெரும் வேள்வியில் பங்கு கொண்டிருக்கிறான். அதனால் தான் மனிதர்கள் சாகாமல் இருக்கின்றனர். இந்த வேள்வியில் எமனின் தொடர்பு அறுந்து போனால், மனிதர்கள் முன்பைப் போலவே இறப்பார்கள். உங்கள் ஒவ்வொருவரின் சக்தியைக் கொண்டும், சக்தி மீதம் இல்லாமல் உலகத்தில் வாழும் அவர்கள் அனைவரையும் ஆயிரக்கணக்கில் பெருக்கித் தள்ளுவான்."

வியாசர் தொடர்ந்தார், "தேவர்களில் முதலில் பிறந்தவரின் (பிரம்மனின்) இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட தேவர்கள் அந்தப் பெரும் வேள்வி நடந்த இடத்திற்குத் திரும்பினர். பகீரதியின் (கங்கையின்) அருகே அமர்ந்திருந்த அந்தப் பெரும் பலம் வாய்ந்தவர்கள் (தேவர்கள்) நீரோட்டத்தில் ஒரு (குங்கத்) தாமரை அடித்துச் செல்லப்படுவதைக் கண்டு அதிசயித்தனர். தேவர்களில் முதன்மையான அந்த இந்திரன், அது எங்கிருந்து வருகிறது என்பதை உறுதி செய்ய, பகீரதியின் போக்குக்கு (நீரோட்டத்துக்கு) எதிராக தொடர்ந்து சென்றான். கங்கை, வற்றாத நீரை வெளியிடும் இடத்திற்கு (நதி மூலத்திற்கு) வந்த இந்திரன், நெருப்புப் போன்ற பிரகாசமுள்ள ஒரு மங்கையைக் கண்டான். தன்னைச் சுத்திகரித்துக் கொள்ள அந்த நீரோட்டத்திலிருந்து நீர் எடுக்க வந்த அந்த மங்கை, அடிது கொண்டே இருப்பதையும் கண்டான். அவள் உதிர்த்த கண்ணீர்த்துளிகள், அந்த நீரோட்டத்தில் விடிந்து, தங்கத்தாமரைகளாக மாறிக் கொண்டிருந்தன. இந்த அற்புதக் காட்சியைக் கண்ட இடிதாங்கி (இந்திரன்) அந்த மங்கையை அணுகி, "ஓ இனிமையான மங்கையே நீ யார்? நீ ஏன் அடிது கொண்டிருக்கிறாய்? நான் உண்மையை அறிய விரும்புகிறேன். என்னிடம் அனைத்தும் சொல்" என்றான்.

வியாசர் தொடர்ந்தார், "அதற்கு அந்த மங்கை, "ஓ சக்ரா (இந்திரா), நான் யார் என்பதையும், நான் ஏன் அதிர்ஷ்டமற்றவளாக இருக்கிறேன் என்பதையும் நீ அறிந்திருக்கலாம். நான் கூட்டிப் போகும்

இடத்திற்கு நீ வந்தால் நான் அழமாட்டேன். அப்படி வந்தால், நான் ஏன் அழுகிறேன் என்பதை அறிந்து கொள்வாய்" என்றாள். விரைவில் இமயத்தின் சிகரங்கள் ஒன்றில் ஒரு அழகான இளைஞனும், ஒரு மங்கையும் அரியணையில் அமர்ந்து கொண்டு பகடை விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். {ஆணும் பெண்ணுமான} அந்த இளைஞர்களைக் கண்ட தேவர்கள் தலைவன், "புத்திசாலி இளைஞனே, இந்தப் பிரபஞ்சம் எனது கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிறது என்பதை அறிந்து கொள்" என்றான்.

இருப்பினும், அந்த மனிதன் பகடையில் அவ்வளவு ஆழ்ந்து ஈடுபட்டிருந்ததால், அவனைக் கவனிக்கவில்லை. இதனால் கோபம் கொண்ட இந்திரன், "நானே பிரபஞ்சத்தின் தலைவன்" என்றான். அந்த இளைஞன் (தேவர்கள் தேவன்) மஹாதேவனைத் (சிவனைத்) தவிர வேறு யாரும் இல்லை. அவன், கோபத்தில் இருந்த இந்திரனைக் கண்டு, சிறு புன்னகை முட்டுமே புரிந்தான். இருப்பினும் அந்தப் பார்வையால், தேவர்கள் தலைவன் உடனே முடக்கப்பட்டு, கட்டை போல அங்கே நின்றான். பகடை விளையாட்டு முடிந்ததும், அந்த ஈசானன், அழிவு கொண்டிருந்த அந்தப் பெண்ணிடம், "சக்ரனை {இந்திரனை} இங்கே கொண்டு வா. மறுபடியும் கர்வம் அவனது இதயத்திற்குள் வராதவாறு, அவனுக்கு நான் பாடம் புகட்ட வேண்டும்" என்றார். அந்தப் பெண்மணியால் தொடப்பட்ட முடக்கப்பட்டிருந்த தேவர்கள் தலைவன் சக்ரன் {இந்திரன்}, அந்தத் தொடுதலால் பூமியில் விழுந்தான்.

பெரும் சக்தி கொண்ட சிறப்புவாய்ந்த ஈசானன் அவனிடம், "ஓ சக்ரா, இனி எப்போதும் இப்படி நடந்து கொள்ளாதே. உனது பலமும் சக்தியும் அளவிடமுடியாதவை, இந்தப் பெரும் கல்லை அகற்றி, சூரியனுக்கு ஒப்பான பிரகாசமுள்ள மற்றவர்கள் காத்திருக்கும் அந்தக் குழிக்குள் செல். அவர் அனைவரும் உன்னைப் போன்றவர்களே" என்றான். இந்திரன் அந்தக் கல்லை அகற்றி, மலைகளின் அரசனின் மார்பில் இருக்கும் அந்தக் குகையில், தன்னைப் போலவே நான்கு பேர் இருப்பதைக் கண்டான். அவர்களது அவல நிலையைக் கண்ட சக்ரன் {இந்திரன்} துயரத்தால் பீடிக்கப்பட்டு, "நானும் இவர்களைப் போல இருக்க வேண்டுமா?" என்றான். பிறகு கிரீச தேவன் {சிவன்}, இந்திரனை முடிமையாகக் கண்டு கோபத்தில் கண்களை விரித்து, "ஓ ஆயிரம் வேள்விகள் செய்தவனே, என்னை அவமதித்து தவறு இழைத்ததால், நேரம் கடத்தாமல் குகைக்குள் நுழை" என்றான்.

ஈசானனால் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட தேவர்கள் தலைவன் {இந்திரன்}, பழித்துப் பேசப்பட்ட அந்தப் பயங்கரமான சூழலால் ஆழமான வலி கொண்டு, உறுப்புகள் பலமற்றுப் போய், காற்றில் படபடக்கும் இமயத்தின் அத்திமர இலை போல அச்சத்தால் நடுகினான். காளை வாகனம் கொண்ட கடவுளின் {சிவனின்} எதிர்பாராத சாபத்திற்கு உள்ளான இந்திரன், கரங்கள் குவித்து, தலை முதல் கால் வரை நடுங்கி, பல வடிவங்களும் அவதாரங்களும் எடுக்கும் அந்தக் கடும் தெய்வத்திடம், "ஓ பாவா, முடிவற்ற பிரபஞ்சத்தின் காவலர் நீரே" என்றான். கடும் சக்தி கொண்ட அந்த தேவனின் {இந்திரனின்} இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு {சிவன்} புன்னகைத்து, "உன்னைப் போன்ற நிலை கொண்டவர்கள் எனது அருளை அடைய மாட்டார்கள். ஒருசமயத்தில் இவர்கள் அனைவரும் (குகையில் இருப்பவர்கள்) உன்னைப் போல்தான் இருந்தனர். இந்தக் குகைக்குள் நுழைந்து, சில காலம் இங்கேயே கிட. உங்கள் அனைவரின் தலைவிதியும் நிச்சயமாக ஒன்றே. நீங்கள் அனைவரும் உலகத்தில் மனிதர்களாகப் பிறந்து, பல கடினமான பணிகளைச் செய்து, கணக்கிலடங்கா மனிதர்களைக் கொன்று, உங்கள் நற்செயல்களால் தகுதியடைந்து, மீண்டும் மதிப்பு மிக்க இந்திரலோகம் திரும்புவீர்கள். நான் சொன்னதையும் தவிர்த்து, இன்னும் பல சாதனைகளையும் அங்கே நீங்கள் செய்வீர்கள்" என்றான்.

அதன் பிறகு, பிரகாசமுள்ள அந்த இந்திரர்கள், "எங்கள் உலகத்திலிருந்து நாங்கள், மனிதர்களின் உலகத்திற்குச் சென்று எங்கள் முக்திக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கும் கடும் சாதனைகளைச் செய்வோம். ஆனால், தர்மனும், வாயுவும், மகவத்தும் {இந்திரனும்}, அஸ்வினிகளும் எங்கள் தாயாரிடம் எங்களைப் பெறட்டும். தேவ மற்றும் மனித ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தி மனிதர்களுடன் போரிட்டு, நாங்கள் மீண்டும் இந்திரலோகம் திரும்புவோம்" என்றனர்.

வியாசர் தொடர்ந்தார், "பழைய இந்திரர்களின் அப்பேச்சைக் கேட்ட, இடிதாங்கி {இந்திரன்} அந்தக் கடவுளரில் முதன்மையானவரிடம், "இக்கடினமான பணிக்கு நானே நேரடியாக செல்லாமல்,

என்னிலிருந்து ஒரு பகுதியை உற்பத்தி செய்து, இவர்களில் ஐந்தாவது ஒருவனாக அனுப்புகிறேன்" என்றான்.

விஷ்வபுக்கும், புத்ததாமனும், பெரும் சக்தி கொண்ட சிபியும், நான்காவது சாந்தியும், மற்றும் தேஜாஸ்வினுமே அந்தப் பழைய இந்திரர்களாக சொல்லப்பட்டுள்ளனர். வல்லமைமிக்க வில்லைக் கொண்ட அந்த ஒப்பற்ற தெய்வம் {சிவன்}, அந்த ஐந்து இந்திரர்களிடமும் கருணை கொண்டு அவர்கள் விரும்பியதைச் செய்ய அருளினார். மேலும், தெய்வீக ஸ்ரீ-ஆன (அருள் தேவதையான) ஒப்பற்ற அழகு கொண்ட அந்த மங்கையை மனித உலகில் அவர்களுக்குப் {அந்த ஐந்து இந்திரர்களுக்குப்} பொது மனைவியாக நியமித்தார்.

பிறகு அந்த ஐந்து இந்திரர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு, அளவிடமுடியா ஆற்றல் கொண்டவனும், முடிவற்றவனும், படைக்கப்படாத ஆவியானவனும், பழையவனும், எப்போதும் நிலைத்திருப்பவனும், வரம்புகள் இல்லாத பிரபஞ்சங்களின் ஆவியுமான நாராயணனிடம் சென்றான் அந்த ஈசன். அனைத்தையும் நாராயணன் அங்கீகரித்தான். அந்த இந்திரர்கள் மனிதர்களின் உலகில் பிறந்தார்கள். பிறகு ஹரி (நாராயணன்) தனது உடலில் இருந்து கறுப்பும் வெள்ளையுமான இரு முடிகளை {மயிர்களை} எடுத்தான். அந்த இரு முடிகளும் தேவகி மற்றும் ரோகிணி என்ற யது குலத்தின் கருவறைகளில் புகுந்தன. வெள்ளையாக இருந்த அந்த முடிகளில் ஒன்று பலதேவன் {பலராமன்} ஆனது. அந்தக் கறுப்பு முடி கேசவனின் உருவமாக கிருஷ்ணன் ஆனது. இமயத்தின் குகைகளில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த அந்த பழங்காலத்தின் இந்திரர்கள் பெரும் சக்தி கொண்ட பாண்டுவின் மகன்களைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை., பாண்டவர்களில், சவ்யசாசின் {சம திறமையுடன் இரு கைகளினாலும் செயல்படும்} என்றும் அழைக்கப்படும் அர்ஜுனன், சக்ரனின் {இந்திரனின்} ஒரு பகுதியாவான்.

வியாசர் தொடர்ந்தார், "ஓ மன்னா, இப்படியாக பழங்காலத்திய இந்திரர்கள் பாண்டவர்களாகப் பிறந்தனர். அந்தத் தெய்வீக ஸ்ரீ-யே ஒப்பற்ற அழகு கொண்ட திரௌபதியாகப் பிறந்து, அவர்களின் பொது மனைவியாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறாள். சூரியனையும் நிலவையும் போன்ற காந்தி கொண்டு இரண்டு மைல்கள் வரை தனது நறுமணத்தை வீசும் அவள், வேள்விச் சடங்கின் அறத்தால் பூமியில் பிறக்காமல் எப்படி சாதாரணமாகப் பிறக்க முடியும்? ஓ மன்னா, எனது ஆன்மப் பார்வையைக் கொண்டு நான் உனக்கு ஒரு வரத்தை மகிழ்ச்சியாகத் தருகிறேன். அவர்களுடைய புனிதமான பழைய தெய்வீக உடல்களுடன் குந்தியின் மகன்களை இப்போது பார்" என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இதைச் சொன்ன அறச் செயல்புரியும் அந்த புனிதமான அந்தணர் வியாசர், தனது ஆன்ம பலத்தால், அந்த மன்னனுக்கு தெய்வீகப் பார்வையை அளித்தார். அதனால் அந்த மன்னன் {துருபதன்} பாண்டவர்களை அவர்களது பழைய தெய்வீக உடலுடன் கண்டான். அந்த மன்னன் {துருபதன்} அவர்களைப் பழைய தெய்வீக உடலுடனும், தங்கக் கிரீடங்களுடனும், தெய்வீக மாலைகளுடனும், இந்திரனைப் போல, அனைத்து ஆபரணங்களும் பூண்டு, நெருப்பையும், சூரியனையும் போன்ற நிறத்தில் அழகாகவும், இளமையாகவும், அகன்ற மார்புகளுடனும், ஐந்து முழ உயரத்திலும் இருப்பதைக் கண்டான். அவர்கள், அனைத்து சாதனைகளையும் தன்னகத்தே கொண்டு, தெய்வீக ஆடைகள் பூண்டு, பெரும் அழகுடனும், மாலைகளின் நறுமணத்துடனும் முக்கண் கடவுள்களைப் {மகாதேவர்களை} {சிவன்களைப்} போல, அல்லது வசக்களைப் போல, அல்லது ருத்திரர்களைப் போல, அல்லது ஆதித்யர்களைப் போல இருந்தனர். பாண்டவர்களையும், குறிப்பாக அர்ஜுனனையும் பழைய இந்திரர்களாகக் கண்ட மன்னன் துருபதன் மிகவும் திருப்தி கொண்டான். அந்தத் தெய்வீக சக்தி அவர்களிடம் ஒளிந்திருப்பதைக் கண்ட அந்த ஏகாதிபதி {துருபதன்} மிகவும் அதிசயித்தான். அம்மன்னன் பெரும் அழகுடன் கூடிய பெண்மணிகளில் முதன்மையான தனது மகளை நோக்கி, அவளிடம், அந்தத் தெய்வீகப் பிறவிகளுக்கு மனைவியாகப் போகும் நெருப்பைப் போன்றும் நிலவைப் போன்றும் பிரகாசமான, பெரும் அழகும் புகழும் கொண்ட அந்த தெய்வீக மங்கையைக் கண்டான் {கங்கைக் கரையில் அழுது கொண்டிருந்தாளே அந்த மங்கை}.

அந்த அற்புதக் காட்சியைக் கண்ட அந்த ஏகாதிபதி, சத்தியவதி மகனின் {வியாசரின்} பாதங்களைத் தொட்டு, "ஓ பெரும் முனிவரே, எதுவும் உமக்கு அதிசயமன்று" என்று சொன்னான். பிறகு அந்த முடிவர் மகிழ்ச்சியாகத் தொடர்ந்தார், "ஒரு குறிப்பிட்ட ஆசிரமத்தில், ஒரு சிறப்புவாய்ந்த

முனிவருக்கு ஒரு மகள் இருந்தாள். அவள் அழகானவளாகவும், கற்புக்கரசியாகவும் இருந்தாள். ஆனால் அவள் ஒரு கணவனை அடையவில்லை. ஆகையால், அந்தப் பெண் கடும் தவங்கள் இயற்றி சங்கரரைத் (மகாதேவனை) {சிவனை} திருப்திப் படுத்தினாள். அந்த தெய்வமான சங்கரன், அவளது தவத்தால் திருப்தியடைந்து, அவளிடம், "நீ விரும்பிய வரத்தைக் கேள்" என்றார்.

இப்படிச் சொல்லப்பட்ட அந்த மங்கை, அந்த தன்னிகரில்லா தலைவனிடம், மறுபடியும் மறுபடியும் "அனைத்து சாதனைகளையும் செய்யும் கணவரை அடைய நான் விரும்புகிறேன்" என்றாள். தேவர்களின் தலைவனான சங்கரனும் அவளைத் திருப்திப்படுத்த, "இனிமையான மங்கையே, நீ ஐந்து கணவர்களை அடைவாய்" என்றான். அந்தத் தெய்வத்தைத் திருப்திப்படுத்திய அந்த மங்கை மறுபடியும், "ஓ சங்கரா, நான் உன்னிடம் இருந்து அனைத்து அறமும் கொண்ட ஒரு கணவரை அடையவே நான் விரும்புகிறேன்" என்றாள். அந்த தேவர்க்குத் தேவன், அவளிடம் மிகவும் திருப்தி கொண்டு மறுபடியும், "ஓ மங்கையே, நீ ஐந்து முறை என்னிடம், 'எனக்குக் கணவனைக் கொடு' என்று கேட்டாய். ஆகையால், ஓ இனிமையானவளே, நீ கேட்டவாறே உனக்குக் கிடைக்கும். நீ அருளப்பட்டிரு. இருப்பினும் இவை அனைத்தும் உனது எதிர்கால வாழ்விலேயே {அடுத்த ஜென்மத்திலேயே} கிடைக்கும்" என்றான்.

வியாசர் தொடர்ந்தார், "ஓ துருபதா, இந்த தெய்வீக அழகுடைய உனது மகளே அந்த மங்கை. உண்மையில், பிரிஷதனின் குலத்தில் வந்த இந்தக் களங்கமற்ற கிருஷ்ணை {திரௌபதி}, ஐந்து கணவர்களுக்குப் பொது மனைவியாகும்படி முன்பே விதிக்கப்பட்டிருக்கிறாள். அந்த தெய்வீக ஸ்ரீ, கடும் தவங்களை இயற்றி, பாண்டவர்களுக்காகவே உனது மகளாக அந்தப் பெரும் வேள்வியில் பிறந்தாள். அந்த அழகிய தேவதை, அந்த அனைத்து தேவர்களாலும் {இந்திரர்களால்} சேவிக்கப்பட்டு, அவளது சொந்த செயல்களின் மூலமே ஐந்து கணவர்களுக்கும் மனைவியாகிறாள். இதன்காரணமாகவே சுயம்பு இவளைப் படைத்தார்." இவை யாவற்றையும் கேட்ட மன்னன் துருபதன், "நீங்கள் என்ன செய்ய விரும்புகிறீர்களோ அதைச் செய்யுங்கள்" என்று சொன்னான்.

ஒவ்வொரு நாளும் கன்னியானாள் திரௌபதி - ஆதிபர்வம் பகுதி 200

(வைவாஹிக பர்வத் தொடர்ச்சி)

யுதிஷ்டிரன் முதலான பாண்டவர்கள் வயதுக்குத் தக்க வரிசையாக திரௌபதியைத் திருமணம் செய்து கொண்டது.

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "இதைக் கேட்ட துருபதன், "ஓ பெரும் முனிவரே {வியாசரே, நீர் சொல்வதைக் கேட்காதிருந்தால், நான் முன்பு சொன்னவாறு நடந்து கொண்டிருப்பேன். இருப்பினும், இப்போது நான் அனைத்தையும் அறிந்ததால், தேவர்களால் தீர்மானிக்கப்பட்டதற்கு நான் வேறுபட்டிருக்க முடியாது ஆகையால், நீர் சொன்னதைச் செய்ய நான் தீர்மானிக்கிறேன். விதியின் முடிச்சு அவிழ்க்கப்பட முடியாதது. இந்த உலகத்தில் இருக்கும் எதுவும் நமது செயல்களின் விளைவு கிடையாது {விளைவால் ஏற்பட்டவை கிடையாது}. ஒரு மணமகனை அடையும் பார்வையில் முன்பு நிச்சயிக்கப்பட்டது, பலருக்கு ஆதரவாக நிறுத்தப்படுகிறது. கிருஷ்ணை {திரௌபதி} தனது முந்தைய பிறப்பில் திரும்ப திரும்ப, "எனக்கு கணவனைக் கொடு" என்று பெரும் தேவனிடமே {சிவனிடமே} வரம் கேட்டிருக்கிறாள். இவ்விஷயத்தில் சரியும் தவறும் தெய்வத்திற்கு மட்டுமே தெரியும். என்னைப் பொருத்த மட்டில், சங்கரன் எதைத் தீர்மானித்தாலும், அது சரியாக இருந்தாலும், தவறாக இருந்தாலும், பாவம் என்னைத் தொட முடியாது. விதிக்கப்பட்டது போலவே இவர்கள் மகிழ்ச்சி நிறைந்த இதயங்களுடன் கிருஷ்ணையின் {திரௌபதியின்} கரங்களை உரிய சடங்குகளுடன் பெறட்டும்" என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பிறகு சிறப்பு மிகுந்த வியாசர், நீதிமானான யுதிஷ்டிரனிடம், "ஓ பாண்டுவின் மகனே, இன்று ஒரு நன்னாள் {அதிர்ஷ்டகரமான நாள்! இன்று பூசம்} நட்சத்திரக்கூட்டத்திற்குள் சந்திரன் நுழைகிறான். இன்றே, உனது சகோதரர்களுக்கு முன்பு, நீ முதலில் கிருஷ்ணையின் {திரௌபதியின்} கரங்களைப் பெற்றுக் கொள்!" என்றார். வியாசர் இப்படிச் சொன்னதும், மன்னன் யக்ஞசேனனும் {துருபதனும்}, அவனது மகனும் {திருஷ்டத்யுமனனும்} திருமணத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர். அந்த ஏகாதிபதி, பலதரப்பட்ட விலையுயர்ந்த

பொருட்களை திருமணப் பரிசாகத் தர, தயாராக வைத்திருந்தான். பிறகு அவனது மகள் கிருஷ்ணையை, அவள் குளித்த பிறகு, பல நகைகளாலும், முத்துகளாலும் அலங்கரித்துக் கொண்டு வந்தான். அந்தத் திருமணத்தை சாட்சிகளாகக் காண மன்னனின் நண்பர்களும் உறவினர்களும், நாட்டின் அமைச்சர்களும், பல அந்தணர்களும், அந்நாட்டு குடிமக்களும் வந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் தங்கள் தகுதிகளுக்கேற்ப இருக்கைகளில் அமர்ந்தனர். முக்கிய மனிதர்களின் கூட்டத்தாலும் தாமரை மலர்களாலும் அந்த அரண்மனை அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அல்லி மலர்கள் தூவப்பட்ட முற்றத்தில் படைகளை அழகாக வரிசையாக நிற்க வைத்து, வைரங்களும் ரத்தினங்களும் பதிக்கப்பட்ட அந்த அரண்மனை, நட்சத்திரங்களால் நிரம்பிய வைக்கப்பட்ட வானம் போல இருந்தது. பிறகு இளமையுடன் கூடிய அந்த குரு குல இளவரசர்கள் {பாண்டவர்கள்}, குளித்து முடித்து, காது வளையங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, விலையுயர்ந்த ஆடை உடுத்தி,

சந்தனக்குழம்பால் நறுமணமாக்கப்பட்டு, வழக்கமான அறச்சடங்குகள் செய்து, நெருப்பின் பிரகாசமுள்ள தங்கள் புரோகிதர் தெளமியரை உடன் அழைத்துக் கொண்டு திருமண மண்டபத்திற்குள் பெரும் காளைகள் பசுவின் கொட்டகையில் நுழைவது போல மகிழ்ச்சிகரமான இதயத்துடன் தகுந்த வரிசையில் ஒருவர் பின் ஒருவராக நுழைந்தனர். பிறகு, வேதங்களை நன்கு அறிந்த தெளமியர், புனித நெருப்பை மூட்டி, தகுந்த உச்சரிப்புகள் கொண்ட வாழ்த்துகளுடன் {மந்திரங்களுடன்} சுத்திகரிக்கப்பட்ட நெய்யை அந்தச் சுடர்விட்டெரியும் தீயில் {Element-

மூலப்பொருள் விட்டார். பிறகு யுதிஷ்டிரனை அழைத்த மந்திரங்கள் அறிந்த தெளமியர், அவனை கிருஷ்ணையுடன் {திரௌபதியுடன்} சேர்த்து வைத்தார். நெருப்பை வலம் வந்த மணமகனும் மணமகளும் ஒருவர் கையை ஒருவர் பற்றினர். இந்த ஒருங்கிணைப்பு முடிந்ததும், புரோகிதரான தெளமியர், போர்களின் ஆபரணமான {Ornament of Battles} யுதிஷ்டிரனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, அரண்மனையை விட்டு வெளியேறினார். அதன்பிறகு, அந்தப் பெரும் ரத வீரர்கள், குருகுலத்தைத் தழைக்க வைப்பவர்களான அந்த இளவரசர்கள், ஆடம்பர உடை உடுத்தி, அடுத்த அடுத்த நாட்களில், அந்தப் புரோகிதரின் துணையுடன் அந்தப் பெண்களில் சிறந்தவளின் கரங்களைப் பெற்றனர். ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, அந்த தெய்வீக முனிவர் {வியாசர்} என்னிடம், இந்தத் திருமணங்களுக்குத் தொடர்புடைய, இயல்புக்கு மிக்க ஒரு அற்புதமான காரியத்தைச் சொன்னார். அதாவது, கொடியிடை கொண்ட அந்த சிறப்புமிக்க இளவரசி, முந்தைய நாள் திருமணத்திற்குப் பிறகு ஒவ்வொரு நாளும் தனது கன்னித் தன்மையை மீண்டும் பெற்றாள் என்றார். {வியாசரின் சீடர் வைசம்பாயணார்}.

திருமணங்கள் முடிந்த பிறகு, மன்னர் துருபதன் அந்த பெரும் ரத வீரர்களுக்கு பலதரப்பட்ட அற்புதமான செல்வங்களைக் கொடுத்தான். அந்த மன்னர் {துருபதன்} அவர்களுக்கு ஒவ்வொன்றிலும் தங்கக் கடிவாளத்துடன் கூடிய நான்கு குதிரைகள் பூட்டிய தங்கக்கூடுகள் கொண்ட நூறு ரதங்களைக் கொடுத்தான். தங்கச் சிகரங்கள் கொண்ட நூறு மலைகளைப் போல நெற்றிப் பொட்டிலும், முகங்களிலும் அனைத்து அதிஷ்டக்குறிகளும் கொண்ட நூறு யானைகளையும் கொடுத்தான். அழகான ஆடைகளுடனும், ஆபரணங்களுடனும், பூவேலை அலங்காரங்களுடனும் கூடிய இளமையின் ஆரம்பத்தில் இருந்த நூறு பெண் பணியாட்களை, தெய்வீக அழகுடன் கூடிய அந்த இளவரசர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுத்தான். இவையாவையும் அந்தச் சந்திர குலத்தின் சிறப்பு வாய்ந்த ஏகாதிபதி, புனித நெருப்பைச் சாட்சியாக வைத்துக் கொண்டு, இன்னும் பல பரிசுகளையும், பெரும் செல்வத்தையும், பல விலையுயர்ந்த ஆடைகளையும், பிரகாசமான ஆபரணங்களையும் கொடுத்தான். பெரும் பலம் பொருந்திய பாண்டுவின் மகன்கள், திருமணம் முடிந்து, தாங்கள் இரண்டாவது ஸ்ரீ-யைப் போல இருந்த கிருஷ்ணையை {திரௌபதியை} அடைந்து, பாஞ்சால மன்னனின் {துருபதனின்} தலைநகரில் {காம்பில்யத்தில்} பல இந்திரர்கள் இருப்பது போல, தங்கள் நாட்களை இன்பத்துடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் கடத்தினார்கள்.

யுதிஷ்டிரன் பெற்ற திருமண பரிசுகள் - ஆதிபர்வம் பகுதி 201

(வைவாஹிக பர்வத் தொடர்ச்சி)

திரௌபதிக்கு குந்தியின் அறிவுரைகளும் ஆசீர்வாதமும்; பாண்டவர்களுக்கு கிருஷ்ணன் அனுப்பிய பரிசுகள்...

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "மன்னர் துருபதன், பாண்டவர்களின் சம்மந்தம் ஏற்பட்ட பிறகு, அவனது எல்லா பயங்களில் இருந்தும் விடுபட்டான். நிச்சயமாக அது முதல் அந்த ஏகாதிபதி தேவர்களிடம் கூட அச்சமற்று இருந்தான். சிறப்புமிருந்த துருபதனின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பெண்மணிகள் குந்தியை அணுகி, அவளிடம் தங்கள் ஒவ்வொருவர் பெயரையும் சொல்லித் தங்களை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு, அவர்களது தலையால் தரையைத் தொட்டு அவளது பாதத்தை வணங்கினர்.

சிவப்பு பட்டு உடுத்தியிருந்த கிருஷ்ணை (திரௌபதி), கை மணிக்கட்டில் இன்னும் திருமணத்திற்கான நோன்புக் கயிறைக் கொண்டு, தனது மாமியாரை மரியாதையுடன் வணங்கி, அவள் முன்பு அடக்கமாக கைகூப்பி நின்றாள். பாசத்தின் காரணமாக பிருதை (குந்தி), பெரும் அழகும், அனைத்து அதிர்ஷ்டக் குறிகளும், இனிமையான மனநிலையும் நல்ல குணமும் படைத்த தனது மருமகளிடம், "சச்சி தனது கணவனான இந்திரனிடமும், ஸ்வாஹா விபாவசுவிடமும், ரோகிணி சோமனிடமும், தமயந்தி நளனிடமும், பத்ரா வைஸ்ராவனனிடமும், அருந்ததி வசிஷ்டரிடமும், லட்சுமி நாராயணனிடமும் எப்படி இருப்பார்களோ அதே போல உனது கணவனுடன் நீயும் இரு. ஓ இனியவளே, நீ மகிழ்ச்சியும், நீண்ட ஆயுளும் கொண்டு, அனைத்தும் கொண்ட வீர மகன்களையும் பெறுவாயாக. அதிர்ஷ்டமும் வளமையும் உனக்காகக் காத்திருக்கட்டும். பெரும் வேள்விகளில் ஈடுபடும் உனது கணவர்களுக்காக நீ எப்போதும் காத்திருக்க வேண்டும். உனது கணவர்களுக்கு அர்ப்பணிப்புடன் இரு. உனது வசிப்பிடத்திற்கு வரும் விருந்தினர்களையும், அந்நியர்களையும் உபசரித்து, பெரியவர்களிடம் மரியாதையுடனும், தெய்வத்திடம் பக்தியுடனும் இரு. குருஜங்காலத் தலைநகருக்கும் அந்த நாட்டிற்கு உனது கணவன் நீதிமான் யுதிஷ்டிரனுடன் ராணியாக நியமிக்கப்பட்டிரு. ஓ மகளே, இந்த முடி உலகமும் உனது கணவர்களின் பெரும்பலத்தாலும் வீரத்தாலும் வெற்றிகொள்ளப்பட்டு அப்போது நடக்கும் குதிரை வேள்வியில் அவற்றை நீ அந்தணர்களுக்குக் கொடு. ஓ அனைத்தும் அடைந்தவளே உயர் வகை ரத்தினங்கள் அனைத்தையும் அடைந்து அதிர்ஷ்டசாலியாக, மகிழ்ச்சியுடன் நூறு வருடங்கள் வாழ்ந்து வா. ஓ மருமகளே, சிவப்பு பட்டு உடுத்தியிருக்கும் உன்னைக் கண்டு நான் மகிழ்வது போல, நீ தாயாகும் போதும் மகிழ்ச்சியடைவேன்" என்றாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், பாண்டு மகன்களின் திருமணம் முடிந்ததும், அவர்களுக்கு ஹரி (கிருஷ்ணன்) பலதரப்பட்ட தங்க ஆபரணங்களும், முத்துகளும், கறுப்பு ரத்தினங்களும் பரிசாக அனுப்பி வைத்தான். மேலும், மாதவன் (கிருஷ்ணன்) பல நாடுகளிலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட விலையுயர்ந்த ஆடைகளையும், அழகுடன் கூடிய மென்மையான போர்வைகளையும், உயர் மதிப்புடைய விலங்கின் தோல்களையும், விலையுயர்ந்த பல படுக்கைகளையும், தரைவிரிப்புகளையும், வாகனங்களையும் அனுப்பி வைத்தான். நூற்றுக்கணக்கான பாத்திரங்களையும், ரத்தினங்கள் மற்றும் வைரங்களையும் அனுப்பி வைத்தான். மேலும், பல நாடுகளில் இருந்து வந்த அழகும் இளமையும் கொண்டு பல ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான பெண் பணியாட்களையும் கொடுத்தான். மத்ரா நாட்டிலிருந்து நன்கு பழக்கப்படுத்தப்பட்ட பல யானைகளையும், விலை உயர்ந்த சேணத்துடன் (குதிரை உடுப்பு), பெரிய பற்களுடைய பல அற்புதமான குதிரைகளையும், ரதங்களையும் பல வண்ணங்களில் கொடுத்தான். எல்லையற்ற ஆன்மா கொண்ட அந்த மதுவைக் (மது என்ற ராட்சசன்) கொன்றவன் (கிருஷ்ணன்), சுத்தமான தங்க நாணயங்களைக் கோடி கோடியாக குவியல்களாக அனுப்பி வைத்தான்.

நீதிமானான யுதிஷ்டிரன் கோவிந்தனைத் (கிருஷ்ணனைத்) திருப்திப்படுத்த எண்ணி, அந்த அனைத்துப் பரிசுகளையும் மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொண்டான்.

திரௌபதியால் துரியோதனன் கணவனாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டானா? - ஆதிபர்வம் பகுதி 202

(விதுராகமன பர்வம்)

பாண்டவர்கள் பற்றிய செய்தியைக் கேட்ட மற்ற மன்னர்கள் திருதராஷ்டிரனைப் பழிப்பதும்; துரியோதனனை கணவனாக திரௌபதி தேர்ந்தெடுத்தாள் என்பதாக திருதராஷ்டிரன் புரிந்து கொண்டதும்; துரியோதனன், கர்ணன், சகுனி ஆகியோர் திருதராஷ்டிரனுடன் ஆலோசிப்பதும்.....

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அனைத்து ஏகாதிபதிகளுக்கும் (திரௌபதியின் சுயம்வரத்திற்கு வந்தவர்கள்) அவர்களின் திறமை வாய்ந்த ஒற்றர்களால் பாண்டுவின் மகன்களுக்கும் திரௌபதிக்கும் திருமணம் நடந்த செய்தி எட்டியது. வில்லை வளைத்து குறி அடித்த வீரன், வெற்றிபெறும் வீரர்களில் முதன்மையான, விற்கணைகளைத் தாங்குபவர்களில் முதன்மையான அர்ஜுனனைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை என்பதும்; மத்ர மன்னன் சல்லியனை தரையில் தூக்கி எறிந்து, தொடுதல் ஒன்றாலேயே எதிரிகளின் உயிரை எடுக்கும் வல்லமை பெற்ற அந்த வீரன் கோபம் கொண்டு மரத்தைப் பிடுங்கி, அங்கே கூடியிருந்த மன்னர்களை பயமுறுத்தினானே, அவன் எதிரிகளை வீழ்த்தும் பீமனைத் தவிர வேறு யாரும்

இல்லை என்பதும் அவர்களுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. பாண்டவர்கள் அமைதியான அந்தணர்கள் உருகொண்டு மாற்றுருவில் இருந்தார்கள் என்பதை அறிந்த ஏகாதிபதிகள் மிகவும் வியப்புற்றனர். குந்தியும் அவளது அனைத்து மகன்களும், அரக்கு மாளிகை எரிந்ததால் கொல்லப்பட்டார்கள் என்பதையும், அவர்கள் கேள்விப் பட்டிருந்தார்கள். ஆகையால், அவர்கள் பாண்டவர்களை மரணித்தவர்களின் உலகத்திலிருந்து மீண்டு வந்தவர்களாக மதித்தார்கள். புரோசனனின் தீய திட்டத்தை நினைத்துப் பார்த்த அவர்கள் அனைவரும், "தூ {இகழ்ச்சிக்குறி - Fie}, பீஷ்மன் இழிந்தவன், குரு குலத்தின் திருதராஷ்டிரன் இழிந்தவன்" என்று இகழ்ந்தனர்.

சுயம்வரம் முடிந்ததும் திரௌபதி பாண்டவர்களுடன் இணைக்கப்பட்டதை அறிந்த அந்த அனைத்து ஏகாதிபதிகளும், தங்கள் நாடுகளை விட்டுக் கிளம்பினர். பிறகு, திரௌபதி, வெண்குதிரையைக் கொண்டவனைத் (அர்ஜுனனைத்) தனது தலைவனாகத் தேர்ந்தெடுத்ததை கேட்ட துரியோதனன் மிகவும் கவலை கொண்டான்.

தனது தம்பிகள், அசுவத்தாமன், தனது மாமன் (சகுனி), கர்ணன், கிருபர் ஆகியோருடன் அந்த இளவரசன் (துரியோதனன்) கனத்த இதயத்துடன் தனது தலைநகர் நோக்கி வெளியேறினான். பிறகு துட்சாசனன், வெட்கத்தால் தலைகுணிந்து, தனது அண்ணனிடம் மெதுவாக, "அர்ஜுனன் மட்டும் தன்னை அந்தணனாக மறைத்துக் கொள்ளவில்லையெனில், அவனால் திரௌபதியை அடைவதில் வெற்றி கொண்டிருக்க முடியாது. அவன் இப்படி மாற்றுரு கொண்டதினாலேயே, ஓ மன்னா (துரியோதனா), ஒருவராலும் அவனை தனஞ்சயன் (அர்ஜுனன்) எனக் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. விதியே வலியது என நான் கருதுகிறேன். முயற்சிகள் கனி கொடுக்கவில்லை; ஓ அண்ணா பாண்டவர்கள் உயிரோடிருப்பது நமது முயற்சிகளுக்கு இகழ்ச்சியே" என்றான்.

ஒருவருக்கொருவர் இப்படிப் பேசிக்கொண்டு, (அவனது பொறுப்பற்ற செயலுக்கு) புரோச்சனனைப் பழித்து, மகிழ்ச்சியற்ற துயர் நிறைந்த இதயங்களுடன் அவர்கள் ஹஸ்தினாபுரம் நகரத்திற்குள் புகுந்தனர். பிருதையின் (குந்தியின்) பலம் பொருந்திய மகன்கள் (பாண்டவர்கள்), அரக்கு மாளிகையின் நெருப்பிலிருந்து தப்பித்து, துருபதனுடன் கூட்டணி அமைத்ததைக் கண்டு,

திருஷ்டத்யும்னன், சிகண்டினி ஆகிய துருபதனின் மற்ற மகன்களையும் நினைத்து, பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டு, மனத்தளர்ச்சி அடைந்தனர்.

பிறகு, திரௌபதி பாண்டவர்களால் வெல்லப்பட்டாள் என்பதையும், திருதராஷ்டிரனின் மகன்கள் கர்வ பங்கப்பட்டு, அவமானத்துடன் (ஹஸ்தினாபுரத்திற்குத்) திரும்பி வந்தனர், என்பதையும் அறிந்த விதுரன் மகிழ்ச்சியில் திளைத்தான். ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), பிறகு திருதராஷ்டிரனை அணுகிய கூத்திரி (விதுரன்), "குரு குலத்தவர் நற்பேறால் வளமை அடைகின்றனர்!" என்றான். விதுரனின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட, விசித்திரவீரியனின் மகன் (திருதராஷ்டிரன்), வியப்புற்று, பெரும் மகிழ்ச்சியுடன், "என்ன நற்பேறு! ஓ விதுரா, என்ன நற்பேறு வந்தது!" என்று கேட்டான். இப்படி அறியாமையால் இருந்த அந்தக் குருட்டு ஏகாதிபதி (திருதராஷ்டிரன்), துருபதனின் மகள் (திரௌபதி) தனது மூத்த மகனான துரியோதனனைத் தனது தலைவனாகத் (கணவனாகத்) தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறாள் என்பதாகப் புரிந்து கொண்டான். உடனே அந்த மன்னன் (திருதராஷ்டிரன்) திரௌபதிக்காக பலதரப்பட்ட ஆபரணங்களைச் செய்ய உத்தரவிட்டான். திரௌபதியும், தனது மகனான துரியோதனனும், ஹஸ்தினாபுரத்திற்கு மிகுந்த ஆடம்பரமான முறையில் அழைத்து வரப்பட வேண்டும் என்றும் உத்தரவிட்டான். அதன்பிறகு தான் விதுரர் அந்த ஏகாதிபதியிடம், திரௌபதி பாண்டவர்களைத் தனது தலைவர்களாகத் (கணவர்களாகத்) தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறாள் என்றும், அவர்கள் உயிருடன் தான் இருக்கிறார்கள் என்றும், அமைதியான முறையில் வாழ்ந்து மன்னன் துருபதனின் பெருமதிப்பையும் பெற்று வருகிறார்கள் என்றும் தெரிவித்தான். மேலும், பாண்டவர்கள், துருபதனின் பல உறவினர்கள் மற்றும் நண்பர்களுடனும், சுயம்வரத்திற்கு வந்த மற்ற பல மன்னர்களுடன் கூட்டணி அமைத்திருக்கிறார்கள் என்றும், அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனியே பெரும் படைகள் இருக்கிறது" என்றும் தெரிவித்தான்.

விதுரனின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட திருதராஷ்டிரன், "அந்தப் பிள்ளைகள் (பாண்டவர்கள்), பாண்டுவுக்கு எப்படி அன்பானவர்களோ, அப்படியே எனக்கும் அன்பானவர்கள். அல்லாமலும், இப்போது அவர்கள் மீது எனது பாசம் அதிகரித்திருப்பதற்குக் காரணம் என்ன என்று கேள்! பாண்டுவின் வீர மகன்கள் நன்றாகவும் வசதியாகவும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பல நண்பர்களை அடைந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் சேர்த்திருக்கும் உறவினர்களும், கூட்டணியில் சேர்க்கப்பட்டிருப்பவர்களும் பெரும் பலம் பொருந்தியவர்கள். செழிப்போ (prosperity), இடுக்கண்ணோ (adversity) அடைந்திருக்கும் எந்த ஏகாதிபதிதான் துருபதனையும் அவனது உறவினர்களையும் கூட்டணியாகக் கொள்ள விரும்ப மாட்டான்?

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ஏகாதிபதியின் (திருதராஷ்டிரனின்) இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட விதுரன், "ஓ மன்னா, உமது இந்தப் புரிதல் நூறு வருடங்களுக்கு மாற்றமில்லாமல் இருக்கட்டும்" என்று சொன்னான். இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, தனது வசிப்பிடத்திற்குத் திரும்பினான் விதுரன். பிறகு, ஓ ஏகாதிபதி (ஜனமேஜயா), அங்கே திருதராஷ்டிரனிடம், துரியோதனனும், ராதையின் மகனான கர்ணனும் வந்தனர். அவர்கள் அந்த ஏகாதிபதியிடம், "ஓ மன்னா, விதுரர் முன்னிலையில் வரம்பு மீறிய எந்தச் சொல்லையும் நாங்கள் பேச முடியாது! நாங்கள் உம்மைத் தனிமையில் கண்டோம். ஆகையால், நாங்கள் விரும்பியதைச் சொல்கிறோம்! ஓ ஏகாதிபதியே நீர் என்ன செய்ய விரும்புகிறீர்? விதுரரின் முன்னிலையில் பாண்டவர்களைப் பெரிதும் புகழ்கிறீர்? உமது எதிரியின் வளமையை (Prosperity) உமதாகக் கருதுகிறீர்? ஓ பாவமற்றவரே, ஓ மன்னா, நீர் செயல்பட வேண்டிய விதத்தில் செயல்படவில்லை! ஓ தந்தையே, நாம் பாண்டவர்களைப் பலவீனப்படுத்த தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். ஓ தந்தையே, பாண்டவர்கள் நம்மையும் நமது பிள்ளைகள், நண்பர்கள் மற்றும் உறவினர்களையும் விழுங்காதிருக்க, நாம் சேர்ந்து ஆலோசிக்க வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது" என்றனர்.

திரௌபதியை பாண்டவர்களுக்கு எதிராக தூண்டுவோம்

ஆதிபர்வம் பகுதி 203

(விதுராகமன பர்வத் தொடர்ச்சி)

துரியோதனன், திரௌபதியை பாண்டவர்களுக்கு எதிராகத் தூண்டவும்; பாண்டவர்களைக் கொல்லவும்; குறிப்பாக பீமனின் பெருமைகளைச் சொல்லி, அவனைக் கொன்றால் பாண்டவர்கள் நாடு கேட்க மாட்டார்கள் என்று சொல்வதும்; பிறகு கர்ணனிடம் கருத்து கேட்பதும்...

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "திருதராஷ்டிரன், "சரியாக நீங்கள் பரிந்துரைப்பதைத்தான் நான் செய்ய விரும்புகிறேன். ஆனால், எனது சிறு சதை {முக} மாற்றத்தினாலும் விதுரனுக்கு அதைத் தெரிவிக்க நான் விரும்பவில்லை. ஆகையால், ஓ மகனே, அதற்காகவே, எனது மனதின் சிறு குறிப்பையும் விதுரன் அறிந்து கொள்ளக்கூடாது என்றே, நான் அவனது முன்னிலையில், பாண்டவர்களைப் புகழ்ந்தேன். இப்போது விதுரன் சென்றுவிட்டான். ஓ சுயோதனா (துரியோதனா) உங்களுக்கு என்னத் தோன்றுகிறது, ஓ ராதேயே (கர்ணா) உனக்கு என்னத் தோன்றுகிறது என்பதைச் சொல்வதற்கு இதுவே நேரம்" என்றான்.

அதற்கு துரியோதனன், "ஓ தந்தையே, நம்பிக்கைக்குரிய, நிபுணத்துவம் வாய்ந்த, கைதேர்ந்த அந்தணர்களைக் கொண்டு, குந்தியின் மகன்களுக்கும் {யுதிஷ்டிரன், பீமன், அர்ஜுனன் ஆகியோருக்கும்}, மாத்ரியின் மகன்களுக்கும் {நகுலன், சகாதேவன் ஆகியோருக்கும்} இடையே வேற்றுமையை உருவாக்க வேண்டும். அல்லது துருபதனுக்கும், அவனது மகன்களுக்கும், அவனது நாட்டின் அமைச்சர்களுக்கும் பெரும் செல்வங்களைப் பரிசாகக் கொடுத்து, குந்தியின் மகனான யுதிஷ்டிரனைக் கைவிட வைக்க வேண்டும். அல்லது நமது ஒற்றர்களை துருபதனின் நாட்டில் தங்க வைத்து, ஹஸ்தினாபுரத்தில் இருந்து பாண்டவர்கள் பிரிந்து வந்து விட்டதால், இனி நிரந்தரமாக பாஞ்சாலத்திலேயே தங்கி விடுவார்கள் என்று அவர்களுக்கு விவரிக்க வேண்டும். அல்லது பெரும் ஆதாரங்கள் கொண்ட சில புத்திசாலி ஒற்றர்களைக் கொண்டு வேற்றுமையின் விதைகளைப் பாண்டவர்களுக்குள் தூவி, அவர்களை ஒருவர் மீது ஒருவர் பொறாமை கொள்ள வைக்க வேண்டும். அல்லது அவர்களைக் கொண்டு கிருஷ்ணையை {திரௌபதியை} அவளது கணவர்களுக்கு எதிராகத் தூண்டிவிட வேண்டும். அவளுக்குப் பல தலைவர்கள் {கணவர்கள்} இருப்பதால், இந்தக் காரியம் கடினமானது அன்று. அல்லது சிலரைக்கொண்டு பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணை {திரௌபதி} மீது அதிருப்தி கொள்ள வைத்தால், பதிலுக்கு கிருஷ்ணை {திரௌபதி} அவர்கள் மீது அதிருப்தி கொள்வாள். அல்லது, ஓ மன்னா, சில புத்திசாலி ஒற்றர்களை அங்கு செல்ல வைத்து, ரகசியமாக பீமசேனனைக் கொல்ல வைக்க வேண்டும். அவர்கள் அனைவரிலும் பீமனே பலசாலி. முன்பொரு காலத்தில் பாண்டவர்கள், பீமனை மட்டுமே நம்பி, நம்மை அவமதித்திருக்கிறார்கள். பீமன் கடுமையானவன், வீரமானவன். அவனே பாண்டவர்களின் பாதுகாவலன். அவன் கொல்லப்பட்டால், மற்றவர்களின் பலமும் சக்தியும் குறைந்துவிடும். அவர்களது ஒரே பாதுகாவலான பீமனை இழந்துவிட்டால், மறுபடியும் நாட்டைப் பெற அவர்கள் முனைய மாட்டார்கள்.

ஓ மன்னா {திருதராஷ்டிரா}, பீமன் பின்னாலிருந்து காத்தால்தான், அர்ஜுனன் போரில் தன்னிகர் இல்லாதவன். பீமனில்லாத அர்ஜுனன், ராதேயனின் {கர்ணனின்} கால்வாசி பலத்துக்குக் கூட ஈடாக மாட்டான். ஓ மன்னா, நிச்சயமாக பீமனில்லாத பாண்டவர்கள், நமது பலத்திற்கு முன்னால் அவர்களை அற்பமாக உணர்ந்து, நாட்டைப் பெற உண்மையிலேயே முனைய மாட்டார்கள். அல்லது ஓ ஏகாதிபதி, இங்கே வந்து, நமக்குக் கீழ்ப்படிந்து, அவர்கள் சாந்தத்தை நிரூபித்தால், அதன் பிறகு நாம் அரசியலின் ஆணைப்படி {கணிகர் விபரித்தபடி} {பார்க்க: பகுதி 142 - ஆதிபர்வம் - கணிகர் நீதி} அவர்களை எப்படி ஒடுக்க வேண்டுமோ அப்படி ஒடுக்கலாம். அல்லது, சில அழகான பெண்களைக் கொண்டு, பாஞ்சால இளவரசியை {திரௌபதியை} அவர்கள் மீது {பாண்டவர்கள் மீது} வருத்தம் கொள்ள வைக்கலாம். அல்லது ஓ ராதேயே {கர்ணன்}, நமது தூதர்களை அங்கு அனுப்பி, அவர்களை இங்கு கொண்டுவந்து, நம்பிக்கைக்குரிய ஆட்களைக் கொண்டு, மேற்கண்ட எந்த முறையிலாவது அவர்களைக் கொல்லலாம். ஓ தந்தையே, இந்த {பலதரப்பட்ட} முறைகளில் தவறிழைக்காத எதையாவது கைகொண்டு முனைய வேண்டும். காலம் கடந்து கொண்டிருக்கிறது.

ஓ ஏகாதிபதி, மன்னர்களில் காளையான துருபதனை அவர்கள் நம்புவதற்கு முன் அவர்களைத் தாக்கி நாம் வெற்றி கொள்ள வேண்டும். ஆனால் அவர்கள் துருபதனின் நம்பிக்கைக்கு உரியவர்களாக ஆகிவிட்டால், பின்பு நாம் நிச்சயம் தோல்வியைத் தான் சந்திப்போம். ஓ தந்தையே,

இவையே பாண்டவர்களை ஏமாற்ற நான் கொண்டிருக்கும் கருத்துகள். இவை நன்மையா தீமையா என்பதைத் தீர்மானித்துக் கொள்ளுங்கள். ஓ கர்ணா, நீ என்ன நினைக்கிறாய்?" என்று கேட்டான்.

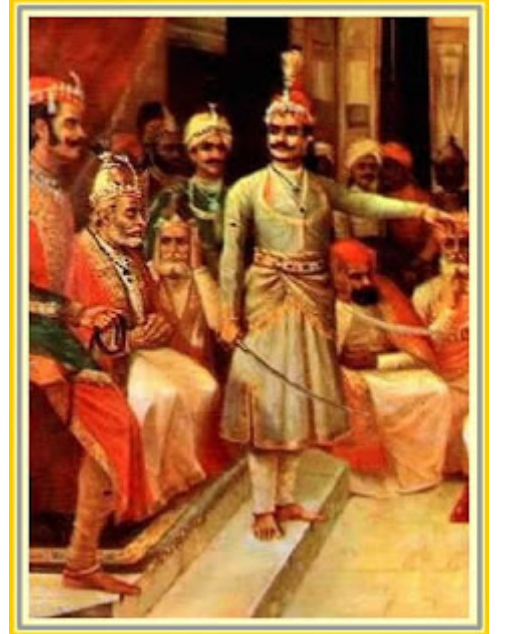
துரியோதனனை ஏசிய கர்ணன் - ஆதிபர்வம் பகுதி 204

(விதுராகமன பர்வத் தொடர்ச்சி)

துரியோதனன் சொன்ன திட்டங்களைக் கேட்டு கர்ணன் அவனை ஏசியது; சூழ்ச்சியைக் கையாளாதே வீரத்தைக் காட்டு என்று சொன்னது; செல்வம், இன்பம், நாடு என்று எதையும் பாண்டவர்களுக்காக கிருஷ்ணன் தியாகம் செய்வான் என்று சொன்னது; வீரமே கூடித்திரியனுக்கு அழகு என்று சொன்னது;

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "துரியோதனனால் இப்படிக் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்ட கர்ணன், "ஓ துரியோதனா, உன் பகுத்தறிவு நன்கு நிறுவப்பட்டதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. ஓ குரு குலத்தைத் தழைக்க வைப்பவனே, பாண்டவர்களுக்கு எதிரான எந்த வழிவகையும் வெற்றிபெறாது. ஓ வீரமான இளவரசனே, இதற்கு முன்பே நீ பல்வேறு நுட்பமான வழிவகைகள் மூலம் உனது விருப்பத்தைச் செய்யப் போராடியிருக்கிறாய். ஆனால், உனது எதிரிகளைக் கொல்வதில் தோல்வியே கண்டிருக்கிறாய். அப்போது அவர்கள் உனது அருகிலே வாழ்ந்து வந்தார்கள். ஓ மன்னா, அப்போது அவர்கள் இளம் வயதுடையவர்களாகவும் இருந்தார்கள். ஆனால், அப்போது உன்னால் அவர்களுக்கு தீங்கு செய்ய முடிய வில்லை. இப்போது அவர்கள் தூரத்தில் இருக்கிறார்கள். வளர்ந்திருக்கிறார்கள். பெரும் வீச்சு கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஓ உறுதியான முடிவு கொண்டவனே, குந்தியின் மகன்கள் உனது எந்த நுட்பமான தந்திரமான திட்டமிடல் மூலமும் காயப்பட மாட்டார்கள். இது எனது கருத்து.

அவர்களுக்கு (பாண்டவர்களுக்கு) அவர்களது விதி உதவி செய்கிறது. அவர்கள் தங்கள் மூதாதையர் நாட்டை அடைய விரும்புகிறார்கள். அப்படியிருக்கும்போது, நமது சக்தியைக் கொண்டு, எந்த வகையிலும் அவர்களுக்கு தீங்கிழைப்பதில் நாம் வெற்றிகொள்ள முடியாது. அவர்களுக்குள் ஒற்றுமையின்மையை உருவாக்குவது என்பது முடியாத காரியம். பொது மனைவியைக் கொண்ட அவர்கள் அனைவரையும் பிரிக்க முடியாது. அதே போல நமது ஒற்றர்களைக் கொண்டு கிருஷ்ணனுக்கும் (திரௌபதிக்கும்) பாண்டவர்களுக்கு பேதத்தை ஏற்படுத்தவும் முடியாது. அவர்கள் (பாண்டவர்கள்) கேடு காலத்தில் (துரதிரஷ்டத்தில்) இருந்த போது, அவள் அவர்களைத் தலைவர்களாகத் தேர்ந்தெடுத்தாள். இப்போது வளமையில் இருக்கும் அவர்களை அவள் கைவிடுவாளா? அல்லாமலும், பெண்கள் எப்போதும் பல கணவர்களை அடைய விரும்புவார்கள். கிருஷ்ணை (திரௌபதி) அவள் விருப்பத்தை அடைந்துவிட்டாள். அவளை பாண்டவர்களிடம் பேதம் கொள்ள வைக்க முடியாது. பாஞ்சால மன்னன் (துருபதன்) நேர்மையானவனும் அறம் சார்ந்தவனும் ஆவான்; அவன் பேராசையுடையவன் கிடையாது. நாம் நமது முடி நாட்டை அவனுக்குக் கொடுப்பதாய் இருந்தாலும் அவன் பாண்டவர்களைக் கைவிட மாட்டான். துருபதனின் மகனும் (கிருஷ்ணத்யும்னனும்), அனைத்துத் தகுதிகளும் கொண்டு பாண்டவர்களிடம் பிணைப்புடன் இருக்கிறான்.

ஆகையால், உனது சக்தியைக் கொண்டு எந்த நுட்பமான திட்டத்தைச் செய்தாலும் பாண்டவர்களுக்கு தீங்கிழைக்க முடியாது, என்று நான் நினைக்கிறேன். ஆனால், ஓ மனிதர்களில் காளையே (துரியோதனா), நான் இனி சொல்லப் போவதுதான் நமக்கு உகந்ததும் நன்மையானது ஆகும். ஆதாவது, அவர்கள் (பாண்டவர்கள்) அழியும் வரை அவர்களை தாக்கி அடித்துக் கொண்டு இருக்க வேண்டும். இந்தப் போக்கே உனக்கு பரிந்துரைக்கப்பட வேண்டியது. நமது கட்சி பலமாக

இருக்கும் வரையும், பாண்டவ மன்னனின் கட்சி பலவீனமாய் இருக்கும் வரையும், அவர்களைத் தந்த மன உறுத்தலும் இன்றித் தாக்க வேண்டும். ஓ காந்தாரியின் மகனே (துரியோதனனே), அவர்களது கணக்கிலடங்கா வாகனங்களும், மிருகங்களும், நண்பர்களும், நட்புக் குழுக்களும் ஒன்றாகத் திரளாத வரை, ஓ மன்னா, உனது வீரத்தைக் காட்டிக் கொண்டிரு. பாஞ்சாலர்களின் மன்னன் (துருபதன்) பெரும் சக்தியைக் கொண்டயாகக் கொண்ட அவனது மகனுடன் (திருஷ்டத்யும்னனுடன்) சேர்ந்து, நம் மீது போர் தொடுக்க எண்ணாத வரை, ஓ மன்னா, உனது வீரத்தைக் காட்டிக் கொண்டிரு. ஓ மன்னா, எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு பாண்டவர்க்கு அவர்கள் தந்தை வழி சொத்தை மீட்டுக் கொடுக்க விருஷணி குலத்தவனான யாதவப் புரவலன் (விருந்து அளிப்பவன்) (கிருஷ்ணன்), துருபதன் நகரத்திற்குள் நுழையாத வரை நீ உனது வீரத்தைக் காண்பித்துக் கொள். செல்வம், இன்பத்துக்கான அனைத்து நுகர்ச்சிப் பொருட்கள், நாடு என எதையும் பாண்டவர்களுக்காக கிருஷ்ணன் தியாகம் செய்வான். அந்த சிறப்புமிக்க பாரதன் (கிருஷ்ணன்) தனி ஒருவனாக வீரத்தைக் காட்டி இந்த முழு உலகத்தையே அடைந்திருக்கிறான்.

இந்திரன் வீரத்தை மட்டுமே கொண்டு மூன்று உலகத்தின் ஆட்சியை அடைந்தான். ஓ மன்னா, வீரம் மட்டுமே கூடித்திரியர்களால் எப்போதும் மெச்சப் படுகிறது. ஓ கூடித்திரியக் காளையே, துணிவுள்ளவனுக்கு வீரமே முக்கியமான அறமாகும். ஆகையால், ஓ ஏகாதிபதி, நேரத்தைக் கடத்தாமல், நான்கு வகை சேனைகளைக் கொண்ட நமது பெரும் படையைக் கொண்டு துருபதனைத் தாக்கி, பாண்டவர்களை இங்கே கொண்டு வருவோம். உண்மையில், சமாதானக் கொள்கை கொண்டோ, பரிசையும் செல்வத்தையும் லஞ்சமாகக் கொடுத்தோ அல்லது ஒற்றுமையின்மையை உண்டாக்கியோ பாண்டவர்களைத் தோற்கடிக்க முடியாது.

ஆகையால், உனது வீரத்தைக் கொண்டு வெற்றி கொள். உனது வீரத்தைக் கொண்டு அவர்களை வெற்றிகொண்டு இந்த பரந்த உலகத்தை ஆட்சி செய். ஓ ஏகாதிபதி, நமது இலக்கை அடைய நான் வேறு வழி எதையும் காணவில்லை" என்றான் (கர்ணன்).

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ராதேயனின் (கர்ணனின்) இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட பெரும் பலம் வாய்ந்த திருதராஷ்டிரன், அவனைப் பெரிதும் மெச்சினான். அதன்பிறகு அந்த ஏகாதிபதி (திருதராஷ்டிரன்) அவனிடம், "ஓ சூதனின் மகனே (கர்ணனே), நீ ஆயுதங்களில் தேர்ச்சி பெற்ற பெரும் ஞானம் கொண்டவன். ஆகையால் வீரத்தை வெளிக்காட்டச் சொன்ன இந்த உனது பேச்சு, உனக்கு மிகவும் பொருந்துகிறது. ஆனாலும், பீஷ்மர், துரோணர், விதுரன் மற்றும் நீங்கள் இருவரும் (கர்ணனும் துரியோதனனும்) ஆலோசனை செய்து, நமது நலனுக்கு வழிவகுக்கும் திட்டத்தை ஏற்படுத்தி, அதை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்" என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பிறகு மன்னன் திருதராஷ்டிரன், தனது பெருமை வாய்ந்த அமைச்சர்களை அழைத்து அவர்களுடன் ஆலோசித்தான்".

துரியோதனனை எச்சரித்த பீஷ்மர் - ஆதிபர்வம் பகுதி 205

(விதுராகமன பர்வத் தொடர்ச்சி)

திருதராஷ்டிரன் பீஷ்மரிடம் ஆலோசனை கேட்பது; பீஷ்மர் அனைவரையும் சமமாக நினைப்பதாகச் சொல்வது; பாண்டவர்கள் நெருப்பில் அகப்பட்டது துரியோதனனின் துழ்ச்சியே என்று உலகம் நினைப்பதைச் சொல்லி துரியோதனனை பீஷ்மர் எச்சரிப்பது; பாண்டவர்களுக்கு பாதி நாட்டைக் கொடுக்கும்படி பீஷ்மர் அறிவுறுத்தியது;

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "தனது கருத்தைச் சொல்லுமாறு திருதராஷ்டிரன் கேட்டதால், பீஷ்மர், "ஓ திருதராஷ்டிரா, பாண்டவர்களுடன் சண்டை என்பதை என்னால் அங்கீகரிக்க முடியாது. நீ எனக்கு எப்படியோ, சந்தேகமற பாண்டுவும் எனக்கு அப்படியே. காந்தாரியின் மகன்களும் எனக்கு குந்தியின் மகன்களைப் போலத்தான். ஓ திருதராஷ்டிரா, உனது மகன்களை நான் காப்பது போல, அவர்களையும் நான் காக்க வேண்டும். மேலும், ஓ மன்னா, துரியோதனனுக்கும் மற்ற குரு குலத்தவருக்கும் அவர்கள் (பாண்டவர்கள்) எவ்வளவு நெருக்கமோ, எனக்கும் அவ்வளவு நெருக்கமாக

இருக்கிறார்கள். இத்தகைய துழ்நிலையில் அவர்களுடன் சண்டை என்பதை நான் (பீஷ்மன்) சற்றும் விரும்ப மாட்டேன். அந்த வீரர்களுடன் ஒரு ஒப்பந்தமிட்டு, அவர்களுக்கு (பாண்டவர்களுக்கு) பாதி நாட்டைக் கொடுத்துவிடு. சந்தேகமற, இந்நாடு அந்த குரு குலத்தின் முதன்மையானவர்களுக்கும் தந்தையின் வழி வந்த நாடுதான்.

மேலும், ஓ துரியோதனா, இந்த நாட்டை உனது தந்தையின் சொத்தாகப் பார்க்கும் நீ, பாண்டவர்களும் இந்த நாட்டை அவர்களது தந்தையின் சொத்தாக நோக்குகிறார்கள் என்பதை உணர வேண்டும். பாண்டுவின் புகழ்பெற்ற மகன்கள் நாட்டை அடையவில்லை என்றால், அது எப்படி உனதாகும்? அல்லது அது எப்படி மற்ற பாரத குலத் தோன்றல்களுக்கு உரியதாகும்? சட்டப்படி நீ மட்டுமே இதற்கு உரியவன் என நீ கருதினால், உனக்கு முன்னால் அவர்கள் நாட்டை அடைவதுதான் சட்டப்படியானது என அவர்கள் கருதுவார்கள், என்று நான் நினைக்கிறேன். அமைதியாக அவர்களுக்கு பாதி நாட்டைக் கொடுத்துவிடு. இது, ஓ மனிதர்களில் புலியே, எல்லோருக்கும் நன்மையைத் தரும். நீ வேறுமாதிரியாகச் செயல்பட்டால், அனைவர் மேலும் தீமை வந்து விடும். நீயும் அவமரியாதையால் மறைக்கப்பட்டிருப்பாய். ஓ துரியோதனா, உனது நல்ல பெயரைக் காப்பாற்ற முயற்சி செய். ஒருவனின் நல்ல பெயர்தான் நிச்சயமாக அவனது பலத்தின் ஊற்றுக்கண். மதிப்பிழந்தவன் வாழ்வது வீண் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஓ கௌரவா (துரியோதனா), ஒருவனது புகழ் நிலைத்திருக்கும் வரை அவன் சாவதில்லை. ஒருவன் தனது புகழ் இருக்கும் வரை வாழ்ந்து, அது மறையும் போதே இறக்கிறான். ஓ காந்தாரியின் மகனே (துரியோதனா), குரு குலத்தவருக்குத் தகுந்த (ஏற்ற) நடவடிக்கைகளைத் தொடர்ந்து வா (செய்து வா). பெரும்பலம் கொண்ட கரமுடையவனே, உனது மூதாதையர்களின் செயல்களைப் பின்பற்று. பாண்டவர்கள் அழியவில்லை என்பது நமக்குக் கிடைத்த நற்பேறாகும். குந்தி வாழ்வதும் நமக்குக் கிடைத்த நற்பேறாகும். தனது செயலை சாதிக்க முடியாத பாவி புரோசனன் அழிந்தான் என்பதும் நமக்குக் கிடைத்த பெரும் நற்பேறாகும். குந்திபோஜனின் மகள் (குந்தி) எரிந்து செத்தாள் என்பதை நான் கேட்ட நேரத்திலிருந்து, ஓ காந்தாரியின் மகனே (துரியோதனா), நான் எந்த உயிரனத்தையும் சந்திக்கும் சக்தி அற்று இருந்தேன். ஓ மனிதர்களில் புலியே, குந்திக்கு நேர்ந்த விதியை அறிந்த உலகம், உன்னை விட புரோசனனை பெரிய குற்றவாளியாகக் கருதவில்லை. ஓ மன்னா, பாண்டுவின் மகன்கள் நெருப்பில் இருந்து தப்பி, மீண்டும் காட்சி அளித்துவிட்டதால், உனது தீய நோக்கங்களை விட்டுவிடு. ஓ குரு குலத்தவனே, அந்த வீரர்கள் (பாண்டவர்கள்) வாழும் வரை,

இடியை ஆயுதமாகக் கொண்டவன் (இந்திரன்) நினைத்தாலும், அவர்களது முதாதையர் நாட்டில் அவர்களுக்கு இருக்கும் பங்கை இழக்கச் செய்ய முடியாது என்பதை அறிந்து கொள். பாண்டவர்கள் அறம்சார்ந்தவர்கள் (தர்மவான்கள்), ஒற்றுமையானவர்கள். அவர்களுக்கு சரிபாதி நாடான அவர்கள் பங்கைக் கொடுக்காமல் இருப்பது என்பது அவர்களுக்கு இழைக்கப்படும் தவறாகும் (அநீதியாகும்). நீ சரியாக செயல்பட வேண்டுமெனில், எனக்கு ஏற்புடையதை நீ செய்ய வேண்டுமெனில், அனைவரின் நன்மையை நீ கருதுவதாக இருந்திடில், பாதி நாட்டை அவர்களுக்குக் கொடுத்துவிடு" என்றார். (பீஷ்மர்)

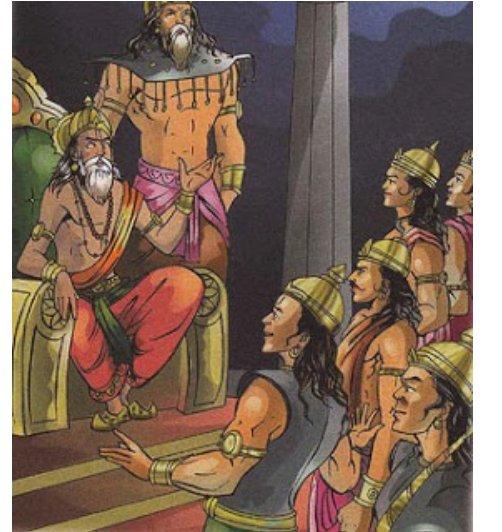
துரோணர் சொன்ன ஆலோசனை - ஆதிபர்வம் பகுதி 206 அ

(விதுராகமன பர்வத் தொடர்ச்சி)

பாண்டவர்களுக்கு உரிய பங்கைக் கொடுக்குமாறு துரோணர் சொன்னது; பீஷ்மரும், துரோணரும் கௌரவர்களுக்கு தீங்கிழைப்பவர்கள் என்று கர்ணன் சாடியது;

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பீஷ்மர் முடித்ததும் துரோணர் பேசினார், "ஓ மன்னா, திருதராஷ்டிரா, ஆலோசனைக்கு அழைக்கப்பட்ட நண்பர்கள் எப்போதும் சரியானதை, உண்மையானதை, புகழைக் கொடுப்பதைச் சொல்ல வேண்டும் என்று நாம் கேள்விப்படுகிறோம். ஓ தந்தையே, இவ்விஷயத்தில் சிறப்பு மிகுந்த பீஷ்மர் சொன்னதைப் போலவே நானும் கருதுகிறேன். இந்த நாட்டின் ஒரு பங்கு பாண்டவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டும். அதுதான் நித்திய அறம். ஓ பாரதா (திருதராஷ்டிரா), காலந்தாழ்த்தாமல், அனைவரும் ஏற்கும் பேச்சு கொண்ட ஒரு தூதுவனை துருபதனிடம் அனுப்பு. அவனிடம் பாண்டவர்களுக்கு பெரும் செல்வத்தைக் கொடுத்தனுப்பு. மணமகனுக்கும் மணமகளுக்குமான விலையுயர்ந்த பரிசுகளை துருபதனிடம் அந்தத் தூதன் கொண்டு செல்லட்டும். அவன் அந்த ஏகாதிபதியிடம் (துருபதனிடம்) உனது சக்தியின் பெருக்கத்தைச் சொல்லி, புதிய கூட்டணிக்கு வழிவகுக்கட்டும். ஓ ஏகாதிபதி (திருதராஷ்டிரா), நடந்து அத்தனையும் அறிந்த நீயும் துரியோதனனும் இது விஷயத்தில் மிகுந்த மகிழ்ச்சி கொண்டதாக அந்த மனிதன் (தூதுவன்) அறியட்டும். அவன் துருபதனிடமும், திருஷ்டத்யும்னனிடமும் இதைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லட்டும். அவனுடன் (துருபதனுடன்) கூட்டணி அமைப்பதை நீ பெரிதும் விரும்புவதாகவும், அதற்கு நீ தகுதியுடையவன் என்பதையும் தெரியப்படுத்தச் சொல். அந்த மனிதன் (தூதுவன்) குந்தியின் மகன்களையும், மாத்ரியின் மகன்களையும் தொடர்ந்து வாழ்த்தட்டும். உனது உத்தரவின் பேரில், ஓ மன்னா, சுத்தமான தங்கத்தால் ஆன ஆபரணங்கள் திரௌபதிக்குக் கொடுக்கப்பட்டும். ஓ பாரத குலத்தின் காளையே (திருதராஷ்டிரனே), துருபதின் மகன்களுக்கும் உகந்த பரிசுகளைக் கொடுத்து அனுப்பு. பிறகு அந்தத் தூதுவன் பாண்டவர்களை ஹஸ்தினாபுரத்துக்குத் திரும்பச் சொல்லி அழைக்கட்டும்.

அந்த வீரர்கள் இங்கு வர (துருபதனால்) அனுமதிக்கப்பட்டதும், துட்சாசனனும், விகர்ணனும் அழகான ரதங்களுடன் அவர்களை எதிர்கொண்டு அழைத்து வரட்டும். அவர்கள் ஹஸ்தினாபுரத்தை அடைந்ததும், அந்த மனிதர்களில் முதன்மையானவர்கள் உன்னால் (திருதராஷ்டிரன்) பாசத்துடன் வரவேற்கப்பட்டும். அதன்பிறகு மக்களின் விருப்பப்படி அவர்களது தந்தைவழி வந்த அரியணையில் அவர்கள் அமரட்டும். ஓ பாரத குலத்தில் வந்த ஏகாதிபதியே, இதுதான் பாண்டவர்களிடம் நீ நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறை. அவர்கள் உனது சொந்த மகன்களைப் போன்றவர்கள் ஆவர்" என்றார். (துரோணர்).

"கர்ணா! நீ தீயவன்" துரோணர்! - ஆதிபர்வம் பகுதி 206 ஆ

(விதுராகமன பர்வத் தொடர்ச்சி)

துரோணர் கர்ணனுக்கு மறுமொழி கூறியது; கௌரவர்களின் அழிவைப் பற்றி எச்சரித்தது;

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், துரோணர் முடித்ததும், கர்ணன் மறுபடியும், "பீஷ்மர், துரோணர் ஆகிய இருவரும் உமது செல்வத்தாலும், உமது கருணைகளாலும் அதிகம் கொழுத்துப் போய் இருக்கிறார்கள். இவர்களை எப்போதும் நீர் நம்பத்தகுந்த நண்பர்களாக மதிக்கிறீர்! அப்படிப்பட்ட இவர்கள் இருவரின் ஆலோசனைகளும் உமது நன்மைக்காக இல்லாமல் இருப்பது வேடிக்கையானது அல்லவா? தீய நோக்கம் கொண்டு, தனது இதயத்தின் தீமையை மறைத்து, நல்ல ஆலோசனை வழங்குவதாகச் சொல்பவர்களை ஞானமுள்ளோர் எப்படி அங்கீகரிப்பார்கள்? கேடுகாலத்தில், நண்பர்களால் நிச்சயம் நன்மையும் செய்ய முடியாது, தீமையும் செய்ய முடியாது. அனைவரின் மகிழ்ச்சியோ, அல்லது நேர்மாறான நிலையோ அவர்களின் விதியைப் பொறுத்தே அமைகிறது. ஞானமுள்ளவனும் முட்டாளும், (வயதில்) இளமையானவனும், முதுமையடைந்தவனும், கூட்டணியுள்ளவனும், கூட்டணி அற்றவனும் - ஆகிய அனைவரும் சில நேரங்களில் மகிழ்ச்சியாகவும் சில நேரங்களில் மகிழ்ச்சியற்றும் இருப்பதை எங்கும் காண்கிறோம்.

பழங்காலத்தில் அம்பவிச்சன் என்ற ஒரு மன்னன் இருந்ததாக நாம் கேட்டிருக்கிறோம். அந்த மகதநாட்டுத் தலைவன் ராஜகிரஹா என்ற தலைநகரைக் கொண்டிருந்தான். அப்படிப்பட்ட அவன் தனது காரியங்கள் எதையும் செய்யாது இருந்தான். காற்றைச் சுவாசிப்பது மட்டுமே அவனது முயற்சியாக இருந்தது. அவனது காரியங்கள் அனைத்தும் அமைச்சர்களின் கைகளில் இருந்தன. மஹாகர்ணி என்ற அவனது அமைச்சன், அந்த நாட்டின் தலைமை நிர்வாகியாக ஆனான். அந்நாட்டில் அனைத்து சக்தியும் கொண்டவன் என்று தன்னைக் கருதிக் கொண்டு அந்த அமைச்சன், மன்னனை அவமதிக்க ஆரம்பித்தான். அந்தப் பாவி அந்த மன்னனுக்கு உரிய அனைத்தையும் - ராணிகள், செல்வங்கள், ஆட்சி உரிமைகளை - என அனைத்தையும் எடுத்துக் கொண்டான். ஆனால், இவற்றையெல்லாம் அடைந்தும் அவனது பேராசை தணியவில்லை. அது இன்னும் பற்றி எரிந்தது.

மன்னனுக்கு உரிய அனைத்தையும் கவர்ந்த அவன், அரியணையையும் கவர்ந்தான். ஆனால், அந்த ஏகாதிபதி தனது கடமைகளில் கவனமற்று இருந்தும், காற்றைச் சுவாசிப்பதை மட்டுமே செயலாகக் கொண்டிருந்தும் கூட,

அந்த அமைச்சனால் சிறந்தது அனைத்தையும் பெற்றும், தனது முதலாளியின் நாட்டை அடைய முடியவில்லை என்று கேள்விப்படுகிறோம். ஓ மன்னா, அந்த ஏகாதிபதியின் ஆட்சியுரிமை விதியின் கையில் இருந்தது என்பதைத் தவிர நாம் இதில் வேறு என்ன சொல்ல முடியும்! ஆகையால், ஓ மன்னா, இந்த நாடு விதியால் உமக்கு அளிக்கப்பட்டது. இந்த முடி உலகமே உமக்கு எதிரியாக ஆனாலும், நிச்சயம் அது உம்மிடமே தொடர்ந்து இருக்கும். இருப்பினும், விதி வேறு விதமாகக் கட்டளையிட்டால், நீர் எவ்வளவு முயன்றாலும், அது உம்மிடம் இருக்காது! ஓ கற்றவரே, இவையெல்லாவற்றையும் நினைத்துப் பார்த்து, உமது ஆலோசகர்களின் நேர்மையைப் பற்றியோ அல்லது மற்ற குணங்களைப் பற்றியோ தீர்மானித்துக் கொள்ளுங்கள். அவர்களில் யார் தீயவர்கள், யார் ஞானத்துடன் பேசுபவர்கள், நல்லதைச் சொல்பவர்கள் என்பதை உறுதி செய்து கொள்ளுங்கள்" என்றான் {கர்ணன்}.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "கர்ணனின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட துரோணர் மறுமொழியாக, "நீ தீயவன் ஆனதால், உனது தீய நோக்கத்தின் காரணமாகவே இப்படிச் சொல்கிறாய் என்பதற்கு நீயே சான்று பகர்கின்றாய். பாண்டவர்களுக்கு தீங்கிழைக்கவே, நீ எங்களிடம் குறை கண்டுபிடிக்கிறாய். ஆனால், ஓ கர்ணா, நான் சொன்னது அனைத்தும் குரு குலத்தின் வளமைக்காகச் {Prosperity} சொன்னது என்பதை அறிந்து கொள். அவையெல்லாம், தீயதைக் கொண்டு வரும் என்று நீ மதித்தால், நமக்கு நல்லது எது என்பதை நீயே தீர்மானித்து கொள். நான்

சொன்ன நல்ல ஆலோசனைகள் பின்பற்றப்படவில்லை என்றால், அற்ப காலத்திற்குள் கௌரவர்கள் அழிக்கப்படுவார்கள் என்றே நான் நினைக்கிறேன்" என்றார்.

"பாவிகளின் பேச்சைக் கேட்காதீர்" விதுரன்! - ஆதிபர்வம் பகுதி

207

(விதுராகமன பர்வத் தொடர்ச்சி)

விதுரன் பீஷ்மருக்கும் துரோணருக்கும் ஆதரவாகப் பேசுவது; துரியோதனன், கர்ணன் மற்றும் சகுனியைப் பாவிகள், முட்டாள்கள், சிறுவர்கள் என்று விதுரன் பழித்தது; துரியோதனன் தவறால் நாட்டின் குடிமக்கள் கொல்லப்படுவார்கள் என்று எச்சரித்தது...

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "துரோணர் முடித்ததும், விதுரன் ஆரம்பித்தான், "ஓ ஏகாதிபதி, உமது நண்பர்கள் சந்தேகமற உமக்கு நன்மையையே சொல்கிறார்கள். ஆனால், உமக்கு அதைக் கேட்பதில் விருப்பமில்லை ஆகையால், அந்த வார்த்தைகளுக்கு உனது காதில் இடம் கிடைக்கவில்லை. சந்தனுவின் மகனும் குருகுலத்தவரில் முதன்மையானவருமான பீஷ்மர் சொன்னது அற்புதமானதும், உமது நன்மைக்கானதும் ஆகும். ஆனால் நீ அதைக் கேட்க மறுக்கிறாய். குரு துரோணர் சொல்வதும் உனது நன்மைக்கே, ஆனால் அதைக்கூட ராதையின் மகனான கர்ணன் மதிக்கவில்லை. ஓ மன்னா (திருதராஷ்டிரா), கடுமையாகச் சிந்தித்துபார்த்தாலும், மனிதர்களில் சிங்கங்களான இந்த இருவரைவிட (பீஷ்மர், துரோணர்) சிறந்த நண்பர்கள் கிடைக்க மாட்டார்கள். ஓ மன்னா, வயதில் மூத்து, ஞானத்திலும் கல்வியிலும் சிறந்திருக்கும் இந்த இருவரும், எப்போதும் உன்னையும் பாண்டுவின் மகன்களையும் சமமான பார்வையிலேயே மதிக்கிறார்கள்.

ஓ பாரத குலத்தின் மன்னா (திருதராஷ்டிரா), அவர்கள் இருவரும் அறத்தில் ஆகட்டும், உண்மை பேசுவதில் ஆகட்டும் தசரதனின் மகன் ராமனுக்கும் கயாவுக்கும் எந்தவிதத்திலும் இளைத்தவர்கள் இல்லை. இதற்கு முன்பு அவர்கள் உனக்கு எந்தத் தீய ஆலோசனையும் வழங்கியது கிடையாது. ஓ மன்னா, நீயும் அவர்களுக்கு எந்தக் காயத்தையும் ஏற்படுத்தியது கிடையாது. ஆகையால், எப்போதும் உண்மையுடன் நடந்து கொள்ளும் இந்த மனிதப் புலிகள், குறிப்பாக நீ அவர்களைக்

காயப்படுத்தாது இருக்கும்போது உனக்கு தீய ஆலோசனையை ஏன் வழங்க வேண்டும்? ஞானம் கொண்ட இந்த மனிதர்களில் முதன்மையானவர்கள், நேர்மையற்ற ஆலோசனைகளை உனக்கு வழங்கமாட்டார்கள். ஓ குரு குலத்தின் கொடிந்தே, இது எனது (விதுரன்) உறுதியான நிலைப்பாடு. அறவிதிகளை நன்கு அறிந்த இந்த இருவரும், செல்வத்திற்கு மயங்கி, பாகுபாட்டுடன் உங்களை ஏமாற்ற எதையும் உச்சரிக்க மாட்டார்கள் (சொல்ல மாட்டார்கள்). ஓ பாரதா (திருதராஷ்டிரா), அவர்கள் சொன்னது அனைத்தும் உனது நன்மைக்கு ஆனதாகவே நான் கருதுகிறேன்.

ஓ ஏகாதிபதியே, துரியோதனனையும் மற்றவர்களையும் போலவே சந்தேகமற பாண்டவர்களும் உமது மகன்களே ஆவர். ஆகையால், பாண்டவர்களைக் குறித்து தீய ஆலோசனைகள் வழங்கும் உமது ஆலோசகர்களுக்கு, உமது நலனில் அக்கறை இல்லை. உமது பிள்ளைகள்

குறித்து உமது இதயத்தில் ஏதாவது பாகுபாடு இருக்குமேயானால், ஓ மன்னா, அதை வெளிக்கொணர வகைசெய்யும் ஆலோசகர்கள் உமக்கு நிச்சயமாக நன்மையைச் செய்யவில்லை. ஆகையால், ஓ மன்னா, இந்த பெரும் பிரகாசமுடைய சிறப்பு மிகுந்தவர்கள் (பீஷ்மரும், துரோணரும்), தீயவற்றிற்கு வழி கோலும் எதையும் சொல்லவில்லை என நான் நினைக்கிறேன். இருப்பினும் நீர் இதைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. வெற்றிகொள்ளப்பட முடியாத பாண்டவர்களைப்

பற்றி இந்த மனிதக் காளைகள் (பீஷ்மரும், துரோணரும்) சொன்னவை முற்றிலும் உண்மையே. ஓ மனிதர்களில் புலியே, அதுகுறித்து வேறுவிதமாக நினைக்காதீர்.

நீர் அருளப்பட்டு இரும்! பாண்டுவின் மகனான அழகான தனஞ்செயனை (அர்ஜுனனை), அந்த வலக்கையையும், இடக்கையையும் சமமாகப் பயன்படுத்துபவனை, மகவத்தே (இந்திரனே) வந்தாலும் போரில் வெல்ல முடியுமா? பத்தாயிரம் யானைகளின் பலம் கொண்ட, பலம் வாய்ந்த கரங்களைக் கொண்ட அந்த பெரும் பீமசேனனை தேவர்களாலும் வெல்ல முடியுமா? வாழ அசைப்படுபவர்கள் யாரேனும், யமனின் பிள்ளைகளைப் போல இருக்கும் அந்த இரட்டையர்களை (நகுலனையும், சகாதேவனையும்) போரில் வெல்ல முடியுமா? அமைதி, கருணை, மன்னிக்கும் தன்மை, உண்மை, வீரம் ஆகிய அனைத்தையும் ஒருங்கிணைத்து வாழும் பாண்டவர்களில் மூத்தவனை (யுதிஷ்டிரனை) எப்படி யாரால் வெல்ல முடியும்? ராமனை (பலதேவனை) (பலராமனை) தங்கள் கூட்டாளியாகக் கொண்டு, ஜனார்த்தனனை (கிருஷ்ணனை) ஆலோசகராகக் கொண்டு, சாத்யகியை தங்கள் சார்பாகக் கொண்டவர்கள் ஏற்கனவே எல்லோரையும் போரில் தோற்கடித்துவிட்டனர்.

துருபதனைத் தங்கள் மாமனாராகக் கொண்டு, துருபதனின் மகன்களான, திருஷ்டத்யும்னன் மற்றும் பிரிஷ்ணனின் குலத்தில் வந்த மற்ற மகன்களையும் மைத்துனர்களாகவும் கொண்டவர்கள், நிச்சயம் வெல்ல முடியாதவர்கள் ஆவர். ஓ ஏகாதிபதியே, இதையெல்லாம் மனதில் கொண்டு, நாட்டின் மீது அவர்களின் உரிமை கோரல், உங்கள் உரிமையை விட பழமையாக இருப்பதை எண்ணி அவர்களிடம் அறத்தின் (தர்மத்தின்) படி நடந்து கொள்ளும். புரோசனனின் செயலில் உண்டான விளைவால், ஓ ஏகாதிபதி (திருதராஷ்டிரா), வசை (பழிசொல்) படிந்த கறை உம்மேல் உள்ளது. இப்போது, பாண்டவர்களிடம் அன்பாக நடந்து கொண்டு, அதைக் கடிவிக் கொள்ளும். ஓ ஏகாதிபதியே, பாண்டவர்களிடம் உமது அன்பான நடத்தை என்பது, குரு குலத்தைச் சார்ந்த நமது அனைவரின் உயிரையும் காத்து, நமக்கு பெரிய நன்மையைத் தரும். அது கூடித்திரிய குலத்தின் வளர்ச்சிக்கு நம்மை அழைத்துச் செல்லும். நாம் ஏற்கனவே துருபதனிடம் போரிட்டிருக்கிறோம்; இப்போது நாம் அவனை கூட்டாளியாக அடைய முடிந்தால், நமது கட்சிக்கு அது பலம் சேர்க்கும்.

ஓ மன்னா, தசர்ஹர்கள் (Dasarhas) என்பவர்கள் எண்ணிக்கையில் அதிகமான பலசாலிகள். கிருஷ்ணன் எங்கிருக்கிறானோ அவர்கள் அங்கெல்லாம் இருப்பார்கள். எங்கே கிருஷ்ணன் இருக்கிறானோ அங்கே வெற்றியும் இருக்க வேண்டும் என்பதை அறிந்து கொள்ளும். ஓ மன்னா, தேவர்களால் சபிக்கப்படாமல், சமரசம் மூலம் தடுக்க முடிந்ததை போர் மூலம் தடுக்க முற்பட்டால், அவர்களுக்கு தேவர்களின் சாபம் இருக்காதா? பிருதையின் மகன்கள் (பாண்டவர்கள்) உயிருடன் இருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்த குடிமக்களும், மற்ற குடிகளும் பெரும் மகிழ்ச்சியடைந்து, அவர்களைக் காண ஆவலாக உள்ளனர். ஓ ஏகாதிபதி, அவர்களுக்கு ஏற்புடைய வகையில் நடந்து கொள்ளும். துரியோதனன், கர்ணன், சுபலனின் மகன் சகுனி ஆகியோர் பாவிகள், முட்டாள்கள் மற்றும் சிறுவர்களாவர். அவர்கள் வார்த்தையைக் கேட்காதீர். ஓ ஏகாதிபதி (திருதராஷ்டிரா), துரியோதனனின் தவறால் நாட்டின் குடிமக்கள் கொல்லப்படுவர் என்று நான் முன்பே அனைத்து அறங்களையும் கொண்ட உமக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன்" என்றான் (விதுரன்).

துருபதனிடம் அனுமதி கேட்ட விதுரன்! - ஆதிபர்வம் பகுதி 208

(விதுராகமன பர்வத் தொடர்ச்சி)

விதுரன், துருபதனிடம் சென்று, பல பரிசுப் பொருட்களையும், நலம் விசாரிப்புகளையும் செய்து, பாண்டவர்களை ஹஸ்தினாபுரம் அழைத்துச் செல்ல அனுமதி கேட்பது;

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "இந்தப் பலதரப்பட்ட பேச்சுகளைக் கேட்ட திருதராஷ்டிரன், "சந்தனுவின் மகனான கற்ற பீஷ்மரும், சிறப்பு மிகுந்த முனிவர் துரோணரும், நீயும் (ஓ விதுரா) உண்மையையும், எனக்கு எது நன்மையைத் தருமோ அதையுமே சொல்லியிருக்கிறீர்கள். நிச்சயமாக, அந்த பெரும் ரதவீரர்களான குந்தியின் வீர மகன்கள், பாண்டுவின் மகன்களே! ஆகையால் விதிப்படி சந்தேகமற அவர்கள் எனது மகன்களே! எனது மகன்களுக்கு எப்படி இந்த நாட்டின்மீது உரிமை இருக்கிறதோ, அதே போல பாண்டுவின் மகன்களுக்கும் நிச்சயமாக உரிமை உண்டு. ஆகையால், பாசத்தைக் கருத்தில் கொண்டு, விரைவாக பாண்டவர்களை அவர்களின் தாயுடன் (குந்தியுடன்) இங்கு அழைத்து வா. ஓ பாரதகுலத்தில் வந்தவனே (விதுரனே), கூடவே தெய்வீக அழகுடைய கிருஷ்ணையையும் (திரௌபதியையும்) அழைத்து வா. நற்பேறால் மட்டுமே பிருதையின் (குந்தியின்) மகன்கள் உயிருடன் இருக்கிறார்கள்; நற்பேறின் நற்பேறால் மட்டுமே அந்தப் பெரும் ரதவீரர்கள் துருபதனின் மகளை (திரௌபதியை) அடைந்தார்கள். நற்பேறால் மட்டுமே நமது பலம் அதிகரித்திருக்கிறது; நற்பேறால் மட்டுமே புரோசனன் அழிந்தான். ஓ பெரும் பிரகாசமுள்ளவனே, நற்பேறால் மட்டுமே எனது பெரும் துயர் கொல்லப்பட்டது (நீக்கப்பட்டது).

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பிறகு விதுரன், ஓ பாரதா (ஜனமேஜயா), திருதராஷ்டிரன் கட்டளையின் பேரில், யக்ஞசேனனிடமும் (துருபதனிடமும்) பாண்டவர்களிடமும் சென்றான். அவனுடன் கணக்கிலடங்கா நகைகளையும், பல தரப்பட்ட செல்வங்களையும், திரௌபதிக்காகவும், பாண்டவர்களுக்காகவும், யக்ஞசேனனுக்காகவும் கூட எடுத்துச் சென்றான். அறத்தின் அனைத்து விதிகளையும் அறிந்த, அனைத்து அறிவியல்களிலும் ஆழ்ந்த ஞானம் கொண்ட விதுரன், துருபதனின் வசிப்பிடத்திற்கு வந்து, அந்த ஏகாதிபதியை சரியான முறையில் அழைத்து, அவனுக்காகக் காத்திருந்தான். துருபதன் விதுரனை சரியான முறையில் ஏற்று அழைத்தான். இருவரும் ஒருவருக்கு ஒருவர்கள் நலம் விசாரித்துக் கொண்டனர்.

விதுரன் அங்கே பாண்டவர்களையும் வாசுதேவனையும் (கிருஷ்ணனையும்) கண்டான். அவன் அவர்களைக் கண்டதுமே பாசத்துடன் அவர்களை அனைத்துக் கொண்டு அவர்களின் நலம் விசாரித்தான். பாண்டவர்கள் வாசுதேவனுடன் (கிருஷ்ணனுடன்) சேர்ந்து அளவிடமுடியா புத்திகூர்மைகொண்ட விதுரனை தகுந்த முறையில் வழிபட்டனர். ஆனால் விதுரன், ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), திருதராஷ்டிரன் பெயரால் அவர்களது நலனைக் குறித்து திரும்பத் திரும்ப பாசத்துடன் விசாரித்தான். ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயனே), அவன் பிறகு, பாண்டவர்களுக்கும், குந்திக்கும், திரௌபதிக்கும், துருபதனுக்கும், துருபதனின் மகன்களுக்கும், கௌரவர்களால் அவன் (விதுரன்) வழியாகக் கொடுத்தனுப்பப்பட்ட ரத்தினங்களையும் பலதரப்பட்ட செல்வங்களையும் கொடுத்தான்.

அளவற்ற புத்திகூர்மை கொண்ட அடக்கமுடைய விதுரன், பிறகு பாண்டவர்கள் மற்றும் கேசவனின் (கிருஷ்ணனின்) முன்னிலையில் துருபதனிடம், "ஓ ஏகாதிபதியே (துருபதனே), உமது அமைச்சர்களுடனும் மகன்களுடனும் சேர்ந்து, நான் சொல்லப்போவதைக் கேளும். மன்னன் திருதராஷ்டிரன், தனது அமைச்சர்கள், மகன்கள் மற்றும் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து மகிழ்ச்சி நிறைந்த இதயத்துடன், ஓ மன்னா (துருபதா), திரும்பத் திரும்ப உமது நலனைப் பற்றி விசாரித்தார். ஓ ஏகாதிபதி (துருபதா), உம்முடன் ஏற்பட்ட சம்பந்தம் குறித்து

அவர் {திருதராஷ்டிரர்} மிகுந்த திருப்திகொண்டுள்ளார். ஓ மன்னா {துருபதா}, அதே போல சந்தனுவின் மகனான பெரும் ஞானம் கொண்ட பீஷ்மரும், அனைத்து குரு குலத்தவருடன் சேர்ந்து அனைத்து விதத்திலும் உமது நலனைக் குறித்து விசாரித்தார். பரத்வாஜரின் மகனான பெரும் ஞானம் கொண்டவரும் உமது நண்பருமான துரோணர் உளப்புர்வமாக உம்மைக் கட்டி அனைத்து, உமது மகிழ்ச்சி குறித்து விசாரித்தார். ஓ பாஞ்சாலர்களின் மன்னா {துருபதா}, திருதராஷ்டிரனும், அனைத்து குரு குலத்தவரும் சேர்ந்து, உமது சம்பந்தம் கிடைத்ததால், பெரும் அருள் கிடைத்ததாகக் கருதுகிறார்கள்.

ஓ யக்ஞசேனா {துருபதா}, நீர் நிறுவிய இந்த கூட்டணியால், ஒரு புதிய நாடு கிடைத்ததைப் போல அவர்கள் மகிழ்ந்திருக்கிறார்கள். ஓ ஏகாதிபதியே {துருபதனே}, இதையெல்லாம் அறிந்து கொண்டு, பாண்டவர்களை அவர்களது மூதாதையர் நாட்டுக்கு {குருஜங்காலத்திற்கு} மீண்டும் வருகை புரிய அனுமதி அளியும். பிருதையுடன் {குந்தியுடன்} கூடிய அவர்களும் {பாண்டவர்களும்} அந்த நகரத்தைக் {ஹஸ்தினாபுரத்தைக்} காணப் பேராவல் கொண்டிருப்பார்கள். குரு குல மகளிரும், நாட்டு குடிமக்களும், மற்ற குடிகளும், பாஞ்சால இளவரசி கிருஷ்ணையைக் {திரௌபதியைக்} காண ஆவலுடன் காத்திருக்கிறார்கள். ஆகையால், ஓ ஏகாதிபதி {துருபதா}, காலந்தாழ்த்தாமல், பாண்டவர்கள் தங்கள் மனைவியுடன் {திரௌபதியுடன்} அங்கே செல்ல நீர் அனுமதிக்க வேண்டும். ஓ மன்னா, சிறப்புமிகந்த பாண்டவர்களுக்கு அங்கே செல்ல உமது அனுமதி கிடைத்ததும், நான் திருதராஷ்டிரனுக்கு விரைவான தூதர்கள் மூலம் செய்தியைச் சொல்லி அனுப்புகிறேன். பிறகு, ஓ மன்னா {துருபதா}, பாண்டவர்கள், குந்தியுடனும் கிருஷ்ணையுடன் {திரௌபதியுடன்} கிளம்பட்டும்" என்றான் {விதுரன்}.

பாண்டவர்கள் தலைநகரானது காண்டவப்பிரஸ்தம் ஆதிபர்வம் பகுதி 209

(விதுராகமன பர்வத் தொடர்ச்சி)

திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்கள் காண்டவப்பிரஸ்தம் போகச் சொன்னது; கிருஷ்ணனைத் தலைமையாகக் கொண்டு பாண்டவர்கள் அங்கே சென்றது; வியாசரைக் கொண்டு நகரத்துக்கான நிலத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து அளந்தது; நகரை நிர்மாணித்தது; இந்திரப்பிரஸ்தத்தின் சிறப்பு விவரிப்பு; கிருஷ்ணன் துவாரகை திரும்பியது;

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "விதுரரின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட துருபதன், "ஓ பெரும் ஞானம் கொண்ட விதுரா, நீர் சொன்னது போலதான் இருக்கிறது. மதிப்பிற்குரியவரே, நானும் இக்கூட்டணியின் விளைவை எண்ணி பெரிதும் மகிழ்ந்திருக்கிறேன். இந்த இளவரசர்கள் தங்கள் மூதாதையர் நாட்டுக்குத் திரும்புவதே சரியானது. ஆனால் அதை நானே சொல்வது சரியாகாது. குந்தியின் வீர மகனான யுதிஷ்டிரனோ, பீமனோ, அர்ஜுனனோ, அல்லது மனிதர்களில் காளைகளான இரட்டையர்களோ செல்வதற்கு விருப்பப்பட்டு, அறவிதிகள் அனைத்தையும் அறிந்த ராமனும் (பலதேவனும்) {பலராமனும்}, கிருஷ்ணனும் அதே மனம் கொண்டார்களென்றால், பாண்டவர்கள் அங்கே செல்லட்டும். ஏனென்றால் இந்த மனிதப்புலிகள் (ராமனும் {பலராமனும்} கிருஷ்ணனும்), பாண்டுவின் மகன்களுக்கு நன்மையை செய்வதிலேயே எப்போதும் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்" என்றான் {துருபதன்}.

இதைக்கேட்ட யுதிஷ்டிரன், "ஓ ஏகாதிபதி {துருபதா}, எங்கள் தம்பிகளுடன் சேர்ந்த நாங்கள், இப்போது உம்மை நம்பியிருக்கிறோம். நீர் உத்தரவிட விரும்பும் செயலை நாங்கள் மகிழ்ச்சியுடன் செய்வோம்" என்றான்.

நிச்சயமாக ஏற்றுக் கொள்கிறேன். பாண்டுவின் சிறப்புவாய்ந்த மகன்கள் கிருஷ்ணனுக்கு எப்படியோ அப்படியே எனக்கும் சந்தேகமற இருக்கிறார்கள். குந்தியின் மகனான யுதிஷ்டிரன் கூட பாண்டவர்களின் நலனில், மனிதர்களில் புலியான கேசவனை விட {கிருஷ்ணனை விட} உறுதியாக இருக்க மாட்டான்" என்றான் {துருபதன்}.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "சிறப்புவாய்ந்த துருபதனால் உத்தரவிடப்பட்ட பாண்டவர்கள், கிருஷ்ணனையும், விதுரனையும், துருபதனின் மகளான கிருஷ்ணையையும் {திரௌபதியையும்}, புகழ்பெற்ற குந்தியையும் தங்களுடன் அழைத்துக் கொண்டு, யானையின் பெயரால் அழைக்கப்படும் நகரத்தை {ஹஸ்தினாபுரம்} நோக்கிப் பயணித்தனர். அப்படி அவர்கள் பயணிக்கும்போது அவர்கள் இன்பத்திற்காகவும் மகிழ்ச்சிக்காகவும் வழியில் ஆங்காங்கே பல இடங்களில் நின்று பயணித்தனர். அந்த வீரர்கள் நகரத்தின் அருகே வந்துவிட்டார்கள் என்பதைக் கேட்ட மன்னன் திருதராஷ்டிரன், பாண்டவர்களை எதிர்கொண்டு அழைக்க கௌரவர்களை அனுப்பினான்.

ஓ பாரதா, அப்படி எதிர்கொண்டு அழைக்கச் சென்றவர்கள் பெரும் வில் கொண்ட விக்ரணனும், சித்ரசேனனும், போர்வீரர்களில் முதன்மையான துரோணரும், கௌதம குலத்தில் வந்த கிருபரும் ஆகும். இவர்களால் {கௌரவர்களால்} சூழப்பட்ட அந்தப் பெரும் பலம்வாய்ந்த வீரர்கள் {பாண்டவர்கள்}, அங்கு சேர்ந்த கூட்டத்தைக் கண்டு பிரகாசமடைந்து மெதுவாக ஹஸ்தினாபுர நகரத்திற்குள் நுழைந்தனர். மொத்த நகரமே அங்கு கூடியிருந்த கூட்டத்தின் ஆவல்ததும்பிய ஆர்ப்பரிப்பால் ஒளியூட்டப்பட்டு இருந்தது. மனிதர்களில் புலியான அவர்கள், தங்களைக் கண்ட அனைவரின் இதயத்தையும் மகிழ்ச்சியால் நிரப்பினர். மக்களின் இதயங்களுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரும் பாண்டவர்கள், அப்படி முன்னேறிக் கொண்டிருக்கும்போது, தங்கள் கட்டளைக்கு கீழ்ப்படியக் காத்திருக்கும் குடிமக்களின் சத்தமான பேச்சைக் கேட்டனர்.

சிலர், "இதோ, அனைத்து அறவிதிகளையும் அறிந்து, நம்மை {குடிமக்களை} எப்போதும் தங்கள் நெருங்கிய உறவினர்கள் போல பாதுகாக்கும் அந்த மனிதர்களில் புலிகள் திரும்பிவிட்டார்கள்" என்றனர். இன்னும் வேறு இடங்களில், "மக்களால் பெரிதும் நேசிக்கப்பட்ட பாண்டு, நமக்கு உகந்ததைச் செய்ய, கானகத்திலிருந்து திரும்பிவிட்டான், என நிச்சயமாகத் தெரிகிறது" என்றனர். இன்னும் சிலர், "குந்தியின் வீர மைந்தர்கள் {பாண்டவர்கள்} நகரம் {ஹஸ்தினாபுர நகரம்} திரும்பிய பிறகு, நமக்கு என்ன நன்மைதான் நேராது? நாம் எப்போதாவது தானம் செய்திருந்தாலோ, நெருப்பில் தெளிந்த நெய்யை விட்டிருந்தாலோ, நமக்கு ஏதாவது ஆன்மத் தகுதி இருந்தாலோ, அந்த செயல்களுடைய அறத்தின் தகுதிகளைக் கொண்டு பாண்டவர்கள் இந்த நகரத்தில் நூறு ஆண்டுகளுக்கு இருக்கட்டும்" என்றனர்.

கடைசியாக பாண்டவர்கள் இடத்தை அடைந்து (அரண்மனையை அடைந்து), திருதராஷ்டிரன் மற்றும் சிறப்பு மிகுந்த பீஷ்மரின் கால்களை வழிபட்டனர். அவர்கள் மதிப்பிற்குரிய அனைவரின் கால்களையும் வழிபட்டனர். பிறகு (அங்கு குடிமயிருந்த) அனைத்து குடிமக்களின் நலனையும் விசாரித்தார்கள். கடைசியாக, திருதராஷ்டிரனின் கட்டளையின் பேரில் அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட அறைகளுக்குள் நுழைந்தனர்.

அவர்கள் சிறிது நேர ஓய்வுக்குப் பிறகு, மன்னன் திருதராஷ்டிரன் மற்றும் சந்தனுவின் மகன் பீஷ்மரால் (சபைக்கு) அழைக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் வந்ததும், மன்னர் திருதராஷ்டிரன் யுதிஷ்டிரனிடம், ஓ குந்தியின் மகனே (யுதிஷ்டிரா), உனது தம்பிகளுடன் சேர்ந்து நான் சொல்வதைக் கேள். உங்களுக்கு மீண்டும் (உங்களுக்கும் உங்கள் பங்காளிகளுக்கும்) வேற்றுமை உருவாகாதிருக்க காண்டவப்பிரஸ்தத்திற்குச் {Khandavaprastha = காண்டவப்பிரஸ்தம்} செல்லுங்கள். அங்கே உங்கள் வசிப்பிடத்தை நீங்கள் அமைத்துக் கொண்டால், உங்களுக்கு யாரும் தீங்கிழைக்க முடியாது. இடிமின்னலால் {thunderbolt} {இந்திரனால்} காக்கப்படும் தேவர்களைப் போல பார்த்தனால் {அர்ஜுனனால்} காக்கப்பட்டு, பாதி நாட்டை அடைந்து, காண்டவப்பிரஸ்தத்தில் வசித்திருங்கள்" என்றான் {திருதராஷ்டிரன்}.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "திருதராஷ்டிரன் சொன்னதை ஏற்றுக் கொண்ட மனிதர்களில் காளைகளான அவர்கள் {பாண்டவர்கள்} மன்னனை {திருதராஷ்டிரனை} வணங்கிவிட்டு, ஹஸ்தினாபுரத்தில் இருந்து கிளம்பினர். பாதிநாட்டுடன் திருப்தி அடைந்து, சீர்படுத்தாத பாலைவனமான காண்டவப்பிரஸ்தத்திற்கு நகர்ந்தனர். குன்றாத பிரகாசம் கொண்ட அந்த வீரர்களான பாண்டவர்கள், கிருஷ்ணனைத் தலைமையாகக் கொண்டு அங்கு வந்து, அந்த இடத்தை அழகுபடுத்தி, அதை இரண்டாவது சொர்க்கமாக்கினர். அந்தப் பெரும் பலம் வாய்ந்த ரதவீரர்கள் {பாண்டவர்கள்}, துவைபாயணரின் {வியாசரின்} துணையுடன் ஒரு புனிதமான, அதிர்ஷ்டமான இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து, சில குறிப்பிட்ட பரிகாரம் {திருப்திசெய்யும்} சடங்குகளைச் செய்து, ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதியை தங்கள் நகரத்திற்கு என அளந்தனர். பிறகு அந்த இடத்தைச் சுற்றி, கடலைப் போன்ற அகலமாக அகழி தோண்டி, சுற்றிலும் பஞ்சு போன்ற மேகத்தைப் தொடுவதைப் போன்றும் சந்திரனின் கதிர்களைப் போன்றும் வெண்மையான வானுயர் {சொர்க்கத்தைத் தொடுமளவுக்கு} மதில்களைக் கட்டினர். நகரங்களில் முதன்மையான அந்த நகரம், நாகர்கள் நிறைந்த போகவதியைப் {Bhogavati} {பாதாள உலகத்தின் தலைநகரத்தைப்} போன்று இருந்தது. அது அரண்மனைகளுடனும், எண்ணிலடங்கா வாயில்களுடனும், அந்த வாயில்கள் இரண்டு கதவுகளாக கருடனின் விரிந்த சிறகுகளைப் போல இருந்தன. அந்த நகரம் பல மேகம் போன்ற, மந்தர மலையைப் போன்ற உயர்ந்த வாயில்களுடன் காக்கப்பட்டிருந்தது.

தாக்குவதற்குத் தயாரான ஏவுகணைகள் பொருத்தப்பட்டு, எதிரிகள் சாதாரணமாக எண்ணாத வாறு இருந்தது. எப்போதும் தயாராக இருக்கும் இரு நாக்கு கொண்ட பாம்புகளைப் போன்ற கணைகளாலும், பல ஏவுகணைகளாலும் நிறைந்திருந்தது. சுவரினுடே இருந்த கோபுரங்கள், ஆயுதம் தாங்கிய மனிதர்களால் நிரம்பியிருந்தது. சுவர் முழுவதும் எண்ணிலடங்கா வீரர்கள் முழு நீளத்திற்கும் வரிசையாக நின்றனர்.

ஆயிரக்கணக்கான கூரிய கொக்கிகளும், சதாக்களிகளும் (நூறு பேரைக் கொல்லும் இயந்திரம்), மேலும் பல போர் இயந்திரங்களும் அங்கே இருந்தன. அந்தச் சுவர்களில் பெரிய இரும்பு சக்கரங்களும் பொருத்தப் பட்டிருந்தன. இவை எல்லாவற்றாலும் அந்த முதன்மையான நகரம் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது.

அந்த நகரத்தின் தெருக்கள் அகலமாகவும் அற்புதமாகவும் அமைக்கப் பட்டிருந்தன. அங்கே விபத்துக்கான அச்சமே இல்லாமல் இருந்தது. தெருக்கள் எங்கும் கணக்கற்ற மாளிகைகளுடன் இருந்த அந்த நகரம் அமராவதியைப் போல இருந்தது. அதன் காரணமாகவே அந்த நகரம் இந்திரப்பிரஸ்தம் (இந்திரனின் நகரம்) {இன்றைய

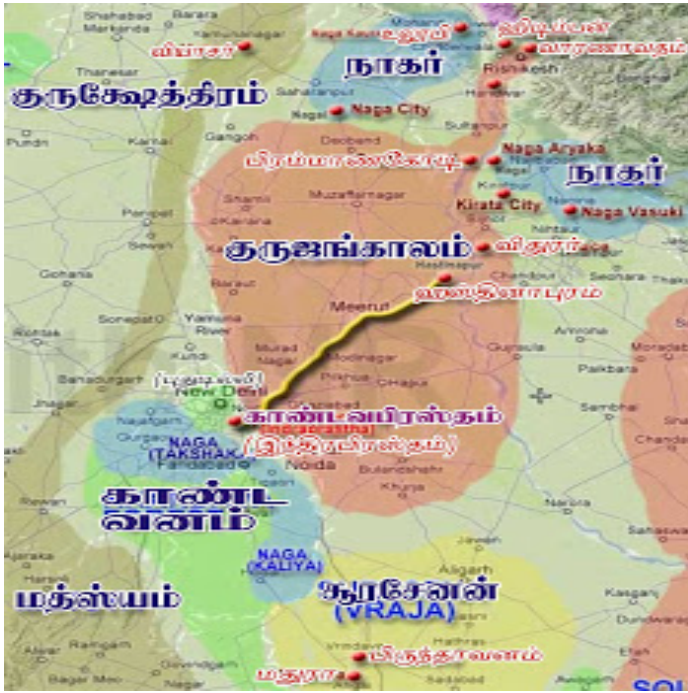
டில்லி) என்றும் அழைக்கப்பட்டது. நகரத்தில் ஒரு மகிழ்ச்சி நிறைந்த அதிர்ஷ்டமான இடத்தில் பாண்டவர்களின் அரண்மனை அனைத்து விதமான செல்வங்களும் நிரம்பி எழுந்தது. அது தேவலோக பொருளாளர் (பொக்கிஷ அதிகாரி) குபேரனின் மாளிகையைப் போல இருந்தது. அது மின்னலுடன் கூடிய அடர்த்தியான மேகக்கூட்டம் போல இருந்தது.

அந்த நகரம் கட்டிமுடிக்கப்பட்ட பிறகு, ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), அங்கு வேதங்களையும் பல மொழிகளையும் நன்கு அறிந்த கணக்கற்ற அந்தணர்கள் அங்கே வசிக்க விரும்பி வந்தனர். பொருளிட்ட விரும்பி பல திக்குகளிலிருந்தும் கணக்கற்ற வியாபாரிகள் அந்த நகரத்திற்கு வந்தனர். கலைகளில் நிபுணத்துவம் வாய்ந்த கணக்கற்ற மனிதர்களும், தங்கள் வசிப்பிடத்தை அங்கே அமைத்துக் கொள்ள விரும்பி வந்தனர். அந்த நகரத்தைச் சுற்றி கனிகளும் மலர்களும் தரக்கூடிய கணக்கற்ற மரங்களுடன் கூடிய பல நந்தவனங்களும் அங்கே ஏற்படுத்தப்பட்டன.

அங்கே மாமரங்களும், அம்ராடக மரங்களும், கடம்ப மரங்களும், அசோக மரங்களும், சம்பக மரங்களும், புன்னை மரங்களாலும், நாக, எலுமிச்சை மரங்களாலும், பலா மரங்களாலும், சால (ஆச்சா) மரங்களாலும், பனை மரங்களாலும், தமல, வாகுல, நறுமணமிக்க கேதக மரங்களாலும், அழகாகப் பூத்துக் குலுங்கி, தனது கனிகளின் எடையால் கிளைகள் தாழ்ந்து தொங்கும் பெரும் அமலக மரங்களாலும், லோத்ர மரங்களாலும், பூத்துக் குலுங்கும் அங்கோல மரங்களாலும், நாவல் மங்களாலும், பாதாள, குஞ்சக, அதிமுக, கரவிர, பாரிஜாத மரங்களும், அதைப் போன்ற கணக்கிலடங்கா பல வகை மரங்களும் பூக்களாலும் கனிகளாலும், உயிருடன் கூடிய இறக்கையுள்ள உயிரினங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு இருந்தன. அந்தப் பசுந்தோட்டங்கள் கோகிலப் (கரும்பறவை) (குயில்) பறவைகள் மற்றும் மயில்களின் இனிய கானத்தால் கிறங்கடிக்கப்பட்டு இருந்தன. சுத்தமான நீர் நிறைந்த பெரும் குளங்களும் (ஏரிகளும்) தாமரையும், அல்லி மலர்களும் சூழ்ந்து, அன்னங்களாலும், வாத்துகளாலும் சக்ரவகங்களாலும் (ஒருவகை

அன்னப்பறவை) அலங்கரிக்கப்பட்ட தடாகங்களும் அங்கு நிறைந்திருந்தன. நீர்வாழ் செடிகளுடன் கூடிய குளங்களும் பெரும் அழகுடனும் அளவில் பெரியதாகவும் இருந்தன. ஓ மன்னா, நல்ல மனிதர்கள் வசித்த அந்தப் பெரிய நாட்டில் வாழ்ந்த பாண்டவர்களின் மகிழ்ச்சி நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வந்தது.

அறம் சார்ந்த பீஷ்மர் மற்றும் மன்னன் திருதராஷ்டிரன் ஆகியோர் தங்களிடம் அறத்தின்படி நடந்து கொண்டதன் விளைவாக, பாண்டவர்கள் காண்டவப்பிரஸ்தத்தைத் தங்கள் வசிப்பிடம் ஆக்கிக் கொண்டார்கள். ஒவ்வொருவரும் ஒரு இந்திரனுக்குச் சமமாக இருந்த அந்த ஐந்து பெரும் பலம்வாய்ந்த வீரர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த முதன்மையான நகரம், நாகர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட போகவதி நகரம் போல

இருந்தது. ஒ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயா), பாண்டவர்களை அங்கே அமர்த்திவிட்டு, அந்த வீரனான கிருஷ்ணன், அவர்களிடம் (பாண்டவர்களிடம்) விடை பெற்றுக் கொண்டு, ராமனுடன் (பலராமனுடன்) துவாரவதிக்குத் திரும்பி வந்தான்.

நாரதர் சொன்ன திலோத்தமை கதை - ஆதிபர்வம் பகுதி 210

(ராஜ்யலாப பர்வம்)

யுதிஷ்டிரனின் சபைக்கு நாரதர் வருகை; சுந்தன் உபசுந்தன் கதையை மேலோட்டமாகச் சொல்வது; அந்தக்கதையை விரிவாகச் சொல்லுமாறு பாண்டவர்கள் நாரதரை வேண்டுவது..

ஜனமேஜயன், "ஓ ஆன்மிகத்தைச் செல்வமாகக் கொண்டவரே, எனது முப்பாட்டன்களான அந்த உயர் ஆன்மா கொண்ட சிறப்பு வாய்ந்த பாண்டவர்கள், இந்திரப்பிரஸ்தத்தின் அரசரிமையைப் பெற்ற பிறகு என்ன செய்தார்கள்? அவர்களுடைய மனைவியான திரௌபதி அவர்கள் அனைவருக்கும் எப்படி கீழ்ப்படிந்து நடந்தாள்? அனைவரும் ஒரு மனைவியிடம் இணைக்கப்பட்டு இருக்கும்போது, மனிதர்களை ஆண்ட அந்த சிறப்புமிகூந்த ஆட்சியாளர்களிடம், கிருஷ்ணையைக் (திரௌபதியைக்) குறித்து எந்த மன வேற்றுமையும் நிகழவில்லையா? ஓ ஆன்மிகத்தைச் செல்வமாகக் கொண்டவரே, கிருஷ்ணையுடன் (திரௌபதியுடன்) இணைந்த பின் அவர்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் எப்படி நடந்து கொண்டனர் என்பதைக் குறித்து அனைத்தையும் நான் முழுமையாகக் கேட்க விரும்புகிறேன்" என்று கேட்டான் (ஜயமேஜயன் வைசம்பாயணரிடம்).

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "எதிரிகளை வாட்டும் அந்தப் பாண்டவர்கள், திருதராஷ்டிரனின் கட்டளையின் பேரில் நாட்டை அடைந்த பிறகு, கிருஷ்ணையுடன் (திரௌபதியுடன்) சேர்ந்து காண்டவப்பிரஸ்தத்தில் மகிழ்ச்சியாக இருந்து தங்கள் நாட்களைக் கடத்தினர். பெரும் சக்தி கொண்ட யுதிஷ்டிரன், எப்போதும் உண்மையைப் பற்றிக் கொண்டு, அந்த நாட்டை அடைந்ததிலிருந்து, தனது தம்பிகளின் துணையுடன் அறம் சார்ந்து அதை ஆண்டான். பெரும் ஞானம் கொண்ட பாண்டுவின் மகன்கள், உண்மைக்குத் தங்களை அர்ப்பணித்து, அனைத்து எதிரிகளையும் வென்று, அங்கே மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்தனர். மனிதர்களில் காளைகளான அவர்கள், பெருமதிப்பிற்குரிய தங்கள் அரச அரியணையில் அமர்ந்து, தங்கள் அரசியல் கடமைகளை நிறைவேற்றினர். ஒருநாள், அப்படி அவர்கள் அனைவரும் அமர்ந்திருக்கும்போது, ஊர்குற்றி வந்த தெய்வீக முனிவரான நாரதர் அங்கே வந்தார்.

அம்முனிவரைக் கண்ட யுதிஷ்டிரன், அவருக்கு தான் அமர்ந்திருந்த அழகான ஆசனத்தைக் கொடுத்தான். அந்த தெய்வீக முனிவர் அமர்ந்த பிறகு, ஞானமுள்ள யுதிஷ்டிரன், அவனது கையாலேயே அவருக்கு அர்க்கியத்தைக் (நீரில் மலர் தூவி கொடுப்பது) கொடுத்தான். பிறகு அந்த மன்னன் (யுதிஷ்டிரன்) அந்த முனிவரிடம் தனது நாட்டின் நிலையைப் பற்றிச் சொன்னான். அந்த முனிவர் (நாரதர்), வழிபாடுகளை ஏற்றுக் கொண்டு மிகவும் திருப்தியடைந்து, அவனை (யுதிஷ்டிரனை) வாழ்த்தி ஆசீர்வதித்தார். பிறகு அந்த மன்னனை அமரக் கட்டளையிட்டார். முனிவரால் (நாரதரால்) கட்டளையிடப்பட்ட அந்த மன்னன் (யுதிஷ்டிரன்) அமர்ந்தான்.

பிறகு அந்த மன்னன் (யுதிஷ்டிரன்), கிருஷ்ணைக்கு (திரௌபதிக்கு) அந்தச் சிறப்புமிக்கவரின் (நாரதரின்) வருகையைச் சொல்லி அனுப்பினான். முனிவரின் வருகையைப் பற்றி கேள்விப்பட்ட திரௌபதி, தன்னைச் சரியான முறையில் சுத்திகரித்துக் கொண்டு, மிகுந்த மரியாதையுடன் பாண்டவர்களுடன் நாரதர் இருந்த இடத்திற்கு வந்தாள். அந்த அறம்சார்ந்த பாஞ்சால இளவரசி

{திரௌபதி}, அந்தத் தெய்வீக முனிவரின் {நாரதரின்} பாதங்களை வழிபட்டு, அவர் முன்பு குவிந்த கரங்களுடன் கண்களுக்கு மறைவாக {veiled} நின்றாள். சிறப்புவாய்ந்த நாரதர், அவளைப் பலவாறாக வாழ்த்தி, அந்த இளவரசியை ஓய்வெடுக்கச் சொல்லி அனுப்பி வைத்தார். கிருஷ்ணை {திரௌபதி} சென்றதும், அந்த சிறப்புமிக்க முனிவர், யுதிஷ்டிரனைத் தலைமையாகக் கொண்ட பாண்டவர்கள் அனைவரையும் தனியாக அழைத்து, "புகழ்பெற்ற பாஞ்சால இளவரசி {திரௌபதி} நீங்கள் அனைவரும் மணந்த மனைவியாவாள். ஆகையால், உங்களுக்குள் வேற்றுமை உருவாகாதவாறு, உங்களுக்குள் ஒரு விதியை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். பழங்காலத்தில் மூவுலகங்களாலும் கொண்டாடப்பட்ட இரு சகோதரர்களான சுந்தனும் உபசுந்தனும் ஒன்றாகவே வாழ்ந்தனர். தங்களுக்குள் ஒருவரை ஒருவர் அழித்துக் கொண்டால் அன்றி வேறு ஒருவர் அவர்களை அழிக்க முடியாது. அவர்கள் இருவரும் ஒரு நாட்டை ஆண்டு, ஒன்றாக ஒரே வீட்டில் வாழ்ந்து, ஒரே படுக்கையில் உறங்கி, ஒரே ஆசனத்தில் அமர்ந்து, ஒரே தட்டில் உணவும் உண்டனர். இருப்பினும் அவர்கள் இருவரும் திலோத்தமைக்காக ஒருவரை ஒருவர் கொன்றனர். ஆகையால், ஓ யுதிஷ்டிரா, உங்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் நட்பைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுங்கள். உங்களுக்குள் வேற்றுமை உருவாகாமல் செயல்படுங்கள்.

இதைக் கேட்ட யுதிஷ்டிரன், "ஓ பெரும் முனிவரே, அசுரர்களான சுந்தனும் உபசுந்தனும் யாருடைய மகன்கள்? எப்போது அவர்களுக்குள் வேற்றுமை உருவாகி ஒருவரை ஒருவர் கொன்றனர்? சகோதரர்கள் இருவரையும் ஒருவரை ஒருவர் கொல்ல வைத்த திலோத்தமை யாருடைய மகள்? அவள் ஒரு அப்சரசா (நீர் தேவதையா) அல்லது ஏதாவது தேவர்களின் மகளா? ஓ ஆன்மிகத்தைச் செல்வமாகக் கொண்டவரே, ஓ அந்தணரே {நாரதரே}, நடந்தது அத்தனையும் அது நடந்தவாறே அறிய நாங்கள் விரும்புகிறோம். இது குறித்த எங்கள் ஆவல் அதிகரிக்கிறது" என்றான் {யுதிஷ்டிரன்}.

சுந்தனும் உபசுந்தனும் - ஆதிபர்வம் பகுதி 211

(ராஜ்யலாப பர்வத் தொடர்ச்சி)

சுந்தன் உபசுந்தன் ஆகியோரின் கடுந்தவம்; பிரம்மா அவர்களுக்குக் கொடுத்த வரம்; கொடுக்க முடியாத வரம்; மாற்றிக் கொடுத்த வரம்; மகிழ்ச்சி நிறைந்த தைத்தியர்களின் நகரம்...

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "யுதிஷ்டிரனின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட நாரதர், "ஓ பிருதையின் {குந்தியின்} மகனே, ஓ யுதிஷ்டிரா, நான் சொல்லப்போகும் இந்தப் பழைய கதையை உனது தம்பிகளுடன் சேர்ந்து நடந்தது அத்தனையும் நடந்தபடியே கேள். பழங்காலத்தில் ஒரு பெரும் பலம் வாய்ந்த தைத்தியன் ஒருவன் பெரும் சக்தியும் பலமும் கொண்டு, நிகும்பன் என்ற பெயரில் பெரும் அசுரனான ஹிரண்யகசிபுவின் {விஷ்ணுவின்} நரசிம்ம அவதாரத்தில் கொல்லப்பட்டவன் குலத்தில் பிறந்தான். அந்த நிகும்பனுக்கு, சுந்தன், உபசுந்தன் என்ற இரு மகன்கள் பிறந்தார்கள். அந்த பலம் வாய்ந்த அசுரர்கள் இருவரும் பெரும் சக்தியும் பயங்கரமான வீரமும் கொண்டிருந்தார்கள்.

அச்சகோதரர்கள் இருவரும், கடுமையானவர்களாகவும் தீய இதயம் கொண்டவர்களாகவும் இருந்தனர். அந்த தைத்தியர்கள் இருவரும் ஒரு தீர்மானம் கொண்டு, ஒரே சாதனைகளையும் முடிவையும் எப்போதும் அடைவதில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் இருவரும் தங்கள் மகிழ்ச்சியையும் துக்கத்தையும் பகிர்ந்து கொண்டனர். ஒருவருக்கு ஒருவர் ஏற்கும் வகையில் செயல்கள் செய்து வந்தனர். அந்தச் சகோதரர்கள் இருவரும் எப்போதும் சேர்ந்தே இருந்தனர். எங்கு சென்றாலும் சேர்ந்தே சென்றனர். ஒரே வகையான தீர்மானமும் பழக்க வழக்கமும் கொண்ட அவர்களைக் காணும் போது, ஒரே மனிதன் இரு பிரிவாகப் பிரிந்தது போல இருந்தது. பெரும் சக்தி கொண்டு, எல்லாவற்றிலும் எப்போதும் ஒரு தீர்மானம் கொண்ட அந்தச் சகோதரர்கள் படிப்படியாக வளர்ந்து வந்தனர். ஒரு

காரணத்துக்கான செயலைச் செய்து, மூன்று உலகங்களையும் அடக்கி ஆள விருப்பம் கொண்ட அந்தச் சகோதரர்கள், சரியான தயாரிப்புகளுக்குப் பிறகு, விந்திய மலைக்குச் சென்றனர். அங்கே சென்று கடும் தவங்களைச் செய்தனர். பசியாலும் தாகத்தாலும் துன்புற்று, தலையில் சடாமுடி தரித்து, மரவுரி (மரப்பட்டைகளால் ஆன உடுப்பு) உடுத்தி, நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு ஆன்மத்தகுதி அடைந்தனர். அவர்கள் தங்களைத் தலை முதல் கால் வரை அடிக்காக்கிக்கொண்டு, காற்றை மட்டுமே உண்டு, கால் கட்டைவிரலில் நின்று தவம் செய்தனர். பிறகு தங்கள் உடல் சதைகளைத் துண்டுகளாக அறுத்து நெருப்பில் போட்டனர். தங்கள் கரங்களை உயரத் தூக்கியபடி, நிலைத்தக் கண்களுடன், அவர்கள் நோற்ற தவம் நீண்ட காலமாக நடந்தது.

அவர்கள் அப்படி ஆன்மிகத் தவம் இயற்றிக் கொண்டிருக்கையில், ஒரு அற்புதமான நிகழ்வு நடந்தது. அவர்களது ஆன்மிகத் தவத்தின் சக்தியினால் நீண்ட காலமாக கொதிப்புற்ற விந்தியமலை எல்லாப் புறங்களிலும் புகையை வெளியிட்டது. அவர்களது தவத்தின் மகிமையைக் கண்ட தேவர்கள் அச்சமடைந்தனர். பிறகு அவர்களது ஆன்ம தவத்தை முன்னேற்றம் காண விடாது, அந்த தேவர்கள் எண்ணற்ற தடைகளை அவர்களுக்கு உண்டாக்கினர். தேவர்கள் தொடர்ச்சியாக அச்சகோதரர்களை (சுந்தனும் உபசுந்தனும்), பல விலைமதிப்பில்லாத பொருட்களைக் கொண்டும், மிகுந்த அழகுடைய பெண்களைக் கொண்டும் மயக்கினர். இருப்பினும் அந்தச் சகோதரர்கள் தங்கள் உறுதியை உடைக்கவில்லை. பிறகு அந்த சிறப்புமிகு சகோதரர்களின் முன்னிலையில் தங்கள் மாயச் சக்தியைப் பயன்படுத்தி தேவர்கள் மறுபடியும் முயன்றனர். அவர்களது சகோதரிகள், தாய்மார்கள், மனைவியர் மற்றும் அவர்களது உறவினர்கள் அனைவரும்,

கலைந்த கேசம், ஆபரணம் மற்றும் உடைகளுடன் அவர்களை நோக்கி பயத்துடன் ஓடி வருவது போலவும், கையில் கதை கொண்ட ஒரு ராட்சசன் அவர்களைத் துரத்தி அடித்துக் கொண்டு வருவதாகவும் அவர்கள் (சுந்தனும் உபசுந்தனும்) கண்டனர். அப்படி ஓடி வந்த பெண்கள் அந்தச் சகோதரர்களை நோக்கி, "எங்களைக் காப்பாற்றுங்கள்" என்று கேட்பது போலவும் தோன்றிற்று. ஆனால், இவையாவும் அவர்களை அசைக்கவில்லை. அந்தச் சகோதரர்கள் தங்கள் உறுதியை உடைக்கவில்லை. இந்தக் காட்சி அவர்களிடம் எந்த மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தாததைக் கண்ட போது அந்த

மங்கையரும் ராட்சசனும் அவர்களது பார்வையில் இருந்து மறைந்து போனார்கள். பிறகு கடைசியில், அனைவரின் நலனையும் வேண்டும், தலைவர்களுக்குத் தலைவனான பெரும்பாட்டன் (பிரம்ம), அந்தப் பெரும் அசுரர்களிடம் வந்து, அவர்கள் விரும்பிய வரத்தைக் கேட்குமாறு சொன்னார்.

பிறகு பெரும் வீரம் கொண்ட சகோதரர்களான சுந்தனும் உபசுந்தனும், பெரும்பாட்டனைக் (பிரம்மனைக்) கண்டு, தங்கள் இருக்கையில் இருந்து எழுந்து, கரங்கள் கூப்பி அவருக்காகக் காத்திருந்தனர். அந்தச் சகோதரர்கள் இருவரும் (சுந்தனும் உபசுந்தனும்) அந்தக் கடவுளிடம், "ஓ பெரும்பாட்டனே, நீர் எங்களது ஆன்மிகத் தவத்தால் திருப்தி அடைந்தீரே ஆனால், ஓ தலைவா, எங்களுக்கு அனைத்து ஆயுதங்களின் அறிவையும், மாய சக்திகளின் அறிவையும் கொடுத்த நன்மையைச் செய்யும். நாங்கள் பெரும்பலத்துடன் விரும்பிய உருவை எடுக்கும் சக்தியை எங்களுக்குத் தந்தருளும். கடைசியாக எங்களுக்கு சாகா வரத்தை அருளும்" என்று கேட்டனர் (சுந்தனும் உபசுந்தனும்).

•எரிமலை என்பது புவியின் உட்புறத்திலுள்ள தூண்கள் கற்குழம்பு, சாம்பல் வளிமங்கள் போன்றவை வெளியேறத்தக்க வகையில் புவி மேலோட்டில் உள்ள துவாரம் அல்லது வெடிப்பு ஆகும். "வால்கனோ" என்ற சொல் இத்தாலிய மொழியிலிருந்து பெறப்பட்ட ரோமானியர்களின் நெருப்புக் கடவுளான வால்கன் என்னும் பெயரிலிருந்து பெற்றதாகும்.

அவர்களின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட பிரம்மன், "சாகாவரம் தவிர்த்து, நீங்கள் விரும்பிய அனைத்தும் உங்களுக்குக் கிடைக்கும். ஏதாவது ஒரு வகையில் மட்டும் மரணம் நேரும் வகையில் நீங்கள் வரம் கேட்டால், மரணிக்காதவர் போலவே வாழலாம். நீங்கள் மூன்று உலகத்தையும் அடக்கி ஆளவே கடும் தவம் இயற்றினீர்கள். ஓ பெரும் பலம் வாய்ந்த தைத்தியர்களே, நீங்கள் கேட்ட அந்த ஒரு விருப்பத்தை (சாகா வரத்தை) மட்டும் என்னால் தர முடியாது" என்றார்.

நாரதர் தொடர்ந்தார், "பிரம்மனின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட சுந்தனும் உபசுந்தனும், "ஓ பெரும்பாட்டனே, எங்களில் ஒருவரால் தவிர, அசைவன, அசையாதன, என்ற மூவுலகத்தில் இருக்கும் படைக்கப்பட்ட எந்தப் பொருளினாலும் எங்களுக்கு மரணம் நேரக்கூடாது" என்று கேட்டனர். அதற்கு பெருந்தகப்பன் (பிரம்மன்), "இப்பொழுது நீங்கள் கேட்ட விருப்பத்தை நான் உங்களுக்கு அருள்கிறேன்" என்று சொல்லி அவர்களுக்கு வரத்தைக் கொடுத்து, அவர்களின் தவத்தைக் கைவிட வைத்து, தனக்கு உரிய பகுதிக்குச் சென்றுவிட்டார். பிறகு அந்தப் பலம் வாய்ந்த சகோதரர்களான தைத்தியர்கள் (சுந்தனும் உபசுந்தனும்), பல வரங்களைப் பெற்று, பிரபஞ்சத்தில் யாராலும் கொல்லப்பட முடியாதவர்களாக ஆனார்கள். பிறகு, அவர்கள் தங்கள் வசிப்பிடத்திற்குத் திரும்பினார்கள். பெரும் புத்திசாலித்தனம் உடைய அந்த தைத்தியர்களின் உறவினர்களும் நண்பர்களும், வெற்றி மகுடம் சூடி பல வரங்களைப் பெற்றுத் திரும்பியிருக்கும் அவர்களைக் கண்டு பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். சுந்தனும் உபசுந்தனும் தங்கள் சடா முடிகளை வெட்டி தலையில் மகுடம் சூடினர். விலை உயர்ந்த ஆடைகளையும் அணிகலன்களையும் அணிந்து மிகுந்த அழகுடன் காட்சியளித்தனர்.

அவர்கள் தங்கள் நகரத்தில் ஒவ்வொரு இரவும் தகுந்த நேரமாக இல்லாதிருந்தாலும் சந்திரனை அங்கே உதிக்க வைத்தனர். அவர்களது நண்பர்களும் உறவினர்களும் இதயத்தில் ஆனந்தம் அடைந்து, மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் மூழ்கி, இன்பத்துக்குத் தங்களை அர்ப்பணித்தார்கள். சாப்பிடு, ஊட்டு, கொடு, சந்தோஷப் படுத்து, பாடு, குடி போன்ற உற்சாகக் குரல்கள் தினம் தினம் எல்லா வீடுகளிலும் கேட்டது. ஆங்காங்கே சத்தமான குரல்களுடன் கைதட்டல்களும் சேர்ந்து அந்த தைத்தியர்களின் நகரத்தையே நிறைத்தது. நினைத்த உருவை அடையும் அந்த தைத்தியர்கள் எல்லாவகையான இன்ப விளையாட்டுகளிலும் ஈடுபட்டு, ஒரு முழு வருடத்தை ஒரு நாளாகக் கருதி, காலம் கடப்பதையே அறியாது இருந்தார்கள்."

அசுரர் பிடியில் மூவுலகம் - ஆதிபர்வம் பகுதி 212

(ராஜ்யலாப பர்வத் தொடர்ச்சி)

சுந்தனும் உபசுந்தனும் மூவுலகங்களையும் வென்றது; வேள்விகளும், பிதுர்காரியங்களும், இறை வணக்கமும் நின்றுபோனது; அசுரர்கள் கேளிக்கை விளையாட்டுகளில் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டது; குருகேஷத்திரத்தைத் தங்கள் வசிப்பிடமாக்கிக் கொண்டது.

நாரதர் தொடர்ந்தார், "கொண்டாட்டங்கள் எல்லாம் முடிந்த பிறகு சகோதரர்களான சுந்தனும் உபசுந்தனும், முன்று உலகங்களின் ஆட்சி உரிமையை விரும்பி, ஆலோசனை செய்து, தங்கள் படைகளை அணிதிரட்ட கட்டளையிட்டனர். தங்கள் நாட்டின் அமைச்சர்கள், தைத்திய குல முத்தவர்கள், நண்பர்கள் மற்றும் உறவினர்கள் ஆகியோரின் ஒப்புதலைப் பெற்று, புறப்படுவதற்கு முன்னர் செய்ய வேண்டிய சில முதற்படியான சடங்குகளைச் செய்து, மக நட்சத்திரம் உச்சத்தில் இருக்கும் அன்று இரவில் கிளம்பினர். அந்தச் சகோதரர்கள் கவசம்பூண்டு, கைகளில் கதைகளும், போர்க்கோடரிகளும், ஈட்டிகளும், கம்புகளும் கொண்ட பெரும் தைத்தியப் படையுடன் சென்றனர். அந்தத் தைத்தியப் படையினர் மகிழ்ச்சி நிறைந்த இதயங்களுடன், சாரணர்களைக் (பாடகர்களைக்) கொண்டு தங்களது எதிர்கால வெற்றி குறித்தும் நற்பேறு குறித்தும் புகழ்ச்சிப் பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு சென்றனர். நினைத்த மாத்திரத்தில் நினைத்த இடத்திற்கு செல்லும் சக்தி பெற்ற அந்த தைத்திய சகோதரர்கள் மிகக் கடுமையாகப் போர் புரிந்து, வானத்தில் ஏறி, தேவர்கள் இருக்கும் பகுதிக்குச் சென்றனர். அவர்கள் வருவதை அறிந்த தேவர்கள், தலைமைத் தெய்வத்தால் வரம் அருளப்பட்டதையும் அறிந்து தேவலோகத்தைவிட்டு, பிரம்ம லோகத்திற்கு பாதுகாப்புக் கோரி சென்றனர். கடுமையான வீரம் கொண்ட தைத்திய வீரர்கள், விரைவில் இந்திரலோகத்தைத் தங்கள்

கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவந்து, விதவிதமான யக்ஷ, ராட்சச இனங்களையும், விண்ணை அதிகாரம் செய்யும் அனைத்து உயிர்களையும் வென்று திரும்பினர்.

அடுத்ததாக, அந்தப் பெரும் ரத வீரர்கள் பாதாள லோகத்தில் உள்ள நாகர்கள் உலகத்தையும், கடலில் வசிக்கும் உயினங்களையும் அனைத்து மிலேச்ச வகைகளையும் தங்கள் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்தனர். அடுத்ததாக முடி உலகத்தையும் தங்கள் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வர தங்கள் படைவீரர்களுக்கு , கடும் கட்டளைகளை இட்டனர். "அந்தணர்களும், அரச முனிகளும், தங்கள் படையல்களாலும், பெரும் வேள்விகளில் கொடுக்கப்படும் உணவு வகைகளாலும், தேவர்களுக்கு சக்தியையும், பலத்தையும், வளத்தையும் அளிக்கின்றனர். அப்படிப்பட்ட செயல்களில் ஈடுபடுபவர்கள் அசுரர்களின் எதிரிகள் ஆவர். ஆகையால், நாம் அனைவரும் சேர்ந்து, அவர்கள் அனைவரையும் இந்த நிலத்தின் முகத்தில் கொன்று போட வேண்டும்", என்றனர்.

இப்படித் தங்கள் படை வீரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டு, பெரும் கடல் இருக்கும் கிழக்குக் கடற்கரைக்கு சென்று இந்தத் தீய முடிவை சூளுரைத்து, அந்த அசுர சகோதரர்கள் (சுந்தனும் உபசுந்தனும்) எல்லா திசைகளுக்கும் சென்றனர். வேள்விகள் செய்தவரையும், அந்த வேள்விகளுக்குத் துணை புரிந்த அந்தணர்களையும், அந்தச் சகோதரர்கள் (சுந்தனும் உபசுந்தனும்) உடனடியாகக் கொன்றனர். அவர்களை அப்படிப் பயங்கரமாகக் கொன்று விட்டு, அந்த இடத்தை விட்டு வேறு இடத்திற்குச் சென்றனர். தங்கள் ஆன்மாவை தங்கள் முடி கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்கும் முனிவர்களின் ஆசிரமங்களில் எரியும் வேள்வி நெருப்புகளை எடுத்த அந்தப் படை வீரர்கள், அதை நீரில் தூக்கி வீசினார்கள். கோபத்தால் சாபங்களை உச்சரித்த அந்தச் சிறப்பு மிகுந்த முனிவர்களின் சாபங்கள், அந்தச் சகோதரர்கள் (பிரம்மனிடம்) பெற்ற வரங்களால் செயலிழந்து போயின. தங்கள் சாபங்களால் கல்லின் மேல் அடிக்கப்பட்ட கணை போல ஒரு சிறு அசைவும் இல்லாமல் இருப்பதைக் கண்டு, தங்கள் சடங்குகளையும் உறுதிகளையும் கைவிட்டு எல்லா திசைகளிலும் சிதறி ஓடினர். தங்கள் ஆன்மாவைத் தங்கள் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருந்த ஆன்ம வெற்றி பெற்ற முனிவர்கள் கூட அந்த அசுர சகோதரர்கள் மீதிருக்கும் பயத்தால், வினதையின் மகனைக் (பாம்புண்ணியான கருடனைக்) கண்ட பாம்புகள் போல பறந்து ஓடினர். அவர்களது புனிதமான ஆசிரமங்கள் அடித்து உடைக்கப்பட்டன. புனிதமான கமண்டலங்களும் பாத்திரங்களும் உடைக்கப்பட்டன. அதில் இருந்த புனிதமானவைகள் தரையில் சிதறிக் கொட்டப்பட்டன.

உயிரினங்கள் எல்லாம் பேரழிவில் அழிந்தது போல, இந்த முடிப் பிரபஞ்சமும் வெறுமையானது. ஓ மன்னா (யுதிஷ்டிரா), முனிவர்கள் எல்லாம் மறைந்து போய், அருபமாக மாறிய பிறகு, அந்த இரு

பெரும் அசுரர்களும் அவர்களை அழிக்க எண்ணி பலதரப்பட்ட உருவங்களை எடுத்தனர். குகைகளில் ஒளிந்திருந்த முனிவர்களை நோக்கி மதங்கொண்ட யானையாக மாறிச் சென்று அவர்களை யமனின் உலகுக்கு அனுப்பி வைத்தனர். சில நேரங்களில் சிங்கங்களாகவும், சில நேரங்களில் புலியாகவும் அடுத்த நொடியே மறைந்தும், கொடுமையான வழிகளைக் கையாண்டும் கண்ட முனிவர்களையெல்லாம் கொன்றனர். கல்வியும் வேள்விகளும் நிறுத்தப்பட்டு, மன்னர்களும் அந்தணர்களும் கொல்லப்பட்டனர். முடி உலகமும்

விழாக்களும் கோலாகலங்களும் அற்றுப் போயிற்று. பயந்த மனிதர்களின் "ஓ, ஐயோ, அம்மா" என்ற ஓலமே எங்கும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. வாங்குவதும் விற்பதுமான வணிகம் நின்று போனது. அனைத்து அறச் சடங்குகளும் நின்று போயின, இந்த உலகத்தில் புனிதமான விழாக்களும், திருமணங்களும் இல்லாமல் போயிற்று. உழவு (விவசாயம்) ஒதுக்கப்பட்டது, விலங்குகள் (கால்நடைகள்) வளர்க்கப்படவில்லை. நகரங்களும் ஆசிரமங்களும் மனிதர்கள் அற்றுப் போயின. எங்கு பார்த்தாலும் எலும்புகளும், எலும்புக்கூடுகளும், சிதறி பூமியைப் பார்ப்பதற்கே பயங்கரமாக இருந்தது. பித்ரிகளுக்கு (முன்னோர்களுக்கு) மரியாதை செய்யும்

விழாக்களெல்லாம் நின்று போயின. 'வஷத்' என்ற புனிதமான ஒலியும், நற்பேறுகளுக்கான அனைத்துச் சடங்குகளும் நின்று போயின. பூமி காண்பதற்குப் பயங்கமாக ஆனது. சுந்தன் மற்றும் உபசுந்தனின் இந்தச் செயல்களையெல்லாம் தூரியன், சந்திரன், கிரகங்கள், நட்சத்திரங்கள், விண்மீன் கூட்டங்கள், மற்றும் வானில் இருக்கும் அனைத்தும் சாட்சிகளாக நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்து, ஆழ்ந்த கவலை அடைந்தன. தேவலோகத்தின் எல்லா மூலைகளையும் தங்கள் கொடுமையான நடவடிக்கைகள் மூலம் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்த அந்த அசுர சகோதரர்கள் {சுந்தனும் உபசுந்தனும்} எதிரி என்று சொல்ல ஒருவனும் இல்லாமல், குருகோத்திரத்தைத் தங்கள் வசிப்பிடமாக்கினர்.

திலோத்தமையால் சிவனுக்கு வந்த மூன்று முகங்கள் ஆதிபர்வம் பகுதி 213

(ராஜ்யலாப பர்வத் தொடர்ச்சி)

சுந்தனும் உபசுந்தனும் புரியும் தீயச் செயல்களை தேவர்களும் முனிவர்களும் பிரம்மனிடம் சொல்லி முறையிடுவது; பிரம்மன் விசுவகர்மாவை அழைத்து அசுரச் சகோதரர்களின் அழிவுக்காக அழகான ஒரு பெண்ணை படைக்கச் சொன்னது; படைக்கப்பட்ட அப்பெண்ணைப் பார்த்து தேவர்களும், இந்திரனும், சிவனும் மயங்கியது;

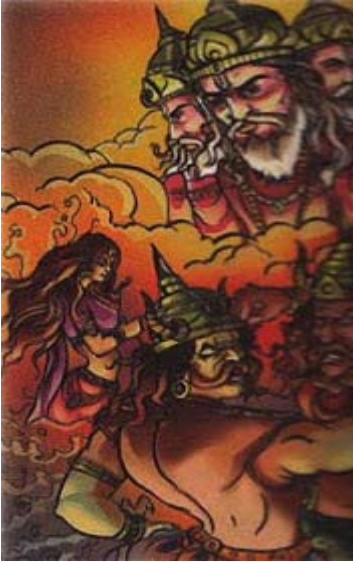
நாரதர் தொடர்ந்தார், "பிறகு, மன அமைதியும், சுயக்கட்டுப்பாடும் கொண்ட அந்த தெய்வீக முனிவர்களும், சித்தர்களும், உயர் ஆன்ம முனிவர்களும், அந்தப் பிரபஞ்சப் படுகொலையைக் கண்ட பெரும் துயரம் கொண்டனர். ஆசைகளையும், புலன்களையும், ஆன்மாவையும் முடி கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்து, பிரபஞ்சத்தின் மீது பரிவு கொண்டு, அவர்கள் அனைவரும் பெரும்பாட்டனின் {பிரம்மனின்} இருப்பிடத்திற்குச் சென்றனர். அங்கே சென்று, பெரும்பாட்டனைச் {பிரம்மனைச்} சுற்றி தேவர்களும், சித்தர்களும், பிரம்ம முனிவர்களும் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டனர். அங்கே தேவர்களுக்குத் தேவன் மகாதேவன் {சிவன்}, அக்னி, வாயு, சோமன் {சந்திரன்}, தூரியன், சக்ரன் {இந்திரன்}, பிரம்மனையே தியானிக்கும் முனிவர்கள், வைகானசர்கள், வாலகிலியர்கள், வானப்பிரஸ்தர்கள், மரீசிபர்களும், அஜர்கள், அவிமூடர்கள், போன்ற பெரும் சக்தி படைத்த பல துறவிகள் அங்கே இருந்தனர்.

சோகம் நிறைந்த இதயங்களுடன் தேவர்களும் மற்ற முனிவர்களும் பிரம்மனை அணுகிய போது மேற்குறிப்பிட்ட அனைத்து முனிவர்களும் அங்கே பெருந்தகப்பனோடு {பிரம்மனோடு} அமர்ந்திருந்தார்கள். அப்படி வந்த அவர்கள் {முனிவர்கள்} சுந்தன் மற்றும் உபசுந்தனின் செயல்களைப் பற்றிக் கூறினர். அவர்கள் {முனிவர்கள்} அந்த அசுர சகோதரர்களின் {சுந்தன், உபசுந்தனின்} செயல்களை, அது எப்படி நிறைவேற்றப்பட்டது, எந்த வரிசையில் செய்யப்பட்டது போன்றவற்றை முடிவதுமாக எடுத்துக் கூறினர். பிறகு அனைத்து தேவர்களும் பெரு முனிவர்களும் இந்தக் காரியத்தைக் குறித்து அதிக அடித்தத்துடன் பெருந்தகப்பனிடம் {பிரம்மனிடம்} சொல்லினர். அந்தப் பெருந்தகப்பன் அவர்கள் சொன்ன அனைத்தையும் விபரமாகக் கேட்டு, சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு, என்ன செய்ய வேண்டும் என்பது குறித்து தன் மனதில் தீர்மானித்தார்.

அந்த அசுரச் சகோதரர்களுக்கு (சுந்தனுக்கும் உபசுந்தனுக்கும்) அழிவை ஏற்படுத்த ஒரு தீர்மானம் செய்து, விஸ்வகர்மனை (தேவலோக தச்சன்) அழைத்தார். விஸ்வகர்மனைத் தன் முன் கண்ட பெரும் ஆன்மத் தகுதி கொண்ட பெருந்தகப்பன் (பிரம்மன்) அவனிடம் (விஸ்வகர்மனிடம்), "அனைத்து இதயங்களையும் கொள்ளை கொள்ளும் தகுதி கொண்ட ஒரு மங்கையைப் படை (உற்பத்தி செய்). பெருந்தகப்பனை (பிரம்மனை) வணங்கி அவரது உத்தரவை மரியாதையுடன் பெற்றுக் கொண்டு, பிரபஞ்சத்தின் பெரும் தச்சன் (விஸ்வகர்மா) மிகுந்த கவனத்துடன் ஒரு மங்கையைப் படைத்தான். விஸ்வகிரீத் (Viswakrit) முதலில் அனைத்து அழகு குணங்களையும் தொகுத்து அந்த மங்கையின் மேனியில் சேர்த்து படைத்தான். நிச்சயமாக, அந்த தெய்வீக மங்கை, பெரும் ரத்தினக் குவியல்களால் படைக்கப்பட்டாள். விஸ்வகர்மனால் மிகுந்த கவனத்துடன் தயாரிக்கப்பட்ட அந்த மங்கை, மூவுலகில் உள்ள பெண்களிலும் ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதிருந்தாள். பார்வையாளர்கள் பார்த்து ஸ்தம்பிக்காத ஒரு சிறு பகுதியேனும் அவளது உடலில் இல்லாதிருந்தது. இயல்புக்கு மிக்க தனது அழகால், தெய்வீக ஸ்ரீயைப் (லட்சுமியைப்) போல இருந்து அனைத்து உயிர்களின் இதயங்களையும் கண்களையும் கொள்ளை கொண்டாள். அனைத்து ரத்தினங்களில் இருந்தும் சிறு பகுதிகளை எடுத்து அவள் உருவாக்கப்பட்டதால், பெருந்தகப்பன் அவளுக்கு திலோத்தமை (Tilottama) என்ற பெயரைக் கொடுத்தார். அதற்கு உயிர் கொடுத்து, அதன் வாழ்க்கை துவங்கிய போது, அந்த மங்கை (திலோத்தமை) பிரம்மனிடம் தலை வணங்கி, கரங்கள் கூப்பி, "படைக்கப்பட்ட அனைத்து பொருளுக்கும் தலைவா (பிரம்மா), நான் என்ன பணியைச் சாதிக்க வேண்டும். நான் எதற்காகப் படைக்கப் பட்டேன்?" என்று கேட்டாள். அதற்குப் பெருந்தகப்பன் (பிரம்மன்), "ஓ திலோத்தமா, அசுரர்களான சுந்தன் மற்றும் உபசுந்தனிடம் செல். ஓ இனிமையானவளே, உனது கொள்ளை கொள்ளும் அழகால் அவர்களை மயக்கு. ஓ மங்கையே, அங்கே சென்று, அந்த அசுரச் சகோதரர்களின் (சுந்தன் உபசுந்தனின்) பார்வை உன் மீது பட்டவுடன், உனது அழகு என்ற செல்வத்தை அடைய எண்ணம் கொண்டு, ஒருவருக்குள் ஒருவர் சண்டையிட்டுக் கொள்ளும்படி நீ நடந்து கொள்" என்றார் (பிரம்மன்).

நாரதர் தொடர்ந்தார், "அந்த மங்கை (திலோத்தமை), பெருந்தகப்பனை (பிரம்மனை) வணங்கி, "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொல்லி, தேவர்கள் சூழ்ந்த அந்தச் சபையைச் சுற்றி நடந்தாள். அந்த

சிறப்பு மிகுந்த பிரம்மன் அப்போது தனது முகத்தை கிழக்கு நோக்கி வைத்து அமர்ந்திருந்தார். மகாதேவனும் கிழக்கு நோக்கியே அமர்ந்திருந்தான். மற்ற தேவர்கள் அனைவரும் வடக்கு நோக்கி அமர்ந்திருந்தார்கள். மற்ற முனிவர்கள் அனைவரும் எல்லா திசைகளையும் பார்த்து அமர்ந்திருந்தார்கள். தேவர்கள் அமர்ந்திருந்த அந்த சபையை வலம் வந்த அந்த திலோத்தமையை, இந்திரனும் அந்தச் சிறப்புமிக்கஸ்தானுவும் (மகாதேவனும் (சிவனும்)) மட்டும்தான் தங்கள் மன அமைதியை இழக்காமல் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தனர். ஆனால் அந்த மங்கை(திலோத்தமை) தனது அருகில் வந்தபோது மிகுந்த ஆசைக்குள்ளான மகாதேவனின் (சிவனின்) உடலில் (திலோத்தமைக் கண்டு) தென்புறத்தில் முடிவதும் மலர்ந்த தாமரையைப் போல ஒரு முகம் தோன்றியது. அவள் (திலோத்தமை) அவனுக்குப் (சிவனுக்குப்) பின்புறம் சென்றதும் மேற்கில் ஒரு முகம் தோன்றியது. அந்த மங்கை அந்தப் பெரும் தேவனுக்கு (சிவனுக்கு) வடக்கு புறத்தில் சென்றதும், நான்காவதாக அவளது உடலில் வடக்கு

பக்கம் ஒரு முகம் தோன்றியது.

(அந்த மங்கையைக் காண ஆவலுடன் இருந்த) தேவர்கள் தலைவனுக்கு (இந்திரனுக்கு) ஒவ்வொன்றும் அகலமாகவும், சிவந்தும் முன்பும் பின்பும், இடுப்பிலுமாக ஆயிரம் கண்கள் தோன்றியன. இப்படியே பெரும் தேவன் ஸ்தானுவுக்கு (சிவனுக்கு) நான்கு முகங்களும், பலனைக் கொன்றவனுக்கு (இந்திரனுக்கு) ஆயிரம் கண்களும் உண்டாயிற்று. இதன் நிமித்தமாக அனைத்து தேவர்களும் முனிவர்களும், தங்களை வலம் வந்த திலோத்தமை சென்ற திசைகளில் எல்லாம் தங்கள் முகத்தைத் திருப்பினர். தெய்வீகமான பெரும்பாட்டனை (பிரம்மனை) தவிர அங்கிருந்த சிறப்பு வாய்ந்த அனைவரின் பார்வையும் (திருஷ்டியும்) திலோத்தமையின் உடல் மீது விழுந்தது.

திலோத்தமை (அசுரர் நகரத்திற்குக்) கிளம்பியதும், அவளது அழகின் செல்வத்தின் மீது இருந்த மதிப்பால் அனைவரும் அந்தப் பணி முடிந்ததாகவே நினைத்தனர். அப்படி அந்த திலோத்தமை சென்றதும், பிரபஞ்சத்தின் முதல் காரணமான அந்தப் பெரும் தலைவன் (பிரம்மன்) தேவர்களையும் முனிவர்களையும் விடை கொடுத்து அனுப்பி வைத்தார்.

பெண் பித்தால் அழிந்த சகோதரர்கள் - ஆதிபர்வம் பகுதி 214

(ராஜ்யலாப பர்வத் தொடர்ச்சி)

சுந்தனும் உபசுந்தனும் பெரும் இன்பத்துடன் போதையில் இருப்பது; அவர்கள் இருக்கும் இடத்திற்குத் திலோத்தமை சென்றது; அவள் காரணமாக அவர்களுக்குள் மோதல் ஏற்படுவது; இருவரும் அழிவது; நாரதர் பாண்டவர்களுக்குள் ஒரு விதியை ஏற்படுத்த வலியுறுத்துவது; அவர் முன்னிலையிலேயே அவர்களுக்குள் ஒரு விதி பிறப்பது.

நாரதர் தொடர்ந்தார், "அதே வேளையில் அசுரச் சகோதரர்கள் (சுந்தனும் உபசுந்தனும்) முடி உலகத்தையும் அடக்கி எதிரிகள் அற்று இருந்தனர். மூன்று உலகங்களையும் தங்கள் முடி கட்டப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்த பிறகு, தங்கள் முயற்சிகளால் ஏற்பட்ட களைப்பும் நீங்கிய பிறகு, அவர்களால் இனி செய்யப்பட வேண்டியது எதுவும் இல்லை என்ற நிலை ஏற்பட்டது. கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள், நாகர்கள், ராட்சசர்கள், பூமியை ஆண்ட மன்னர்கள் ஆகியோரின் செல்வங்களையெல்லாம் அபகரித்து வந்து, தங்கள் நாட்களை மகிழ்ச்சியுடன் கழித்தனர். அவர்கள் தங்களுக்கு (மூன்று உலகிலும்) எதிரிகளே இல்லை என்று கண்டபோது, இன்பத்திற்கும் மகிழ்ச்சிக்கும் தங்களை அர்ப்பணித்து, மற்ற முயற்சிகள் அனைத்தையும் கைவிட்டு தேவர்களைப் போல வாழ்ந்தனர். அவர்கள், பெண்கள், வாசனைப் பொருட்கள், பூ மாலைகள், இசை, குடி என அனைத்து வகை இன்பங்களையும் அனைத்து புலன் நுகர் பொருட்களையும் தாராளமாக அனுபவித்தனர்.

ஒரு நாள் விந்திய மலைகளில் இருக்கும் கற்களும் மரங்களும் நிறைந்த சமவெளிகளுக்கு இன்பம் அனுபவிப்பதற்காகச் சென்றனர். மிகவும் ஏற்புடைய அனைத்து விருப்ப பொருட்களையும் அங்கே கொண்டு வந்த அந்தச் சகோதரர்கள் (சுந்தனும் உபசுந்தனும்) அற்புதமான இருக்கைகளில் மகிழ்ச்சி நிறைந்த இதயத்துடனும், அழகானப் பெண்கள் துணையுடனும் அமர்ந்தனர். அந்த மங்கையர், அந்தச் சகோதரர்களை மகிழ்விக்க எண்ணி, அங்கே இசையுடன் கூடிய நடனத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தனர். அங்கே அந்தச் சகோதரர்களை வாழ்த்திப் பாடல்கள் பாடப்பட்டன.

அதேவேளையில், சிவப்பு பட்டில் ஆன ஒற்றையாடையுடன் தனது அழகுகளை எல்லாம் வெளிப்படுத்திய திலோத்தமை, காட்டுப்பூக்களைப் பறித்துக் கொண்டே அந்த வழியில் வந்தாள். அந்தப் பெரும் பலம் வாய்ந்த அசுரர்கள் (சுந்தன் உபசுந்தன்) இருந்த இடத்திற்கு அவள் (திலோத்தமை) மெதுவாக வந்தாள். அந்த அசுரச் சகோதரர்கள் நிறைய குடித்து போதையுடன் இருந்த போது, அந்த கற்பனைக்கெட்டாத அழகு கொண்ட மங்கையைக் (திலோத்தமையைக்) கண்டு அதனால் தாக்குண்டனர். அவர்கள் தங்கள் ஆசனங்களை விட்டு விரைவாக எழுந்து அந்த மங்கையிருக்கும் இடத்திற்குச் சென்றனர். காமத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்த அந்த இருவரும், தனக்கே அந்தப் பெண் வேண்டும் எனக் கேட்டனர். சுந்தன் அந்த மங்கையின் வலது கையைப் பற்றி இடித்தான். தாங்கள் பெற்ற வரங்களாலும், பெரும் பலத்தாலும், செல்வங்கள் மற்றும் ரத்தினங்களாலும், தாங்கள் குடித்த மதுவினாலும், மிகுந்த போதைக்குள்ளாகி, அவைகளால் மதம் கொண்டு, விருப்பம் மற்றும் ஆசையினால் உந்தப்பட்டு,

ஒருவருக்கு ஒருவர் கைகளில் வில் வளைத்து கோபத்துடன், "அவள் எனது மனைவி, ஆகையால் உனக்கு அவள் பெரியவள்", என்றான் சுந்தன். "அவள் எனது மனைவி, ஆகையால் அவள் உனக்கு கொழுந்தியாள்" என்ற மறுமொழி கூறினான் உபசுந்தன். பிறகும் அவர்கள் (சுந்தனும் உபசுந்தனும்) ஒருவருக்கு ஒருவர், "அவள் எனதே, உனத்தல்ல" என்றனர். விரைவில் மிகுந்த கோபத்துக்கு உள்ளாகினர்.

அந்த மங்கையின் அழகால் பைத்தியம் கொண்டு, ஒருவருக்குள் ஒருவர் தாங்கள் கொண்டிருந்த தங்கள் அன்பையும் பாசத்தையும் மறந்து, ஆசையால் நினைவிழந்து, கடும் கதாயுதங்களை கையில் ஏந்தினர். இருவரும், (அவள் திலோத்தமை) கரம் பற்றுவதில்) "நானே முதல்வன், நானே முதல்வன்" என்று சொல்லி ஒருவரை ஒருவர் அடித்துக் கொண்டனர். ஒருவரை ஒருவர் அடித்துக் கொண்ட அந்த முரட்டு அசுரர்கள் (சுந்தனும் உபசுந்தனும்) உடனே தரையில் விழுந்து, ரத்தத்தில் குளித்து, வானத்தில் இருந்து விழுந்த இரு தூரியன்களைப் போல கிடந்தனர். அங்கே அவர்களுடன் வந்திருந்த பெண்களும் மற்ற அசுரர்களும் இதைக் கண்டு பயத்தாலும் துயரத்தாலும் ஓடி பாதாள லோகத்தில் தஞ்சம் அடைந்தனர். சுத்தமான ஆன்மா கொண்ட பெருந்தகப்பன் (பிரம்மன்), தேவர்களுடனும் பெரும் முனிவர்களுடனும் அங்கே வந்தார். அந்த சிறப்பு மிக்க பெருந்தகப்பன் திலோத்தமையைப் பாராட்டி, அவளுக்கு ஒரு வரம் தர விரும்புவதாகச் சொன்னார். அந்தத் தலைமை தெய்வம், வரம் கொடுக்க விரும்பி திலோத்தமையிடம், "ஓ அழகான மங்கையே, நீ ஆதித்யர்களின் உலகத்தில் சஞ்சரிக்கலாம். யாரும் நீண்ட நேரம் பார்க்க முடியாத வகையில் உனது பிரகாசம் பெரிதாக இருக்கும்!" என்றார். அனைத்து உயிர்களுக்கு பெரும்பாட்டன் அவளுக்கு இந்த வரத்தைக் கொடுத்த பிறகு, மூன்று உலகங்களுக்கும் இந்திரனை முன்பு போலவே நிறுவி, தனது இடத்திற்குத் திரும்பினார்."

நாரதர் தொடர்ந்தார், "இப்படியே, எப்போதும் ஒற்றுமையாகவும், அதற்காகவே முன்னுதாரணமாகவும் கொள்ளப்பட்ட அந்த அசுரர்கள், திலோத்தமைக்காக கோபத்தில் ஒருவரை ஒருவர் அழித்துக் கொண்டனர். ஆகையால் பாசத்தால் நான் உங்களுக்குச் சொல்கிறேன். பாரத குலத்தில் வந்த முதன்மையானவர்களே, எனக்கு ஏற்படையது எதையும் செய்ய நீங்கள் விரும்புபவர்கள். ஆனால், திரௌபதி குறித்து உங்களுக்குள் வேற்றுமை வராதபடிக்கு உங்களுக்குள் ஒரு ஏற்பாட்டை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்" என்றார் (நாரதர்).

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பெரும் முனிவர் நாரதரால் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட அந்த சிறப்புமிகூந்த பாண்டவர்கள், தங்கள் ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் ஆலோசித்து, அளவிட முடியாத சக்தி கொண்ட அந்த தெய்வீக முனிவரின் முன்னிலையில், தங்களுக்குள் ஒரு விதியை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். அவர்களுக்குள் ஏற்படுத்தப்பட்ட விதி என்னவென்றால், அவர்களில்

ஒருவர் திரௌபதியுடன் அமர்ந்திருக்கும்போது, மற்ற நால்வரில் எவரேனும் அவர்களைக் கண்டால், அவன் பனிரெண்டு வருடங்களுக்கு பிரம்மச்சாரியாக கானகத்திற்குள் ஓய்ந்து போக வேண்டும். இப்படி ஒரு விதியைத் தங்களுக்குள் அமைத்துக் கொண்ட அறம் சார்ந்த பாண்டவர்களைக் கண்ட பெரும் முனிவர் நாரதர், அவர்களிடம் மிகவும் திருப்தி கொண்டு, அவர் விரும்பிய இடத்திற்கு சென்றார். இப்படியே, ஓ ஜனமேஜயா, நாரதரால் உந்தப்பட்ட பாண்டவர்கள், தங்களுக்குள் பொது மனைவியைக் குறித்து ஒரு விதியை அமைத்துக் கொண்டனர். மேலும்,

இதனால்தான், ஓ பாரதா (ஜனமேஜயா), அவர்களுக்குள் இது விஷயத்தில் சச்சரவு ஏற்படவில்லை", என்றார் (வைசம்பாயனர்).

உண்மையே எனது ஆயுதம் - ஆதிபர்வம் பகுதி 215

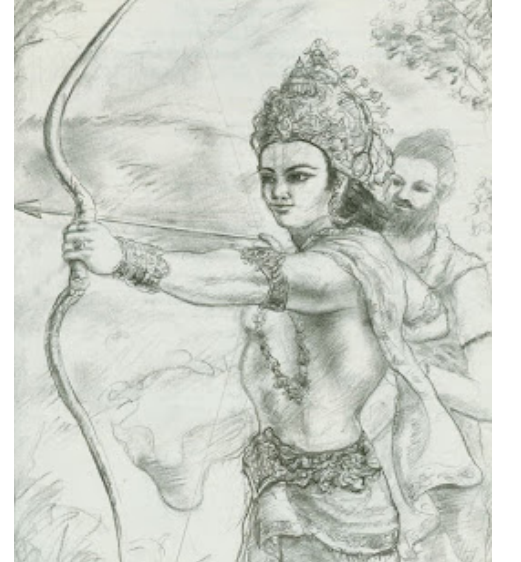
(அர்ஜுன வனவாச பர்வம்)

ஒரு அந்தணனிடம் பசுக்களைத் திருடியவர்களிடம் இருந்து அதை மீட்டுக் கொடுக்க எண்ணி, தனது ஆயுதத்தை எடுக்க அறைக்குச் சென்ற அர்ஜுனன், யுதிஷ்டிரனும் திரௌபதியும் தனித்திருப்பதைக் காண்பது; அவர்களுக்குள் ஏற்பட்ட விதி மீறப்பட்டதால் அவன் பணிரெண்டு வருட வனவாசம் மேற்கொள்வது;

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "இப்படிப்பட்ட ஒரு விதியைத் தங்களுக்குள் நிறுவிக் கொண்ட பாண்டவர்கள், தொடர்ந்து அங்கே {காண்டவ பிரஸ்தத்தில்} வசித்தனர். தங்கள் வீரத்தால் அவர்கள் பலநாட்டு மன்னர்களைத் தங்கள் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வந்தனர். பிருதையின் {குந்தியின்} ஐந்து மகன்களான அந்த அளவிடமுடியா சக்தி கொண்டவர்கள் அனைவருக்கும் கிருஷ்ணை {திரௌபதி} கீழ்ப்படிந்து நடந்தாள். யானைகளால் நிறைந்த சரஸ்வதி நதி, ஐந்து நீரோட்டங்களாப் பிரிந்து இன்பமடைந்ததைப் போல, திரௌபதி தனது ஐந்து வீரக் கணவர்களைக் கண்டு பெரும் மகிழ்ச்சி அடைந்தாள். அவர்களும் அவளைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்தனர். அந்தச் சிறப்புவாய்ந்த பாண்டவர்கள் தங்கள் செயல்களில் அறத்தன்மையுடன் இருந்ததால், முழு குரு குலமும், பாவங்களில் இருந்து விடுபட்டு, மகிழ்ச்சியாக வளமையில் வளர்ந்தனர்.

ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, சில காலம் கழித்து, ஒரு சம்பவம் நடந்தது. ஒரு அந்தணனின் கால்நடைகளை {Cattle = ஆடுமாடுகளை}, குறிப்பிட்ட சில திருடர்கள் தங்கள் கொள்ளையை சுமந்து செல்கையில் திருடிச் சென்றுவிட்டனர். கோபத்தால் தனது உணர்வை இழந்த அந்த அந்தணன், காண்டவப் பிரஸ்தத்துக்கு வந்து, துன்ப மிகுதியால் பாண்டவர்களைக் கடிந்து கொண்டான். அந்த அந்தணன், "பாண்டவர்களே, உங்கள் ஆட்சிக்குட்பட்ட பகுதியில் இருந்து, வெறுக்கத்தக்க தீய பாவிகளால் எனது பசுக்கள் பலவந்தமாக இழுத்தச் செல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தத் திருடர்களைத் துரத்திச் செல்லுங்கள். ஐயோ {Alas} ஒரு அமைதியான அந்தணனிடம் இருந்த புனிதமான நெய், காகங்களால் கொண்டு செல்லப்பட்டதே. ஐயோ, காலியான சிங்கத்தின் குகைக்குள் தீய நரி படையெடுக்கிறதே! நிலத்தின் விளைச்சலில் ஆறில் ஒரு பங்கு எடுத்துக் கொள்ளும் மன்னன், அவனது குடிகளைக் காக்கவில்லையென்றால், அவனை உலகத்திலேயே அதிக பாவங்களைச் செய்த பாவி என ஞானமுள்ளோர் அழைக்கின்றனர். ஒரு அந்தணனின் செல்வம் திருடர்களால் கொண்டு செல்லப்படுகிறது. அறமே சிறுமையைத் தாங்குகிறதே! துயரத்தில் மூழ்கியிருக்கும் எனது கரங்களைப் பற்றித் தூக்குங்கள் பாண்டவர்களே!" என்றான் {அந்தணன்}.

வைசம்பயாணர் தொடர்ந்தார், "குந்தியின் மகனான தனஞ்சயன் {அர்ஜுனன்} கசப்பான துயரத்தில் அடித்து கொண்டு சொன்ன அந்தணர்களின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு "அஞ்சாதே!" என்று சத்தமாக அந்த அந்தணனுக்கு உறுதியளித்தான். ஆனால், அப்பொழுது அந்தச் சிறப்பு மிகுந்த பாண்டவர்கள் தங்கள் ஆயுதங்களை வைக்கும் அறையில் நீதிமானான யுதிஷ்டிரனும் கிருஷ்ணையும் {திரௌபதியும்} இருந்தார்கள். அடித்து கொண்டே இருந்த அந்தணனின் வார்த்தைகள் அவனை {அர்ஜுனனை} உந்தினாலும், அர்ஜுனனால் அந்த அறைக்குள்ளும் நுழைய முடியவில்லை. ஆயுதங்கள் இல்லாமல் அந்தணனுடன் செல்லவும் முடியவில்லை. அந்தணனால் அழைக்கப்பட்ட அந்த அர்ஜுனன் சோகம் நிறைந்த இதயத்துடன் சிறிது நேரம் சிந்தித்தான். "ஐயோ, இந்த அந்தணனின் செல்வம் களவாடப்பட்டிருக்கிறதே! நான் அவனது கண்ணீரை வற்றச் செய்ய வேண்டும். இப்போதும் அடித்து கொண்டே இருக்கும் அவன், துயரத்துடன் நமது வாசலுக்கு வந்திருக்கிறான். இப்போது நான் இவனைக் காக்கவில்லை என்றால், இந்தப் பாரபட்சத்தால் மன்னனுக்கு {யுதிஷ்டிரனுக்கு} பாவம் ஏற்படும். நமது இந்த அறமற்ற தன்மை {அதர்மம்} நாடு முழுவதும் அறியப்படும். அதனால் நமக்குப் பெரும் பாவம் ஏற்படும். மன்னனை {யுதிஷ்டிரனை} மதிக்காமலே அறைக்குள் சென்றாலோ, எதிரிகளற்ற அந்த மன்னனுக்கு {யுதிஷ்டிரனுக்கு} உண்மையற்று நான் நடந்து கொண்டதாக ஆகும். அந்த அறைக்குள் நுழைவதன் மூலம், நான்

வனவசா தண்டனைபெற்று அங்கேயே சாகக்கூட நேரிடும். உடலை விட அறமே மேலானது. ஆகையால்தான் உடல் அழிந்த பிறகும் அது நீடிக்கிறது", என்று நினைத்த தனஞ்சயன் (அர்ஜுனன்) ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்து, அந்த அறைக்குள் நுழைந்து யுதிஷ்டிரனிடம் பேசினான். வில்லுடன் வெளியே வந்த அவன், அந்த அந்தணனிடம் மகிழ்ச்சியுடன், "ஓ அந்தணரே, அந்தப் பாவித் திருடர்கள் நம்மை விட்டு வெகுதூரத்திற்குச் செல்லாதவாறு விரைந்து முன்னேறும். நான் உம்முடன் வந்து, உமது செல்வத்தை திருடர்கள் கையில் இருந்து மீட்டுத் தருகிறேன்" என்றான் (அர்ஜுனன்).

பிறகு இருகரங்களையும் சம நிபுணத்துவத்துடன் பயன்படுத்தும் தனஞ்சயன் (அர்ஜுனன்), கையில் வில்லேந்தி, கவசம் பூண்டு, மேற்கூடு கொண்ட போர்த்தேரில் ஏறி கள்வர்களைத் தொடர்ந்தான். அத்திருடர்களைத் தனது கணைகளின் மூலம் துளைத்து, தங்கள் கொள்ளைத் திரும்பத் தர நிர்ப்பந்தித்தான். அந்த அந்தணனுக்கு பசுக்களை மீட்டுக் கொடுத்து, பெரும் புகழ் அடைந்து, தலைநகருக்குத் திரும்பினான். மூத்தவர்களை வணங்கி, அனைவராலும் பாராட்டப்பட்ட அந்த பார்த்தன் (அர்ஜுனன்) கடைசியாக யுதிஷ்டிரனை அணுகி, "ஓ தலைவா, எனக்கு விடை கொடு. நான் எனது சபதத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும். நீர் திரௌபதியுடன் அமர்ந்திருப்பதை நான் கண்டதால், நமக்குள் விதிக்கப்பட்ட விதியை மீறியவன் ஆகிறேன். ஆகையால், நான் கானகத்திற்குச் செல்கிறேன். இதுவே நமக்குள் நாம் தீர்மானித்துக் கொண்டது", என்றான். அந்த வலிநிறைந்த சொற்களைத் திரௌபதி கேட்ட யுதிஷ்டிரன் மிகுந்த துன்பம் கொண்டு ஆட்டம் கண்ட குரலில் "ஏன்!" என்று கேட்டான். பிறகு சிறிது நேரம் கழித்து, மன்னன் யுதிஷ்டிரன், சபதங்களைத் துறக்காத, சுருண்ட முடி கொண்ட தனது தம்பி தனஞ்செயனிடம் (அர்ஜுனனிடம்) துயரத்துடன், "ஓ பாவம் அற்றவனே, நான் உனக்கு மரியாதைக்குரியவன் என்றால், நான் சொல்வதைக் கேள்.

ஓ வீரனே, நன்மைக்காகவே நீ அந்த அறைக்குள் நுழைந்தாய் என்பது எனக்குத் தெரியும். நீ எனக்குப் பிடிக்காதது எதையும் செய்தாயா? ஆனால் எனது மனம் அதிருப்தி கொள்ளவில்லையே. ஒரு தம்பி, தனது அண்ணனும் அண்ணனின் மனைவியும் உட்கார்ந்திருக்கும் அறைக்குள் நுழைவது குற்றமாகாது. ஒரு அண்ணன், தம்பியும் தம்பியின் மனைவியும் உட்கார்ந்திருக்கும் அறைக்குள் நுழைவதே குற்றமாகும். ஆகையால், ஓ பலம் பொருந்திய கரம் கொண்டவனே, நீ சொல்லும் காரணத்திலிருந்து விலகு. நான் சொல்வதைச் செய். உனது அறம் தாழவில்லை. நீ என்னை அவமானப்படுத்தவில்லை", என்றான் (யுதிஷ்டிரன்).

இதைக் கேட்ட அர்ஜுனன், "ஒருவன் தனது கடமையைச் செய்யும்போது இரட்டுற மொழிதல் (உண்மையை மழுப்பி சிலேடையாகப் பேசுதல்) அனுமதிக்கப்படுவதில்லை என்று நீர் சொல்லி நான் கேட்டிருக்கிறேன். நான் உண்மையிலிருந்து நழுவ முடியாது. உண்மையே எனது ஆயுதம்" என்றான் (அர்ஜுனன்).

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "மன்னனின் அனுமதியைப் பெற்று, அர்ஜுனன் தன்னை கானக வாழ்வுக்குத் தயார் செய்து கொண்டான்; பிறகு அவன் பனிரெண்டு {12} வருடங்கள் அங்கேயே வாழ கானகத்திற்கு சென்றான் (அர்ஜுனன்).

உலூபியின் காமமும் அர்ஜுனன் பெற்ற வரமும்

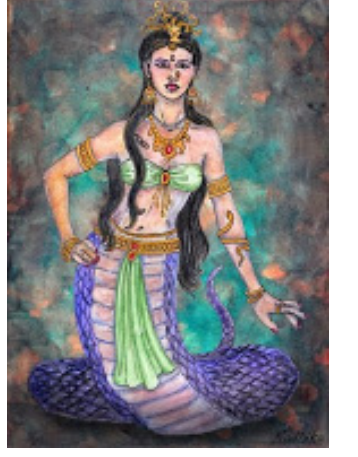
ஆதிபர்வம் பகுதி 216

(அர்ஜுன வனவாச பர்வத் தொடர்ச்சி)

குளிப்பதற்காக கங்கையில் இறங்கிய அர்ஜுனன் உலூபி என்ற நாக கன்னிகையால் நீருக்கு அடியில் இழுத்துச் செல்லப்பட்டது; நீருக்கு அடியில் வேள்விச் சடங்கு செய்தது; இரவு தங்கி காலை கங்கைக் கரை வந்தது; வரம் பெற்றது;

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "குருகுலத்தின் புகழைப் பரப்பும் பெரும் பலம் வாய்ந்த கரம் கொண்ட அர்ஜுனன் (கானகத்திற்கு) கிளம்பியபோது, வேதங்கள் அறிந்த அந்தணர்கள் அந்தச் சிறப்பு மிகுந்த வீரனுக்குப் பின்னால் ஒரு குறிப்பிட்ட தூரம் வரை நடந்து சென்றனர்.

பரமாத்மாவுக்குத் தங்களை அர்ப்பணித்து வேதங்களையும் அதன் கிளைகளையும் நன்கறிந்த அந்தணர்களும், இசை நிபுணத்துவம் கொண்டவர்களும், கடவுளுக்குத் தங்களை அர்ப்பணித்த துறவிகளும், புராணங்களை உரைப்போரும், புனிதமான கதைகளை பக்தர்களுக்கு உரைத்து பிரம்மச்சரியம் பூண்டவர்களும், வானப்பிரஸ்தர்களும் (காட்டில் துறவு எண்ணத்துடன் வாழும் தம்பதியரும்), தெய்வீக வரலாறுகளை இனிமையாக உரைக்கும் அந்தணர்களும், மேலும் பல்வேறு வகையில் இனிமையாகப் பேசும் மனிதர்களும் இந்திரனைத் தொடரும் மருதர்களைப் போல, அர்ஜுனுடன் பயணித்தனர். ஒ பாரத குலத்தவனே (ஜனமேஜயா), அந்த பாரதர்களில் காளையானவன், தனது பயணத்தில் பல மகிழ்ச்சிகரமான, காணுதற்கினிய காட்சிகள் கொண்ட கானகங்களையும், ஏரிகளையும், நதிகளையும், கடல்களையும், மாநிலங்களையும், நீரையும் கண்டான், ஒரே நீளத்தில் கங்கை உற்பத்தியாகும் இடத்திற்கே சென்ற அந்த வீரன் அங்கேயே வசிக்க நினைத்தான்.

ஒ ஜனமேஜயா அந்தப் பாண்டு மகன்களில் முதன்மையான அந்த உயர் ஆன்மா கொண்டவன் அங்கு வாழும்போது ஏற்பட்ட அற்புத நிகழ்ச்சியை இப்போது கேள். ஒ பாரதா (ஜனமேஜயா), குந்தியின் மகனைத் தொடர்ந்து சென்ற அந்தணர்களும் தங்கள் வசிப்பிடத்தை அந்தப் பகுதியிலேயே ஏற்படுத்திக் கொண்டு எண்ணற்ற அக்னி ஹோத்திரங்களைச் (நெருப்பை மூட்டி புனித சடங்குகளைச்) செய்தனர். ஒ மன்னா (ஜனமேஜயா), சரியான பாதையில் இருந்து நடிவாத, நோன்பு நோற்கும் கற்ற அந்தணர்கள் தினமும் அந்த புனித நீரோடையின் அருகில் மந்திரங்களைச் சொல்லி, நெருப்பை மூட்டி, அந்த நெருப்பில் தெளிந்த நெய்யை அவிர்ப்பாகமாக ஊற்றி மலர்களால் வழிபட்டு வந்ததால், அந்த இடமே மிகுந்த அழகாகக் காட்சி அளித்தது. ஒரு நாள், அந்தப் பகுதியில் அந்தணர்களுக்கு மத்தியில் தங்கியிருந்த பாண்டவர்களில் காளையானவன்

(அர்ஜுனன்), தனது சுத்திகரிப்பு சடங்குகளைச் செய்ய கங்கைக்குள் இறங்கினான். சுத்திகரிப்பு சடங்குகள் முடிந்ததும், தனது முன்னோர்களை நினைத்து நீரால் அர்ச்சனை செய்தான். அதையும் செய்து முடித்து நெருப்பின் முன் வேள்வி செய்ய நீரில் இருந்து எழுந்த போது, அந்தப் பெரும் பலம் வாய்ந்த வீரன் (அர்ஜுனன்), காம தேவனால் உந்தப்பட்ட நாக மன்னனின் மகளான உலாபியால் (Ulupi) நீருக்கு அடியில் இடித்துச் செல்லப்பட்டான். பாண்டுவின் மகன் (அர்ஜுனன்), நாக மன்னன் கௌரவ்யாவின் (Kauravya) அழகிய மாளிகைக்கு தூக்கிச் செல்லப்பட்டான். அவனுக்காகவே அங்கே வேள்வி நெருப்பு எரிவதை அர்ஜுனன் கண்டான். அந்த நெருப்பைக் கண்ட குந்தியின் மகனான அர்ஜுனன் வேள்விச்சடங்குகளை அர்ப்பணிப்புடன் செய்தான். அச்சமற்ற அர்ஜுனன், உருவற்ற நெருப்பில் தெளிந்த நெய்யை விடுவதைக் கண்ட அக்னி அவன் (அர்ஜுனன்) மீது மிகுந்த திருப்தி கொண்டான். இப்படி

தனது சடங்குகளை நெருப்பின் முன் செய்த குந்தியின் மகன் (அர்ஜுனன்), நாக மன்னன் மகளைக் (உலாபியை) கண்டு அவளிடம் சிரித்துக் கொண்டே, "ஒ அழகானவளே, உனது துடுக்குத் தனத்தால் என்ன காரியத்தைச் செய்தாய்? ஒ மருண்டவளே! இந்த அழகான பகுதி யாருக்குச் சொந்தமானது? நீ யார்? யாருடைய மகள்?" என்று கேட்டான்.

அர்ஜுனனின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட உலாபி, "ஐராவதனின் (Airavata) குலத்தில் பிறந்த கௌரவ்யன் என்றொரு நாகன் இருக்கிறான். ஒ இளவரசரே, நான் அந்தக் கௌரவ்யனின் மகள்.

எனது பெயர் உலாபி. ஓ மனிதர்களில் புலியே, சுத்திகரிப்பு காரியங்களுக்காக நீரோடையில் இறங்கிய உம்மை நான் கண்டு, காம தேவனால் மதியிழந்தேன். ஓ பாவமற்றவரே, நான் திருமணமாகாதவள். நான் உமது நிமித்தமாக காம தேவனால் துன்புறுகிறேன். ஓ குரு குலத்தில் வந்தவரே, உம்மைக் கொடுத்து இன்று என்னைத் திருப்திப்படுத்தும்", என்றாள் (நாகக் கன்னி உலாபி).

அர்ஜுனன், "மன்னன் யுதிஷ்டிரனின் கட்டளையால், ஓ இனிமையானவளே (உலாபியே), நான் பனிரெண்டு வருட பிரம்மச்சரிய விரதம் நோற்றிருக்கிறேன். நான் நினைத்தவாறு செயல்பட எனக்கு அதிகாரம் இல்லை. ஆனால், நீர் அதிகாரியே, நான் (என்னால் முடிந்தால்) உனக்கு இன்பம் கொடுக்க விரும்புகிறேன். நான் எனது வாழ்வில் பொய்மை பேசியதில்லை. ஆகையால், ஓ நாக கன்னிகையே, நான் உனக்கு இன்பம் அளிக்கும் அதே வேளையில், பொய்மையிலிருந்தும், கடமையை தவறும் குற்றத்தில் இருந்தும் நான் எப்படித் தப்பிப்பேன் என்பதையும் சொல்", என்றான் (அர்ஜுனன்).

அதற்கு உலாபி "ஓ பாண்டுவின் மகனே (அர்ஜுனனே), நீர் ஏன் இந்த உலகத்தில் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறீர்? நீர் ஏன் உமக்கு மூத்தவரால் பிரம்மச்சரிய வாழ்வு வாழ கட்டளையிடப்பட்டிருக்கிறீர்? என்பதை நான் அறிவேன். உங்கள் அனைவரின் பொது மனைவியான துருபதன் மகனா (திரௌபதியுடன்) உங்களில் யாராவது தனிமையில் அமர்ந்திருந்தால், அதைக் காணும் உங்களில் மற்றவர் பனிரெண்டு வருடங்களுக்கு பிரம்மச்சாரியாக கானகத்தில் வாழ்வது என்பது நீங்கள் அனைவரும் ஏற்றுக்கொண்ட உறுதியில் ஏற்பட்ட புரிந்துணர்வு (ஒப்பந்தம்) ஆகும். ஆகையால் உங்களில் யாராவது நாடு கடத்தப்பட்டால் அது திரௌபதியின் நிமித்தமாகவே இருக்க வேண்டும். அந்த உறுதியில் இருந்தே நீர் இந்தக் கடமையைச் செய்கிறீர். (எனது வேண்டுகோளை நீர் ஏற்றுக் கொள்வதால்) உமது அறம் எந்தத் தாழ்வையும் அடைந்துவிடாது. மேலும், ஓ அகன்ற கண் கொண்டவரே (அர்ஜுனனே), துயரத்தில் இருப்பவரை மீட்பது உமது கடமையாகும். என்னை விடுவிப்பதால் உமது அறம் தாழ்ந்துவிடாது. ஓ அர்ஜுனனே உமது அறத்திற்குச் சிறு தாழ்வு ஏற்பட்டாலும், எனது உயிரைக் காப்பாற்றியதால் உமக்குப் பெரும் புண்ணியம் கிடைக்கும். உம்மை வழிபடுபவளாக என்னை அறிந்து கொள்ளும். ஆகையால், ஓ பார்த்தனே (அர்ஜுனனே) உம்மை எனக்குக் கொடும்! ஓ தலைவா, இதுவும் (கெஞ்சி அன்பை வேண்டும் பெண்ணை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதும்) ஞானமுள்ளோர் கருத்துதான். இந்த வழியில் நீர் செயல்படவில்லை என்றால், நான் என்னை அழித்துக் கொள்வேன், என்பதை அறிந்து கொள்ளும். பெரும் பலம் வாய்ந்த கரங்கள் கொண்டவரே (அர்ஜுனனே), எனது உயிரைக் காப்பாற்றி, பெரும் புண்ணியத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும். ஓ மனிதர்களில் சிறந்தவரே (அர்ஜுனனே), நான் உமது பாதுகாப்பை வேண்டுகிறேன். ஓ குந்தியின் மகனே (அர்ஜுனனே), நீர் துயரத்தில் இருப்பவரையும், தலைவர் இல்லாதவர்களையும் எப்போதும் காப்பவர். அடிது கொண்டிருக்கும் நான் உமது பாதுகாப்பை வேண்டுகிறேன். ஆசை நிரம்பிய நான் உம்மைக் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். ஆகையால் எனக்கு ஏற்புடைய செயலைச் செய்யும். உம்மை எனக்குக் கொடுத்து எனது விருப்பத்தை திருப்திப்படுத்துவதே உமக்குத் தகும்" என்றாள் (நாகக் கன்னி உலாபி).

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "நாக மன்னனின் மகளால் (உலாபியால்) இப்படிச் சொல்லப்பட்ட குந்தியின் மகன் (அர்ஜுனன்), அறத்தைத் தனது குறிக்கோளாகக் கொண்டு அவள் விரும்பிய அனைத்தையும் செய்தான். அந்தப் பெரும்பலசாலியான அர்ஜுனன் இரவு முழுவதும் நாக மாளிகையில் கழித்து, சூரியனுடன் தானும் எழுந்தான். கௌரவ்யனின் அரண்மனையிலிருந்து தான் கங்கையில் இறங்கிய அதே இடத்திற்கு, உலாபியுடன் வந்தான். கற்பு கொண்ட உலாபி அவனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு தனது வசிப்பிடத்திற்குத் திரும்பினாள். ஓ பாரதா (ஜனமேஜயா), அவள் அர்ஜுனனை யாரும் நீரில் வெல்ல முடியாத படி "நீரிலும் நிலத்திலும் வாழும் எந்த உயிரினத்தையும் உம்மால் வெற்றி கொள்ள இயலும்" என்று வரம் கொடுத்தாள் (உலாபி).

அர்ஜுனன் சித்ராங்கதை திருமணம் - ஆதிபர்வம் பகுதி 217

(அர்ஜுன வனவாச பர்வத் தொடர்ச்சி)

அர்ஜுனன் பல சிகரங்களையும், பல புண்ணிய இடங்களையும் கண்டு மணிபுரம் சென்றது; அங்கே சித்ரவாஹனன் மகள் சித்ராங்கதையை மணந்தது;

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பிறகு அந்த இடி தாங்கியின் {இந்திரனின்} மகன் {அர்ஜுனன்} (தன்னுடன் வசித்து வந்த) அந்தணர்களிடம் நடந்தது அத்தனையும் சொல்லி, இமயத்தின் மார்பை நோக்கிக் கிளம்பினான். அவன் அகஸ்தியவடம் எனும் இடத்தை அடைந்து, அங்கிருந்து வசிஷ்டர் சிகரத்திற்குச் சென்றான். பிறகு அந்த குந்தியின் மகன் {அர்ஜுனன்} பிருகுவின் சிகரத்திற்குச் சென்றான்.

அங்கே தன்னை நீராலும் சடங்குகளாலும் சுத்திகரித்துக் கொண்டு, அந்தணர்களுக்கு ஆயிரக்கணக்கான பசுக்களையும், பல வீடுகளையும் பரிசாகக் கொடுத்தான். பிறகு, அந்த மனிதர்களில் சிறந்தவன் {அர்ஜுனன்} ஹிரண்யவிந்து என்று அழைக்கப்பட்ட ஆசிரமத்தை நோக்கி முன்னேறினான். அங்கேயும் தன்னைச் சுத்திகரித்துக் கொண்ட பாண்டுவின் மகன், அதன் பிறகு பல புனிதமான இடங்களைக் கண்டான் {புண்ணிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்தான்}. அந்த உயரங்களில் {சிகரங்களில்} இருந்து இறங்கிய அந்த மனிதர்களின் தலைவன் {அர்ஜுனன்}, ஓ பாரதா {ஜனமேஜயா}, கிழக்கிலிருக்கும் நாடுகளைக் காண ஆவல் கொண்டு, அந்தணர்களுடன் சேர்ந்து கிழக்கு நோக்கிப் பயணித்தான். அந்த குரு

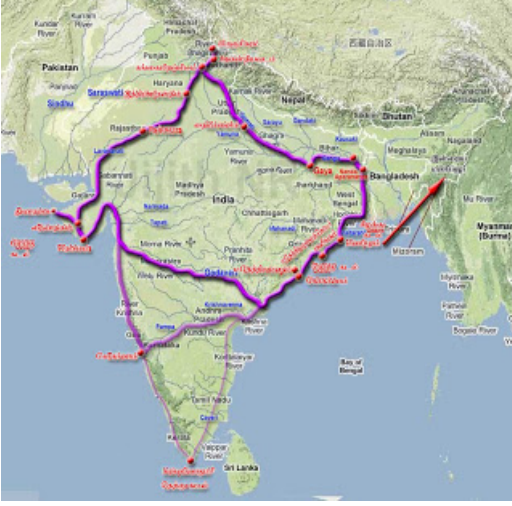

குலத்தின் முதன்மையானவன் {அர்ஜுனன்} பல புண்ணிய நீர்நிலைகளை வரிசையாக ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கண்டான். நைமிசவனத்தின் அடந்த காட்டில் (தாமரைகள் நிறைந்த) உத்பலினி என்ற நதியையும், நந்தா நதி மற்றும் அபரநந்தா நதி, கௌசிகி நதி, மற்றும் பெரும் ஆறுகளான கயா மற்றும் கங்கை, புனித நீர்நிலை கொண்ட அனைத்து இடங்களையும் கண்டு தன்னைச் சுத்திகரித்துக் கொண்டான். ஓ பாரதா {ஜனமேஜயா}, அப்போது (சில வழக்கமான சடங்குகளுடன்) அந்தணர்களுக்கு பல பசுக்களைக் கொடுத்தான். வங்கத்திலும், கலிங்கத்திலும் உள்ள

அனைத்து புனித நீர்நிலைகளையும், புனித இடங்களையும் அர்ஜுனன் பார்வையிட்டான்.

அவற்றையெல்லாம் கண்டு, முறையான சடங்குகளைச் சரியாகச் செய்து, நிறைந்த செல்வத்தை தானமாகக் கொடுத்தான். பிறகு, ஓ பாரதா, அந்தப் பாண்டுவின் மகனைத் தொடர்ந்து சென்ற அந்தணர்கள் கலிங்க நாட்டு வாயிலில் அவனுக்கு விடை கொடுத்து அனுப்பி, அவனை மேலும் தொடர்ந்து செல்லாமல் நின்று கொண்டனர். குந்தியின் மகனான அந்த வீர தனஞ்சயன் {அர்ஜுனன்} அவர்களிடம் விடை பெற்று சில பணியாட்களை மட்டும் உடன் கொண்டு சமுத்திரத்தை நோக்கிச் சென்றான். கலிங்க நாட்டைக் கடந்த அந்த பலம் வாய்ந்தவன் {அர்ஜுனன்} பலதரப்பட்ட வித்தியாசமான நாடுகளையும், புனித இடங்களையும், வித்தியாசமான மாளிகைகளையும், அழகான வீடுகளையும் வழியில் கண்டு கொண்டே சென்றான். பிறகு துறவிகள் நிறைந்த மகேந்திர மலையையும் கண்டு, அதன் பிறகு கடற்கரை வழியாகவே மெதுவாக நடந்து மணிபுரா என்ற நாட்டுக்குச் சென்றான். ஓ மன்னா, அந்த நாட்டில் உள்ள புனிதமான இடங்களையும், புண்ணிய நீர்நிலைகளையும் கண்ட பலம்வாய்ந்த கரம் கொண்ட பாண்டுவின் மகன், கடைசியாக மணிபுராவின் மன்னனான அறம் சார்ந்த சித்ரவாஹனனிடம் சென்றான். அந்த மணிபுராவின் மன்னனுக்கு, பேரழகுடன் விளங்கிய சித்ராங்கதை என்ற பெயர்கொண்ட மகள் ஒருத்தி இருந்தாள். தனது தந்தையின் அரண்மனையில் இன்பமாக உலவிக் கொண்டிருந்த அவளை அர்ஜுனன் சந்திக்க நேர்ந்தது. சித்ரவாஹனனின் அந்த அழகான பெண்ணை, அர்ஜுனன் அடைய விரும்பினான். அவள் மன்னனிடம் (அவளது தந்தையிடம்) சென்று, தனக்கு வேண்டியதைக் {சித்ராங்கதையைக்} கேட்டான் {அர்ஜுனன்}.

அவன் {அர்ஜுனன்} சித்ரவாஹனனிடம், "ஓ மன்னா, ஒரு சிறப்புவாய்ந்த கூடித்திரியனின் {பாண்டுவின்} மகன் நான். உனது மகளை {சித்ராங்கதையை} எனக்குக் கொடு" என்று கேட்டான். இதைக் கேட்ட மன்னன், "நீ யாருடைய மகன்?" என்று கேட்டான். அதற்கு அர்ஜுனன், "நான் தனஞ்சயன், பாண்டு மற்றும் குந்தியின் மகன்" என்றான். இதைக் கேட்ட மன்னன் அவனிடம் இனிமையான சொற்களால், "எங்கள் குலத்தில் பிரபஞ்சனா என்ற பெயரில் ஒரு மன்னன் இருந்தான். அவன் பிள்ளை இல்லாது இருந்தான். ஒரு பிள்ளையைப் பெற அவன் தீவிர ஆன்மிக நோன்புகள் நோற்றான். அவனது கடுந்தவத்தால், ஓ பார்த்தா {அர்ஜுனா}, அவன் தேவர்களுக்குத் தேவனும், உமைக்குக் {உமாவுக்குக்} கணவனுமான மகாதேவனை, பிநாகம்யை (பெரும் வில்) ஏந்திய அந்த தன்னிகரில்லா தலைவனைத் திருப்திப்படுத்தினான். அந்தச் சிறப்புமிக்க தலைவன், அவனது குலத்தில் வரும் ஒவ்வொருவனுக்கும் ஒரே குழந்தையை வரமாகக் கொடுத்தான். அந்த வரத்தின் காரணமாக எங்கள் குலத்தில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரே குழந்தைதான் பிறந்தது. எனது எல்லா மூதாதையர்களும் ஆண் மகவைத் தான் ஈன்றனர். இருப்பினும், ஓ பாரத குலத்தின் காளையே {அர்ஜுனனே}, எனது குலத்தைத் தழைக்கச் செய்ய எனக்குப் பெண் மகவையே கொண்டேன். ஆனால், ஓ மனிதர்களில் காளையே, நான் எப்போதும் எனது மகளை {சித்ராங்கதையை} மகனைப் போலவே பார்க்கிறேன். அதனால் அவளை நான் புத்ரிகையாக்கி இருக்கிறேன் {புத்திரிகை ஆக்க சடங்கு செய்தால், அவள் மூலம் பிறக்கும் பிள்ளைகள் அவளது

தகப்பனுக்கு வாரிசாகும்). ஆகையால், ஓ பாரதா {அர்ஜுனா}, அவனிடம் {சித்ராங்கதையிடம்} உன்னால் பெறப்படும் மகன்களில் ஒருவனே எனது குலத்தைத் தழைக்க வைக்க வேண்டும். அந்த மகனை வரதட்சனையாக எனக்கு நீ கொடுத்தால், நான் எனது மகளை {சித்ராங்கதையை} உனக்குக் கொடுக்க சம்மதிக்கிறேன். ஓ பாண்டுவின் மகனே, இதை நீ ஏற்றால், இந்த உடன்பாட்டின் படி நீ அவளை அடையலாம்" என்றான். அந்த மன்னனின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட அர்ஜுனன், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொல்லி அனைத்தையும் ஏற்றுக் கொண்டான். சித்ரவாஹனனின் மகளைப் {சித்திராங்கதையை} (தனது மனைவியாகப்) பெற்ற அந்தக் குந்தியின் மகன் {அர்ஜுனன்}, அந்த நகரத்தில் மூன்று வருடங்கள் வசித்தான். கடைசியாக சித்திராங்கதை ஒரு மகனைப் பெற்றாள். அர்ஜுனன் அந்த

அழகிய இளவரசியை {சித்ராங்கதையை} பாசத்துடன் வாரி அணைத்துக் கொண்டான். பிறகு மன்னனிடம் (அவளது தந்தை{சித்ரவாஹனனிடம்}) விடைபெற்றுக் கொண்டு, தனது ஊர் சுற்றலைத் திரும்ப ஆரம்பித்தான்.

{வங்கம்- மேற்கு வங்காளம் மாநிலமும், பங்களாதேஷ் நாட்டையும் உள்ளடக்கியது; கலிங்கம்- இன்றைய ஒடிசா= ஒரிஸ்ஸா மாநிலத்தையும் குறிக்கிறது. வரைபடம் பார்க்கவும்}

அப்சரஸ்களைச் சபித்த அந்தணன் - ஆதிபர்வம் பகுதி 218

(அர்ஜுன வனவாச பர்வத் தொடர்ச்சி)

அந்தணனின் சாபத்தால் அப்சரஸ்கள் முதலையாய் மாறியது:

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பிறகு அந்த பாரத குலத்தின் காளை (அர்ஜுனன்), புண்ணிய நீர்நிலையான தெற்கு கடற்கரைக்குச் சென்றான். அங்கே பல துறவிகள் வசித்து வந்தனர். அங்கே ஐந்து பகுதிகளாக நிலம் சிதறிக் கிடந்தது அங்கெல்லாம் பல துறவிகள் வசித்து வந்தனர். ஆனால், அந்த ஐந்து நீர் நிலைகளும் அனைவராலும் தவிர்க்கப்பட்டிருந்தன. அகஸ்தியம், சௌபத்ரம், பெரும் புனிதம் வாய்ந்த பௌலோமம், பெரும் நன்மைகளையும், அந்த நீர்நிலையில் குளித்தால், குதிரை வேள்விக்கு ஒப்பான பயன் தரக்கூடிய கரந்தமம் என்ற நீர்நிலையும், பெரும் பாவங்களைப் போக்க வல்ல பரத்வாஜம் என்ற நீர்நிலையும் அங்கே புனிதம் வாய்ந்தவையாக இருந்தன. அந்த குரு குலத்தவரில் முதன்மையானவன் (அர்ஜுனன்), அந்த ஐந்து புண்ணிய நீர்நிலைகளையும் கண்டு, அங்கே யாரும் வசிக்கவில்லை என்பதையும் கண்டு, குறிப்பாக துறவிகள் அங்கே வசிக்க வில்லை என்பதையும் உறுதி செய்து கொண்டு அங்கே இருந்த நல்லவர்களிடம் கரங்கள் கூப்பி, "ஓ துறவிகளே, இந்த ஐந்து நீர்நிலைகளும் பிரம்மனை உச்சரிக்கும் துறவிகளால் விலக்கப்பட்டிருக்கிறதே அது ஏன்?" என்று கேட்டான். அதற்கு அந்த துறவிகள், "இந்த நீர்நிலைகளில் ஐந்து பெரும் முதலைகள் வசிக்கின்றன. அவை அங்கே குளிக்க வரும் துறவிகளை இடித்துச் சென்று விடுகின்றன. அதன் காரணமாகவே, ஓ குரு குலத்தின் மகனே (அர்ஜுனனே), இந்த நீர்நிலைகள் விலக்கப்பட்டிருக்கின்றன" என்று சொன்னார்கள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அந்தத் துறவிகளின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட அந்த சக்தி மிக்க கரங்களை கொண்ட மனிதர்களில் முதன்மையானவன் (அர்ஜுனன்), அவர்களால் விலக்கப்பட்ட அந்த நீர்நிலைகளைக் காணச் சென்றான், சுபத்ரா என்ற பெரும் முனிவரின் பெயரால் அழைக்கப்படும் அற்புதமான நீர்நிலைக்கு வந்த அந்த எதிரிகளை அழிக்கும் வீரன், குளிப்பதற்காகத் திடீரென அந்த நீர்நிலைக்குள் மூழ்கினான். அந்த மனிதர்களில் புலியானவன் அந்த நீர்நிலைக்குள் மூழ்கியதும், அவனது காலை ஒரு பெரும் முதலை பற்றியது. ஆனால், பலம் பொருந்திய கரம் கொண்ட குந்தியின் மகனான தனஞ்சயன் (அர்ஜுனன்), போராடிய அந்த நீர் அதிகாரியை (முதலையை) கரையில் பலவந்தமாக இடித்துப் போட்டான். ஆனால் அர்ஜுனனால் கரையில், நிலத்தின் தரையில் இடித்துப் போடப்பட்ட அந்த முதலை, ஆபரணங்கள் புண்ட அழகான பெண்ணாக மாறியது. குந்தியின் மகனா அந்த தனஞ்சயன் (அர்ஜுனன்) காணற்கரிய அந்தக் காட்சியைக் கண்டு, அந்த மங்கையிடம் திருப்தியடைந்த இதயத்துடன், "ஓ அழகானவளே, நீ யார்? நீ ஏன் இந்த நீரை அதிகாரம் செய்து கொண்டு இருக்கிறாய்? நீ ஏன் இப்படிப்பட்ட பாவங்களை இழைக்கிறாய்?" என்று கேட்டான். அதற்கு அந்த மங்கை, "ஓ பலம் வாய்ந்த கரம் கொண்டவரே, நான் கானகத்தில் விளையாடும் ஒரு அப்சரஸு. ஓ பலம் வாய்ந்தவரே, எனது பெயர் வர்கை (Varga). நான் தெய்வீக பொருளாளருக்கு (தேவலோக பொக்கிஷ அதிகாரிக்கு) (குபேரனுக்கு) மிகவும் அன்பானவள். என்னுடன் இன்னும் நான்கு தோழிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அனைவரும் அழகானவர்கள். நினைத்த இடத்திற்கு செல்லக்கூடிய சக்தி பெற்றவர்கள். அவர்களுடன் ஒருநாள் நான் குபேரனின் வசிப்பிடத்திற்குச் சென்றேன். அப்படிச் செல்லும் வழியில் நாங்கள் கடும் தவம் இருந்த ஒரு அந்தணனைக் கண்டோம். அவன் மிகுந்த அழகுடனும், வேதங்களில் அறிவுடனும் தனிமையில் தவம் மேற்கொண்டிருந்தான்.

அந்த முடிக்கானகமும் அங்கே இருந்த துறவிகளின் பிரகாசத்தால் மறைக்கப்பட்டிருந்தது. அவன் அந்தப் பகுதியையே தூரியனைப் போலப் பிரகாசிக்கச் செய்திருந்தான். அந்த நேரத்தில், அவனது

ஆன்மிக அர்ப்பணிப்பையும், அவனது அற்புதமான அழகையும் கண்ட நாங்கள் அவனது தியானத்தைக் கலைக்க திட்டமிட்டோம். நான் {வர்கா}, செளரபேயி, சமிச்சி, வியுத்யுதா, மற்றும் லதா {Myself and Saurabheyi and Samichi and Vudvuda and Lata} ஆகியோர் அந்த அந்தணனை அணுகினோம். நாங்கள் பாட்டுப் பாடியும், சிரித்தும் மற்றும் பல வழிகளிலும் அந்த அந்தணனை மயக்க முயற்சி செய்தோம். ஆன்ல அந்த அந்தணன் {இளைஞன்} அவனது இதயத்தை எங்களில் நிலைபெறச் செய்யவில்லை. அவனது மனம் முழுவதும் தியானத்தில் நிலைத்திருந்தது. இளமையின் பெரும் சக்தி படைத்த அந்த அந்தணன், தனது இதயத்தை எங்களிடம் செலுத்தாமல் நிலைத்த இதயத்துடன் இருந்தான். ஆனால், ஓ கூத்திரியர்களில் காளையே {அர்ஜுனனே}, அவன் எங்களைக் கண்ட போதும் பெரும் கோபத்துடன் கண்டான். அவன் எங்களைப் பார்த்து, "நீங்கள் அனைவரும் முதலைகளாக மாறி, நூறு வருடங்களுக்கு நீர்நிலைகளில் அதிகாரம் செலுத்துங்கள்." என்று சபித்தான் {என்று கூறினான், அப்சரஸ் வர்கா}.

வர்கா தொடர்ந்த கதை - ஆதிபர்வம் பகுதி 219

(அர்ஜுன வனவாச பர்வத் தொடர்ச்சி)

அந்தணனிடம் சாபம் பெற்ற அப்சரஸ்கள்; நாரதர் அப்சரஸ்களுக்கு தெற்கு கடற்கரையில் இருக்கும் புனித நீர்நிலைகளுக்குச் செல்லுமாறு வழிகாட்டியது; அர்ஜுனன் அவர்களை சாபத்திலிருந்து மீட்டது; அர்ஜுனன் மீண்டும் மணிபுரம் சென்று தனது மகன் பப்ருவாஹனன் அரியணையில் அமர்த்தப்பட்டிருப்பதைக் காண்பது; அர்ஜுனன் சித்திராங்கதையைக் கண்ட பிறகு கோகர்ணம் செல்வது;

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "வர்கா தொடர்ந்தாள், "ஓ பாரத குலத்தில் முதன்மையானவனே, இந்த சாபத்தின் காரணமாக நாங்கள் அனைவரும் துயர் உற்றோம். நாங்கள் அந்த ஆன்மிகத்தைச் செல்வமாகக் கொண்டு தனது உறுதியில் இருந்து விலகாத அந்த அந்தணரைத் திருப்தி செய்ய நினைத்தோம்.

அவரிடம் நாங்கள், "அழகினாலும் இளமையாலும் ஏற்பட்ட கர்வத்தாலும், காம தேவனின் உந்துதலாலும், நாங்கள் முறையற்ற செயலைச் செய்தோம். ஓ அந்தணா, நீர் எங்களை மன்னியும். உண்மையில், ஓ அந்தணா, கடும் நோன்பு நோற்று, ஆன்மிகத்தைச் செல்வமாகக் கொண்ட உம்மை மயக்க நாங்கள் இங்கு வந்தது, மரணத்தை நோக்கி வந்தது போலாயிற்று.

இருப்பினும், அறம்சார்ந்தவர்கள், பெண்கள் கொல்லப்படக்கூடாது என்று சொல்லியிருக்கின்றனர். ஆகையால், அறத்தால் நீர் இன்னும் வளரும். நீர் எங்களைக் கொல்லலாகாது. ஓ அறத்தை நன்கு அறிந்தவரே, ஒரு அந்தணன் என்பவன் அனைத்து உயிருக்கும் நண்பன் என்றே சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஓ பெரும் வளமை கொண்டவரே, ஞானமுள்ளோர் வாக்கும் மெய்யாகட்டும். மேம்பட்டவர்கள் தங்கள் கையில் பாதுகாப்பை நாடி வருவரை எப்போதும் காப்பர். நாங்கள் உமது பாதுகாப்பைக் கோருகிறோம். நீர் எங்களை மன்னிப்பதே தகும்" என்றனர்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இப்படிச் சொல்லப்பட்ட அந்த அற ஆன்மக் கொண்ட அந்தணன், நற்செயல்களாலும் பிரகாசத்தாலும் சூரியனுக்கும் சந்திரனுக்கும் நிகரான அவன், அவர்களிடம் திருப்தி அடைந்தான். அந்த அந்தணன், "நூறு மற்றும் நூறாயிரம் என்பன நிலத்த தன்மையைக் குறிக்கும் குறியீடுகள் ஆகும். நான் நூறு என்ற வார்த்தையை உச்சரித்தேன். அது ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லை கொண்ட காலத்தைக் குறிக்குமே அன்றி, முடிவற்ற காலத்தைக் குறிக்காது. ஆகையால் நீங்கள் முதலைகளாகி, மனிதர்களைப் பிடித்து உண்ணுங்கள் (நான் சொல்லியவாறு நூறு ஆண்டுகளுக்கு). அந்த காலத்தின் முடிவில், ஒரு மேன்மை மிகுந்தவன் உங்கள் அனைவரையும் நீரில் இருந்து வெளியே நிலத்தின் தரையில் இடித்துப் போடுவான். அப்போது நீங்கள் உங்கள் உண்மையான உருவை அடைவீர்கள். நான்

கேலிக்காகக் கூட பொய் பேசியதில்லை. ஆகையால், நான் சொன்னது நடந்தே தீரும். நீங்கள் வசித்த அந்தப் புனித நீர்நிலைகள் உலக மக்களால் நரி-தீர்த்தங்கள் (பெண்களின் துன்பத்திற்கும் அத்துன்பத்திலிருந்து விடுதலை அடையும் நிலைக்கும் தொடர்புடைய புனித நீர் நிலை) என்ற பெயரால் புகழ் அடையும். அந்த இடங்கள் அத்தனையும், புனிதமானதாகவும், பாவம் போக்குவனவாகவும் அறம்சார்ந்த ஞானிகளால் காணப்படும்" என்றான் {அப்சரஸ்களிடம் அந்தணன்}.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "வர்கா பிறகு அர்ஜுனனிடம், "அந்தணனின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட நாங்கள் (அப்சரஸ்கள்) அவரை மரியாதையுடன் வணங்கி, வலம் வந்தோம். பிறகு, "நாம் முதலையாக மாறிய பிறகு) நமது உண்மை உருவத்தைத் திரும்பத் தரும் மனிதனை நாம் எங்கு சந்திப்போம்" என்று எண்ணிக் கொண்டே அந்த இடத்தை விட்டு கனத்த இதயத்துடன் திரும்பிக் கொண்டிருந்தோம். அப்படி நினைத்துக் கொண்டே வந்த போது, ஓ பார்த்தா (அர்ஜுனா), நாங்கள் மேன்மையுடன் கூடிய தெய்வீக முனிவர் நாரதரைச் சந்தித்தோம். அளக்க முடியாத சக்தி கொண்ட அந்த முனிவரைக் கண்டதால், எங்கள் இதயங்கள் மகிழ்ச்சியால் நிறைந்தன.

ஓ பார்த்தா (அர்ஜுனா), நாங்கள் அவரை மரியாதையுடன் வணங்கி வெட்கம் (அவமானத்தால் வெட்கம்) நிறைந்த முகத்துடன் அவர் முன்பு நின்றோம். அவர்கள் எங்களது துயரின் காரணத்தைக் கேட்டார். நாங்கள் அவரிடம் அனைத்தையும் சொன்னோம்.

நடந்தது அத்தனையும் கேட்ட அந்த முனிவர், "தெற்குக் கடலருகே இருக்கும் தாழ்ந்த நிலங்களில், ஐந்து புனிதமான நீர் நிலைகள் இருக்கின்றன. அது மகிழ்ச்சிகரமான, மேன்மையான, புனிதம் நிறைந்த இடமாகும். தாமதமில்லாமல் அங்கே செல்லுங்கள். பாண்டுவின் மகனான சுத்தமான ஆன்மா கொண்ட, அந்த மனிதர்களில் புலியான, தனஞ்சயன் (அர்ஜுனன்), உங்களை இந்த இக்கட்டான சூழலில் இருந்து சந்தேகமற (நிச்சயம்) விடுவிப்பான்" என்றார். ஓ வீரனே, அந்த முனிவரின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட நாங்கள் அனைவரும் இங்கே வந்தோம். ஓ பாவமற்றவனே, இன்று உண்மையிலேயே நான் உன்னால் விடுவிக்கப்பட்டுவிட்டேன். ஆனால் எனது நான்கு தோழிகள் இன்னும் அந்த நீர்நிலைகளில் இருக்கின்றனர். ஓ வீரனே, அவர்களையும் விடுவித்து நல்ல காரியத்தை செய்" என்றாள் (வர்கா அர்ஜுனனிடம்).

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பிறகு, ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயா), பெரும் சக்தி கொண்ட அந்தப் பாண்டவர்களில் முதன்மையானவன் (அர்ஜுனன்), அனைவரையும் சாபத்திலிருந்து விடுவித்தான். நீரிலிருந்து எழுந்த அவர்கள் தங்கள் சொந்த உருவை அடைந்தார்கள். ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), பிறகு அந்த அப்சரஸ்கள் பழைய உண்மையான உருவுடன் காணப்பட்டனர். (எந்த காரணத்திற்காக அந்த இடங்கள் இழி பெயர் பெற்றிருந்தனவோ அவற்றிலிருந்து) அந்தப் புனித நீர்நிலைகளைக் காப்பாற்றி, அந்த அப்சரஸ்களுக்கும், அவர்கள் தேர்ந்தெடுத்த இடத்திற்குச் செல்ல விடைகொடுத்து அனுப்பினான். அர்ஜுனன் சித்திராங்கதையை மறுபடியும் காண ஆவல் கொண்டான். ஆகையால், அவன் மணிபுர நகரம் நோக்கி முன்னேறினான். அங்கே வந்ததும், தன்னால் சித்திராங்கதையிடம் பெறப்பட்ட மகனான பப்ருவாஹனன் (Vabhravahana) அரியணையில் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டான். ஓ ஏகாதிபதி (ஜனமேஜயா), மீண்டும் சித்திராங்கதையைக் கண்ட அர்ஜுனன், கோகர்ணம் என்ற இடத்தை நோக்கி முன்னேறினான்.

கிருஷ்ணன் அர்ஜுனன் சந்திப்பு - ஆதிபர்வம் பகுதி 220

(அர்ஜுன வனவாச பர்வத் தொடர்ச்சி)

மேற்கு கடற்கரை புனித இடங்களைக் கண்டு களித்த அர்ஜுனன் பிரபாசத்துக்கு வருவது; அங்கே கிருஷ்ணனைச் சந்திப்பது; கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் ரைவதக மலை செல்வது; பிறகு அங்கிருந்து துவாரகை செல்வது;

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அளவிடமுடியா வீரம் கொண்ட அர்ஜுனன், ஒன்றன் பின் ஒன்றாக மேற்கு கடற்கரையில் இருந்து அனைத்து புனித நீர்நிலைகளையும், மற்றும் புண்ணிய இடங்களையும் கண்டான். விபத்சு (அர்ஜுனன்), பிரபாசம் என்ற புனிதமான இடத்தை அடைந்தான். யாராலும் வெல்லமுடியாத அர்ஜுனன் அந்த புனிதமான மகிழ்ச்சிகரமான இடத்தை அடைந்ததும், (அரக்கன்) மதுவை அழித்தவன் (கிருஷ்ணன்) அதைக் கேள்விப்பட்டான். மாதவன் (கிருஷ்ணன்), குந்தி மகனான தனது நண்பனைக் (அர்ஜுனனைக்) காண உடனே அங்கு சென்றான். கிருஷ்ணன், அர்ஜுனன் ஆகிய இருவரும் சந்தித்து ஒருவரை ஒருவர் அனைத்துக் கொண்டு, ஒருவர் நலனை மற்றவர் கேட்டனர்.

பழங்காலத்தின் முனிவர்களான நரணும் நாராயணனுமான அந்த இரு நண்பர்களும் கீழே அமர்ந்தனர். வாசுதேவன் (கிருஷ்ணன்), அர்ஜுனனிடம் அவனது பயணங்களைக் குறித்து, "ஓ பாண்டவனே (அர்ஜுனா). நீ ஏன் புனித நீர்நிலைகளையும் புண்ணி இடங்களையும் தரிசித்துக் கொண்டு உலகத்தைச் சுற்றி வருகிறாய்?" என்று கேட்டான். பிறகு அர்ஜுனன் நடந்தது அத்தனையும் சொன்னான். அனைத்தையும் கேட்ட கிருஷ்ணன் குலத்தின் வீரன் (கிருஷ்ணன்), "இது எப்படி இருக்க வேண்டுமோ அப்படியே இருக்கிறது", என்றான்.

பிறகு கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் சிறிது நேரம் பிரபாசத்தில் (Prabhasa) தாங்கள் விரும்பியபடி உலவி, பிறகு ரைவதக மலையில் (Raivataka mountain) சில நாட்களைக் கடத்த அங்கே சென்றனர். அவர்கள் ரைவதகத்திற்கு வருவதற்கு முன்பே, கிருஷ்ணனின் உத்தரவின் பேரால் அந்த மலை பல கலைஞர்களால் அழகுபடுத்தப்பட்டிருந்தது. கிருஷ்ணனின் உத்தரவின் பேரில் நிறைய உணவு வகைகளும் அங்கே சேகரித்து வரப்பட்டன. சேகரிக்கப்பட்ட அனைத்தையும் அனுபவித்த (உண்ட) அர்ஜுனன், வாசுதேவனுடன் (கிருஷ்ணனுடன்) அமர்ந்து நடிகர்கள் மற்றும் ஆடற்கலைஞர்களின் நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு களித்தான்.

பிறகு அனைவருக்கு உரிய மரியாதையைக் கொடுத்து அனுப்பி வைத்த அந்த உயர் ஆன்ம பாண்டவன் (அர்ஜுனன்) நல்ல அழகான அலங்கரிக்கப்பட்ட படுக்கையில் தன்னைக் கிடத்திக் (படுத்துக்) கொண்டான். அந்த அற்புதமான படுக்கையில் தன்னைக் கிடத்திக் கொண்ட அந்த பலம் வாய்ந்த கரம் கொண்டவன் (அர்ஜுனன்), தான் சென்று புனித நீர்நிலைகள், ஏரிகள், மலைகள், ஆறுகள், கானகங்கள் ஆகியவற்றைப்பற்றி கிருஷ்ணனுக்குத் தெரிவித்தான். இதையெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டே, தெய்வீகப் படுக்கையில் நீட்டிய அவனை (அர்ஜுனனை), ஓ ஜனமேஜயா, தூக்கம் களவாண்டது. காலையில் இனிமையான பாடல்களுடனும், வீணையின் இன்னிசைச் சுரங்களுடனும், பாடகர்களின் புகழ்ச்சி (Panegyrics) மற்றும் வாழ்த்துகளுடனும் (அர்ஜுனன்) எழுப்பப்பட்டான்.

அத்தியாவசிய செயல்கள் மற்றும் சடங்குகளுக்குப் பிறகு, விருஷ்ணி குலத்தவனால் (கிருஷ்ணனால்) பாசத்தோடு அழைக்கப்பட்டான். தங்க ரதத்தில் சென்ற அந்த வீரன் (அர்ஜுனன்), யாதவர்களின் தலைநகரான துவாரகைக்குக் கிளம்பினான். ஓ ஜனமேஜயா, குந்தியின் மகனுக்கு (அர்ஜுனுக்கு) மரியாதை செலுத்துவதற்காக, அந்த துவாரகை நகரம் மட்டுமல்லாது, அதிலிருந்த வீடுகளும் தோட்டங்களும் கூட நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. குந்தியின் மகனைக் காண விரும்பிய துவாரகைவாழ் குடிமக்கள், நூற்றுக்கணக்கிலும் ஆயிரக்கணக்கிலும் வீதிவழிகளில் குவிந்தனர். பொது இடங்களிலும் பொது வழிகளிலும் நூற்றுக்கணக்கிலும் ஆயிரக்கணக்கிலுமான பெண்கள், ஆண்களுடன் கலந்து நின்றது, போஜர்கள், விருஷ்ணிகள், அந்தகர்கள் ஆகியோரின் கூட்டத்தைப் பெருகச் செய்தது.

போஜர்கள், விருஷ்ணிகள் மற்றும் அந்தகர்கள் ஆகியோரின் மகன்கள் அனைவரும் அர்ஜுனனை மரியாதையுடன் வரவேற்றனர். பதிலுக்கு அவனும், வழிபடத் தகுந்தவர்களை வழிபட்டு, அவர்கள் அருளைப் பெற்றுக் கொண்டான். அந்த வீரன் (அர்ஜுனன்) யாதவ குல இளைஞர்களால் பாசத்துடன் வரவேற்கப்பட்டான். தன் வயதுக்கு நிகரானவர்கள் அனைவரையும் மறுபடி மறுபடி அணைத்தான். பிறகு ரத்தினங்களாலும், இன்பநுகர் பொருட்கள் அனைத்தாலும் நிரம்பிய கிருஷ்ணனின் மகிழ்ச்சிகரமான மாளிகைக்குச் சென்றான். அங்கே கிருஷ்ணனுடன் பல காலம் தங்கியிருந்தான்.

"சுபத்திரையைக் கடத்து!" என்றான் கிருஷ்ணன் ஆதிபர்வம் பகுதி 221

(சுபத்திரா ஹரண பர்வம்)

ரைவதக மலையில் பெரும் விழா நடப்பது; பலராமன், பிரத்யும்னன், சாம்பன் ஆகியோர் மது உண்டு போதையுடன் அங்கே சுற்றித் திரிவது; கிருஷ்ணனும், அர்ஜுனனும் தனித்து உலவுவது; சுபத்திரையைக் கண்டு அர்ஜுனன் மோகிப்பது; சுபத்திரையைக் கடத்திச் சொல்லுமாறு கிருஷ்ணன் அர்ஜுனுக்கு வழி சொல்வது; யுதிஷ்டிரனுக்குச் செய்தி அனுப்புவது;

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "ஓ ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவனே (ஜனமேஜயா), சில நாட்களில் ரைவதக மலையில், விருஷ்ணி மற்றும் அந்தக குலத்தவரின் பெரும் விழா ஒன்று வந்தது. போஜர்கள், விருஷ்ணிகள் மற்றும் அந்தகர்களின் அந்த மலைவிழாவில், அக்குலங்களைச் சேர்ந்து வீரர்கள் அந்தணர்களுக்கு ஆயிரக்கணக்கில் செல்வங்களைக் கொடுத்தனர். ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா) அந்த மலைப் பகுதியில் இருந்த பல மாளிகைகள் ரத்தினங்களாலும், பகட்டான சாயல் கொண்ட (gaudy hue) செயற்கை மரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன.

பாடகர்கள் பாடவும், நடனக்கலைஞர்கள் ஆடவும், இசைக்கலைஞர்கள் தங்கள் கச்சேரியை ஆரம்பித்தனர். அனைத்து ஆபரணங்களையும் பூண்டிருந்த விருஷ்ணி குல இளைஞர்கள், பெரும் சக்தி கொண்டு, தங்க ரதங்களில் பவனி வந்து பார்க்க மிகவும் அழகாக இருந்தனர். குடிமக்களில் சிலர் கால்நடையாகவும், சிலர் அற்புதமான ரதங்களிலும், தங்கள் மனைவியருடனும், பணியாட்களுடனும் நூற்றுக்கணக்கிலும் ஆயிரக்கணக்கிலும் அங்கே வந்தனர். அங்கு பெருங்களிப்புடன் மது அருந்தி (மதுபானத்தினால்

மயங்கிபடி), தன் விருப்பப்படி உலவிக் கொண்டிருந்த தலைவன் ஹலாதரன் (பலராமன்), தன்னுடன் இருந்த (தனது மனைவி) ரேவதியுடன் சேர்த்து, பல இசைக்கலைஞர்களாலும் மற்றும் பாடகர்களாலும் தொடரப்பட்டான். அங்கே விருஷ்ணி குலத்தின் பலம் பொருந்திய மன்னனான உக்ரசேனன், தனது ஆயிரம் மனைவியருடனும், பல இனிமையான பாடகர்களுடனும் அங்கே வந்தான். போர்களத்தில் பயங்கரமான ருக்மினியனும் (பிரத்யும்னனும்), சாம்பனும் மது உண்டு

உற்சாக மிகுதியுடன் அங்கே உலவிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் பூ வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த விலை உயர்ந்த ஆடைகளை உடுத்தி மிகுந்த அழகுடன் இருந்தனர். அவர்களைப் பார்ப்பதற்கு கேளிக்கையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் தேவர்களைப் போல இருந்தனர். அக்ரூரன், சாரணன், கதன், பப்ரு, நிசதன், சாருதேஷ்ணன், பிருது, விப்ருது, சத்யகன், சாத்யகி, பங்ககாரன், மகாரவன், ஹார்த்திக்யன், உத்தவன் ஆகியோரும், இங்கே பெயர் சொல்லப்படாத இன்னும் பலரும் தங்கள் மனைவியருடனும், பாடகர்கள் குழுவுடனும் தொடரப்பட்டு, அந்த மலைவிழாவை அலங்கரித்தனர்.

மகத்தான ஆடம்பரமான மகிழ்ச்சிகரமான திருவிழா தொடங்கியபோது, வாசுதேவனும் (கிருஷ்ணனும்), பார்த்தனும் (அர்ஜுனனும்), இவை எல்லாவற்றையும் கண்ணுற்று, ஒன்றாகச் சென்றனர். அப்படி அவர்கள் உலவிக் கொண்டிருக்கையில், வசுதேவரின் (கிருஷ்ணனின் தந்தை) மகளாகிய அழகிய பத்திரை (கிருஷ்ணனின் தங்கை சுபத்திரை), அனைத்து ஆபரணங்களும் பூண்டு மங்கையர் மத்தியில் இருப்பதைக் கண்டனர். அர்ஜுனன் அவளைக் கண்டது முதல் காமதேவன் வசம் ஆனான். பிறகு, ஓ பாரதா (ஜனமேஜயா), அந்த மனிதர்களில் புலியான கிருஷ்ணன், ஆழ்ந்த கவனத்துடன் அவளைக் (சுபத்திரையைக்) குறித்து சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த அர்ஜுனனைக் கண்டு புன்னகைத்து, "இது எப்படி இருக்கிறது? கானத்தில் உலவித் திரியும் ஒருவனது இதயம் காமதேவனால் கலங்கலாமா? இது எனது தங்கை, ஓ பார்த்தா (அர்ஜுனா), இது சாரணன் (பலராமன்) உடன் பிறந்த தங்கையாவாள். இவளது பெயர் பத்திரை (சுபத்திரை). இவள் எனது தந்தைக்குப் பிடித்தமான மகளாவாள். நீ அருளப்பட்டிரு. உனது இதயம் அவளிடம் நிலைத்திருந்தால், அதை என்னிடம் சொல். நான் இது குறித்து நேரடியாக எனது தந்தையிடம் பேசுகிறேன்", என்றான் (கிருஷ்ணன்).

அர்ஜுனன், "இவ்வளவு அழகுடையவள், வசுதேவரின் (கிருஷ்ணனின் தந்தை) மகளாகவும், வாசுதேவனின் (கிருஷ்ணனின்) தங்கையாகவும் இருப்பதால், அவளால் யாரைத்தான் வசீகரிக்க முடியாது? விருஷணி குல மங்கையான உனது தங்கை (சுபத்திரை) எனக்கு மனைவியானால், நான் அனைத்திலும் வளமை அடைவேன் என்பது உண்மையாகும். ஓ ஜனார்த்தனா (கிருஷ்ணா), எந்த வழியில் நான் இவளை (சுபத்திரையை) அடைய முடியும் என்பதை எனக்குச் சொல். இவளைப் பெறுவதற்காக, மனிதனால் சாதிக்க முடிந்த அத்தனையும் நான் சாதிப்பேன்" என்று பதிலுரைத்தான் (அர்ஜுனன்).

அதற்கு வாசுதேவன் (கிருஷ்ணன்), "ஓ மனிதர்களில் காளையே, சுயம்வரம் என்பதே கூடித்திரியர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட முறை. ஆனால், ஓ பார்த்தா (அர்ஜுனா), இந்த மங்கையின் உணர்வு மற்றும் மனநிலையை நாம் அறியாததால், (சுயம்வரத்தில்) என்ன நடக்கும் என்பது சந்தேகத்திற்கிடமானதுதான். வீரம் நிறைந்த கூடித்திரியர்களுக்கு, விரும்பிய பெண்ணை அபகரித்துச் செல்லும் செயலும் மெச்சப்படுகிறது என்று கற்றவர்கள் சொல்கிறார்கள். ஆகையால், ஓ அர்ஜுனா, அவள் சுயம்வரத்தில் என்ன செய்வாள் என்பது நமக்கு நிச்சயமாகத் தெரியாததால், எனது இந்த அழகான தங்கையை (சுபத்திரையை) பலவந்தமாக அபகரித்து செல்" என்றான் (கிருஷ்ணன்). பிறகு கிருஷ்ணனும், அர்ஜுனனும், என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை நிச்சயித்துக் கொண்டனர். பிறகு, வேகமான தூதுவர்களை இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் இருக்கும் யுதிஷ்டிரனிடம் அனுப்பி அனைத்தும் தெரிவித்தனர். வலுவான கரம் கொண்ட யுதிஷ்டிரன் அதை கேட்டவுடன், அதற்குத் தனது சம்மதத்தைத் தெரிவித்தான்.

ரைவதக மலை குறித்து தமிழன் திராவிடனா என்ற வலைப்பூவில் ஒரு ஆய்வுக்கட்டுரை படித்தேன். அதன் லிங்க் <http://thamizhan-thiravidana.blogspot.in/2011/06/56-2.html> வாசகர்கள் அந்தப் பதிவையும் படித்தால் மஹாபாரதம் குறித்த ஒரு புரிதல் உண்டாகும் என்று நம்புகிறேன்.

சுபத்திரையைக் கடத்தினான் அர்ஜுனன் - ஆதிபர்வம் பகுதி 222

(சுபத்திரா ஹரண பர்வத் தொடர்ச்சி)

ரைவதக மலையில் இருந்து திரும்பிக் கொண்டிருந்த சுபத்திரை அர்ஜுனன் கடத்திக் கொண்டு செல்வது; இதை அறிந்த யாதவர்கள் கோபம் கொள்வது; பலராமன் கிருஷ்ணனைக் கேட்பது; அர்ஜுனன் குறித்த தனது எண்ணத்தை பலராமன் சொல்வது...

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பிறகு, யுதிஷ்டிரனின் சம்மதத்தைக் கேள்விப்பட்ட தனஞ்சயன் (அர்ஜுனன்), அந்த மங்கை ரைவதக மலைக்குச் சென்றிருப்பதை உறுதி செய்து கொண்டு, வாகதேவனின் சம்மதத்தையும், அனைத்து ஆலோசனைகளையும் செய்து ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தான். பிறகு அந்த பாரத குலத்தின் காளை (அர்ஜுனன்), அந்த மனிதர்களில் முதன்மையானவன், கிருஷ்ணனின் சம்மதத்துடன், நன்றாக உருவாக்கப்பட்டிருந்த தங்கத் தேரில் பயணித்தான்.

அந்த ரதத்தில் சிறு மணிகள் வரிசையாகத் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. அனைத்து வித ஆயுதங்களும் அதற்குள் இருந்தன. அந்த ரதத்தின் சக்கரங்களின் ஓசை மேகத்தின் உறுமலை ஒத்திருந்தது. அந்த ரதம் சுடர்விட்டு எரியும் நெருப்பு போல பிரகாசமாக இருந்தது. பகைவர்கள் கண்டால் அஞ்சி நடுங்கும் அந்த ரத்தில் சைவ்யா மற்றும் சுக்ரீவா என்ற இரண்டு குதிரைகள் பூட்டப்பட்டிருந்தன. அர்ஜுனன் கவசம் பூண்டு, கையில் வாள் தாங்கி, விரல்களுக்கு தோல் கையுறை அணிந்து, வேட்டைக்குக் கிளம்புவது போல சென்று கொண்டிருந்தான். அதே வேளையில் சுபத்திரை, மலைகளின் இளவரசனான ரைவதகத்துக்கு மரியாதை செலுத்திவிட்டு, அங்கிருந்த தெய்வங்களை வணங்கி, அந்தணர்கள் வாழ்த்துகளைப் பெற்று, மலையைச் சுற்றி நடந்து, துவாரவதியை (துவாரகையை) நோக்கிச் செல்லும் பாதையில் வந்து கொண்டிருந்தாள். காமனின் கணைகளால் தாக்குண்ட குந்தியின் மகன் (அர்ஜுனன்), திடீரென அந்தக் குற்றங்குறையற்ற யாதவப் பெண் மேல் பாய்ந்து, அவளை (சுபத்திரையை) வலுக்கட்டாயமாகத் தனது ரதத்தில் ஏற்றினான். இனிமையான புன்னகை கொண்ட அந்த மங்கையைக் கைப்பற்றிய பிறகு, அந்த மனிதர்களில் புலியானவன், அந்தத் தங்க ரதத்தை தனது நகரத்தை (இந்திரப்பிரஸ்தத்தை) நோக்கிச் செலுத்தினான்.

அதேவேளையில் ஆயுதம் தரித்த சுபத்திரையின் பணியாட்கள், அவள் இப்படி அபகரித்து செல்லப் பட்டதைக் கண்டு, துவாரகை நகரத்தை நோக்கி அடித்து கொண்டே ஓடினர். சுதர்மா என்று அழைக்கப்பட்ட அந்த யாதவ சபைக்கு அனைவரும் சென்று, பார்த்தனின் (அர்ஜுனனின்) வீரம் குறித்து அந்த சபையின் தலைவனிடம் தெரிவித்தனர். பணியாட்களிடம் இருந்து இவை அனைத்தையும் கேட்ட சபைத்தலைவன், தனது தங்கத்தாலான எக்காளத்தை (trumpet) எடுத்து உரத்து முழக்கமிட்டு படைகளை அழைத்தான். அந்த ஒலியால் உந்தப்பட்ட போஜர்களும்,

விருஷ்ணிகளும், அந்தகர்களும் எல்லா புறங்களிலிருந்து ஓடி வந்தனர். உணவு அருந்தி கொண்டிருந்தவர்கள் அதை அப்படியே போட்டுவிட்டு எழுந்து வந்தனர். குடித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் குடியை விட்டு ஓடி வந்தனர். மனிதர்களில் புலிகளான அந்த விருஷ்ணி மற்றும் அந்தக் குல வீரர்கள், அற்புதமான விரிப்புகளால் மூடப்பட்டு, பலவண்ண ரத்தினங்கள் மற்றும் பவளங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு எரியும் நெருப்பு போல பிரகாசமாய் இருந்த ஆயிரம்

தங்க அரியணைகளில் ஏறி அமர்ந்தனர். உண்மையில் எரியும் நெருப்பின் மேல், மேலும் அதன் பிரகாசத்தினை அதிகரிக்க அவர்கள் ஏறி அமர்ந்தது போல இருந்தது. அப்படி அவர்கள் அனைவரும் வந்த அந்த சபையில் தங்கள் அரியணைகளில் தேவர்களைப் போல அமர்ந்த பிறகு, சபைத்தலைவன், அவனது பின் இருந்தவர்களின் துணை கொண்டு, ஜிஷ்ணுவின் (அர்ஜுனனின்) நடத்தையைக் குறித்துப் பேசினான்.

மதுவால் சிவந்த கண்களுடன் இருந்த அந்த கர்வம் கொண்ட விருஷ்ணி வீரர்கள், இதைக் கேட்டதும், அர்ஜுனன் செய்கையைத் தாங்க முடியாமல் தங்கள் இருக்கைகளில் இருந்து எழுந்தனர். அவர்களில் சிலர், "ரதங்களைத் தயார் செய்யுங்கள் {Yoke our cars = எங்கள் ரதங்களில் நுகத்தடி பூட்டுங்கள்} என்றனர். சிலர், "ஆயுதங்களை எடுங்கள்" என்றனர். சிலர் "நமது விலை உயர்ந்த வில்லையும், உறுதியான கவசங்களையும் கொண்டு வாருங்கள்" என்றனர். சிலர் சத்தமாக தங்கள் சாரதிகளை ரதத்தை எடுக்கச் சொல்லினர். சிலர் பொறுமையிழந்து, அவர்களாகவே தங்கள் குதிரைகளுக்கு நுகத்தடி பூட்டி, அவற்றைத் தங்கள் தங்க ரதங்களில் பூட்டினர். அவர்களது ரதங்களும், ஆயுதங்களும், மற்ற பொருட்களும் வந்து கொண்டிருந்த நேரத்தில் அந்த வீரர்களிடம் பெரும் கர்ஜனைகள் எழுந்தன. பிறகு வெண்மையாகவும் கைலாச மலையைப் போல உயரமாகவும் இருந்த பலதேவன் (பலராமன்), காட்டுப் பூக்களாலும், நீல ஆடைகளாலும் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டு, மது கொடுத்த போதையுடன், "புத்தியற்றவர்களே, ஜனார்த்தனன் (கிருஷ்ணன்) அமைதியாக அமர்ந்திருக்கும்போது நீங்கள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்? அவன் மனதில் என்ன இருக்கிறது என்பதை அறியாமல் வீணாக கோபத்தில் கர்ஜிக்காதீர்கள்! சொல்ல வேண்டியதை இந்த உயர் ஆன்ம கிருஷ்ணன் சொல்லட்டும். அவன் செய்ய விரும்புவதை உடனடியாக நிறைவேற்றுங்கள்" என்றான். ஹலாயுதனின் (பலராமனின்) இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட அனைவரும் அதை ஏற்றுக் கொண்டு, "அற்புதம்! அற்புதம்!" என்றனர். பிறகு அவர்கள் அனைவரும் அமைதி அடைந்தனர். புத்திசாலியான பலதேவனின் (பலராமனின்) வார்த்தைகளால் அங்கு அமைதி மீண்டும் நிலைநிறுத்தப்பட்டது. பிறகு அவர்கள் அனைவரும் சபையில் தங்கள் ஆசனங்களில் அமர்ந்தனர்.

பிறகு, எதிரிகளை ஒடுக்கும் ராமன் (பலராமன்) வாசுதேவனிடம் (கிருஷ்ணனிடம்), "ஓ ஜனார்த்தனா (கிருஷ்ணா), இங்கே அமர்ந்து கொண்டு, நீ ஏன் அமைதியாக வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? ஓ அச்யுதா (கிருஷ்ணா), உன் நிமித்தமாகவே, பிருதையின் மகன் (அர்ஜுனன்) இங்கு அழைக்கப்பட்டு நம்மால் கௌரவிக்கப்பட்டான். இருப்பினும், நமது மரியாதைக்கு அந்தப் பாவி (அர்ஜுனன்) உகந்தவனல்ல என்று படுகிறது. மரியாதைக்குரிய குடும்பத்தில் பிறந்த எந்த மனிதன், தான் உணவு உண்ட தட்டை உடைத்துப் போடுவான்? முன்பு ஒரு சம்மந்தத்தை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்று, பிறகும் அதில் விருப்பம் கொண்டிருப்பவன் எவன்தான் இப்படிப்பட்ட கொடுஞ்செயலைச் செய்வான்? அவன் (அர்ஜுனன்) நம்மை எல்லாம் அவமதித்து, இன்று சுபத்திரையைத் தூக்கிச் சென்றதால் அவன் தனது மரணத்தை விரும்புகிறான் என்றே படுகிறது. அவன் (அர்ஜுனன்) அவனது காலை எனது முடி தரித்த தலையில் வைத்துவிட்டான். ஓ கோவிந்தா (கிருஷ்ணா), நான் இதை எப்படிப் பழக்கப்பட்டதைப் போலப் பொறுத்துக் கொள்வது? மிதிக்கப்பட்ட பாம்பு அதைத் தாங்கிக் கொள்ளாது சீறுவது போல நானும் சீற வேண்டாமா? இன்று நான் தனியாக சென்று உலகத்திலிருந்து கௌரவர்களை அழித்து ஒழிக்கிறேன்! நான் அர்ஜுனனின் இந்த வரம்பு மீறிய செயலை என்னால் பொறுக்க முடியாது" என்றான். பிறகு அங்கிருந்த அனைத்து போஜர்களும், விருஷ்ணிகளும், அந்தகர்களும், பலதேவன் (பலராமன்) சொன்னது அனைத்தையும் ஏற்று மேக முழக்கம் போலவும் துந்துபி வாத்தியம் போலவும் கர்ஜனை செய்தனர்.

பாண்டவர்களின் பிள்ளைகள் - ஆதிபர்வம் பகுதி 223

(ஹரணா ஹரண பர்வம்)

யாதவர்கள் பரிசுகளுடனும் சீர்வரிசைகளுடனும் இந்திரப்பிரஸ்தம் வருதல், பிறகு யாதவர்கள் அனைவரும் திரும்பிப் போதல்; கிருஷ்ணன் மட்டும் இந்திரப்பிரஸ்தத்திலேயே தங்குதல்; அபிமன்யு பிறந்தது; திரௌபதியிடம் பாண்டவர்களுக்கு ஐந்து மகன்கள் பிறத்தல்; பிள்ளைகள் வளர்ந்து ஆயுதங்களில் தேர்ச்சி பெற்று வீரர்களாக விளங்குவதைக் கண்டு பாண்டவர்கள் மகிழ்தல்...

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "இதுபோலவே விருஷ்ணி குலத்தவர் (யாதவ குலத்தவர்) அனைவரும் பேசிக்கொண்டிருந்த போது, வாசுதேவன், அறத்துக்கு இணையான ஆழ்ந்த பொருள் கொண்ட சொற்களைச் சொன்னான். குடகேசன் (உறக்கத்தை வென்றவன்) (அ) சுருள் முடி கொண்டவன்) (அர்ஜுனன்), தான் செய்த செயலால், நமது குடும்பத்தை அவமதிக்கவில்லை. அவன் சந்தேகமற நமது மரியாதையை அதிகரித்திருக்கிறான்.

சத்வ குலத்தைச் சார்ந்த நாம் (பொருளாசை கொண்ட) கூலிப்படையினர் இல்லை என்பதைப் பார்த்தன் (அர்ஜுனன்) அறிந்திருக்கிறான். அந்தப் பாண்டுவின் மகன் (அர்ஜுனன்) சுயம்வரத்தின் முடிவில் சந்தேகம் கொண்டிருக்கிறான். ஏதோ ஒரு மிருகத்தைப் பரிசாக ஏற்பது போல மணப்பெண்ணை தானமாக (கன்னிகா தானம்) கொடுத்தால் எவன் ஏற்றுக் கொள்வான்? தனது வாரிசை விற்கும் மனிதன் என்று யார்தான் உலகத்தில் இருக்கிறான்? மேற்கண்ட முறைகளில் உள்ள இந்தக் குறைகளை எல்லாம் கண்ட அர்ஜுனன் விதிப்படியே மங்கையைக் கடத்தியிருக்கிறான் என்று நான் நினைக்கிறேன். இது சரியான சம்பந்தம்தான். சுபத்திரை புகழ்பெற்றவள் ஆவாள். பார்த்தனும் (அர்ஜுனனும்) புகழ் பெற்றவனே ஆவான். இதையெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்து, அர்ஜுனன் அவளைக் கடத்திச் சென்றதையும் பொருத்திப் பார்க்க வேண்டும். பரத குலத்திலும், புகழ்பெற்ற சந்தனுவின் குலத்திலும் பிறந்து, குந்திபோஜனின் மகளுக்கு (குந்திக்கு) மகனுமான அர்ஜுனனை நண்பனாக ஏற்க யார் தான் விரும்ப மாட்டார்கள்? முக்கண் மகாதேவனைத் தவிர, இந்திரனையும் ருத்திரர்களையும் கொண்ட எல்லா உலகத்திலும் பார்த்தனைப் (அர்ஜுனனைப்) போரில் வீழ்த்தவல்ல ஒருவனை நான் காணவில்லை. அவனது ரதம் புகழ்பெற்றது. அந்த ரதத்தில் பூட்டப்பட்டிருப்பவை என்னுடைய குதிரைகளாகும். போர்வீரனாக பார்த்தன் (அர்ஜுனன்) புகழ்பெற்றவன்; தனது கையின் லாவகத்திற்காகவும் அவன் (அர்ஜுனன்) புகழ்பெற்றவன். அவனுக்கு நிகராக யார் இருக்கிறான்? நீங்கள் மகிழ்ச்சியுடன் தனஞ்செயனைப் (அர்ஜுனனைப்) பின்தொடர்ந்து சென்று அவனிடம் (அர்ஜுனனிடம்) அமைதியாக சிறந்த நல்ல வார்த்தைகளுடன் பேசி அவனைத் திருப்பி அழைத்து வருவதுதான் சிறந்தது. இது எனது கருத்து. நம்மை அவனுடைய பலத்தால் வீழ்த்தி அவனது நகரத்திற்குச் சென்றுவிட்டான் என்றால், நமது புகழ் ஒழிந்தது என்று நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். அமைதியாகச் செல்வதில் எந்த அவமதிப்பும் கிடையாது" என்றான் (கிருஷ்ணன்).

வாசுதேவனின் (கிருஷ்ணனின்) வார்த்தைகளைக் கேட்ட அவர்கள் (யாதவ குலத்தவர்கள்), அவன் வழிகாட்டியபடியே நடந்தனர். அவர்களால் தடுக்கப்பட்ட அர்ஜுனன் துவாரகைக்குத் திரும்பி, சுபத்திரையுடன் திருமணத்தில் இணைத்து வைக்கப்பட்டான். விருஷ்ணி குல மைந்தர்களால் கொண்டாடப்பட்ட அர்ஜுனன், ஒரு முடி வருடம் மகிழ்ச்சியாக துவாரகையில் இருந்தான். அவனது வனவாச காலத்தின் கடைசி வருடத்தை அவன் (அர்ஜுனன்) புஷ்கரா என்ற புனிதமான இடத்தில் கழித்தான். வனவாச காலமான பனிரெண்டு வருட காலமும் முடிந்ததும் அவன் காண்டவப்பிரஸ்தம் திரும்பினான். அவன் (அர்ஜுனன்) முதல் மன்னனை (யுதிஷ்டிரனை) அணுகி,

பின்பு அந்தணர்களை மரியாதையுடனும் கவனத்துடனும் வணங்கினான். கடைசியாக அந்த வீரன் (அர்ஜுனன்) திரௌபதியிடம் சென்றான்.

பொறாமை கொண்ட திரௌபதி அவனிடம் (அர்ஜுனனிடம்), "ஏன் இங்கு தாமதிக்கிறீர் ஓ குந்தியின் மகனே? சத்வத குல மகள் எங்கிருக்கிறாளோ அங்கு செல்லு! கட்டிலிருக்கும் இரண்டாவது முடிச்சு எப்போதும் முதல் முடிச்சைத் தளர்த்தும்" என்றாள். பிறகு கிருஷ்ணை (திரௌபதி) இந்தத் துன்பத்தால் மிகவும் புலம்பினாள். ஆனால் தனஞ்சயன் அவளைத் தொடர்ச்சியாகச் சமாதானம் செய்து, அவனிடம் (திரௌபதியிடம்) மன்னிப்பு கோரினான். சிவப்புப் பட்டு உடுத்தி இருந்த சுபத்திரை இருந்த இடத்திற்கு அர்ஜுனன் சென்று, அவளை (சுபத்திரையை) ராணியைப் போல அல்லாமல் இடையர் பெண் போல ஆடை மாற்றச் செய்து, உள் அறைக்குள் அனுப்பிவைத்தான். ஆனால் அந்த அரண்மனைக்குள் வந்த அந்த புகழ்பெற்ற சுபத்திரை அந்த ஆடையில் முன்பை விட அழகாக இருந்தாள். கொண்டாடப்பட்ட நீண்ட சிவந்த கண்களைக் கொண்ட அந்த பத்திரா (சுபத்திரை) முதலில் பிருதையை (குந்தியை) வழிபட்டாள். குந்தி அதிக பாசத்துடன் குற்றங்குறையற்ற அவளது (சுபத்திரையின்) உச்சியை முகர்ந்து, அளவற்ற அருளை அவளுக்கு அருளினாள். பிறகு நிலவைப் போன்ற முகம் கொண்ட அந்தப் பெண் (சுபத்திரை), விரைவாக திரௌபதியிடம் சென்று அவளை வழிபட்டு, அவனிடம், "நான் உனது வேலைக்காரி" என்றாள். கிருஷ்ணை (திரௌபதி) விரைவாக எழுந்து, மாதவனின் தங்கையைப் (சுபத்திரையை) பாசத்துடன் அணைத்துக் கொண்டு, "உனது கணவர் (அர்ஜுனன்) எதிரிகள் இல்லாமல் இருக்கட்டும்!" என்று வாழ்த்தினாள். பிறகு பத்திரா (சுபத்திரை) மகிழ்ச்சி நிறைந்த இதயத்துடன், "அப்படியே ஆகட்டும்!" என்றாள். அந்த நேரத்திலிருந்து, ஓ ஜனமேஜயா, அந்த பெரும் போர்வீரர்களான பாண்டவர்கள், இன்பமாக வாழ ஆரம்பித்தனர். குந்தியும் மிகுந்த மகிழ்ச்சி கொண்டாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "தூய ஆன்மாவும், தாமரை இதழ்களைப் போன்ற கண்களையும் கொண்ட பகைவர்களைப் பொசுக்கும் கேசவன் (கிருஷ்ணன்), பாண்டவர்களில் முதன்மையான அர்ஜுனன் தனது அற்புதமான நகரமான இந்திரப்பிரஸ்தத்தை அடைந்தான் என்று கேள்விப்பட்டான். உடனே அவன் (கிருஷ்ணன்) ராமனுடனும் (பலராமனுடனும்), மற்ற விருஷ்ணிகுல, அந்தக் குல வீரர்களுடனும், சகோதரர்கள், மகன்கள் மற்றும் வீரம் மிகுந்த மற்ற வீரர்களுடனும் அங்கே வந்தான். அங்கே வந்த எதிரிகளை ஒடுக்கும் (Saurin) செளரினுடன் (கிருஷ்ணனுடன்), மிகுந்த புத்திசாலியும், மிகுந்த தாராளவாதியுமான புகழ்பெற்ற விருஷ்ணிகுல வீரருமான விருஷ்ணிகளின் தலைமைத் தளபதியுமான அக்ரூரரும் வந்திருந்தார். அங்கே பெரும் வீரம் கொண்ட அனாதிருஷ்டியும், புகழ்பெற்ற, பெரும் புத்திசாலியான, உயர்ந்த ஆன்மாவும் பிரகஸ்பதியின் சீடருமான உத்தவரும் அங்கே வந்தனர். அங்கே சத்யகன், சல்யகன், கிருதவரமன், சத்வதன், பிரத்யுமனன், சம்பன், நிசதன், சங்கு, சாருதேஷ்ணன், பெரும் வீரம் கொண்ட ஜில்லி, விப்ருது, பெரும் பலம் வாய்ந்த சரணன், கற்றறிந்தவரில் முதன்மையான கதன் ஆகியோரும் வந்திருந்தனர். இவர்கள் தவிர அங்கே வேறு பல விருஷ்ணிகளும், போஜர்களும், அந்தகர்களும் இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்கு திருமணப் பரிசுகளுடன் வந்திருந்தனர். மாதவன் (கிருஷ்ணன்) வந்ததை அறிந்த மன்னன் யுதிஷ்டிரன், அவனை எதிர்கொண்டு அழைக்க இரட்டையர்களை (நகுல சகாதவனை) அனுப்பினான். அவர்களால் வரவேற்கப்பட்ட பெரும் வளமை கொண்ட அந்த விருஷ்ணிகுலத்தவர் கொடிகளாலும் விருதுக் கொடிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட காண்டவப் பிரஸ்தத்திற்குள் நுழைந்தனர். தெருக்கள் நன்கு கூட்டப்பட்டு, நீர் தெளித்து, மலர்களால் இரைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. மேலும் அதன் மேல் சந்தன நீரும் தெளித்து அந்த இடமே நறுமணத்துடனும் குளிர்ச்சியாகவும் இருந்தது. நகரத்தின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் எரியும் கற்றாழைகளால் (burning aloes) இனிமையான நறுமணம் சூழ்ந்து இருந்தது. நகரம் முழுவதும் மகிழ்ச்சியாக ஆரோக்கியமான மனிதர்களாலும், வியாபரிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு இருந்தது.

மனிதர்களில் சிறந்த பலம்வாய்ந்த கரம் கொண்ட கேசவன் (கிருஷ்ணன்), ராமனுடனும் (பலராமனுடனும்) வேறுபல விருஷ்ணிகள், அந்தகர்கள், மற்றும் போஜர்களுடனும் நகரத்திற்குள் நுழைந்து, குடிமக்களாலும் ஆயிரக்கணக்கான அந்தணர்களாலும் வழிபடப்பட்டனர். இறுதியாக கேசவன் (கிருஷ்ணன்), இந்திரனின் மாளிகையைப் போல இருந்த மன்னனின் அரண்மனைக்குள்

நுழைந்தான். ராமனைக் (பலராமனைக்) கண்ட யுதிஷ்டிரன், அவனை உரிய சடங்குகளுடன் வரவேற்றான்.

மன்னன் (யுதிஷ்டிரன்) கேசவனின் (கிருஷ்ணனின்) தலையை முகர்ந்து பார்த்து அவனை அணைத்துக் கொண்டான். வரவேற்பால் திருப்தியடைந்த கோவிந்தன் (கிருஷ்ணன்) தாழ்மையுடன் யுதிஷ்டிரனை வழிபட்டான். அவன் மனிதர்களில் புலியான பீமனுக்கும் மரியாதை செலுத்துனான். குந்தியின் மகனான யுதிஷ்டிரன் பிறகு விருஷ்ணி குல, அந்தக குல முக்கிய மனிதர்களை உரிய சடங்குகளுடன் வரவேற்றான். யுதிஷ்டிரன் தனக்கு மூத்தோரை மரியாதையுடன் வணங்கி, சமமானவர்களை வரவேற்றான். சிலரைப் பாசத்துடனும், சிலரை மரியாதையுடனும் வரவேற்றான். பிறகு பெரும் புகழ்பெற்ற ரிஷிகேசன் (கிருஷ்ணன்), மணமகன் (அர்ஜுனன்) உறவினர்களுக்கு பெரும் செல்வத்தைக் கொடுத்தான். பிறகு சுபத்திரையிடம், அவளது உறவினர்கள் கொடுத்தனுப்பிய பரிசுப் பொருட்களைக் கொடுத்தான். கிருஷ்ணன் பாண்டவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் மணிகளால் வரிசையாக அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆயிரம் தங்க ரதங்களையும், ஒவ்வொரு ரதத்துடனும் நான்கு குதிரைகளையும், நன்கு பழக்கப்பட்ட ரதசாரதியையும் கொடுத்தான். மேலும் அவன் (கிருஷ்ணன்) மதுரா நாட்டின் அழகிய வண்ணங்களில் இருந்த, பால் கொழுத்திருக்கும், பத்தாயிரம் பசுக்களையும் கொடுத்தான். மிகவும் திருப்தி கொண்ட ஜனார்த்தனன் (கிருஷ்ணன்) தங்க சேணத்துடன் கூடிய சந்திரனைப் போன்ற வெண் நிறத்தாலான ஆயிரம் பெண் குதிரைகளையும் கொடுத்தான்.

மேலும் அவன் (கிருஷ்ணன்) நன்கு பழக்கப்பட்ட, காற்றின் வேகம் கொண்ட ஆயிரம் கோவேறு கழுதைகளையும் கொடுத்தான். அவை வெள்ளைநிறத்துடன் கருப்பு பிடரிமயிர் கொண்டதாக இருந்தன. தாமரை இதழ்களைப் போன்ற கண்களை உடைய அவன், குளியலுக்கு துணை புரியவும், குடிப்பதற்கு துணை புரியவும் நிபுணத்துவம் கொண்ட வயதால் இளமையான முதல் பருவத்தில் இருந்த கன்னிகளைக் (virgins all before their first-season) கொடுத்தான். அவர்கள் அனைவரும் அருமையான நிறத்துடன் இருந்தனர். அவர்கள் நன்கு உடுத்தி, ஒவ்வொருவரும் தங்கள் கழுத்தில் மட்டும் நூறு வகைகளில் தங்கம் அணிந்திருந்தனர். அவர்களது தோல் மினுமினுப்பாக இருந்தது. அவர்கள் அனைத்து ஆபரணங்களும் பூண்டு, அனைத்து தனிப்பட்ட சேவைகளிலும் நிபுணத்துவம் வாய்ந்தவர்களாக இருந்தார்கள். பால்ஹிக (Valhikas) நாட்டில் இருந்து வரவழைக்கப்பட்ட நூறாயிரம் (ஒரு லட்சம்) ஏறத்தக்க குதிரைகளை (துனி சவாரிக்கு ஏற்று) சுபத்திரைக்கு வரதட்சணையாகக் கொடுத்தான். அந்த தசர்ஹ குலத்தில் முதன்மையானவன் (கிருஷ்ணன்) சுபத்திரைக்கு நெருப்பைப் போன்ற பிரகாசத்துடன், சுத்திகரிக்கப்பட்ட மற்றும் தாது நிலையில் இருந்த முதல்தரமான தங்கத்தை விசேஷ குணம் கொண்ட பத்து பொதிகளில் கொடுத்தான். எப்போதும் வீரத்தையே விரும்பும் கலப்பையை ஆயுதமாகக் கொண்ட ராமன் (பலராமன்) அர்ஜுனுக்குத் திருமணப் பரிசாக, மதக் கண் (நெற்றிப்பொட்டுகள், காதுகள், மலவாய்) திறந்து (நீர் வெளிப்பட்டு) மும்மதமும் பெருகுகின்ற மலைக்குன்றுகள் போன்ற போரில் வெல்லப்பட முடியாத ஆயிரம் யானைகளை, தங்க ஆபரணங்களாலும் மணிகளாலும் அலங்கரித்து, அதனதன் முதுகுகளில் ஒரு அரியணையையும் இணைத்துக் கொடுத்தான். யாதவர்கள் பரிசாக அளித்த வெள்ளாடைகளையும் சால்வைகளையும் வெண் நுரைகளாகவும், யானைகளை பெரிய முதலைகளாகவும், வெற்றிக் கொடிகளை பாசிக்கொடிகளாகவும் அந்தப் பெரும் தனக்குவியல் எனும் பெரும்புனல், ஆகியன முன்பு நிரம்பியிருந்த பாண்டவர்கள் என்ற கடலில் வேகமாகப் பிரவேசித்து அவர்களின் பகைவர்களுக்குக் கிலியை உண்டாக்கிற்று. யுதிஷ்டிரன் அந்தப் பரிசுகள் அனைத்தையும் ஏற்று, அந்த விருஷ்ணி குல, அந்தக குல பெரும் வீரர்கள் அனைவரையும் வழிபட்டான்.

அந்தச் சிறப்பு மிகுந்த குரு குல வீரர்களும், விருஷ்ணி குல அந்தக குல வீரர்களும் தங்கள் நாட்களை விண்ணிலகில் இருக்கும் (இறந்த பிறகு சென்ற) அறம் சார்ந்த மனிதர்கள் போல இன்பமாகக் கடத்தினர். குருக்களும் விருஷ்ணிகளும் இதயம் நிறைந்த மகிழ்ச்சியுடன் சத்தமிட்டும் கைதட்டியும் இன்பமாக இருந்தனர். இப்படி இன்பமாகவும் விளையாடிக்கொண்டும் பல நாட்களை குருக்களுடன் கழித்த பெரும் சக்தி கொண்ட அந்த விருஷ்ணி குல வீரர்கள், பிறகு தங்கள் நகரான துவாரவதிக்குத் (துவாரகைக்குத்) திரும்பினர்.

அந்த விருஷ்ணி குல, அந்தக் குல வீரர்கள் {Vrishni and the Andhaka races} ராமனுடன் {பலராமனுடன்} ரதங்களில் குரு குலத்தின் முதன்மையானவர்கள் கொடுத்த தூய கதிரகளை வெளியிடும் ரத்தினக் குவியல்களுடன் சென்றனர். ஓ பாரதா {ஜனமேஜயா}, அந்த உயர் ஆன்ம வாசுதேவன் {கிருஷ்ணன்} அந்த மகிழ்ச்சிகரமான நகரமான இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் அர்ஜுனனுடன் தங்கினான். அந்தச் சிறப்பு மிகுந்தவன் {கிருஷ்ணன்}, யமுனைக் கரையில் மான்களைத் தேடி அலைந்தான். பறகு அர்ஜுனனுடன் சேர்ந்து மான்களையும் காட்டுப் பன்றிகளையும் தனது கணைகளால் துளைத்து விளையாடினான். பிறகு கேசவனின் {கிருஷ்ணனின்} பிரியமான தங்கையான சுபத்திரை, புலோமாவின் மகள் {விண்ணுலகின் ராணி} ஜெயந்தனைப் பெற்றது போல ஒரு சிறப்பு மிகுந்த மகனைப் பெற்றெடுத்தாள். சுபத்திரையின் அந்த மகன், நீண்ட கரங்களுடனும், அகலமான மார்புடனும், காளையைப் போன்ற அகலமான கண்களுடனும் இருந்தான். எதிரிகளை ஒடுக்கும் அந்த வீரன் அபிமன்யு என்று அழைக்கப்பட்டான். அந்த அர்ஜுனனின் மகன், அந்த எதிரிகளை அழிப்பவன், அந்த மனிதர்களில் காளை, பயமற்று கோபம் கொண்டவனாக இருந்ததால் அபிமன்யு என்று அழைக்கப்பட்டான் {அபி = பயமற்றவன், மன்யு = கோபமானவன்}. அந்தப் பெரும் வீரன் தனஞ்செயனால் சத்வத குல மகளிடம் சமி பலகையை {அரணிக்கட்டையை} உரசி, வேள்வி நெருப்பை உண்டாக்குவது போல பெறப்பட்டான். இந்தக் குழந்தை பிறந்ததும், குந்தியின் பலம் வாய்ந்த மகனான யுதிஷ்டிரன், அந்தணர்களை அழைத்து பத்தாயிரம் பசுக்களையும், தங்கத்தால் ஆன நாணயங்களையும் கொடுத்தான். அந்தக் குழந்தை {அபிமன்யு} பிறந்ததிலிருந்து வாசுதேவனுக்கும் {கிருஷ்ணனுக்கும்}, தந்தைக்கும் {அர்ஜுனனுக்கும்}, தந்தையின் சகோதரர்களுக்கும் {பெரியப்பா சித்தப்பாக்களுக்கும்} உலகத்தின் அனைத்து மக்களுக்கும் சந்திரனைப் போல பிடித்தமானவனாக இருந்தான். அந்தக் குழந்தை {அபிமன்யு} பிறந்ததும், அந்தக் குழந்தைக்கான அனைத்து முதல் சடங்குகளையும் கிருஷ்ணனே செய்தான்.

அந்தக் குழந்தை {அபிமன்யு} வளர்பிறைச் சந்திரனைப் போல வளர்ந்து வந்தான். அந்த எதிரிகளை அழிப்பவன் வேதங்களை அறிந்த, நான்கு கிளைகளுடனும் பத்து பிரிவுகளுடனும் தெய்வீக மற்றும் மனித ஆயுத அறவியலை அவனது தந்தையிடம் {அர்ஜுனனிடம்} இருந்து அறிந்தான்.

பெரும் பலம் வாய்ந்த அந்தப் பிள்ளை {அபிமன்யு} தன்னை நோக்கி செலுத்தப்பட்ட ஆயுதத்துக்கு பதில் தாக்குதல் செய்யும் ஆயுதங்களையும் கற்றான். அவன் கை லகுவுடனும், முன்பும் பின்பும்

நகர்வதில் லகுவுடனும் இருந்தான். சாத்திரம் மற்றும் சடங்குகளில் அபிமன்யு தனது தந்தை அர்ஜுனனைப் போலவே இருந்தான். தனது மகனைக் கண்ட தனஞ்சயன் {அர்ஜுனன்} மிகுந்த மகிழ்ச்சி கொண்டான். அர்ஜுனனைக் காணும் மகவத்தைப் {இந்திரனைப்} போல, அபிமன்யுவைக் கண்டு அர்ஜுனன் மிகுந்த மகிழ்ச்சி கொண்டான். அனைத்து எதிரிகளையும் கொல்லும் தகுதி கொண்ட அபிமன்யு, தன்னிடம் அனைத்து அதிர்ஷ்டக் குறிகளையும் கொண்டிருந்தான். அவன் போரில் தன்னிகரற்று அகன்ற தோள் கொண்ட காளையைப் போல இருந்தான். பாம்பைப் {அதன் தலையைப்} போன்ற அகன்ற முகம் {நெற்றி} கொண்ட அவன் சிங்கத்தைப் போன்ற பெருமையுடன் இருந்தான். பெரும் வில்லைத்தாங்கிய அவன் வீரத்தால் மதங்கொண்ட யானையைப் போல இருந்தான்.

முழு நிலவைப் போன்ற அழகான முகம் கொண்ட அவன் {அபிமன்யு}, மேகம் போன்ற ஆழ்ந்த குரலைக் கொண்டிருந்தான். அவன் {அபிமன்யு} வீரத்திலும், அழகிலும், சக்தியிலும் மற்ற குணங்களிலும் கிருஷ்ணனைப் போல இருந்தான். அதிர்ஷ்டம் கொண்ட பாஞ்சாலியும் {திரௌபதியும்} தனது ஐந்து கணவர்கள் மூலம், ஐந்து வீர மகன்களைப் பெற்றெடுத்தாள். அவர்கள்

அனைவரும் தகுதியில் முதன்மையானவர்களாகவும், போரில் மலை போன்ற அசைவற்றவர்களாகவும் இருந்தார்கள். பிரதிவிந்தியன் யுதிஷ்டிரனுக்கும், சூதசோமன் விரிகோதரனுக்கும் (பீமனுக்கும்), சுருதகர்மன் அர்ஜுனனுக்கும், சதானிகன் நகுலனுக்கும், சுருதசேனன் சகாதேவனுக்கும் பிறந்தார்கள். ஆதித்யர்களைப் பெற்ற அதிதி போல பாஞ்சாலி (திரௌபதி) அந்த ஐந்து வீரர்களிடம் ஐந்து வீரர்களைப் பெற்றெடுத்தாள். யுதிஷ்டிரனிடம் சில அந்தணர்கள் தங்கள் வருநலப் (தீர்க்கத்தரிசனப்) பார்வையால், இந்த மகன் விந்திய மலையைப் போல போர்க்களத்தில் ஆயுதங்களைத் தாங்கும் வல்லமை பெற்றுள்ளதால் பிரதிவிந்தியன் என்று அழைக்கப்பட வேண்டும். பீமசேனனால் திரௌபதி பெற்ற இந்தப் பிள்ளை, பீமன் ஆயிரம் சோம வேள்விகளைச் செய்த பிறகு பிறந்ததால் இவன் சூத சோமன் என்று அழைக்கப்படுவான். அர்ஜுனன் வனவாசத்திலிருந்து திரும்பி கடும் சாதனைகளை அடைந்ததால் இந்தப் பிள்ளை சுருதகர்மன் என்று அழைக்கப்படுவான். நகுலன் தனது மகனுக்கு சிறப்பு மிகுந்த குரு குலத்தில் வந்த அரச முனியான சதானிகனின் பெயரைச் சூட்டிவிட்டான். திரௌபதியிடம் பிறந்த சகாதேவனின் பிள்ளை வாஹினி தேவதையின் (கிருத்திகை) நட்சத்திரத்தில் பிறந்ததால், தேவர்களுக்குத் தளபதியான சுருதசேனனின் (கார்த்திகேயனின்) (முருகனின்) பெயரால் அழைக்கப்படுவான். திரௌபதியின் பிள்ளைகள் ஒவ்வொருவரும் ஒரு வருட இடைவெளியில் பிறந்தனர். ஒரேகாதிபதியே (ஜனமேஜயா) அவர்களது முதற் சடங்குகளான சூதகரணமும், உபநயமும் (முதல் மொட்டை மற்றும் பூணூல் சூடுதலும்) விதிப்படி தெளமியரால் நடத்தப்பட்டது. அற்புதமான குணங்களும் உறுதிகளும் கொண்ட அந்த அனைத்துப் பிள்ளைகளும் வேதங்களைக் கற்று, அர்ஜுனனிடம் தெய்வீக மற்றும் மனித ஆயுதங்களின் அறிவைப் பெற்றனர். ஒரே மன்னர்களில் புலி போன்றவனே (ஜனமேஜனனே), தேவர்களைப் போன்ற அகன்ற மார்புகளுடன் கூடிய பிள்ளைகளைப் பெற்ற பாண்டவர்கள், அவர்கள் வீரர்களாக வளர்ந்ததைக் கண்டு பெரும் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர்.

மதுவும் பெண்களும் - திரௌபதியும் சுபத்திரையும் ஆதிபர்வம் பகுதி 224

(காண்டவ தகா பர்வம்)

இந்திரப்பிரஸ்தத்தை யுதிஷ்டிரன் முறையாக ஆண்டது; கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் யுதிஷ்டிரனிடம் விடைபெற்று, கேளிக்கைக்காக கானகத்திற்குச் சென்றது; அங்கே மங்கையரிடம் இன்பமாக இருந்தது; மதுவின் மயக்கத்தில் இருந்த திரௌபதியும் சுபத்திரையும், போதையில் தள்ளாடிக் கொண்டிருந்த பெண்களுக்கு ஆடைகளையும் ஆபரணங்களையும் பரிசாகத் தந்தது; அந்த இடத்திற்கு அருகில் இருக்கும் ஒரு இடத்திற்கு அர்ஜுனனும் கிருஷ்ணனும் சென்றது; அங்கே ஒரு அந்தணனைக் கண்டது;

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "திருதராஷ்டிரன் மற்றும் பீஷ்மரின் உத்தரவின் பேரில் பாண்டவர்கள் இந்திரப்பிரஸ்தத்தைத் தங்கள் வசிப்பிடமாக ஆக்கிக் கொண்ட பிறகு, மற்ற மன்னர்களைத் தங்கள் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வர ஆரம்பித்தனர். நற்குறிகளும், மேன்மையான சாதனைகளையும் செய்யும் உடலுக்குள் இருக்கும் ஆன்மா மகிழ்ச்சியாக வாழ்வது போல இந்த நாட்டின் குடிமக்கள் அனைவரும், நீதிமானான யுதிஷ்டிரனின் ஆட்சியில் மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்தனர். ஒரே பாரத குலத்தின் காளையே (ஜனமேஜயனே), யுதிஷ்டிரன், அறம், இன்பம், பொருள் ஆகியவற்றை தகுந்த அளவுகளில் ஏதோ அனைத்தும் தனக்கு விருப்பமானவை போல மரியாதை செய்தான். அறம், இன்பம், பொருள் ஆகிய மூன்று நிலைகளுடன், நான்காவது நிலையாகத் தானும் இருந்து பிரகாசித்தான். யுதிஷ்டிரனைத் தங்கள் மன்னனாகக் கொண்ட குடிமக்கள், தங்கள் மன்னனிடம், வேதங்களைக் கற்பதில் ஆர்வம் கொண்ட ஏகாதிபதியையும், பெரும் வேள்விகள் செய்பவனையும், நன்மக்களைக் காப்பாற்றுவவனையும் கண்டனர். யுதிஷ்டிரனின் செல்வாக்கால், பூமியின் அனைத்து ஏகாதிபதிகளின் நற்பேறும் அவனிடம் நிலைத்ததால், மக்களின் இதயம் பரமாத்மாவுடன் தியானத்தில் நிலைத்திருந்தது. ஆகையால், சுற்றி சுற்றி எங்கிலும் அறம் வளர ஆரம்பித்தது. தனது

தம்பிகளின் துணையுடனும் அவர்களுக்கு மத்தியிலும், அந்த மன்னன் (யுதிஷ்டிரன்), நான்கு வேதங்களால் தாங்கப்பட்ட வேள்வி போல பிரகாசித்தான்.

பிரகஸ்பதியைப் போன்று இருந்த கற்ற அந்தணர்கள், தனஞ்செயனின் (அர்ஜுனன்) தலைமையில், அந்த ஏகாதிபதிக்காக (யுதிஷ்டிரனுக்காக), படைப்புத் தலைவனுக்காகக் (பிரம்மனுக்காக) காத்திருக்கும் தேவர்களைப் போலக் காத்திருந்தனர். பாச மிகுதியால், அனைத்து மக்களின் கண்களும் இதயங்களும் கறையற்ற முழு நிலவைப் போல இருந்த யுதிஷ்டிரனைக் கண்டு சமமாகப் பெரு மகிழ்வு கொண்டன. அந்த மன்னன் (யுதிஷ்டிரன்) எப்போதும் தனது குடிகளுக்கு ஏற்புடையதையே செய்தான். இன்சொல்லும் பெரும் புத்திசாலித்தனமும் கொண்ட யுதிஷ்டிரன், சரியற்றதையோ, உண்மையற்றதையோ, தாங்கமுடியாததையோ, ஏற்கத் தகாததையோ ஒரு போதும் செய்ததில்லை. பெரும் சக்தி கொண்டு அந்த பாரத குலத்தின் ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவன் (யுதிஷ்டிரன்), மற்றவர்களின் நலனைத் தனது நலன் போலக் கருதி மகிழ்ச்சியுடன் தனது நாட்களைக் கடத்தினான். அவனது (யுதிஷ்டிரனது) தம்பிகளும் தங்களது சக்தியால் மற்ற மன்னர்களைத் தங்கள் கட்டுப்பாட்டுக் கொண்டு வந்து, அமைதியைக் கெடுக்க எந்த எதிரியும் இல்லாது இருந்தார்கள்.

சில நாள் கழித்து, கிருஷ்ணனிடம் பேசிய விபத்சு (அர்ஜுனன்), "வெப்ப நாட்கள் வந்துவிட்டன ஓ கிருஷ்ணா, ஆகையால், யமுனையின் கரைகளுக்கு நாம் செல்வோம். ஓ மதுவைக் கொன்றவனே, ஓ ஜனார்த்தனா (கிருஷ்ணா), நண்பர்களுடன் அங்கு விளையாடிவிட்டு, மாலையில் இங்கு திரும்பி வருவோம்" என்றான். அதன் பேரில் வாசுதேவன் (கிருஷ்ணன்), "ஓ குந்தியின் மகனே (அர்ஜுனனே), அதுதான் எனது விருப்பமும். ஓ பார்த்தா, நண்பர்கள் சூழ நாம் திருப்தியாக நீர்விளையாடித் திரும்புவோம்" என்றான் (கிருஷ்ணன்).

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ஓ பாரதா (ஜனமேஜயா), பிறகு, ஒருவருக்கொருவர் ஆலோசனை செய்த பார்த்தனும் (அர்ஜுனனும்), கோவிந்தனும் (கிருஷ்ணனும்), யுதிஷ்டிரனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, நண்பர்களுடன் சேர்ந்து வெளியே சென்றனர். உயர்ந்த மரங்களுடன் கூடிய (யமுனையின் கரையில் இருக்கும்) ஒரு அற்புதமான இடத்தை அடைந்தனர். பல உயர்ந்த மாளிகைகளுடன் கூடிய அந்த இடம் தேவர்களின் நகரைப் போல இருந்தது. அந்த இடத்தில் கிருஷ்ணனும் பார்த்தனும் (அர்ஜுனனும்), எண்ணற்ற விலை உயர்ந்த உணவு வகைகளையும், மது வகைகளையும், மற்றும் இன்பத்திற்கான அனைத்துப் பொருட்களையும், மலர்வளையங்களையும், நறுமணப் பொருட்களையும் குவித்தனர். தூய கதிர்கள் கொண்ட ரத்தினங்களால் அதன் உள் அறைகள் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. ஓ பாரதா (ஜனமேஜயா), அந்த அறைகளுக்குள் நுழைந்த ஒவ்வொருவரும் தங்கள் இன்பத்திற்குத் தகுந்தபடி விளையாடினர். அந்த விருந்தில் கலந்த கொண்ட பெண்கள் பருத்த உருண்டையான இடைகளுடனும், பருத்து ஆழமாக இருக்கும் மார்புகளையும், அழகான கண்களையும், மதுவுண்டதால் தளர்ந்த தடுமாற்றம் கொண்ட நடையுடனும் இருந்த பெண்கள் கிருஷ்ணன் மற்றும் பார்த்தனின் (அர்ஜுனனின்) கட்டளைப்படி அங்கே விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். சிலப் பெண்கள் தங்கள் விருப்படி கானகத்திலும், சிலர் நீரிலும், சிலர் அறைகளிலும் பார்த்தனும் (அர்ஜுனனும்), கோவிந்தனும் (கிருஷ்ணனும்) வழிகாட்டியபடி விளையாடினர். திரௌபதியும், சுபத்திரையும் மதுவின் மயக்கம் அதிகமாகி, அங்கே விளையாடிக் கொண்டிருந்த பெண்களுக்கு விலையுயர்ந்த ஆடைகளையும் ஆபரணங்களையும் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்படி வாங்கிய மங்கையரில் சிலர் ஆனந்தக் கூத்தாடினர், சிலர் பாட ஆரம்பித்தனர், சிலர் சிரித்துக் கொண்டு கேலி பேச ஆரம்பித்தனர். சிலர் இன்னும் அருமையான மதுவகைகளை குடிக்க ஆரம்பித்தனர். சிலர் ஒருவர் முன்னேற்றத்தை ஒருவர் தடுத்து, ஒருவரோடு ஒருவர் சண்டையிட ஆரம்பித்தனர். சிலர் ஒருவரோடு ஒருவர் ரகசியம்

பேசினர். அந்த மாளிகைகளும், கானகமும், புல்லாங்குழல் இசையாலும், வீணை மற்றும் மிருதங்க இசையாலும் நிறைந்து வளமையான காட்சியைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன.

இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் அர்ஜுனனும் வாசுதேவனும் (கிருஷ்ணனும்), அனைவரும் இருக்கும் அந்த இடத்திற்கு அருகிலேயே ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திற்குச் சென்றனர். ஓ ஏகாதிபதி (ஜனமேஜயா), எதிரி நகரங்களை அடக்குபவனான அர்ஜுனனும் அந்த உயர் ஆன்ம கிருஷ்ணனும் இரு விலை உயர்ந்த ஆசனங்களில் அமர்ந்தனர். அப்படி அமர்ந்த வாசுதேவனும் (கிருஷ்ணனும்) தனஞ்செயனும் (அர்ஜுனனும்) மகிழ்ச்சியுடன் கடந்த கால சாதனைகளைக் குறித்தும் தங்கள் வீரத்தைக் குறித்தும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அப்படி மகிழ்ச்சியாக அமர்ந்திருந்த வாசுதேவனையும், தனஞ்செயனையும் நோக்கி வானுலகில் இருந்து அசுவினிகள் வந்தது போல ஒரு குறிப்பிட்ட அந்தணன் அங்கே வந்தான். அப்படி அங்கே வந்த அந்தணன் சால (ஆச்சா) மரத்தைப் போல உயரமாக வளர்ந்தவனாக இருந்தான். அவனது நிறம் உருக்கிய தங்கத்தைப் போல இருந்தது. அவனுடைய தாடி வெளிர் மஞ்சள் நிறத்துடன் முனைகளில் பச்சை நிறத்துடன் இருந்தது. அவன் உயரத்திற்கேற்ற அகலம் கொண்ட உடலைப் பெற்றிருந்தான். சடா முடியும் மரவுரியும் தரித்து, காலைச் சூரியனைப் போல அவன் பிரகாசமாக இருந்தான். தாமரை இதழ்களைப் போன்ற கண்களையும், சிவந்த நிறத்தையும், கொண்டு எரியும் நெருப்பைப் போல இருந்தான். பிரகாசத்துடன் இருக்கும் அந்த அந்தணர்களில் முதன்மையானவனைக் கண்ட அர்ஜுனனும் வாசுதேவனும் (கிருஷ்ணனும்) தங்கள் ஆசனங்களை விட்டு விரைவாக எழுந்து, அவனை அணுகி, அவனது உத்தரவுக்காகக் காத்திருந்தனர்.

அக்னியின் செரியாமை - ஆதிபர்வம் பகுதி 225

(காண்டவ தகா பர்வத் தொடர்ச்சி)

ஸ்வேதகி செய்த யாகங்கள்; ஸ்வேதகி செய்த தவம்; தவத்தை மெச்சிய சிவன்; தவத்திற்குத் துணையாக துர்வாசர்; பனிரெண்டு வருட யாகத்தில் தொடர்ந்து ஊற்றப்பட்ட நெய்யை உண்ணும் அக்னி; செரியாமையால் அவதிப்படும் அக்னி; செரியாமைக்கு அக்னி ஒரு வழி சொல்லுதல்; அக்னி காண்டவ வனம் செல்லுதல்..

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அந்த அந்தணன் அர்ஜுனனிடமும், சத்வத குலத்தைச் சேர்ந்த வாசுதேவனிடமும் (கிருஷ்ணனிடமும்), "இந்தக் காண்டவத்திற்கு மிக அருகே வசித்து வரும் நீங்கள் இருவரும் தான் இந்த உலகத்தின் வீரர்களில் இரு முதன்மையானவர்கள். அதிகமாக உண்ணும் பெரும் பசி கொண்ட அந்தணன் நான். ஓ விருஷணி குலத்தவனே (கிருஷ்ணா), ஓ பார்த்தா (அர்ஜுனா), எனக்குத் தகுந்த உணவைக் காட்டி என்னைத் திருப்திப்படுத்திடும்படி உங்களிடம் நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்" என்றான். இப்படி அந்த அந்தணனால் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்ட கிருஷ்ணனும், பாண்டுவின் மகனும் (அர்ஜுனனும்) அவனிடம், "எந்த வகையான உணவு உம்மைத் திருப்திப்படுத்தும் என்று சொன்னால் நாங்கள் அதை உமக்குக் கொடுக்க முயற்சிப்போம்." என்றனர்.

இப்படி பதில் உரைக்கப்பட்ட அந்தச் சிறப்பு மிகுந்த அந்தணன், எந்த வகையான உணவு உமக்குத் தேவை என்று அந்த வீரர்கள் கேட்டதால், "நான் சாதாரண உணவை விரும்பவில்லை. நான் அக்னி என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள்! உனக்கு உகந்த உணவை எனக்குக் கொடுங்கள். இந்தக் காண்டவ வனக் காடு இந்திரனால் காக்கப்படுகிறது. இது அந்தச் சிறப்பு வாய்ந்தவனால் காக்கப்படுவதால், நான் அதை உண்பதில் எப்போதுமே தோல்வி காண்கிறேன். இந்தக் கானகத்தில் இந்திரனின் நண்பனான தகூகன் என்ற நாகன் தன்னைத் தொடர்பவர்களுடனும், தனது குடும்பத்துடனும் வசித்து வருகிறான். அவனுக்காகவே (தகூகனுக்காகவே) இடியைத் தாங்குபவன் (இந்திரன்) இந்தக் கானகத்தைக் காக்கிறான். பல உயிரினங்களும் தகூகனின் பொருட்டு இங்கு பாதுகாப்பாக இருக்கின்றன. இந்தக் கானகத்தை உண்ண நினைத்தாலும், இந்திரனின் வீரத்தால் எனது முயற்சிகள் பலனளிக்கவில்லை. நான் நெருப்புச் சுடர்களை வீசியதும் அவன் மேகத்திலிருந்து நீரை ஊற்றுகிறான்.

தடுத்தால், நான் இந்த வனத்தை எரிக்க ஆரம்பிப்பேன்!" என்றான். ஜனமேஜயன், "தேவர்கள் தலைவனால் {இந்திரனால்} காக்கப்பட்டு, பல உயிரினங்களுடன் இருந்த அந்தக் காண்ட வனத்தை உட்கொள்ள அந்தச் சிறப்பு மிகுந்த அக்னி ஏன் விரும்பினான்? அக்னி கோபத்துடன் காண்டவ வனத்தை உட்கொள்ள, பெரிய காரணம் இருந்தது தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஓ அந்தணரே {வைசம்பாயணரே}, இதை விபரமாக அறிய நான் விரும்புகிறேன். ஓ முனிவரே {வைசம்பாயணரே}, பழங்காலத்தில் காண்டவ வனம் எப்படி எரிக்கப்பட்டது என்பதை எனக்குச் சொல்லும்." என்று கேட்டான் {ஜனமேஜயன்}.

{விசித்திரவீரயன் மகன் பாண்டு. பாண்டு மகன் அர்ஜுனன். அர்ஜுனன் மகன் அபிமன்யு. அபிமன்யு மகன் பரீக்ஷித். பரீக்ஷித் மகன் ஜனமேஜயன். அந்த ஜனமேஜயன் நடத்திய நாகயாகத்தின் போது, ஜனமேஜயன் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க வியாசரின் முன்னிலையிலேயே வியாசரின் சீடரான வைசம்பாயனர் உரைத்தே இந்த மகாபாரதம். வைசம்பாயனர் உரைத்ததை கேட்ட சௌதியே தற்போது நைமிசாரண்யத்தில் சௌனகர் தலைமையில் சௌனகரின் பன்னிரண்டு வருட {12} யாகத்தில் பங்கெடுத்த முனிவர்கள் மத்தியில் மகாபாரதத்தை நமக்காகக் கூறுகிறார்} வைசம்பாயனர் சொன்னார், "ஓ மனிதர்களின் தலைவா {ஜனமேஜயா}, முனிவர்கள் புராணங்களில் சொல்லியபடி நான் காண்டவனத்தில் மூண்ட பெருந்தீயைப் பற்றிச் சொல்கிறேன். ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, புராணங்களில் பலமும் வீரமும் பொருந்தி இந்திரனுக்கு நிகரான ஸ்வேதகி {Swetaki} என்ற பெயரில் கொண்டாடப்பட்ட மன்னன் ஒருவன் இருந்தான் என்று கேள்விப்படுகிறோம். வேள்விகளிலும், தானங்களிலும், புத்திசாலித்தனத்தில் அவனுக்கு நிகராக யாரும் உலகத்தில் இல்லை. ஸ்வேதகி ஐந்து பெரும் வேள்விகளையும் பல மற்ற வேள்விகளையும் செய்து, அந்தணர்களுக்கு பரிசுகள் பலவும் கொடுத்தான்.

ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, அந்த ஏகாதிபதியின் {ஸ்வேதகியின்} இதயம் எப்போதும் வேள்விகளிலும், அறச் சடங்குகளிலும், பரிசு பொருட்களைக் கொடுப்பதிலுமே நிலைத்திருந்தது. பெரும் புத்திகூர்மை உடைய ஸ்வேதகி, பல வருடங்களுக்கு வேள்விகளைச் செய்தான். தனக்கு வேள்வி செய்ய உதவி செய்த ரித்விக்குகள், தொடர்ந்து புகைபட்டு கண்கள் பாதிப்படைந்து, பலவீனமாகி அந்த மன்னனைவிட்டுப் போகும்வரை தொடர்ந்து வேள்விகளைச் செய்து வந்தான். பிறகு ஒரு கட்டத்தில் அவர்கள் இனிமேல் தங்களால் வேள்விகளில் உதவ முடியாது என்று சொல்லிச் சென்றுவிட்டார்கள். இருப்பினும், அம்மன்னன் {ஸ்வேதகி}, தொடர்ந்து அந்த ரித்விக்குகளை தன்னிடம் வருமாறு அழைத்துக் கொண்டே இருந்தான். ஆனால், கண்கள் வலி கொண்ட அவர்கள் {ரித்விக்குகள்} அவனது வேள்விக்கு வரவில்லை. ஆகையால், அந்த மன்னன் {ஸ்வேதகி}, தன் ரித்விக்குகளின் சிபாரிசில் அந்த ரித்விக்குகளைப் போன்றே உள்ள மற்ற ரித்விக்குகளைக் கொண்டு தான் தொடங்கிய அவ்வேள்வியை முடித்தான். சில நாட்கள் கடந்தது, மன்னன் ஸ்வேதகி நூறுவருடங்கள் செய்வதற்கான மற்றொரு வேள்வியைத் திட்டமிட்டான். ஆனால் அந்த சிறப்பு வாய்ந்த ஏகாதிபதிக்கு ஒரு புரோகிதரும் கிடைக்கவில்லை. அந்தக் கொண்டாடப்பட்ட மன்னம் {ஸ்வேதகி}, தனது நண்பர்களுடனும் உறவினர்களுடனும் சேர்ந்து, சோம்பலை விடுத்து, தனது புரோகிதர்களை, சமாதானப் பேச்சுகள் மூலமும், பரிசுகள் மூலமும், அவர்களை வணங்கியும் தொடர்ந்து அழைத்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த அளவில்லா சக்தி கொண்ட மன்னனின் {ஸ்வேதகியின்} நோக்கத்தை சாதிக்க அனைவரும் மறுத்து விட்டனர். பிறகு கோபம் அடைந்த அந்த அரசமுனி {ஸ்வேதகி}, ஆசிரமங்களில் அமர்ந்திருந்த அந்த அந்தணர்களிடம், "அந்தணர்களே நான் வீழ்ந்த மனிதனாக இருந்தாலோ, உங்களுக்கு தரும் மரியாதையையோ

சேவையையோ குறைத்து வழங்குவனாக இருந்தாலோ உங்களாலோ அல்லது மற்ற அந்தணர்களாலோ இப்படி கைவிடப்பட்ட கதியை அடைய நான் தகுதி வாய்ந்தவனாவேன். ஆனால் நான் உங்களை அவமதிக்கவும் இல்லை, தரம் தாழ்த்தவும் இல்லை. ஆகையால், அந்தணர்களில் முதன்மையானவர்களே, தகுந்த காரணமில்லாமல் நீங்கள் என்னைக் கைவிட்டு எனது வேள்விக்கு தடை செய்யக் கூடாது. அந்தணர்களே, நான் உங்கள் பாதுகாப்பைக் கோருகிறேன்! நீங்கள் எனக்கு நன்மை செய்ய வேண்டுகிறேன்.

ஆனால் அந்தணர்களில் முதன்மையானவர்களே, பகையால் மட்டுமே அல்லது சரியற்ற நோக்கத்தால் மட்டுமே நீங்கள் என்னைக் கைவிடுவதாக இருந்தால், எனது வேள்விக்குத் துணைபுரிய மற்ற புரோகிதர்களை நாடி, அவர்களிடம் சமாதானமாகவும் இனிமையாகவும் பேசி அவர்களுக்குப் பரிசு கொடுத்து இந்த வேலையை அவர்கள் கையில் கொடுப்பேன்." என்று சொல்லி அந்த ஏகாதிபதி அமைதியடைந்தான். ஓ எதிரிகளைத் தண்டிப்பவனே (ஜனமேஜயா), பிறகு, தங்களால் மன்னனின் வேள்விக்குத் துணை புரிய முடியாது என்பதை அறிந்த அந்தப் புரோகிதர்கள், தாங்கள் கோபம் கொண்டதாக நடித்து, அந்த மன்னனிடம் (ஸ்வேதகியிடம்), "ஓ மன்னர்களில் சிறந்தவனே, உனது வேள்விகள் இடைவிடாது தொடர்ச்சியாக நடக்கின்றன. உனக்குத் தொடர்ந்து துணை புரிந்து வருவதால், நாங்கள் களைப்படைந்திருக்கிறோம். உழைப்பால் எங்களுக்கு நேர்ந்த களைப்பால், நீ எங்களுக்கு விடுப்பு அளிப்பதே தகும். ஓ பாவமற்றவனே, நீதியை இழந்ததால், உன்னால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை (தொடர்ந்து எங்களை துரிதப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறாய்). நீ ருத்ரனிடம் (சிவனிடம்) செல்! அவன் உனது வேள்விக்குத் துணை புரிவான்!" என்றனர். கோபத்தால் வந்த அந்தக் கண்டிக்கும் வார்த்தைகளைக் கேட்ட மன்னன் ஸ்வேதகி மிகுந்த கோபம் கொண்டான். அந்த ஏகாதிபதி கைலாச மலைக்குச் சென்று, அங்கே துறவுக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்தான். ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), அந்த ஏகாதிபதி நிலைத்த கவனத்துடன் மகாதேவனை (சிவனை) வழிபட ஆரம்பித்தான். அவன் மிகுந்த கடுமையான தவம் இருந்தான். உணவு உட்கொள்வதைத் தவிர்த்து, அவன் பல காலங்களைக் கடத்தினான். அந்த ஏகாதிபதி (ஸ்வேதகி), நாள் முழுவதும், சில வேளைகளில் பனிரெண்டாவது மணி நேரத்திலும், சில வேளைகளில் பதினாறாவது மணி நேரத்திலும் பழங்களையும் கிழங்குகளையும் மட்டும் உண்டான். மன்னன் ஸ்வேதகி தொடர்ந்து ஒரு காலை உயர்த்தியபடி ஆறுமாதங்களுக்கு நிலைத்த கண்களுடனும், நிலைத்த கவனத்துடனும் ஒரு தூண் தரையில் ஊன்றப்பட்டது போலவும், ஒரு நெடும் மரம் நிற்பது போலவும் நின்றான். ஓ பாரதா (ஜனமேஜயா), கடைசியில் சங்கரன் (சிவன்) கடும் தவம் இருந்த அந்த மனிதர்களில் புலி போன்றவனிடம் திருப்தியடைந்து, அவனிடம் தன்னைக் காண்பித்தான். அந்தத் தெய்வம் (சிவன்) அந்த ஏகாதிபதியிடம் (ஸ்வேதகியிடம்) அமைதியான கடும் குரலில், "ஓ மன்னர்களில் புலி போன்றவனே, ஓ எதிரிகளைத் தண்டிப்பவனே, உனது துறவால் நான் திருப்தியடைந்தேன். நீ அருளப்பட்டிரு! ஓ மன்னா, இப்போது நீ விரும்பிய வரத்தைக் கேள்." என்று கேட்டான். அளவற்ற சக்தி கொண்ட அந்த ருத்திரனின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட அந்த அரச முனி அந்தத் தெய்வத்தைப் பணிந்து அவனிடம் (சிவனிடம்), "ஓ சிறப்பு மிகுந்தவனே, மூன்று உலகத்தாலும் வழிபடப்படுபவனே, நீ என்னிடம் திருப்தியடைந்தாய் என்றால், ஓ தேவர்களுக்குத் தேவா, ஓ தேவர்களுக்கு தலைவா, எனது வேள்விகளில் நீ எனக்குத் துணை புரி." என்று கேட்டான். ஏகாதிபதியால் (ஸ்வேதகியால்) பேசப்பட்ட இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட அந்த சிறப்பு மிகுந்த தெய்வம் (சிவன்) மிகவும் திருப்தி கொண்டு, புன்னகைத்து, "நாங்களே வேள்விகளுக்குத் துணை புரிவதில்லை; ஆனால், ஓ மன்னா, கடுந்தவங்களை இயற்றிய, நீ வரமாக இதை விரும்புவதால், இச்சூழ்நிலையில், ஓ எதிரிகளைத் தண்டிப்பவனே, நான் உனது வேள்விக்கு துணை புரிகிறேன்." என்றான். பிறகும் ருத்திரன் தொடர்ந்து, "ஓ மன்னர் மன்னா, தொடர்ந்த பனிரெண்டு வருடங்களுக்கு நீ இடைவிடாமல் நெருப்பில் தெளிந்த நெய்யை விட்டு நிலைத்த கவனத்துடன் பிரம்மச்சாரியாக வாழ்ந்தால், நீ என்னிடம் கேட்பதை அடைவாய்." என்றான் (சிவன்).

ருத்திரனால் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட மன்னன் ஸ்வேதகி, அந்தத் திரிதூலம் தாங்கியவன் (சிவன்) வழிகாட்டியபடியே நடந்து கொண்டான். பனிரெண்டு வருடங்கள் கடந்தன, அங்கே மகேஸ்வரன் (சிவன்) மீண்டும் வந்தான். உலகத்தை உண்டாக்கிய அந்தச் சங்கரன், அந்த அற்புதமான ஏகாதிபதியான ஸ்வேதகியைக் கண்டு மிகுந்த திருப்தி அடைந்து உடனடியாக அவனிடம், "நான்

உனது செயல்களால் திருப்தியடைந்தேன். ஆனால், ஓ மன்னர்களில் சிறந்தவனே, ஓ எதிரிகளைத் தண்டிப்பவனே, நானே வந்து உனது வேள்வியில் இன்று துணை புரிய மாட்டேன். இந்தப் பூமியில் எனது சுயத்தின் ஒரு பங்கைக் கொண்டிருக்கும் ஒரு உயர்ந்த அந்தணன் இருக்கிறான். அவன் துர்வாசன் என்ற பெயரால் அழைக்கப்படுகிறான். பெரும் சக்தி கொண்ட அந்த அந்தணன் (துர்வாசன்) உனது வேள்வியில் உனக்குத் துணையாக இருப்பான். ஆகையால், வேள்விக்கான தயாரிப்புகள் தொடங்கட்டும்." என்றான் (சிவன்).

ருத்திரனின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட மன்னன், தனது தலைநகருக்குத் திரும்பி, தேவையானவற்றைச் சேகரித்தான். அனைத்தும் சேகரிக்கப்பட்ட பிறகு, மன்னன் (ஸ்வேதகி) மறுபடி ருத்திரனிடம் சென்று, "அனைத்துப் பொருட்களையும் சேகரித்தாகிவிட்டது. உனது கருணையால் அனைத்து தயாரிப்புகளும் முடிந்து விட்டன. ஓ தேவர்களுக்குத் தேவா, நாளை வேள்வியில் நீ நிறுவப்பட்டிரு." என்றான். அந்த சிறப்புவாய்ந்த மன்னனின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட ருத்திரன் துர்வாசரை அழைத்து, அவரிடம், "ஓ துர்வாசரே, இந்த ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவன் ஸ்வேதகி என்று அழைக்கப்படுகிறான். ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே (துர்வாசரே), எனது கட்டளையின் பேரில், நீர் இந்த மன்னனுக்கு அவனது வேள்வியில் துணை புரியும்." என்று சொன்னார்.

அதற்கு துர்வாச முனிவர் ருத்திரனிடம், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொன்னார். பிறகு மன்னன் ஸ்வேதகியின் தயாரிப்புகள் முடிந்து வேள்வி நடந்தது. அந்தச் சிறப்பு மிகுந்த ஏகாதிபதி தகுந்த காலத்தில் விதிப்படி வேள்வியைச் செய்தான். அந்த நேரத்தில் அந்தணர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பரிசுகள் அதிகமாக இருந்தது. அந்த ஏகாதிபதியின் வேள்வி முடிவுக்கு வந்ததும் துணை புரிய வந்த புரோகிதர்கள் அனைவரும் துர்வாசருடன் சென்று விட்டார்கள். வேள்வியில் இருந்த அளவிடமுடியாத சக்தி கொண்ட மற்ற அனைத்து சத்யஸ்யர்களும் சென்று விட்டார்கள். அந்த உயர்ந்த ஏகாதிபதி, வேதங்களை அறிந்த உயர்ந்த அந்தணர்களாலும் வழிபடப்பட்டு, குடிமக்களால் பாராட்டப்பட்டு, வாழ்த்துப்பா பாடப்பட்டு, தனது அரண்மனைக்குள் நுழைந்தான். இதுதான் ஏகாதிபதிகளில் சிறந்த அரசமுனி ஸ்வேதகியின் வரலாறு. பூமியில் பெரும் புகழ் கொண்ட அவனுக்கு நேரம் வந்ததும் தனக்கு வாழ்க்கையில் உதவிய ரித்விக்குகளுடனும், சத்யஸ்யர்களுடனும் சொர்க்கத்திற்கு உயர்ந்தான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ஸ்வேதகியின் அந்த வேள்வியில் அக்னி தொடர்ந்து பனிரெண்டு வருடங்களுக்கு சுத்திகரிக்கப்பட்ட நெய்யைக் குடித்திருந்தான். நிச்சயமாக அந்தக் காலத்தில், சுத்திகரிக்கப்பட்ட நெய் அக்னியின் வாயில் தொடர்ந்து உற்றப்பட்டுக் கொண்டே இருந்தது. அவ்வளவு அதிகமாக குடித்த அக்னிக்கு நெய் மிகவும் தெவிட்டி, இனி யார் கையிலும் எந்த வேள்வியிலும் நெய் உண்ணக்கூடாது என்று விரும்பினான். அக்னி தனது நிறத்தையும் பளபளப்பையும் இழந்து மங்கிப் போனான். அளவுக்கு அதிகமாக (நெய்யை) உண்டு தெவிட்டும் நிலையை அடைந்ததால் அவன் பசியற்ற (ஜீரணிக்காது) நிலையை உணர்ந்தான். அவனுக்கு சக்தி குறைந்து, நோயால் பாதிக்கப்பட்டான். பிறகு வேள்வி நெய்யைக் குடிப்பவன் தனது சக்தி சிறுகச் சிறுக குறைவதைக் கண்டு, அனைவராலும் வழிபடப்படும் பிரம்மனின் புனிதமான வசிப்பிடம் சென்றான். தனது ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் அந்தத் தெய்வத்தை (பிரம்மனை) அணுகிய அக்னி அவனிடம் (பிரம்மனிடம்), "ஓ உயர்ந்தவனே, ஸ்வேதகி (தனது வேள்வியில்) என்னை அளவுக்கதிகமாக திருப்திப்படுத்தினான். தவிர்க்க முடியாத தெவிட்டும் நிலையால் இன்னும் நான் பாதிப்படைந்திருக்கிறேன். ஓ பிரபஞ்சத்தின் தலைவா (பிரம்மா), நான் பிரகாசத்தாலும் சக்தியாலும் குறைந்து வருகிறேன். உமது கருணையால் நான் எனது இயல்பான தன்மையை மறுபடி அடைய விரும்புகிறேன்." என்று கேட்டான். ஹுதவாஹனின் (அக்னியின்) இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட சிறப்புமிகுந்த படைப்பாளி (பிரம்மன்) அவனிடம் (அக்னியிடம்) புன்னகைத்து, "ஓ உயர்ந்தவனே, பனிரெண்டு வருடங்களுக்கு நீ தொடர்ந்து உனது வாயில் ஊற்றப்பட்ட வேள்வி நெய்யை உண்டிருக்கிறாய். அதனாலேயே இந்த நோய் உன்னைப் பீடித்திருக்கிறது. ஆனால் ஓ அக்னியே துயர் கொள்ளாதே. நீ உனது இயற்கை நிலையை விரைவில் அடைவாய். நான் உனது தெவிட்டும் நிலையை போக்குகிறேன். அதற்கான நேரமும் வந்துவிட்டது. பயங்கரக் கானகமான காண்டவ வனம், தேவர்களுடைய, எதிரிகள் வசிப்பிடமாகிவிட்டது. அதை முன்பொரு முறை தேவர்களின்

வேண்டுகோளுக்கிணங்கி நீ சாம்பலாக்கி இருக்கிறாய். அது இப்போது எண்ணிலடங்கா உயிரங்களுக்கு இல்லமாகி இருக்கிறது. அந்த உயிரினங்களின் கொழுப்பை நீ உண்டால், நீ உனது இயற்கையான நிலையை அடைவாய். விரைவாக நீ அந்தக் கானகத்திற்கு முன்னேறி அங்கு வசிக்கும் உயிரினங்களுடன் சென்று உட்கொள்வாயாக. அதனால் நீ உனது நோயிலிருந்து மீள்வாய்." என்றான் (பிரம்மன்). இந்த வார்த்தைகளைத் தலைமைத் தெய்வத்தின் உதடுகளில் இருந்த அறிந்த அந்த ஹுதசானன் (அக்னி) பெரும் வேகத்துடன் முன்னேறி விரைவாக பெரும் உற்சாகத்துடன் அந்தக் காண்டவப் பிரஸ்தத்தை அடைந்தான்.

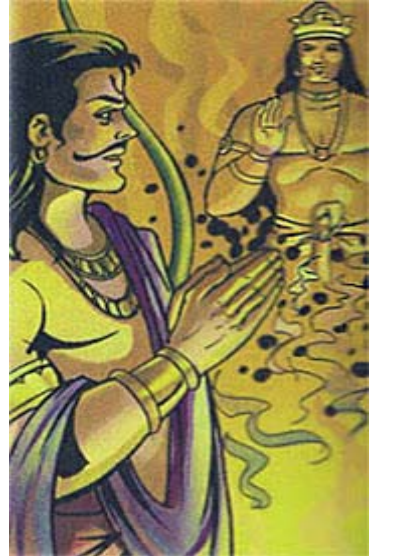
காண்டவ வனம் பற்றி எரிவதைக் கண்ட அந்தக் கானக வாசிகள், பெரும் முயற்சி எடுத்து அந்தப் பெருந்தீயை அணைக்க முயன்றனர். நூறாயிரம் (ஒரு லட்சம்) யானைகள், கோபம் கொண்ட வேகத்துடன், தங்கள் துதிக்கைகளில் நீர் கொண்டு வந்து நெருப்பின் மீது இரைத்தன. கோபத்தால் பைத்தியமான ஆயிரக்கணக்கான, பல தலைகள் கொண்ட நாகங்கள், தங்கள் பல தலைகளிலும் நீர் இரைத்து அந்த நெருப்பை அணைக்க முயன்றன. ஓ பாரதகுலத்தின் காளையே (ஜனமேஜயா) மற்ற கானகவாழ் உயிரினங்கள், பலதரப்பட்ட வழிகளிலும், பலவிதமான முயற்சிகளிலும் அந்த நெருப்பை அணைத்தன. இதே போல அக்னி ஏழு முறை அந்த காண்டவ வனத்தை எரித்தான். இப்படியே கானகத்தில் சுடர்விட்டெரிந்த அந்த நெருப்பு, அக்கானக வாசிகளால் அணைக்கப்பட்டது.

ஆயுதங்கள் கேட்ட அர்ஜுனன் - ஆதிபர்வம் பகுதி 226

(காண்டவ தகா பர்வத் தொடர்ச்சி)

அக்னிக்கு வழிகாட்டிய பிரம்மன்; அக்னி கிருஷ்ணனிடமும் அர்ஜுனனிடமும் வந்தது; அக்னியிடம் பேசிய அர்ஜுனன்; அக்னியிடம் வில்லும், குதிரைகளுடன் கூடிய தேரும்; வற்றாத அம்புகளும் கேட்ட அர்ஜுனன்...

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பிறகு ஹாவ்யவாகனன் (அக்னி) கோபமும், ஏமாற்றமும் கொண்டு, தனது பிணி போக்கப்படாமல் (நோய் குணமாகாமலேயே), பெருந்தகப்பனிடம் (பிரம்மனிடம்) சென்றான். அவன் பிரம்மனிடம் நடந்தது அனைத்தையும் சொன்னான். அந்த சிறப்புவாய்ந்த தெய்வம், சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு, அவனிடம் (அக்னியிடம்), "ஓ பாவமற்றவனே, இந்திரன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே நீ காண்டவ வனத்தை இன்றே உண்ணும் வழியை நான் கண்டுவிட்டேன். பழங்காலத்தின் தெய்வங்களான நரனும் நாராயணனும், இந்த மனித உலகத்தில் தேவர்களின் காரியத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக அவதரித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அர்ஜுனன் என்றும் வாசுதேவன் (கிருஷ்ணன்) என்றும் அழைக்கப் படுகிறார்கள். அவர்கள் இப்போது காண்டவ வனத்தில்தான் தங்கியிருக்கிறார்கள்.

அந்தக் கானகத்தை எரிக்க அவர்களின் துணையை நீ அவர்களிடம் வேண்டிக் கொள். அதன் பிறகு, அந்த வனத்தை தேவர்களே காத்தாலும், நீ அதை உண்டுவிடலாம். அவர்கள் நிச்சயமாக காண்டவ வனத்தின் உயிரினங்கள் தப்பிப் போகாதவாறு இந்திரனை (யாரும் தப்பிப் போக இந்திரன் உதவினால் அவனை) முறியடிப்பார்கள். இதில் எனக்கு சந்தேகமே இல்லை." என்றார். இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட அக்னி, விரைவாக கிருஷ்ணனிடமும் பார்த்தனிடமும் (அர்ஜுனனிடமும்) வந்தான். ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), சிறப்பு மிகுந்த அந்த இருவரிடமும் அவன் (அக்னி) என்ன பேசினான் என்பதை நான் முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன்.

ஓ மன்னர்களில் புலி போன்றவனே (ஜனமேஜயனே), இந்திரனின் விருப்பத்திற்கு எதிராக காண்டவ வனத்தை எரிக்கும் விருப்பம் கொண்ட அக்னியின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட விபத்சு (அர்ஜுனன்), அந்தச் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ற வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தி அவனிடம் (அக்னியிடம்), "என்னிடம் எண்ணிலடங்கா அற்புதமான தெய்வீக ஆயுதங்கள் இருக்கின்றன. அதைக் கொண்டு இடியைத் தாங்குபவர்களை (இந்திரர்களை) எதிர்த்தும் நான் போரிட முடியும். ஆனால், ஓ உயர்ந்தவரே (அக்னியே), போர்க்களத்தில் எனது சக்தியை நான் செலுத்துவதற்கு வேண்டிய எனது கரங்களின் பலத்தைத் தாங்கிக் கொள்ளக்கூடிய வில் என்னிடம் இல்லை. எனது கரங்களின் லகுவான தன்மைக்கு ஏற்ற வகையில் என்னிடம் வற்றாத கணைகள் (அம்புகள்) இல்லை.

நான் எடுத்துச் செல்ல விரும்பும் எனது கணைகளின் சுமையை எனது ரதத்தால் தாங்க முடியாது. காற்றின் வேகம் கொண்ட தெய்வீக வெண்ணிற குதிரைகளும் மேக கர்ஜனையை எழுப்பும் சக்கரங்களும் பூட்டப்பட்ட தூரியனைப் போன்ற பிரகாசம் கொண்ட ரதத்தை நான் விரும்புகிறேன். மேலும், கிருஷ்ணனின் சக்திக்கு ஏற்றவகையில் நாகர்களையும் பிசாசங்களையும் கொல்லும் எந்த ஆயுதமும் மாதவனிடம் (கிருஷ்ணனிடம்) இல்லை. ஓ உயர்ந்தவரே, இந்திரன் இந்த அகன்ற கானகத்தில் மழையைப் பொழியும் போது அதைத் தடை செய்யவும், இந்த காரியத்தில் நாங்கள் வெற்றி அடையவும் நீரே எங்களுக்கு வழி காட்ட வேண்டும். ஓ பாவகா (அக்னியே), நாங்கள் ஆண்மையினாலும், வீரத்தாலும் செய்யக்கூடிய அனைத்தையும் செய்யத் தயாராக இருக்கிறோம். ஆனால், ஓ உயர்ந்தவரே, அதற்குத் தேவையானப் பொருட்களை நீர்தான் எங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும்." என்றான் (அர்ஜுனன்).

கிருஷ்ணனுக்குக் கிடைத்த சக்கரம் - ஆதிபர்வம் பகுதி 227

(காண்டவ தகா பர்வத் தொடர்ச்சி)

அக்னி, வருணனை வரவழைத்து, சோமனிடம் வருணன் பெற்ற குதிரைகளுடன் கூடிய ரதத்தையும், காண்டபத்தையும், அம்பறாத்தூணிகளையும் அர்ஜுனனுக்குப் பெற்றுக் கொடுத்தது; கிருஷ்ணனுக்கு அக்னி சக்கரத்தைக் கொடுத்தது; கிருஷ்ணனுக்கு வருணன் கௌமோதகி என்ற கதாயுதத்தைக் கொடுத்தது; கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் திருப்தியடைந்தது; அக்னி கானகத்தை எரிக்க ஆரம்பித்தது..

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "இப்படி அர்ஜுனனால் சொல்லப்பட்ட, புகையைக் கொடியாகக் கொண்ட ஹுதாசனன் (Hutasana-அக்னி), வருணனிடம் (Varuna) பேச விரும்பி, அந்த அதிதியின் மகனை (வருணனை) நினைத்துப் பார்த்தான். அந்த வருணன் விண்ணுலகின் ஒரு புறத்தைக் காத்து வருபவனாவான். நீரில் தனது வீடாகக் கொண்டு, அந்த பூதத்தை (பஞ்ச பூதத்தில் ஒன்றான நீர் என்ற பூதத்தை) ஆண்டான். பவகனால் (Pavaka - அக்னியால்) தான் நினைக்கப்படுகிறோம் என்பதை அறிந்த வருணன், உடனடியாக அக்னியின் முன்பு வந்தான். புகையைக் கொடியாகக் கொண்ட அந்த தேவன் (அக்னி) நீரை ஆள்பவனை (வருணனை) மரியாதையுடன் வரவேற்றான். அந்த நான்காவது லோகபாலன் (அக்னி), அந்த நிலைத்த தேவர்களுக்குத் தேவனிடம் (வருணனிடம்), "நேரத்தைக் கடத்தாமல் மன்னன் சோமனிடம் பெற்ற வில்லையும் (வில் - காண்டபம் - Gandiva), அம்பறாத்தூணியையும் (அம்பினை வைக்கும் பேழை (கூடை)யையும்), குரங்கு கொடி கொண்ட ரதத்தையும் எனக்குக் கொடு.

பார்த்தன் (அர்ஜுனன்) காண்டபத்தைக் கொண்டும், வாசுதேவன் (கிருஷ்ணன்) சக்கரத்தைக் கொண்டும் பெரிய சாதனைகளைச் சாதிப்பார்கள். ஆகவே, அவை இரண்டையும் இன்று என்னிடம் கொடு," என்றான் (அக்னி). இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட வருணன் பவகனிடம் (அக்னியிடம்), "நன்று, நான் அவற்றைக் கொடுக்கிறேன்," என்று சொன்னான். பிறகு அவன், அந்த அற்புதமான, விற்களில் ரத்தினமான, பெரும் சக்தியுடைய வில்லை (காண்டபத்தைக்) கொடுத்தான். அந்த வில்

புகழையும் சாதனைகளையும் அதிகரிப்பதாகவும், எந்த ஆயுதத்தாலும் தாக்கப்படாததாகவும் இருந்தது. அது ஆயுதங்களில் தலைமையானதாகவும், எல்லா ஆயுதங்களையும் அழிப்பதாகவும் இருந்தது. எதிரிப்படைகளை அழிக்கும் தன்மை கொண்டதாகவும், அது ஒன்றே நூறு {100} விற்களுக்குச் சமமானதாகவும் இருந்தது. அது நாடுகளை அளவில் பெரியாக்குவதாகவும், பல அற்புதமான நிறங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டதாகவும் இருந்தது. அது நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டு ஒரு பலவீனக்குறியும் இல்லாமல் எந்தக் காயமும் இல்லாமல் பார்ப்பதற்கு அழகாக இருந்தது. அது எப்போதும் தேவர்களாலும், கந்தர்வர்களாலும் வழிபடத்தக்கதாக இருந்தது. இரண்டு வற்றாத அம்பறாத்தூணிகளையும் வருணன் கொடுத்தான். பிறகு ஒரு பெரும் குரங்கைக் கொடியில் கொண்டு தெய்வீக ஆயுதங்களால் நிரம்பிய ஒரு ரதத்தையும் கொடுத்தான். அந்த ரதத்தில் பூட்டப்பட்டிருந்த குதிரைகள், பஞ்சு போன்ற மேகக்கூட்டங்களின் வெள்ளியைப் போன்ற வெண்மையான நிறத்தில், கந்தர்வ லோகத்தில் பிறந்து, தங்க சேணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, வேகத்தில் காற்றுக்கும் மனத்திற்கும் ஈடாக இருந்தன. போருக்காகவே தயார் செய்யப்பட்டு, ஆயுதங்களால் நிரப்பப்பட்டு, தேவர்களாலும், அசுரர்களாலும் அழிக்க முடியாதபடி அந்த தேர் இருந்தது. அது பெரும் பிரகாசம் கொண்டதாக இருந்தது. அதன் சக்கரங்களின் ஒலி மிகச்சிறந்ததாக இருந்தது. அதைக் கண்ட அனைத்து உயிர்களின் இதயங்களையும், மகிழ்ச்சியால் நிறைத்தது.

அது படைப்புத் தலைவர்களில் ஒருவரும், பிரபஞ்சத்தின் வடிவமைப்பாளனுமான விஸ்வகர்மாவால் கடும் ஆன்ம தவத்திற்குப் பிறகு செய்யப்பட்டது. அது யாராலும் நெடுநேரம் பார்க்கத்தகாதவாறு சூரியனைப் போன்ற பெரும் பிரகாசத்துடன் இருந்தது. இந்த ரதத்தில் இருந்துதான் தலைவன் சோமன் தானவர்களை அழித்தான். மாலை நேர மேகம் மறையும் சூரியனின் ஒளியைக் கொண்டு பிரகாசிப்பது போல அது ஒளிரும் அழகுடன் இருந்தது. அது தங்க நிறத்துடன் அழகும் கூடிய அற்புதமான கொடி மரத்தைக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் கொடி மரத்தில் ஒரு தெய்வீகக் குரங்கு {அனுமன்}, சிம்மத்தைப் போன்றோ அல்லது புலியைப் போன்றோ பயங்கரமாக அமர்ந்திருந்தது.

அந்தக் குரங்கு, உயர்ந்த இடத்தில் அமர்ந்து கொண்டு சற்று குனிந்து, கண்டது அனைத்தையும் எரிப்பது போல இருந்தது. மேலும் அந்தக் (மற்ற) கொடிகளில் பல பெரும் மிருகங்கள் இருந்தன, அதன் கர்ஜனைகளும் கதறல்களும் எதிரி வீரர்களை மயக்கமடையச் செய்யும் வகையில் இருந்தன. பிறகு அர்ஜுனன், போர்க்கவசம் அணிந்து, கையில் வாளை எடுத்துக் கொண்டு, விரல்களுக்கு தோலாலான கையுறைகளை அணிந்து, பல கொடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த ரதத்தை வலம் வந்து, தேவர்களுக்குப் பணிந்து, அறம் சார்ந்த மனிதன், தெய்வீக ரதம் சொர்க்கத்திற்குச் கொண்டு செல்வது போல அதன்மீது ஏறி சென்றான். பிறகு ஹுதாசனனைப் {அக்னியைப்} பணிந்த பெரும் சக்தி கொண்ட பார்த்தன் {அர்ஜுனன்}, வில்லை {காண்டிபத்தை} எடுத்து, அதன் நாணை பலமாகச் சுண்டிவிட்டான். அதனால் {காண்டிபத்தால்} ஏற்பட்ட ஒலி, அதைச் சுண்டிய பாண்டவனையே {அர்ஜுனனையே} பயத்தால் நடுங்க வைத்தது.

ரதத்தையும், வில்லையும், இரு வற்றாத அம்பறாத்தூணிகளையும் அடைந்த பிறகு அந்தக் குந்தியின் மகன் {அர்ஜுனன்} மிகவும் மகிழ்ந்து அந்தக் காரியத்திற்குத் துணை புரியத் தன்னைத் தகுதிவாய்ந்தவனாக நினைத்தான். பிறகு பவகன் {அக்னி}, சக்கரத்தின் நடுவில் உள்ள துளையில் இரும்பு கழியை இணைந்து, அந்தச் சக்கரத்தைக் கிருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்தான். அது நெருப்பு உமிழும் ஆயுதமாக {சக்கராயுதமாக} இருந்தது. அது அவனுக்குப் {கிருஷ்ணனுக்குப்} பிடித்தமான ஆயுதமானது. அந்த ஆயுதத்தை அடைந்த கிருஷ்ணனும் அந்தப் பணியை முடிக்க சமமானவனாக இருந்தான்.

பிறகு பவகன் {அக்னி} கிருஷ்ணனிடம், "ஓ மதுவைக் கொன்றவனே, இதைக் கொண்டு நீ மனிதர்களாக இல்லாத பெரும் எதிரிகளையும் சந்தேகமற அழிக்க முடியும். இந்த {சக்கர} ஆயுதத்தைக் கொண்டு, சந்தேகமற, போர்க்களத்தில் இருக்கும் மனிதர்களையும், தேவர்களையும், ராட்சசர்களையும், பிசாசங்களையும், தைத்தியர்களையும், நாகர்களையும் விட

மேன்மையுடையவனாக இருப்பாய். இதைக் கொண்டு நீ யாரை வேண்டுமானாலும் அடிக்க முடியும். ஓ மாதவா {கிருஷ்ணா}, போர்க்களத்தில் உன்னால் உனது எதிரிகள் மேல் ஏவப்படும் இந்த ஆயுதம், பொறுக்க முடியாததாக இருந்து, அந்த எதிரியைக் கொன்று மீண்டும் உனது கைகளுக்கே திரும்பும்," என்றான். பிறகு வருணன், கிருஷ்ணனிடம் கௌமோதகி {Kaumodaki} எனும் கதாயுதத்தைக் கொடுத்தான்.

அது அனைத்து தைத்தியர்களையும் கொல்லும். ஏவப்படும் போது அது இடியைப் போன்ற பெரும் ஒலியை எழுப்பும். பிறகு, அர்ஜுனனும், அச்யுதனும் {கிருஷ்ணனும்} பவகனிடம் {அக்னியிடம்} பெரும் மகிழ்ச்சியுடன், "ஓ மேன்மையானவனே, இந்த ஆயுதங்களைத் தரித்து, இதன் பயனை உணர்ந்து, கொடிகளும் கொடிக்கம்பங்களுடனும் கூடிய ரதங்களைப் பெற்ற நாங்கள் இப்போது, நாகனைக் {தனது நண்பன் தகூகனைக்} காக்க சண்டையிட விரும்பும் இடியைத் தாங்குபவனைத் {இந்திரனைத்} தவிர்த்து மற்ற அனைத்து தேவர்களையும் அசுரர்களையும் {ஒன்றாக சேர்த்து} எதிர்க்கும் வல்லமையைப் பெற்றிருக்கிறோம். மேலும் அர்ஜுனன், "ஓ பவகா {அக்னியே}, அளவிடமுடியா சக்தி கொண்ட ரிஷிகேசன் {கிருஷ்ணன்} தனது கையில் சக்கரத்துடன் போர்களத்தில் உலவும்போது, மூவுலகில் எதையும் அவனால் இந்த ஆயுதத்தைக் கொண்டு பொசுக்க முடியும். இந்தக் காண்டீபம் எனும் வில்லையும், வற்றாத இந்த இரட்டை அம்பறாத்தூணிகளையும் அடைந்த பிறகு, மூவுலகத்தையும் வெல்ல நான் தயாராக இருக்கிறேன். ஆகையால், ஓ தலைவா {அக்னி}, நீ விரும்பியவாறு, உனது நெருப்பை இந்தக் கானகத்தின் அனைத்துப் புறமும் செலுத்தி அனைத்தையும் உட்கொள். நாங்கள் இங்கு உனக்கு உதவி செய்ய இருக்கிறோம்," என்றான் {அர்ஜுனன்}.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இப்படி தசார்ஹாவாலும் {Dasarha - கிருஷ்ணனாலும்}, அர்ஜுனனாலும் சொல்லப்பட்ட அந்த சிறப்பு மிக்க தேவன் {அக்னி}, தனது சக்திக்குகந்த உருவத்தைக் கொண்ட, அந்தக் கானகத்தை எரிக்கத் தாயாரானான். தனது ஏழு சுடர்களால் அதனை அனைத்துப் புறங்களிலும் சூழ்ந்து, யுகத்தின் முடிவில் அனைத்தையும் உட்கொள்ளும் பெரும் உருவத்துடன் அந்த காண்டவ வனத்தை உட்கொள்ள ஆரம்பித்தான். ஓ பாரத குலத்தின் காளையே {ஜனமேஜயா}, அந்தக் கானகத்தைச் சூழ்ந்து அனைத்துப் புறங்களையும் பற்றி மேகங்களைப் போலக் கர்ஜனை செய்த அக்னி அனைத்து உயிரினங்களையும் நடுங்கச் செய்தான். ஓ பாரதா {ஜனமேஜயா}, மலைகளின் அரசனான மேரு, தனது மேல்விழும் சூரியனின் கதிர்களால் ஒளிர்வது போல எரியும் அந்தக் கானகமும் ஒளிர்ந்தது.

களத்தில் இறங்கிய இந்திரன் - ஆதிபர்வம் பகுதி 228

(காண்டவ தகா பர்வத் தொடர்ச்சி)

அக்னி காண்டவ வனத்தை எரிக்க ஆரம்பித்தது; கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் கானகத்தில் எதிர் எதிர் பக்கங்களில் நின்று கொண்டு தப்பிக்க நினைத்த உயிரினங்களைக் கொன்றது; நெருப்பு விண்ணுலகை எட்டியது; தேவர்கள் துயருற்றது; தேவேந்திரனிடம் அவர்கள் முறையிட்டது; இந்திரன் களத்தில் இறங்கி கானகத்தைக் காக்கத் துணிந்தது; அக்னியிடம் கோபம் கொண்ட இந்திரன் கடும் மழையைப் பொழிந்தது....

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பிறகு அந்த ரதவீரர்களில் முதன்மையானவர்கள், தங்கள் ரதங்களில் ஏறி, கானகத்தின் எதிர் எதிர் புறங்களில் தங்களை நிறுத்திக் கொண்டு, அந்தக் காண்டவ வனத்தில் வசித்த அனைத்து உயிரினங்களையும் படுகொலை செய்யத் தொடங்கினர். காண்டவ வனவாசி உயிரினங்கள் எந்த இடத்திலெல்லாம் தப்ப நினைத்தனவோ அங்கெல்லாம் அந்தப் பெரும் வீரர்கள் விரைந்தனர் (அவை தப்புவதைத் தடுக்க). நிச்சயமாக அந்த இரு ரதங்களும் ஒன்றாகவே தெரிந்தன. அந்த இருவீரர்களும் கூட ஒருவராகவே தெரிந்தனர். அந்தக் கானகம் அப்படி எரிந்து கொண்டிருந்த போது, நூற்றுக் கணக்கிலும், ஆயிரக்கணக்கிலும் உயிரினங்கள் பயங்கரமான கதறல்களை எழுப்பி எல்லா திசைகளிலும் ஓடின. சிலவற்றிற்கு குறிப்பிட்ட உறுப்புகள் எரிந்திருந்தன. சில அதிகமான வெப்பத்தால் பொசுங்கிப் போயின. சில வெளியே வந்தன, சில பயத்தால் ஓடின.

சில உயிரினங்கள் தங்கள் குட்டிகளையும், சில பெரும் பாசத்தால் தங்கள் தாய் தந்தையரையும், தமையன்களையும் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு, யாரையும் கைவிட முடியாமல், அன்புக்குரியவர்களுடன் சேர்ந்து அமைதியாக இறந்தன. பல மிருகங்கள் தங்கள் உதடுகளைக் கடித்துக் கொண்டு மேலெழுந்தவாரியாக எழுந்து, விரைவில் நெருப்பாக கீழே விழுந்தன. சில தரையில் உருண்டு இறக்கைகளும், கண்களும், பாதங்களும் பொசுங்கப்பட்டு எரிந்து இறந்தன. உயிரினங்கள் அனைத்தும் விரைவில் அழிந்து கொண்டிருந்தன. அந்தக் கானகத்தின் குளங்களும் ஏரிகளும் நெருப்பால் சுடப்பட்டு கொதிக்க ஆரம்பித்தன; அதிலிருந்த மீன்களும் ஆமைகளும் அனைத்தும் அழிந்தன. அந்த கானகவாழ் உயிர்களின் பெரும் படுகொலையைக் கண்ட போது, எரிந்த பல மிருகங்களின் உடல்கள் அனைத்தும், நெருப்பே பல ரூபம் எடுத்ததனால் அப்படி ஆனது போல இருந்தது. இறகுகளைக் கொண்டு பறந்து தப்பிக்க நினைத்த பறவைகள், அர்ஜுனனின் கணைகளால் துண்டுகளாக அறுக்கப்பட்டு, தரையில் எரியும் பூதத்தில் விழுந்தன. அர்ஜுனனின் கணைகளால் துளைக்கப்பட்ட பறவைகள் எல்லாபுறங்களில் இருந்தும் எரியும் காட்டுக்குள் சத்தமான ஓலங்களுடன் விழுந்தன. கணைகளால் தாக்குண்ட அக்கானக வாசிகள் மிகுந்த சத்தமாக ஓலமிடவும் கதறவும் ஆரம்பித்தன. அங்கே எழுந்த ஓலம் (பழங்காலத்தில்) பாற்கடலைக் கடைந்த போது ஏற்பட்ட பயங்கரமான ஓலம் போல இருந்தது. சுடர் விட்டும் எரியும் அந்தப் பெரும் நெருப்பின் சுடர்கள் வானத்தை எட்டின. அப்படி வானத்தை எட்டிய சுடர்களால் தேவர்களும் பெருந்துன்பத்துக்கு உள்ளாகினர். பிறகு அந்த சிறப்புவாய்ந்த சொர்க்கவாசிகள் அனைவரும் சேர்ந்து உடலெல்லாம் ஆயிரம் கண் கொண்டவனும், நூறு வேள்விகள் செய்வனும், அசுரர்களைக் கொண்டவனுமான தங்கள் தலைவனிடம் (இந்திரனிடம்) சென்றனர். இந்திரனை அணுகிய அந்தத் தேவர்கள், "ஓ மரணமற்றவர்களின் தலைவா, ஏன் அக்னி கீழிருக்கும் உயிரினங்களை எரிக்கிறான்? உலகத்தின் முடிவுக்கான நேரம் வந்துவிட்டதா?" என்று கேட்டனர்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "தேவர்களின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டும், அக்னியின் செயலை தானே கண்ட விரித்திரனைக் (Vritra) கொன்றவன் (இந்திரன்), காண்ட வனத்தைப் பாதுகாக்கக் கிளம்பினான். பிறகு தேவர்களின் தலைவனான வாசவன் (இந்திரன்), முடி வானத்தையும் அனைத்து வகையான மேகங்களாலும் மறைத்து, அந்த எரியும் காட்டின் மேல் மழையைப் பொழிய

ஆரம்பித்தான். இந்திரனால் கட்டளையிடப்பட்ட அந்த நிறை அதிகமான மேகங்கள் நூற்றுக்கணக்கிலும் ஆயிரக்கணக்கிலும் வந்து, போர் ரதங்களில் இருக்கும் கொடிக்கம்பத்தைப் போன்ற கனமுடைய அடர்த்தியான மழையை காண்டவ வனத்தின் மீது பொழிந்தன. ஆனால் அந்த மழையும் பாதி வானத்தில் வந்து கொண்டிருக்கும் போதே, அந்தக் காட்டிலிருக்கும் நெருப்பின் வெப்பத்தால் மிகவும் வற்றியது. ஆகையால் அந்த மழையின் நீர் கீழே இருக்கும் நெருப்பை அடையவே இல்லை. பிறகு நழுச்சியைக் கொன்றவன் (இந்திரன்), அக்னியிடம் கோபம் கொண்டு, பெரும் நிறை கொண்ட மேகங்களை அங்கே சேகரித்து, கடும் மழையை பொழிந்தான். பிறகு அந்த அடர்த்தியான மழையால், நெருப்பு கட்டுக்குள் அடங்கியது. மேலே மேகங்களுடன் அந்தக் கானகமே புகையாலும், மின்னல் வெட்டாலும், நிறைந்து பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமாக இருந்தது.

இந்திரன் அர்ஜுனன் மோதல் - ஆதிபர்வம் பகுதி 229

(காண்டவ தகா பர்வத் தொடர்ச்சி)

இந்திரனுக்கும் அர்ஜுனுக்கு நடந்த மோதல்; இந்திரன் அர்ஜுனனை நினைவை இழக்கச் செய்தது; தகூகன் மனைவியின் தந்திரம்; இந்திரன் தனது நண்பனின் மகனைக் காக்க நினைப்பது; தகூகன் மகன் தப்பிப்பது; நாகர்கள், கருடர்கள், அசுரர்கள், ராட்சசர்கள் ஆகியோருடன் கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் மோதியது; தேவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து கிருஷ்ணனுடன் அர்ஜுனனுடனும் மோதியது; தேவர்கள் இந்திரனிடம் தஞ்சம் புகுந்தது; இந்திரன் மீண்டும் தாக்கியது;

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பிறகு பாண்டுவின் மகனான விபத்சு (Vibhatsu-அர்ஜுனன்), அற்புதமான ஆயுதங்களை அழைத்து, இந்திரனால் உண்டாக்கப்பட்ட மழையைத் தடுத்தான். அளவற்ற ஆன்மா கொண்ட அர்ஜுனன், சந்திரன் முடுபனியால் சுற்று வட்டாரத்தை மறைப்பதைப் போல தனது ஆயுதங்களால் காண்டவ வனத்தை மறைத்தான். அந்தக் கானகத்திற்கு மேலிருந்த வானம் இப்படி அர்ஜுனனின் கணைகளால் மறைக்கப்பட்ட பிறகு, கீழே இருந்த எந்த உயிரினத்தாலும் தப்ப முடியவில்லை. அந்தக் கானகம் அப்படி எரிந்து கொண்டிருக்கும்போது, நாகர்கள் தலைவன் தகூகன் அந்த இடத்தில் இல்லை. அவன் அந்த நேரத்தில் குருகோத்திரக் களத்திற்குச் சென்றிருந்தான்.

ஆனால், தகூகனின் பெரும் பலம் வாய்ந்த மகன் அஸ்வசேனன் (Aswasena) அங்கிருந்தான். அவன் நெருப்பில் இருந்து தப்பிக்க பெரும் முயற்சிகளை எடுத்தான்., ஆனால் அர்ஜுனனின் கணைகளால் அடைக்கப்பட்டதால், எந்த வழியையும் அவனால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அப்போது ஒரு

பாம்பின் மகளாகிய அவனது தாய், அவனை முதலில் விழுங்கி அவனைக் காக்க நினைத்தாள், அவனது தாய் முதலில் அவனது தலையை விழுங்கினாள். பிறகு அவனது வாலை விழுங்கினாள். தனது மகனின் வாலை விழுங்கிக் கொண்டிருக்கும்போதே அந்தக் கடற்பாம்பு (அஸ்வசேனனின் தாய்) (பூமியில் இருந்து) எழுந்தாள். ஆனால் அவள் தப்புவதைக் அர்ஜுனன் கண்டு, தனது கூரிய நுணுக்கமான கணையால் அவளது உடலில் இருந்து தலையைக் கொய்தான். இவற்றையெல்லாம் கண்ட

இடியைத் தாங்கும் இந்திரன், தனது நண்பனின் மகனைக் காக்க எண்ணி, கடும் காற்றை எழுப்பி, அர்ஜுனனை நினைவு தவற வைத்தான். கிடைத்த அந்த கணநேரத்தில் அஸ்வசேனன் தப்புவதில் வெற்றியடைந்தான். மாயசக்தியின் வெளிப்பாட்டைக் கண்ட அர்ஜுனன், பாம்பால் ஏமாற்றப்பட்டு பெரும் கோபம் அடைந்தான். முன்னும் பின்னுமாக உடன் சென்று வான் வழியாகத் தப்பிக்க நினைத்த அனைத்து விலங்குகளையும், இரண்டாகவும், மூன்றாகவும், பல துண்டுகளாகவும்

வெட்டிப் போட்டான். கோபம் கொண்ட விபத்சுவம் (அர்ஜுனனும்), அக்னியும், வாசுதேவனும் (கிருஷ்ணனும்), ஏமாற்றுத் தனமாகத் தப்பிய அந்தப் பாம்பை, "நீ எப்போதும் புகழ்மைய மாட்டாய்", என்று சபித்தனர்.

தன்னை ஏமாற்றிய அந்த நிகழ்வை நினைத்த ஜிஷ்ணு (Jishnu-அர்ஜுனன்) மிகுந்த கோபம் கொண்டு கணைகள் எனும் மேகத்தால் வானத்தை மறைத்து, ஆயிரம் கண்கள் உடையவனிடம் (இந்திரனிடம்) மோத முற்பட்டான். தேவர்கள் தலைவனும் அர்ஜுனனின் கோபத்தைக் கண்டு, அவனுடன் மோத முற்பட்டு, தனது கடும் ஆயுதங்களை வீசி, வானத்தின் பெரும் பகுதியை மறைத்தான். பிறகு மிகுந்த கர்ஜனையோடு இருந்த காற்று, பெருங்கடல்களைக் கலக்கி, வேகமான நீரோட்டம் கொண்ட பெரும் மேகத் திரள்களை மொத்தமாகக் கொண்டு வந்தது. அந்த மேகத்திரள்கள் இடியையும், பயங்கரமான மின்னல்வெட்டுகளையும் வெளியிட்டன.

பிறகு, காரணங்களின் அறிவு கொண்ட அர்ஜுனன், அந்த மேகங்களை விலக்க, வயவ்யா (Vayavya) என்ற அற்புதமான ஆயுதத்தை அதற்கு உரிய மந்திரங்களுடன் செலுத்தினான். அந்த ஆயுதத்தால், இந்திரனுடைய இடியின் சக்தியும் மற்றும் அந்த மேகங்களும் அழிக்கப்பட்டன. வேகமான நீரோட்டம் கொண்ட மழையால் நிறைந்த அந்த மேகங்கள் அனைத்தும் வற்றச் செய்யப்பட்டன. அங்கே விளையாடிக் கொண்டிருந்த மின்னலும் அகற்றப்பட்டது. சிறிது நேரத்திலேயே வானம் தூசுகள் மற்றும் இருள் அற்று காணப்பட்டது. அருமையான குளிர்ந்த தென்றல் வீசியது. சூரியத்தட்டு இயல்பு நிலைக்குத் திரும்பியது.

பிறகு தெளிந்த நெய்யை உண்பவன் (அக்னி), தடை செய்ய யாரும் இல்லாததால், பல உருவங்களை எடுத்து, உயிரினங்களின் உடலில் இருந்து கசிந்த கொடிப்புகளை தெறிக்க வைத்து, அவனது அனைத்துச் சுடர்களையும் வெளியிட்டு பிழம்பாக எரிந்து, பிரபஞ்சத்தையே தனது கர்ஜனையால் நிறைத்தான். அற்புதமான இறகுகள் கொண்ட கருட குலத்தைச் சேர்ந்த எண்ணிலடங்கா பறவைகள், அந்தக் காடு கிருஷ்ணனாலும் அர்ஜுனனாலும் பாதுகாக்கப்படுவதைக் கண்டு, அந்த வீரர்களைத் தங்கள் இடிபோன்ற இறக்கைகளாலும், அலகுகளாலும், கூரிய நகங்களாலும் அடிக்க விரும்பி பெருமையுடன் வானில் இருந்து கீழிறங்கின. நெருப்பைக் கக்கும் முகம் கொண்ட எண்ணிலடங்கா நாகர்களும் மேலிருந்து கீழிறங்கி அர்ஜுனனை அணுகி, எந்நேரமும் கொடும் விஷத்தைக் கக்கிக் கொண்டிருந்தன.

கவண்களையும் (catapults), ஏவுகணைகளையும் எடுத்துக் கொண்டு, கிருஷ்ணனையும் பார்த்தனையும் தாக்க வந்தனர்.

ஆனால், அவர்கள் ஆயுதங்களை மழையெனச் சரியாகப் பொழிந்தாலும், விபத்சு அவர்களுக்கு நிந்தனை செய்யும் வகையில் பதில் சொல்லி, அவர்களது தலையைத் தனது கூரிய கணைகளால் அடித்தான்.

எதிரிகளைக் கொல்லும், பெரும் சக்தி கொண்ட கிருஷ்ணனும் தைத்தியர்களையும், தானவர்களையும் தனது சக்கரத்தால் படுகொலை செய்தான். அளவிலா பலம் கொண்ட பல அசுரர்கள், கிருஷ்ணனின் கணைகளால் துளைக்கப்பட்டும், சக்கரத்தின் வலுவால் தாக்கப்பட்டும், தனித்து விடப்பட்டு வழிதவறி கிடக்கும் அனாதைக் குழந்தையைப் போல அலைகளின் கடுமை கொண்ட கரையில் அசைவற்று கிடந்தனர். பிறகு தேவர்கள் தலைவனான சக்ரன் {இந்திரன்}, தனது வெள்ளைக் குதிரையில் ஏறி. அந்த வீரர்களிடம் விரைந்து, பொய்க்காத தனது இடி ஆயுதத்தை எடுத்து பெரும் பலத்துடன் வீசினான். பிறகு அந்த அசுரர்களைக் கொல்பவன் {இந்திரன்}, தேவர்களிடம், "இந்த இருவரும் கொல்லப்பட்டனர்", என்று சொன்னான். கடுமையான இடி ஆயுதத்தை இந்திரன் வீசப்போவதைக் கண்ட தேவர்கள் ஆளாளுக்கு அவர்களுடைய ஆயுதங்களை எடுத்துக் கொண்டனர். ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, யமன் {Yama} மரணத்தைக் கொடுக்கும் கதாயுதத்தையும், குபேரன் {Kuvera} முள் கதாயுதத்தையும், வருணன் {Varuna} சுருக்கு கயிறையும், அழகிய ஏவுகணையையும், ஸ்கந்தன் {கார்த்திகேயன்} {முருகன்} தனது வேலும் எடுத்துக் கொண்டு மேரு மலையென அசையாது நின்றார்கள். அஸ்வினி {Aswins} தேவர்கள் தங்கள் கரங்களில் பிரகாசமிக்க செடிகளுடன் நின்றனர். தத்ரி {Dhatri} தனது கையில் வில்லுடனும், ஜெயா {Jaya} தனது கையில் கதையுடனும், பெரும் பலம் கொண்ட துவஷ்திரி {Tvashtri} கோபம் கொண்டு பெரும் மலையைத் தூக்கிக் கொண்டும், சூரியன் {Surya} பிரகாசமான கணையுடனும், மிரித்யு {Mrityu} போர்க்கோடரியுடனும், ஆர்யமான் {Aryaman} கூர்முனை கொண்ட கனத்த தடியுடனும், மித்ரன் {Mitra} கத்தி போன்ற கூர்மையுடைய சக்கரத்துடனும் அங்கே நின்றனர். ஓ ஏகாதிபதியே {ஜனமேஜயா}, புஷா {Pusha}, பகா {Bhaga}, சாவித்ரி {Savitri} ஆகியோர் கைகளில் விற்களும், வளைந்த பட்டா கத்திகளும் கொண்டு, கோபத்துடன் கிருஷ்ணனிடமும் பார்த்தனிடம் {அர்ஜுனனிடமும்} விரைந்தனர். ருத்ரர்களும், வசுக்களும், பலம்வாய்ந்த மருதர்களும், விஸ்வதேவர்களும், சத்யஸ்களும் தங்கள் சக்தியாலேயே பிரகாசமாக இருக்கும் மற்ற பல தேவர்களும் கைகளில் பல ஆயுதங்களுடன் அந்த உயர்ந்த மனிதர்களான கிருஷ்ணனிடமும் பார்த்தனிடமும் {அர்ஜுனனிடமும்} அவர்களை அடித்து வீழ்த்த விரைந்தனர். விரைவில் ஏதோ நிகழப் போவதை முன்னறிவிக்குமாறு அந்தப் பெரும் மோதல் இருந்தது. பல உயிர்களின் உணர்வுகள் அங்கே கொள்ளை போவது தெரிந்தது. பிரபஞ்ச கலைப்புக்கான நேரம் வந்ததைப் போல அப்போது காட்சியளித்தது. ஆனால், அச்சமற்ற போரில் தோல்வியுறாத அர்ஜுனனும் கிருஷ்ணனும், மோதத் தயாராக இருக்கும் சக்ரனையும் {இந்திரனையும்} தேவர்களையும் கண்டு, கைகளில் வில்லுடன் அமைதியாகக் காத்திருந்தனர்.

போரில் நிபுணத்துவம் பெற்ற அந்த வீரர்கள், பெரும் கோபம் கொண்டு அந்த தேவர்களை நோக்கி முன்னேறி, இடியைப் போன்ற தங்கள் கணைகளைத் தொடுத்தனர். தொடர்ச்சியாக கிருஷ்ணனாலும் அர்ஜுனனாலும் தாக்கப்பட்ட அந்தத் தேவர்கள், கடைசியாக அச்சமுற்று போர்க்களத்தை விட்டு அகன்று, இந்திரனின் பாதுகாப்பைக் கோரினர். வானில் சாட்சிகளாக நின்று கொண்டிருந்த முனிவர்கள், கிருஷ்ணனிடமும் அர்ஜுனனிடமும் தோல்வியுற்ற தேவர்களைக் கண்டு அச்சரியமடைந்தனர். அவர்களது வீரத்தைத் தொடர்ச்சியாக சாட்சியாகக் கண்ட சக்ரன் {இந்திரன்} அவர்களிடம் பெரும் திருப்தி கொண்டு, மீண்டும் தாக்குதல் நடத்த விரைந்தான். பிறகு, பகனைத் தண்டித்தவன் {இந்திரன்} இடது கையாலும் வில்லின் நாண் இழுக்க வல்ல அர்ஜுனனின் வீரத்தை உறுதி செய்ய நினைத்து, கற்களை மிக அடர்த்தியான மழையாகப் பொழிந்தான். பெரும் கோபம் கொண்ட அர்ஜுனன் தனது கணைகளை அடர்த்தியான மழையாகப் பொழிந்தான். பிறகு, நூறு வேள்விகளைச் செய்தவன் {இந்திரன்}, தனது கல் மழை தடுக்கப்பட்டதைக் கண்டு, இன்னும் அடர்த்தியாகக் கற்களைப் பொழிந்தான். ஆனால் பகனைத் தண்டித்தவனின் மகன் {அர்ஜுனன்} அந்தக் கல் மழையைத் தனது வேகமான கணைகளால் தடுத்து தனது தந்தையைத் திருப்தி செய்தான்.

பிறகு பாண்டுவின் மகனை அடிக்க நினைத்த சக்ரன் {இந்திரன்}, மந்தர மலையின் சிகரம் ஒன்றைத் தனது கையால் பெயர்த்தெடுத்து, அவன் {அர்ஜுனன்} மீது வீசினான். ஆனால், அர்ஜுனன், நெருப்பு வாய் கொண்ட தனது வேகமான கணைகளால், அந்த மலைச் சிகரத்தை ஆயிரம்

துண்டுகளாக ஆக்கினான். வானிலிருந்து விழுந்த அந்த மலைத்துண்டுகளைப் பார்ப்பதற்கு, ஏதோ தூரியனும், சந்திரனும், கோள்களும் தங்கள் இடத்திலிருந்து நகர்ந்து பூமியை நோக்கி விழுந்து கொண்டிருப்பதைப் போலத் தோன்றியது. அந்தப் பெரும் சிகரம் அந்த கானகத்தில் விழுந்து, காண்ட வனத்தில் வசித்த எண்ணிலடங்கா உயிரினங்களை அழித்தது.

"அர்ஜுனா! என்னைக் காப்பாற்று," என்றான் மயன்!

ஆதிபர்வம் பகுதி 230

(காண்டவ தகா பர்வத் தொடர்ச்சி)

கிருஷ்ணன் பல உயிரினங்களைக் கொன்றது; தேவர்கள் பின்வாங்கியது; இந்திரனுக்கு ஒரு அருபக் குரல் எச்சரித்தது; மயன் தப்புவதை கிருஷ்ணன் கண்டது; மயனை அர்ஜுனன் காத்தது; அர்ஜுனன் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு அக்னியும் அவனை விட்டுவைத்தது.

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பிறகு அந்த காண்டவ வன வாசிகளான, தானவர்கள், ராட்சசர்கள், நாகர்கள், ஓநாய்கள், கரடிகள் மற்றும் மற்ற காட்டு விலங்குகள், மதம் கொண்ட யானைகள், புலிகள், பிடரி மயிர் கொண்ட சிங்கங்கள், மான்கள், நூற்றுக்கணக்கான எருமைகள், பறவைகள், பலதரப்பட்ட மற்ற உயிரினங்கள் அனைத்தும் விழுந்து கொண்டிருக்கும் கற்களால் பயந்து, மிகுந்த துயரத்துக்கு உள்ளாகி எல்லாப்புறங்களிலும் பறக்க ஆரம்பித்தனர். அவை (எல்லாப்புறமும் பற்றி எரியும்) கானகத்தையும், ஆயுதத்துடன் தயாராக நிற்கும் கிருஷ்ணனையும், அர்ஜுனனையும் கண்டன.

தெளிவாகக் கேட்கும் பயங்கரமான சத்தங்களால் பயம் கொண்ட அந்த உயிரினங்கள் தங்கள் நகரும் சக்தியை இழந்தன. பல இடங்களில் கானகம் பற்றி எரிவதையும், தனது ஆயுதங்களுடன் தங்களைத் தாக்கத் தயாராக நிற்கும் கிருஷ்ணனையும் கண்ட அவை, அச்சத்துடன் கதறின. அந்தப் பயங்கர ஆரவாரத்தாலும், நெருப்பின் சீற்றத்தாலும், அந்த மொத்தச் சுற்றுப்புறமே எச்சரிக்கும் மேகங்களைப் போல சத்தம் நிறைந்ததாக இருந்தது. கரிய நிறம் கொண்ட, பலம் நிறைந்த கேசவன் (கிருஷ்ணன்) அவற்றை அழிக்க, தீ கக்கும் சுய சக்தியாலேயே பிரகாசமான தனது பெரிய சக்கரத்தைச் சுழற்றி

வீசினான். தானவர்களும் ராட்சசர்களும் அடங்கிய அந்தக் கானகவாசிகள், அந்த ஆயுதத்தால் தாக்கப்பட்டு, நூறு துண்டுகளாக வெட்டப்பட்டு, அக்னியின் வாயில் விழுந்தனர். கிருஷ்ணனின் சக்கரத்தால் சிதைக்கப்பட்ட அந்த அசுரர்கள், அவர்களது கொடிப்பிலும் ரத்தத்தில் நனைந்து மாலை நேர மேகங்கள் போல இருந்தனர். ஓ பாரதா (ஜனமேஜயா), அந்த விருஷணி குலத்தவன் (கிருஷ்ணன்) மரணமே அங்கு நேராக வந்து நடப்பது போல, பிசாசங்களையும், பறவைகளையும், நாகர்களையும் மற்ற விலங்குகளையும் ஆயிரக்கணக்கில் கொன்று நகர்ந்து கொண்டிருந்தான். எதிரிகளைக் கொல்பவனான கிருஷ்ணனின் கரங்களில் இருந்து தொடர்ந்து வீசப்பட்ட அந்தச் சக்கரம், எண்ணிலடங்கா உயிரினங்களைக் கொண்டு மறுபடி மறுபடி அவன் கரங்களுக்கே திரும்பிக் கொண்டிருந்தது. படைக்கப்பட்ட அனைத்து உயிர்களின் ஆன்மாவான கிருஷ்ணனின் உருவமும் முகமும், அவன் பிசாசங்களையும், நாகர்களையும், ராட்சசர்களையும் கொன்று கொண்டிருக்கும்போது பார்ப்பதற்கு மிக்கடுமையாக இருந்தது. அங்கே கூடியிருந்த தேவர்களில் யாரும் கிருஷ்ணனையோ அர்ஜுனனையோ வீழ்த்த முடியவில்லை. கிருஷ்ணன் மற்றும் அர்ஜுனன் ஆகியோரின் பலத்தால் எரிந்து கொண்டிருந்த கானகத்தை இனி காக்க முடியாது என்று கண்ட தேவர்கள், காட்சியில் இருந்து மறைந்தார்கள். பிறகு, ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயனே), நூறு வேள்விகளைச் செய்தவன் (இந்திரன்), தேவர்கள் பின்வாங்கியதைக் கண்டு, மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து, கிருஷ்ணனையும், அர்ஜுனனையும் பாராட்டினான். தேவர்கள்

சண்டையிடுவதைக் கைவிட்டதும், உருவமற்ற ஒலி (அசரீரி), நூறு வேள்விகளைச் செய்தவனிடம் (இந்திரனிடம்) ஆழமாகவும் சத்தமாகவும், "உனது நண்பனான பாம்புகளின் தலைவன் தகூகன் கொல்லப்படவில்லை! காண்டவ வனம் எரியூட்டப்படும் முன்பே அவன் குருகூஷத்திரத்திற்குப் பயணப்பட்டுவிட்டான். ஓ வாசவா (இந்திரா), வாசுதேவனும் (கிருஷ்ணனும்), அர்ஜுனனும் போர்க்களத்தில் யாராலும் வீழ்த்தப்பட முடியாதவர்கள் என்பதை எனது வர்த்தைகளால் அறிந்து கொள்! அவர்கள் (கிருஷ்ணனும், அர்ஜுனனும்) சொர்க்கவாசிகளால் கேள்விப்பட்டபடும் பழங்காலத்தின் தெய்வங்களான நரனும் நாராயணனும் ஆவர்! அவர்களது சக்தியையும் வீரத்தையும் பற்றி நீ அறிவாய். போர்க்களத்தில் வெல்லப்பட முடியாத அந்த பழைய முனிவர்களில் சிறந்தவர்கள், உலகத்தில் யாராலும் வெல்லப்பட முடியாதவர்கள்! அவர்கள் தேவர்களாலும் அசுரர்களாலும், யக்ஷர்களாலும், ராட்சசர்களாலும், கந்தர்வர்களாலும், மனிதர்களாலும், கிண்ணரர்களாலும், நாகர்களாலும் மதிக்கப்பட வேண்டியவர்கள்.

ஆகையால், ஓ வாசவா (இந்திரா), அனைத்து தேவர்களுடன் சேர்ந்து நீயும் இந்த இடத்தை விட்டுச் செல்வதுதான் உனக்குத் தகும். காண்டவத்தின் அழிவு விதியால் நிர்ணயிக்கப்பட்டது!", என்றது. பிறகு இறவாதவர்களின் தலைவன் (இந்திரன்) அந்த வார்த்தைகளை உண்மை என்று ஏற்று, தனது கோபத்தையும் பொறாமையையும் கைவிட்டு, சொர்க்கத்திற்குத் திரும்பினான். ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயனே), சொர்க்கவாசிகள், சிறப்புமிகூந்த இந்திரன் சண்டையைக் கைவிட்டதைக் கண்டு, அவனைத் தங்கள் அனைத்து படைவீரர்களுடன் தொடர்ந்தனர். பிறகு, அந்த வீரர்களான வாசுதேவனும் (கிருஷ்ணனும்), அர்ஜுனனும், தேவர்கள் பின்வாங்குவதைக் கண்டு சிம்மகர்ஜனை செய்தனர். ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயா), இந்திரன் காட்சியை விட்டு அகன்றதும், கேசவனும் (கிருஷ்ணனும்), அர்ஜுனனும் மிகுந்த மகிழ்ச்சி கொண்டனர். பிறகு அந்த வீரர்கள், அந்தக் கானகம் எரிவதற்கு அச்சமற்று துணை புரிந்தார்கள். காற்று மேகங்களை சிதற வைப்பது போல, அர்ஜுனன் தேவர்களைச் சிதற வைத்தான். அந்தக் கானகத்தில் வசித்த எண்ணற்ற உயிர்களைத் தனது கணை மழையால் கொன்றான். அர்ஜுனனின் கணைகளால் வெட்டப்பட்ட கணக்கற்ற உயிர்களில் ஒன்று கூட, அந்த எரியும் கானகத்திலிருந்து தப்ப முடிய வில்லை. சண்டையிடுவதற்கு அப்பாற்பட்டு, அங்கிருந்த பலம்வாய்ந்த உயிர்களில் ஒருவராலும் அர்ஜுனனின் கணை பொய்ப்பதைக் காண முடியவில்லை.. சில நேரங்களில் ஒரு கணையால் நூற்றுக்கணக்கான உயிர்களையும், சில நேரங்களில் ஒரு உயிரை நூற்றுக்கணக்கான கணைகளாலும் துளைத்துக் கொண்டே அர்ஜுனன் தனது தேரில் நகர்ந்தான். உயிரற்ற அந்த விலங்குகள், மரணத்தால் அடிக்கப்பட்டது போல தானாகவே அக்னியின் (நெருப்பு தேவன்) வாயில் விழுந்தன. நதியின் கரைக்குச் சென்றாலும், சமமற்ற தரைக்குச் சென்றாலும், சுடுகாட்டுக்குச் சென்றாலும், எங்கு சென்றாலும் அந்த உயிரினங்கள் வெப்பத்தால் துன்பத்துக்குள்ளாயின. பல விலங்குகள் வலியால் கதறின. யானைகளும், மான்களும், ஒநாய்களும் துன்பத்தால் கதறின. அந்த சத்தங்களைக் கேட்ட கங்கையிலும் கடலிலும் இருந்த மீன்களும், அந்தக் கானகத்தில் வசித்த வித்யாதரர்கள் என்ற பல்வேறு இனங்களும் மிகுந்த அச்சத்துக்கு உள்ளாயின. ஓ பலம் வாய்ந்த கரம் கொண்டவனே (ஜனமேஜயா), அவர்களுடன் தனியாக சண்டைக்கு நின்ற எந்த உயிரினத்தாலேயும் கரிய நிறம் கொண்ட அர்ஜுனனையும், ஜனார்த்தனனையும் (கிருஷ்ணனையும்) காணக்கூட முடியவில்லை. ஹரி (கிருஷ்ணன்) தன்னை நோக்கி விரைந்து வந்த ராட்சசர்களையும், தானவர்களையும், நாகர்களையும் தனது சக்கரத்தால் (சக்கராயுத்தால்) கொன்றான். அந்தச் சக்கரத்தின் வேகமான நகர்தலால் அந்தப் பெரும் உடலில் இருந்த தலைகள் கொய்யப்பட்டு, உயிர் மாய்க்கப்பட்ட அவர்களது உடல்கள் எரியும் நெருப்புக்குள் விழுந்தன. பெரும் அளவிலான சதை, ரத்தம், கொழுப்பு ஆகியவற்றால் பெரும் திருப்திக் கொண்ட சுடர்கள், சுருள்புகை இல்லாமல் பெரும் உயரத்திற்கு எழுந்தன.

பிரகாசமான தாமிரக் கண்களையுடைய ஹுதாசனன் (நெருப்பு கடவுள்), எரியும் நாவுடனும், பெரிய வாயுடனும், நெருப்புப் போன்ற கூந்தலுடனும் இருந்தான். கிருஷ்ணன் மற்றும் அர்ஜுனனின் உதவியால், தேன் ஊற்றைக் குடிப்பது போல விலங்குகளின் கொழுப்பைக் குடித்து மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தான். பெரும் திருப்தியடைந்த அக்னி பெரும் இன்பம் அடைந்தான். தகூகனின் வசிப்பிடத்திலிருந்து மயன் (Maya) எனும் அசுரன் தப்புவதை மதுவைக் கொன்றவன் (கிருஷ்ணன்) திடீரெனக் காண நேர்ந்தது. வாயுவை ரதசாரதியாகக் கொண்ட அக்னி, தலையில் ஜடாமுடி

தரித்தவரின் உடலுடன், மேகங்களைப் போல கர்ஜித்து அந்த அசுரனை கண்டு அவனை (மயனை) உட்கொள்ள விரும்பினான்.

அசுரனைக் (மயாசுரனைக்) கண்ட வாசுதவேன் (கிருஷ்ணன்), அவனை அடிக்கத் தயாராக தனது சக்கரத்தை உயர்த்தி பிடித்தபடி நின்றான். பின்னால் அவனை (மாயாசுரனை) எரித்துவிட அக்னி பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அப்போது மயன், "ஓ அர்ஜுனா, என்னிடம் ஓடிவா, என்னைக் காப்பாற்று!" என்றான். இந்த அச்சம் கலந்த குரலைக் கேட்ட அர்ஜுனன், "அஞ்சாதே" என்றான். அர்ஜுனனின் அந்தக் குரல், ஓ பாரதா (ஜனமேஜயா), மயனுக்கு உயிர் கொடுத்தது போல இருந்தது. பிருதையின் (குந்தியின்) கருணை கொண்ட மகன் (அர்ஜுனன்) மயனிடம் அஞ்சுவதற்கு ஒன்றுமில்லை என்று சொன்னதால், தசார்ஹ குலத்தைச் சேர்ந்தவன் (கிருஷ்ணன்), அதற்கு மேல் நழுச்சியின் சகோதரனான மயனைக் கொல்ல விரும்பவில்லை. அக்னியும் அவனை எரிக்கவில்லை."

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இந்திரனால் பாதுகாக்கப்பட கானகத்தை, கிருஷ்ணன் மற்றும் பார்த்தனின் தயவால், அந்த புத்திகூர்மையைக் கொடையாகக் கொண்ட அக்னி பதினைந்து நாட்களுக்கு எரித்தான். கானகம் எரிந்த போது அக்னி அந்தக் கானகவாசிகளில் ஆறு பேரை மட்டுமே விட்டு வைத்தான். அவர்கள் அஸ்வசேனன் (தகஷனின் மகன்), மயன், மற்றும் நான்கு சாரங்கப் பறவைகள் ஆகிய அறுவர் ஆவர்.

மந்தபாலர் - ஜரிதை, லபிதை - ஆதிபர்வம் பகுதி 231

(காண்டவ தகா பர்வத் தொடர்ச்சி)

மந்தபாலர் எனும் முனிவர் கடும் தவம் இருந்து, மேலுலகம் செல்வது; அவருக்கு சந்ததி இல்லாததால், சில இடங்களில் அவருக்கு அனுமதி இல்லாதிருப்பது; சந்ததியைப் பெருக்க அவர் சாரங்கப் பறவையாக மாறி ஜரிதையுடன் கூடுவது; பிறகு லபிதை என்பவளுடன் ஊர்சுற்றுவது; அக்னி காண்டவ வனத்தை எரிக்கப்போகிறான் என்பதை அறிந்து, தனது பிள்ளைகளை ஒன்றும் செய்யக்கூடாது என்று வேண்டுவது.

ஜனமேஜயன், "ஓ அந்தணரே (வைசம்பாயணரே), அப்படி அந்தக் கானகம் எரிக்கப்பட்ட போது, சாரங்கம் என்று அழைக்கப்பட்ட பறவைகளை ஏன் அக்னி உட்கொள்ளவில்லை? இது கானகத்தில் எப்போது நடந்தது? ஓ அந்தணரே, மய தானவனும், அசுவசேனனும் கொல்லப்படாதது எதற்காக என்று நீர் சொல்லிவிட்டீர். ஆனால், சாரங்கங்கள் தப்புவதற்கு என்ன காரணம் என்பதை நீர் சொல்லவில்லை. ஓ அந்தணா, அந்தப் பறவைகள் தப்பியது எனக்கு அற்புதமாகத் தோன்றுகிறது. அந்தக் கொடுமையான காட்டுத்தீயில் அவை ஏன் அழியவில்லை என்பதை எங்களுக்குச் சொல்லுங்கள்," என்று கேட்டான் (ஜனமேஜயன்).

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "ஓ எதிரிகளைக் கொல்பவனே (ஜனமேஜயா), அந்தக் காட்டுத்தீயின் போது அக்னி ஏன் அந்தப் பறவைகள் எரிக்கவில்லை என்பதை நான் உனக்குச் சொல்கிறேன். ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), மந்தபாலர் (Mandapala) என்ற பெயரில் ஒரு பெரும் முனிவர் இருந்தார். அவர் சாத்திரங்களை அறிந்தவராகவும், கடும் தவம் மேற்கொள்பவராகவும், ஆன்மீகத்திற்குத் தன்னை அர்ப்பணித்தவராகவும், அறம் சார்ந்த மனிதர்களில்

முதன்மையானவராகவும் இருந்தார். தங்கள் உயிர்த் திரவத்தை மேல்நோக்கி எழ வைத்த முனிவர்களின் வழியைப் பின்பற்றி அந்த துறவி, ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயா), தனது அனைத்து புலன்களையும் முடிமையான கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்து, கல்விக்கும் அறத்திற்கும் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார். ஆன்மிகத்தின் கரையை அடைந்த பிறகு, ஓ பாரதா (ஜனமேஜயா),

அவர் தனது மனித உருவை விட்டு, பித்ரிக்களின் உலகத்தை அடைந்தார். ஆனால், அங்கே அவரது ஆன்மச் செயல்களுக்கான கனியை (பலனை) அடைவதில் அவர் தோல்வி கண்டார். மரண தேவனைச் சுற்றி உட்கார்ந்திருந்த தேவர்களிடம் இதற்கான காரணத்தை அறிய, "எனது ஆன்மத் தகுதிகளால் இந்த பகுதிகளையெல்லாம் அடைந்துவிட்டதாக நான் கருதிய இந்தப் பகுதிகள் என்னால் ஏன் அடைய முடியாதவையாக இருக்கின்றன. நான் இந்தப் பகுதிகளை அடையக்கூடிய அளவிற்கு அறச் செயல்கள் செய்யவில்லையா? ஓ விண்ணுலகவாசிகளே, ஏன் இந்தப் பகுதிகள் எனக்கு எதிராக மூடப்பட்டிருக்கின்றன! எனது ஆன்ம தவத்தின் கனிகளைப் பெறுவதற்காக நீங்கள் சொன்னதை நான் செய்வேன்", என்று கேட்டார் (மந்தபாலர்).

அதற்கு தேவர்கள், "ஓ அந்தணரே (மந்தபாலரே), மனிதர்கள் பிறக்கும் போதே எந்த செயலுக்காக, எந்தப் பொருளுக்காக கடன்காரர்களாகப் பிறக்கிறார்கள் என்பதைச் சொல்கிறோம், கேளும். அறச்சடங்குகளும், விதிப்படியான கல்வியும், மக்கட்பேறினாலும் மனிதர்கள் பிறவிக் கடனுடன் பிறக்கிறார்கள். அதில் சந்தேகமில்லை. வேள்விகளாலும், ஆன்மிகத் துறவாலும், சந்ததியாலும் (மக்கட்செல்வம்) அந்தக் கடன்கள் அடைபடும். நீர் ஒரு ஆன்மத் துறவி, வேள்விகளும் செய்திருக்கிறீர். ஆனால், உமக்கு சந்ததி கிடையாதே. உமக்கு சந்ததி இல்லாததாலேயே உமக்கு எதிராக இப்பகுதிகள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. அகையால், பிள்ளைகளைப் பெறும்! அப்படிச் செய்தால், நீர் பலதரப்பட்ட இன்பநிலைகள் கொண்ட பகுதிகளை அனுபவிப்பீர். ஒரு மகனே தனது தந்தையை புத் எனும் நரகத்தில் இருந்து மீட்கிறான் என்று வேதங்கள் சொல்கின்றன. ஆகையால், ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே (மந்தபாலரே), சந்ததியைப் பெற முயற்சி செய்யும்," என்றனர்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "விண்ணுலகவாசிகளின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட மந்தபாலர், குறுகிய காலத்தில் எப்படி நிறைந்த மக்கள் செல்வத்தைப் பெறுவது என்பது குறித்து சிந்தித்தார். சிறிது நேரம் சிந்தித்த அந்த முனிவர், படைப்புகளில் பறவைகளே விரைவாக இனவிருத்தி செய்பவை என்பதைக் கண்டார். உடனே அவர் ஒரு சாரங்கப் பறவையாக மாறி, அதே இனத்தில் ஜரிதை (Jarita) என்ற பெயர் கொண்ட ஒரு பெண் பறவையையுடன் உறவு வைத்துக் கொண்டார். அவளிடம் அவர் நான்கு மகன்களைப் பெற்றார். அவர்கள் நால்வரும் வேதம் உரைப்பவர்களாக ஆனார்கள். அவர்கள் முட்டைகளில் இருக்கும்போது, அந்த நான்கு மகன்களையும் அவர்களின் தாயையும் கானகத்தில் விட்டுவிட்டு லபிதையிடம் (Lapita-லபிதை என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்ட மற்றொரு மனைவியிடம்) சென்றுவிட்டார். ஓ பாரதா (ஜனமேஜயா), அந்த மேன்மை மிகுந்த முனிவர் லபிதையின் துணை நாடி சென்று விட்டபிறகு, தனது சந்ததிகளின் மீது பாசம் கொண்ட ஜரிதை மிகவும் சிந்திக்கலானாள்.

தந்தையால் அந்தக் கானகத்தில் அவர்கள் கைவிடப்பட்டாலும், ஜரிதையின் முட்டையிலிருந்த அந்த முனிவரின் (மந்தபாலரின்) குழந்தைகளைக் கைவிடாமல் பாசத்துடன் காத்துவந்தாள். தனது இனத்துக்கே உரிய தாய்ப்பாசத்துன் அவள் (ஜரிதை), அந்தப் பிள்ளைகளைப் பெற்று வளர்த்து வந்தாள். சில காலம் கழித்து, லபிதையுடன் உலவிக் கொண்டிருந்த அந்த முனிவர் (மந்தபாலர்) காண்டவ வனத்தை நோக்கி அதை எரிக்க வரும் அக்னியைக் கண்டார். பிறகு அந்த அந்தணர் மந்தபாலர், அக்னியின் நோக்கத்தை அறிந்து, குழந்தைகளாய் இருந்த தனது பிள்ளைகளையும் நினைத்துப் பார்த்து, பெரும் சக்தி கொண்ட பிரபஞ்சத்தின் பிரதிநிதியான, அந்த நெருப்பு தெய்வத்தை திருப்திப்படுத்தினார். இறகு முளைக்காத தனது பிள்ளைகளுக்கு வார்த்தை சொல்ல விரும்பிய அவர் (மந்தபாலர்) அக்னியிடம், "ஓ அக்னியே, நீயே இந்த உலகங்களின் வாயாவாய்! நீயே வேள்வியில் ஊற்றப்படும் புனித நெய்யைச் சுமந்து செல்பவன்! ஓ (பாவங்களை) சுத்தப்படுத்துபவனே, நீயே அனைத்து உயிர்களின் கூட்டுக்குள்ளும் அருபமாக இருக்கிறாய்! கற்றவர்கள் உன்னை மூன்று தன்மைகள் படைத்த ஒருவனாகச் சொல்கிறார்கள். ஞானமுள்ளவர்கள் உன்னை எட்டு (வாய்கள்) நிலைகள் கொண்டவனாக நினைத்து உனது முன்பிலேயே வேள்விகளைச் செய்கிறார்கள். பெரும் முனிவர்கள், இந்தப் பிரபஞ்சமே உன்னால் படைக்கப்பட்டது என்று தீர்மானிக்கிறார்கள். ஓ வேள்வி நெய்யை உண்பவனே, நீ இன்றி இந்த மொத்தப் பிரபஞ்சமும் ஒரே நாளில் அழிந்துவிடும். தங்கள் மனைவியருடனும், பிள்ளைகளுடனும் உன்னை வணங்கும் அந்தணர்கள் நித்தியமான நிலைத்த பகுதிகளை வென்று தங்கள் காரியங்களைச் சாதிக்கிறார்கள். ஓ அக்னியே, கற்றவர்கள் உன்னை விண்ணில் மின்னலுடன்

இருக்கும் மேகம் என்று சொல்கிறார்கள். ஓ அக்னியே, உன்னால் உமிழப்படும் சுடர்கள் அனைத்து உயிர்களையும் உட்கொள்ளும். ஓ பெரும் பிரகாசம் கொண்டவனே, இந்தப் பிரபஞ்சமே உன்னால் படைக்கப்பட்டது. வேதங்கள் உனது வார்த்தையே. அனைத்து உயர்களும், அசைவனவன் அசையாதனவும், உன்னையே நம்பி இருக்கின்றன. நீர் முதன்மையாக உன்னையே நம்பி இருக்கிறது. பிரபஞ்சமும் உன்னையே நம்பி இருக்கிறது. காணிக்கைகளாகக் கொடுக்கப்படும் சுத்தீகரிக்கப்பட்ட நெய்யும், உணவுப் படையலையும் பித்ரிகளுக்குக் கொடுப்பவன் நீயே. ஓ தெய்வமே, நீயே உட்கொள்பவன், நீயே படைப்பவன், நீயே பிரகஸ்பதி. நீயே அசுவினி இரட்டையர்கள்; நீயே சூரியன், நீயே சோமன் (சந்திரன்), நீயே வாயு," என்று வேண்டினார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ஓ ஏகாதிபதி, இப்படி மந்தபாலரால் புகழ்ந்து கொண்டிருக்க, அக்னி அந்த அளக்கமுடியாத சக்தி கொண்ட முனிவரிடம் திருப்தி கொண்டு, அவரிடம், "நான் உமக்கு என்ன செய்ய வேண்டும்?" என்று கேட்டான். அப்போது குவிந்த கரங்களுடன் மந்தபாலர் சுத்தீகரிக்கப்பட்ட நெய்யைச் சுமப்பவனிடம் (அக்னியிடம்), "நீ காண்டவ வனத்தை எரிக்கும்போது எனது பிள்ளைகளை விட்டுவிடு," என்று கேட்டார். அதற்கு அந்த சுத்தீகரிக்கப்பட்ட நெய்யைச் சுமப்பவன் (அக்னி), "அப்படியே ஆகட்டும்" என்றான். ஆகையால், ஓ ஏகாதிபதி (ஜனமேஜயா), அவன் காண்டவ வனத்தை எரித்த போது மந்தபாலரின் பிள்ளைகளை எரிக்கவில்லை."

நெருப்பால் துழப்பட்ட பறவைக் குஞ்சுகள் - ஆதிபர்வம் பகுதி

232

(காண்டவ தகா பர்வத் தொடர்ச்சி)

ஜரிதையின் ஒப்பாரி; குஞ்சுகள் தங்கள் தாயைத் தப்பிக்கச் சொன்னது; ஜரிதை குஞ்சுகளை பொந்துக்குள் நுழையச் சொன்னது; பொந்துக்குள் நுழைய மருத்த குஞ்சுகள்...

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "காண்டவ வனத்தில் நெருப்பு சுடர்விட்டு எரிந்து கொண்டிருந்த போது, அந்தப் பறவைக் குஞ்சுகள் மிகவும் கலங்கிப் போய் துயரத்தில் இருந்தன.

கவலை நிறைந்த அவர்கள் (பறவைகள்) தப்பிக்க எந்த வழியும் காணவில்லை. தப்பிப்பதற்கு இயலாத குஞ்சுகள் அவை என்பதை அறிந்த அவற்றின் தாயான ஆதரவற்ற ஜரிதை, மிகுந்த துயர்

கொண்டு சத்தமாக அழுதாள். அவள், "ஓ கொடூரமான இந்தத் தீ பிரபஞ்சத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்து, கானகத்தை எரித்துத் தள்ளி, எனது துன்பத்தை அதிகரிக்க, இதோ எங்களை நோக்கி வருகிறதே, அழிந்து போன எங்கள் மூதாதையர்களின் ஒரே ஆதரவான, கால்களும் சிறகுகளும் முளைக்காத இந்தப் பிஞ்சு குஞ்சுகளால் எனக்கு துயர் அதிகரிக்கிறதே. எல்லாபுறமும் பீதியைக் கிளப்பிக் கொண்டு இந்த நெருப்பு, தனது நீண்ட நாவால் உயரமான மரங்களை நக்கிக் கொண்டு எங்களை நோக்கி வருகிறதே. இவர்களைச் (குஞ்சுகளைச்) சுமந்து கொண்டு என்னால் தப்பித்துச் செல்ல முடியவில்லையே. இவர்களைக் குறித்து எனது இதயம் துயர் கொண்டுள்ளதால், இவர்களைக் கைவிடவும் முடியவில்லையே. எனது மகன்களில் யாரை நான் விடுவேன்? யாரை நான் சுமந்து செல்வேன்? எனது கடமைக்கு உகந்த செயல்தான் என்ன? ஓ பிள்ளைகளே நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று நீங்கள்

நினைக்கிறீர்கள்? நான் என்ன சிந்தித்தாலும் நாம் தப்புவதற்கு வழி தெரியவில்லை. உங்களை எனது இறக்கைகளால் முடிய நானும் உங்களுடன் சாவேன்.

உங்கள் கொடும் தந்தை (மந்தபாலர்) சில காலத்திற்கு முன்பு என்னைவிட்டு அகலும் போது, "ஜரிதாரி (Jaritari) என்ற இவன் முத்தவனாதலால், உனது குலமே இவனை நம்பி இருப்பதலால் இவனே (ஜரிதாரியே) அதற்கு ஆதாரமாக இருப்பான். இரண்டாவது மகனான சாரிஸ்ரிக்குவன் (Sarisrikka) எனது மூதாதையரின் குலத்தை விருத்தி செய்வான். எனது மூன்றாவது மகனான

ஸ்தம்பமித்ரன் {Stamvamitra} ஆன்மிகத்துக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்து துறவியாவான். எனது இளைய மகன் துரோணன் {Drona}, வேதங்களை அறிந்தவர்களில் முதன்மையானவன் ஆவான்", என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றாரே. ஆனால் நம்மை இப்படி பேராபத்து முந்திவிட்டதே. நான் யாரை எடுத்துச் செல்வேன்? எதைச் செய்தால் செய்ய வேண்டியதைச் செய்ததாகும்? நான் தீர்மானிக்கும் சக்தியை இழந்துவிட்டேனே. எப்படி எனது பிள்ளைகளை நெருப்பில் இருந்து காப்பது என்று எந்த முடிவையும் எடுக்க முடியவில்லையே!" என்று அழுது கொண்டிருந்தாள்.

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "இப்படி ஒப்பாரி வைத்த தனது தாயிடம் அந்தக் பிஞ்சுக் குஞ்சுகள், "ஓ தாயே, உனது பாசத்தைக் கைவிட்டு, நெருப்பில்லாத இடத்திற்கு உடனே செல். நாங்கள் இங்கே கொல்லப்பட்டாலும், பின்பு உனக்கு வேறு பிள்ளைகள் பிறப்பர். ஓ தாயே நீயே கொல்லப்பட்டால், நமது குலத்தில் வேறு பிள்ளைகள் இருக்க மாட்டார்கள். இந்த இடரைச் சிந்தித்துப் பார், ஓ தாயே, நமது குலத்திற்கு நன்மையான காரியத்தைச் செய்ய நேரம் வந்தவிட்டது, நீ காக்கப்பட்டால், உயர்ந்த உலகங்களை அடைய இன்னும் எங்கள் தந்தை {மந்தபாலகர்} உனது விருப்பங்களை ஈடேற்ற வழி இருக்கிறது," என்றனர்.

அந்தப் பிஞ்சுகள் சொன்னதைக் கேட்ட ஜரிதை, "இந்த மரத்தின் அருகே தரையில் ஒரு பொந்து இருக்கிறது. அது ஒரு எலிக்குச் சொந்தமானது. அந்தப் பொந்துக்குள் நேரங்கடத்தாமல் நுழையுங்கள். அப்போது உங்களுக்கு நெருப்பிடம் எந்தப் பயமும் இருக்காது. நீங்கள் அனைவரும் நுழைந்ததும், நான் அந்தப் பொந்தின் வாயிலை தூசுகளால் அடைத்துவிடுவேன். இது தான் சுடர்விட்டு எரியும் நெருப்பில் இருந்து தப்பிக்க ஒரே வழி. பிறகு, நெருப்பு அணைந்ததும், நான் இங்கே திரும்ப வந்து, தூசை அகற்றுகிறேன். நெருப்பில் இருந்து தப்ப வேண்டும் என்றால் எனது ஆலோசனைப்படி செய்யுங்கள்" என்றாள்{சாரங்கப் பறவையான ஜரிதை}.

அதற்கு அந்தப் பறவைக் குஞ்சுகள், "இறகுகள் அற்று, சதைப்பிண்டம் போல் நாங்கள் இருக்கிறோம். நாங்கள் அந்தப் பொந்துக்குள் நுழைந்தால், இறைச்சி உண்ணும் எலி எங்கள் அனைவரையும் அழித்துவிடும் என்பது நிச்சயம். எங்கள் முன் இருக்கும் ஆபத்தை நாங்கள் காண்பதால், அந்தப் பொந்துக்குள் நுழைய முடியாது. நெருப்பில் இருந்து தப்பிக்கவோ, அல்லது அந்த எலியிடம் இருந்து தப்பிக்கவோ எங்களுக்கு எந்த வழியும் தெரியவில்லை. எங்கள் தந்தையின் {மந்தபாலரின்} இனப்பெருக்கம் எப்படி பலன்றறுப் போகும் என்பதும், எப்படி எங்கள் தாய் {ஜரிதை} காக்கப்படுவாள் என்பதும் எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. நாங்கள் அந்தப் பொந்துக்குள் நுழைந்தால், எலி எங்களை அழித்துவிடும்; நாங்கள் இங்கேயே இருந்தால், விண்ணை முட்டும் இந்த நெருப்பு எங்களை அழித்துவிடும்; இந்தப் பேராபத்தைச் சிந்தித்துப் பார்த்தால், கடித்து உண்ணப்பட்டு இறப்பதைவிட, நெருப்பினால் இறப்பதே சிறந்தது. பொந்துக்குள் எலி விழுங்கிச் சாகும் நிலை தாழ்ந்தது; அதே வேளையில் நெருப்பினால் அழிவது ஞானமுள்ளோரால் ஏற்கப்பட்டுள்ளது.

தாயின் பேச்சை ஏற்க மறுத்த குஞ்சுகள் - ஆதிபர்வம் பகுதி 233

(காண்டவ தகா பர்வத் தொடர்ச்சி)

ஜரிதை தனது மகன்களை எலி வளைக்குள் புகச் சொன்னது; குஞ்சுகள் அதை ஏற்க மறுத்தது; எலியை ஒரு பருந்து பிடித்து சென்றதாக ஜரிதை சொன்னது; அதை ஏற்காத குஞ்சுகள் தங்கள் தாயை வேறிடம் போகச் சொன்னது; எரியும் காட்டில் தனது குஞ்சுகளை விட்டுவிட்டு ஜரிதை நெருப்பில்லாத பாதுகாப்பான இடத்திற்கு சென்றது

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "தனது மகன்களின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட ஜரிதை தொடர்ந்தாள், "பொந்துக்குள் இருந்த அந்த சிறு எலியை ஒரு பருந்து தனது கூரிய நகத்தில் பற்றி எடுத்துச் சென்றது. ஆகையால், நீங்கள் அந்தப் பொந்துக்குள் சென்று அச்சமற்று இருக்கலாம்." இதைக் கேட்ட அந்தப் பிஞ்சுகள், "பருந்து அந்த எலியைத் தூக்கிச் சென்றதைக் குறித்து நமக்கு எந்த உறுதியும் கிடையாது. அந்தப் பொந்துக்குள் வேறு எலிகளும் இருக்கலாம். அவற்றிடம் இருந்து நமக்கு எல்லா அச்சமும் எப்போதும் இருக்கும். ஆனால் இங்கோ இவ்வளவு தூரத்திற்கு நெருப்பு அணுக முடியுமா என்ற சந்தேகம் உள்ளது. ஏற்கனவே காற்று நெருப்பை விலக்கிச் செல்வதைக்

காண்கிறோம். நாங்கள் அந்தப் பொந்துக்குள் நுழைந்தால், அந்தப் பொந்தில் வாழும் உயிரினத்தால் எங்களுக்கு சாவு நிச்சயம். ஆனால், நாங்கள் இங்கேயே இருந்தால் சாவு என்பது சந்தேகத்திற்கிடமானதுதான். ஒ தாயே, மரணம் உறுதியற்ற நிலையே, மரணம் உறுதியான நிலையைவிடச் சிறந்தது. ஆகையால், நீ இங்கிருந்து தப்புவது உனது கடமையாகிறது. நீ வாழ்ந்தால் இனிமேலும் நல்ல குழந்தைகளைப் பெற வாய்ப்பிருக்கிறது," என்றனர்.

பிறகு அவர்களின் தாய் (ஜரிதை), "பிள்ளைகளே, பறவைகளில் சிறந்த பருந்து, தாழ் இறங்கி பொந்துக்குள் இருந்து எலியைத் தூக்கிச் செல்வதை நானே கண்டேன். அவன் (பருந்து) அப்படி வேகமாகப் பறந்து செல்கையில், நான் அவனைப் (பருந்தைப்) பின் தொடர்ந்து அவனுக்கு வாழ்த்து தெரிவித்தேன். "ஓ பருந்துகளின் மன்னா, நீ எங்கள் எதிரியான எலியை உனது கூரிய நகங்களில் பற்றிச் செல்வதால், நீ எதிரிகள் இல்லாமல் வாழ்வாயாக. நீ சொர்க்கத்தில் தங்க மேனியுடன் வாழ்வாயாக," என்று வாழ்த்துகிறேன். பிறகு அந்தப் பருந்து அந்த எலியை விழுங்கினான். நானும் அவனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு வந்துவிட்டேன். ஆகையால், பிள்ளைகளே, இந்தப் பொந்துக்குள் நம்பிக்கையுடன் நுழையுங்கள். நீங்கள் அஞ்சுவதற்கு எதுவும் இல்லை. அந்தப் பொந்தில் வசித்த எலி பருந்தால் பிடித்துச் செல்லப்படுவதை நானே என் கண்ணால் பார்த்திருக்கிறேன்," என்றது. அதற்கு அந்தப் பிஞ்சுகள், "ஓ தாயே, அந்த எலி பருந்தால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டது என்பதை நாங்கள் எந்த வகையிலும் அறியவில்லை. அந்தக் காரியம் உறுதியானதா என்பது தெரியாமல் எங்களால் அந்தப் பொந்துக்குள் நுழைய முடியாது," என்றனர். அதற்கு அவர்களின் தாய் (ஜரிதை), "எலி பருந்தால் தூக்கிச் செல்லப்பட்டது எனக்கு உறுதியாகத் தெரியும். ஆகையால் பிள்ளைகளே, நீங்கள் பயப்பட அவசியமில்லை. நான் சொல்வதைச் செய்யுங்கள்," என்றாள். அதற்கு அந்தப் பிஞ்சுகள், "ஓ தாயே, நீ எங்களது பயத்தை விலக்க பொய்க்கதை சொல்கிறாய் என்று நாங்கள் சொல்லவில்லை. புத்தி கலங்கியிருக்கும்போது ஒரு நபரால் செய்யப்பட்ட காரியம், அந்த நபரின் திட்டமிட்ட செயல் என்று அரிதாகவே கூறலாம். எங்களால் உனக்கு எந்த ஆதாயமும் இல்லை. அதே போல நாங்கள் யார் என்பதையும் நீ அறியமாட்டாய். அப்படியிருக்கும்போது, நீ ஏன் உன் உயிரைப் பணயம் வைத்து எங்களைப் பாதுகாக்க முனையவேண்டும்? நாங்கள் உனக்கு யார்? நீ இளமையும் அழகும் கொண்டிருக்கிறாய். உன்னால் உனது கணவரை (மந்தபாலரை) அடைய முடியும். நீ உன் கணவரிடம் செல். நீ மறுபடியும் நல்ல குழந்தைகளைப் பெறுவாய். நாங்கள் இந்த நெருப்பில்

புகுவதால், அருள் நிறைந்த உலகங்களை அடையவிடு. இருப்பினும், நெருப்பு எங்களை உட்கொள்ளவில்லை என்றால், நீ மறுபடியும் இங்கு வந்து எங்களை அடையலாம்," என்றனர். {சாரங்கப் பறவைக் குஞ்சுகள்}.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இப்படித் தனது மகன்களால் சொல்லப்பட்ட அந்தத் தாய்ப்பறவை {ஜரிதை}, காண்டவ வனத்தை விட்டு, விரைவாக நெருப்பில்லாத பாதுகாப்பான இடத்திற்கு சென்றது. விரைவாக முன்னேறிய அக்னி, தன்னுடைய கொடும் சுடர்களைக் கொண்டு மந்தபாலர் மகன்கள் இருந்த இடத்தை அணுகியது. அந்த இளம்பறவைகள் அந்தச் சுடர்விட்டு எரியும் நெருப்பு தங்களை நோக்கி வருவதைக் கண்டனர். பிறகு அந்த நான்கு பறவைக்குஞ்சுகளில் மூத்தவனான ஜரிதாரி, அக்னியிடம் பேசினான்.

குஞ்சுகளிடம் இருந்து விலகிய அக்னி - ஆதிபர்வம் பகுதி 234

(காண்டவ தகா பர்வத் தொடர்ச்சி)

சாரங்கப் பறவைக் குஞ்சுகள் அக்னியிடம் வேண்டுவது; அதில் இளையவனான துரோணனின் பாடலில் அக்னி மயங்குவது; அப்பறவைகளை எரிக்காமல் விடுவது..

ஜரிதாரி, "ஞானமுள்ள மனிதன் மரணத்தைக் குறித்த விழிப்புடன் இருப்பான். ஆகையால், அவன் மரணத்தைச் சந்திக்கும் அந்த நேரத்தில் எந்தத் துயரமும் கொள்வதில்லை. ஆனால் குழம்பிய ஆன்மா, விழிப்புடன் இருப்பதில்லை. ஆகையால் மரணத்தைச் சந்திக்கும்போது, வலியையும் துயரத்தையும் உணர்ந்து, முக்தி பெறுவதில்லை," என்றான்.

இரண்டாவது சகோதரனான சாரிசிரிகன், "நீ அமைதியும் புத்திசாலித்தனமும் கொண்டவன். நமது உயிருக்கு அச்சுறுத்தலான சமயம் வந்திருக்கிறது. பலரில் ஒருவரே ஞானமுள்ளவனாகவும் வீரமுள்ளவனாகவும் வருமடியும். இது சந்தேகமில்லாதது," என்றான்.

மூன்றாவது சகோதரனான ஸ்தம்பமித்ரன், "மூத்த சகோதரனே காப்பாளன் என்று அழைக்கப்படுகிறான். மூத்த சகோதரனே (இளையவர்களை) ஆபத்திலிருந்து மீட்பவன். மூத்தவனே அவர்களைக் காப்பதில் தவறினால், இளையவர்களால் என்ன செய்ய முடியும்?" என்று கேட்டான்.

நான்காவதும் மிக இளையவனுமான துரோணன், "ஏழு நாவுகளையும் ஏழு வாய்களையும் கொண்ட கொடும் நெருப்பு தேவன் {அக்னி}, சுடர் விட்டு எரிந்து, தன் வழியில் எதிர்படும் அனைத்தையும் நக்கிக் கொண்டு, நமது வசிப்பிடத்தை நோக்கி வருகிறான்," என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ஒருவருக்கொருவர் இப்படிப் பேசிக் கொண்ட மந்தபாலரின் மகன்கள் ஒவ்வொருவரும் அக்னியிடம் அர்ப்பணிப்புடன் கூடிய புகழ்ச்சிப் பாடலைப் {eulogistic hymn துதி} பாடினார்கள். ஒரகாதிபதியே அவர்களின் பாடலை நான் உரைக்கிறேன் கேள்."

"ஜரிதாரி, "ஓ நெருப்பே, நீயே காற்றின் ஆன்மா, பூமியின் தாவரங்களுக்கு உடலாக இருப்பவன் நீயே, ஓ சுக்ரா, உனக்கு நீர் {தண்ணீர்} காரணம் அதுபோல நீருக்கு நீயே காரணம்! ஓ பெரும் சக்தி கொண்டவனே, உனது சுடர்கள் தூரியனின் கதிர்களைப் போல தங்களைப் மேலும் கீழுமாக, முன்பும் பின்புமாக எல்லா பக்கங்களிலும் பெருக்கிக் கொள்கின்றன," என்றான்.

சாரிசிரிகன், "ஓ புகையைக் கொடியாகக் கொண்ட

தேவனே {அக்னியே}, எங்கள் தாயை {ஜரிதையை} காணவில்லை, நாங்கள் எங்கள் தந்தையையும் அறிந்ததில்லை! எங்களுக்கு சிறகுகள் இன்னும் முளைக்கவில்லை. எங்களைக் காக்க யாருமில்லை. ஆகையால், ஓ அக்னியே, நாங்கள் குழந்தைகளாக இருப்பதால் எங்களைக் காப்பாற்று! ஓ அக்னியே, துயரத்தில் இருக்கும் எங்களை, உனது அதிர்ஷ்டமான உருவத்தாலும், உனது ஏழு சுடர்களாலும் காப்பாற்று! நாங்கள் உன்னிடம் பாதுகாப்பை நாடுகிறோம். ஓ அக்னி

நீயே (பிரபஞ்சத்துக்கு) வெப்பத்தைக் கொடுப்பவன். ஓ தலைவா, உன்னைத்தவிர வேறு யாரும் தூரியனின் கதிர்களுக்கு வெப்பத்தைக் கொடுக்க முடியாது. சிறுவர்களாகவும் முனிவர்களாகவும் இருக்கும் எங்களைக் காப்பாற்று. ஓ ஹவ்யவாஹனா {Havyavaha} (வேள்வி நெய்யைச் சுமப்பவனே), வேறு வழியில் சென்று திருப்தி அடைவாயாக," என்றான்.

ஸ்தம்பமிதரன், "ஓ அக்னியே, நீயே அனைத்தும்! இந்த முடிப் பிரபஞ்சமும் உன்னால் படைக்கப்பட்டதே! அனைத்து உயிர்களையும் நீயே தாங்கி நிற்கிறாய்! முடி பிரபஞ்சத்தையும் நீயே தாங்கி நிற்கிறாய்! வேள்வி நெய்யைச் சுமந்து செல்பவன் நீயே! அந்த அற்புதமான வேள்வி நெய்யும் நீயே! ஞானமுள்ளோர் உன்னை ஒருவனாகவும் (காரணகர்த்தாவாகவும்), பலராகவும் (விளைவுகளாகவும்) அறிந்துள்ளனர்! மூன்று உலகங்களையும் படைத்த நீயே, அவற்றை நேரம் வரும்போது உன்னைப் பெருக்கிக் கொண்டு அழிக்கிறாய். நீயே உற்பத்திக்கு காரணம், நீயே பிரபஞ்சத்தில் கரைந்திருக்கும் சாறு!" என்றான்.

துரோணன், "ஓ பிரபஞ்சத்தின் தலைவனே, பலத்தால் வளர்ந்து, உடல்களில் தங்கி, உயிரினங்கள் உண்ணும் உணவை நீயே செரிக்க வைக்கிறாய். ஆகையால் அனைத்தும் உன்னுள்ளேயே நிலைத்திருக்கின்றன. ஓ சுக்ரா, உனது வாயிலிருந்து வேதங்கள் வெளிவந்தன. நீயே தூரியனாக இருந்து உலகத்தின் நீரையும், உலகம் விளைவிக்கும் அனைத்து நீர் ஆதாரங்களையும் குடித்துக் கொண்டிருக்கிறாய். அப்படிக் குடித்து, அதை மழையாக நீயே கொடுக்கிறாய். மழையாய் வந்து அனைத்தையும் வளர வைக்கிறாய். ஓ சுக்ரா, உன்னிடம் இருந்தே இந்தச் செடிகளும் அடர்த்தியான இலைகள் கொண்ட கொடிகளும் உண்டாகின. உன்னிடம் இருந்தே குளங்களும், தடாகங்களும், பெரும் சமுத்திரமும் அருளப்பட்டது! ஓ கடும் கதிர்கள் கொண்டவனே, எங்களது இந்த உடல் வருணனை {நீர்க்கடவுள்} நம்பி இருக்கிறது. எங்களால் உனது வெப்பத்தைத் தாங்க முடியவில்லை. ஆகையால், எங்களுக்கு அதிர்ஷ்டகரமான காப்பாளனாக இரு! எங்களை அழித்துவிடாதே! ஓ தாமிர நிறம் கொண்ட கண்களை உடையவனே, சிவந்த கடித்து கொண்டவனே, நடக்கும் பாதையைக் கருப்பு நிறத்தால் குறிப்பவனே, தனது கரையில் இருக்கும் வீட்டை சமுத்திரம் காப்பது போல, நீ வேறு திசைக்குத் திரும்பி எங்களை காப்பாற்று!" என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பிரம்மத்தை உச்சரிக்கும் துரோணனால் இப்படிக் கேட்டக்கொள்ளப்பட்ட அக்னி, தான் கேட்டதில் {புகழப்பட்டதில்} மிகுந்த திருப்தி கொண்டு, தான் மந்தபாலருக்கு அளித்த உறுதியையும் நினைவு கூர்ந்து அவனிடம், "ஓ துரோணரே! நீர் முனிவர். நீர் சொன்னது அனைத்தும் பிரம்மம் (வேத உண்மை). நான் உங்களை இன்பமடைய வைப்பேன். அஞ்சாதீர்! உண்மையில், மந்தபாலர், நான் இக்கானகத்தை உட்கொள்ளும் போது, தனது மகன்களைக் காக்க வேண்டும் என்று என்னிடம் கேட்டார். அவர் {மந்தபாலர்} என்னிடம் பேசிய பேச்சுகளும், உமது பேச்சும் எனக்கு நிறை செய்தன. நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லும். ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே, நான் உமது பாடலால் மிகுந்த திருப்தி அடைந்தேன். ஓ அந்தணரே, நீர் அருளப்பட்டீரும்!" என்றான் {அக்னி}.

துரோணன், "ஓ சுக்ரா, இந்தப் புனைகள் தினமும் எங்களுக்கு தொல்லை கொடுக்கின்றன. ஓ ஹுதாசனா; அவர்களை, அவர்களின் நண்பர்கள் மற்றும் உறவினர்களுடன் உட்கொள்," என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பிறகு அக்னி அந்தச் சாரங்கப் பறவைகளிடம் அவர்களுக்கு என்ன வேண்டும் என்று கேட்டு, தனது நோக்கத்தைச் சொன்னான். மேலும், ஓ ஜனமேஜயா, அவன் பலத்தால் வளர்ந்து, அந்தக் காண்ட வனத்தை மேலும் எரிக்க ஆரம்பித்தான்.

மனைவி மக்களை அடைந்தார் மந்தபாலர் - ஆதிபர்வம் பகுதி

235

(காண்டவ தகா பர்வத் தொடர்ச்சி)

தனது பிள்ளைகளை நினைத்து மந்தபாலர் வருந்துவது; லபிதை பொறாமையால் அவரை ஒதுக்கிப் பேசுவது; நெருப்பு அடங்கியதும் ஜரிதை தனது பிள்ளைகளைக் காண விரைந்தது; பிள்ளைகள் பத்திரமாக இருப்பது; அதே நேரத்தில் மந்தபாலரும் அங்கே வருவது

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "ஓ குருகுலத்தைச் சேர்ந்தவனே (ஜனமேஜயா), முனிவர் மந்தபாலர், தான் கொடுங்கதீர்கள் கொண்ட தேவனிடம் (அக்னியிடம்) பேசிவிட்டாலும், தனது பிள்ளைகள் குறித்து எண்ணி மிகுந்த பதட்டப்பட்டார். உண்மையில், அவர் மனமே அமைதியில் நிலைக்கவில்லை. தனது மகன்களைக் குறித்த துயருற்று, (தனது இரண்டாவது மனைவியான) லபிதையிடம், "ஓ லபிதா, எனது பிள்ளைகளுக்கு நகரும் சக்தி கிடையாது. அவர்கள் எப்படி இருக்கிறார்களோ? காற்று கடுமையாக வீசி, நெருப்பு பலமாக வளரும்போது, எனது பிள்ளைகளால் தங்களைக் காத்துக் கொள்ள முடியாதே. அவர்களது தாயால் (ஜரிதையால்) அவர்களை எப்படிக் காப்பாற்றி மீட்க முடியும்? அந்த அப்பாவிப் பெண், தன்னால் தனது சந்ததியைக் காக்க முடியவில்லை என்று அறியவரும் போது, துக்கம் தாளமாட்டாளே. எனது மகன்கள், ஜரிதாரி, சாரிசிரிகன், ஸ்தம்பமிதரன், மற்றும் துரோணன் ஆகியோர் எப்படி இருக்கிறார்களோ? அவர்களது ஆதரவற்ற தாய் (ஜரிதை) எப்படி இருக்கிறாளோ?", என்று துயரத்துடன் பேசினார் (மந்தபாலர்).

ஓ பாரதா (ஜனமேஜயா), அப்படிச் சொல்லி அழுது கொண்டிருந்த முனிவர் மந்தபாலரிடம், சக்காளத்தியின் மேல் இருந்த பொறாமையால் லபிதை, "உமது பிள்ளைகள் அனைவரும் பெரும் சக்தியும் வீரமும் கொண்ட முனிவர்கள் என்று நீர் எனக்கு உறுதி அளித்திருக்கிறீர்கள். ஆகையால் அவர்களைக் குறித்து நீர் வருந்தாதீர். அவர்களுக்கு நெருப்பிடமிருந்து அச்சமில்லை. அக்னியிடம் அவர்கள் சார்பாக என் முன்னிலையில்தானே பேசினீர்கள்? அந்தச் சிறப்பு மிகுந்த தேவன் அவர்களைக் காப்பதாகச் சொன்னாரல்லவா? பிரபஞ்சத்தின் பிரதிநிதிகளில் ஒருவனான அக்னி தனது பேச்சை பொய்த்துக்கொள்ள மாட்டான். உமக்கு கவலையும் இல்லை, நண்பர்களின் (பிள்ளைகள் என்று நினைக்கிறேன்) நன்மை குறித்து உமது இதயம் நினைக்கவும் இல்லை. எனது பகையாளியை (ஜரிதையை) நினைத்து நீர் கவலைகொள்வதால் தான் தடுமாறுகிறீர்! என் மீது நீர் வைத்திருக்கும் அன்பு, முதலில் நீர் அவளிடம் வைத்ததற்கு சமமாக இல்லை என்பது நிச்சயம். தனது கவனத்தை இரு கட்சிகளிடம் சிதறவிடும் ஒருவன், அதில் ஒரு கட்சி துன்பத்தை மட்டுமே அனுபவிப்பதைக் காண்பான்; ஆனால் அவன் தனது இதயத்துக்கு அருகே இருக்கும் கட்சியை அவமதிக்கக் கூடாது. நீர் யாருக்காக வருத்தப்படுகிறீரோ, அந்த ஜரிதையிடமே செல்லும்! என்னைப் பொருத்தவரை, உம்மைப் போன்ற தீய மனிதனுடன் நெருக்கமாக இருந்ததற்குப் பலனாக இனிமேல் தனிமையில் உலவி வருவேன்," என்றாள் (லபிதை).

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட மந்தபாலர், "நீ சொல்வது போல எண்ணம் கொண்டு நான் உலகில் திரியவில்லை. பிள்ளைப்பேறுக்காகவே நான் இங்கே இருக்கிறேன். அப்படி நான் பெற்ற பிள்ளைகளே கூட ஆபத்தில் இருக்கின்றனர். தான் பெறப் போகும் ஒன்றிற்காக, தன்னிடம் உள்ள ஒன்றைக் கைவிடும் மனிதன் தீயவனாவான். இந்த உலகம் அவனைப் புறக்கணித்து அவமானப்படுத்தும் (ஆகையால், நான் இங்கிருந்து செல்ல வேண்டும்). உன்னைப் பொறுத்தவரை நீ எதைத் தேர்ந்தெடுக்கிறாயோ அதைச் செய்து கொள். மரங்களை நக்கிச் செல்லும் இந்தச் சுடர்விட்டெரியும் நெருப்பு, துயர் கொண்ட எனது இதயத்தின் வேதனையை அதிகரிக்கிறது. அப்படி வேதனை அதிகரிப்பதால், தீய நிதித்தங்கள் எழுகின்றன," என்றார் (மந்தபாலர்).

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அதே வேளையில், அந்தச் சாரங்கப் பறவைகள் வசித்த இடத்தில் நெருப்பு அடங்கியது. தனது பிள்ளைகளிடம் அதிக பிணைப்புள்ள ஜரிதை, அவர்கள் எப்படி இருக்கிறார்கள் என்பதைக் காண துயரத்துடன் விரைவாக வந்தாள். அவர்கள் அனைவரும்

நெருப்பிலிருந்து தப்பிப் பிழைத்து நலமுடன் இருப்பதைக் கண்டாள். அந்தக் குஞ்சுகள் பாதுகாப்பாக இருந்தாலும் தங்கள் தாயைத் கண்டதும், கதறி அழத் தொடங்கின. அவளும் அவர்களை உயிரோடு கண்டதால் ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டாள். அவள் (ஜரிதை), அழுது கொண்டிருக்கும் தனது பிள்ளைகள் ஒவ்வொருவரையும் ஆரத்தடிவினாள். சரியாக அதே நேரத்தில், ஓ பாரதா (ஜனமேஜயா), மந்தபால முனிவர் அங்கே வந்தார். ஆனால், அவரைக் கண்டு அவரது மகன்களில் ஒருவரும் மகிழவில்லை. இருப்பினும், அந்த முனிவர் (மந்தபாலர்) அவர்கள் ஒவ்வொருவரிடமும் ஒருவர் பின் ஒருவராகப் பேசினார். பிறகு ஜரிதையிடமும் பேசினார். திரும்பத் திரும்பப் பேசினார். ஆனால், ஒரு மகனோ அல்லது ஜரிதையோ அவரிடம் நல்லதாகவோ அல்லதாகவோ பதிலுக்குப் பேசவில்லை.

பிறகு மந்தபாலர், "இவர்களில் யார் உனது மூத்த மகன்? யார் அவனுக்கு அடுத்தவன்? யார் மூன்றாமவன்? யார் எல்லோரினும் இளையவன்? நான் துயரத்துடன் பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன். நீ ஏன் எனக்கு பதில் சொல்ல மறுக்கிறாய்? நான் உன்னை விட்டுச் சென்றது உண்மைதான், ஆனால், நான் இருந்த இடத்தில் நான் மகிழ்ச்சியாக இல்லை," என்றார்.

பிறகு ஜரிதை, "மூத்தவனிடமும், அடுத்தவனிடமும், மூன்றாமவனிடமும், இளையவனிடமும் உமக்கு என்ன வேலை இருக்கிறது? இனிய புன்னகையும், இளமையும் கொண்டவளான லபிதையிடம் செல்லும். என்னை ஒன்றுமில்லாமல் விட்டுவிட்டு முன்பு நீர் அவனிடம் சென்றீர்!" என்றாள். அதற்கு மந்தபாலர், "பெண்களைப் பொறுத்தவரை, சக்களத்தியையோ, இரகசிய காதலியையோ விட தங்கள் மகிழ்ச்சியை தொலைக்க இந்த உலகத்திலும் சரி வேறு உலகத்திலும்

சரி வேறு காரணம் தேவையில்லை. இந்த இரண்டைத் தவிர வேறு எதுவும், நெருப்பைப் போன்று எரியும் பகையைக் கொள்ள வைக்காது. பெரும் வேதனையையும் உருவாக்காது. நன்கு அருளப்பட்ட, அனைத்து உயிரிலும் கொண்டாடப்பட்ட அருந்ததியும், தனது மனைவியின் நன்மையில் அர்ப்பணிப்புடன் இருந்த சிறப்பு மிகுந்த வசிஷ்டரிடம் பொறாமையுடன் நடந்து கொண்டாள். மேலும் அருந்ததி எழுவரில் ஒருவரான அந்த ஞானமுள்ள முனிவரை (வசிஷ்டரை) அவமதித்தாள். அந்த அவமதிக்கும் சிந்தனையாலேயே அவள் சிறிய நடத்திரமாக,

நெருப்புடன் புகை கலந்தது போல, நல்லதைச் செய்யாத சகுனங்களாக, சில நேரங்களில் தெரிந்தும், சில நேரங்களில் மறைந்தும் இருக்கிறாள். நான் உன்னை உனது பிள்ளைகளுக்காகவே கருதுகிறேன். வசிஷ்டர் எப்படி தனது மனைவிக்கு குற்றமிழைக்கவில்லையோ அப்படி நானும் உனக்கு குற்றம் இழைக்கவில்லை. ஆகையால், பொறாமை கொண்டு அருந்ததி வசிஷ்டரிடம் நடந்து கொண்டதைப் போல நீ என்னிடம் நடந்து கொள்கிறாய். மனிதர்கள், பெண்களை அவர்கள் தங்கள் மனைவிகளாகவே இருப்பினும் நம்பக்கூடாது. பெண்கள், தாயாகிவிட்டால், தனது கணவனுக்குச் சேவை செய்ய கருதுவதில்லை," என்றார் (மந்தபாலர்).

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அதன்பிறகு, அவரது (மந்தபாலரது) பிள்ளைகள் அனைவரும் வந்து அவரை வழிபட்டனர். பிறகு அவர் அவர்களிடம் அன்புடன் பேசி, அவர்களுக்கு அனைத்து உறுதிகளையும் கொடுத்தார்."

வன எரிப்பு முடிவுக்கு வந்தது - ஆதிபர்வம் பகுதி 236

(காண்டவ தகா பர்வத் தொடர்ச்சி)

மந்தபாலர் தன் பிள்ளைகளிடம் உரையாடி அவர்களையும் ஜரிதையையும் அழைத்துக் கொண்டு வேறு நாட்டிற்குச் சென்றது; அர்ஜுனன் இந்திரனிடம் அனைத்து ஆயுதங்களையும் கேட்டது; இந்திரன் அதற்கு கால நிர்ணயம் செய்தது; கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனின் நிலைத்த நட்பை இந்திரனிடம் வரமாகக் கேட்டது; கிருஷ்ணன், அர்ஜுனன், மயன் ஆகிய மூவரும் மகிழ்ச்சியாக நதிக்கரையில் வந்து அமர்ந்தது.

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பிறகு மந்தபாலர் தனது பிள்ளைகளிடம், "உங்கள் பாதுகாப்புக்காக நான் அக்னியிடம் பேசினேன். அந்த சிறப்புமிகுந்த தெய்வம் {அக்னி} எனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதாக உறுதி அளித்தான். அக்னியின் அந்த வார்த்தையாலும், உங்கள் தாயின் {ஜரிதையின்} அறத்தன்மையாலும், நீங்களே பெற்றிருக்கும் பெரும் சக்தியாலும் தான் நான் முன்னமே வரவில்லை. ஆகையால் எனது மக்களே {மகன்களே}, என்னைக்குறித்து உங்கள் இதயங்களில் மனக்கசப்பை நிலைக்க வைக்காதீர். நீங்கள் அனைவரும் வேதங்களை அறிந்த முனிவர்கள். அக்னி கூட உங்கள் அனைவரையும் அறிந்து வைத்திருக்கிறான்," என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "தனது மகன்களுக்கு இப்படிப்பட்ட உறிதிகளைக் கொடுத்த அந்த அந்தணர் மந்தபாலர் தன்னுடன் தனது மனைவியையும் {ஜரிதையையும்} மகன்களையும் {சாரங்கப் பறவைகளையும்} அழைத்துக் கொண்டு அந்த இடத்தை விட்டு அகன்று, வேறு நாட்டிற்குச் சென்றுவிட்டார்.

"இப்படியே அந்த கொடும் கதிர்கள் கொண்ட பிரகாசமான தேவன் {அக்னி}, பலத்தால் வளர்ந்து, கிருஷ்ணன் மற்றும் அர்ஜுனன் ஆகியோரின் துணையுடன் உலக நன்மைக்காக காண்டவ வனத்தை எரித்தான். கொடிப்பு மற்றும் எலும்பினுள் இருக்கும் மஜ்ஜையின் ஆறுகளைக் குடித்த அக்னி பெரிதும் திருப்தி அடைந்து தன்னை அர்ஜுனனுக்கு வெளிக்காட்டினான். பிறகு மருதர்களால் சூழப்பட்ட புரந்தரன் {இந்திரன்}, வானில் இருந்து கீழே இறங்கி வந்து பார்த்தனிடமும் {அர்ஜுனனிடமும்}, கேசவனிடமும் {கிருஷ்ணனிடமும்}, "தேவர்களாலும் கூடாத காரியத்தைச் சாதித்துவிட்டீர்கள். மனிதர்களால் அடைய முடியாத வரத்தை நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் கேட்கலாம். நான் உங்களிடம் மிகுந்த திருப்தி அடைந்துள்ளேன்," என்றான் {இந்திரன்}.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பார்த்தன் {அர்ஜுனன்}, இந்திரனின் அனைத்து ஆயுதங்களையும் கேட்டான். இதனால் பெரும் பிரகாசமுள்ள சக்ரன் {இந்திரன்}, அவற்றைக் கொடுக்க ஒரு நேரத்தை நிச்சயத்துக் கொண்டு, "சிறப்பு மிகுந்த மாதவன் {கிருஷ்ணன்} உன்னிடம் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும்போது, ஓ பாண்டுவின் மகனே {அர்ஜுனனே}, அப்போது நான் எனது அனைத்து ஆயுதங்களையும் உனக்குக் கொடுப்பேன். ஓ குரு குலத்தின் இளவரசனே {அர்ஜுனனே}, அந்த நேரம் வரும்போது நான் அதை அறிவேன். உனது ஆன்ம தவங்களுக்காக {உனது தவங்கள் முடிந்த பிறகு}, நான் உனக்கு எனது அனைத்து நெருப்பாலான ஆயுதங்களையும் {அக்னையா அஸ்திரங்களையும்}, வயவ்யா ஆயுதங்களையும் {வாயு அஸ்திரங்களையும்} கொடுப்பேன். நீ அனைத்தையும் என்னிடம் இருந்து பெற்றுக் கொள்வாய்", என்றான் {இந்திரன்}.

பிறகு வாசுதேவன் {கிருஷ்ணன்}, அர்ஜுனனுடனான தனது நட்பு நிலைத்ததாக இருக்க வேண்டும் என்று கேட்டான். தேவர்களின் தலைவன் {இந்திரன்}, புத்திசாலி கிருஷ்ணன் விரும்பிக் கேட்ட

வரத்தை அருளினான். கிருஷ்ணன் மற்றும் அர்ஜுனனின் இந்த வரங்களைக் கொடுத்த மருதர்களின் தலைவன் {இந்திரன்}, ஹுதாசனனுடனும் (வேள்வி நெய்யை உணவாகக் கொண்டவன்) {Hutasana-அக்னியுடனும்} பேசிய பிறகு, அனைத்து தேவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு விண்ணுலகம் சென்றான். பதினைந்து நாட்கள் அக்கானகத்தையும், அதிலிருந்த மிருகங்கள், பறவைகள் ஆகியவற்றையும் எரித்த அக்னி மிகவும் திருப்தி கொண்டு, மேலும் எரிவதை நிறுத்திக் கொண்டான். அளவுக்கதிகமான சதையை {இறைச்சியை} உண்டு, கொடிப்பு மற்றும் இரத்தத்தைக் குடித்து மிகத் திருப்தியடைந்து அச்யுதன் {Achyuta-கிருஷ்ணன்} மற்றும் அர்ஜுனனிடம், "மனிதர்களில் இரு புலிகளான உங்களால் நான் திருப்தி அடைந்தேன். வீரர்களே, எனது கட்டளையால், நீங்கள் தேர்வு செய்யும் இடத்திற்கு, எப்போதும் செல்வதற்கு நீங்கள் தகுதி வாய்ந்தவர்களாக இருப்பீர்கள்," என்றான். சிறப்பு வாய்ந்த அக்னியால் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட அர்ஜுனனும், வாசுதேவனும், தானவன் மயனும் {Danava Maya} --அம் மூவரும்-- கொஞ்ச நேரம் உலவிவிட்டு, கடைசியாக நதியின் கரையில் வந்து மகிழ்ச்சியுடன் அமர்ந்தார்கள்". {என்றார் வைசம்பாயணார்}

***** ஆதிபர்வம் முற்றும் *****